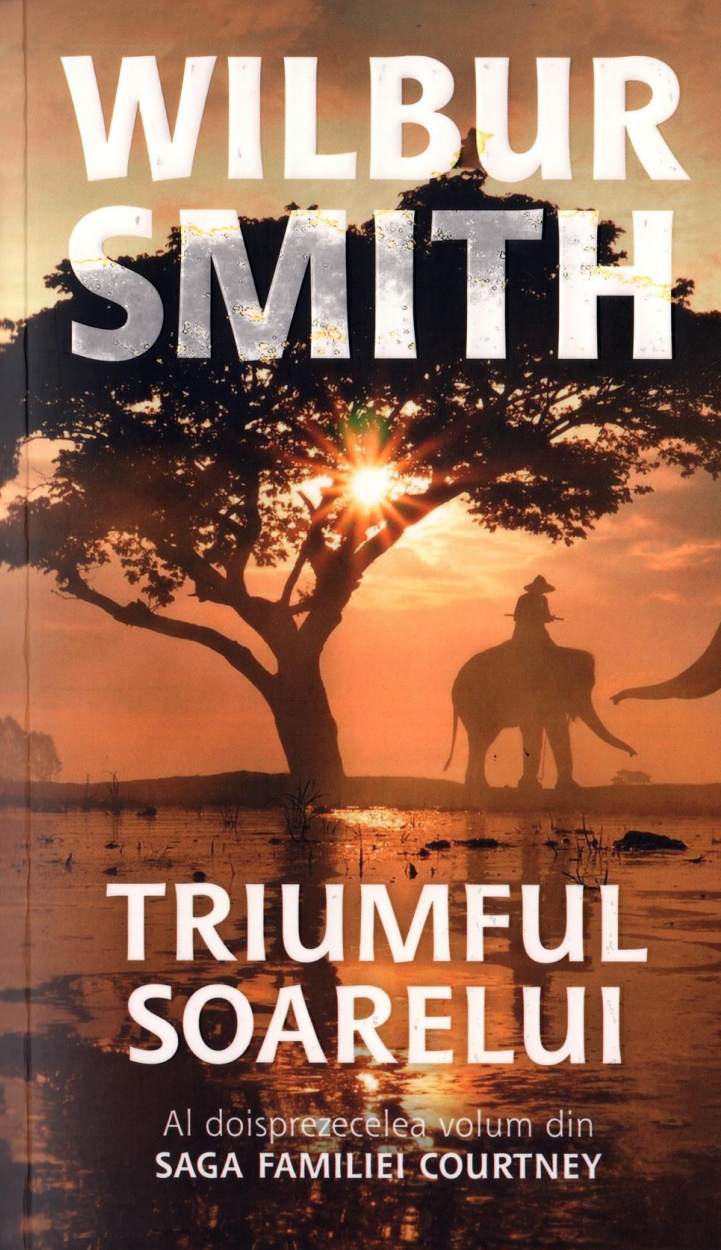
WILBUR
SMITH
TRIUMFUL
SOARELUI
Al doisprezecelea volum din
SAGA FAMILIEI COURTNEY

Wilbur Smith

TRIUMFUL SOARELUI

SAGA FAMILIEI COURTNEY

- *Festinul leilor*
- *Sunetul tunetului*
- *Sanctuarul*
- *Tărâmul în flacări*
- *Puterea sabiei*
- *Furia*
- *Vulpea aurie*
- *Vremea morții*
- *Păsări de pradă*
- *Musonul*
- *Orizontul albastru*

SERIA EGIPTUL ANTIC

- *Războinicii Nilului*
- *Ultimul papirus*
- *Magul*
- *Căutarea*
- *Zeul deșertului*
- *Hector Cross*

ALTE TITLURI:

- *În pericol*

WILBUR SMITH

TRIUMFUL SOARELUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, WILBUR
Triumful soarelui / Wilbur Smith.
- Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-161-8

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
The Triumph of the Sun
Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd 2005
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Maria Adam prin Lingua Tradom

© RAO Distribuţie, 2018
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-161-8

Această carte este pentru soția mea,
MOKHINISO,
cel mai bun lucru
care mi s-a întâmplat vreodată

OMDURMAN

1. Moscheea
2. Mihrab
3. Kubbet el Mahdi (mormântul Mahdiului)
4. Moscheea de tinichea
5. Anexa califului
6. Curtea specială a califului
7. Palatul califului
8. Haremul califului
9. Şcoala pentru studiul Coranului a califului
10. Casele gărzilor de corp ale califului (Mulazemin)
11. Casa fiului Mahdiului
12. Grajdurile califului
13. Depozitele califului
14. Haremul Mahdiului
15. Casa familiei Mahdiului
16. Casa califului Ali Wad Helu
17. Casele rudelor şi gărzilor de corp ale califului Ali Wad Helu
18. Casa fiului califului (Osman)
19. Marele zid de piatră din Omdurman
20. Zidul de noroi din Omdurman
21. Casa rudelor califului
22. Noua casă a lui Slatin
23. } Casele Kadis
24. }
25. Casa bătrânească a lui Yakub
26. Apartamentele lui Osman Atalan şi ale arabilor săi Beja
27. Casele katebilor (scribilor) lui Yakub
28. Casa bătrânească a lui Slatin
29. Beit al Amana
29a. Depozitele de steaguri şi tobe
30. Alte case ale rudelor califului
31. Închisoarea
32. Fabrica de arme
33. Locuinţele occidentalilor
34. Locuinţele cetăţenilor Borgo şi Takarna
35. Mashra (Feribot)
36. Casa califului pe Nil

37. Vechiul fort din Omdurman
38. Casa comandantului soldaţilor Jehadia
39. Locuinţele soldaţilor Jehadia Negri
40. Casa califului în Dem Yunes
41. Hillet (sat) al arabilor Fetihab
42. Locuinţele cetăţenilor Bornu, Fellata şi Gowama
43. Casa lui Nur Angara
44. Locuinţele arabilor Homr
45. Locuinţele arabilor Kababish şi ale altor arabi stăpâni de cămile
46. Locuinţele arabilor Hamar
47. Locuinţele arabilor Habbania
48. Locuinţele arabilor Rizighat
49. Locuinţele arabilor Kanana
50. Casa lui Abdulla Wad Ahmed
51. Locuinţele arabilor Degheim
52. Locuinţele triburilor de pe Nilul Alb
53. Locuinţele arabilor Jaalin
54. Prăvăliile tâmplarilor
55. Curţile de justiţie din pieţe
56. Eşafoadele
57. Piaţa de sare
58. Piaţa de pânzeturi şi stofe
59. Prăvăliile bărbierilor
60. Prăvăliile croitorilor
61. Piaţa de legume
62. Prăvăliile măcelarilor
63. Piaţa de nutreţ
64. Piaţa de cereale şi curmale
65. Depozitele de cereale şi curmale
66. Piaţa de lemn
67. Piaţa femeilor
68. Bucătăriile europene
69. Cartierul Muslimania
70. Casa bătrânească a Părintelui Ohrwalder
71. Cimitirul
72. Casele lui Ahmed Sharfi şi ale familiei califului Sherif
73. Cartierul Kunuz Barabra
74. Cartierul Danagla
75. Cartierul arabilor Beni Jarrar
76. Mormintele martirilor
77. Cartierul diferitelor triburi
78. Mormintele rudelor şi ale familiei Mahdiului
79. Fabrica de praf de puşcă
80. Beit el Mal
81. Piaţa de sclavi

82. Depozitele comisariatelor Mulazemin şi Kateb
83. Cartierul triburilor Fur
84. Cartierul egiptenilor (Ibrahim Pasha Fauzi, Said Bey Guma, Yusef Effendi Mansur şi alţii)
85. Casa califului Hejra
86. Casa Hejra a califului Ali Wad Hulu
87. Moscheea Hejra
88. Cartierul arabilor Wad el Besir şi Hellawin

INSULA TUTI

89. Magazia de praf de puşcă
90. Satul Tuti

KHARTOUM

91. Fortul Mukran
92. Palatul consular britanic
93. Biserica
94. Departamentul de sănătate
95. Oficiile Poştale şi de Finanţe
96. Consulatul austriac
97. Sediul guvernului (Hekemdaria)
98. Palatul guvernatorului (Saraya)
99. Depozitele de grâne
100. Arsenalul
101. Barăcile
102. Spitalul
103. Fortul Burri
104. Depozitele de muniţie şi arme mici
105. Depozitele de muniţie pentru artilerie
106. Fabrica de cartuşe
107. Casă de rugăciune
108. Consulatul francez
109. Consulatul italian
110. Casele localnicilor
111. Bab el Messalamia
112. Fortul Kalakia
113. Palatul estic (Saraya)
114. Fortul nordic

---

115. Khojali
116. Burri
117. Kalakla
118. Shagaret Muhhi Bey
119. Halfaya

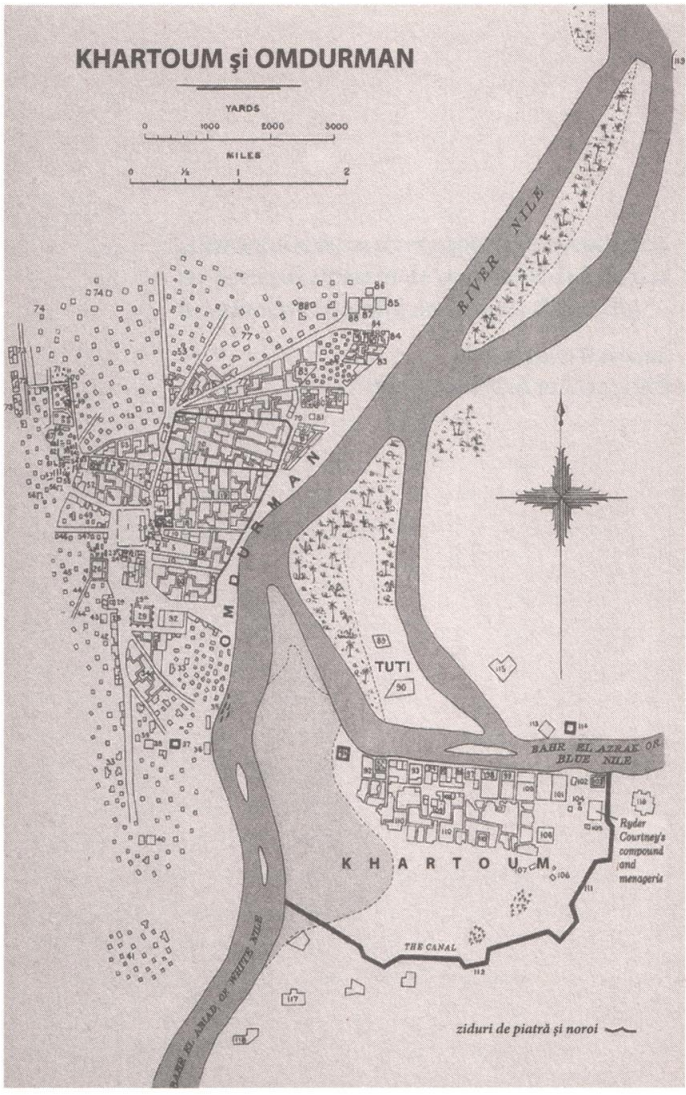
KHARTOUM şi OMDURMAN
YARDS
0 1000 2000 3000
MILES
0 ½ 1 2
RIVER NILE
OMDURMAN
TUTI
BAHR EL AZRAK OR BLUE NILE
KHARTOUM
Ryder Courtney's compound and menageris
THE CANAL
BAHR EL JEBEL OR WHITE NILE
ziduri de piatră şi noroi

„Pământul arde cu setea nepotolită a veacurilor, iar pe cerul albastru de oţel nici urmă de nor nu stăvileşte triumful necontenit al soarelui."

Războiul fluviului,
WINSTON S. CHURCHILL, 1905

Rebecca se sprijinea cu coatele de pervazul ferestrei mari și fără geamuri, iar căldura deșertului îi sufla în față precum răsuflarea unui furnal. Până și fluviul de jos părea să fiarbă ca un cazan. Era lat de aproape un kilometru și jumătate, căci era sezonul Nilului crescut. Debitul era atât de puternic, încât crea vârtejuri și bulboane lucioase la suprafață. Nilul Alb era verde și urât mirositor, întinat de mlaștinile prin care trecuse de curând, mlaștini ce se întindeau pe o suprafață de mărimea Belgiei. Arabii numeau această întindere de apă Bahr el Ghazal, iar britanicii îi spuneau Sudd.

În lunile friguroase ale anului anterior, Rebecca navigase în amonte împreună cu tatăl ei spre locul în care apele fluviului ieșeau din mlaștini. Dincolo de acel punct, canalele și lagunele Suddului erau neexplorate și necunoscute, acoperite în mare parte de ierburi plutitoare care-și schimbau permanent locul, ascunzându-se de ochii tuturor, în afară de aceia ai celui mai experimentat și mai iscusit navigator. Această lume marină, năpădită de febră, era vizuina crocodililor și a hipopotamilor; a numeroase păsări ciudate, unele frumoase, altele grotești; a antilopei sitatunga, strania antilopă amfibiană cu coarne răsucite, cu blana mițoasă și copitele alungite, adaptată la viața în apă.

Rebecca întoarse capul și o șuviță groasă de păr blond îi căzu peste ochi. O dădu la o parte și privi în aval, unde se întâlneau două râuri mari. Era o priveliște ce o intrigase mereu, deși o privea în fiecare zi de doi ani. Un noian uriaș de ciuma-apelor plutea spre centrul canalului. Se

desprinsese din mlaştini şi avea să fie dus de curent până se împrăştia spre nord în vâltoarea cataractelor, acele cascade care, din când în când, tulburau curgerea lină a Nilului. Îi urmări trecerea greoaie până când ajunse la confluenţa celor două braţe ale Nilului.

Celălalt Nil cobora din est. Era proaspăt şi dulce ca râul de munte din care izvora. În acest sezon al Nilului crescut, apele lui aveau nuanţe cenuşii şi de albastru-deschis, de la aluviunile culese din lanţurile muntoase din Abisinia. Purta numele acestei culori. Nilul Albastru era puţin mai îngust decât geamănul său, dar tot ca un şarpe acvatic masiv. Râurile se uneau în vârful triunghiului de uscat pe care se afla Oraşul Trompei de Elefant. Aceasta era semnificaţia numelui Khartoum. Cele două râuri nu se amestecau imediat. Cât vedea Rebecca în aval, mergeau unul pe lângă altul în aceeaşi albie, fiecare păstrându-şi aspectul şi culoarea, până când se izbeau laolaltă de stâncile de la intrarea în defileul Shabluka, aflat la treizeci de kilometri distanţă, şi se învolburau într-un amalgam tumultuos.

– Nu mă asculţi, draga mea, zise tatăl ei cu asprime.

Rebecca zâmbi şi se întoarse cu faţa spre el.

– Iartă-mă, tată, nu eram atentă.

– Ştiu. Ştiu. Sunt vremuri grele, încuviinţă el. Dar trebuie să le faci faţă. Nu mai eşti un copil, Becky.

– Într-adevăr, nu mai sunt, aprobă ea vehement. Nu avusese de gând să se vaite – nu se văita niciodată. Am împlinit şaptesprezece ani săptămâna trecută. Mama s-a măritat cu tine când avea vârsta mea.

– Iar acum tu i-ai luat locul ca stăpână a casei.

Expresia lui deveni tristă, amintindu-şi de soţia sa iubită şi de natura cumplită a morţii ei.

– Dragă tată, tocmai ai sărit de pe stâncă de bunăvoie, râse ea. Dacă sunt ceea ce spui tu că sunt, atunci cum de mă îndemni să te abandonez?

David Benbrook păru nedumerit, apoi își alungă amărăciunea și râse împreună cu ea. Era atât de isteață și de frumoasă, încât rareori i se putea împotrivi.

– Semeni atât de mult cu mama ta!

Acest lucru era, de obicei, steagul alb al înfrângerii, dar acum se lupta cu propriile argumente. Rebecca se întoarse cu spatele la fereastră, fără să-l ignore, dar ascultând doar pe jumătate. Acum, când tatăl ei îi amintise de pericolul cumplit în care se aflau, simțea ghearele reci ale groazei în stomac în timp ce privea către râu.

Clădirile întinse ale orașului de baștină Omdurman se înghesuiau spre malul îndepărtat, în tonuri pământii precum deșertul din jurul lor, mici ca niște case de păpuși de la distanță și tremurând ca un miraj. Însă amenințarea emana din direcția lor cu ferocitatea căldurii date de soare. Zi și noapte, tobele nu încetau nicio clipă, amintindu-le necontenit de amenințarea mortală care plutea deasupra lor. Le auzea bubuind peste ape, ca bătaia inimii unui monstru. Și-l imagina stând în mijlocul pânzei, privind cu poftă dincolo de râu către ei, un fanatic cu o sete de neostoit de sânge uman. În curând, el și slujitorii lui aveau să vină după ei. Se cutremură și se concentră din nou spre vocea tatălui ei.

– Bineînțeles, recunosc că ai curajul natural și încăpățânarea mamei tale, dar gândește-te la gemene, Becky. Gândește-te la copii. Acum sunt copiii tăi.

– Sunt conștientă de datoria pe care o am față de ele în fiecare secundă din zi, răbufni ea, apoi își ascunse mânia și zâmbi din nou – zâmbetul care îi înmuia inima mereu. Dar mă gândesc și la tine. Traversă camera și rămase lângă scaunul lui, punându-i mâna pe umăr. Dacă vii cu noi, tată, eu și fetele vom pleca.

– Nu pot, Becky. Datoria mă ține aici. Eu sunt consulul general al Maiestății Sale. Am o responsabilitate sfântă. Locul meu e aici, la Khartoum.

– Atunci, aici e și al meu, spuse ea simplu și-l mângâie pe cap.

Părul lui era încă des și îi ieșea printre degete, dar avea mai multe fire argintii decât blana de samur. Era un bărbat chipeș, iar ea îi peria deseori părul sau îi tundea și-i răsucea mustața cu aceeași mândrie cu care o făcea cândva mama ei.

El oftă și se pregăti să protesteze mai departe, dar în aceeași clipă un cor de țipete copilărești răsună prin fereastra deschisă. Amândoi încremeniră. Cunoșteau acele voci și inimile amândurora tresăltară la auzul lor. Rebecca o luă la fugă prin cameră, iar David sări de la birou. Se relaxară când strigătele se auziră din nou și recunoscură în glasuri încântarea, nu spaima.

– Sunt în foișor, spuse Rebecca.

– Nu au voie acolo, exclamă David.

– Sunt multe locuri în care nu au voie, zise Rebecca, și acolo le găsești de obicei.

O luă înainte, ieșind pe ușă și intrând în coridorul cu podele din piatră. În capătul opus, o scară circulară se răsucea spre interiorul turnului. Rebecca își săltă poalele rochiei și urcă treptele în fugă, sprintenă și sigură pe ea, în timp ce tatăl ei venea mai alene din urmă. Ieși în lumina orbitoare a soarelui, pe balconul superior al turnului.

Gemenele dansau periculos de aproape de parapetul jos. Rebecca le prinse de câte o mână și le trase înapoi. Se uită în jos, de la înălțimea palatului consular. Minaretele și acoperișurile din Khartoum se întindeau dedesubt. Ambele brațe ale Nilului erau vizibile pe kilometri întregi în fiecare direcție.

Saffron încercă să-și tragă brațul din strânsoarea Rebeccăi.

– *Ibisul!* strigă ea. Uite! Vine *Ibisul.*

Era sora mai înaltă și mai brună. Sălbatică și încăpățânată ca un băiat.

– *Ibisul temerar*, spuse Amber pe un ton pițigăiat.

Era blondă și grațioasă, cu un timbru melodios în glas, chiar și atunci când era entuziasmată.

– E Ryder, cu *Ibisul temerar.*

– Domnul Ryder Courtney pentru tine, o corectă Rebecca. Nu trebuie să le spui niciodată adulților pe numele de botez. Nu vreau să fiu nevoită să-ți repet.

Dar niciuna dintre copile nu puse la suflet dojana. Se uitau toate trei cu nerăbdare în sus, pe Nilul Alb, la vaporul cu aburi, alb și cochet, care plutea la vale dus de curent.

– Parcă e făcut din glazură de zahăr, zise Amber, frumusețea familiei; avea trăsături angelice, un nas mic și obraznic și ochi mari și albaștri.

– Așa spui de câte ori vine, remarcă Saffron fără răutate.

Era opusul lui Amber: avea ochii de culoarea mierii afumate, pistrui minusculi ce-i scoteau în evidență pometii proeminenți și gura mare și surâzătoare. Saffron ridică privirea spre Rebecca cu o strălucire jucăușă în ochii de culoarea mierii.

– Ryder e iubitul tău, nu-i așa?

„Iubitul" era cel mai recent cuvânt adăugat la vocabularul lor și, dat fiind faptul că îl folosea doar ca să se refere la Ryder Courtney, Rebecca îl considera pretențios și ciudat de enervant.

– Ba nu e! răspunse Rebecca trufașă, ascunzându-și iritarea. Și nu fi obraznică, domnișoară Istețică.

– Aduce o grămadă de mâncare!

Saffron arătă spre șirul de barje încăpătoare, cu fundul lat, pe care *Ibisul* le remorca.

Rebecca le dădu drumul fetelor și-și acoperi ochii cu mâinile ca să se apere de lumină. Observă că Saffron avea dreptate. Cel puțin două barje erau pline ochi cu saci de sorg[1], principalele cereale cultivate în Sudan. Celelalte două

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

transportau diferite mărfuri, fiindcă Ryder era unul dintre cei mai prosperi negustori de pe cele două fluvii. Punctele lui comerciale erau înşirate pe o distanţă de vreo sută şaizeci de kilometri pe malurile ambelor braţe ale Nilului, de la confluenţa râului Atbara, în nord, până la Gondokoro şi îndepărtata Ecuatoria, în sud, apoi spre est de la Khartoum, de-a lungul Nilului Albastru, până în ţinuturile muntoase din Abisinia.

Exact atunci, David ieşi pe balcon.

– Slavă bunului Dumnezeu că a venit, spuse el încet. E ultima voastră şansă de a scăpa. Courtney o să vă poată duce cu alte sute de refugiaţi în aval, departe de ghearele malefice ale Mahdiului.

În timp ce vorbea, auziră o bubuitură de tun dincolo de Nilul Alb. Se întoarseră imediat şi văzură fumul ieşind dintr-un tun Krupps al dervişilor[1], pe malul îndepărtat. O clipă mai târziu, un gheizer de picături de apă se ridică de la suprafaţa râului, la vreo nouăzeci de metri în faţa navei cu aburi care se apropia. Spuma avea o nuanţă gălbuie de la lidita din ghiuleaua explodată.

Rebecca îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe un strigăt de spaimă, iar David remarcă sec:

– Să sperăm că precizia lor e la standardul obişnuit.

Unul după altul, celelalte tunuri din bateriile dervişilor izbucniră într-o salvă lungă şi răsunătoare, iar apele din jurul micii bărci săltară învolburate de explozia ghiulelelor. Şrapnelele biciuiau suprafaţa râului ca o ploaie tropicală.

Pe urmă, toate tobele mari ale armatei Mahdiului izbucniră ca o provocare dogită, iar trompetele *ombeya*[2] trâmbiţară la unison. Dintre clădirile din lut, călăreţii pe cai şi cămile

[1] Reinterpretare a termenului *derviş* (călugăr musulman), folosită de anumiţi istorici şi scriitori cu referire la răscoala mahdistă din Sudan împotriva puterilor colonialiste între 1881 şi 1885 (n.tr.)

[2] Vezi Glosar (n. tr.)

năvăliră în grupuri şi galopară de-a lungul malului, păstrând ritmul *Ibisului*.

Rebecca alergă la telescopul lung de alamă al tatălui ei, fixat mereu pe un trepied în capătul opus al parapetului şi îndreptat dincolo de râu, către citadela inamică. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la vizor şi focaliză repede lentila. Trecu peste roiul cavaleriei dervişilor, pe jumătate ascunşi în norii roşietici de praf ridicaţi de caii în galop. Păreau atât de aproape, încât le vedea expresiile de pe feţele întunecate; aproape că le citea pe buze jurămintele şi ameninţările, auzind, totodată, strigătul cumplit de război: „Allah Akbar! Nu există alt Dumnezeu decât Allah şi Mahomed e profetul lui".

Aceşti călăreţi erau ansari[1], Ajutătorii, garda de elită a Mahdiului. Cu toţii purtau *jibba*[2], robele peticite simbolizând zdrenţele ce fuseseră multă vreme singurul veşmânt disponibil pentru ei la începutul acestui *jihad*[3] împotriva păgânilor necredincioşi, fără Dumnezeu. Înarmaţi doar cu suliţe şi pietre, ansarii nimiciseră în ultimele şase luni trei armate ale păgânilor şi le măcelăriseră toţi soldaţii până la unul. Acum ţineau oraşul Khartoum sub asediu şi se făleau cu robele lor peticite, emblema curajului lor neînduplecat şi a credinţei în Allah şi în Mahdiul său, Cel Aşteptat. În timp ce călăreau, fluturau săbiile cu mâner dublu şi trăgeau cu carabinele Martini-Henry pe care le capturaseră de la armatele înfrânte.

În timpul lunilor de asediu, Rebecca văzuse deseori această manifestare războinică, aşa că îndreptă telescopul de la ei către partea opusă a râului, traversând pădurea de obuze ce plescăiau în apă, iscând picături de spumă ce săreau în aer, până când puntea deschisă a navei cu aburi se văzu foarte clar. Silueta familiară a lui Ryder Courtney era aplecată pe balustrada de pe punte, privind cu vag amuzament

[1] Vezi Glosar (n. tr.)
[2] Vezi Glosar (n. tr.)
[3] Vezi Glosar (n. tr.)

bufoneriile oamenilor care încercau să-l omoare. În timp ce-l privea, el se îndreptă şi scoase dintre buze ţigara de foi lungă şi neagră. Îi spuse ceva timonierului, care învârti timona ascultător, apoi siajul lung al *Ibisului* începu să se onduleze spre malul dinspre Khartoum al râului.

În ciuda tachinărilor lui Saffron, Rebecca nu simţea împunsătura iubirii la vederea lui. Zâmbi în sinea ei: „Oricum, mă îndoiesc că aş recunoaşte-o". Se considera imună la astfel de sentimente lumeşti. Cu toate acestea, simţi o tresărire de admiraţie văzând calmul lui Ryder în mijlocul primejdiei, urmată aproape imediat de strălucirea caldă a prieteniei. „Ei bine, nu e niciun rău în a recunoaşte că suntem prieteni, se convinse singură, devenind brusc îngrijorată pentru siguranţa lui. Te rog, Doamne, ai grijă de Ryder în ochiul furtunii", şopti ea, iar Dumnezeu păru s-o asculte.

Sub ochii ei, un şrapnel de oţel produse o gaură zimţată în coşul de deasupra capului lui Ryder, iar fumul negru din boiler ţâşni afară. El nu întoarse capul, ci doar duse ţigara de foi la buze, scoţând un fir lung de fum cenuşiu de tutun, pe care vântul îl împrăştie de îndată. Purta o cămaşă albă cam soioasă, deschisă la gât şi cu mânecile suflecate până sus. Cu degetul mare îşi dădu pe ceafă pălăria cu borul lat, din frunze de palmier împletite. La o primă vedere, părea un tip îndesat, dar iluzia era creată de umerii laţi şi de grosimea braţelor cu muşchi proeminenţi, rezultat al muncii susţinute. Talia îngustă şi felul în care se înălţa deasupra timonierului arab de lângă el dovedeau contrariul.

David le luase de mână pe fiicele mai mici ca să le stăpânească şi se aplecase peste parapet, strigând la cineva din curtea palatului consular.

– Dragul meu general, crezi că i-ai putea face pe tunarii dumitale să întoarcă focul şi să le distragă atenţia de la nava domnului Courtney? spunea el pe un ton plin de respect.

Rebecca privi în jos şi văzu că tatăl ei i se adresa comandantului garnizoanei egiptene care păzea oraşul. Generalul „Chinezul" Gordon era un erou al imperiului, victorios în războaiele din toate colţurile lumii. În China, legendara sa armată „Veşnic Victorioasă" îi adusese această poreclă.

Generalul ieşise din comandamentul din aripa de sud a palatului, având pe cap fesul roşu în formă de ghiveci.

– Ordinul le-a fost deja trimis tunarilor, domnule.

Răspunsul lui Gordon era aspru şi categoric, cu o urmă de iritare. Nu era nevoie să-i spună cineva care era datoria lui.

Vocea lui răzbătu clar până în locul în care stătea Rebecca. Se spunea că se putea face auzit fără efort până şi pe un câmp de luptă plin de larmă.

Câteva minute mai târziu, artileria egipteană deschise un foc sporadic, din amplasamentele sale aflate de-a lungul falezei oraşului. Aveau tunuri Krupps de munte, de calibru mic, un model depăşit cu obuze de aproape trei kilograme; muniţia lor era limitată şi veche, cu riscul de a nu exploda. Cu toate acestea, pentru cei obişnuiţi cu prostiile garnizoanei egiptene, precizia lor era surprinzătoare. Câţiva nori de fum negru de şrapnel apărură pe cerul senin deasupra bateriilor dervişilor, căci tunarii din ambele tabere îşi tot măsuraseră reciproc poziţia în lunile de la începutul asediului. Salvele dervişilor slăbiră vizibil. Încă neatinsă, nava albă ajunse la confluenţa celor două râuri, iar barjele o urmară când se întoarse brusc spre tribord la gura Nilului Albastru, fiind adăpostită aproape imediat de tunurile de pe malul de vest de către clădirile din oraş. Rămase fără pradă, bateriile dervişilor amuţiră.

– Te rog, putem coborî pe chei să-l întâmpinăm? zise Saffron, trăgându-l pe tatăl ei spre capătul scărilor. Hai, Becky, să mergem să-l întâmpinăm pe iubitul tău.

În timp ce familia traversa în grabă grădinile neglijate şi arse de soare ale palatului, generalul Gordon se îndrepta şi el

spre port, cu un grup de ofițeri egipteni care fugeau cât puteau de repede în urma lui. Dincolo de poartă, un cal mort bloca pe jumătate aleea. Zăcea acolo de zece zile, ucis de un obuz derviș rătăcit. Avea burta umflată și rănile căscate colcăiau de viermi albi. Muștele bâzâiau pe deasupra lui, într-un nor dens și albăstrui. Amestecată cu celelalte mirosuri ale orașului asediat, duhoarea cărnii putrezite de cal era sulfuroasă. De câte ori trăgea aer, Rebecca simțea că i se taie răsuflarea și că îi tresaltă stomacul. Se luptă cu greața ca să nu dezonoreze nici rangul tatălui ei, nici pe ea însăși.

Gemenele se întreceau în gesturi de dezgust. Strigau „Pfuu!" și „Ptiu, ce pute!", apoi se îndoiau de la mijloc, prefăcându-se că vomită și strigând încântate de strâmbăturile pe care le făceau.

– Dați-i drumul, sălbatice mici ce sunteți!

David se încruntă și flutură bastonul cu măciulie din argint. Fetele țipară, prefăcându-se speriate, apoi o luară la fugă în direcția portului, sărind peste mormanele de resturi de la casele bombardate și arse. Rebecca și David le urmau într-un ritm potrivit, dar, înainte să treacă de vamă, întâlniră mulțimile orașului care se îndreptau în aceeași direcție.

Era un torent compact de oameni, de cerșetori și ologi, de sclavi și soldați, de femei bogate însoțite de sclavi și de prostituate dezmățate, îmbrăcate sumar, mame cu pruncii legați de spate, trăgându-și de câte o mână plozii plângând, funcționari guvernamentali și negustori grași de sclavi, cu inele din aur și diamante pe degete. Toți aveau un singur scop: să afle ce încărcătură transporta nava cu aburi și dacă oferea vreo promisiune vagă de evadare din micul iad care devenise Khartoum.

Gemenele se pierdură repede în tumult, așa că David o ridică pe Saffron pe umeri, în timp ce Rebecca o apucă pe Amber de mână, croindu-și drum cu toții înainte. Mulțimile

recunoscură silueta înaltă şi impozantă a consulului britanic şi-i făcură loc. Ajunseră pe faleză la câteva minute după generalul Gordon, care îi chemă să i se alăture.

Ibisul temerar traversă râul şi, când ajunse în apa mai liniştită şi mai protejată la jumătatea unei lungimi de cablu de mal, aruncă frânghiile de tractare şi cele patru barje ancorară în şir la pupă, cu prorele întoarse spre curentul puternic al Nilului Albastru. Ryder Courtney puse paznici înarmaţi pe fiecare barjă ca să protejeze mărfurile de hoţi. Apoi trecu la cârma navei şi o dirijă către chei.

De îndată ce ajunse destul de aproape ca să le audă, gemenele îi urară bun venit cu un strigăt:

– Ryder! Noi suntem! Ne-ai adus un cadou?

El le auzi peste zarva mulţimii, apoi o zări pe Saffron cocoţată pe umerii tatălui ei. Îşi scoase ţigara din gură, o aruncă peste bord, în apa râului, apoi întinse mâna spre cordonul sirenei, ridică în aer un fuior de abur şuierător şi-i trimise lui Saffron o bezea.

Ea izbucni în chicoteli şi se agită ca un căţeluş.

– Nu e cel mai drăguţ iubit din lume? zise ea uitându-se la sora ei mai mare.

Rebecca o ignoră, dar ochii lui Ryder se întoarseră apoi spre ea. Îşi ridică pălăria de pe cârlionţii deşi şi negri, uzi de sudoare. Avea faţa şi braţele bronzate în culoarea teculuişlefuit de soarele deşertului, cu excepţia pielii albe de sub linia părului, care fusese protejată de pălărie. Rebecca îi răspunse cu un zâmbet şi făcu o reverenţă. Saffron avea dreptate: era, într-adevăr, chipeş, mai cu seamă când zâmbea, îşi spuse ea, chiar dacă avea riduri la colţul ochilor. „E atât de bătrân, îşi zise. Trebuie să se apropie de treizeci de ani."

– Cred că-i place de tine, zise Amber pe un ton serios.

– Să nu îndrăzneşti să începi cu aiurelile astea îngrozitoare, domnişoară, o avertiză Rebecca.

– Aiureli îngrozitoare, domnişoară, repetă Amber încet, exersând cuvintele ca să le folosească împotriva lui Saffron cu prima ocazie.

Pe apa râului, Ryder Courtney îşi îndreptă toată atenţia spre navă, aducând-o în poziţia de acostare. Îi întoarse botul în direcţia curentului şi o ţinu acolo cu o acţionare abilă a acceleraţiei, apoi slăbi timona şi o lăsă să plutească pieziş pe apă, până când partea laterală din oţel atinse tranchetele şterse care atârnau pe latura cheiului. Echipajul aruncă parâmele către oamenii de pe debarcader, care apucară capetele şi le legară strâns. Ryder sună prin telegraf în camera boilerului, iar Jock McCrump scoase capul prin trapa din sala motoarelor. Avea pe faţă dâre de unsoare neagră.

– Da, căpitane!

– Ţine boilerul în funcţiune, Jock. Nu se ştie niciodată când trebuie să dăm bir cu fugiţii.

– Da, căpitane. Nu vreau sălbaticii ăia împuţiţi pe post de mateloţi.

Jock îşi şterse unsoarea de pe mâinile cu bătături uriaşe cu un smoc de resturi de bumbac.

– Eşti la comandă, îi spuse Ryder, apoi sări peste balustrada navei pe chei.

Se îndreptă spre locul în care generalul Gordon îl aştepta împreună cu statul-major, dar nu făcuse nici zece paşi când mulţimea îl împresură, prinzându-l ca pe un peşte în plasă.

O ceată agitată de egipteni şi alţi arabi îl înconjură, trăgându-l de haine.

– Efendi[1], te rog, efendi, am zece copii şi patru neveste. Du-ne în siguranţă pe nava ta minunată, se rugau ei, în arabă şi într-o engleză stricată, aruncându-i teancuri de bancnote în faţă. O sută de lire egiptene. E tot ce am. Ia-i, efendi, şi o să înalţ rugăciuni la Allah să ai viaţă lungă.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

– Sovereigni de aur pentru regina ta! se ruga un altul, zornăind punga de pânză pe care o ţinea ca pe o tamburină.

Femeile îşi scoteau bijuteriile – brăţări, inele şi coliere masive din aur cu pietre strălucitoare.

– Eu şi copilul meu. Ia-ne cu tine, mărite domn.

Îşi împingeau pruncii spre el, micuţi amărâţi care ţipau, cu obrajii supţi de foame, unii plini de leziuni şi răni deschise de la scorbut, cu scutecele pătate în galben de la fecalele lichide cauzate de holeră. Se împingeau şi se luptau între ei ca să ajungă la el. O femeie căzu în genunchi şi îşi scăpă din braţe pruncul, care ateriză la picioarele mulţimii. Urletele acestuia slăbiră, călcat în picioare de oameni. În cele din urmă, o sanda cu crampoane zdrobi creierul ca pe o coajă de ou, iar copilul tăcu brusc şi rămase nemişcat, o păpuşă abandonată în praf.

Ryder Courtney scoase un urlet de furie şi începu să lovească în jur cu pumnii strânşi. Culcă la pământ un negustor turc gras cu un singur pumn în falcă, apoi coborî umărul şi se împinse în mulţimea de oameni agitaţi. Aceştia se împrăştiară şi-l lăsară să treacă, dar unii o luară înapoi spre *Ibisul temerar*, încercând să urce pe punte.

Jock McCrump era la balustradă ca să-i întâmpine cu o cheie franceză în mână, iar cinci membri ai echipajului se aflau în spate, înarmaţi cu topoare şi cângi. Jock crăpă capul primului bărbat care încercă să urce la bord, iar acesta căzu în fâşia îngustă de apă dintre navă şi cheiul de piatră, apoi dispăru în adâncuri. Nu se mai ridică la suprafaţă.

Ryder îşi dădu seama de pericol şi încercă să se întoarcă pe navă, dar nici măcar el nu-şi mai putea croi drum printre trupurile înghesuite.

– Jock, ieşi în larg şi ancorează barjele! strigă el.

Acesta îl auzi pe deasupra tumultului şi îi făcu semn cu cheia în semn că pricepuse. Apoi sări pe punte şi strigă un

ordin răstit către echipaj. Mateloții nu mai pierdură vremea dezlegând frânghiile, ci le tăiară de la mal cu vreo câteva lovituri precise cu topoarele. *Ibisul temerar* se întoarse cu prora spre curent, dar, înainte să prindă viteză, alți refugiați încercară să sară peste spațiul gol. Patru dintre ei dădură greș și fură duși în aval de forța curentului. Unul se prinse de balustradă și rămase atârnat peste margine, încercând să se ridice la bord și implorând echipajul de deasupra să aibă milă.

Bacheet, nostromul arab, se apropie de balustrada de deasupra lui și, cu o lovitură de topor, îi tăie cu dibăcie patru degete de la mâna dreaptă. Acestea căzură pe puntea din oțel ca niște cârnați de porc maronii. Victima urlă și căzu în râu. Bacheet împinse degetele peste bord cu piciorul, șterse lama toporului de poala robei, apoi merse să scoată ancora de prova din chesonul din față. Jock întoarse nava cu aburi peste curent și se îndepărtă, ancorând în fața șirului de barje.

Un vaiet de disperare se ridică din mulțime, dar Ryder se uită încruntat la oameni, cu pumnii încă strânși. Aflaseră cu toții ce anume prevestea gestul și se retraseră din calea lui. Între timp, generalul Gordon le ordonase soldaților să împrăștie răzmerița. Aceștia avansară în linie cu baionetele scoase și folosiră paturile puștilor ca să lovească pe oricine le stătea în drum. Mulțimea se risipi din fața lor și oamenii dispărură pe străzile înguste ale orașului. Lăsară în urmă copilul mort, cu mama văitându-se și sângerând deasupra lui, și alți șase răzvrătiți gemând, stând șocați în băltoace din propriul sânge. Turcul pe care Ryder îl culcase la pământ zăcea mut pe spate, sforăind zgomotos.

Ryder îi căută cu privirea pe David și pe fiicele lui, dar consulului îi dăduse prin minte să-și ducă familia în siguranța palatului la primul semn de revoltă. Se simți ușurat. Apoi îl văzu pe generalul Gordon venind spre el, pășind peste gunoaie și trupuri.

– Bună ziua, domnule general.

– Ce mai faci, domnule Courtney? Îmi face plăcere să-ţi urez bun venit. Sper că ai avut parte de o călătorie plăcută.

– Foarte plăcută, domnule. Am trecut cu bine prin sud. Canalul e bine curăţat în perioada asta. Nu a fost nevoie să ne tragem pe ancoră.

Niciunul nu catadicsi să pomenească despre provocarea de a trece cu nava de bateriile dervişilor sau de revolta ce îi întâmpinase în oraş.

– Eşti încărcat până la refuz, domnule?

Gordon, care era cu cincisprezece centimetri mai scund, se uită în sus la Ryder cu ochii lui remarcabili, având albastrul oţelit al cerului din deşert în miezul zilei. Puţini dintre cei care-i priveau mai puteau să-i uite. Erau captivanţi, copleşitori, semnul exterior al încrederii de neclintit a lui Gordon în el însuşi şi în Dumnezeu.

Ryder înţelese sensul întrebării pe loc.

– Am o mie cinci sute de saci de sorg în barje, de câte zece cântare[1] fiecare.

Un cântar era o unitate de măsură arabă, egală cu aproximativ un chintal.

Ochii lui Gordon sticleau ca nişte safire.

– Excepţională treabă, domnule, zise el, lovind cu bastonul în coapsă. Garnizoana şi întreaga populaţie sunt deja cu alimentele pe sfârşite. Încărcătura dumitale ne-ar putea ajuta până va ajunge coloana de salvare de la Cairo.

Ryder Courtney clipi surprins auzind o estimare atât de optimistă. Erau aproape treizeci de mii de suflete captive în oraş. Chiar şi cu raţii reduse până la limita înfometării, atâţia oameni ar fi devorat o sută de saci pe zi. Ultimele veşti pe care le primiseră înainte ca dervişii să taie liniile de telegraf din nord spuneau despre coloana de salvare că încă se aduna în deltă şi că nu avea să fie gata să înceapă călătoria spre sud

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

timp de alte câteva săptămâni. Chiar şi atunci, aveau peste o mie şase sute de kilometri de parcurs până la Khartoum. Pe drum, trebuiau să navigheze cataractele şi să traverseze Izvorul Pietrelor, o zonă de sălbăticie cumplită. Apoi trebuiau să se lupte ca să treacă de hoardele de dervişi care păzeau marşurile lungi de pe malurile Nilului înainte să ajungă la oraş şi să ridice asediul. O mie cinci sute de saci de sorg nu erau nici pe departe de ajuns ca să hrănească locuitorii din Khartoum la nesfârşit. Şi atunci îşi dădu seama că optimismul lui Gordon era cea mai bună armură a sa. Un om ca el nu putea decât să înfrunte situaţia disperată în care se aflau, fără să cedeze în faţa deznădejdii.

Ryder dădu aprobator din cap, apoi întrebă:

– Am permisiunea dumneavoastră să încep vânzarea cerealelor, domnule general?

Oraşul se afla în stare de asediu. Nu era permisă distribuirea alimentelor fără acordul personal al lui Gordon.

– Domnule, nu-ţi pot permite să împarţi proviziile. Populaţia oraşului meu e înfometată. Ryder observă exprimarea posesivă a lui Gordon. Dacă le-ai vinde, ar fi acaparate de negustorii bogaţi în detrimentul săracilor. Se vor face raţii egale pentru toţi. Voi supraveghea eu însumi distribuirea. Nu am de ales decât să rechiziţionez toată încărcătura de cereale. Evident, îţi voi oferi un preţ bun pentru ele.

Ryder îl privi o clipă, mut de uimire. Apoi îşi drese glasul.

– Un preţ bun, domnule general?

– La sfârşitul ultimei recolte, preţul sorgului în pieţele din oraş era de şase şilingi pe sac. Era un preţ corect şi încă este, domnule.

– La sfârşitul ultimei recolte nu era nici război, nici asediu, răspunse Ryder. Domnule general, suma de şase şilingi nu acoperă preţul exorbitant pe care am fost forţat să-l plătesc. Nici nu compensează greutăţile pe care le-am avut

transportând sorgul. Ca să nu mai vorbim despre profitul la care am dreptul.

– Sunt sigur, domnule Courtney, că şase şilingi îţi vor asigura un profit frumuşel, zise Gordon, fixându-l cu privirea. Oraşul este sub asediu, domnule, iar specula şi stocarea sunt infracţiuni capitale.

Ryder ştia că nu era o ameninţare deşartă. Văzuse mulţi oameni biciuiţi sau executaţi la repezeală pentru încălcarea datoriei sau sfidarea decretelor date de acest bărbat mărunţel. Gordon îşi desfăcu buzunarul de la pieptul uniformei şi scoase carneţelul. Notă repede ceva, apoi rupse foaia şi i-o dădu lui Ryder.

– Acesta e biletul meu la ordin pentru suma de patru sute cincizeci de lire egiptene. Se pot încasa la trezoreria kedivului din Cairo, spuse el scurt.

Kedivul era conducătorul Egiptului.

– Care e restul încărcăturii, domnule Courtney?

– Fildeş, păsări şi animale sălbatice vii, răspunse Ryder cu amărăciune.

– Pe acelea le poţi descărca în depozitul dumitale. În acest moment, nu prezintă interes pentru mine, deşi s-ar putea ca mai târziu să fie necesară sacrificarea animalelor ca să avem carne pentru populaţie. Cât de repede vor fi gata de plecare nava şi barjele, domnule?

– De plecare, domnule?

Ryder păli pe sub bronz: simţise ce urma să se întâmple.

– Rechiziţionez navele pentru transportul refugiaţilor în aval, explică Gordon. Poţi lua lemnele de care aveţi nevoie ca să alimentaţi boilerele. Te voi despăgubi pentru călătorie cu suma de două lire pentru fiecare pasager. Estimez că ai putea lua cinci sute de femei, copii şi capete de familie. Voi verifica personal nevoile fiecăruia şi voi decide cine are prioritate.

– O să mă plătiți tot cu un bilet, generale? întrebă Ryder cu o ironie mascată.

– Întocmai, domnule Courtney. Vei aștepta la Metemma până când ajung la dumneata trupele de ajutorare. Vapoarele mele sunt deja acolo. Îndemânarea dumitale renumită de a naviga pe râu va fi foarte căutată pentru trecerea defileului Shabluka, domnule Courtney.

Chinezul Gordon dispreţuia ceea ce considera a fi lăcomie sau slăvirea lui Mamona. Când kedivul Egiptului îi oferise un salariu de zece mii de lire pentru misiunea periculoasă de a evacua Sudanul, Gordon insistase ca acesta să fie redus la două mii. Avea propria percepţie în privinţa datoriei faţă de semenii săi şi Dumnezeu.

– Te rog, adu barjele în dreptul cheiului. Soldaţii mei le vor păzi cât timp durează descărcarea şi sorgul este dus în depozitul vămii. Maiorul al-Faroque, din statul meu major, va fi la comanda operaţiunii.

Gordon arătă spre ofiţerul egiptean de lângă el, care îl salută superficial pe Ryder. Al-Faroque avea ochi negri şi sentimentali şi mirosea puternic a pomadă de păr.

– Şi acum, te rog să mă scuzi, domnule. Am multe treburi de făcut.

În calitate de gazdă oficială a consulului general al Maiestăţii Sale în Sudan, Rebecca era responsabilă cu administrarea gospodăriei de la palat. În seara aceea, sub supravegherea ei, servitorii aranjaseră masa pentru cină pe terasa cu vedere la Nilul Albastru, pentru ca oaspeţii lui David să se bucure de briza de pe râu. La apus, servitorii aveau să aprindă coşuri cu frunze şi crengi de eucalipt. Fumul ţinea ţânţarii la distanţă. Distracţia avea să fie asigurată cu ajutorul generalului Gordon. În fiecare seară cânta orchestra militară şi se organiza şi un foc de artificii: generalul Gordon

spera ca spectacolul să abată gândurile populației din Khartoum de la rigorile și greutățile asediului.

Rebecca pregătise o masă splendidă. Argintăria și sticlăria consulatului fuseseră lustruite, iar pânza fusese albită ca o aripă de înger. Din păcate, masa nu avea să aibă aceeași calitate. Aveau să înceapă cu o supă de măcește și ace spaniole[1] din ruinele grădinii palatului. Urma un pate din semințe fierte de palmieri și sorg măcinat, iar piesa de rezistență era pelicanul.

În cele mai multe seri, David își ocupa locul pe terasă, deasupra râului, cu o pușcă Purdey pregătită, și aștepta ca păsările de apă să-și ia zborul pe deasupra capului său, îndreptându-se spre cuiburi. În spatele lui, gemenele așteptau cu alte puști. Un astfel de trio înarmat era cunoscut ca o garnitură de arme. David era de părere că orice femeie care trăia în Africa, un continent cu animale sălbatice și cu bărbați și mai sălbatici, trebuia să poată folosi armele de foc. Sub îndrumarea sa, Rebecca era deja expertă în trasul cu pistolul. De la zece pași distanță, era de obicei capabilă să tragă șase gloanțe cu revolverul greoi Webley și să zboare cel puțin cinci conserve goale de carne de vită tocată de pe zidul de piatră de la poalele terasei, făcându-le să se învârtă peste apele Nilului.

Gemenele erau încă prea mici ca să facă față reculului unui Webley sau unui Purdey, așa că le antrenase să înmâneze puștile de rezervă până deveniseră iuți și îndemânatice ca un încărcător profesionist dintr-o mlaștină din Yorkshire cu potârnichi. În clipa în care tatăl ei trăgea cu ambele țevi, Amber înhăța pușca goală de la el și, în aproape aceeași secundă, Saffron îi punea în mâini a doua pușcă. În timp ce el alegea păsările și trăgea din nou, fetele reîncărcau arma goală,

[1] Numele popular al plantei *Bidens pilosa*, originară din America și răspândită în Eurasia, Africa, Australia și Insulele Pacificului (n.tr.)

fiind gata să-l servească de îndată ce întindea mâna după ea. Împreună, puteau menține un ritm impresionant al salvelor.

David era un țintaș renumit și rareori irosea un cartuș. În timp ce fetele scoteau strigăte de încurajare, putea uneori să doboare, într-o succesiune rapidă, cinci sau șase păsări dintr-un stol de rațe mici care zburau pe deasupra. În primele săptămâni de asediu, rațele sălbatice veniseră în mod regulat în apropierea terasei – rațele mici, rațele lopătar, dar și alte specii mai exotice, precum gâștele egiptene și sarselele[1], toate oferind un plus important în cămara palatului. Dar rațele care supraviețuiau învățau repede, așa că acum stolurile ocoleau, în general, terasa. Doar păsările mai naive și mai rele la gust mai puteau fi puse pe masă grație măiestriei lui David. Doi pelicani cu ciocurile pline erau cele mai recente victime.

Garnitura pe care Rebecca plănuise să o servească consta în lujerii și frunzele fierte ale nufărului egiptean sfânt. Când îi recomandase această plantă, Ryder Courtney îi spusese că numele ei botanic era *Nymphaea alba*. Avea cunoștințe vaste despre toată lumea naturală. Ea folosea frumoasele flori albastre ca salată – aroma lor piperată ajuta la mascarea gustului puternic de pește al cărnii de pelican. Plantele creșteau în canalul îngust ce despărțea orașul de continent. În acel anotimp, apa din canal ajungea până la talie, dar seca în perioada de scădere a Nilului. Generalul Gordon pusese soldații să-l lărgească și să-l adâncească, pentru a întări fortificațiile orașului, dar, spre iritarea Rebeccăi, distrusese, totodată, această delicatesă nutritivă.

Pivnițele consulatului erau aproape goale, cu excepția unei cutii de șampanie Krug pe care David o păstra pentru a sărbători sosirea trupelor de ajutorare din sud. Cu toate acestea, când Ryder Courtney îl trimisese pe Bacheet la

[1] Mică pasăre de baltă înrudită cu rața sălbatică (n.tr.)

consulat ca să accepte invitaţia la cină, acesta adusese şi trei tigve de vin de Tej, băutura locală tare făcută din mîere, cu gust de cidru de slabă calitate. Rebecca avea de gând să o servească în pahare din cristal pentru vin roşu, ca să-i confere o semnificaţie pe care nu o merita în mod normal.

Acum punea la punct ultimele detalii ale cinei, precum şi aranjamentul floral pentru masă, alcătuit din oleandri din grădinile neglijate. Oaspeţii aveau să înceapă să sosească într-o oră şi tatăl ei încă nu se întorsese de la întâlnirea obişnuită cu generalul Gordon. Era puţin îngrijorată la gândul că David avea să întârzie şi să-i strice seara. În taină însă se simţea uşurată la ideea că generalul Gordon refuzase invitaţia: era un om minunat şi cucernic, un erou al imperiului, însă dispreţuia obiceiurile de societate. Avea o conversaţie pioasă şi mistică, iar simţul umorului, cu indulgenţă fie spus, era ca şi inexistent.

În acel moment, auzi pasul familiar al tatălui ei reverberând printre arcade şi glasul său ridicat în timp ce chema un servitor. Ea alergă să-l întâmpine când ieşi pe terasă. David îi întoarse îmbrăţişarea cu un are distrat, aşa că ea păşi în spate şi îi privi faţa.

– Tată, ce s-a întâmplat?

– Vom pleca din oraş mâine-seară. Generalul Gordon a ordonat ca toţi cetăţenii englezi, francezi şi austrieci să fie evacuaţi imediat.

– Asta înseamnă că vii cu noi, tati?

În ultima vreme, rareori mai folosea acest nume de alint.

– Da, asta înseamnă.

– Şi cu ce vom pleca?

– Gordon a rechiziţionat vasul şi barjele lui Ryder Courtney. I-a ordonat să coboare în aval cu noi toţi la bord. Am încercat să-l contrazic, dar fără niciun rezultat. Omul e de neclintit şi nu se abate de la drumul lui. Apoi David zâmbi,

o cuprinse de talie şi o învârti cu mişcări de vals. Ca să fiu sincer, sunt foarte uşurat că altcineva a luat decizia asta pentru mine şi că tu şi gemenele veţi fi duse într-un loc sigur.

O oră mai târziu, David şi Rebecca stăteau sub candelabrul din holul de primire ca să-şi întâmpine oaspeţii, majoritatea fiind bărbaţi. Cu vreo câteva luni în urmă, aproape toate femeile albe fuseseră evacuate în nord, în deltă, la bordul cuirasatelor cu aburi ale generalului Gordon. Acum, acele nave erau eşuate departe, la sud de Metemma, aşteptând sosirea forţelor de ajutorare. Rebecca şi gemenele erau printre cele câteva femei europene care se mai aflau în oraş.

Gemenele stăteau cuminţi în spatele tatălui lor. Reuşiseră să o convingă pe sora lor mai mare să le permită să stea acolo atunci când sosea Ryder şi să privească artificiile împreună cu el, înainte ca Nazeera, doica lor, să le ducă în camera copiilor. Nazeera fusese şi doica Rebeccăi şi era o membră îndrăgită a casei Benbrook. Acum stătea aproape în spatele fetelor, gata să treacă la fapte exact la ora nouă. Spre dezamăgirea gemenelor, Ryder Courtney sosi ultimul, dar când apăru, fetele începură să chicotească şi să şuşotească.

– Ce chipeş e, zise Saffron, prefăcându-se că leşină.

Nazeera o ciupi şi şopti în arabă:

– Chiar dacă nu o să devii niciodată o doamnă, trebuie să înveţi să te porţi ca una, Saffy.

– Nu l-am văzut niciodată în ţinută de gală.

Amber era de acord cu sora ei geamănă: Ryder purta una dintre hainele de seară ajunse la modă graţie prinţului de Wales. Avea revere din satin marmorat şi era strâmtă pe talie. Pusese să fie copiată după o imagine din *London Illustrated News* de către un croitor armean din Cairo şi o purta cu o eleganţă naturală, complet diferită de hainele de lucru din moleschin şifonat. Era proaspăt bărbierit şi părul îi strălucea în lumina lumânărilor.

– Ia priveşte, ne-a adus cadouri!

Amber văzuse deja umflătura sugestivă din buzunarul de la piept. Avea ochi de femeie pentru asemenea detalii.

Ryder dădu mâna cu David şi făcu o plecăciune în faţa Rebeccăi. Se abţinu să-i sărute mâna în stilul franţuzit pe care îl afişaseră mulţi membri ai corpului diplomatic, sosiţi înaintea lui. Apoi le făcu semn cu ochiul gemenelor, care îşi acoperiră gura ca să-şi astupe chicotitul şi-i răspunseră cu câte o reverenţă.

– Îmi faceţi onoarea de a vă escorta pe terasă, frumoase doamne? zise el înclinându-se.

– Ui, ui, musiu, zise Saffron cu un aer grandios, făcând-o pe Amber să-şi dea ochii peste cap.

Ryder le oferi fiecăreia câte un braţ, aplecându-se puţin pentru ca ele să poată ajunge, apoi le conduse printre uşile glasvand. Un servitor în robă albă şi cu turban albastru le aduse pahare cu limonadă, făcută din cele câteva fructe rămase în pomii din livadă, iar Ryder la oferi gemenelor cadourile: coliere din mărgele de fildeş sculptate în formă de animale micuţe: lei, maimuţe şi girafe. Le prinse încheietorile la ceafă, spre marea încântare a fetelor.

Ca la un semn, orchestra militară de pe maidanul de lângă vechea piaţă de sclavi începu să cânte. Distanţa aducea sunetul la un nivel plăcut, iar muzicienii reuşiră să înfrumuseţeze repertoriul cunoscut de polci, valsuri şi marşuri ale armatei britanice cu seducătoarele cadenţe orientale.

– Cântă pentru noi, Ryder, te rugăm! îl imploră Amber şi, când el râse şi clătină din cap, apelă la tatăl ei: Roagă-l să cânte, tati!

– Fiica mea are dreptate, domnule Courtney. O voce bună ar spori considerabil plăcerea evenimentului.

Ryder cânta cu naturaleţe şi, în scurt timp, toţi băteau din picioare şi aplaudau în ritmul muzicii. Cei care se făleau

cu abilităţile lor vocale se alăturară refrenului de la *Over the Se to Skye.*

Şi atunci începu focul de artificii, desfătarea oferită în fiecare seară de generalul Gordon. Pe cer curgeau cascade de scântei albastre, verzi şi roşii dinspre rachetele de semnalizare ale navei, iar spectatorii exclamau de uimire. Pe malul opus al Nilului, tunarul derviş pe care David îl poreclise Beduinul Nebun trase câteva şrapnele spre locul de unde bănuia că se aprindeau rachetele. Ca de obicei, ţinta fu nesigură şi nimeni nu încercă să se adăpostească. În schimb, toţi îi huiduiră cu poftă eforturile.

Apoi, în ciuda protestelor inutile, gemenele fură duse în camera copiilor, iar oaspeţii fură chemaţi la masă de un lacheu arab în robă, care bătea cu degetul într-o tobă. Cu toţii aveau poftă de mâncare, dacă nu mureau deja de foame. Deşi porţiile erau minuscule, *Herr* Schiffer, consulul austriac, declară că supa de ace spaniole era excelentă, că pateul din seminţe de palmieri era hrănitor şi că pelicanul fript era „chiar extraordinar". Rebecca se convinse că se voia a fi un compliment.

Când masa se apropia de sfârşit, Ryder Courtney făcu un gest care confirmă statutul său de erou al serii. Bătu din palme şi Bacheet, şeful său de echipaj, ieşi pe terasă rânjind ca un gargui şi ducând o tavă din argint pe care se aflau o sticlă şlefuită de coniac VSOP Hine şi o cutie din lemn de cedru cu trabucuri cubaneze. Cu paharele pline şi trăgând din trabucuri până când vârful devenea incandescent, bărbaţii intrară într-o stare de exuberanţă. Conversaţia începea să se diversifice, până când se amestecă în vorbă domnul Le Blanc.

– Mă mir că a refuzat Chinezul Gordon o distracţie atât de grozavă, chicoti el pe un ton enervant de feciorelnic. Pare imposibil să aperi măreţul Imperiu Britanic douăzeci

şi patru de ore din douăzeci şi patru în fiecare zi. Chiar şi Hercule se odihnea după muncile lui.

Le Blanc era şeful delegaţiei belgiene trimise de regele Leopold să creeze o legătură diplomatică cu Mahdiul. Până în acel moment, eforturile lui nu fuseseră încununate de succes şi sfârşise prin a fi captiv în oraş, la fel ca toţi ceilalţi. Englezii de la masă se uitară cu milă la el. Cu toate acestea, fiind străin şi neavând prea multă minte, îi iertară necuviinţa.

– Generalul a refuzat să participe la banchet pentru că populaţia moare de foame, zise Rebecca, sărind în apărarea lui Gordon. Cred că gestul său a fost foarte nobil. Apoi continuă cu modestie: Nu că aş susţine cumva că umila mea masă ar fi un mare banchet.

Urmându-i exemplul, David continuă elogiul generalului, subliniind caracterul inflexibil al acestuia şi minunatele sale realizări.

Întrucât încă se resimţea după cea mai recentă demonstraţie a caracterului dur ca diamantul al lui Gordon, Ryder Courtney nu se alătură corului de laude.

– Are o putere aproape mesianică asupra oamenilor săi, le spuse David înflăcărat. L-ar urma oriunde şi, dacă nu vor, are el grijă să îi tragă de codiţe, cum a făcut cu Armata Veşnic Victorioasă în China. Sau îi bate de-i zvântă, cum face cu lepădăturile egiptene de care e forţat să apere oraşul în acest moment.

– Limbajul, tati, îl dojeni Rebecca, strâmbând din nas.

– Îmi cer iertare, draga mea, dar e adevărat. E de-a dreptul neînfricat. De unul singur, călare pe cămilă şi în uniforma de gală, a intrat în tabăra armatei de tâlhari ucigaşi ai lui Suleiman şi i-a ocărât. În loc să-l omoare pe loc, Suleiman a renunţat la răscoală şi a plecat acasă.

– La fel a făcut cu triburile Zulu din Africa de Sud. Când s-a dus singur printre *impi*-urile războinice şi a întors ochii

aceia extraordinari spre ei, aceştia l-au slăvit ca pe un zeu. Pe deasupra, l-a bătut pe *induna* lor pentru blasfemie.

Un alt invitat interveni:

– Regii şi potentaţii multor naţiuni s-au întrecut pentru serviciile lui – împăratul Chinei, regele Leopold al belgienilor, kedivul Egiptului şi premierul coloniei Cape.

– E un om al lui Dumnezeu înainte de a fi războinic. Dispreţuieşte zarva oamenilor şi, înainte de a lua o decizie importantă, încearcă să afle prin rugăciuni solitare ce vrea Dumnezeu de la el.

„Mă întreb dacă Dumnezeu i-a cerut să-mi fure sorgul", se gândi Ryder amărât. Nu dădu glas gândului, dar schimbă dramatic direcţia discuţiei:

– Nu vi se pare remarcabil că, în multe privinţe, omul care-l înfruntă acum de peste Nil împărtăşeşte multe caracteristici ale generalului nostru galant?

În urma observaţiei lui se lăsă tăcerea, aproape la fel de grea precum la gafa lui Le Blanc, nu tocmai vrednică de un om de calibrul lui Ryder Courtney.

Chiar şi Rebecca era uluită de ideea de a compara un sfânt cu un monstru. Însă observă că, atunci când Ryder vorbea, oamenii îl ascultau. Deşi era cel mai tânăr de la masă, ceilalţi îl respectau, pentru că averea şi reputaţia lui erau formidabile. Călătorise neobosit acolo unde puţini se aventuraseră înaintea lui. Ajunsese la Munţii Lunii şi navigase pe toate marile lacuri din interiorul Africii. Era prietenul şi confidentul lui Yohannes, împăratul Abisiniei. Mutesa al Bugandei şi Kamrasi din Bunyoro erau cunoscuţii lui şi-i oferiseră drepturi exclusive de negoţ în regatele lor.

Vorbea fluent araba şi putea dezbate Coranul până şi cu hogii din moschee. Vorbea vreo douăsprezece limbi primitive şi se putea tocmi cu membrii triburilor Dinka şi Shilluk, care încă umblau goi. Vânase şi capturase toate speciile cunoscute de păsări şi de animale sălbatice din Ecuatoria şi

le vânduse la menajeriile regilor, împăraţilor şi la grădinile zoologice din Europa.

– Ce idee extraordinară, Ryder, spuse David cu precauţie. Mie mi se pare că Mahdiul Nebun şi generalul Charles Gordon se află la poli opuşi. Dar poate că ne poţi arăta câteva caracteristici pe care le au în comun.

– În primul rând, David, amândoi sunt asceţi care practică abnegaţia şi care se abţin de la confortul lumesc, răspunse Ryder cu lejeritate. Şi amândoi sunt oamenii lui Dumnezeu.

– Dumnezei diferiţi, îl provocă David.

– Nu, domnule, unul şi acelaşi Dumnezeu. Dumnezeul evreilor, al musulmanilor, al creştinilor şi al tuturor religiilor monoteiste este acelaşi. Pur şi simplu, fiecare Îl slujeşte în moduri diferite.

David zâmbi.

– Poate discutăm despre asta mai târziu. Deocamdată, spune-ne ce altceva mai au în comun.

– Amândoi cred că Dumnezeu le vorbeşte direct şi că, prin urmare, sunt infailibili. Odată ce-şi pun ceva în minte, sunt de neclintit şi nu ascultă niciun argument. Pe de altă parte, la fel ca mulţi alţi bărbaţi măreţi şi multe femei frumoase, amândoi sunt trădaţi de încrederea în cultul personalităţii. Ei cred că pot să rezolve orice problemă doar cu albastrul ochilor, cu o strungăreaţă fermecătoare sau cu elocvenţa lor, spuse Ryder.

– Ştim cine posedă ochii albaştri şi irezistibili, chicoti David, dar cui îi aparţine zâmbetul cu strungăreaţă?

– Lui Mahomed Ahmed, Mahdi, Cel Călăuzit de Divinitate, spuse Ryder. Spaţiul dintre dinţii lui se numeşte *falja*[1], iar ansarii lui îl consideră un semn al divinităţii.

– Vorbeşti ca şi cum l-ai cunoaşte, zise Le Blanc. L-ai întâlnit?

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

– Da, confirmă Ryder şi toţi se holbară la el de parcă ar fi recunoscut că luase cina cu însuşi Satana.

Rebecca se dezmetici prima.

– Spune-ne, domnule Courtney, unde şi când? Cum este, de fapt?

– Prima dată l-am întâlnit pe când trăia într-o groapă de pe malul insulei Abbas, la şaizeci şi cinci de kilometri în amonte pe Nilul Albastru faţă de locul unde ne aflăm acum. Deseori, când treceam pe lângă insulă, mergeam la mal ca să stau cu el şi să vorbim despre Dumnezeu şi despre treburile oamenilor. N-aş putea susţine că suntem prieteni, nici nu mi-aş dori să o pot face vreodată. Dar avea ceva care mi se părea fascinant. Am simţit că e diferit şi întotdeauna m-au impresionat pioşenia lui, tăria lui tăcută şi zâmbetul imperturbabil. E un patriot adevărat, la fel ca generalul Gordon – o altă trăsătură pe care o au în comun.

– Destul despre generalul Gordon, îi cunoaştem cu toţii virtuţile, interveni Rebecca. Mai bine povesteşte-ne despre acest Mahdiu îngrozitor. Cum poţi să spui că are în el un gram din aceeaşi noblеţe?

– Ştim cu toţii că dominarea Sudanului de către kedivul Egiptului a fost brutală şi nedreaptă. În spatele faţadei magnifice de stăpânire imperială au înflorit o corupţie şi o cruzime cumplite. Băştinaşii au devenit supuşii paşilor lacomi şi nemiloşi şi ai armatei de ocupaţie de patruzeci de mii de soldaţi, care a fost folosită ca să încaseze taxele exorbitante impuse de paşă. Doar jumătate ajungeau la kediv în Cairo, fiindcă restul poposea în cuferele personale ale paşilor. Pământul a fost condus cu baioneta şi *kurbash*-ul, biciul îngrozitor din piele de hipopotam. Paşii inutili care stăteau aici, la Khartoum, se desfătau inventând cele mai sălbatice torturi şi execuţii. Satele erau distruse şi locuitorii măcelăriţi. Arabi şi negri deopotrivă se făceau mici de frică sub

umbra „turcilor"[1] detestați, dar nimeni nu îndrăznea să protesteze. Egiptenii, deși năzuiau la civilizație, dezvoltau și încurajau comerțul cu sclavi, pentru că așa se plăteau taxele. Am văzut cu ochii mei asemenea orori și am fost uimit de răbdarea populației. Despre toate acestea am discutat cu sihastrul, în ascunzătoarea lui de pe malul râului. Amândoi eram tineri, deși eu sunt cu vreo câțiva ani mai tânăr decât el. Am încercat împreună să aflăm de ce persista situația aceasta, pentru că arabii sunt oameni mândri și nu au dus lipsă de provocări. Am decis că lipseau două elemente esențiale ale revoluției, iar primul era cunoașterea unor lucruri mai bune. Generalul Charles Gordon, ca guvernator al Sudanului, a oferit acest lucru. Celălalt element lipsă era un catalizator unificator printre cei oprimați. De-a lungul timpului, acesta a fost oferit de Mahomed Ahmed. Așa s-a născut noua națiune mahdistă.

Rămaseră tăcuți până când Rebecca vorbi din nou, punând o întrebare tipic feminină. Aspectele politice, religioase și militare ale istoriei mahdiștilor o interesau foarte puțin.

– Dar cum e el cu adevărat, domnule Courtney? Cum e la înfățișare și cum se comportă? Cum sună vocea lui? Și spune-ne mai multe despre spațiul acela ciudat dintre dinții lui.

– Are aceeași charismă uriașă ca și Charles Gordon, o altă trăsătură în comun. E de înălțime medie și are o talie subțire. Se îmbracă mereu în robe de un alb imaculat, chiar și atunci când trăia într-o groapă din pământ. Pe obrazul drept are un semn din naștere în formă de pasăre sau înger. Discipolii și adepții lui îl iau drept un semn al divinității. Spațiul dintre dinți îți atrage atenția atunci când vorbește. Este un orator captivant. Are vocea blândă și, în același timp, șuierătoare, până când îi este stârnită mânia. Atunci

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

vorbește cu glasul poruncitor al unui Profet biblic, dar zâmbește chiar și când e furios. Ryder își scoase ceasul de buzunar din aur. Mai e doar o oră până la miezul nopții. V-am reținut până târziu. Ar trebui să ne odihnim cu toții la noapte, fiindcă, după cum vi s-a spus, este de datoria mea – atribuită de generalul Gordon – să mă asigur că voi, cei de față, nu veți mai fi obligați să auziți vocea lui Mahomed Ahmed. Nu uitați, vă rog, că trebuie să fiți la bordul navei de pe cheiul Orașului Vechi înainte de miezul nopții, mâine-seară. Intenționez să pornesc la drum cât timp e încă întuneric, ca să nu ne distingă prea bine tunarii dervișilor. Vă rog să împachetați cât mai puține bagaje. Cu puțin noroc, s-ar putea să scăpăm cu bine de ei înainte să se tragă un singur foc.

David zâmbi.

– Va fi nevoie de ceva noroc, domnule Courtney, căci orașul e plin de spioni dervișilor. Mahdiul știe exact ce plănuim – aproape înainte s-o știm și noi.

– Poate că de data asta îl vom putea întrece în istețime. Ryder se ridică pe jumătate și se înclină spre Rebecca. Îmi cer iertare dacă am abuzat de ospitalitatea dumitale, domnișoară Benbrook.

– Este mult prea devreme să pleci. Niciunul dintre noi nu merge încă la culcare. Te rog să iei loc, domnule Courtney. Nu ne poți lăsa așa, în aer. Termină povestea, fiindcă ne-ai intrigat pe toți.

Ryder făcu un gest de resemnare și se așeză la loc pe scaun.

– Cum pot să rezist ordinului dumitale? Dar mă tem că știți cu toții restul poveștii, căci a fost deseori repetată și nu vreau să vă plictisesc.

Murmurele de protest se auziră dinspre toți cei prezenți la masă.

– Continuă, domnule. Domnișoara Benbrook are dreptate. Trebuie să auzim versiunea dumitale. Se pare că diferă foarte mult de ceea ce am ajuns noi să credem.

Ryder Courtney încuviinţă şi spuse mai departe:

– În societăţile noastre occidentale, ne mândrim cu tradiţii glorioase şi cu standarde morale înalte. Însă la popoarele sălbatice şi needucate, ignoranţa oferă o sursă proprie de mare putere. Generează în oameni stimulul copleşitor al fanatismului. Aici, în Sudan, au existat trei paşi uriaşi spre răscoală. Primul a fost nefericirea tuturor popoarelor băştinaşe din ţară. Al doilea a fost făcut după ce s-au uitat în jur şi au recunoscut că sursa tuturor necazurilor erau turcii detestaţi, slugile kedivului din Cairo. A mai fost nevoie doar de un pas înainte ca valul uriaş de fanatism să năvălească pe uscat. A fost momentul în care s-a ridicat un om care avea să devină Mahdiul.

– Bineînţeles! interveni David. Sămânţa era plantată de mult. Credinţa Shukri conform căreia, într-o zi, în vremuri de ruşine şi de vrajbă, Allah o să trimită un al doilea mare Profet, care să-i conducă pe credincioşi înapoi la Dumnezeu şi să susţină Islamul.

Rebecca se uită cu asprime la tatăl ei.

– E povestea domnului Courtney, tată. Te rog, lasă-l să o spună!

Bărbaţii zâmbiră văzând cât de aprinsă era, iar David o privea cu un aer vinovat.

– N-am vrut să-ţi uzurpez povestea. Te rog, domnule, continuă.

– Dar ai dreptate, David. Timp de o sută de ani, oamenii din Sudan s-au îndreptat cu speranţă către orice ascet care a devenit cunoscut. Pe măsură ce faima acestuia creştea, pelerinii se adunau în număr tot mai mare pe insula Abbas. Aduceau daruri preţioase, pe care Mahomed Ahmed le împărţea săracilor. I-au ascultat predicile şi, când au plecat spre casă, au luat cu ei scrierile acestui sfânt. Faima lui s-a împrăştiat în tot Sudanul, până când a ajuns la urechile cuiva

care a aşteptat toată viaţa venirea celui de-al doilea Profet. Abdullahi, fiul unui preot obscur şi cel mai tânăr dintre patru fraţi, a mers pe insula Abbas cuprins de o nerăbdare nebună. A ajuns în cele din urmă călare pe un măgar înşeuat şi l-a recunoscut imediat pe tânărul pustnic evlavios ca fiind adevăratul mesager al lui Dumnezeu.

David nu se mai putu stăpâni şi interveni din nou:

– Sau l-a recunoscut drept vehiculul care putea să-i aducă puteri şi bogăţii nesperate?

– Poate că e mai bine spus aşa, râse Ryder, dându-i dreptate. Dar, chiar dacă e aşa, cei doi au format o alianţă puternică. În curând, veştile au ajuns la paşa Raouf, guvernatorul egiptean din Khartoum, care a aflat că acest sfânt nebun predica sfidarea kedivelui din Cairo. A trimis un mesager în Abbas ca să-l cheme pe Mahomed Ahmed în oraş pentru a se explica. Sfântul a ascultat mesagerul, apoi s-a ridicat şi a vorbit cu vocea unui Profet adevărat: „Din voia lui Dumnezeu şi a Profetului Său, eu sunt stăpânul acestui ţinut. În numele lui Dumnezeu, declar *jihad*, războiul sfânt împotriva turcilor".

Mesagerul a gonit înapoi la stăpânul lui, iar Abdullahi a adunat în jurul său o mică bandă de prăpădiţi zdrenţăroşi, pe care i-a înarmat cu bâte şi pietre. Paşa Raouf a trimis două companii formate din cei mai buni soldaţi pe o navă în amonte, ca să-l prindă pe sfântul problematic. El credea în metoda stimulativă de a purta un război. A promis promovări şi o răsplată generoasă pentru acela dintre cei doi căpitani care reuşea să-l aresteze. La căderea nopţii, căpitanul vaporului a debarcat cu soldaţii pe uscat, iar cele două companii, aflate acum în competiţie, au mărşăluit pe rute diferite ca să înconjoare satul în care se spunea că s-ar adăposti sfântul. În confuzia creată de noaptea fără lună, soldaţii s-au atacat unii pe alţii frenetic, apoi au fugit înapoi la debarcader. Căpitanul îngrozit a refuzat să-i lase să se îmbarce dacă nu

înotau până la navă. Puțini au acceptat oferta, pentru că mulți dintre ei nu puteau să înoate, iar cei care puteau se temeau de crocodili. Așadar, căpitanul i-a abandonat și a navigat înapoi spre Khartoum. Mahomed Ahmed și Abdullahi, cu armata lor de coate-goale, i-au atacat pe egiptenii demoralizați și i-au masacrat.

Vestea acestei victorii extraordinare s-a răspândit în tot ținutul. Oamenii cu bâte îi puseseră pe fugă pe turcii detestați. Cu siguranță Mahdiul trebuia să fie cel care-i conducea. Știind că aveau să se trimită alți soldați egipteni ca să-l omoare, noul Mahdiu autoproclamat a declanșat *hegira*, asemănător cu exodul Unicului Profet Adevărat de la Mecca din urmă cu o mie de ani. Cu toate acestea, înainte de începerea retragerii, l-a numit pe credinciosul calif[1] Abdullahi locțiitorul său în ochii lui Dumnezeu. Totul era potrivit precedentului și profeției. În curând, retragerea s-a transformat într-o avansare triumfală. Mahdiul era precedat de povești despre miracole și semne de necrezut. Într-o noapte, o umbră neagră a acoperit secera lunii, simbolul Egiptului și al turcilor. Acest mesaj de la Dumnezeu, pe cerul de la miezul nopții, era limpede de deslușit pentru toți oamenii din Sudan. Când Mahdiul a ajuns la fortăreața din munți, departe către sud de Khartoum, pe care a redenumit-o Jebel Masa potrivit profeției, era încă la mică distanță de Fashoda: beiul Rashid, guvernatorul orașului, era mai curajos și mai întreprinzător decât majoritatea guvernatorilor egipteni. A pornit spre Jebel Masa cu o mie patru sute de soldați înarmați până-n dinți. Dar, plin de dispreț față de gloata aceea de țărani, și-a luat puține măsuri de precauție. Cutezătorul calif Abdullahi i-a întins o capcană. Beiul Rashid a intrat direct în aceasta, astfel că nici oamenii lui nu au mai apucat apusul soarelui. Au fost măcelăriți cu toții de ansarii zdrențăroși și slab înarmați.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

Trabucul lui Ryder se stinsese. Se ridică, luă un beţişor aprins din coşul cu jar din crengi de eucalipt şi-l reaprinse. Când vârful deveni din nou strălucitor, se întoarse pe scaun.

– După ce Abdullahi a capturat puştile şi depozitele militare vaste, fără a mai pune la socoteală vistieria din Fashoda în care erau depuse sume totalizând o jumătate de milion de lire, a devenit o forţă incredibilă. Kedivul din Cairo a ordonat să se adune o nouă armată aici, în Khartoum, şi i-a dat comanda acesteia generalului Hicks, un ofiţer englez în retragere. A fost una dintre cele mai uimitor de incapabile armate care au intrat vreodată în luptă, iar autoritatea lui Hicks a fost atenuată şi anulată de prostul de paşă Raouf, care era deja autorul a două dezastre militare.

Ryder se opri şi, în timp ce turna ultimul pahar de Hine, clătină trist din cap.

– Sunt aproape doi ani împliniţi din ziua în care generalul Hicks a plecat în marş din oraş, cu şapte mii de soldaţi infanterişti şi cinci sute de cavalerie. Era sprijinit de artileria călare, cu tunuri Krupps şi mitraliere Nordenfelt. Oamenii lui erau în mare parte musulmani şi auziseră de legenda Mahdiului. Au început să dezerteze înainte să parcurgă opt sute de kilometri. A pus cincizeci de oameni de la bateriile Krupps în lanţuri ca să le încurajeze dârzenia, dar chiar şi aşa au dezertat şi şi-au luat şi cătuşele cu ei.

Ryder îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă şi, cu toate că povestea fusese terifiantă, sunetul fu atât de molipsitor, încât Rebecca se trezi râzând împreună cu el.

– Ceea ce nu ştia Hicks – şi nu a crezut nici atunci când locotenentul Penrod Ballantyne, ofiţerul său de informaţii, l-a avertizat – era că sub steagul verde al Mahdiului se adunaseră deja patruzeci de mii de oameni. Unul dintre emirii care şi-au adus tribul alăturându-se oştirii era nimeni altul decât Osman Atalan, din tribul Beja.

Cei din jurul mesei se foiră auzind acest nume răsunător: Beja era unul dintre cele mai aprige şi mai de temut triburi ale războinicilor arabi, iar Osman Atalan era cel mai înfricoşător dictator militar.

– Pe 3 noiembrie 1883, trupele pestriţe ale lui Hicks s-au confruntat cu armata Mahdiului şi au fost făcute bucăţi de atacurile ansarilor. Hicks însuşi a fost rănit mortal în timp ce se afla în fruntea ultimului careu format de soldaţii săi. Când a căzut, careul s-a destrămat şi ansarii au dat năvală. Penrod Ballantyne, care-l avertizase pe Hicks în privinţa pericolului, l-a văzut pe general descărcându-şi revolverul în arabii care-l atacau înainte ca o sabie lată să-i zboare capul de pe umeri. Ofiţerul superior al lui Ballantyne, maiorul Adams, era întins pe jos, împuşcat în ambele picioare, iar arabii masacrau şi mutilau răniţii. Ballantyne a urcat pe cal şi a reuşit să-l ridice pe maiorul Adams în şa. Apoi şi-a croit drum cu sabia printre atacatori şi a scăpat. A prins din urmă ariergarda egipteană, care deja fugea mâncând pământul spre Khartoum. Fiind ultimul ofiţer european care a supravieţuit, i-a revenit comanda. I-a adunat pe toţi şi a condus retragerea în luptă către Khartoum. Ballantyne a adus înapoi două sute de oameni, inclusiv pe maiorul Adams rănit. Două sute de oameni din cei şapte mii cinci sute care plecaseră în marş cu generalul Hicks. Conduita lui a fost singura rază de lumină într-o zi altminteri întunecată. Astfel, Mahdiul şi califul lui au devenit stăpânii Sudanului şi s-au apropiat cu cei patruzeci de mii de soldaţi victorioşi de oraş, aducând cu ei tunurile capturate care ne chinuiesc şi în ziua de azi. Aşadar, populaţia moare de foame şi lâncezeşte sau piere de ciumă şi holeră, aşteptând soarta pe care Mahdiul i-o pregăteşte oraşului Khartoum.

Rebecca avea lacrimi în ochi când Ryder tăcu.

– Pare să fie un tânăr minunat şi curajos acest Penrod Ballantyne. L-ai întâlnit vreodată, domnule Courtney?

– Ballantyne? Ryder părea surprins de această schimbare bruscă a direcției poveștii sale. Da, eram aici când s-a întors călare de pe câmpul de luptă.

– Te rog, domnule, spune-ne mai multe despre el.

Ryder ridică din umeri.

– Majoritatea doamnelor cu care am vorbit mă asigură că îl găsesc chipeș și elegant. Sunt mai ales îndrăgostite de mustața lui, care e formidabilă. Probabil, căpitanul Ballantyne ar cădea degrabă de acord cu părerea generală a femeilor despre el.

– Parcă spuneai că era locotenent.

– Încercând să stoarcă o fărâmă de glorie din ziua aceea cumplită, comandantul trupelor britanice din Cairo a făcut o mare tevatură în jurul rolului jucat de Ballantyne în bătălie. S-a nimerit ca Ballantyne să fie subaltern în divizia a zecea de husari, adică fostul regiment al lordului Wolseley. Lordul e gata mereu să-i dea o mână de ajutor unui coleg husar, așa că Ballantyne a urcat în rangul de căpitan deplin și, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, i s-a acordat și Crucea Victoria pe deasupra.

– Îți displace căpitanul Ballantyne, domnule? întrebă Rebecca.

Pentru prima dată, David depistă o oarecare răceală în atitudinea fiicei sale față de Ryder Courtney. Era mirat de interesul oarecum excesiv pe care îl manifesta față de Ballantyne, care era probabil un străin pentru ea, însă, deodată, simțind un mic șoc, își aminti că tânărul Ballantyne vizitase consulatul cu vreo câteva săptămâni înainte ca armata lui Hicks să pornească spre pierzanie la El Obeid. Bărbatul venise să livreze personal o depeșă de la Evelyn Baring, consulul britanic la Cairo, prea importantă ca să fie trimisă prin telegraf, chiar și codificată. Deși nu se spusese nimic atunci în acest sens, ghicise că Ballantyne era

ofiţer în divizia de informaţii a personalului lui Baring şi că statutul său de secund în armata pestriţă a lui Hicks era doar o acoperire.

„Fir-ar să fie, da! Acum îmi amintesc tot", se gândi David. Rebecca venise în birou în timp ce discuta cu Ballantyne. Cei doi tineri schimbaseră câteva cuvinte politicoase după ce le făcuse prezentările, apoi Rebecca îi lăsase singuri. Dar mai târziu, pe când îl conducea pe Ballantyne la uşă, David o observase aranjând florile în hol. Când privise după puţin timp pe fereastra de la birou, o văzuse pe fiica lui mergând cu Ballantyne spre porţile palatului. Ballantyne părea curtenitor. Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la felul în care se prefăcuse Rebecca, susţinând că nu-l întâlnise niciodată pe Ballantyne atunci când îi ceruse lui Ryder Courtney părerea despre el.

„Deşi atât de tânără, seamănă izbitor de bine cu mama ei", îşi zise David. Prefăcută ca un palat plin de paşi.

Ryder Courtney încă răspundea la provocarea Rebeccăi.

– Sunt sigur că e un adevărat erou şi chiar sunt impresionat de părul de pe faţa lui. Totuşi, n-am remarcat niciodată la el vreun exces de umilinţă. Pe de altă parte, am o atitudine ambivalentă în privinţa militarilor. După ce termină de bătut păgânii, de prăduit oraşele şi de capturat regatele, pur şi simplu pleacă, zornăindu-şi medaliile şi săbiile. Rămâne în seama administratorilor precum tatăl tău să încerce să ordoneze haosul pe care l-au creat şi a oamenilor de afaceri ca mine să readucă prosperitatea în mijlocul populaţiei distruse. Nu, domnişoară Benbrook, n-am nimic de împărţit cu Penrod Ballantyne, dar nu sunt tocmai îndrăgostit de acea ramură a aparatului de stat căreia îi aparţine.

Privirea Rebeccăi era acum rece, iar expresia, severă. Când Ryder Courtney se ridică din nou să plece, de data

asta cu mai multă hotărâre, Rebecca nu mai încercă să-i întârzie plecarea.

Era trecut de miezul nopţii când Ryder ajunse înapoi la depozit. Dormi doar câteva ore înainte ca Bacheet să-l trezească din nou. Luă micul dejun – format din turte reci şi tari de sorg şi carne de vită sărată şi murată – aşezat la birou şi lucrând la jurnal şi la registrul de casă la lumina lămpilor cu ulei. Avea o senzaţie apăsătoare de groază în timp ce realiza cât de prost îi mergeau afacerile.

În afara unei sume de şase sute de lire depuse la sucursala din Cairo a Băncii Barings, aproape toată averea lui era concentrată în oraşul asediat. Avea în depozit peste optsprezece tone de fildeş, valorând cinci şilingi pe livră – dar numai când ajungea la Cairo. În Khartoum, sub asediu, nu valorau nici cât un sac de sorg. Acelaşi lucru era valabil şi pentru o tonă şi jumătate de gumă arabică, seva din arborele acacia, uscată în cărămizi negre şi lipicioase. Era o marfă preţioasă, folosită în artă, cosmetică şi poligrafie. La Cairo, stocurile lui s-ar fi vândut pentru câteva sute de lire. Mai avea patru depozite mari pline ochi cu piei uscate de vite, obţinute prin troc de la triburile de păstori Dinka şi Shilluk din sud. Un alt depozit mare era plin cu mărfuri de schimb: suluri de sârmă de cupru, mărgele din sticlă veneţiană, capete de topor şi de sapă din oţel, oglinjoare, muschete Tower vechi şi butoaie cu praf de puşcă ieftin, suluri de stambă şi bumbac de Birmingham, precum şi multe alte zorzoane şi fleacuri care-i încântau pe stăpânitorii regatelor sudice şi pe supuşii lor.

În cuştile şi ţarcurile din capătul opus al complexului său, ţinea păsările şi animalele sălbatice care alcătuiau o parte importantă a stocului său de comerţ. Fuseseră prinse în savanele şi pădurile din Ecuatoria şi aduse în aval cu barjele şi

nava cu aburi. Stând în ţarcuri, erau odihnite, îmblânzite şi obişnuite cu oamenii care le îngrijeau. În acelaşi timp, oamenii învăţau ce mâncare şi tratament le asigurau supravieţuirea până când erau transportate la nord, pe Nil, ca să le fie vândute negustorilor şi agenţilor lor de la Cairo şi Damasc, chiar şi de la Napoli şi Roma, unde preţurile erau cu mult mai mari. În acele pieţe, unele dintre speciile africane mai rare puteau obţine chiar şi o sută de lire fiecare.

Cele mai preţioase bunuri erau dosite după uşa din oţel a seifului, ascunsă de o uriaşă tapiserie persană atârnată pe perete: peste o sută de saci de taleri Maria Terezia, moneda răspândită în Orientul Mijlociu, bătută cu portretul reginei voinice a Ungariei şi Boemiei. Era singura monedă acceptată de abisinieni în regatul lor din munţi, dar şi de alţi parteneri mai sofisticaţi de comerţ, cum erau Mutesa din Buganda, Hadendoa şi Saar din deşerturile estice. În momentul acela, nu se făcea prea mult negoţ cu emirii acelor triburi arabe din deşert. Aproape toate se alăturaseră *en masse* la *jihadul* Mahdiului.

Zâmbi sarcastic la lumina lămpii. „Mă întreb dacă Mahdiul ar fi deschis la o ofertă de taleri Maria Terezia, se gândi el. Dar aş zice că nu. Aud că a adunat deja peste un milion de lire din jafuri."

În seif, pe lângă sacii din pânză cu taleri, erau comori şi mai mari. Cincizeci de saci de sorg, peste douăzeci de cutii de ţigări de foi cubaneze, vreo şase cutii de coniac Hine şi cincizeci de livre de cafea abisiniană.

„Chinezul Gordon îi împuşcă pe strângători. Sper să-mi ofere o ultimă ţigară şi o legătoare la ochi", îşi zise el. Apoi redeveni extrem de serios. Înainte ca Gordon să rechiziţioneze *Ibisul temerar*, Ryder făcuse planuri pentru mutarea cât mai multor mărfuri şi stocuri în josul râului, la Cairo. Apoi avea să forţeze blocada pe fluviu.

Plănuise şi ca, în timp ce el era ocupat cu această călătorie, Bacheet să ducă mărfurile mai masive şi mai puţin valoroase cu o caravană de cămile în Abisinia şi poate chiar la unul dintre porturile comerciale de pe coasta Mării Roşii. Deşi Mahdiul îşi instalase armatele de-a lungul malului vestic al Nilului Albastru şi pe malul nordic al Nilului Alb şi ridicase blocada pe fluviu, erau încă multe spărturi în bariera sa de asediu. Cea mai mare era despicătura deşertului deschis între cele două râuri, în vârful căreia se afla oraşul. Doar canalul îngust proteja această parte a perimetrului oraşului şi, cu toate că oamenii generalului Gordon o adânceau şi o lărgeau, nu exista nimic dincolo de ea: doar nisip, tufe şi câteva pâlcuri de arbori acacia cu spini pe o întindere de sute de kilometri. Armata dervişilor lipsea în această zonă.

Said Mathoum, unul dintre cei câţiva emiri care nu trecuseră încă de partea dervişilor, se înţelesese contra unui preţ cu Ryder să-şi aducă în apropierea oraşului cămilele, atât cât să nu fie văzute de după coasta joasă şi stâncoasă. Acolo, sub supravegherea lui Bacheet, avea să încarce marfa şi să o transporte clandestin peste graniţa sudaneză până la unul dintre punctele comerciale ale lui Ryder de pe dealurile de la poalele munţilor abisinieni. De toate aceste planuri se alegea acum praful. Era forţat să-şi abandoneze bunurile în oraşul asediat şi să ia cu el doar atâţia refugiaţi cât încăpeau pe navă.

– Să-l ia naiba pe afurisitul de general chinez Gordon! zise el, apoi se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră.

În afară de cabina de pe *Ibisul temerar*, aceasta era singura lui casă permanentă. Tatăl şi bunicul lui fuseseră rătăcitori. De la ei învăţase viaţa de nomad a vânătorului şi a negustorului african. Dar depozitul acesta era casa lui. Avea nevoie doar de o femeie bună ca să o desăvârşească.

În minte îi apăru subit imaginea Rebeccăi Benbrook. Zâmbi cu mâhnire. Avea sentimentul că, dintr-un motiv pe

care nu şi-l putea închipui, arsese toate punţile care duceau la ea. Se îndreptă spre o pereche de colţi masivi de elefant, legaţi cu inele din bronz de zidărie, şi mângâie absent unul, pătat cu galben. Senzaţia ivoriului neted sub degete era la fel de mângâietoare ca un şirag de mărgele. Cu un singur glonţ tras în creier, Ryder omorâse masculul măreţ care purta aceşti colţi la Karamojo, la o mie şase sute de kilometri distanţă de Khartoum, pe Nilul Victoria.

Încă mângâind fildeşul, studie fotografia ştearsă din cadrul de abanos de pe peretele apropiat. Înfăţişa o familie care stătea în faţa unei căruţe trase de boi, în peisajul african pustiu, atât de inconfundabil. Un echipaj format din şaisprezece boi înjugaţi şi, lângă ei, un vizitiu negru, gata să pocnească din biciul lung şi să înceapă drumeţia spre o destinaţie neştiută, de undeva din nemărginirea aceea albastră. În mijlocul imaginii, tatăl lui Ryder stătea în şa pe armăsarul său preferat, un cal sur şi castrat pe care-l botezase Vulpoiul. Era un bărbat masiv, cu o statură solidă şi cu o barbă mare şi neagră. Murise cu atât de mult timp în urmă, încât Ryder nu-şi mai amintea dacă era adevărata lui înfăţişare. Îl ţinea pe Ryder, pe atunci în vârstă de şase ani, pe oblâncul şeii, de unde îi atârnau picioarele lungi şi slăbănoage. Mama lui Ryder stătea în faţa calului şi privea senină spre cameră. Îşi amintea fiecare detaliu al trăsăturilor ei frumoase, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când le privea, iar amintirea ei îi frângea inima. În fotografie o ţinea de mână pe sora lui. Alice era cu câţiva ani mai mare decât Ryder. De cealaltă parte a ei se afla fratele mai mare al lui Ryder, ţinând-o protector cu braţul pe după talie pe mama lor. Era ziua în care Waite Courtney împlinea şaisprezece ani. Era cu zece ani mai mare decât Ryder şi fusese mai mult un tată pentru el decât un frate după ce părintele lor fusese ucis de un bivol rănit pe parcursul călătoriei în care urmau să pornească cei cinci din fotografie.

Ultima dată când Ryder Courtney plânsese fusese la primirea mesajului prin telegraf de la sora lui, Alice, de la Londra, cu vestea cumplită că Waite fusese ucis de tribul Zulu pe un câmp de luptă uitat de Dumnezeu din Africa de Sud, la poalele unui deal numit Isandlwana, Locul lui Mână-Mică. O lăsase pe văduva lui, Ada, cu doi fii, Sean și Garrick; din fericire, erau aproape bărbați în toată firea și puteau avea grijă de ea.

Ryder oftă și își alungă din minte gândurile triste. Apoi strigă după Bacheet. Deși era încă întuneric, mai erau multe de făcut dacă aveau de gând să fie gata de plecare înainte de miezul nopții.

Cei doi trecură pe lângă depozitul de fildeș spre poarta țarcului de animale. Bătrânul Ali îi întâmpină tușind și bombănind.

– O, preaiubite al lui Allah, îl salută Ryder. Fie ca pântecul soțiilor tale tinere și frumoase să fie roditor. Și fie ca ardoarea lor să-ți aprindă inima și să-ți slăbească genunchii.

Ali încercă să nu zâmbească auzind această frivolitate, fiindcă toate cele trei soții ale lui erau deja bătrâne. Când aproape că-i scăpă un chicotit, îl mască tușind, apoi scuipă în țărână o flegmă galbenă. Ali era îngrijitorul menajeriei și, cu toate că părea să urască toți oamenii, avea o mână magică în privința animalelor sălbatice. Îl conduse pe Ryder într-un tur al cuștilor cu maimuțe. Toate erau curate, iar apa și hrana din vase erau proaspete. Ryder vârî mâna în cușca lui Colobus și preferatul său îi sări pe umăr, apoi își dezveli dinții și-și etală colții. Ryder găsi resturile turtei de sorg de la micul dejun în buzunar și i le dădu să le mănânce. Mângâie blana frumoasă, în alb și negru, înaintând pe lângă șirul de cuști. Erau cinci specii diferite de maimuțe, inclusiv babuini cu față de câine și doi cimpanzei tineri, care erau foarte căutați în Europa și în Asia și care aveau să găsească

cumpărători dornici la Cairo. Aceştia se căţărară şi-l prinseră pe Ali pe după gât; cel mai tânăr îşi sugea urechea de parcă ar fi fost ţâţa mamei. Ali mormăia la ei pe tonuri blânde, iubitoare.

Dincolo de maimuţe erau cuştile păsărilor, de la grauri în nuanţe vii şi metalice până la vulturi, bufniţe uriaşe, berze cu picioare lungi şi păsări-rinocer, cu ciocul ca nişte trompete mari şi galbene.

– Mai poţi găsi mâncare pentru ele?

Ryder arătă spre păsările carnivore, legate cu un picior de stâlpi. Ali bombăni evaziv, dar Bacheet răspunse în locul lui:

– Şobolanii sunt singurii care mai prosperă în oraş. Dracii de copii îi aduc pentru două monede de cupru fiecare.

Ali se uită veninos la el, pentru că divulgase o informaţie care nu-l privea defel.

În capătul opus al ţarcului, antilopele erau adunate laolaltă, cu excepţia bivolilor africani, care erau prea agresivi ca să împartă locul cu alte animale. Nu erau decât viţei, abia înţărcaţi, fiindcă animalele tinere erau mai rezistente şi suportau mai bine drumul decât cele mature. Ryder lăsase la urmă două antilope rare şi frumoase, pe care le capturase în ultima sa expediţie. Aveau blana roşcată şi lucioasă, cu dungi de un alb strălucitor, ochii uriaşi şi umezi şi urechile ca nişte trompete; şi ele erau tot pui. Când deveneau mature, ajungeau de mărimea unui ponei. Între urechi li se umflau muguri care aveau să crească, transformându-se în coarne grele şi răsucite. Deşi pielea matură de bongo mai fusese descrisă înainte, niciun specimen viu nu fusese vreodată scos la vânzare în Europa, din câte ştia Ryder. O pereche ca aceea, bună de prăsilă, avea să-i aducă o recompensă generoasă. Le dădu resturile turtelor de sorg şi antilopele le hăpăiră hulpave din palma lui.

În timp ce mergeau mai departe, Ryder şi Ali discutau despre cum era mai bine să menţină o resursă constantă de furaj, ca să-şi păstreze animalele hrănite şi sănătoase. Antilopele bongo erau animale care păşteau şi Ali descoperise că acceptau să mănânce frunzele arborilor acacia. Oamenii lui Al-Mahtoum aduceau în mod regulat, încărcate pe cămile, crengi proaspăt tăiate din deşert, în schimbul câtorva mâini de taleri Maria Terezia de argint.

– În curând, va trebui să prindem o altă insulă plutitoare de stuf, altfel celelalte animale vor muri de foame, îl avertiză Ali pe un ton sumbru.

Se bucura să fie mesagerul veştilor îngrijorătoare. Când plutele de buruieni de mlaştină şi de papirus se desprindeau din masele dense din lagunele şi canalele Suddului, pluteau la vale pe Nil. Unele erau atât de întinse şi de încărcate, încât deseori aduceau cu ele animale mari din mlaştini. În ciuda celor mai aprige eforturi ale dervişilor, Ryder şi echipajul lui reuşeau să prindă aceste plute vii cu frânghii lungi şi să le urce pe mal. Acolo, echipele de muncitori tăiau vegetaţia încâlcită în bucăţi mai uşor de manevrat, pe care le ancorau în şanţul canalului. Ierburile şi stuful rămâneau verzi până puteau fi folosite ca furaj.

Ziua trecu rapid, înainte ca Ryder să termine cu totul pregătirile pentru plecarea din Khartoum, iar soarele apunea deja când el şi Bacheet părăsiră complexul cu un şir de cămile de povară către vechiul port. Jock McCrump făcuse deja aburi în boilerele *Ibisului temerar* când urcară la bord.

Ryder era chinuitor de conştient de ochii iscoditori ai oraşului îndreptaţi asupra lor în timp ce încărcau ultimele legături de lemne tăiate pentru boilere într-una dintre barje. Soarele apusese de două ore când reuşiră să termine, dar căldura de peste zi plutea încă peste oraş ca o îmbrăţişare asudată, în vreme ce luna începea să-şi arate colţul de

sus deasupra orizontului estic şi să învăluie clădirile urâte ale oraşului în razele sale palide şi romantice.

Nebăgată în seamă în traficul răzleţ de pe râu, o felucă mică se folosea de ultima briză a serii ca să se îndepărteze de malul Omdurman şi să alunece în aval. Sub acoperirea întunericului, trecu de intrarea în vechiul port la o distanţă nu mai mare decât propria lungime. Căpitanul stătea pe o bancă transversală şi privea către intrare. Văzu că torţele ardeau şi, în lumina razelor lunii, reuşi să distingă activitatea neobişnuită a navei cu aburi *ferenghi*[1] ancorată în portul interior. Auzea zarva şi strigătele mai multor voci. Era aşa cum fusese informat. Nava *ferenghi* se pregătea să plece din oraş. Se aşează din nou la locul lui de la cârmă şi fluieră uşor spre echipajul format din trei oameni, ca să întindă vela latină mare şi să se apropie de briza nopţii, apoi să învârtă timona cu putere. Barca mică ţâşni înclinându-se peste curent, apoi se întoarse către Omdurman, pe partea vestică a râului. Când ajunse în dreptul uscatului, căpitanul fluieră din nou, ceva mai şuierător acum, fiind somat aproape imediat din întuneric:

– În numele Profetului şi al Divinului Mahdiu, vorbeşte!

Căpitanul se ridică iar şi strigă spre paznicii de pe mal:

– Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu, iar Mahomed e Profetul lui. Aduc veşti pentru califul Abdullahi.

Ibisul temerar era încă ancorat pe cheiul din Oraşul Vechi. Jock McCrump şi Ryder Courtney verificau şirul de puşti Martini-Henry din suportul pentru arme din spatele punţii deschise, asigurându-se că erau încărcate şi că pachetele de rezervă de cartuşe mari Boxer-Henry, de calibrul 45,

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

erau la îndemână, în cazul în care dădeau peste blocada dervişilor în timp ce ieşeau din port.

Abia terminaseră ultimele pregătiri când primii dintre cei mai importanţi pasageri sosiră pe schela de acces, iar Bacheet îi conduse la cabinele lor. *Ibisul* avea doar patru cabine. Una îi aparţinea lui Ryder Courtney, dar, în ciuda protestelor lui Bacheet, avea să o cedeze familiei Benbrook. Erau doar două paturi în cabina micuţă. Aveau să stea înghesuiţi, dar măcar aveau baie proprie. Fetele se bucurau de puţină intimitate pe nava aglomerată. Probabil că una dintre gemene avea să doarmă cu tatăl ei, iar cealaltă, cu Rebecca. Consulii străini primiseră celelalte cabine rămase, în timp ce restul celor aproape patru sute de pasageri trebuiau să-şi încerce norocul pe punţile deschise sau să se înghesuie pe cele trei barje goale. A patra barjă era încărcată cu lemne, ca să nu fie nevoiţi să meargă la mal pentru a tăia stocuri noi.

Ryder privea spre orizontul estic. Mai erau câteva zile până la luna plină şi asta avea să-i asigure suficientă lumină ca să distingă canalul în jos, către defileul Shabluka. Din nefericire, avea să lumineze şi vasul pentru tunarii dervişi. Ţinta lor se îmbunătăţea cu fiecare zi, pe măsură ce exersau, căpătând experienţă cu pregătirea tunurilor Krupps pe care le capturaseră la El Obeid. Păreau să aibă o rezervă nesfârşită de muniţie.

Ryder privi înapoi către chei şi simţi o umbră de iritare. Maiorul al-Faroque din statul-major al generalului Gordon aliniase o companie de soldaţi ca să păzească perimetrul portului. Cu baionetele fixate, erau pregătiţi să împiedice orice gloată de refugiaţi fără permis de la generalul Gordon să năvălească pe mica navă şi să urce cu forţa la bord. Populaţia disperată ar fi fost în stare de orice şi ar fi profitat de orice ocazie pentru a fugi din oraş. Ceea ce-l enerva pe Ryder era că al-Faroque lăsase oamenii să aprindă torţe, ca

să examineze feţele şi documentele celor care se dădeau drept pasageri şi stăteau aliniaţi la intrare. Lumina torţelor se răspândea acum pe toată întinderea cheiului, care devenise vizibil pentru santinelele dervişilor de dincolo de râu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule maior, ordonă-le oamenilor să stingă luminile! strigă Ryder.

– Din ordinul strict al generalului Gordon, nu pot lăsa pe nimeni să treacă până nu verific actele.

– Atragi atenţia Mahdiului asupra pregătirilor noastre de plecare, îi răspunse Ryder strigând.

– Am ordinele mele, căpitane.

În timp ce se certau, mulţimea de pasageri şi de doritori creştea văzând cu ochii. Majoritatea aveau în braţe copii sau boccele cu bunuri personale. Cu toate acestea, deveneau neliniştiţi şi panicaţi când nu li se permitea să urce pe vas. Mulţi strigau şi fluturau permisele pe deasupra capului. Cei care nu aveau permis priveau totul cu un aer încăpăţânat şi mohorât, pândind o ocazie.

– Lasă pasagerii aceia să treacă, strigă Ryder.

– Nu înainte de a le examina permisele, răspunse maiorul, apoi se întoarse cu spatele, lăsându-l pe Ryder să spumege neajutorat lângă balustrada de pe punte.

Al-Faroque era încăpăţânat şi altercaţia rămânea fără vreun alt efect în afară de întârzierea interminabilă a îmbarcării. Apoi Ryder observă silueta înaltă a lui David croindu-şi drum prin mulţime, urmat de fiicele sale. Uşurat, văzu că al-Faroque îi recunoscuse şi le făcea deja semn peste cordonul de soldaţi. Cei cinci se grăbiră spre schelă, încărcaţi cu cele mai preţioase bunuri. Saffron căra cutia de vopsele, iar Amber avea un sac de pânză plin cu cărţile ei preferate. Nazeera împingea fetele pe schelă, căci David se folosise de toată influenţa şi demnitatea funcţiei sale ca să obţină un permis pentru ea.

– Bună seara, David. Tu şi familia ta veţi ocupa cabina mea, îl întâmpină Ryder când păşi la bord.

– Nu! Nu! Dragul meu băiat, nu te putem da afară din casa ta.

– Eu o să fiu ocupat până peste cap pe punte în timpul călătoriei, îl asigură Ryder. Bună seara, domnişoară Benbrook. Sunt doar două paturi înguste. Mă tem că veţi fi puţin înghesuiţi, dar e cea mai bună opţiune disponibilă. Doica voastră trebuie să ocupe un loc pe una dintre barje.

– Bună seara, domnule Courtney. Nazeera este de-a noastră. Poate să împartă patul cu Amber. Saffron poate să doarmă cu tata. Eu voi dormi pe podeaua cabinei. Sunt sigură că vom sta cu toţii foarte comod, declară Rebecca cu un aer hotărât.

Până să apuce Ryder să protesteze, nenumărate scandări şi strigăte se ridicară din mulţimea uriaşă ţinută la distanţă de paznici în capătul cheiului, precum puhoaiele împiedicate de un baraj fragil. Asta îi oferi o scuză potrivită ca să evite o altă confruntare cu Rebecca. Era o strălucire ameninţătoare în ochii ei negri şi îşi ridicase bărbia în semn de răzvrătire.

– Iartă-mă, David. Trebuie să vă las să vă instalaţi de unii singuri. E nevoie de mine în altă parte.

Ryder îi lăsă acolo şi coborî în fugă pe schelă. Când ajunse lângă maiorul al-Faroque, văzu că mulţimea aflată dincolo de şirul de soldaţi creştea tot mai mult, devenind tot mai greu de stăpânit cu fiecare minuţ care trecea, împingându-se până aproape de vârful baionetelor. Domnul Le Blanc fu ultimul sosit din corpul diplomatic. Avea un aspect caraghios, fiind îmbrăcat cu o pelerină largă de operă şi purtând o pălărie tiroleză cu un mănunchi de pene prinse de panglică. Era urmat de un alai de servitori, fiecare încărcat cu bagaje. Hamalii purtau pe umeri două cufere de călătorie cu balamale din alamă, fiecare de mărimea unui sarcofag de faraon.

– Nu poţi aduce toate mizeriile acelea la bord, domnule, îi spuse Ryder când paznicii îl lăsară să treacă.

Le Blanc ajunse lângă el cu sudoarea picurându-i de pe bărbie şi făcându-şi vânt cu o pereche de mănuşi galbene.

– „Mizeriile" acelea, domnule, cum le spui dumneata, alcătuiesc garderoba mea şi sunt de neînlocuit. Nu pot să plec fără ele.

Ryder înţelese de îndată că era inutil să se certe cu el. Trecu pe lângă Le Blanc şi se aşeză în faţa celor care cărau cuferele prin cordonul de soldaţi, clătinându-se sub povară.

– Puneţi-le jos! ordonă el în arabă.

Aceştia se opriră şi se uitară la el.

– Nu-l ascultaţi! ţipă Le Blanc, întorcându-se grăbit ca să-i plesnească peste faţă cu mănuşile. Aduceţi-le încoace, *mes braves*[1].

Hamalii porniră din nou, dar Ryder îl măsură din ochi pe arabul uriaş care era, în mod clar, hamalul-şef, apoi se apropie de el şi-l lovi cu pumnul în falcă. Hamalul se prăbuşi de parcă l-ar fi împuşcat în cap. Cufărul alunecă din mâinile celorlalţi şi se izbi de lespezile de piatră. Capacul se deschise şi o mică avalanşă de haine şi de articole de toaletă se revărsă pe chei. Ceilalţi hamali nu mai aşteptară; lăsară încărcătura şi fugiră de mânia căpitanului *ferenghi* nebun.

– Uite ce-ai făcut, strigă Le Blanc căzând în genunchi.

Începu să adune braţe întregi de bunuri împrăştiate şi încercă să le îndese înapoi în cufăr. În spatele lui, mulţimea mirosi ocazia. Oamenii se împinseră cu mai multă râvnă şi paznicii fură nevoiţi să se dea înapoi câţiva paşi.

Ryder îl prinse pe Le Blanc de braţ şi-l ridică în picioare.

– Haide, belgian imbecil! zise el încercând să-l tragă spre schela de îmbarcare.

[1] Curajoşii mei (în lb. franceză în original, n.tr.)

– Dacă eu sunt imbecil, atunci dumneata eşti un barbar englez, urlă Le Blanc.

Întinse mâna în spate şi apucă mânerul greu de alamă al cufărului. Ryder nu-l putea face să-i dea drumul, deşi trăgea de el cu toată puterea.

Din spatele mulţimii, cineva aruncă o piatră mare în capul maiorului al-Faroque. Rată ţinta şi-l lovi pe Le Blanc în obraz. Acesta ţipă de durere, dând drumul mânerului şi apucându-se de faţă cu mâinile.

– Sunt rănit! Sunt grav rănit!

Alte pietre zburară din mijlocul mulţimii, căzând printre soldaţi şi săltând pe pavaj. Una îl lovi pe un sergent egiptean, care dădu drumul puştii şi căzu într-un genunchi, ţinându-se de cap. Oamenii lui se dădură în spate, uitându-se peste umăr şi căutând o linie de retragere. Gloata se văicărea ca o haită de câini şi împingea tot mai tare. Cineva luă puşca lăsată de sergent şi îl ochi pe maiorul al-Faroque. Apoi omul trase şi un glonţ zgârie tâmpla maiorului. Al-Faroque se prăbuşi stupefiat. Oamenii lui rupseră rândurile şi alergară în spate, călcând peste corpul lui, culcat la pământ. Într-o clipă, se transformaseră din paznici în refugiaţi. Ryder îl ridică pe Le Blanc şi începu să alerge cu el. Zbătându-se, ţipând şi lovind cu braţele ca un copil care face o criză, acesta ateriză pe punte. Apoi Ryder alergă pe puntea de comandă.

– Aruncaţi parâmele! strigă el către echipaj în clipa în care primul val de răsculaţi şi jumătate din *askarii*[1] egipteni încercau să urce la bord.

Punţile erau deja atât de aglomerate, încât membrii echipajului fură împinşi din poziţiile lor şi nu mai putură ajunge la frânghiile de ancorare. Tot mai mulţi răsculaţi alergau

[1] Soldaţi locali din armatele puterilor coloniale europene în Africa (n.tr.)

dinspre chei, sărind la bordul navei sau cățărându-se în barje. Cei care se aflau deja la bord încercau să-i respingă, așa că punțile se umplură de un amalgam de trupuri prinse în luptă.

Saffron scoase capul din cabina principală ca să vadă agitația. Ryder o ridică în brațe și i-o dădu surorii mai mari, apoi le îmbrânci pe amândouă în cabină.

– Dați-vă la o parte din drum, strigă el, trântind imediat ușa.

Apoi înhăță toporul din suport, în capătul scării de tambuchi. Alți răsculați ieșeau din întuneric în hoarde fără sfârșit.

Ryder simți cum se înclina puntea *Ibisului* sub distribuția inegală a greutății.

– Jock! strigă el disperat. Ticăloșii ne vor răsturna. Trebuie să ne desprindem de debarcader.

Își croiră drum împreună prin șuvoiul de oameni și reușiră să taie frânghiile de ancorare, dar *Ibisul* se înclina deja în mod periculos.

Când Ryder ajunse din nou pe punte și apăsă pe accelerator, simți rezistența enormă a barjelor supraîncărcate. Privi în urmă și văzu că barja cea mai apropiată avea mai puțin de șaizeci de centimetri de bord liber. Învârti cârma spre intrarea în port.

Ibisul avea un motor Cowper, o unitate puternică în trei cilindri. Acest design modern încorpora un rezervor intermediar de aburi pentru expansiune, care permitea o presiune mult mai mare în boiler decât la modelele anterioare. *Ibisul* avea nevoie de toată puterea ca să poată trage șirul de barje încărcate prin apele repezi ale cataractelor. Acum, cu împingerea motorului Cowper, viteza îi creștea și un val alb înflori sub prora fiecărei barje, tot mai rapide acum. Apa făcea rotocoale peste prorele lor. Un cor de strigăte disperate se ridică dintre pasagerii din barje, în timp ce începeau să se inunde și să se scufunde tot mai tare în apă. Ryder reduse puterea

motorului şi reuşi să piloteze *Ibisul* împreună cu vasele remorcate prin intrarea în port către largul fluviului, unde avea mai mult spaţiu de manevră – dar turbulenţa crescută a suprafeţei exacerba învolburarea valurilor de la proră.

Ryder fu nevoit să accelereze din nou până când ajunse cu greu la o viteză minimă de guvernare. Nava fu preluată de curent şi se întoarse de-a curmezişul canalului, făcând frânghiile de remorcare să se încâlcească. Barjele alunecară către *Ibis*. Prima dintre navele grele se izbi de pupa vasului şi acesta se cutremură din pricina şocului.

– Dezlegaţi-i! strigă Le Blanc, cu o voce atât de ascuţită de groază, încât se auzea peste zarvă. Dezlegaţi-i! Lăsaţi-i în urmă! E numai vina lor!

Încă legate unele de altele cu frânghiile de remorcare, vasele plutiră pe lângă ultimele clădiri ale oraşului, apoi ieşiră în întinderea mare a Nilurilor îmbinate. Ryder îşi dădu seama că trebuia să ancoreze ca să poată ajusta echilibrul barjelor, astfel încât să poată fi trase cu uşurinţă. Se gândi să se întoarcă şi să ducă la mal pasagerii clandestini. Aşa cum erau, se puteau duce la fund în defileul Shabluka. Chiar dacă reuşeau să treacă, pasagerii săi de drept nu ar fi putut îndura aglomeraţia în căldura trecerii prin Deşertul Mamei Pietrelor. Ryder dădu ordin să se arunce cea mai grea ancoră, înainte să fie purtaţi dincolo de protecţia oferită de artileria generalului Gordon. Deodată se auzi un strigăt de avertizare de la Bacheet.

– Se apropie bărci în viteză! Bărcile dervişilor de pe celălalt mal!

Ryder alergă spre el şi văzu flotila de zeci de mici bărci fluviale, care apăreau cu repeziciune şi în linişte din întuneric dinspre Omdurman, feluci, bărci arabe de transport şi bărci mici cu pânze. Alergă înapoi pe punte. Pe rama de bocaport a punţii era fixată lampa care lumina cu puterea a

zece mii de lumânări. Întoarse raza albă și strălucitoare spre navele care se apropiau și văzu că erau pline ochi cu ansari înarmați. Dervișii aflaseră probabil despre planurile lor de evadare și așteptaseră să prindă *Ibisul temerar* într-o ambuscadă. În timp ce se apropiau de navă și de șirul de barje, ansarii își strigau proslăvirile cumplite către Dumnezeu și își fluturau săbiile late. Lamele lungi sclipeau în lumină, iar pasagerii din barje urlau de groază.

– Echipajul la balustradă! le strigă Ryder oamenilor săi. Pregătiți-vă să-i respingeți pe cei care vor să urce la bord!

Echipajul înțelegea foarte bine exercițiul. Îl făcuseră în mod repetat, fiindcă Nilul Superior era un loc periculos, iar triburile care trăiau pe malurile și în mlaștinile sale erau sălbatice și primitive. Se luptară să ajungă la locurile lor de la marginea navei ca să înfrunte dușmanul, dar pasagerii stăteau umăr lângă umăr și era aproape imposibil să treacă printre ei. Mulțimea de trupuri țâșni în față, împinsă din spate, iar cei care se aflau cel mai aproape de bord fură aruncați peste margine. Aceștia strigară și se zbătură la suprafață până când fură luați de curent și se scufundară sub apă. O tânără soție cu pruncul legat de spate căzu peste bord și, cu toate că înota disperată ca să țină capul copilului la suprafață, fură trași înapoi spre elicea *Ibisului temerar*.

Era inutil să încerce să-i salveze pe cei din apă. Nu aveau nici timp să ancoreze, fiindcă bărcile dervișilor se apropiau cu iuțeală: când războinicii ansari ajunseră la barje, se agățară de margini și încercară să urce la bord, dar nu reușiră să pună piciorul pe punțile aglomerate. Îi înjunghiară și îi tăiară cu sabia pe pasagerii care urlau, încercând să-și facă loc. Barjele se clătinau nebunește. Alte trupuri căzură peste bord.

Următoarele bărci dervișe ajunseră la *Ibis* dinspre tribord. Ryder nu îndrăznea să accelereze motoarele de teamă să nu scufunde barja din față. Dacă se întâmpla acest lucru,

rezistența frânghiilor de remorcare ar fi fost atât de mare, încât barja ar fi putut să tragă *Ibisul* la fund odată cu ea. Nu putea să fugă de ei, așa că trebuia să-i înfrunte în luptă.

Jock McCrump și Bacheet împărțiseră deja puști Martini-Henry din suportul de arme. Unii dintre *askarii* egipteni aduseseră la bord carabinele lor Remington și stăteau umăr la umăr la balustradă, alături de echipaj. Ryder întoarse lumina spre bărcile care se apropiau. În bătaia razei puternice, expresiile de pe fețele ansarilor erau ucigătoare, cuprinse de setea de luptă și de ardoarea religioasă. Păreau la fel de inumani ca o legiune ieșită pe porțile iadului.

– Țintiți! strigă Ryder și oamenii îndreptară puștile. Tragem o salvă. Foc!

Ploaia de gloanțe grele de plumb îi străpunse pe arabii înghesuiți în feluci, iar Ryder văzu un derviș aruncat pe spate în râu, cu sabia zburându-i din mâini și cu o jumătate de cap pulverizată într-un nor de creier și sânge, strălucind sângeriu în raza de lumină. Mulți alții fură doborâți și aruncați peste bord în urma impactului gloanțelor de treizeci de grame de la o distanță atât de scurtă.

– Încărcați! urlă Ryder.

Închizătoarele păcăniră metalic, iar cartușele folosite căzură cu un clinchet. Pușcașii introduseră apoi cartușe noi, zăvorând cu un pocnet mânerele de încărcare.

– Tragem o salvă. Foc!

Înainte ca dervișii din bărcile mici să-și revină după prima salvă, a doua îi izbi în plin.

În clipa aceea, Ryder auzi vocea lui David pe deasupra vaietelor și țipetelor celorlalți pasageri.

– În spatele tău, domnule Courtney!

David se cățărase pe acoperișul cabinei și stătea acolo în echilibru, cu o armă sprijinită pe piept cu vârful în sus. Ryder o văzu pe Rebecca lângă el. Ținea câte un revolver Webley

aparţinându-i tatălui ei în fiecare mână, manevrându-le în mod profesionist. În spatele lor se aflau gemenele, fiecare cu o puşcă încărcată, pregătite să le întindă tatălui lor. Erau palide la faţă, dar hotărâte. Familia Benbrook alcătuia un grup mic şi eroic deasupra tumultului luptelor de pe punte. Ryder simţi o împunsătură rapidă de admiraţie pentru ei.

David arăta dincolo de balustrada opusă cu ţeava puştii, iar Ryder văzu un alt val de bărci dervişe apropiindu-se din partea aceea. Ştia că nu putea să-şi cheme oamenii înapoi pe puntea aglomerată înainte ca atacatorii să ajungă la bord. Dacă o făcea, lăsa partea dinspre tribord fără apărare. Înainte să apuce să ia o decizie şi să dea ordinul, David trecu singur la fapte. Ridică puşca Purdey şi deschise focul în stânga şi-n dreapta în echipajul din cea mai apropiată barcă. Norul de alice împrăştiat era, de la distanţa aceea, mai puternic decât un glonţ Boxer-Henry. Carnajul instantaneu din felucă îi ameţi pe atacatorii dervişi. Patru sau cinci se prăbuşiseră pe punte şi se zvârcoleau în bălţile lăsate de sângele lor. Alţii fuseseră aruncaţi peste bord şi pluteau purtaţi de curent.

Saffron strecură în mâinile tatălui ei a doua puşcă Purdey, în timp ce Amber încărca puşca goală. Rebecca trase cu revolverele Webley în cea mai apropiată felucă. Reculul fiecărui foc împingea armele grele mult deasupra capului ei, dar efectul era mortal. David trase din nou atât de repede, încât împuşcăturile păreau că se amestecă într-o singură detunătură vibrantă. Văzând haosul de alice de plumb şi de gloanţe de revolver coborând peste bărci şi pe albul înalt de pe acoperişul cabinei ridicând a treia armă şi luând ţinta spre ei, doi dintre căpitanii de felucă lăsară cârma şi se întoarseră, nevrând să accepte o asemenea pedeapsă.

– Bravo! râse Ryder. Şi straşnică treabă, frumoase doamne!

Felucile dervişilor abandonară prada ce se dovedise atât de periculoasă şi de feroce şi se îndreptară spre barjele

supraîncărcate şi lipsite de apărare. Acum, când toţi atacatorii se concentrau asupra lor, soarta le părea pecetluită. Ansarii dervişi urcară la bord făcându-şi loc cu săbiile, iar pasagerii fură împinşi ca nişte sardine dinaintea baracudei spre balustrada opusă a bărcii greoaie. Sparge-valul fu împins sub apă de greutatea lor acumulată şi râul năvăli pe navă, inundând-o. Barja se înclină într-o parte şi se răsturnă. Fundul acoperit de buruieni se întoarse pentru o clipă spre lună, apoi se scufundă sub ape şi dispăru.

De îndată, barja scufundată acţionă ca o ancoră mare asupra frânghiilor de remorcare şi *Ibisul temerar* fu strunit ca un cal care se trage pe picioarele din spate. Frânghia fusese făcută împletind la un loc trei otgoane obişnuite. Era extrem de solidă, mult prea puternică pentru a se desprinde şi a elibera barja. Pupa *Ibisului* era trasă implacabil în jos şi apa inunda în viteză puntea din spate.

Ryder aruncă puşca unui fochist de pe *Ibis* şi îi luă din mână toporul greu. Sări pe puntea inundată şi dădu din coate ca să ajungă la pupă. Era deja până la genunchi în apa care năvălea peste oglinda pupei. În curând, se gândi el, avea să inunde camera motoarelor şi să stingă focul din boiler. Ryder se pregăti şi îşi ţinu echilibrul pe deasupra frânghiei, care era acum întinsă ca o bară de fier prin piesa de ghidare din bordajul metalic la pupă. Era groasă cât pulpa unui bărbat rotofei, iar firele încărcate de apă nu cedau şi nu aveau elasticitate.

Ryder coborî toporul de deasupra capului cu toată puterea şi, după o pocnitură, zeci de fire fură sfâşiate de lovitură. Ridică toporul încă o dată şi îşi folosi fiecare muşchi la următoarea lovitură. Alte zeci de fire cedară. Lovea întruna cu toporul, gemând de efort şi încercând să imprime forţă loviturilor. Firele rămase din frânghie se desprinseră şi trosniră sub presiunea cumplită a barjei scufundate şi a elicei

Ibisului. Ryder sări înapoi exact înainte ca frânghia să se rupă şi să-l plesnească asemenea unui şarpe monstruos. Dacă l-ar fi nimerit, capătul desprins i-ar fi rupt picioarele, dar îl rată cu doar câţiva centimetri.

Simţi *Ibisul* zvâcnind sub el când se eliberă de tracţiune, apoi săltând şi revenind cu chila în echilibru. Părea să îndepărteze apa de pe punţi întocmai unui câine care se scutură când vine la mal cu o raţă moartă în dinţi. Când elicea prinse apa, *Ibisul* ţâşni în faţă. Saffron se clătină pe acoperişul cabinei. Dădu din braţe şi Rebecca încercă să o prindă, dar o scăpă printre degete şi fata căzu cu un ţipăt. Dacă s-ar fi lovit de puntea din oţel, şi-ar fi putut crăpa capul, însă Ryder aruncă toporul, plonjă sub ea şi o înhăţă din aer. Pentru o clipă, rămase cu ea la piept.

– Cu siguranţă nu eşti pasăre, Saffy.

Îi zâmbi şi alergă cu ea spre punte. Deşi fetiţa încerca să se ţină de el, o aruncă hotărât în braţele Nazeerei. Fără să mai privească în urmă, se repezi la cârma *Ibisului* şi împinse până la capăt cele două acceleratoare. Cu un fuior de aburi din pistoanele de evacuare, nava porni uşor, eliberată de frânghia de remorcare, şi ajunse repede la viteza cea mai mare de douăsprezece noduri. Ryder o întoarse spre babord într-un arc strâns de o sută optzeci de grade, până când ajunse să gonească înapoi spre amestecul încâlcit de barje şi feluci.

– Ce vrei să faci? întrebă David, apărut brusc lângă Ryder cu puşca pe umăr. Îi iei pe cei care înoată?

– Nu, răspunse Ryder posomorât. O să adaug şi alţii la numărul celor care înoată.

Prora *Ibisului* era consolidată cu un strat dublu de plăci din oţel de aproape doi centimetri, care să reziste la contactul cu stâncile din cataracte.

– O să atac cu pintenul, îl avertiză el pe David. Spune-le fetelor că o să ne lovim cu o bufnitură grozavă şi că trebuie să se ţină bine.

Bărcile cu dervişi roiau ca vulturii în jurul unui leş de elefant. Ryder văzu că o parte dintre ansari tăiau frânghiile de remorcare ce ţineau barjele legate la un loc şi dădeau cablurile înapoi spre bărcile cu pânze. În mod clar, aveau de gând să le tragă una câte una în apele puţin adânci de pe malul stâng, unde puteau desăvârşi măcelul şi jaful după bunul lor plac. Ceilalţi înjunghiau încă trupurile ghemuite pe punţile aglomerate ori se aplecau peste margini ca să-i străpungă pe cei care se zbăteau în apă şi cereau îndurare. În raza felinarului de pe *Ibis*, apele Nilului aveau culoarea sucului de agude de la sângele morţilor şi muribunzilor, iar de pe marginile barjelor se scurgeau firişoare de sânge.

– Porc ucigaş, şopti Rebecca. Apoi se îndreptă către Nazeera: Du-te cu gemenele în cabină. N-ar trebui să fie martore la aşa ceva.

Ştia că era o comandă inutilă. Era nevoie de mai mult decât forţa fizică a Nazeerei ca să le scoată de pe punte. În reflexia razei de lumină, vedea ochii lor căscaţi şi fascinaţia îngrozită din priviri.

Barja răsturnată plutea cu fundul în sus, scufundându-se cu repeziciune. Deodată, pupa se ridică, întoarsă spre lună, apoi alunecă sub suprafaţa apei şi dispăru. Ryder întoarse nava către un grup format din trei feluci mari, care se legaseră de cea mai apropiată barjă supravieţuitoare. Ansarii erau atât de ocupaţi cu munca lor sângeroasă de pe punte, încât nu păreau să bage de seamă că *Ibisul* se apropia de ei. În ultima clipă, unul dintre căpitanii bărcilor cu pânze ridică privirea şi îşi dădu seama de pericol. Scoase un strigăt de avertizare către camarazii săi şi câţiva apucară să sară înapoi în felucă, înainte ca *Ibisul* să lovească.

Ryder se apropie cu atât de multă îndemânare, încât prora din oţel sparse carenele din lemn într-o succesiune rapidă, făcând scândurile să scârţâie şi să se rupă cu sunetul

salvelor de tun. Bărcile se răsturnară sau fură împinse sub apele însângerate. Deşi *Ibisul* atinse lateralul barjei când trecu pe lângă ea, lovitura fu uşoară şi vasul se îndepărtă învârtindu-se.

Ryder privi în jos spre feţele îngrozite ale refugiaţilor supravieţuitori şi le auzi rugăminţile jalnice de a fi salvaţi. Trebuia să-şi oţelească inima: avea de ales între a-i sacrifica pe toţi sau a salva câţiva. Îi lăsă în urmă şi întoarse *Ibisul* în loc, cu acceleraţia încă la maximum, apoi ţinti următorul grup de bărci de atac dervişe, în timp ce acestea pluteau neajutorate, fără viteză de guvernare, de-a lungul altei barje în derivă.

Ansarii erau acum conştienţi de pericol. *Ibisul* venea spre ei şi ochiul strălucitor de ciclop al felinarului îi orbea. Unii se aruncară peste bord. Puţini ştiau să înoate, iar scuturile şi săbiile late îi trăgeau cu repeziciune la fund. *Ibisul* se izbi cu toată viteza de prima felucă, pe care o zdrobi, apoi trecu mai departe fără să ezite o clipă. Dincolo de ea se afla una dintre bărcile dervişe mari, cu pânze, având aproape aceeaşi lungime ca *Ibisul*. Prora din oţel a navei cu aburi o sfâşie până în străfunduri, dar nu reuşi să-i despice carena. Impactul o împinse cu forţă înapoi şi o parte dintre cei de pe punte fură aruncaţi peste margine odată cu echipajul bărcii cu pânze.

Ryder dădu *Ibisul* în spate şi, în timp ce se îndepărta de barca lovită crunt, întoarse raza de lumină de jur împrejurul ei. Multe dintre bărcile dervişilor îşi recuperaseră echipele de abordaj din barje, abandonând prada dinaintea atacului feroce al *Ibisului*. Ridicară pânzele şi se întoarseră spre malul vestic. Cele trei barje care supravieţuiseră nu mai erau acum legate unele de altele, întrucât ansarii reuşiseră să elibereze frânghiile. Independente unele de celelalte, pluteau către malul vestic împinse peste cotitura largă a râului de către curent. În bătaia razei puternice, Ryder distingea hoardele

dervişilor care aşteptau să le întâmpine şi să finalizeze masacrul. Întoarse *Ibisul* în loc, sperând să ajungă măcar la una şi să prindă din nou la timp frânghia de remorcare, ca să o tragă înapoi dinspre malul ostil.

În timp ce trecea printre barje, văzu că barca în care se aflau lemnele, mai grea decât celelalte, era trasă mai încet de curent. Celelalte două erau încă prinse în colţii acestuia, cu punţile pline de morţi şi răniţi, cu sângele mânjindu-le marginile, sclipind roşiatic în raza de lumină. În curând aveau să ajungă în apele puţin adânci unde *Ibisul* nu putea să le urmeze.

Ryder ştia fiecare banc de aluviuni şi fiecare cotitură a râului la fel de bine cum ştie un îndrăgostit trupul iubitei. Miji ochii şi calculă unghiurile şi vitezele relative. Cu o senzaţie de greutate în stomac, îşi dădu seama că nu putea ajunge la timp ca să le salveze pe toate. Continuă să navigheze în aval cu toată puterea, deşi ştia că era inutil. Văzu mai întâi o barjă, apoi încă una înclinându-se brusc şi oprindu-se în loc, împiedicate de bancurile de nisip. Războinicii dervişi care aşteptau pe mal plonjară în râu şi înaintară prin apa până la talie ca să isprăvească măcelul. Ryder era forţat să se retragă cu repeziciune şi să privească cu milă şi groază cum urcau ansarii la bord, reîncepându-şi misiunea sângeroasă. Degeaba îndreptă focurile trase de echipaj către hoardele dervişilor care înaintau spre vasele eşuate, distanţa era prea lungă şi gloanţele nu aveau efect.

Apoi văzu că barja cu lemne plutea încă liber. Dacă acţiona rapid, putea să o salveze înainte să eşueze. Apăsă acceleraţia şi înaintă cu viteză ca să o intercepteze. Era de o importanţă crucială să recupereze stocul de combustibil pentru boilere. Cu ajutorul acestuia, puteau ajunge la prima cataractă fără să fie obligaţi să meargă la mal pentru a tăia alte lemne. Ryder strigă la Jock McCrump să pregătească o nouă frânghie de remorcare, apoi aduse *Ibisul* alături de

barjă şi-l ţinu în poziţie, în timp ce Jock şi echipa de abordaj săreau peste punte ca să fixeze funia nouă.

– Cât de repede poţi, Jock, strigă Ryder. O să atingem fundul din clipă-n clipă.

Se uită neliniştit către malul inamic. Plutiseră până în bătaia pistoalelor şi riscau să fie ţintiţi de pe mal. Nici nu apucase să-şi termine gândul când văzu sclipirile ţevilor de puşcă. Războinicii dervişi de pe mal deschiseră focul asupra lor. Un glonţ lovi balustrada punţii şi ricoşă atât de aproape de urechea lui David, încât acesta se feri instinctiv, apoi se îndreptă, cu un aer ruşinat. Se întoarse cu severitate spre Rebecca şi spuse:

– Du gemenele jos imediat şi asigură-te că rămân acolo până îţi voi spune eu.

Rebecca ştia că nu era bine să se certe cu el când folosea acel ton. Le luă pe gemene şi le conduse de pe punte, încercând să pară cât mai aspră cu putinţă. Nazeera nu avea nevoie de îndemnuri şi alergă jos, în cabină, înaintea lor.

Ryder întoarse lumina de-a lungul malului, sperând să-i intimideze pe ţintaşii ansari sau, cel puţin, să-i lumineze suficient pentru ca propriul său echipaj să poată întoarce focul cu mai multă precizie. Deşi Jock lucra repede încercând să fixeze noua funie de remorcare, lui Ryder i se părea că durează o veşnicie în timp ce pluteau cu viteză spre apele puţin adânci şi spre duşmanii care-i aşteptau. În cele din urmă, Jock strigă de departe:

– E legată, căpitane.

Ryder întoarse încet *Ibisul,* până când spaţiul dintre cele două nave fu destul de îngust pentru ca Jock şi echipa lui să sară înapoi la bordul vaporului. De îndată ce atinse puntea de oţel a *Ibisului* cu picioarele, strigă:

– Trage-o!

Răsuflând uşurat, Ryder apăsă pe acceleraţie şi trase încet barja după el, până când aceasta ajunse să-l urmeze

precum un câine ascultător dus de lesă. În timp ce se îndrepta în tandem spre cursul principal al fluviului, un şuierat se auzi prin aer şi ceva trecu atât de aproape pe deasupra lui, încât pălăria îi zbură de pe cap. Imediat după aceea, urmă bubuitul inconfundabil al unui tun cu obuze de trei kilograme, venind în urma lui de pe malul vestic.

– Ah! Au adus una dintre piesele de artilerie, remarcă David pe un ton familiar. Mă mir doar că le-a luat atâta timp.

Ryder stinse repede raza felinarului.

– Înainte nu puteau trage de teamă să nu-şi nimerească propriile nave, zise el. Ultimele sale cuvinte fură estompate de următorul şuierat de obuz, care îi trecu pe deasupra capului. Acesta n-a mai fost atât de apropiat.

Ţinu mâna dreaptă pe manetele de accelerare, ca să obţină o viteză cât mai mare. Greutatea şi rezistenţa barjei le tăiau cel puţin trei noduri din viteză.

– Sunt destul de aproape ca să folosească vizoare deschise, spuse David. Ar trebui să nimerească mai bine de atât.

– O să nimerească – o, sunt sigur că aşa vor face.

Ryder ridică ochii spre lună, sperând să vadă umbra unui nor trecând prin dreptul ei. Dar cerul era strălucitor şi plin de stele, iar luna lumina suprafaţa Nilului ca pe o scenă. Pentru tunari, *Ibisul* ieşea în evidenţă pe apele argintii ca un deluşor de granit.

Următorul obuz nimeri atât de aproape de ei, încât un torent de apă din fluviu se revărsă tumultuos pe punte şi-i udă pe cei din jur până li se lipiră cămăşile de spate. Urmară şi alte salve dinspre tunurile de pe malul din spatele lor, pe măsură ce tunarii dervişi se străduiau tot mai tare să bombardeze *Ibisul*.

– Jock, trebuie să le dăm ce-i mai bun şi să eliberăm barja, îi strigă Ryder mecanicului.

– Da, căpitane. M-am gândit eu că aşa o să zici.

Jock luă toporul şi porni înspre pupă.

Un alt afet derviş fu dus în viteză de-a lungul malului, până ajunse în faţa *Ibisului* şi a poverii sale. Deşi nici Ryder şi nici David nu ştiau acest lucru, tunarul-şef care comanda bateria astfel montată era ansarul pe care David îl poreclise Beduinul Bedlam.

Călare pe calul de plumb al atelajului, dădu un ordin aspru şi oamenii întoarseră afetul astfel încât să-l alinieze cu ţeava armei îndreptată spre râu, apoi îl detaşară. Secundul şi trei încărcători înfipseră baza greoaie de oţel în pământul moale al malului. Aşezară vârful călcâiului de afet în locul său pe placă. În timp ce ei lucrau, tunarul-şef striga ordine, înnebunit de nerăbdare: în cariera lui scurtă, nu avusese niciodată parte de o ţintă atât de grozavă ca nava *ferenghi* aflată acum în faţa lor. Era aproape întoarsă cu flancul spre el. Silueta ei fragilă se înălţa pe fundalul apelor scânteietoare. Era atât de aproape, încât auzea vocile îngrozite ale pasagerilor care înălţau rugăciuni şi implorări, dar şi ordinele energice ale căpitanului, care vorbea într-o limbă păgână pe care tunarul nu o înţelegea.

Folosi un cui lung ca să întoarcă tunul în poziţie, până când ţeava lungă fu îndreptată direct spre navă. Apoi învârti maneta de ridicare ca să privească ţinta pe deasupra vizorului deschis de fier.

– În numele lui Allah, aduceţi bombele! strigă el încărcătorilor.

Aceştia urcară clătinându-se cu prima cutie cu muniţie şi scoaseră clemele care ţineau capacul fixat. În cutie, patru obuze stăteau în cadrele lor de lemn, netede şi lucind ameninţător. Tunarul, autodidact în arta tragerii cu tunul, încă nu aprofundase principiul de bază al amorsei cu întârziere. Bâjbâind grăbit, folosi cheia Allen pe care o purta la gât ca să înşurubeze fitilurile la maximum, crezând că astfel fiecare

proiectil avea cea mai mare putere de distrugere. *Ibisul* se afla la nici trei sute de metri de mal. Pregăti fitilurile pentru o sută optzeci de metri.

– În numele Domnului, să începem! ordonă el.

– În numele Domnului!

Secundul trase piedica tunului Krupps cu o mişcare teatrală.

– În numele Domnului, intonă şi al treilea, apoi introduse unul dintre obuzele lungi în încăpere, până când rămase aşezat comod între laturi.

Secundul trânti la loc închizătorul.

– Dumnezeu e mare, zise Beduinul Bedlam, mijind ochii peste vizor ca să se asigure că lua bine ţinta.

Întoarse suportul patru grade la stânga, până când ajunse să ţintească baza coşului de fum al *Ibisului*. Apoi sări în spate şi apucă sfoara.

– Allah este măreţ, spuse el.

– Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu, răspunse echipa în cor.

– Iar Mahomed şi Mahdiul sunt profeţii lui.

Tunarul trase de sfoară şi tunul se izbi de soclu. Salva asurzi echipajul cu un bubuit teribil, iar flacăra din ţeavă şi praful ridicat îi orbi pe toţi.

Pe o traiectorie aproape plată, obuzul zbură şuierând pe deasupra râului şi lovi *Ibisul* la şaizeci de centimetri deasupra liniei de plutire şi pe partea dinspre pupă a mijlocului navei. Trecu oblic prin carenă ca un stilet prin carne de om, dar nu explodă din cauza monturii maxime a fitilului.

Dacă ar fi fost cu şapte centimetri mai sus sau mai jos, ar fi provocat pagube minime, nimic ce n-ar fi putut repara Jock McCrump în câteva ore, cu echipamentul de sudură cu gaz. Dar lucrurile nu stăteau aşa. În trecere, sfâşie conducta principală de aburi de la boiler. Aburul se încălzi, ajungând la o

temperatură de două ori mai mare decât a apei fierte şi, sub o presiune de aproape douăzeci de bari, erupse cu un jet şuierător din ţeava spartă. Îl învălui pe cel mai apropiat fochist când acesta se aplecă să îndese o legătură de lemne în focarul deschis al boilerului. Era dezbrăcat din pricina căldurii, cu excepţia turbanului şi a fâşiei de pânză de pe mijloc. Numaidecât, aburul îi desprinse pielea şi carnea de pe corp în bucăţi mari, lăsând la vedere oasele de dedesubt. Agonia era atât de cumplită, încât omul nu putu scoate un sunet. Cu gura căscată într-un strigăt mut, căzu zvârcolindu-se pe punte şi încremeni ca o sculptură în cea mai groaznică agonie.

Aburul umplu camera motoarelor fierbând în nori albi şi denşi de la orificiile de ventilaţie, scurgându-se peste punţi şi învăluind *Ibisul* într-un nor albicios compact. Nava pierdu repede din energie şi se întoarse alene cu lateralul în direcţia curentului. Beduinul Bedlam şi echipa lui de tunari scoteau strigăte de bucurie şi de triumf în timp ce reîncărcau. Dar prada lor era acum ascunsă de propriul nor de aburi. Deşi obuzele numeroaselor baterii Krupps aflate de-a lungul malului plonjau în apă lângă navă sau sfâşiau aerul de deasupra ca un uriaş care rupea o velă de pânză în două, niciun proiectil nu mai nimeri micul *Ibis*.

Jock McCrump era pe punte cu Ryder când îi lovi obuzul. Apucă o pereche grea de mănuşi din dulăpiorul de lângă troliul cu aburi din faţă şi le trase pe mâini în timp ce alerga înapoi către trapa de la camera motoarelor. Aburul care ieşea în fuioare prin deschizătură îi înţepă faţa şi pielea dezgolită a braţelor, dar presiunea din boiler scăzuse odată ce aburul se scursese din ţeava spartă. Smulse din grindă draperia grea de pânză ce acoperea trapa şi se răsti la Ryder:

– Înfăşoară-mă, căpitane!

Ryder înţelese imediat ce voia să facă. Scutură draperia grea, apoi îl înveli pe Jock cu ea, acoperindu-i capul şi fiecare parte a corpului în afară de braţe.

– Oala cu unsoare!

Vocea lui Jock era înăbuşită de faldurile draperiei. Ryder o apucă din cârligul de lângă troliu, luă în căuşul palmelor unsoarea neagră şi densă şi o întinse pe pielea expusă de pe braţele musculoase ale lui Jock.

– E de ajuns, mormăi Jock, apoi făcu o deschizătură în pânza de pe cap ca să mai tragă o dată aer în piept.

Îşi acoperi faţa şi se aruncă orbeşte pe scara de tambuchi din oţel. Îşi ţinu respiraţia şi închise ochii strâns. Dar aburul îi opărea pielea expusă, topind învelişul de unsoare neagră de pe braţele goale.

Jock cunoştea atât de bine fiecare centimetru din camera motoarelor, încât nu avea nevoie să o vadă. Ghidându-se cu atingeri uşoare ale degetelor înmănuşate după maşinăriile familiare, se mişcă rapid spre conducta principală de presiune. Şuieratul aburului sub presiune care ieşea prin spărtură ameninţa să-i spargă timpanele. Simţea cum i se prăjesc braţele precum homarii în oală şi se luptă cu dorinţa de a urla, ca să nu irosească aerul pe care-l mai avea în plămânii dureroşi. Se împiedică de cadavrul fochistului, dar îşi recăpătă echilibrul şi găsi conducta principală. Era înfăşurată într-un cordon de azbest ca să nu se piardă căldura, aşa că reuşi să pipăie cu mâinile de-a lungul ei până când găsi robinetul ce controla debitul de aburi din conductă. Învârti repede robinetul şi şuieratul aburului eliberat se înteţi brusc, apoi se stinse odată cu închiderea valvei.

Doar o durere de nedescris îl putea face pe Jock McCrump să suspine, dar plângea ca un copil când se împletici înapoi spre baza scării de tambuchi, căţărându-se apoi copleşit pe punte. Se rostogoli în aerul nopţii, care-i părea rece după atmosfera infernală din camera motoarelor, iar Ryder îl prinse înainte să cadă. Se uită îngrozit la băşicile uriaşe ce se formau pe antebraţele lui Jock, apoi se ridică şi luă din nou

unsoare din oală ca să le acopere. Dar Rebecca apăru ca din senin şi-l împinse deoparte.

– Asta e treabă de femeie, domnule Courtney. Dumneata ai grijă de navă şi lasă asta în seama mea.

Avea în mână o lampă contra uragan şi, la lumina ei slabă, examină braţele lui Jock, strângând buzele cu înverşunare. Puse lampa pe punte, se ghemui lângă Jock şi începu să-i îngrijească rănile. Atingerea ei era blândă şi îndemânatică.

– Să te aibă Dumnezeu în pază, Jock McCrump, pentru tot ce-ai făcut ca să-mi salvezi nava, spuse Ryder, rămas lângă Jock. Dar dervişii încă trag în noi.

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme vorbele, un alt obuz Krupps se scufundă în râu, atât de aproape de ei, încât picăturile se revărsară deasupra lor ca un nor tropical dezlănţuit.

– Cât de grave sunt stricăciunile? Putem porni măcar un motor ca să scăpăm din bătaia armelor de pe mal?

– N-am putut să văd mai nimic acolo jos, dar, în cel mai bun caz, boilerul principal nu o să aibă presiune nici cât un vânt tras de-o virgină. Jock se uită la Rebecca. Să-mi fie cu iertare, fătucă.

Îşi înăbuşi un geamăt când Rebecca îi atinse o băşică, iar aceasta se sparse.

– Îmi pare rău, domnule McCrump.

– Nu-i nimic. Nu-ţi bate capul, femeie. Jock ridică privirea spre Ryder. Poate, doar poate, aş putea să născocesc o improvizaţie şi să bag aburi din nou în cilindri. Depinde doar de stricăciunile care s-au produs jos. Dar mă îndoiesc că o să avem mai mult de câţiva bari de presiune în conductă.

Ryder se îndreptă de spate şi privi în jur. Văzu conturul întunecat al insulei Tutti la mai puţin de o lungime de cablu distanţă în aval, unde tunurile dervişe se legănau neajutorate. Dar acurateţea salvelor de tun ale dervişilor era compensată de rapiditatea lor. Judecând doar după greutatea

obuzelor aruncate spre ei, nu putea trece prea mult până la următoarea lovitură directă.

Se mai gândi o clipă la poziția schimbătoare a insulei.

– Curentul ne poartă pe lângă insulă. Dacă ancorăm la adăpostul ei, o să ne protejeze de tunuri.

Îi lăsă acolo și se împinse printre pasageri, strigând după Bacheet și secundul său, Abou Sinn.

– Dați mulțimea asta la o parte și pregătiți-vă să aruncați ancora la comanda mea!

Aceștia săriră la posturi, împingând și lovind într-o parte și-n alta *askarii* și pasagerii clandestini uluiți, ca să-și facă loc să lucreze. Bacheet eliberă tachelajul, care atârna de inelul ancorei grele agățate de proră. Abou Sinn stătea deasupra lanțului, acolo unde acesta ieșea prin piesa de ghidare a puțului ancorei, pregătit cu un ciocan de aproape două kilograme.

Ryder se uită înapoi spre uscat, urmărind străfulgerările puștilor dervișe și estimând momentul potrivit. Preț de câteva minute își ținu respirația, în timp ce se părea că aveau să fie împinși la mal către insulă; apoi un vârtej din curent îi împinse mai departe, plutind atât de aproape de malul estic al insulei, încât fură la adăpost de bateriile dervișe.

– Dă-i drumul! strigă Ryder la Abou Sinn și, cu o lovitură de baros, acesta izbi cuiul din balamaua ancorei.

Aceasta se prăbuși în râu, făcând lanțul să scârțâie în urma ei, până ateriză pe fundul apei. Lanțul încetă să se mai miște și Bacheet îl asigură. *Ibisul* se opri brusc și se răsuci dus de curent cu fața spre amonte; barja cu lemne era agățată de frânghia de remorcare. Salvele dervișe de tun se domoliră când tunarii descoperiră că nu mai aveau țintă. Câteva obuze șuierară pe deasupra capului sau explodară ineficient în bancurile de nisip ale insulei care-i proteja, apoi tunarii abandonară încercările și se făcu liniște.

Ryder îl găsi pe Jock stând pe patul din cabină, îngrijit de toate doamnele Benbrook.

– Cum te simţi? întrebă el binevoitor.

– Nu-i aşa de rău, căpitane, zise el arătându-şi braţele. Fătucile astea frumoase au făcut o treabă bună cu ele.

Rebecca îi bandajase braţele cu feşe pe care gemenele le rupseseră dintr-un cearşaf de bumbac iezit, apoi închipuise o bandulieră din acelaşi material. Acum fierbea o cană de ceai pentru el pe plita din bucătărioara de alături. Jock zâmbi.

– Nici acasă nu era atât de bine. De asta am fugit.

– Îmi pare rău că-ţi întrerup pensionarea, dar pot să te rog să arunci o privire la motor?

– Tocmai când mă simţeam mai bine, bombăni Jock, ridicându-se imediat în picioare.

– Îţi aduc eu cana în sala motoarelor, domnule McCrump, promise Amber.

– Iar eu o să aduc una pentru tine, Ryder, strigă Saffron.

Jock McCrump îl urmă pe Ryder în sala motoarelor. Bacheet şi Abou Sinn luară cadavrul fochistului şi, la lumina a două lămpi de uragan, evaluară stricăciunile. Acum, când Jock reuşi să examineze mai atent motorul său drag, bombăni cu năduf ca să-şi mascheze uşurarea.

– Păgâni afurisiţi! Nu poţi să ai încredere în ei nici cât negru sub unghie. N-au niciun pic de decenţă! Cum să-i facă aşa ceva frumosului meu Cowper?

Cu toate acestea, doar conducta principală de aburi era găurită; motorul în sine era neatins.

– Ei bine, n-am ce să-i fac conductei de aburi în afara atelierului meu de la Khartoum. Între timp însă poate reuşesc s-o repar cât de cât, ca să intre niţel abur la motor, dar nu cred că o să doborâm vreun record de viteză cu bătrânica asta. Pe urmă, îşi ridică braţele bandajate şi adăugă: Trebuie să faci tu munca de jos, căpitane.

Ryder încuviinţă.

– Cât ne ocupăm de asta, o să-l trimit pe Bacheet să mute toţi pasagerii neinvitaţi pe barjă. Aşa o să-mi ajustez înclinarea

şi o să am ceva mai mult control şi spaţiu de manevră. Iar echipajul va avea spaţiu să lucreze cum trebuie pe navă.

În timp ce pasagerii erau transbordaţi, Ryder şi mecanicul lui începură reparaţiile. Lucrând cu repeziciune, dar cu atenţie, scoaseră aburul rămas în boilere şi stinseră focul în focar. Apoi folosiră robinetele de evacuare succesive ca să izoleze secţiunea avariată a conductei principale de aburi. După aceea, puteau începe să asambleze o conductă derivată care să transporte aburul la centrală. Trebuiau să măsoare lungimile necesare şi să taie noile secţiuni de conductă potrivite cu bomfaierul, apoi să le îmbine la menghina grea de pe bancul de lucru al lui Jock şi să taie capetele conductelor cu poansoane manuale. Înfăşurară legăturile cu fir de azbest şi strânseră vinclurile şi piesele de legătură punând presiune cu greutatea lor combinată pe cheia pentru ţevi cu mâner lung. Obţinură un talmeş-balmeş de ţevi improvizate şi încâlcite.

Lucrară tot restul nopţii şi, când fură pregătiţi să-i testeze eficacitatea, lumina zorilor apăru prin hublourile din sala motoarelor. Mai dură o oră ca să aprindă focarele şi să adune aburi în boiler. Când acul manometrului atinse linia verde, Jock învârti cu grijă robinetul valvei de aburi. Ryder stătea lângă el şi-l privea neliniştit, cu mâinile negre de unsoare, cu încheieturile degetelor învineţite şi sângerând de la contactul dur cu ţevile din oţel. Îşi ţinură respiraţia în timp ce acul manometrului secundar se ridica, uitându-se la îmbinările ţevii noi şi căutând semnul vreunei scurgeri.

– Ţin toate, mormăi Jock, apoi întinse mâna după acceleraţia motorului babord.

Cu un zgomot de aspirare şi un şuierat de aburi, cele trei pistoane mari începură să pompeze în sus şi-n jos în cilindri; tijele porniră să se mişte precum picioarele soldaţilor în marş, iar arborele port elice se învârti uşor în locaşul lui.

– A pornit şi se menţine, rânji Jock, mândru de realizarea lui. Dar nu pot să risc şi să o deschid la maximum. Trebuie să te mulţumeşti cu ce ai, căpitane, şi să le mulţumeşti lui Dumnezeu şi lui Jock McCrump chiar şi pentru atât.

– Eşti o minune în carne şi oase, Jock. Sper că mama ta a fost mândră de tine, chicoti Ryder.

Când îşi şterse sudoarea de pe frunte, dosul palmei îi lăsă o dâră neagră.

– Acum, fii pregătit să-mi dai tot ce poţi de îndată ce ridic ancora şi-o fixez.

Urcă scara către punte. Abou Sinn îl urmă şi alergă la comenzile vinciului cu aburi.

În timp ce *Ibisul* înainta încet împotriva curentului de pe fluviu, lanţul ancorei se ridică zăngănind prin orificiul său. Cârligele ancorei se desprinseră din albia râului şi Ryder apăsă uşor pe acceleraţie. *Ibisul* răspunse foarte lent, înaintând foarte puţin contra curentului de patru noduri. Ryder simţi un fior rece de dezamăgire. Se uită dincolo de pupă către barjă. Afundată în apă sub încărcătura de lemne şi de pasageri neinvitaţi, aceasta reacţiona cu o încăpăţânare de catâr. Zeci de feţe jalnice se uitau înspre el.

„Pentru numele lui Dumnezeu, mai că-mi vine să vă tai frânghia şi să vă las la mila Mahdiului", se gândi el înveninat, dar făcu un efort să lase tentaţia la o parte. În schimb, se întoarse spre David, care venise tăcut lângă el.

– Nu o să se descurce singură în defileul Shabluka. Când întregul curs al Nilurilor combinate e împins prin strâmtori, curentul ajunge la aproape zece noduri. La doar jumătate din putere, *Ibisul* o să fie neajutorat în strânsoarea lui. Riscul de a eşua pe stâncile pietroase e prea mare ca să-l accept.

– Ce alternativă avem?

– Nimic altceva decât să ne luptăm să ne întoarcem la Khartoum.

David părea îngrijorat.

– Fetele mele! Nu vreau să le duc înapoi în capcana aceea periculoasă. Cât timp o să poată Gordon să-i țină la distanță de oraș pe dervișii înainte să năvălească asupra noastră?

– Să sperăm că de ajuns cât să termine Jock reparațiile, ca să putem încerca din nou să scăpăm. Însă acum, singura noastră speranță este să ne întoarcem în port.

Ryder întoarse *Ibisul* contra curentului și se îndreptă spre malul estic. Încercă să țină insula Tutti între navă și bateriile dervișe, dar abia trecuseră de jumătate când primele obuze începură să șuiere pe deasupra râului. Cu toate acestea, ajutat de curent, Ryder mări repede distanța, iar Beduinul Bedlam și tovarășii săi nu reușiră să nimerească o țintă atât de mică precum *Ibisul temerar,* aflat la o distanță de peste un kilometru și jumătate. Nu izbuteau să-i nimerească nici dacă ar fi intervenit însuși Allah. În ziua aceea însă, rugăciunile lor rămaseră fără răspuns și, în ciuda câtorva ratări încurajatoare, *Ibisul* și barja izbutiră să traverseze curentul principal, apoi să o ia spre sud către oraș, ținându-se aproape de cea mai îndepărtată margine a canalului, la mare distanță de tunurile Krupps.

Felucile dervișe atacară de pe malul vestic și făcură încă o încercare de a intercepta vaporul, dar soarele era deja sus. Artileria generalului Gordon de pe malul râului din Khartoum putea să tragă cu furie și cu o exactitate remarcabilă în flotila inamică odată ajunsă la o distanță potrivită. Ryder văzu patru bărci mici făcute așchii de loviturile directe cu explozibil puternic și cu obuze amorsate corect. Capetele și membrele sfâșiate ale membrilor echipajelor zburau în nori galbeni de vapori de lidită. Acest lucru îi descurajă pe toți, în afara unora dintre cei mai curajoși și mai nesăbuiți căpitani, iar multe dintre bărcile mici se întoarseră la mal.

Trei dintre bărcile de atac înaintau de-a curmezișul râului, dar vântul bătea cu putere din sud și curentul venea cu cinci noduri viteză din aceeași direcție. Două feluci fură purtate în

aval şi nu mai putură menţine cursul de interceptare a *Ibisului*. Una singură le mai stătea în cale. Dar Ryder avusese suficient timp să se pregătească să o întâmpine. Le ordonă pasagerilor de pe punte să se întindă pe burtă, ca să nu fie o ţintă pentru atacatori. În timp ce vasul inamic gonea înspre ei, înclinat în bătaia vântului şi împins de curent, Bacheet şi Abou Sinn stăteau ghemuiţi sub parapetul de la tribord.

– Lasă-i să se apropie, strigă Ryder de pe punte, estimând momentul potrivit. Apoi ridică vocea la maximum. Acum! urlă el.

Bacheet şi Abou Sinn săriră din ascunzătoare şi îndreptară duzele de alamă ale furtunurilor de aburi către carena neîmpodobită a felucii. Deschiseră valvele şi, imediat, jeturi albe şi compacte de aburi din boilerul *Ibisului* îi învăluiră pe războinicii înghesuiţi pe barca deschisă. Strigătele lor însetate de sânge şi somaţiile furioase se schimbară în urlete de durere, în vreme ce norii denşi de aburi le jupuiau pielea şi carnea de pe feţe şi de pe corp. Carena felucii se izbi cu putere de cea de oţel a *Ibisului*, iar impactul rupse catargul de la nivelul punţii. Feluca se frecă de latura din oţel a vaporului, apoi se învârti incontrolabil în urma lui. Acum plutea direct către barja supraîncărcată. Ansarii erau atât de orbiţi de aburi, încât nu o văzură venind. Barja se lovi de ambarcaţiunea fragilă şi o împinse sub apă. Niciun membru al echipajului nu mai ieşi la suprafaţă.

– Şi cu asta am terminat, murmură Ryder satisfăcut, apoi se forţă să-i zâmbească Rebeccăi. Iartă-mă că te-am lipsit de confortul podelei din cabină, dar în seara asta trebuie să te mulţumeşti cu propriul pat din palat.

– E o dificultate pe care sunt hotărâtă să o îndur cu cel mai mare stoicism, domnule Courtney.

Zâmbetul ei era aproape la fel de neconvingător ca al lui, dar el se gândi uimit cât de drăguţă părea în mijlocul haosului şi urâţeniei.

Generalul Charles Gordon stătea pe trepte deasupra intrării în port şi privea *Ibisul* apropiindu-se cu greu. Când Ryder ridică ochii spre el de pe punte, îi văzu privirea rece şi tăioasă ca gheaţa albastră, fără urmă de zâmbet sau de simpatie. După ce legară vaporul cu parâme de debarcaderul de piatră, Gordon se întoarse cu spatele şi dispăru.

Maiorul al-Faroque rămase să-i primească pe pasagerii descurajaţi în timp ce coborau şovăind de pe barjă. Avea capul legat cu un bandaj alb, dar expresia lui era feroce în timp ce îi descoperea pe cei care dezertaseră de la posturi şi încercaseră să fugă. Când îi recunoştea, îi plesnea pe fiecare peste faţă cu biciul pe care îl avea în mână şi făcea un semn din cap către plutonul de *askari* aliniaţi în spatele lui. Aceştia îi prindeau pe cei însemnaţi şi le puneau cătuşele la mâini.

Mai târziu în după-amiaza aceea, când Ryder fu chemat în biroul generalului de la palatul consular pentru a da raportul, Gordon păru distant şi indiferent. Ascultă fără să comenteze ceea ce avu Ryder de spus, judecându-l în tăcere. Apoi clătină din cap.

– Sunt la fel de vinovat ca oricare altul. Am pus o responsabilitate prea mare pe umerii dumitale. La urma urmei, nu eşti soldat, ci doar un negustor mercenar, spuse el cu dispreţ.

Ryder era pe punctul să răspundă furios când din curtea palatului se auzi o salvă de puşcă. Se întoarse repede spre fereastră şi privi în jos.

– Al-Faroque se ocupă de dezertori, zise Gordon fără să se ridice de pe scaun.

Ryder văzu zece oameni din plutonul de execuţie sprijinindu-se nonşalant de arme. Lângă peretele curţii, cu faţa spre ei, era un şir dezordonat de cadavre. Morţii erau legaţi la ochi, cu mâinile la spate şi cămăşile îmbibate de sânge. Maiorul al-Faroque mergea în lungul şirului, cu revolverul de serviciu în mâna dreaptă. Se opri în dreptul unui corp care încă zvâcnea spasmodic şi trase un singur foc în capul legat la ochi. Când ajunse în capătul şirului, făcu un semn din cap către al doilea pluton, care alergă în faţă şi urcă toate cadavrele într-o căruţă ce aştepta. Aduseră apoi un alt grup de condamnaţi din celule în curte şi îi aliniară lângă zid. În timp ce un sergent îi lega la ochi, plutonul de execuţie luă poziţia de drepţi.

– Sper, generale, că fiicele consulului au fost prevenite în privinţa execuţiilor, zise Ryder mohorât. Nu e un lucru la care ar trebui să fie martore nişte tinere nobile.

– I-am trimis vorbă să le ţină în camerele lor. Grija dumitale pentru tinerele doamne îţi face cinste, domnule Courtney. Cu toate acestea, le-ai fi putut fi de mai mare ajutor dacă le asigurai transportul în siguranţă în aval către un loc sigur.

– Asta e intenţia mea, generale, de îndată ce pot face reparaţiile la vapor, îl asigură Ryder.

– S-ar putea să fie deja prea târziu pentru asta, domnule. În ultimele ore, am primit informaţii foarte sigure cum că emirul Osman Atalan din tribul Beja se află în marş cu alaiul lui ca să se alăture forţelor de asediu ale Mahdiului de acolo.

Generalul Gordon arătă pe fereastră către Nilul Alb şi malul dinspre Omdurman al fluviului.

Ryder nu-şi putu ascunde panica. Dacă faimosul Osman Atalan le stătea împotrivă, natura asediului avea să

se schimbe. Orice evadare din Khartoum avea să devină nemăsurat de dificilă.

Ca și când i-ar fi întărit gândurile sumbre, următoarea salvă a plutonului de execuție se auzi imediat, urmată de sunetele înăbușite ale cadavrelor care se prăbușeau fără viață la pământ.

Emirul Osman Atalan, îndrăgit de Divinul Mahdiu, călărea liber. Răspunzând chemării Mahdiului la Khartoum, mărșăluia de multe săptămâni dinspre dealurile de la Marea Roșie cu armata lui. Spiritul său războinic suferea din cauza monotoniei și lentorii ritmului impus de marea aglomerație de animale și oameni. Caravana de cămile și măgari cu bagaje, precum și coloanele de sclavi, servitori, femei și copii erau înșirate pe o distanță de peste douăzeci de leghe, iar când ridicau tabăra seara, părea un oraș de corturi și șiruri de animale. Fiecare dintre soțiile lui Osman mergea într-o lectică acoperită de draperii pe spatele unei cămile și dormea noaptea în propriul cort comod, însoțită de sclavi. În avangardă și în ariergardă călăreau legiunile de patruzeci de mii de războinici aflați sub comanda lui.

Toate triburile subordonate se adunaseră sub flamura lui cu negru și stacojiu: Hamran, Roofar de pe dealuri și Hadendoa de pe litoralul Mării Roșii. Erau aceiași războinici care, în ultimii ani, anihilaseră două armate egiptene. Măcelăriseră soldații mult mai numeroși ai pașei Baker la Tokar și El Teb și lăsaseră în urmă, prin deșert, un drum lat din oase albe. Când vântul bătea din vest, locuitorii din Suakin, de pe coastă, aflați la peste treizeci de kilometri distanță, simțeau încă mirosul cadavrelor neîngropate.

Multe dintre triburile supuse lui Osman Atalan jucaseră un rol important în bătălia de la El Obeid, în care pieriseră generalul Hicks și cei șapte mii de oameni ai săi. Erau floarea

armatei dervişe, dar, fiind atât de mulţi, se mişcau prea încet pentru un om precum Osman Atalan.

Simţea chemarea deşertului vast şi liniştea ţinuturilor sălbatice. Lăsă legiunile înghesuite să-şi continue marşul către Oraşul Păgânilor, iar el şi un mic grup format din cei mai vrednici şi mai de încredere agagieri[1] porniră călare ca să practice cel mai periculos sport, cunoscut de cele mai brave triburi.

Trăgând de hăţurile armăsarului pe creasta unei culmi lungi şi împădurite, de unde se vedea valea râului Atbara, Osman Atalan proiecta o imagine romantică, eroică. Nu purta turban, iar părul negru şi des era pieptănat cu cărare pe mijloc şi împletit într-o coadă lungă, ce îi ajungea până la eşarfa albastră de mătase de pe mijlocul veşmântului *jibba* frumos împodobit. Ţinea teaca paloşului sub genunchiul drept, lipită de şa. Mânerul splendid era lucrat dintr-un corn de rinocer, cu o patină ca de ambră, iar tăişul era incrustat cu aur şi argint. Sub pânza delicată şi largă a *jibbei*, avea trupul zvelt şi vânjos, cu muşchii picioarelor şi ai braţelor ca firele împletite ale corzilor de arc. Când coborî din şa, rămase cât era de înalt lângă cal, în dreptul capului, şi privi către ţinutul întins de jos, căutând primul indiciu al vânătorii. Avea ochii mari şi negri, cu gene groase şi curbate ca ale unei femei frumoase, iar trăsăturile lui păreau sculptate în fildeş vechi; avea carnea tare şi oasele puternice. Era o creatură a deşertului şi a locurilor sălbatice, căruia soarele neiertător îi aurise pielea, dar fără s-o înnegrească.

Agagierii ajunseră călare în spatele lui şi descălecară. Titlul de onoare era rezervat acelor războinici care vânau cel mai periculos vânat din şa, înarmaţi doar cu paloşul. Erau bărbaţi sculptaţi din aceeaşi piatră ca şi stăpânul lor. Dezlegară chingile şeilor, apoi priponiră animalele la

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

umbră. Le adăpară, turnând din burdufuri în găleţile de piele, apoi întinseră rogojini din frunze de palmier împletite şi pregătiră o moviliţă de turte de sorg ca să mănânce. Ei nu mâncau şi nici nu beau, pentru că abstinenţa făcea parte din tradiţia războinicilor.

„Dacă omul bea des şi din belşug, nu învaţă niciodată să reziste soarelui şi nisipului", spuneau bătrânii.

În timp ce caii se odihneau, agagierii îşi luară săbiile şi scuturile din locul de la şa unde stăteau legate. Se aşezară într-un grup mic şi armonios în lumina soarelui şi începură să-şi ascută săbiile pe pielea uscată de girafă de pe scuturi. Pielea de girafă era cea mai dură din tot vânatul sălbatic, dar nu atât de grea precum cea de bivol sau de hipopotam. Scuturile erau mici şi rotunde, fără imagini sau embleme, însemnate doar de sabia duşmanului, de colţul sau de gheara vânatului. Ascuţitul săbiilor era activitatea care le ocupa timpul liber, o parte la fel de importantă a vieţii lor precum respiraţia, mai importantă chiar decât mâncarea şi băutura.

– O să zărim prada înainte de prânz, zise Hassan Ben Nader, care era purtătorul de lance al emirului, lăudat fie numele Domnului!

– În numele lui Allah! răspunseră ceilalţi încetişor.

– N-am mai văzut o urmă ca aceea lăsată de masculul din faţa noastră în pământ, continuă Hassan, vorbind încet ca să nu-i supere pe stăpân şi pe djinnii[1] pustietăţii.

– E masculul suprem, încuviinţară ceilalţi. O să avem de vânat înainte de apusul soarelui.

Îl priveau pieziş pe Osman Atalan, arătându-i respectul fără să-l privească direct. Acesta era cufundat în meditaţie, stând ghemuit, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia proaspăt bărbierită în podul palmelor.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

Era liniște, cu excepția susurului oțelului pe piele. Se opreau din activitatea nesfârșită doar ca să verifice lama cu degetul mare. Fiecare lamă avea o lungime de aproximativ un metru și avea tăiș dublu. Era o replică a paloșelor cruciaților, care, cu câteva secole în urmă, îi impresionaseră pe sarazini în fața zidurilor din Acra și Ierusalim. Cele mai prețioase lame erau făurite din oțel de Solingen și transmise din tată în fiu. Comportamentul minunat al metalului imprima o putere imensă sabiei, care putea fi ascuțită ca un bisturiu – cea mai ușoară atingere despica pielea și părul, carnea și tendoanele până la os. O lovitură plină putea să spintece dușmanul de la mijloc, tăindu-l în două atât de ușor, de parcă ar fi fost o rodie coaptă. Tecile erau făcute din două bucăți plate de lemn moale de mimoză, lipite și acoperite cu piele din ureche de elefant, uscată și întărită, dură ca fierul. Pe teaca plată erau două proeminențe din piele cam la treizeci de centimetri distanță, care țineau arma în siguranță sub coapsa călărețului. Chiar și în galop, nu flutura și nu sărea stânjenitor, așa cum făceau săbiile din cavaleria europeană.

Agagierii se odihniră cât soarele se mișcă trei degete pe cer. Apoi Osman Atalan se ridică în picioare cu o singură mișcare curgătoare, grațioasă. Fără o vorbă, se ridicară și ceilalți; merseră la cai și strânseră chingile. Coborâră apoi pe panta văii, prin savana întinsă în care arborii acacia falnici, având coroana turtită, se înălțau pe malurile râului Atbara. Descălecară lângă o bulboană verde și adâncă. Elefanții trecuseră pe acolo înaintea lor. Își umpluseră burțile cu apă, apoi se spălaseră din abundență, aruncând jeturi puternice cu trompele peste ei și peste bancurile de nisip din jur. Adunaseră grămezi de noroi gros și negru și-l lipiseră pe cap și pe spate ca să se protejeze de soare și de roiurile de insecte înțepătoare. Apoi cele trei animale cenușii și masive se îndepărtaseră în lungul malului, dar nisipul și noroiul pe care-l

lăsaseră pe marginile iazului erau atât de proaspete, încât erau încă umede.

Agagierii şopteau animaţi unul către altul, arătând spre urmele rotunde, uriaşe, lăsate de cel mai mare mascul. Osman Atalan puse scutul de război pe una dintre urmele de talpă. Circumferinţa depăşea scutul din piele de girafă cu o lăţime de deget.

– În numele lui Dumnezeu, murmurară ei. E un animal grozav şi vrednic de oţelul nostru.

– N-am văzut niciodată un mascul mai mare ca acesta, zise Hassan Ben Nader. Este tatăl tuturor elefanţilor care au trăit vreodată.

Îşi umplură burdufurile cu apă şi lăsară caii să bea din nou, apoi încălecară şi porniră după urmă prin pădurea rară de acacia. Cei trei masculi înaintau cu briza slabă în faţă, ca să simtă orice pericol aflat înainte. Agagierii se mişcau încet şi vigilent în urma lor.

Masculul din frunte lăsase o movilă de balegă de un galben aprins într-un luminiş. Era fibroasă de la scoarţa mestecată pe care o sfâşiase de pe copacii acacia şi plină de cocoloaşe de la sâmburii palmierului Doum. Un roi de fluturi strălucitori zburau deasupra. Mirosul era atât de puternic, încât un cal pufăi neliniştit. Călăreţul îl potoli cu o mângâiere încurajatoare pe gât.

Merseră mai departe, cu Osman Atalan ceva mai în faţă. Urma era uşor de văzut chiar şi de la o distanţă de o sută de paşi sau mai mult, fiindcă masculii sfâşiaseră bucăţi lungi de scoarţă de pe trunchiul arborilor acacia. Rănile palide erau atât de aspre şi de recente, încât luceau de sevă strălucitoare, ce avea să se usuce în noduri negre şi lipicioase de preţioasă gumă arabică.

Emirul Osman se ridică în scărite şi-şi protejă ochii ca să vadă în depărtare. La aproape opt sute de metri în faţă,

fruntea zburlită a unui palmier Doum înalt se ridica deasupra copacilor mai mici din savană. Deşi briza era atât de slabă încât abia se simţea, vârful palmierului se legăna dintr-o parte în alta de parcă ar fi suflat uraganul.

Se uită înapoi la însoţitorii săi şi clătină din cap. Aceştia zâmbiră, pentru că înţelegeau la ce erau martori. Unul dintre masculi îşi lipise fruntea de trunchiul în formă de sticlă al palmierului şi-l scutura cu toată forţa, de parcă ar fi fost un pomişor tânăr. Asta făcea ca nucile coapte de Doum să-i cadă pe cap ca o ploaie.

Traseră de hăţuri până ajunseră să meargă la pas. Caii, simţind urmărirea, asudau şi tremurau de teamă şi de încântare, fiindcă ştiau ce avea să se întâmple mai departe. Deodată, Osman puse mâna pe greabănul calului. Era o iapă de culoarea mierii cremoase. Aceasta ridică frumosul cap arab şi îşi umflă nările late, însemnul rasei sale, dar se opri ascultătoare. Se numea Hulu Mayya, Apă Dulce, cel mai preţios lichid din ţinutul acesta însetat. Avea şase ani şi era în floarea vârstei, fiind iute ca o antilopă şi blândă ca o pisicuţă, dar cu o inimă de leoaică. În vâltoarea luptei şi în furia vânătorii, nu ezita niciodată.

Asemenea călăreţului, privea în faţă ochind prada. Deodată, apăru unul dintre masculii mai mici, care stătea separat de tovarăşii săi, moţăind sub crengile întinse ale mimozei. Umbrele pestriţe îi estompau conturul.

Osman făcu un semn cu mâna dreaptă şi merseră înainte, iar caii păşiră temători, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca o cobră să ţâşnească de sub copitele lor. Aproape imperceptibil, siluetele celorlalte două animale apărură dintre copaci. Unul, chinuit de muştele care-l înţepau, scutura cu putere din cap, în timp ce urechile i se zbăteau furtunos pe umeri. Colţii îi sclipeau la umbră, atât de mânjiţi de sevă şi de sucuri vegetale, încât aveau culoarea pipei din spumă de mare

pătate de fumul de tutun. Tijele curbate și conice de fildeș erau atât de mari, încât agagierii mormăiau de satisfacție, atingându-și mânerele paloșelor. Al treilea mascul era aproape ascuns de un pâlc de arbuști kittar[1] cu spini. Din acel unghi, era imposibil pentru ei să-și dea seama cum erau colții lui în comparație cu aceia ai tovarășilor săi.

Acum, când Osman Atalan descoperise poziția fiecărui mascul, își putea plănui atacul. Mai întâi, trebuia să se ocupe de cel mai apropiat, fiindcă, dacă îi tăiau calea în bătaia vântului, mirosul lor ar fi ajuns până la el. Mirosul de om și de cal l-ar fi pus pe fugă, trâmbițând un sunet de alarmă către ceilalți, și doar călăreții destoinici îi mai puteau aduce înapoi la turmă. Cu o șoaptă care abia îi mișcă buzele, dar cu gesturi expresive, Osman Atalan le dădu ordine agagierilor. Din lunga lor experiență, fiecare știa exact ce se aștepta de la el.

Masculul de sub mimoză era întors pe jumătate cu spatele la ei, așa că, atunci când Osman îi conduse din nou înainte, îl ocoliră prin dreapta, apoi se apropiară din spate. Vederea elefantului este slabă în comparație cu aceea a altor creaturi din sălbăticie, cum ar fi babuinul și vulturul. Dar dacă distinge formele, sesizează foarte repede mișcarea.

Osman nu îndrăznea să se apropie mai mult cât timp era călare. Alunecă din șa și strânse tivul *jibbei* cu eșarfa albastră, lăsându-și picioarele acoperite doar de pantalonii largi. Strânse baretele sandalelor, apoi scoase paloșul. Din instinct, încercă tăișul și supse picătura de sânge care apăru în vârful degetului mare. Îi aruncă frâiele calului său lui Hassan și porni către silueta masivă și cenușie de la umbra mimozei. Masculul era maiestuos ca o navă militară cu trei punți. Părea imposibil ca o fiară atât de mare să fie victima unei săbii atât de firave.

Osman păși tiptil, cu grația unui dansator, având sabia în mâna dreaptă. Cu toate astea, legase prima palmă din

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

lăţimea sabiei, deasupra mânerului în formă de cruce, cu o bucată de piele din urechea unui elefant proaspăt ucis: acum, când era uscată şi conservată, forma un mâner dublu pentru mâna stângă.

Apropiindu-se de mascul, îi auzi chiorăielile domoale din burtă – animalul îşi împărtăşea mulţumirea şi plăcerea cu ceilalţi elefanţi, care moţăiau prin apropiere în căldura prânzului. Masculul se legăna încet, alungând alene muştele cu coada scurtă şi îndesată; smocul de păr sârmos din capăt era aproape ros de vreme. Colţii uriaşi şi pătaţi erau atât de lungi şi de groşi, încât animalul îşi sprijinea vârfurile tocite în pământul răscopt. Trompa ridată şi încreţită atârna moale între colţii de fildeş. Mângâie cu vârful femurul albit şi uscat de soare al unui bivol mort de mult, rostogolindu-l pe piciorul din faţă, apoi ridicându-l la buze ca şi cum l-ar fi gustat, frecându-l între proeminenţele cărnoase, ca nişte degete, de-o parte şi de alta a deschizăturilor nărilor, asemenea unui preot copt de demult care se joacă cu rozariul în timp ce stă şi visează în lumina soarelui.

Osman îşi schimbă strânsoarea, apucând sabia cu două mâini pentru lovitura fatală, şi trecu în lateralul animalului, destul de aproape încât să-l atingă cu vârful sabiei. Pielea cenuşie şi crăpată atârna în falduri pe genunchii animalului sub burta lăsată, precum îmbrăcămintea unui bătrân, prea largă pentru trupul împuţinat.

Agagierii îl urmăreau cu uimire şi admiraţie. Un războinic mai puţin vrednic ar fi ales să-şi paralizeze prada, apropiindu-se din spate de animalul nebănuitor şi, cu mişcări duble şi rapide, tăind tendoanele şi arterele principale de la picioarele din spate, deasupra tălpilor uriaşe şi late. Rana i-ar fi permis vânătorului să scape, dar ar fi schilodit şi ar fi imobilizat masculul până când viaţa i se scurgea prin arterele tăiate – o moarte lentă care ţinea aproape o oră. Cu toate acestea, o abordare ca aceea a emirului făcea ca pericolul să

fie de o sută de ori mai mare. Osman era acum aproape de curbura trompei, a cărei lovitură puternică i-ar fi putut rupe toate oasele din corp. Urechile acelea imense captau până și cel mai mic sunet – chiar și o respirație controlată cu grijă – și, de la o distanță foarte mică, ochii mici și umezi detectau orice mișcare, oricât de ușoară ar fi fost.

Osman Atalan rămase în umbra masculului și se uită la unul dintre ochi, ce părea mult prea mic pentru capul cenușiu și uriaș. Era aproape complet acoperit de perdeaua groasă de gene incolore în timp ce elefantul clipea somnoros. Trompa era protejată de colții groși și galbeni. Osman trebuia să determine animalul să o întindă spre el. Orice mișcare nepotrivită, orice sunet străin ar fi declanșat o reacție devastatoare. Ar fi fost doborât de o lovitură de trompă, sau călcat sub tălpile picioarelor imense, sau străpuns de un colț de fildeș, apoi elefantul ar fi îngenuncheat deasupra lui și l-ar fi zdrobit într-o pastă însângerată, sub osul bombat din fruntea sa.

Osman răsuci sabia încet în pumni și, cu metalul lustruit, captă o rază de soare care străpungea paravanul de frunze de deasupra capului său. Întoarse raza reflectată către urechea animalului, ce flutura ușor, apoi o direcționă treptat înainte, până proiectă un colț mic ca un diamant de lumină în ochiul pe jumătate închis al acestuia. Elefantul deschise ochiul de tot și clipi, căutând sursa micii neplăceri. Nu detectă nicio mișcare în afara razei tremurătoare de lumină, așa că întinse trompa spre ea, nicidecum speriat, ci doar puțin curios.

Osman nu mai avea nevoie să-și potrivească strânsoarea dublă pe mâner. Lama alunecă strălucind prin aer, iute ca năpustirea unui șoim călător la vânătoare. Trompa nu avea niciun os, așa că lama argintie o spintecă și jumătate din ea căzu la pământ.

Elefantul se trase în spate de spaimă și durere. Osman sări înapoi în aceeași secundă, iar animalul văzu mișcarea și

încercă să-l lovească. Dar trompa zăcea la pământ şi, când ciotul se legănă arcuit spre Osman, sângele ţâşni din arterele deschise şi stropi în jur un jet roşiatic, care-i îmbibă *jibba*.

Apoi animalul ridică ciotul trompei amputate şi trâmbiţă cu o durere de moarte, făcând sângele să stropească înapoi peste cap şi să-i vină în ochi. O luă la fugă prin pădure, zdrobind copacii şi tufele cu spini care-i stăteau în cale. Treziţi de ţipetele alarmate din somnul care aproape-i cuprinsese, ceilalţi masculi fugiră după el.

Hassan Ben Nader se apropie în fugă, ţinând-o pe Apă Dulce de frâu. Osman se prinse de coama ei lungă şi mătăsoasă şi sări în şa fără să dea drumul mânerului de spadă.

– Lăsaţi primul mascul să fugă, strigă el.

Pompatul inimii sale masive avea să scoată rapid sângele din arterele deschise. Animalul avea să rămână fără vlagă şi să cadă după nici doi kilometri. Urma să se întoarcă mai târziu după el. Fără să-şi strunească iapa, Osman trecu de locul în care animalul muribund se întorsese brusc pe-o parte. Se ridică în scărite mai bine, ca să distingă urmele celor doi masculi teferi. Îi urmări până ajunseră la primele dealuri din valea râului, unde aceştia se despărţiră. Unul o luă către sud şi fugi prin pădure, iar celălalt urcă pe panta stâncoasă. Osman nu avea timp să studieze urma şi să decidă care animal era mai mare, aşa că trebuia să ia o hotărâre la întâmplare.

Făcu semn cu sabia ridicată şi agagierii se împărţiră imediat în două grupuri. Primul o porni călare pe povârniş după primul elefant, iar Osman îi conduse pe ceilalţi după al doilea. Praful ridicat de fuga lui plutea în aerul încins, aşa că nu era nevoie să încetinească pentru a citi urma. Apă Dulce zbură încă un kilometru şi jumătate, până când, la patru sute de paşi în faţă, Osman zări umflătura întunecată a spinării elefantului năvălind prin tufele cenuşii de spini kittar, ca o balenă care străpungea suprafaţa mării agitate. Acum, că

avea prada sub ochi, Osman încetini, strunind-o pe Apă Dulce până la un galop mic, ca să-şi păstreze forţa pentru ultima confruntare disperată. Chiar şi în acest ritm, se apropiau treptat de animal.

În curând, prundişul şi pietricelele aruncate de tălpile mari ale elefantului ajunseră să se lovească de scutul lui şi să-i înţepe obrajii. Miji ochii şi călări tot mai aproape de el, până când elefantul îi simţi prezenţa şi se întoarse spre ei cu o viteză şi o sprinteneală uluitoare pentru un animal atât de mare. Călăreţii se împrăştiară dinaintea atacului, dar un agagier nu se mişcă suficient de repede. Masculul întinse trompa şi, din galop, îl smulse din şa. Paloşul cu care s-ar fi putut apăra îi zbură din mână, răsfrângând reflexiile luminoase ale razelor de soare înainte să se înfigă în pământul tare. Elefantul se întoarse într-o parte şi, cu trompa înfăşurată în jurul gâtului agagierului, îl izbi de trunchiul unui palmier Doum cu o forţă atât de mare, încât capul i se desprinse de trup; apoi îngenunche deasupra cadavrului şi îl sfâşie cu colţii, străpungându-l necontenit cu vârfurile.

Osman o întoarse pe Apă Dulce înapoi şi, deşi aceasta îşi smucea coama lungă de groază, răspunse la presiunea din genunchii lui şi la întinderea frâielor. O împinse direct în câmpul vizual al elefantului şi strigă o somaţie ca să-i atragă atenţia.

– Ha! Ha! strigă el. Hai, fiu de Satană! Vino după mine, o, fiară din infern!

Animalul se ridică, cu cadavrul atârnându-i într-un colţ. Scutură capul şi mortul fu aruncat într-o parte. Apoi alergă după Osman, ţipând furios şi scuturându-şi capul imens atât de tare, încât urechile îi fluturau şi se umflau precum vela principală a unui vas de linie contra vântului.

Apă Dulce alerga ca un iepure speriat, purtându-l pe Osman departe din calea agresorului; dar Osman o încetini

cu o atingere uşoară a zăbalei. Deşi era întins în faţă pe gâtul ei, se uita înapoi pe sub braţ.

– Încet, inima mea dulce! zise el domolindu-i pasul. Acum trebuie să aţâţăm bruta.

Elefantul îşi dădu seama că se apropia de ei şi galopă în urma lor ca o divizie de cavalerie grea. Împinse capul în faţă şi îşi îndreptă trompa. Dar iapa alerga ca o rândunică peste suprafaţa unui lac, sorbind apa din zbor. Osman îi ţinea coada răsfirată la distanţă de un braţ în faţa vârfului trompei legănate. Animalul se forţă să alerge şi mai repede, dar, când fu pe punctul să-i înhaţe, Osman îşi îndemnă calul uşor, făcând-l să alerge aţâţător mai în faţă, exact cât să nu-i ajungă elefantul. Osman îi vorbi încet în ureche şi iapa se întoarse să-i asculte vocea.

– Da, frumoasa mea. Vin după noi.

Prin praful ridicat de fuga animalului, distingea siluetele agagierilor care se apropiau. Osman se înfăţişa împreună cu iapa ca o pelerină dinaintea elefantului, dându-le oamenilor săi ocazia să vină călare şi să dea loviturile fatale. Elefantul era atât de absorbit de călăreţul din faţă, încât nu-i observă pe cei care se apropiau de coada lui întinsă. Osman îl văzu pe Hassan Ben Nader sărind uşor din şa la pământ, exact lângă călcâiele zdrobitoare ale elefantului. Călăreţul care-l însoţea prinse frâiele libere şi ţinu capul calului doar pentru clipa de care avea nevoie Hassan.

Când atinse pământul, se folosi de inerţia galopului ca să se arunce în faţă. Când masculul îşi lăsă toată greutatea pe cel mai apropiat picior, vâna tendonului se umflă puternic sub pielea groasă şi cenuşie. Hassan lovi cu sabia în spatele chişiţei, la o palmă deasupra punctului în care tendonul întins era prins de articulaţie. Oţelul sclipitor tăie până la os, iar tendonul principal se rupse cu o pocnitură elastică ce ajunse clar, cu toată larma urmăririi, până la urechea lui

Osman. În aceeaşi clipă, Hassan Ben Nader apucă din nou hăţurile de la celălalt călăreţ şi sări înapoi în şa. Calul o porni din nou la galop. Era o ispravă minunată de echitaţie. Din trei salturi, calul îl purtase în siguranţă departe de colţii şi trompa elefantului.

Animalul ridică piciorul rănit de pe pământ şi-l întinse în faţă pentru pasul următor, dar când îşi lăsă toată greutatea pe talpă, piciorul se încovoie şi încheietura de la chişiţă cedă. Un elefant nu poate alerga în trei picioare, precum alte vietăţi cu patru picioare, aşa că rămase schilodit pe loc şi imobilizat. Urlând de durere şi de furie, se întinse după agresor. Osman o întoarse pe Apă Dulce în loc şi, lovind cu călcâiele, o îndemnă înapoi aproape sub trompa întinsă, strigând la animal ca să-i atragă atenţia şi întorcându-se exact cât să nu-l atingă. Elefantul încercă să-l urmărească, dar se împletici greoi şi aproape se prăbuşi în timp ce piciorul beteag ceda sub greutatea lui.

Între timp, Hassan se întorsese în cerc şi, din nou neobservat de elefantul chinuit, se apropie călare sub coada lui. Sări din nou din şa şi apoi, ca să-şi dovedească vitejia, lăsă calul să plece în timp ce el rămase la călcâiul elefantului. Aşteptă o clipă pentru ca greutatea animalului să se lase pe piciorul teafăr şi, când tendonul se umflă sub piele, îl tăie cu o precizie de chirurg. Cele două picioare din spate ale masculului cedară sub el şi animalul se prăbuşi neajutorat pe spate, strigând de durere spre cerul nemilos, sub soarele african triumfător.

Hassan Ben Nader se întoarse cu spatele la animalul zbuciumat şi se îndepărtă fără grabă. Osman coborî de pe Apă Dulce şi-l îmbrăţişă.

– Ai călărit ca un bărbat şi ai ucis ca un prinţ. Începu apoi să râdă. Astăzi, noi doi vom face jurământul şi vom mânca sarea frăţiei împreună.

– Îmi faci o onoare prea mare, şopti Hassan, căzând în genunchi în semn de omagiu, căci eu sunt sclavul şi copilul tău, iar tu eşti stăpânul şi tatăl meu.

Lăsară caii la umbră să se odihnească şi-i adăpară cu apă din burdufuri, privind în acest timp şi zvârcolirile prăzii lor. Sângele ţâşnea din arterele căscate în spatele picioarelor în acelaşi ritm cu bătăile inimii. Pământul de sub tălpile elefantului se prefăcu într-o baie de noroi şi sânge, până când picioarele schilodite cedară de tot când îşi mută greutatea de pe ele. Agonia nu dură mult. Scurgerea sângelui de un roşu aprins se domoli şi elefantul fu cuprins de lâncezeala morţii iminente. În cele din urmă, după ce aerul îi ieşi din plămâni cu un geamăt lung şi sec, animalul se răsturnă pe o parte, lovind pământul cu un sunet ce răsună până pe dealuri.

– Peste cinci zile, o să te trimit înapoi aici cu cincizeci de oameni, Hassan Ben Nader, să aduci colţii.

Osman mângâie colţii uriaşi de fildeş ce se ridicau în aer mai sus decât capul lui. Era perioada necesară pentru ca acel cartilaj care îi ţinea în articulaţia osoasă a craniului să se înmoaie din pricina descompunerii, iar colţii masivi să poată fi scoşi nevătămaţi de loviturile neatente de topor. Încălecară şi porniră încet înapoi pe propriile urme, ca să găsească primul animal atacat de Osman. Probabil murise deja din cauza acelei răni cumplite. Avea să fie uşor de găsit locul în care căzuse, pentru că sigur lăsase un râu de sânge pe care puteau să-l urmărească.

Nu făcuseră nici jumătate de leghe când Osman ridică o mână ca să-i oprească, înclinând capul şi ascultând. Sunetul care-i atrăsese atenţia se auzi din nou de pe culmea stâncoasă pe care celălalt grup de agagieri plecaseră în urmărirea celui de-al treilea elefant. Dealurile înăbuşiseră probabil ecourile, aşa încât nu auziseră niciun sunet până atunci. Zgomotul era inconfundabil pentru vânătorii cu experienţă:

era cel al unui elefant mânios, unul care nu era nici schilodit, nici vlăguit de vreo rană.

– Al-Noor nu a reuşit să-l ucidă încă, zise Osman. Trebuie să-i venim în ajutor.

Îi conduse pe pantă la galop şi, când traversară culmea, zgomotul conflictului se auzi tare şi clar. Osman călări spre ei şi descoperi un cal mort, întins pe locul în care fusese doborât, cu şira spinării frântă de o lovitură de trompă. Agagierul murise în şa. Trecură pe lângă ei fără să oprească şi găsiră imediat încă doi morţi. Dintr-o privire, Osman desluşi semnele: unul descălecase în faţa animalului în plin atac. Spinii încovoiaţi, cu vârful roşu, al tufelor de kittar îl smulseseră din şa când încercase să scape de atacul elefantului. Celălalt mort era fratele lui de sânge şi se întorsese să-l salveze. Muriseră la fel cum trăiseră, cu sângele amestecat şi cu trupurile frânte încolăcite. Caii fugiseră liberi.

Elefantul trâmbiţă din nou. Sunetul era acum mai apropiat şi mai clar, răsunând dintr-o pădure de kittar aflată nu departe în faţă. Împinseră cu călcâiele în coastele cailor şi galopară într-acolo. În timp ce se apropiau, un călăreţ năvăli în plin galop din bariera de spini. Era al-Noor pe calul său sur, care era înnebunit de groază şi de epuizare. Al-Noor era aproape gol: *jibba* îi fusese smulsă de pe corp de spini, iar pielea era plină de răni, ca şi cum l-ar fi zgâriat o sălbăticiune. Calul se împleticea, aruncând copitele neglijent la fiecare pas, mult prea scos din minţi ca să vadă sau să evite vizuina ursului furnicar din calea lui. Se împiedică şi aproape căzu, aruncându-l pe al-Noor peste cap, apoi fugi mai departe lăsându-l pe călăreţ înmărmurit, în calea elefantului uriaş care apăru în spatele lui din pădurea de spini. Era elefantul bătrân, ale cărui urme îi uluiseră la început. Din spatele unui picior îi curgea sânge, dar prea sus şi mult prea în faţă ca să îi fie lovit tendonul. Al-Noor îl rănise, dar

nu îl încetinise, nici nu îl stânjenise prea mult. Venind spre el, își ținea capul sus ca să nu atingă cu uriașii colți tufele de spini și pământul pietros. Se întindeau de la buze de două ori mai mult decât putea ajunge un bărbat înalt cu brațele întinse larg. Erau groși ca o coapsă de femeie, fără să se ascută aproape deloc de la buze la vârf.

– Zece cântare fiecare! strigă Hassan uimit.

Era un animal legendar, cu aproape nouăzeci de kilograme de fildeș curbându-se de o parte și de alta a capului cenușiu și mare. Încă buimac, al-Noor se ridică în picioare și rămase așa, legănându-se de parcă ar fi fost beat, cu fața acoperită de sânge și de praf. Era cu spatele întors la animalul în atac și își pierduse spada. Elefantul îl văzu, trâmbiță din nou și își întoarse trompa înapoi spre piept. Al-Noor se întoarse. Când văzu moartea venind spre el, ridică brațul drept, cu degetul arătător întins, arătând că murea în Islam, și strigă:

– Dumnezeu e mare!

Era momentul lui de resemnare, dar înfrunta totul fără nicio teamă.

– Pentru mine și Allah! îi strigă Osman iepei, iar Apă Dulce reacționă cu ultimele rezerve de putere și viteză.

Țâșni pe sub colții curbați, cu Osman lipit de gâtul ei. Trompa elefantului era încolăcită. Nu avea țintă pentru paloș – putea doar să spere că-i putea distrage atenția de la omul de jos. Elefantul era atât de concentrat asupra lui al-Noor, încât nu-și dădu seama că un călăreț și un cal veneau din lateralul său. Cei doi trecură în fugă pe lângă el, atât de aproape, încât Osman atinse un colț cu umărul. Apoi dispărură, ca nectarinidele în zbor. Animalul se întoarse într-o parte, uitând de omul care stătea în picioare și urmărind noua țintă a furiei sale. O luă la fugă după cal.

– O, preaiubite al lui Allah, strigă al-Noor cu recunoștință după emirul care-l salvase, Dumnezeu să-ți ierte toate păcatele!

Osman zâmbi îndârjit în timp ce cuvintele pluteau spre el pe deasupra ţipetelor ucigaşe, a loviturilor de copite şi a plesniturilor tufelor de spini.

– Doamne, lasă-mă să mai fac câteva păcate înainte să mor, strigă el ca răspuns, atrăgând elefantul departe.

Hassan şi ceilalţi agagieri călăreau în urma lui, strigând şi şuierând ca să atragă atenţia animalului, însă acesta o urmărea mai departe pe Apă Dulce. Iapa alergase mult, dar încă nu rămăsese fără puteri. Osman se uită pe sub braţ şi văzu că elefantul se apropia în viteză, atât de repede, încât nici Hassan şi nici ceilalţi nu puteau ajunge în poziţie de atac în dreptul spatelui vulnerabil al picioarelor. Se uită în faţă şi văzu că era împins într-o capcană. Apă Dulce alerga spre o deschizătură îngustă între tufele de kittar, dar drumul îi era blocat de un perete compact de spini. Osman îi pipăi gâtul. Ea întoarse capul, se uită la călăreţul iubit, ca şi cum ar fi căutat îndrumare, apoi îşi dădu ochii peste cap până când i se văzură marginile roşii. Spuma albă îi ţâşnea din colţurile botului.

Şi atunci, calul şi călăreţul intrară în viteză în tufele de kittar, care se închiseră în jurul lor ca un val verde. Spinii se agăţară în piele şi în pânză precum ghearele de vultur şi, aproape instantaneu, galopul graţios al iepei se transformă în zbaterile unei creaturi captive în nisipuri mişcătoare. Animalul năvăli zgomotos după ei, fără ca tufele de kittar să-i împiedice avansarea.

– Hai, atunci, să-i punem capăt!

Osman îşi strigă provocarea, dădu drumul hăţurilor şi scoase picioarele din scărişe. Se săltă, cât era de înalt, în şa, cu faţa întoarsă spre crupa calului, cu ochii la nivelul ochilor elefantului. Omul şi fiara se înfruntau peste distanţa care se micşora cu repeziciune.

– Apucă-ne dacă eşti în stare, îi strigă Osman animalului, ştiind cât de tare îl enerva sunetul vocii lui.

Elefantul își lipi urechile de craniu și răsuci vârfurile, semn ale furiei și al agresivității. Apoi făcu ceea ce se aștepta Osman: își desfășură trompa și se întinse ca să apuce omul și să-l ridice de pe șa.

Adaptându-se la salturile și zbaterile violente ale iepei sale, Osman își pregăti sabia lungă și, când trompa cenușie și încreștită fu pe punctul să se înfășoare în jurul trupului lui, lovi cu putere. Oțelul șuieră în zbor și dispăru într-o strălucire de argintie de lumină. Lovitura lui nu păru să întâmpine vreo piedică: oțelul străpunse pielea, carnea și mușchii de parcă ar fi fost doar abur. Tăie trompa aproape de buze cu lejeritatea unei ghilotine care taie capul condamnatului.

Preț de o clipă, nu se văzu niciun pic de sânge, ci doar stratul de carne abia expusă și strălucirea terminațiilor nervoase și a tendoanelor albe. Apoi sângele țâșni din arterele secționate, învăluind capul mare și cenușiu într-un nor sângeriu. Animalul trâmbiță din nou, dar acum de durere și de spaimă. Apoi se înclină pe o parte, pierzându-și echilibrul și simțul orientării.

Osman se lăsă înapoi în șa și o îndemnă pe Apă Dulce cu genunchii, scoțând-o din câmpul vizual, întunecat de sânge, al elefantului. Animalul se întoarse într-un cerc larg și nesigur, în timp ce Hassan se apropia călare dintr-o parte ca să dea lovitura finală în spatele piciorului stâng. Apoi sări la loc în șa, lăsând elefantul cu piciorul schilodit. Osman coborî de pe spatele animalului și, cu o altă lovitură de sabie, tăie celălalt tendon.

Sângele din inimă ieșea pompat din rănile cumplite de la picioare și din trompă, dar elefantul mai rămase în picioare cât i-ar lua unui hoge să recite o *sura* din Coran. Osman Atalan și agagierii lui descălecară și rămaseră lângă creștetul cailor ca să urmărească zbaterile morții elefantului și să se roage pentru el, lăudându-i forța și curajul. Când, într-un

târziu, acesta căzu cu o bufnitură pe pământul pietros, Osman strigă:

– Allah e atotputernic! Nesfârşită fie gloria lui Dumnezeu.

Vestea străbătu aleile şi pieţele şi fu strigată de pe minarete şi acoperişuri. Pe măsură ce se răspândea, o atmosferă sumbră, ca de înmormântare, se aşternu peste oraşul Khartoum. Şoptind cu jale adunaţi la un loc, locuitorii se grăbiră să-şi găsească un loc bun de unde să poată privi către fluviu şi să-şi vadă soarta.

Ryder Courtney se afla în atelierul din complexul său, în spatele spitalului şi al zidurilor de argilă roşie ale Fortului Burri, când un slujitor îi aduse un bilet de la David Benbrook, scris pe o foaie de hârtie cu antetul consulatului. De la prima geană de lumină din dimineaţa aceea, Ryder muncea cu Jock McCrump la reparaţiile *Ibisului temerar*. După ce desfăcuseră conducta de aburi găurită, descoperiseră şi mai multe stricăciuni decât estimaseră prima dată. Unele dintre fragmentele de metal fuseseră transportate în cilindri şi crestaseră căptuşeala interioară. Era uimitor că putuseră să facă drumul de întoarcere în port.

– A naibii de bună treabă că nu te-am lăsat să pleci cu viteză maximă, bombăni Jock. Ar fi fost vai de noi dacă te lăsam.

Fuseseră nevoiţi să scoată motorul greu din carena *Ibisului* pe debarcaderul de piatră. Apoi îl transportaseră în complex cu o căruţă trasă de boi, luând-o pe un drum ocolit ca să evite aleile înguste. Lucrau la el de zece zile şi reparaţiile erau aproape terminate. Ryder se şterse pe mâini cu o bucată de cârpă, apoi citi la repezeală biletul. I-l întinse după aceea lui Jock.

– Vrei să vii să vezi spectacolul lordului primar?

Jock mormăi. Folosind niște cleşti lungi, ridică o foaie strălucitoare de metal din foc şi o duse la nicovală.

– Fie că ne place, fie că nu, o să-l vedem destul pe vrednicul domn oriental, afurisitul de Osman Atalan, şi fără să dăm fuga să ne zgâim acum la el.

Ridică ciocanul greu de fierar şi începu să dea formă metalului. Îl ignoră pe Ryder în timp ce scufunda metalul într-un bazin cu apă. Metalul se răci într-un nor sfârâind de aburi şi Jock îl măsură cu un ochi critic. Făcea un petic pentru una dintre găurile de obuz din carena *Ibisului*. Nu era satisfăcut de rezultat şi fluieră într-o doară întorcându-se spre focar. Ryder zâmbi şi merse la grajduri să-şi ia calul.

Traversă canalul pe drumul de pământ şi străbătu călare mulţimile agitate până la poarta palatului consular. Spera să-l evite pe generalul Gordon şi fu mulţumit să vadă silueta inconfundabilă în uniformă kaki pe parapetul superior al Fortului Mukran, cu trei membri ai statului-major egiptean adunaţi în jurul lui. Fiecare avea fie un telescop, fie un binoclu îndreptat spre malul nordic al Nilului Albastru, aşa că Ryder reuşi să treacă pe lângă fort şi să ajungă la consulat fără să le atragă atenţia. Lăsă calul în grija unui rândaş la poarta grajdului şi merse prin grădinile pustii până la intrarea principală a palatului. Santinelele îl recunoscură imediat şi-l salutară când intră în holul principal.

Un secretar egiptean veni în fugă să-l întâmpine. Asemenea tuturor celorlalţi, avea o expresie agitată şi îngrijorată.

– Consulul este în vârful turnului de observaţie, domnule Courtney, îi spuse acesta. V-a rugat să fiţi bun şi să mergeţi după el.

Când Ryder ieşi în balcon, familia Benbrook nu-l remarcă imediat. Erau adunaţi cu toţii în jurul telescopului mare cu trepied. Amber, care era la rând, era urcată pe un scaun cu spătar ca să ajungă la vizor. Apoi Saffron se întoarse şi scoase un strigăt de încântare.

– Ryder! Alergă să-l prindă de braţ. Trebuie să vii să vezi. E atât de palpitant!

Ryder o privi pe Rebecca şi simţi un nod în stomac. Nu părea prea afectată de recenta lor călătorie întreruptă brusc. Dimpotrivă, era calmă, chiar glacială. Straturile de jupe verzi din mătase georgette i se legănau graţios peste crinolină. Pălăria de paie îi era legată cu o fundă de un galben aprins şi purta părul aranjat în cârlionţi peste umeri. Părul ondulat capta lumina soarelui într-un mod fermecător.

– Nu lăsa copila să te sâcâie, domnule Courtney, zise David, în timp ce ea îi oferi un zâmbet reţinut. Are o stare tiranică încă de la micul dejun.

– Tiranic înseamnă regal, ca o regină, zise Saffron cu un aer încrezut.

– Ba nu, răspunse Amber, uitându-se înapoi la ea de la telescop. Înseamnă nesuferit şi îngâmfat.

– Pacea deasupra voastră, chicoti Ryder. Iubirea de soră e un lucru minunat.

– Mă bucur că ai venit, îi strigă David. Îmi pare rău că te-am luat de la lucru, dar merită să vezi. Ai avut telescopul destul, Amber. Lasă-l şi pe domnul Courtney să vadă.

Ryder păşi spre parapet şi, înainte să se aplece în dreptul vizorului, se uită către râu. Era un spectacol extraordinar: cât vedeai cu ochii, ţinutul părea în flăcări. Îi luă doar o clipă ca să-şi dea seama că nu fumul îi conferea cerului aspectul acela cenuşiu şi fumegând, ci norul de praf ridicat de o masă uriaşă de vietăţi în mişcare, oameni şi animale, întinzându-se până la linia estică a orizontului.

Chiar şi de la distanţa aceea, în aer se simţea o reverberaţie joasă, ca zumzetul înfundat al unui stup de albine sau ca murmurul mării într-o zi fără vânt. Răgetul măgarilor, mugetul turmelor şi al oilor cu coadă groasă, sunetul miilor de copite şi de picioare mergând, scrâşnetul poverilor de pe cămile şi zgomotul ascuţit al osiilor, zăngănitul scuturilor

de război din piele de girafă, al suliţelor şi al săbiilor care loveau tecile, duruitul afeturilor şi al caravanelor de muniţie umpleau aerul.

Apoi, mai clar, se auzi ţipătul de *ombeya*, trompetele sudaneze de luptă sculptate dintr-un singur colţ de fildeş. Strigătul de război al acestor instrumente călătorea pe distanţe imense în aerul deşertului. Era susţinut de ritmul vibrant de bas al sutelor de tobe uriaşe de cupru. Fiecare emir călărea în fruntea tribului cu toboşarii, trâmbiţaşii şi purtătorii de flamuri. Era înconjurat de aproape de *mulazemin*[1], gărzile lui de corp, fraţii şi fraţii de sânge, precum şi de agagieri. Deşi mergeau uniţi de sfântul *jihad* al Divinului Mahdiu, majoritatea acestor triburi erau învrăjbite de secole întregi şi niciunul nu avea încredere în altul.

Flamurile erau în culorile curcubeului, brodate cu texte din Coran şi cu laude aduse lui Allah. Unele erau atât de mari, încât era nevoie de trei sau patru oameni ca să le ridice, unduindu-se şi plesnind în briza încinsă a deşertului. Flamurile şi *jibbele* peticite la fel ca hainele de arlechin ale războinicilor alcătuiau un spectacol superb pe fundalul şters.

– Câţi estimezi că sunt? întrebă David, de parcă ar fi vorbit despre mulţimea prezentă la cursele de la Epsom Down.

– N-aş putea să spun. Ryder clătină din cap cu un aer sceptic. De aici, nu le vedem capătul.

– Ai zice că sunt cincizeci de mii?

– Mai mulţi, zise Ryder. Poate mult mai mulţi.

– Poţi să distingi anturajul lui Osman Atalan?

– Fireşte, trebuie să fie în avangardă. Ryder îşi lipi ochiul de telescop şi-l îndreptă în faţă. Zări flamurile negre şi stacojii. Iată-l pe diavolul însuşi. Chiar în faţă!

– Parcă spuneai că nu l-ai văzut niciodată, zise David.

– Nu e nevoie de prezentări. El e, ascultă ce-ţi spun!

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

În tumultul și agitația din jur, silueta zveltă de pe calul de culoarea caimacului era inconfundabilă grație prezenței și demnității sale.

În clipa aceea, în mulțimea adunată pe malul opus se produse un freamăt. Prin telescop, Ryder îl văzu pe Osman ridicându-se în scărițe și fluturând paloșul. Rândurile de *mulazemin* din față porniră într-un atac furios și el îi conduse spre micul grup de călăreți care venea să-i întâmpine dinspre Omdurman. În timp ce avansau, masele de cavalerie și cămile trăgeau focuri vesele de armă în aer. Fumul albastru se împleti cu norul de praf, iar vârfurile de suliță și săbiile sclipiră ca niște stele în obscuritate.

– Cine sunt cei care merg să-l întâmpine? întrebă David cu asprime.

Prin lentilă, Ryder se concentră asupra grupului mic de călăreți, exclamând când recunoscu turbanele verzi ale călăreților din față.

– Să fiu al naibii dacă nu sunt însuși Divinul Mahdiu și califul său, mărețul Abdullahi.

Ryder încercă să o spună pe un ton sardonic și peiorativ, dar nimeni nu se lăsă păcălit.

– Cu banda lui veselă de ucigași, drumul spre nord e complet blocat. Deși David o spuse pe un ton nonșalant, avea o umbră în priviri când se uită la cele trei fiice ale sale. Nu mai există nicio cale de scăpare din locul ăsta nenorocit.

Orice răspuns al lui Ryder ar fi fost fără sens, așa că priviră în tăcere întâlnirea celor care țineau soarta orașului și a tuturor locuitorilor în mâinile lor însângerate.

Cu sabia scoasă și coada lungă lovindu-i-se de spate, Osman Atalan gonea către silueta călare a Mahdiului. Profetul lui Allah îl văzu venind într-un fuior de praf, în

răgetul asurzitor al goarnelor de război și al bubuitului de tobe. Trase de hățurile armăsarului alb. Califul Abdullahi opri calul la câțiva pași în spatele stăpânului său și așteptară ca emirul să vină.

Osman o făcu pe Apă Dulce să se oprească brusc, aproape plonjând, și flutură paloșul în fața Mahdiului.

– Pentru Dumnezeu și Profetul lui! strigă el.

Sabia care omorâse oameni și elefanți cu sutele era acum la doar un deget distanță de ochii Mahdiului.

Acesta rămase nemișcat, cu un zâmbet pașnic pe buze și cu *falja* vizibilă între ele.

Osman o întoarse pe Apă Dulce în loc și porni în galop. Gărzile de corp și purtătorii de flamură îl urmară în același galop nebunesc, trăgând cu puștile Martini-Henry în aer. De la o distanță de trei sute de pași, Osman își adună oamenii și-i regrupă în spatele lui. Ridică sabia în aer și dădură buzna din nou, ca un grup unit, spre cele două siluete solitare. În ultima clipă, Osman opri iapa atât de violent, încât aceasta căzu în genunchi.

– *La ilaha illallah!* Nu există decât un singur Dumnezeu! strigă el. Mahomed Rasul Allah! Mahomed este Profetul lui Dumnezeu!

De cinci ori se retraseră călăreții și de cinci ori atacară. La al cincilea atac, Mahomed Ahmed, Divinul Mahdiu, ridică mâna dreaptă și spuse încetișor:

– *Allah karim!* Dumnezeu e generos.

De îndată, Osman se aruncă de pe spatele iepei și sărută sandaua Mahdiului în scăriță. Era un gest de cea mai mare smerenie, un suflet care se preda altui suflet. Mahdiul îi zâmbi cu blândețe. Emana un parfum straniu, un amestec de santal și ulei de trandafiri, cunoscut și ca Răsuflarea Mahdiului.

– Mă bucur că ai venit să te alături oștirii mele și *jihadului* împotriva turcilor și păgânilor. Ridică-te, Osman Atalan!

Fii sigur de bunăvoinţa mea. Poţi intra cu mine în oraşul lui Allah, Omdurman.

Pe acoperişul plat al casei sale, Mahdiul stătea cu picioarele încrucişate pe un *angareb*[1] jos, o canapea acoperită cu un covor de rugăciune din mătase şi presărată cu perne. Un paravan din rogojini de stuf instalat deasupra terasei îi apăra de soare, dar laturile erau deschise către briza răcoroasă dinspre fluviu, oferind o priveliştе a întinderii vaste a Nilului Victoria şi a oraşului Khartoum. Cazemata urâtă şi pătrată a Fortului Mukran domina apărarea oraşului asediat. Emirul Osman Atalan stătea cu faţa la el, în timp ce o sclavă îngenunchea în faţa lui cu un vas cu apă în care pluteau câteva petale de oleandru. Osman folosi apa din vas pentru abluţiunile ritualice, apoi îi permise femeii să plece cu un semn din mână. O altă sclavă Galla frumoasă aşează între ei o tavă din argint pe care se aflau trei cupe cu picior lung, împodobite cu pietre scumpe: pocaluri furate din catedrala romano-catolică din El Obeid.

– Înviorează-te, Osman Atalan! Vii de departe, îl invită Mahdiul.

Osman făcu un gest elegant de refuz.

– Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, dar am mâncat şi am băut în zori şi nu voi mai mânca până la apusul soarelui.

Mahdiul clătină din cap. Cunoştea cumpătarea emirului. Ştia bine acea ciudată iluminare religioasă, precum şi simţul hotărârii devotate transmis de post şi negarea apetitului. Amintirile şederii sale pe insula Abbas erau încă proaspete, de parcă ar fi fost acolo doar cu o zi în urmă, nu cu trei ani înainte. Ridică pocalul din argint la buze, arătându-şi o clipă spaţiul dintre dinţii din faţă, semn al divinităţii sale. Desigur, nu bea niciodată alcool, dar îi plăcea o băutură din sirop de smochine şi ghimbir măcinat.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

Cândva, fusese zvelt şi avusese carnea tare a războinicului aprig din deşert, dar acum nu mai era un pustnic solitar. Era liderul spiritual al unei naţiuni, ales de Dumnezeu. Cândva fusese un ascet desculţ care îşi nega toate plăcerile simţurilor. Nu cu mult timp în urmă, se zvonea în tot Sudanul că Mahomed Ahmed nu cunoscuse trupul femeiesc. Acum nu mai era virgin, iar haremul lui avea primele fructe ale victoriilor sale măreţe. El alegea primul dintre femeile captive. Fiecare şeic sau emir îi aducea în dar cele mai frumoase şi tinere fete din teritoriul lor şi era un imperativ politic să accepte această generozitate. Numărul soţiilor şi concubinelor sale depăşea deja o mie şi sporea cu fiecare zi. Femeile lui îl fascinau. Îşi petrecea jumătate din timp printre ele.

Acestea erau impresionate de înfăţişarea, de înălţimea şi de graţia lui, de trăsăturile sale frumoase, de semnul din naştere în formă de aripi şi de zâmbetul angelic care-i masca toate sentimentele. Erau fermecate de parfumul lui şi de strungăreaţa sa celebră. Erau ameţite de bogăţia şi de puterea lui: vistieria sa, Beit al Mal, conţinea aur, pietre preţioase şi milioane în bani peşin, prăzile adunate prin cuceriri şi jefuirea principalelor oraşe de pe Nil. Femeile cântau: „Mahdiul este soarele de pe cerul nostru şi apa din Nilul nostru".

Acum lăsă cupa din argint deoparte şi întinse mâna. Una dintre slujitoare îngenunche dinaintea lui ca să-i ofere o cârpă de mătase parfumată cu care să-şi şteargă siropul lipicios de pe buze.

În spatele Mahdiului, pe un alt *angareb* cu perne, stătea califul Abdullahi. Era un bărbat atrăgător, cu trăsături sculptate şi un nas precum ciocul de vultur, dar pielea lui era pătată ca a leopardului, cu cicatrice lăsate de variolă. Şi firea îi era ca a leopardului, prădătoare şi nemiloasă. Emirul

Osman Atalan nu se temea de vreun om sau animal în afara celor doi bărbaţi care stăteau acum în faţa lui. De aceştia se temea din toată inima.

Mahdiul îşi ridică mâna graţioasă şi arătă dincolo de râu. Chiar şi cu ochiul liber, puteau distinge silueta solitară de pe parapetul Fortului Mukran.

– Iată-l pe paşa Gordon, fiul întruchipat al lui Satana, zise Mahdiul.

– O să-ţi aduc capul lui înainte să înceapă Ramadanul, spuse califul.

– Dacă nu ajunge păgânul la el înaintea ta, sugeră Mahdiul cu vocea sa blândă şi plăcută auzului. Se întoarse apoi spre Osman. Iscoadele noastre raportează că armata păgână s-a pus în sfârşit în mişcare. Navighează spre sud, în lungul fluviului, cu o flotilă de vapoare ca să-i salveze pe duşmani de răzbunarea noastră.

– La început se vor mişca cu viteza melcului. Califul susţinea afirmaţia stăpânului său. Cu toate acestea, odată ce trec de cataracte şi ajung la cotul râului de la Abu Hamed, vor avea vântul de nord în spate şi curentul o să slăbească. Vor avansa cu o viteză de şase ori mai mare. O să ajungă la Khartoum înainte de scăderea Nilului şi nu putem ataca oraşul până când râul nu va dezvălui apărarea paşei Gordon.

– Trebuie să trimiţi spre nord jumătate din armată, condusă de cei mai vrednici de încredere şeici, şi să-i opreşti pe păgâni înainte să ajungă la Abu Klea. Apoi trebuie să-i nimiceşti, aşa cum ai distrus armatele paşei Baker şi ale paşei Hicks. Mahdiul se uita cu atenţie la faţa lui Osman, stârnindu-l. O să mi-l aduci pe duşman, Osman Atalan?

– Sfântule, o să-l aduc în mâinile tale, răspunse Osman. În numele lui Dumnezeu şi cu binecuvântarea lui Allah, o să-ţi aduc oraşul şi pe toţi cei din el.

Cei trei războinici ai lui Dumnezeu priviră dincolo de Nil, ca niște gheparzi la vânătoare pândind turmele de gazele ce pasc pe câmpii.

Căpitanul Penrod Ballantyne aștepta în anticamera consulatului Maiestății Sale din Cairo de patruzeci și opt de minute. Se uită la ceasul de deasupra ușii biroului privat al consulului general. Pe partea stângă a ușii sculptate și masive atârna portretul în mărime naturală al reginei Victoria, așa cum fusese ea în ziua nunții, pură, frumoasă și în floarea tinereții, purtând coroana imperiului pe cap. De cealaltă parte a ușii se afla un portret asemănător al consortului ei, Albert de Saxa-Coburg și Gotha, un bărbat arătos, cu mustăți impresionante.

Penrod Ballantyne aruncă o privire spre propria înfățișare în oglinda cu ramă aurită, înaltă până în tavan, care împodobea peretele lateral al anticamerei, și, satisfăcut, observă că semăna cu tânărul prinț consort, mort de ceva timp, spunându-și că el era încă tânăr și în putere. Epoleții de pe umerii căpitanului și fireturile jachetei de la uniformă erau din aur strălucitor. Cizmele de călărie erau atât de lustruite, încât aveau un luciu sticlos, iar pielea fină se încrețea în jurul gleznelor precum burduful acordeonului. Sabia de cavalerie îi atârna de-a lungul dungii laterale stacojii a pantalonilor de călărie. Purta dolmanul atârnat pe un umăr și prins la gât cu un lanț de aur, iar sub brațul drept avea căciula de husar din piele de urs. Pe piept, în stânga, purta eșarfa purpurie din mătase marmorată, cu crucea de bronz pe care scria „Pentru curaj" turnată din tunurile rusești capturate la Sevastopol. Nu exista o decorație militară mai însemnată în imperiu.

Secretarul lui sir Evelyn Baring intră și spuse:

– Consulul general vă primeşte acum.

Penrod stătea în picioare ca să păstreze aspectul imaculat al uniformei – încreţiturile de la coate, de pe spatele tunicii şi din genunchii pantalonilor erau neplăcute. Îşi puse căciula înaltă din nou pe cap, privind în oglindă ca să se asigure că era aşezată pe sprâncene şi cu lanţul pe bărbie, apoi intră pe uşile sculptate în biroul privat.

Sir Evelyn Baring era aşezat la birou, citind dintr-un teanc de depeşe din faţa lui. Penrod luă poziţia de drepţi şi salută. Baring îi făcu semn fără să-l privească. Secretarul închise uşa.

Sir Evelyn Baring era în mod oficial agentul Guvernului Maiestăţii Sale în Egipt şi consulul său general în Cairo, cu drepturi plenipotenţiare. De fapt, era viceregele care-l guverna pe conducătorul Egiptului. De când kedivul fusese salvat de mulţimile răsculate de către armata britanică şi flota Marinei Regale în portul Alexandria, Egiptul devenise, cu totul în afară de nume, protectorat britanic.

Kedivul Tawfig era un tânăr slab, care nu-i putea ţine piept unui om ca Baring – şi nici măreţului imperiu pe care îl reprezenta. Fusese obligat să renunţe la toată puterea şi, în schimb, englezii le asiguraseră lui şi poporului său pacea şi prosperitatea pe care nu le mai cunoscuseră de pe vremea faraonului Ptolemeu. Sir Evelyn Baring avea una dintre acele minţi strălucite din serviciul colonial. Prim-ministrul William Gladstone şi cabinetul său îi cunoşteau şi îi apreciau foarte mult calităţile. Cu toate acestea, faţă de subordonaţi avea o atitudine superioară şi condescendentă. Pe la spate i se spunea „sir Over Bearing“[1].

Acum îl ignora pe Penrod, citind mai departe şi făcând notiţe pe margini cu un stilou din aur. În cele din urmă, se

[1] *Overbearing* = Arogant, cu aere de stăpân (în lb. engleză în original, n.tr.)

ridică de la birou și-l lăsă pe Penrod în picioare, în timp ce el se îndrepta spre fereastra care dădea către râu, de unde se vedea până la Giza. Siluetele dezolante ale celor trei piramide de pe malul opus erau la fel de vizibile.

„Idiotul acela afurisit, își zise Baring în sinea lui, ne-a băgat într-o belea mare cât casa." Se împotrivise de la început numirii Chinezului Gordon. Voise să-l trimită pe Sam Baker, dar Gladstone și lordul Huntington, ministrul de război, trecuseră peste obiecțiile lui. „E în firea lui Gordon să provoace conflicte. Sudanul trebuia abandonat. Sarcina lui era să scoată oamenii din ținutul ăla blestemat, nu să-i înfrunte pe Mahdiul nebun și pe dervișii săi. L-am avertizat pe Gladstone exact în privința asta. Gordon încearcă să impună condiții și să-l forțeze pe prim-ministru să trimită o armată ca să ocupe din nou Sudanul. Dacă n-ar fi vorba despre cetățenii aceia ghinioniști pe care i-a încarcerat odată cu el și de gloria imperiului, ar trebui să-l lăsăm pe Chinezul Gordon să fiarbă în suc propriu."

Când Baring se întoarse de la fereastră și din contemplarea monumentelor străvechi de peste Nil, ochii îi căzură pe o ediție din *The Times* din Londra, aflată pe masă, lângă fotoliul său preferat. Se încruntă și mai mult. „Și trebuie să mai avem în vedere și părerile neinformate și sentimentale ale maselor asudate, atât de ușor de manipulat de către potentații ăia răutăcioși din presă."

Putea aproape să recite articolul de fond din memorie: „Știm că generalul Gordon este înconjurat de triburi ostile și izolat de comunicațiile cu Londra și Cairo. În aceste circumstanțe, Camera are dreptul să-i ceară Guvernului Maiestății Sale să precizeze dacă va face ceva ca să-l salveze. Va rămâne indiferent față de soarta celui pe care au contat ca să le rezolve dilemele sau îl va lăsa să se descurce singur, fără să facă vreun efort pentru a-l ajuta?" Asta spusese lordul

Randolph Churchill în Camera Comunelor, după cum scria în data de 16 martie 1885. „Demagog afurisit!" își zise Baring acum, uitându-se la căpitanul husar.

– Ballantyne, vreau să te întorci la Khartoum.

Vorbea direct cu Penrod pentru prima dată de când intrase în cameră.

– Desigur, domnule. Pot să plec într-o oră, răspunse Penrod.

Știa că stăpânului Egiptului îi plăcea să audă, mai presus de orice, cuvântul „da".

Baring își îngădui un zâmbet glacial, un semn neobișnuit al consimțământului său. Rețeaua lui de informații era foarte răspândită și pătrunzătoare. Avea rădăcinile înfipte în fiecare nivel al societății egiptene, de la cel mai înalt, al guvernului și al armatei, până la consiliile interzise ale hogilor în moscheile lor și ale episcopilor în catedralele și mănăstirile copte. Avea agenți în palatele kedivului și în haremurile pașilor, în piețele, bazarurile și bordelurile celor mai mari orașe și celor mai rău famate sate.

Penrod nu era decât un mormoloc micuț în mlaștina putrezită a intrigii în apele căreia sir Evelyn Baring își întindea undițele și-și arunca plasa. Cu toate acestea, în ultima vreme devenise destul de atașat de flăcău. În spatele înfățișării plăcute și al aspectului de filfizon, Baring descoperise o minte ageră și sclipitoare și un simț al datoriei care-i reamintea de el însuși la aceeași vârstă. Relațiile familiei lui Penrod Ballantyne erau puternice. Fratele său mai mare era baronet și avea moșii extinse în Scottish Borders. El însuși avea un venit semnificativ din fondurile familiei, iar panglica purpurie de pe piept era dovada vie a curajului său. Mai mult decât atât, tânărul dulău demonstrase o aptitudine firească pentru lucrul cu informații secrete. Singura slăbiciune pe care Baring o depistase până atunci se afla în pantalonii lui.

– Nu o să-ţi dau niciun mesaj scris, din motivele obişnuite, zise el.

– Firește, domnule.

– Am un mesaj pentru generalul Gordon şi unul pentru David Benbrook, consulul britanic. Mesajele nu trebuie încurcate. S-ar putea să ţi se pară că sunt contradictorii, dar te rog să nu laşi asta să te tulbure.

– Da, domnule.

Penrod bănuia că Baring avea încredere în Benbrook pentru că-i lipsea isteţimea. Aşa cum nu avea deloc încredere în Chinezul Gordon din cauza isteţimii lui.

– Iată ce trebuie să le transmiţi.

Baring vorbi timp de o jumătate de oră fără să consulte vreo foaie de hârtie, abia oprindu-se să respire.

– Ai reţinut, Ballantyne? întrebă apoi.

– Da, domnule.

„Unul dintre atuurile flăcăului este înfăţişarea lui, îşi zise Baring. Nimeni n-ar crede că în spatele mustăţilor şi al acelor trăsături minunat de plăcute se află o minte care poate asimila un mesaj atât de lung şi de complicat de la prima expunere, apoi să-l redea corect o lună mai târziu."

– Foarte bine, zise el categoric. Dar trebuie să-l faci pe generalul Gordon să înţeleagă că Guvernul Maiestăţii Sale nu are nici cea mai mică intenţie de a recuceri Sudanul. Armata britanică, aflată acum pe drum pe Nil, nu este o forţă expediţionară. Nu este o armată de reocupare. Este o coloană de salvare cu forţe minime. Obiectivul coloanei din deşert este să introducă un mic grup de soldaţi de linia întâi în Khartoum, ca să întărească apărarea oraşului atât cât să ne putem evacua oamenii. Odată ce îndeplinim această sarcină, intenţionăm să abandonăm oraşul în mâna dervişilor şi să plecăm.

– Înţeleg, domnule.

– De îndată ce le-ai transmis mesajele lui Benbrook şi lui Gordon, trebuie să te întorci spre nord şi să te alături coloanei de salvare a lui Stewart. O să îi fii călăuză şi o să-l conduci prin cotiturile râului până la Metemma, unde aşteaptă vapoarele lui Gordon ca să-i ducă în amonte. Vei încerca să ţii legătura cu mine. Atenţie, prin codurile obişnuite.

– Desigur, sir Evelyn.

– Foarte bine, atunci. Colonelul Adams din statul-major al generalului Wolseley te aşteaptă la etajul doi. Înţeleg că îl cunoşti.

– Da, domnule.

Bineînţeles că Baring ştia că Penrod obţinuse distincţia VC[1] salvându-l pe Samuel Adams de pe câmpul însângerat de luptă de la El Obeid.

– Adams o să-ţi facă o informare mai detaliată şi o să-ţi dea permisele şi prescripţiile oficiale de care o să ai nevoie. Poţi să prinzi vaporul lui Cook în seara asta şi să ajungi la Assouan marţi la prânz. De acolo, eşti pe cont propriu. Cât durează să ajungi la Khartoum, Ballantyne? Ai făcut de multe ori călătoria asta.

– Depinde de condiţiile din Deşertul Mamei Pietrelor. Dacă fântânile rezistă, pot să trec peste cotitura în forma de S a fluviului şi să ajung la Khartoum în douăzeci şi una de zile, domnule, răspunse Penrod clar. Douăzeci şi şase dacă merg prin exterior.

Baring încuviinţă.

– Mai bine să fie douăzeci decât douăzeci şi şase. Poţi să ieşi singur.

Baring îl lăsă să plece fără să-i ofere nici măcar o strângere de mână. Era cufundat din nou în depeşe când Penrod

[1] Victoria Cross – Crucea Victoria, cea mai înaltă distincţie militară acordată pentru fapte de eroism (n.tr.)

ajunse la uşă. Pentru Baring nu era important ca oamenii să-l placă. Doar să-şi facă treaba.

Colonelul Sam Adams fu încântat să-l revadă pe Penrod. Acum mergea doar cu un baston.

– Doctorul spune că o să joc polo din nou până la Crăciun.

Niciunul nu pomeni lungul drum de întoarcere de pe câmpul de luptă de la El Obeid. Tot ce era de spus despre acel subiect se spusese cu mult timp în urmă, însă Adams privi admirativ spre crucea de bronz de pe pieptul lui Penrod.

Penrod compuse un mesaj codificat pentru ofiţerul de informaţii aflat în avangardă cu coloana din deşert, care se forma la Wadi Halfa, la aproape o mie trei sute de kilometri în amonte pe Nil. Aghiotantul lui Adams îl duse telegrafistului de la parter şi se întoarse cu confirmarea că fusese trimis şi recepţionat. Apoi colonelul Adams îl invită pe Penrod la prânz, la hotel Shepheard, însă acesta invocă un angajament anterior. Un grăjdar îi aduse calul la poartă şi, în mai puţin de o jumătate de oră de mers pe malul râului, ajunse la Club Gheziera.

Lady Agahta îl aştepta pe Veranda Doamnelor. Avea doar douăzeci de ani şi era cea mai tânără fiică a unui duce. Vicontele Wolseley, comandantul suprem al Armatei Britanice în Egipt, era naşul ei de botez. Avea un venit de douăzeci de mii pe an. În plus, era blondă, minionă şi desăvârşită, o bătaie de cap enormă pentru orice bărbat.

– Aş prefera să am blenoragie decât pe lady Agatha.

Penrod auzise recent această remarcă mucalită în barul de la Shepheard şi nu ştiuse atunci dacă să râdă sau să-l provoace la duel pe individ. În cele din urmă, îi cumpărase ceva de băut.

– Ai întârziat, Penrod.

Ea se odihnea într-un fotoliu și rămase bosumflată în timp ce el urca treptele din grădină. Îi sărută mâna, apoi se uită la ceasul de deasupra intrării din grădină în sufragerie. Ea remarcă gestul.

– Zece minute pot să pară o veșnicie, adăugă apoi.

– Datoria, din păcate, frumoasa mea. Regina și țara.

– Cât de plictisitor! Adu-mi un pahar cu șampanie.

Penrod ridică privirea și un slujitor într-o *galabiyya*[1] albă și lungă și cu un fes cu ciucure apăru ca un duh din lampă.

Când sosi șampania, Agatha sorbi din pahar.

– Grace Everington se mărită sâmbătă, spuse ea.

– Nu-i cam subit?

– Nu. De fapt, e la momentul potrivit. Înainte să înceapă să se vadă.

– Sper că i-a plăcut vânătoarea.

– Ea spune că nu, absolut deloc, dar tatăl ei se comportă oribil și zice că trebuie să o facă. Onoarea familiei. Va fi ceva liniștit și discret, desigur, dar am o invitație pentru tine. Poți să mă însoțești. Ar putea fi distractiv să o văd făcându-se de râs – de fapt, pe ea și pe el deopotrivă.

– Îmi pare rău s-o spun, dar atunci voi fi deja plecat.

Agatha se îndreptă de spate.

– O, Doamne! Nu! Nu din nou. Nu atât de curând.

Penrod ridică din umeri.

– Nu am avut de ales.

– Când pleci?

– Peste trei ore.

– Unde te trimit?

– Știi că nu trebuie să mă întrebi.

– Nu poți să pleci, Pen. Recepția de la ambasada austriacă e mâine-seară. Am o rochie nouă. El ridică din nou din umeri. Când te întorci?

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

– Asta nu avem de unde să ştim.

– Trei ore, spuse ea ridicându-se. Mişcarea atrase privirea bărbaţilor de pe verandă. Haide! porunci ea.

– Luăm prânzul? întrebă el.

– Cred că nu.

Familia ei avea permanent camere închiriate la Shepheard, iar Penrod călări alături de trăsura ei. Când uşa apartamentului se închise, ea se aruncă asupra lui ca o pisicuţă pe un ghem de lână, uşoară, jucăuşă şi, totodată, dornică. El o ridică uşor în braţe şi o duse până în dormitor.

– Grăbeşte-te! îi ordonă ea. Dar nu prea tare.

– Sunt ofiţer al reginei şi ordinul e ordin.

Mai târziu, ea îl privi cum se îmbrăca din nou în timp ce zăcea întinsă pe pat, letargică şi satisfăcută, aşteptându-i aprecierile.

– Nu o să găseşti ceva mai bun de-atât, Penrod Ballantyne. Îşi cuprinse sânii cu ambele mâini. Erau albi şi mari în comparaţie cu talia de fetiţă. Îşi strânse sfârcurile, iar el se opri să o urmărească. Vezi? Îţi place. Când o să te căsătoreşti cu mine?

– Ah! Putem să discutăm despre asta mai târziu?

– Eşti o adevărată bestie. Apoi îşi trecu degetele prin smocul de cârlionţi roşcaţi de sub burtă. Oare să-l smulg de aici? Aşa fac fetele arabe.

– Informaţiile tale despre subiectul ăsta sunt probabil mai precise decât ale mele.

– Am auzit că-ţi plac arăboaicele.

– Uneori eşti amuzantă, lady Agatha. Alteori, nu. Uneori te comporţi ca o doamnă, alteori câtuşi de puţin.

Îşi puse dolmanul pe umăr şi-şi potrivi lanţul întorcându-se spre uşă.

Ea zbură din pat ca un leopard rănit, iar el abia reuşi să se întoarcă şi să se apere. Îi căută ochii cu ghearele sidefii şi ascuţite, dar el o prinse de încheieturi. Încercă să-i muşte faţa

cu dinţii mici şi albi clănţănind la doi centimetri de nasul lui. El se lăsă pe spate ca să nu-l ajungă. Apoi încercă să-l lovească cu genunchiul în vintre, dar el pară lovitura cu coapsa şi o întoarse cu spatele. Rămase neajutorată în braţele lui, cu spatele lipit de pieptul lui. Îşi împinse fesele rotunde şi ferme spre el şi, când îl simţi întărindu-se şi umflându-se, râse gâfâit, dar triumfător. Încetă să se mai zbată, apoi se aşeză în genunchi şi ridică semilunile gemene ale feselor. Îşi desfăcu picioarele, iar cuibul de cârlionţi roz se ivi dintre ele.

– Te urăsc! spuse ea.

El căzu în genunchi în spatele ei, încă încălţat cu cizmele cu pinteni şi cu sabia prinsă în curea într-o parte. Îşi desfăcu pantalonii în faţă şi ea ţipă involuntar când o pătrunse. După ce el se ridică din nou, ea se prăbuşi şi rămase gâfâind la picioarele lui.

– Cum ştii mereu ce vreau să faci? Cum ştii mereu ce să spui şi când să o spui? Numele acela îngrozitor pe care mi l-ai dat acum o clipă a fost ca praful de ardei iute pe un mango dulce – mi-a tăiat răsuflarea. De unde ştii lucrurile astea?

– Unii ar spune că sunt un geniu, dar sunt prea modest ca să fiu de acord.

Ea ridică privirea spre el. Avea părul încâlcit şi obrajii îmbujoraţi.

– Mai spune-mi cum ai zis mai devreme.

– Oricât de mult ai merita, o dată e de ajuns pentru moment, zise el îndreptându-se spre uşă.

– Când te întorci?

– Poate în curând, poate niciodată.

– Bestie! Te urăsc. Chiar te urăsc.

Dar el plecase.

Trei zile mai târziu, Penrod coborî de pe vaporul rapid pe cheiul din Assouan. Purta uniforma kaki tropicală, fără

decoraţii şi însemne. Schimbase căciula cu o casketă de soare cu borul lat. Mai erau cel puţin cincizeci de soldaţi şi ofiţeri îmbrăcaţi aproape identic, aşa că nu atrăgea atenţia. Un hamal zdrenţăros, cu turban murdar, îi luă sacul de voiaj şi alergă înaintea lui prin labirintul străzilor din Oraşul Vechi. Păşind în spatele acestuia, Penrod îl urmărea din ochi.

Când ajunseră la poarta dintr-un zid oarecare de lut, în capătul unei alei înguste şi întortocheate, Penrod îi aruncă hamalului un piastru şi-şi luă sacul. Trase de cordonul clopoţelului şi ascultă sunetul familiar. După o vreme, de dincolo de poartă se auziră paşi, uşori şi ezitanţi, apoi o voce tremurătoare:

– Cine strigă? Aici nu-i nimic de găsit, căci suntem doar nişte biete văduve uitate de Dumnezeu.

– Deschide poarta, nimfă din Paradis, răspunse Penrod, şi fă-o repede, până nu o dărâm.

Urmă o clipă de tăcere stupefiată, întreruptă în cele din urmă de un hohot nebunesc de râs şi de bâjbâieli la zăvoare. Acestea fură trase şi poarta se deschise cu un scârţâit. Un cap bătrân, ca de ţestoasă, dar acoperit în parte cu un văl de văduvă, se ivi de după tocul uşii. Zâmbetul căscat dezvăluia doi dinţi strâmbi, separaţi de o bucată de gingie roz.

– Efendi! Femeia scoase un sunet ascuţit şi toată faţa i se încreţi. Doamne cu o mie de virtuţi!

Penrod o îmbrăţişă.

– Eşti neruşinat, protestă ea încântată. Îmi ameninţi virtutea.

– Am venit cu cincizeci de ani prea târziu ca să culeg floarea aceea, zise el dându-i drumul. Unde e stăpâna ta?

Bătrâna Liala se uită cu subînţeles prin curte. În mijlocul grădinii, o fântână curgea într-un bazin în care câţiva bibani de Nil înotau liniştiţi în cerc. Pe margini se aflau statuile faraonilor Seti, Tutmes şi marele Ramses, furate din

morminte de jefuitori din timpuri pierdute în negura vremurilor. Întotdeauna era uluit că asemenea comori erau expuse într-un peisaj atât de modest.

Penrod traversă curtea. Inima îi bătea mai repede. Nu-şi dăduse seama până în clipa aceea cât de mult aşteptase să o revadă. Când ajunse la perdeaua de mărgele care acoperea intrarea, se opri să se adune, apoi o trase într-o parte şi păşi înăuntru. La început, nu fu decât o prezenţă vagă, eterică, dar când ochii i se obişnuiră, silueta ei apăru în penumbra din cameră. Era slăbuţă ca o tulpină de crin, dar veşmântul îi era cusut cu fir de aur şi avea aur la încheieturi şi la glezne. Când veni spre el, picioarele goale şi vopsite cu henna nu făcură niciun sunet pe lespezi. Se opri în faţa lui şi-şi arătă supunerea, ducându-şi degetele la buze şi la inimă.

– Stăpâne! şopti ea. Stăpânul inimii mele.

Apoi lăsă capul în jos şi aşteptă în tăcere.

El îi ridică vălul şi-i privi faţa.

– Eşti frumoasă, Bakhita, îi spuse el, iar zâmbetul care înflori pe faţa ei îi spori frumuseţea de o sută de ori.

Ridică bărbia şi se uită la el, iar ochii îi străluciră atât de tare, încât păreau să lumineze până şi colţurile cele mai întunecate ale camerei.

– Au trecut doar douăzeci şi şase de zile, dar mi s-a părut că a fost toată viaţa mea, spuse ea, iar vocea îi tremură ca strunele de lăută ciupite de degete îndemânatice.

– Ai numărat zilele? o întrebă el.

– Şi orele, încuviinţă ea.

Trandafirii îi colorau obrajii perfecţi şi palizi, iar genele lungi se împleteau deasupra ochilor în timp ce privea timid în altă parte. Apoi îndreptă din nou ochii pe furiş spre faţa lui.

– Ştiai că vin? o acuză el. Cum ai ştiut când nici eu nu ştiam?

– Inima mea știa, așa cum noaptea știe când se apropie zorile. Îi atinse fața ca și cum ar fi fost oarbă și ar fi încercat să-și amintească ceva cu ajutorul degetelor. Ești flămând, stăpâne?

– Mi-e foame de tine, răspunse el.

– Ești însetat, stăpâne?

– Mi-e sete de tine, așa cum călătorul tânjește după un ochi de apă când vânează timp de șapte zile în deșert sub soarele neiertător.

– Vino, șopti ea luându-l de mână.

Îl conduse în camera din interior. Un *angareb* se afla în mijlocul podelei și el observă că așternutul de pe acesta fusese spălat, albit și netezit cu fierul încins până ajunsese să lucească asemenea unui lac sărat din Shokra. Ea îngenunche în fața lui și-i scoase uniforma. Când rămase gol, se ridică și păși în spate să-l admire.

– Îmi aduci o mare comoară, stăpâne. Întinse mâna și-l atinse. Un sceptru de fildeș, cu rubinul bărbăției tale în vârf.

– Dacă asta e o comoară, atunci arată-mi ce-mi oferi în schimb.

Trupul ei gol era palid ca luna, iar sânii ieșeau greoi în față, cu sfârcuri mari ca strugurii copți, umflați și negri ca vinul. Avea doar un lanț subțire de aur prins în jurul taliei, iar pântecul îi era rotunjit și neted precum granitul șlefuit din carierele aflate mai sus de prima cataractă. Mâinile și picioarele îi erau împodobite cu mai multe cununi de acant pictate cu henna.

Își scutură șuvițele negre de păr și se întinse lângă el pe saltea. El își plimbă ochii și degetele pe trupul ei, iar ea se mișcă ușor, îndrumată de mâinile lui, ridicându-și șoldurile și răsucindu-și umerii pentru ca pieptul să-și schimbe forma și nicio parte secretă a corpului să nu rămână ascunsă de el.

– Păsărica ta e atât de frumoasă, atât de prețioasă, încât Allah ar fi trebuit să o așeze în fruntea unui leu nesătul.

Atunci, doar cei vrednici şi viteji ar îndrăzni să o posede. Vocea lui era încărcată de uimire. E ca o smochină coaptă încălzită de soare, care se despică şi din care curg sucuri dulci.

– Ospătează-te după pofta inimii din smochina iubirii mele, dragul meu stăpân, şopti ea cu vocea răguşită.

După aceea, adormiră îmbrăţişaţi şi răcoriţi de propria sudoare. Mai târziu, bătrâna Liala le aduse un bol cu smochine şi rodii şi o carafă cu şerbet de lămâie. Stăteau cu picioarele încrucişate pe *angareb,* faţă în faţă, şi Bakhita îi dădea raportul. Avea multe de povestit, veşti importante şi triste din sud, din Nubia şi de dincolo de ea. Triburile arabe erau într-o perioadă de schimbare; se făceau alianţe noi şi legături vechi de secole erau rupte. În mijlocul acestui tumult se aflau Mahdiul şi califul lui, doi păianjeni veninoşi în mijlocul plasei.

Bakhita era mai mare cu trei ani decât Penrod. Fusese prima soţie a unui negustor de grâne prosper, dar nu putuse să-i ofere un copil. Soţul ei îşi luase de soţie o femeie mai tânără, o fiinţă nătângă cu şolduri mari, potrivite pentru a naşte copii. După zece luni, îi născuse un fiu. Din poziţia aceea puternică în căsnicie, îl influenţase pe soţul ei. El încercase să i se împotrivească, fiindcă Bakhita era deşteaptă şi credincioasă, iar talentul ei pentru afaceri îl ajutase să îşi dubleze averea în numai cinci ani. Cu toate acestea, în cele din urmă, mama fiului său câştigase. Cu regret, el pronunţase cuvintele îngrozitoare: „*Talaq! Talaq! Talaq!* Divorţez de tine!" Astfel, Bakhita fusese aruncată în acel purgatoriu cumplit al lumii islamice, populat doar de văduve şi de femei divorţate.

Singura ei opţiune disponibilă era fie să îşi găsească un soţ bătrân cu multe neveste, care avea nevoie de o sclavă fără să fie nevoit să plătească pentru asta, fie să se vândă ca o jucărie trecătorilor. Însă, în timp ce îl slujise pe soţul ei, îşi ascuţise flerul de negustoreasă. Cu cele câteva monede pe

care le economisise, cumpărase bucăţi de ceramică şi portrete ciobite ale zeilor străvechi de la beduini şi de la orfanii care scotoceau în ruine, în albiile de râu secate şi în râurile uscate din deşert, apoi le vânduse turiştilor albi care navigau pe fluviu cu vapoarele din deltă.

Plătea un preţ corect, îşi oprea un profit modest şi se ţinea de cuvânt, aşa că în curând săpătorii şi jefuitorii de morminte începuseră să-i aducă porţelan şi ceramică, statuete religioase, amulete şi scarabei care, după patru mii de ani, erau în perfectă stare. Învăţase să descifreze hieroglifele însemnate de preoţii din Antichitate pe aceste relicve şi scrierile grecilor şi ale romanilor care veniseră mult mai târziu decât ei; Alexandru şi dinastia lui Ptolemeu, Iulius Cezar şi Octavian, care era şi Augustus. În timp, renumele ei devenise cunoscut. Bărbaţii veneau în grădina ei micuţă ca să facă negoţ şi să discute. Unii veniseră pe marele fluviu tocmai din Ecuatoria şi Suakin. Aduceau cu ei veşti, care erau aproape la fel de preţioase precum mărfurile şi relicvele. Deseori, oamenii povesteau mai multe decât ar fi trebuit, fiindcă ea era foarte frumoasă şi o doreau. Dar nu o puteau avea: ea nu se mai încredea în niciun bărbat după tot ce-i făcuse cel în care crezuse cândva.

Bakhita afla ce se întâmpla în fiecare sat de pe cursul marelui fluviu şi în deşerturile care îl înconjurau. Ştia când şeicul arabilor, Jaalin, năvălea peste Bishareen şi câte cămile fura. Ştia câţi sclavi trimitea paşa Zubeir în Khartoum cu bărcile cu pânze şi câte taxe şi mite îi plătea guvernatorului egiptean din oraş. Urmărea cu atenţie intrigile de la Curtea împăratului John din Abisinia înaltă şi declaraţiile de expediţie din porturile Suakin şi Aden.

Apoi, într-o bună zi, un drăcuşor de copil venise la ea cu o monedă înfăşurată într-o cârpă murdară, care nu semăna cu nicio altă monedă pe care o văzuse vreodată – sau pe

care mai avu ocazia s-o vadă de atunci. Îi umplea palma cu greutatea aurului de calitate. Pe față era portretul unei femei cu coroană, iar pe spate era un auriga cu o cunună de lauri. Suprafețele erau atât de curate, încât păreau a fi bătute cu doar o zi înainte. Putuse să citească cu ușurință legenda de sub fiecare portret. Cuplul de pe monedă era format din Cleopatra Thea Philopator și Marc Antoniu. Păstrase moneda și nu o arătase nimănui, până când, într-o zi, apăruse în prăvălia ei un bărbat. Era european și o vreme ea rămăsese mută, căci din profil semăna cu Antoniu, cel de pe monedă. Când își recăpătase graiul, stătuse o vreme de vorbă, Bakhita cu vălul pe ochi și bătrâna Liala șezând în apropiere ca să supravegheze totul. Străinul vorbea o arabă poetică și frumoasă și în curând nu mai păruse să fie un străin. Fără să-și dea seama, ea începuse să aibă puțină încredere în el.

– Am auzit că ești înțeleaptă și virtuoasă și că ai lucruri frumoase și rare de vânzare, spuse el într-un târziu.

Ea o trimisese pe Liala de acolo sub un pretext oarecare și, când turnase încă o ceșcuță de cafea neagră și tare pentru oaspetele ei, făcuse în așa fel încât să-i alunece vălul, iar el să-i întrezărească fața. El tresărise și o privise până când și-l așezase la loc. Discutaseră mai departe, dar ceva plutea în aer, ca promisiunea tunetului înainte de primele vânturi ale *khamsin*-ului.

Bakhita fusese copleșită treptat de o dorință covârșitoare de a-i arăta moneda. Când i-o așezase în palmă, el studiase cu seriozitate portretele, apoi spusese:

– Asta e moneda noastră. A ta și a mea. Ea plecase în tăcere capul și el spusese: Iartă-mă, te-am insultat.

Ea se uitase la el și-și scosese vălul pentru ca el să o privească în ochi.

– Nu mă insulți, efendi, șoptise ea.

– Atunci, de ce se umplu ochii tăi de lacrimi?

– Plâng pentru că tot ce ai spus e adevărat. Şi plâng de fericire.

– Vrei să plec acum?

– Nu, vreau să stai cât îţi pofteşte inima.

– S-ar putea să treacă multă vreme.

– Dacă asta e voia Domnului, încuviinţase ea.

În anii care urmaseră acelei prime întâlniri, îi dăduse tot ce-i stătea în putere să-i dea, dar nu ceruse în schimb nimic din ce el nu-i putea oferi de bunăvoie. Ştia că, într-o zi, avea să o părăsească, pentru că era tânăr şi venea dintr-o lume în care ea nu-l putea urma vreodată. El nu-i făcuse nicio promisiune. La prima lor întâlnire, spusese: „S-ar putea să treacă multă vreme", dar nu spusese niciodată „pentru totdeauna". Aşa că nu încercase să obţină un acord de la el. Siguranţa acelui sfârşit adăuga iubirii ei o amărăciune dulce ca mierea şi amară ca pepenele sălbatic din deşert.

În ziua aceea, rămase cu el şi-i spuse tot ce aflase de când vorbiseră ultima dată, cu douăzeci şi şase de zile în urmă. El ascultă şi puse întrebări, apoi scrise totul pe cinci pagini din caietul său de depeşe. Nu era nevoie să consulte cifrul, căci învăţase pe de rost codul pe care i-l dăduse sir Evelyn Baring.

Bătrâna Liala îşi acoperi capul cu pelerina sa de văduvă şi se furişă pe alee cu depeşa ascunsă în veşmintele de corp. Sergentul gărzii de la baza militară britanică ştia că era o vizitatoare obişnuită. Avea ordine stricte de la ofiţerul de informaţii de la bază, aşa că o escortă personal la clădirea cartierului general. În decurs de o oră, mesajul se transmitea bâzâind prin linia de telegraf la Cairo. A doua zi de dimineaţă, fu descifrat de funcţionarul de decriptare de la consulat şi textul *en clair* ajunse pe tava din argint a consulului general când acesta intră de la micul dejun.

După ce o trimise pe Liala la bază cu raportul, Bakhita se întoarse la Penrod. Îngenunche lângă scaunul lui şi

începu să-i tundă perciunii și mustața. Lucra repede și, cu îndemânarea dată de exercițiul îndelungat, reduse în scurt timp mustățile la modă la forma zdrențuită a unui *fellah*[1] arab și sărac. Apoi trecu la buclele dese și lacrimile începuseră să îi curgă pe obraji în timp ce le tăia.

– O să crească în scurt timp la loc, porumbița mea, încercă să o consoleze Penrod, dând cu mâna prin părul scurt.

– E ca și cum mi-aș ucide copilul, șopti ea. Erai atât de frumos...

– Și o să fiu frumos din nou, o asigură el.

Ea îi luă uniforma, aflată într-un colț al camerei.

– Nu o s-o las nici pe Liala s-o atingă. O s-o spăl cu mâinile mele, îi promise. O să aștepte întoarcerea ta, dar nu cu atâta nerăbdare ca mine.

Apoi aduse sacul de pânză în care păstrase hainele pătate și aspre din ultima lui călătorie în sud. Încolăci turbanul murdar pe capul tuns. Îi legă traista de piele în jurul taliei și ascunse revolverul de serviciu în tocul ușor de pânză, apoi strecură lama încovoiată a pumnalului în teacă lângă Webley. Nu aveau să se vadă de sub *galabiyya* murdară. Apoi îi legă sandalele din piele aspră de cămilă și fu gata de plecare.

– Rămâi cu Domnul, onorată doamnă.

El se înclină slugarnic, iar ea se minună văzând cât de ușor se transformase din husarul țanțoș într-un țăran umil, din efendi în *fellah*.

– Întoarce-te curând la mine, murmură ea, căci, dacă pieri, o să pier și eu cu tine.

– Nu voi pieri, promise el.

Căpitanul portului aruncă doar o privire la permisul militar de călătorie, după care îl trimise pe Penrod la grupul

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

de stivuitori de pe următoarea navă cu muniţie care pleca spre sud. Penrod se întrebă din nou dacă precauţiile elaborate pe care şi le lua ca să evite să fie recunoscut erau cu adevărat necesare. Apoi îşi reaminti că stăpânul tuturor feţelor negre sau tuciurii de pe docurile pline de oameni era simpatizant al dervişilor. Ştia şi că era un om însemnat. Faptele lui de eroism de la El Obeid fuseseră discutate la scară largă, pentru că erau singura pată care umbrea victoria perfectă pentru Mahdiu şi califul lui. Bakhita îl avertizase că, atunci când numele lui era pronunţat în pieţele de pe malul apei, era însoţit de priviri încruntate şi înjurături.

Încărcătura vaporului era alcătuită în întregime din provizii militare pentru armata care se aduna la Wadi Halfa ca să se pregătească pentru drumul în amonte. Încărcarea continuă toată noaptea şi aproape toată ziua următoare. Trecuse mult timp de când Penrod se înhămase la o muncă atât de grea şi de istovitoare. O pauză ca să-şi îndrepte spatele dureros sau cea mai mică ezitare atrăgea după sine o lovitură cu biciul din partea unui supraveghetor. Era nevoie de toată stăpânirea de sine ca să se umilească la primirea loviturii şi să nu răspundă cu pumnul strâns. Nava se scufunda tot mai mult în apă, pe măsură ce cutiile cu muniţie erau stivuite pe punţi. În zori, când plecă de lângă chei, intrând în canalul fluviului şi întorcând prora rotundă şi urâtă înspre curent, avea mai puţin de şaizeci de centimetri de bordaj liber.

Penrod găsi un spaţiu între stivele înalte de cutii şi se întinse acolo. Îşi strânse încheieturile jupuite ale degetelor şi degetele rănite la subsuoară. Îl durea fiecare încheietură, fiecare muşchi. Aveau de mers aproape douăzeci de ore cu vaporul contra curentului până în portul Wadi Halfa. Dormi aproape tot drumul şi îşi reveni complet până să ajungă a doua zi, dimineaţa devreme. Paisprezece vapoare mai mari erau ancorate pe cursul principal al fluviului. Pe

malul sudic se afla o tabără întinsă – şiruri de corturi albe de pânză şi grămezi uriaşe de provizii militare. Soldaţii cu caschete erau transportaţi la vapoare cu ambarcaţiuni mici şi cu bărci cu pânze.

Sir Evelyn Baring îi explicase în detaliu planul expediţiei de salvare. Era Divizia Fluvială a avansului dublu către sud. Flotila se pregătea să pornească pe un drum ocolit în jurul marii cotituri vestice a fluviului. Aveau să fie forţaţi să navigheze prin trei cataracte periculoase. Bărbaţii care urcau la bord trebuiau să tragă vapoarele de parâme lungi de pe mal prin trecerile înguste, învolburate şi presărate cu pietre.

În faţa lor, Coloana din Deşert avea să treacă cu repeziciune de cotitura Nilului până la Metemma, unde cele patru vapoare mici ale Chinezului Gordon aşteptau să transporte la Khartoum un mic detaşament de oameni aleşi pe sprânceană, ca să întărească oraşul până la sosirea coloanei principale de salvare.

Nava cu muniţie ancoră în dreptul malului şi hamalii fură imediat treziţi ca să înceapă descărcarea. Penrod fu printre primii ajunşi la mal şi permisul său de călătorie, prezentat subalternului însărcinat cu asta, făcu o mică minune: îi dădu voie să treacă. Îşi croi drum prin tabără şi fu somat de multe ori înainte să ajungă la postul de pază de la intrarea în ţarcul cu garduri de spini în care se afla Coloana din Deşert.

Cele patru regimente, comandate de generalul sir Herbert Stewart, făceau exerciţii în spaţiul de paradă, pregătindu-se pentru marşul lung peste cotitură. Dar puteau să treacă săptămâni sau chiar luni înainte să primească ordinele finale de marş de la Londra.

Sergentul gărzii fusese probabil avertizat de sosirea lui Penrod, fiindcă nu se eschivă când muncitorul arab nespălat i se adresă în limbajul din popota ofiţerilor, cerând să fie dus la cortul aghiotantului.

– Ah, Ballantyne! Am primit mesajul prin telegraf de la colonelul Adams din Cairo, dar nu te aşteptam în următoarele trei sau patru zile. Ai ajuns repede.

Maiorul Kenwick îi strânse mâna, dar se abţinu să pomenească de hainele neobişnuite ale lui Penrod. La fel ca majoritatea ofiţerilor superiori, îl îndrăgea pe tânărul ticălos, dar era şi un pic invidios pe escapadele lui. Părea să aibă flerul de a apărea de câte ori zburau gloanţele şi era rost de promovare.

– Mulţumesc, domnule maior. Ştiţi, din întâmplare, dacă oamenii mei sunt aici?

– Da, la naiba! Şi sergentul acela al tău s-a servit cu cinci dintre cele mai bune cămile ale mele. Dacă n-aş fi fost ferm, ar fi plecat cu o turmă întreagă.

– Atunci, o să plec, dacă-mi daţi voie, domnule.

– Atât de curând? Speram că aş putea avea plăcerea de a mă însoţi la cina de la popotă în seara asta.

Penrod văzu că îl rodea curiozitatea în privinţa acestei vizite misterioase.

– Mă cam grăbesc, domnule.

– Atunci, poate ne vedem la Khartoum?

Aghiotantul insista cu încăpăţânare.

– O, mă îndoiesc, domnule. Să ne întâlnim la Long Bar de la Club Gheziera după ce rezolvăm treaba asta?

Sergentul al-Saada îl aştepta lângă şirurile de cămile. Mulţi ochi îl urmăreau, aşa că salutul său fu rece şi indiferent, dovadă a prăpastiei sociale dintre un sergent din regimentul reginei şi un *fellah* de rând. Merseră spre dune, cu Penrod ţinându-se după el pe o cămilă cenuşie. Starea de spirit i se îmbunătăţi simţind-o cum se mişcă sub el: îşi dădu seama de îndată că al-Saada alesese pentru el o cămilă iute ca vântul. De cum ajunseră în afara câmpului vizual, al-Saada trase de hăţuri. Când Penrod ajunse în dreptul lui, expresia

sumbră i se schimbă într-un zâmbet larg şi se lovi cu pumnul strâns în piept, în forma de salut a călăreţilor.

– Te-am văzut pe puntea vaporului când a ocolit Ras Indera. Ai călătorit cu repeziciune, Abadan Riji[1].

Numele însemna Cel Care Nu Se Întoarce Din Drum.

– I-am spus lui Yakub că o să ajungi aici în mai puţin de cinci zile, adăugă el.

– Am venit repede, încuviinţă Penrod, dar trebuie să plecăm şi mai repede.

Yakub îi aştepta la un kilometru şi jumătate mai departe. Avea celelalte cămile ascunse după o stâncă de rocă neagră. Siluetele lor păreau groteşti din pricina burdufurilor cu apă pe care le cărau, ce arătau ca nişte uriaşe umflături negre pe spinare. Fiecare cămilă putea să care două sute treizeci de kilograme, dar în Deşertul Mamei Pietrelor fiecare om avea nevoie de opt litri de apă în fiecare zi ca să rămână în viaţă. Când descălecară, Yakub alergă să-l întâmpine pe Penrod. Căzu într-un genunchi şi-şi duse degetele la buze şi la inimă.

– Credinciosul Yakub te-a aşteptat de la Kurban Bairam.

– Te văd, îndrăgitul lui Allah, îi răspunse Penrod cu un zâmbet. Dar ai uitat pachetul meu?

Yakub părea întristat. Alergă înapoi, îl dezlegă de pe una dintre cămile şi i-l aduse. Penrod îl desfăcu pe pământul încins. Văzu că *galabiyya* sa fusese proaspăt spălată. Îşi schimbă rapid zdrenţele cu roba din lână fină care avea să-l protejeze de soare. Îşi acoperi faţa cu o eşarfă din bumbac negru în stilul beduinilor şi îşi legă o cingătoare neagră în jurul taliei. Înfipse în ea pumnalul curbat şi revolverul Webley pe şoldul drept, iar sabia de cavalerie pe celălalt şold, pentru echilibru. Apoi scoase sabia din teaca simplă de piele şi îi verifică tăişul. Îl înţepă ca un brici şi dădu aprobator din cap spre Yakub. Apoi făcu rapid câteva exerciţii cu

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

sabia, tăind în ambele părți, împungând în sus și în jos, apoi revenind imediat pe loc. Sabia îi venea bine în mână și părea să aibă o viață proprie. În epoca aceea a puștilor cu reîncărcare rapidă și a armelor de artilerie grea, Penrod încă se desfăta cu o *armă albă*.

Aproape toți arabii aveau paloș, iar Penrod comparase felul în care mânuiau sabia cu stilul său. Arma grea nu se potrivea cu fizicul arabilor. Spre deosebire de cruciații înzăuați de la care copiaseră sabia grea, ei nu erau bărbați masivi și puternici: erau mai degrabă terrieri decât dogi englezi. Erau iscusiți la lovituri și fandări, iar paloșul putea să provoace o rană cumplită. Dar se mișcau încet ca să-și recupereze sabia. Nu înțelegeau parada și se foloseau aproape exclusiv de scutul rotund din piele ca să se apere. Împotriva unui spadasin talentat, erau vulnerabili la o fentă plasată sus. Reacția lor instinctivă era să ridice scutul și să piardă din vedere vârful de sabie al adversarului, astfel că nu vedeau lovitura care venea după fentă ca un tunet. La El Obeid, când formația se destrămase și dervișii năvăliseră, Penrod omorâse cinci victime în tot atâtea minute cu manevra aceea. Puse sabia la loc în teacă și-l întrebă pe Yakub:

– Mama Pietrelor e deschisă?

– Este apă la Marbad Tegga.

În dialectul Taka, numele fântânii însemna „Ucigașul de cămile".

– Puțină și amară, dar destulă pentru cămile, răspunse Yakub.

Yakub era un arab Jaalin alungat din corturile neamului său din cauza unei dușmănii vechi, care începuse de la o ceartă pe seama batjocoririi surorii lui Yakub. Acesta era rapid și expert în mânuirea sabiei, așa că omul respectiv murise. Cu toate acestea, era fiul unui șeic puternic. Yakub trebuise să fugă ca să-și salveze viața.

Unul dintre ochii lui Yakub privea în altă parte decât celălalt. Cârlionții care atârnau de sub turban erau unsuroși, iar dinții lui, când îi zâmbi lui Penrod, erau galbeni și strâmbi. Cunoștea și înțelegea deșertul și munții bazându-se pe un instinct de măgar sălbatic. Înainte de a fi alungat de tribul său, primise o rană de cuțit care-l lăsase cu un șchiopătat. Din pricina rănii, nu fusese primit în armata reginei și nici în a kedivului. Astfel, fără trib și fără un alt stăpân, Penrod era tot ce mai avea. Yakub îl iubea ca pe un tată și ca pe Dumnezeu.

– Deci încă putem tăia șarpele?

Când Penrod punea o întrebare cu atâta însemnătate, Yakub o trata cu tot respectul și considerația. Își adună poalele *galabiyyei* între picioare și se așeză pe vine. Cu țepușa pentru cămile desenă un S mare în țărână, dar bucla de sus era jumătate din cea de jos. Era o schiță simplă a cursului Nilului din locul în care se aflau până la gura defileului Shabluka. Dacă urmăreau malul fluviului prin cotiturile șerpuite, s-ar fi adăugat multe săptămâni la călătorie. Desigur, asta era ruta pe care era forțată să o urmeze flotila Diviziei Fluviale. Divizia din Deșert, pe cămile, avea să traverseze marea buclă și să se întoarcă la râu la Metemma. Scurtătura era, de multă vreme, bine însemnată de caravane și de oasele albite pe care le lăsaseră în urmă. Erau două fântâni de-a lungul drumului care-i ofereau călătorului doar atâta apă cât să termine traversarea. Odată ajunși la Metemma, puteau urma brațul superior al Nilului, rămânând mereu cu ochii pe fluviu când acesta se întorcea din nou spre vest, până restabilea cursul către sud și o lua spre Khartoum. Era un drum greu, dar exista unul încă și mai greu. Stăpânii de caravane îl numeau „tăierea șarpelui".

Yakub făcu o tăietură apăsată cu țepușa, desenând o linie dreaptă din poziția lor actuală direct către Khartoum. Linia tăia cotitura în formă de S a râului aproape în jumătate.

Scutea astfel câteva sute de kilometri de drum chinuitor şi amarnic. Dar drumul era nemarcat şi, dacă o coteau o singură dată pe un drum greşit, ar fi însemnat să rateze singura fântână de la Marbad Tegga şi să dea în schimb peste o moarte sigură şi cumplită. Fântâna se afla adânc în pântecul încins ca un furnal al Mamei Pietrelor şi era bine ascunsă. Era uşor să treacă la o sută de paşi pe lângă ea şi să nu ştie că se află acolo. Cămilele puteau să bea apa, dar sărurile caustice ar fi luat minţile unui om. După ce adăpau cămilele la Marbad Tegga, mai erau încă o sută cincizeci de kilometri până pe malul Nilului la Korti, mai jos de a patra cataractă. Cu mult înainte de a ajunge la râu, toată apa din burdufurile lor avea să se termine. Puteau să rămână şi douăzeci şi patru de ore fără o picătură înainte să vadă Nilul din nou şi chiar mai mult de atât dacă djinnii din deşert nu le erau favorabili.

După ce ajungeau pe malul fluviului, trebuiau să-l traverseze. În acel loc, curentul era rapid, apa avea o lăţime de un kilometru şi jumătate, iar cămilele înotau fără nicio tragere de inimă. Dar exista un vad pe care puţini îl cunoşteau. După ce traversau, beau după pofta inimii şi îşi umpleau burdufurile la loc, apoi erau nevoiţi să lase din nou Nilul în urmă şi să înfrunte deşertul Monassir de pe celălalt mal, adică peste trei sute de kilometri fără apă. Yakub repetă toate acestea, desenând cu biciuşca în pământ. Penrod îl ascultă fără să-l întrerupă: deşi tăiase şarpele de trei ori până atunci şi răzbătuse până la Korti traversând fluviul, mereu avea ceva nou de învăţat de la Yakub.

După ce explică totul, Yakub spuse:

– Cu Yakub cel neînfricat şi viclean alături de tine şi cu îngerii care te veghează, poate chiar am putea să tăiem şarpele.

Apoi se legănă pe vine şi aşteptă ca Penrod să ia o decizie.

Penrod se gândise la acest risc în timp ce mergea într-acolo. N-ar fi încercat niciodată să o facă fără Yakub. Cu

el drept călăuză, câştigul de timp şi distanţă pentru a ajunge la Khartoum îl făcea să îşi dorească să rişte, dar exista un aspect şi mai grăitor.

Bakhita îi spusese că Mahdiul şi califul aflaseră despre pregătirile englezilor de a-l salva pe Gordon. Spionii lor îi ţinuseră bine informaţi în legătură cu concentrarea regimentelor britanice şi a flotilei la Wadi Halfa. Mahdiul le poruncise celor mai importanţi emiri să părăsească asediul de la Khartoum şi să-şi ducă triburile spre nord, în lungul fluviului, ca să blocheze drumul şi să întâmpine duşmanii la Metemma, Abu Klea şi Abu Hamed. Ambele maluri ale fluviului, de la Khartoum în jos până la prima mare cotitură, roiau de călăreţi arabi şi de soldaţi călare pe cămile.

„Mahdiul ştie că trebuie să-i oprească pe europeni înainte să ajungă în oraş." Folosea acel cuvânt ca să-i descrie pe toţi europenii. „Ştie că armata lor e mică şi prost echipată cu cai şi cămile. Se spune că a trimis douăzeci de mii de oameni spre nord ca să-i întâmpine pe englezi şi să apere linia fluviului până la Nilul Inferior; acolo poate să distrugă oraşul Khartoum şi să-i trimită capul generalului Gordon reginei." Apoi adăugase: „Ai grijă, dragul meu stăpân. Au tăiat liniile de telegraf de la nord şi ştiu că generalii din Cairo trebuie să trimită mesageri la Khartoum ca să ţină legătura cu generalul. Mahdiul o să se aştepte să încerci să ajungi în oraş. Oamenii lui vor sta la pândă ca să te intercepteze".

– Da, o să ne caute când vom traversa bucla, dar o să păzească şi drumul spre Marbad Tegga? se gândi Penrod cu glas tare.

Yakub scutură din cap, fiindcă nu ştia engleza. Penrod se întoarse la arabă:

– În numele Domnului, viteazule Yakub, du-ne la izvorul amar al Ucigaşului de Cămile.

Încălecară pe şeile înalte de lemn. Penrod verifică puşca din teaca de sub picior şi banduliera cu muniţie legată de crucea de pe şa, apoi îndemnă cămila cenuşie. Gemând şi scuipând, cămila se ridică în picioare.

– În numele Domnului, să începem, intonă al-Saada.

– Fie ca El să ne deschidă ochii şi să ne arate drumul, strigă Yakub. Şi fie ca El să ni-l înfăţişeze pe Ucigaşul de Cămile astfel încât să-l vedem.

– Dumnezeu e mare, spuse Penrod. Nu există alt Dumnezeu în afară de Domnul.

Fiecare ducea de hăţuri câte o cămilă cu poveri şi apa plescăia încetişor în burdufuri. La început, echipamentul legat lejer scârţâia sau zăngănea în ritm cu pasul legănat al cămilelor, însă apoi reglară chingile şi legăturile care ţineau poverile fixate. O dată se opriră pentru scurt timp şi scoaseră aerul din burdufuri ca să nu mai clipocească. Merseră mai departe, în tăcere, o tăcere ciudată şi nefirească în vidul de căldură şi orizonturi de necuprins. Pernuţele spongioase de la picioarele cămilelor călcau tăcute pe nisip. Bărbaţii îşi înfăşuraseră capul, lăsând doar nişte crăpături ca să poată vedea, şi nu spuneau nimic. Stăteau apatici în şeile înalte de lemn şi se lăsau în voia umbletului cămilelor.

Urmară vechiul drum al caravanelor peste o întindere netedă de nisip portocaliu care strălucea în lumina soarelui până când ochii începură să-i doară de la sclipirea orbitoare.

Drumul era vag însemnat de oasele albe şi de cadavrele uscate ale cămilelor moarte de mult, conservate de soare, probabil unele zăcând acolo de secole întregi. Aerul pe care îl respirau îi frigea şi le usca gâtul pe interior. Linia orizontului tremura şi se destrăma într-un lac argintiu de miraje. Cămilele şi călăreţii mergeau înainte tăcuţi ca nişte duhuri, părând să nici nu se mişte pe fundalul scânteietor. Singurul punct de referinţă era conturul neclar al drumului de caravane, dar nici chiar acela nu părea schiţat pe pământ, ci se înălţa în faţa lor ca un fuior de fum plutitor.

Penrod se lăsă să cadă în starea ameţitoare de transă a călătorului prin deşert. Timpul se opri şi-şi pierdu toată însemnătatea. Mintea îi zburda liberă şi se gândea la cât de uşor era să creadă, aşa cum făceau beduinii, în puterile supranaturale care populau acel peisaj nepământean. Visă la djinni şi la fantomele armatelor pierdute care pieriseră în acele nisipuri. Deşi Yakub era la distanţă de o bătaie de puşcă în faţa lui, părea uneori îndepărtat ca un miraj, fluturând ca o vrabie pe aripile robei. Alteori se înălţa gigantic pe spatele unei fiare ca un elefant, umflat şi alungit de jocul înşelător al luminii. Merseră din ce în ce mai departe în tăcere.

Treptat, ceva apăru dinaintea lor, o piramidă măreaţă care făcea orice construcţie artificială din deltă să pară neînsemnată. Tremura în mirajul argintiu, desprinsă de pământ, atârnând răsturnată deasupra liniei orizontului, echilibrată în vârf şi cu baza plată umplând cerul spre sud. Penrod o privea înmărmurit şi din nou încrederea i se zdruncină când constată că se micşora rapid, dispărând într-un punct întunecat; apoi începu din nou să crească, de data asta cu vârful ascuţit în sus şi cu baza ancorată în pământ.

Merseră mai departe şi forma căpătă un contur adevărat, un deal în formă de con cu două dealuri mai mici aproape în

spatele lui. Într-o străfulgerare de clarviziune, Penrod înțelese că astfel de particularități naturale fuseseră probabil un model pentru celelalte piramide construite de oameni, care uimiseră omenirea de-a lungul veacurilor. Drumul caravanelor mergea direct spre ele, dar, înainte să ajungă la prima, Yakub se abătu din drum, lăsând poteca pe partea stângă. Îi conduse tot înainte printr-o pustietate ce nu mai era însemnată nici de cea mai vagă urmă lăsată de om în trecerea lui. Era drumul ascuns spre Marbad Tegga.

Pe Penrod îl atrase din nou oprirea hipnotică a timpului și a simțirii, iar orele trecură până când soarele ajunse la amiază și-și începu coborârea înflăcărată spre pământ. În cele din urmă, îl trezi pasul schimbat al cămilei. Privi repede în jur și văzu cât de tare se schimbase peisajul. Nisipul nu mai era portocaliu, ci tern și cenușiu. La linia orizontului, de jur împrejur, erau movile de lavă și de cenușă vulcanică de zeci de metri înălțime, ca și cum toate lumile universului fuseseră arse, iar resturile fuseseră aruncate în acel cimitir infernal, apoi acoperite de acele gorgane amenințătoare. Răsuflarea vulcanilor străvechi pârjolise chiar și deșertul. Nu era nici urmă de vegetație sau de vreo vietate, cu excepția celor trei bărbați și a animalelor în mișcare.

Penrod observă de ce se schimbase pasul cămilei: pământul era presărat cu o puzderie de bolovani și pietre. Unele erau mari și perfecte precum ghiulelele unui tun greu, altele, mici ca niște gloanțe de muschetă. Arătau ca resturile rămase în urma unui câmp de bătălie uitat de vreme. Dar Penrod știa că nu erau muniții de război. Aceste pietre erau eflorescențele lăsate de erupția vulcanilor. Lava lichidă fusese aruncată spre cer într-o ploaie mortală. În căderea spre pământ se răcise și se întărise, luând acele forme. Cămilele erau forțate să-și croiască drum pe acel teren periculos, iar viteza le era mult redusă.

Soarele scăpătă şi, când atinse pământul, păru că erupe într-o explozie de lumini verzi şi roşietice, apoi păru că se micşorează pentru a lăsa pământul în voia nopţii neaşteptate.

– Dulce noapte! şopti Penrod, simţind că i se crapă buzele. Binecuvântată noapte răcoroasă!

Culcară cămilele şi le dădură o porţie mică de turtă de sorg zdrobit, apoi verificară dacă frâiele şi şeile aveau semne de tocire sau uzare. În timp ce oamenii îşi întindeau covoraşele de rugăciune şi se prosternau către Mecca, Penrod se plimbă prin pustiu ca să-şi destindă muşchii încordaţi şi încheieturile înţepenite. Ascultă sunetul nopţii, dar tot ce se auzea era briza de pe dune, susurând de vocile djinnilor.

Când se întoarse, Yakub fierbea cafeaua pe coşul de jar. Băură fiecare câte trei cești şi mâncară smochine cu biscuiţi rotunzi şi subţiri de sorg. Îşi unseră buzele şi pielea expusă cu grăsime de berbec ca să nu se cojească şi să crape. Apoi se întinseră lângă cămile şi adormiră. Yakub îi trezi după două ore de odihnă. Încălecară şi merseră mai departe în noapte către vest.

Cerul strălucea de stele, într-o abundenţă atât de mare, încât era greu să găsească aştrii principali care-i călăuzeau în scânteierile argintii. Aerul era răcoros şi avea gust dulce, însă era atât de uscat, încât căile nazale ale lui Penrod erau pline de biluţe tari ca alicele.

Cămilele merseră ore în şir. Din când în când, Penrod cobora din şa şi mergea pe lângă cămilă, ca să o lase să se odihnească şi să-şi întindă picioarele. Se opriră din nou înainte de zori; băură cafea fierbinte şi neîndulcită, dormiră o oră, apoi încălecară din nou şi merseră mai departe în timp ce soarele răsărea din partea stângă. Când razele dintâi îi găsiră, ei se cutremurară sub tirania lor, acoperindu-şi capul.

Deşertul nu era niciodată la fel. Îşi schimba caracterul şi aspectul cu subtilitatea unei curtezane frumoase, fiind

mereu periculos şi înşelător. Uneori, dunele erau moi şi cărnoase, în nuanţa ivorie a sânilor şi pântecului unei dansatoare, alteori căpătau culoarea caiselor coapte. Curgeau asemenea valurilor oceanului sau se zvârcoleau sinuos ca nişte şerpi care se împreunau.

Orele şi kilometrii rămâneau în urma lor. Când se opreau să se odihnească la umbra burdufurilor cu apă, deseori era prea cald ca să doarmă. Zăceau şi gâfâiau ca nişte câini, apoi mergeau mai departe. Cămilele gemeau şi mugeau încet când erau culcate şi din nou când erau forţate să se ridice şi să-şi reia marşul. Cocoaşele se micşorară. În a cincea zi, refuzară să mănânce porţia mică de turtă de sorg pe care Yakub le-o oferi pe rogojinile de paie pentru hrană.

– E primul semn că se apropie de limita rezistenţei, îl avertiză Yakub pe Penrod. Trebuie să ajungem la izvor înainte de amurg, mâine-seară. Dacă nu, o să moară.

Nu era nevoie să mai precizeze ce consecinţe existau asupra oamenilor dacă mureau cămilele. În dimineaţa următoare, în timp ce făceau pauză la marginea unei scobituri adânci în pământ, având forma unei farfurii, Penrod arătă cu degetul în faţă. Pe marginea opusă se zărea conturul unui grup de gazele. Erau mici şi graţioase ca nişte creaturi dintr-un vis, de culoarea smântânii şi a ciocolatei cu lapte, având coarne în formă de liră şi feţe albe ca măştile. După doar o clipă, dispărură în tăcere pe partea opusă a crestei, ca şi când nici n-ar fi existat.

– Se adapă la Marbad Tegga. Suntem aproape acum. Era prima dată după multe ore când Yakub vorbea. O să ajungem înainte de apus.

Miji ochii cu satisfacţie.

La prânz, cămilele refuzară să se culce. Mormăiau, gemeau şi îşi scuturau capetele.

– Au mirosit apa. Sunt nerăbdătoare să ajungă acolo, zise Yakub fericit. O să ne conducă la izvoare ca niște câini de vânătoare la pradă.

De îndată ce oamenii își terminară rugăciunile și-și băură cafelele, încălecară și merseră mai departe.

Cămilele iuțiră pasul, gemând de încântare pe măsură ce mirosul apei devenea tot mai puternic. Când se opriră din nou, după-amiază târziu, Penrod recunoscu terenul din față de când trecuse ultima dată pe acolo. Era o înșiruire spectaculoasă de deluşoare argiloase, sculptate de vânturi și de vreme într-o galerie de forme ciudate și scobituri bizare. Unele semănau cu armate în marș de războinici de piatră, altele, cu niște lei ghemuiți sau dragoni înaripați, gnomi sau djinni. Deasupra lor se înălța o coloană înaltă și impresionantă de piatră, ce semăna cu o femeie în veșmânt lung și cu văl de văduvă care părea că jelește.

– E Văduva lui Ahab, spuse Yakub, și stă cu fața spre izvor, acolo unde a murit soțul ei.

Îndemnă cămila cu țepușa lungă și porniră din nou la drum. Animalele erau mai nerăbdătoare decât călăreții.

– Stați! strigă Penrod deodată și, când Yakub și al-Saada se uitară în urmă, le făcu un semn poruncitor.

Întoarse propria cămilă într-o vale domoală, care-i ascundea complet. Cei doi îl urmară fără ezitare. Trebuiră să se lupte cu cele trei cămile, forțându-le să se culce, îndemnându-le și răsucindu-le testiculele ca să se așeze, în timp ce ele protestau cu un muget. Apoi le priponiră cu funii de piele neargăsită ca să nu se poată ridica din nou. Al-Saada rămase să le păzească și să se asigure că nu încercau să scape în căutarea apei. Apoi Penrod o luă înaintea lui Yakub spre vârful crestei și găsiră un punct de observație printre dealurile argiloase. Penrod se întinse pe burtă și îndreptă binoclul peste terenul aspru, dincolo de Văduva lui Ahab. Yakub se

întinse lângă el, strângând ochii cu putere în strălucirea luminii de la apus. După o așteptare lungă, murmură:

– Nu văd nimic, doar nisip și stânci. Ai văzut o umbră, Abadan Riji. Nici măcar un djinn n-ar locui aici, zise el dând să se ridice.

– Stai jos, imbecilule, se răsti Penrod.

Rămaseră tăcuți și nemișcați încă o jumătate de oră. Apoi Penrod îi întinse lui Yakub binoclul.

– Iată-l pe djinnul tău.

Yakub se uită prin lentile, apoi tresări și exclamă când zări silueta îndepărtată a unui om. Fusese invizibil, stând la umbra de la baza unui monolit de argilă. Doar punctișorul de lumină reflectată în lama sabiei pe care o ascuțea îi atrăsese atenția lui Penrod. Acum se ridică în picioare și merse în lumina oblică, o formă nefirească în peisajul deprimant.

– Îl văd, Abadan Riji, încuviință Yakub. Ochii tăi sunt ageri. Poartă *jibba* peticită a mahdiștilor. Mai sunt și alții?

– Poți să fii sigur, murmură Penrod. Oamenii nu călătoresc singuri în locul ăsta.

– Un grup de iscoade? sugeră Yakub. Spioni trimiși să-i aștepte pe soldații care vin?

– Știu că izvorul Ucigașului de Cămile e prea mic și că apele sunt prea amare ca să adape un regiment întreg. Așteaptă să intercepteze mesageri care îi duc depeșe pașei Gordon în Khartoum. Știu că nu există alt drum. Știu că trebuie să venim pe aici.

– Păzesc apa. Nu putem merge mai departe fără apă pentru cămile.

– Nu, încuviință Penrod. Trebuie să-i ucidem. Nu trebuie să scape niciunul ca să-i alerteze pe ceilalți în legătură cu trecerea noastră pe aici.

Se ridică și, folosindu-se de adăpostul oferit de deal, se întoarse în locul unde al-Saada aștepta cu animalele. Nu

îndrăzniră să fiarbă o altă cafea în timp ce aşteptau venirea nopţii, fiindcă mirosul de fum putea să ajungă la duşmani şi să le trădeze prezenţa. În schimb, băură apă din burdufuri cu zgârcenie şi îşi ascuţiră săbiile în timp ce mâncau smochine. Apoi arabii îşi întinseră rogojinile şi se rugară.

Întunericul se lăsă fierbinte şi greoi ca o pelerină de lână peste dealuri, dar Penrod aşteptă până când Orion Vânătorul ajunse la zenit pe cerul sudic ca să-şi lase cămilele şi să înainteze pe jos, cu Yakub în faţă, cu revolverul Webley la betelie şi cu sabia scoasă în mâna dreaptă. O făcuseră de multe ori până atunci şi se mişcau la distanţă unul de altul, dar mereu în contact. Penrod ocoli în direcţia vântului locul în care văzuseră ultima dată paznicul derviş şi fu recunoscător pentru briza serii, ce acoperea cele mai mici sunete pe care le-ar fi putut face în timp ce se apropiau. Mai întâi le simţi mirosul, fumul coşului cu jar şi aroma intensă a balegii de cămilă arsă. Pocni uşor din degete ca să le atragă atenţia lui Yakub şi lui al-Saada şi-i văzu ghemuindu-se ascultători, nişte ghemotoace întunecate în lumina stelelor din spatele lui.

Se furişă în faţă din nou, în direcţia vântului, lăsând fumul înaintea lui. Se opri când auzi un râgâit de cămilă şi un mormăit încet. Se întinse pe burtă şi se uită înainte, aşteptând cu răbdarea vânătorului. Ochii lui cuprindeau încet terenul denivelat din faţă, observând fiecare piatră şi asperitate. Apoi ceva îşi schimbă forma şi întoarse privirea într-acolo. Se mişcă din nou şi recunoscu un cap de om. Un paznic stătea exact deasupra buzei unei râpe puţin adânci. Deşi era trecut de miezul nopţii, omul era încă treaz şi atent. Penrod simţi mirosul lui Yakub lângă el, de transpiraţie, de tutun şi de cămile, şi răsuflarea lui caldă la ureche.

– L-am văzut şi i-a sunat ceasul să moară.

Penrod îi strânse braţul în semn de încuviinţare, iar Yakub se furişă înainte ca o viperă de deşert. Era un artist al

pumnalului. Silueta i se confunda cu pietrele şi cu umbrele proiectate de stele. Penrod îl privea pe paznic şi văzu deodată un altul apărând în spatele lui. Preţ de o clipă, formară o singură pată neagră. Apoi se auzi o răsuflare uşoară şi cele două capete dispărură din vedere. Penrod aşteptă, dar nu se auzi niciun strigăt sau vreo avertizare. Pe urmă, Yakub ieşi din râpă cu şchiopătatul lui ciudat ca de crab. Se aşeză lângă stăpânul său şi şopti:

– Mai sunt încă cinci. Dorm cu cămilele în fundul râpei.

– Cămilele au frâiele puse?

Nu avea de ce să se întrebe. Oamenii erau războinici şi ar fi fost gata să sară în şa şi să pornească în clipa în care se trezeau.

– Cămilele sunt înşeuate. Oamenii dorm cu armele lângă ei.

– Mai este vreun paznic?

– N-am văzut niciunul.

– Unde e fântâna?

– N-au fost atât de neghiobi încât să stea lângă apă. E la trei sau patru sute de paşi în direcţia aceea.

Yakub arătă spre capătul din dreapta al râpei ascunse.

– Aşadar, dacă mai e altcineva, o să fie acolo, păzind apa.

Penrod se gândi câteva clipe, apoi pocni iar din degete. Al-Saada veni şi se ghemui lângă ei.

– O să aştept între tabără şi izvor ca să văd dacă apare vreun alt paznic. Voi mergeţi şi daţi-le un loc în paradis acestor fii ai Mahdiului.

Penrod îi bătu pe fiecare pe umăr, o confirmare şi, totodată, o binecuvântare. Erau mai pricepuţi decât el la genul acesta de luptă corp la corp. El nu-şi putea înăbuşi niciodată greaţa atunci când trebuia să ucidă un om în somn.

– Aşteptaţi până ajung în poziţie, spuse apoi.

Penrod se mişcă repede către dreapta. Ajunse la buza râpei şi privi în jos. Văzu cadavrul celui pe care Yakub îl

omorâse zăcând sub margine. Omul avea genunchii la piept şi Yakub îi acoperise capul cu turbanul ca să-l facă să pară că adormise la post. Ceva mai departe, oamenii şi animalele de pe fundul râpei, ca o grămadă întunecată, nu puteau fi distinşi unii de alţii. Probabil că Yakub se târâse până aproape ca să-i numere. Se adăposti la umbra unui bolovan, de unde putea să vadă râpa şi să observe orice apropiere din direcţia fântânii.

Îşi simţi nervii încordându-i-se în timp ce Yakub, mai întâi, şi al-Saada, mai apoi, se furişau în râpa de sub el. Se amestecară cu masa de oameni şi de animale, iar el îşi imagina loviturile însângerate de cuţit în timp ce treceau cu repeziciune de la un om adormit la altul. Apoi, deodată, se auzi un strigăt strident şi nervii i se întinseră la maximum. Unul dintre ei ratase lovitura şi ştia că nu era Yakub. Se produse instantaneu agitaţie şi masa liniştită de trupuri explodă în mişcări şi sunete violente. Cămilele săriră mugind în picioare, oamenii strigară şi oţelul se ciocni de oţel. Văzu un om sărind în spatele unui animal şi ieşind din tabără, apoi urcând peretele îndepărtat al râpei. Un alt derviş scăpă din încăierare şi alergă spre fundul râpei; nu se îndepărtase prea mult când o siluetă fugi după el, în stilul inconfundabil de crab ce înghiţea pământul cu o viteză înşelătoare. Cei doi dispărură aproape imediat.

Penrod era pregătit să coboare înapoi în râpă şi să se alăture luptei, dar auzi paşi în spatele lui şi rămase pitit. La lumina stelelor, văzu o altă siluetă alergând spre el din direcţia Văduvei lui Ahab. Probabil că era al doilea paznic derviş. Avea sabia în mâna dreaptă şi scutul pe celălalt umăr. Când era prea aproape ca să scape, Penrod îi sări în cale. Dervişul nu ezită, ci alergă direct spre el, fluturând sabia lungă. Penrod pară cu uşurinţă, făcând oţelul să se izbească zgomotos, apoi fandă spre capul lui. Dervişul ridică scutul ca să pareze lovitura şi Penrod împinse sabia spre ţintă, o lovitură

clasică în mijlocul pieptului, pentru ca lama să-l străpungă cu totul şi să iasă de două palme prin spatele coastelor. Cu aproape aceeaşi mişcare, retrase şi scoase sabia, iar dervişul căzu fără un sunet.

Penrod îl lăsă acolo şi coborî în fugă pe marginea râpei. Îl văzu pe al-Saada aplecat peste un trup, tăind gâtul victimei cu pumnalul; sângele ţâşni din artera secţionată. Al-Saada se îndreptă şi se uită în jur, cu mişcări greoaie. Trei cadavre zăceau în locul unde dormiseră.

– Lucru de mântuială! Doi au scăpat, se răsti Penrod mânios. Yakub l-a fugărit pe unul, dar celălalt e călare. Trebuie să mergem după el.

Al-Saada făcu un pas spre Penrod şi pumnalul mânjit de sânge îi căzu din mână. Se prăbuşi încet în genunchi. Lumina stelelor era destul de puternică pentru ca Penrod să-i vadă expresia uimită.

– A fost prea rapid, zise al-Saada bălmăjind cuvintele.

Îşi luă cealaltă mână de la piept şi se uită în jos, la el însuşi. Sângele din rana de sub coaste îi mânjea roba până la genunchi.

– Fugi după el, Abadan Riji! O să vin şi eu în scurt timp, zise el, prăbuşindu-se cu faţa în jos.

Penrod ezită doar o clipă, luptându-se cu instinctul de a-i sări în ajutor lui al-Saada. Dar îşi dădea seama din felul molatic în care căzuse că deja nu mai avea ce ajutor să-i dea şi că, dacă îl lăsa pe derviş să scape, propriile şanse de a răzbate până la oraşul asediat erau serios ameninţate.

– Mergi cu Domnul, Saada, zise el încetişor, apoi se întoarse cu spatele.

Alergă spre cea mai apropiată cămilă a dervişilor şi încălecă. Tăie cu sabia priponul de la genunchi. Cămila se ridică în picioare şi porni în galop urcând peste marginea râpei. Penrod zări forma celeilalte cămile zburând înainte, ca o

molie în lumina stelelor. După câteva sute de paşi, se obişnuise deja cu ritmul animalului de sub el. Părea puternic şi probabil fusese bine adăpat şi hrănit în timpul veghii de la Marbad Tegga. Îşi folosi corpul ca să-l îndemne înainte, ca un jocheu care goneşte spre poartă. O privire scurtă spre cer îi confirmă ceea ce ştia deja: fugarul se îndrepta direct spre sud, către cel mai apropiat mal al Nilului.

Goniră încă un kilometru şi jumătate, apoi Penrod îşi dădu seama că dervişul încetinise, mergând la trap. Ori fusese rănit în ambuscadă şi nu ştia că este urmărit, ori îşi lăsa animalul să se păstreze pentru drumul lung şi cumplit pe care îl aveau de făcut dacă spera să ajungă la fluviu. Penrod îşi îndemnă cămila la viteza cea mai mare şi acoperi repede distanţa.

Începea să creadă că era posibil să-l prindă pe derviş înainte să-şi dea seama de pericol, dar deodată văzu figura palidă a acestuia întorcându-se şi privind peste umăr. În clipa în care-l zări pe Penrod, lovi cu ţepuşa cămila şi o îndemnă cu strigăte ascuţite. Cele două cămile alergau de parcă ar fi fost legate una de alta, mai întâi printr-o vale uscată, apoi pe culmea pietroasă. Treptat, cămila lui Penrod începu să se folosească de viteza şi de rezistenţa superioară şi se apropie fără milă. Penrod cârmi uşor în spatele duşmanului, plănuind să se apropie din stânga lui; bănuia că acesta era dreptaci şi că avea să-i fie mai greu să se apere din partea aceea.

Deodată, ca din senin, dervişul întoarse cămila către dreapta şi o făcu să se oprească brusc la doar o sută de paşi în faţă. Când se răsuci pe şaua înaltă de lemn, Penrod observă că avea o puşcă în mâini şi că o ridica spre el. Crezuse că arabul nu avea decât sabia şi nu se gândise la posibilitatea că ar putea fi o armă în teaca din spatele şeii.

– Haide, mâncător de porc! strigă Penrod şi întinse mâna după revolverul ascuns la cingătoare.

Distanţa era prea lungă pentru armă, iar spatele cămilei în fugă nu era o platformă stabilă de pe care să tragă, dar trebuia să încerce să-i strice ţinta adversarului ca să se poată apropia destul pentru lupta cu sabia.

Arabul trase din spatele cămilei în picioare. Penrod ştiu după flama de pulbere neagră din ţeavă şi după răsunetul tunător distinctiv că avea în faţă o carabină Martini-Henry, probabil una capturată la El Obeid sau Suakin. O fracţiune de secundă mai târziu, glonţul greu de plumb străpunse carnea şi cămila se împiedică sub el. Dervişul se răsuci şi se aplecă peste carabină, încercând să pună un alt cartuş în închizător. Gonind în viteză, Penrod se apropie din stânga lui cu sabia ridicată şi gata de atac. Arabul îşi dădu seama că nu putea reîncărca la timp şi lăsă carabina din mâini. Întinse mâna peste umăr şi scoase paloşul din teaca legată la spate. Se uită la Penrod şi tresări de surpriza recunoaşterii.

– Te cunosc, păgâne! strigă el. Te-am văzut pe câmpul de luptă la El Obeid. Tu eşti Abadan Riji. Te blestem pe tine şi pe Dumnezeul tău odios cu trei capete.

Îndreptă lovitura grea a sabiei cu lamă încrucişată spre capul cămilei lui Penrod. În ultimul moment, Penrod trase animalul înapoi şi lovitura nimeri prea sus. Lama tăie una din urechile animalului aproape de craniu şi cămila cârmi într-o parte. Penrod o struni, dar o simţi cum se împiedică în timp ce rana de glonţ din piept începea să o vlăguiască. Dervişul era la o distanţă suficientă ca să nu-l poată ajunge cu sabia şi, cu toate că încercă să-l lovească, nu-l atinse. Cămila gemea. Deodată, picioarele din faţă cedară şi căzu grămadă la pământ. Penrod trase picioarele şi ateriză drept, reuşind să nu se dezechilibreze.

Până să-şi vină în fire, dervişul pe cămilă era la o sută de paşi distanţă şi se îndepărta în viteză. Penrod scoase revolverul Webley de la cingătoare şi descărcă magazia în spatele

formelor tot mai mici ale călăreţului şi cămilei. Nu se auzi nicio bufnitură a loviturii de glonţ care să-l încurajeze. În câteva secunde, dispăruseră în întuneric. Penrod înclină capul ca să asculte, dar nu se auzea decât sunetul vântului.

Cămila se zbătea slăbită încercând să se ridice din nou, însă scoase brusc un muget dogit şi se rostogoli pe spate, zvâcnind convulsiv în aer din picioarele cu pernuţe uriaşe. Apoi se prăbuşi şi se întinse pe pământ cu capul întins înainte. Respira greoi şi Penrod văzu două firicele de sânge curgându-i din nări de câte ori răsufla. Reîncărcă revolverul, se aplecă peste animalul muribund, îi lipi ţeava de ceafă şi trase un singur glonţ în creierul acestuia. Mai rămase câteva minute ca să caute în desagi vreun lucru important, dar nu găsi hărţi sau documente, ci doar o ediţie a Coranului cu colţuri îndoite pe care o păstră. Descoperi doar un sac cu carne uscată şi cu turte de sorg cu care să-şi suplimenteze raţiile frugale.

Se întoarse cu spatele la leş şi porni pe propriile urme înapoi, spre Marbad Tegga. Nu făcuse niciun kilometru când văzu un alt călăreţ pe cămilă venind înspre el. Se aşeză la pândă în genunchi în spatele unei stânci negre şi crestate, dar când călăreţul se apropie, îl recunoscu pe Yakub şi-l strigă.

– Lăudat fie numele lui Allah! se bucură Yakub. Am auzit împuşcături.

Penrod se urcă în spatele şeii lui şi se întoarseră la Marbad Tegga.

– Omul meu a scăpat, recunoscu el. Avea o puşcă şi mi-a omorât cămila.

– Al meu n-a scăpat, dar a avut o moarte bună. Era războinic şi îi onorez amintirea, zise Yakub sec. Dar a murit şi al-Saada. A meritat să moară pentru neîndemânarea lui.

Penrod nu răspunse. Ştia că nu se prea îndrăgiseră cei doi, fiindcă, deşi erau musulmani, al-Saada era egiptean şi Yakub era arab Jaalin.

Pe marginea râpei, dincolo de tabăra inamică, Penrod găsi o crăpătură adâncă în piatră şi îl întinse pe al-Saada acolo. Îi înfăşură capul cu pelerina şi îi puse pe piept Coranul găsit în desagă. Apoi adunară în jurul lui un morman de argilă. Era o înmormântare simplă, dar potrivită pentru religia lui. Nu dură mult şi niciunul nu vorbi în tot acest timp.

După ce terminară, se întoarseră în grabă în tabăra dervişilor şi începură pregătirile pentru a continua călătoria.

– Dacă mergem repede, s-ar putea să trecem totuşi printre liniile inamice înainte ca acela care a scăpat să dea alarma.

Cămilele capturate erau toate grase, bine adăpate şi odihnite. Puseră şeile pe ele şi le dădură drumul cămilelor epuizate, care plecară să găsească apă în Marbad Tegga, apoi o luară spre fluviul îndepărtat. În burdufurile dervişilor aveau mai multă apă dulce de Nil decât aveau nevoie doi oameni. Printre provizii, găsiră alţi saci de turte de sorg, smochine şi carne uscată.

– Acum avem provizii să ajungem până la Khartoum, spuse Penrod cu satisfacţie.

– Se vor aştepta să mergem spre vadul din fluviu de la Korti, dar ştiu o altă trecere mai departe spre vest, mai jos de cataractă, îi spuse Yakub.

Cei doi urcară pe două dintre cămilele odihnite şi, ducându-le de hăţuri pe celelalte trei, încărcate cu burdufurile umflate cu apă, se îndreptară spre sud.

Se odihneau la miezul fiecărei zile, întinşi pe fâşia îngustă de umbră făcută de animale. Cămilele stăteau culcate în bătaia soarelui, ceea ce ar fi făcut sângele oricărui om sau animal să fiarbă, dar ele nu păreau să simtă vreun disconfort. De îndată ce tirania soarelui slăbea, mergeau până seara şi toată noaptea. În zorii celei de-a treia zile, în timp ce

felinarul veşnic al luceafărului ardea încă deasupra liniei orizontului, Penrod îl lăsă pe Yakub cu animalele şi urcă în vârful unui deal conic, singura formă de relief aparte în lumea aceea pârjolită şi pustie.

Până să ajungă în vârf se crăpase de zi şi îl aştepta o privelişte extraordinară. La vreo trei kilometri în faţă, ceva alb precum sarea şi graţios ca aripa unui pescăruş aluneca pe oceanul de piatră şi nisip steril. Ştiu ce era dinainte să ridice binoclul la ochi. Se uită la umflătura singurei vele latine, ce părea atât de neobişnuită pe un asemenea fundal. Mai pierdu ceva timp desfătându-se cu senzaţia de uşurare şi de împlinire care îl cuprinse: aripa albă a bărcii cu pânze plutea pe apele Nilului.

Se apropiară de fluviu cu cea mai mare grijă. În timp ce ororile Mamei Pietrelor se aflau în spatele lor, o nouă ameninţare le stătea înainte: oamenii. Barca cu pânze dispăruse din vedere în aval. Când ajunseră pe malul fluviului, era pustiu; nu se vedea niciun semn al prezenţei oamenilor acolo. Doar nişte egrete albe zburau spre est în formaţie de săgeată, îndreptându-se în jos, spre apele reci. Pe fiecare mal se vedeau câte o fâşie îngustă de vegetaţie, câteva pâlcuri de stuf, nişte palmieri subţiri şi un singur sicomor magnific cu rădăcinile aproape înfipte în mâlul de pe margine. Un mormânt vechi din chirpici fusese construit la umbra lui. Tencuiala era crăpată şi din pereţi căzuseră nişte bucăţi. Panglici colorate şi şterse fluturau din crengile întinse de deasupra lui.

– E arborele sfântului al-Maula, pustnicul care a trăit aici acum o sută de ani, spuse Yakub. Pelerinii au pus panglicile acolo în semn de respect, pentru ca sfântul să-şi amintească de ei şi să le îndeplinească orice dorinţă. Suntem la două leghe la vest de vad şi satul Korti se află la aproape aceeaşi distanţă către est.

Se întoarseră de pe malul râului ca să nu fie văzuţi de echipajele bărcilor în trecere şi se îndreptară spre vest prin

văile seci şi colinele vălurite, până ajunseră la un mal înalt de piatră aflat deasupra întinderii uriaşe a Nilului. Pentru tot restul zilei, rămaseră la pândă în vârful stâncii.

Deşi Nilul era artera principală de comerţ şi călătorie pentru o porţiune mai mare decât toată Europa Occidentală, nu mai trecu niciun vas şi nu se văzu niciun semn cum că ar mai fi fost oameni în zona aceea a malurilor. Acest lucru îl neliniştea pe Penrod. Ceva oprise probabil tot comerţul pe fluviu. Era aproape sigur că despre asta îl avertizase Bakhita şi că, undeva prin apropiere, era în desfăşurare o mişcare masivă a armatelor dervişe. Voia să ajungă în pustiurile deşertului Monassir cât mai curând posibil şi să stea la distanţă de maluri până ajungea faţă în faţă cu oraşul Khartoum şi putea să se repeadă, în sfârşit, în fortăreaţa asediată a lui Gordon.

Când unghiul soarelui se schimbă, conturul mai întunecat al apelor puţin adânci abia se mai zări. O bucată de stâncă scufundată ieşea la jumătatea râului şi, de pe partea opusă, se întindea înspre ea un banc de nisip lung. Canalul dintre cele două vaduri era de un verde-închis, dar era îngust, având o lăţime de mai puţin de o sută cincizeci de paşi. Penrod memoră poziţia cu atenţie. Dacă foloseau burdufurile goale pe post de colaci de salvare, puteau trece înot cu animalele peste porţiunea mai adâncă. Desigur, trebuiau să traverseze pe întuneric. Ar fi fost extrem de vulnerabili dacă ar fi fost prinşi în mijlocul apei în plină zi, în cazul în care apărea pe neaşteptate o barcă dervişă. După ce ajungeau pe malul opus, puteau să reumple burdufurile şi să continue drumul spre Monassir.

În ultima oră cu lumină de zi, Penrod îl lăsă pe Yakub cu animalele pe malul înalt şi coborî singur să caute urme. După ce verifică în sus şi-n jos în lungul apei, observă satisfăcut că de curând nu trecuseră pe acolo contingente mari de soldaţi inamici.

Când se lăsă întunericul, Yakub aduse şirul de cămile. Golise apa rămasă în burdufuri, le umflase şi le legase din nou. Fiecare cămilă avea câte două asemenea baloane negre uriaşe într-o parte şi-n alta. Erau prinse unele de altele cu două funii ca să nu se despartă în apă.

Cămilele se opriră brusc când să intre în apă, dar Penrod şi Yakub le îndemnară să înainteze pe mal către stânca submarină. În timp ce mergeau spre mijlocul Nilului, apa crescu până când le ajunse bărbaţilor la bărbie şi fură nevoiţi să se agaţe de frâiele cămilelor. Picioarele şi gâturile lungi ale animalelor îi ajutară să traverseze aproape până în partea opusă, fără să-şi piardă echilibrul şi să fie nevoiţi să înoate stângaci. Dar burdufurile ridicau cămilele la suprafaţă, iar Penrod şi Yakub înotară pe lângă ele, îndemnându-le tot înainte, îndreptându-le capul în direcţia potrivită şi având grijă să se ferească de picioarele din faţă care se mişcau sub suprafaţa apei. Înotară cu ele până pe bancul de nisip de pe partea opusă şi, când avură din nou pe ce să-şi sprijine picioarele, le lăsară să iasă pe uscat. Umplură repede burdufurile cu apă şi le dădură cămilelor ultima porţie de apă pentru multe zile.

Traversarea durase mai mult decât plănuise Penrod şi cerul dinspre est pălea deja când ei fură gata să plece de lângă Nil, cu burdufurile pline şi cu burţile cămilelor umflate de apă. Înainte să plece la drum, încercară să şteargă urmele de pe mal, dar cu numărul mare de animale împovărate şi muncind pe întuneric fu imposibil. Nu aveau decât să spere că vântul şi apele fluviului aveau să le şteargă înainte să fie descoperite de iscoadele dervişilor.

Cu toate acestea, o presimţire neagră a unei nenorociri căzu pe umerii lui Penrod în timp ce se îndreptau spre deşertul Monassir. După câteva ore de drum, senzaţia deveni atât de copleşitoare, încât înţelese că trebuia să cureţe drumul din urmă ca să se asigure că traversarea lor nu fusese

descoperită. Alese cel mai rapid şi mai inimos animal din şir – cunoştea deja fiecare cămilă după temperament şi abilităţi. Îl trimise pe Yakub înainte cu celelalte, iar el se întoarse pe drumul din spate. Când era la câţiva kilometri de fluviu, părăsi poteca şi se îndreptă spre un şir de dealuri joase pe care le remarcase mai devreme şi care dădeau către râu. Culcă şi legă cămila sub linia orizontului, apoi se furişă mai departe. Când se apropie de culmea dealului, se culcă pe burtă, se târî în spatele unui afloriment stâncos şi privi în jos spre valea Nilului. Inima îi sări în piept şi nervii i se încordară când văzu peisajul de jos.

Câteva iscoade dervişe descălecaseră pe malul apropiat al Nilului şi era evident că descoperiseră urma care ieşea din apă. Se uită cu atenţie la duşmani prin binoclu. Erau şase. Se gândi că unul ar fi putut fi cel pe care-l urmărise de la Marbad Tegga, dar nu putea fi sigur. Toţi erau arabi zvelţi, căliţi în deşert, probabil din tribul Beja. Purtau *jibba* din petice colorate specifică mahdiştilor şi aveau scuturile rotunde distinctive şi săbiile lungi în teacă. Se sprijineau de suliţe şi discutau aprins despre urmele de pe mal. Unul se întoarse şi arătă spre sud, în direcţia urmei, şi toţi se uitară într-acolo. Păreau că privesc cu atenţie exact locul unde stătea întins Penrod.

Se ascunse după pietre în timp ce analiza situaţia. Era evident că omul pe care îl urmărise de la Marbad Tegga, chiar dacă nu era acolo, jos, ajunsese la fluviu înaintea lor. Probabil le dăduse vestea grupurilor avansate din marea armată dervişă care cobora dinspre nord. Probabil că unul dintre emirii aflaţi la comandă trimisese acest grup de iscoade ca să cerceteze vadurile din fluviu şi să-i intercepteze. Penrod îşi dădea seama dintr-o privire că erau agagieri, cei mai buni războinici dervişi. El şi Yakub erau depăşiţi numeric, trei la unul, iar dervişii erau în stare de alertă. Îşi scoase din minte orice idee de luptă. Singura lor salvare era să fugă.

Își îndreptă atenția de la oameni la animale. Fiecare călărea pe un cal frumos. Aveau o singură cămilă de povară, care căra sacii de piele cu echipamente, mâncare și muniție, dar nu aveau burdufuri cu apă. În mod clar, era un grup de recunoaștere preliminară, dar erau limitați de lipsa burdufurilor cu apă la fâșia îngustă de pământ de câțiva kilometri aflată de-o parte și de alta a fluviului. Nu erau echipați pentru o incursiune mai adâncă în Monassir. Pentru a intercepta caravana lui Penrod, trebuiau să călărească cu viteză și să ocolească marea cotitură a râului, să încerce să ajungă înaintea lor pe malul fluviului din partea opusă a orașului Khartoum. Drumul acela era cu aproape trei sute de kilometri mai lung decât cel pe care-l aveau de făcut el și Yakub. Simți un val de ușurare când își dădu seama că nici cei mai rapizi cai nu puteau să le taie calea înainte de a ajunge la destinație.

– Vă las la mila lui Allah, murmură el ca o binecuvântare sarcastică, apoi se târî înapoi sub linia orizontului, ca să se întoarcă la cămilă și să-l prindă din urmă pe Yakub. O agitație neașteptată printre oamenii de jos îl făcu să se oprească. Focaliză rapid binoclul. Doi dintre agagieri se întorseseră lângă cămila de povară și o forțaseră să îngenuncheze. Dezlegară o parte din echipament de pe spatele animalului. Unul dintre arabi se așeză cu picioarele încrucișate, ținând în brațe ceva ce părea să fie o tăbliță de scris. Scria cu mare grijă și concentrare.

Celălalt luă o cutie mică din povara cămilei și scoase învelișul din bumbac care o acoperea. Deschise o trapă din capac și își vârî mâinile înăuntru. Penrod icni când văzu un cap mic ca de pasăre săltând și ivindu-se între degetele omului. Scribul lăsă penița din mâna, înfășură mesajul cu grijă și se ridică. Celălalt întinse vietatea din mână și își făcură de lucru preț de încă o clipă.

Scribul se ridică din nou şi făcu un semn din cap. Cu mâinile în sus, celălalt aruncă în aer porumbelul gri cu pene lucioase. Pasărea îşi luă zborul, fluturând încet aripile în timp ce se ridica tot mai sus deasupra râului. Toţi arabii îl priviră cu capul dat pe spate. Strigătele lor înăbuşite de încurajare ajungeau la Penrod chiar şi de la distanţă.

– Zboară, micuţule, pe aripile îngerilor lui Dumnezeu!

– Iute până în sânul Sfântului Mahdiu!

Porumbelul urcă tot mai sus, apoi descrise o serie de cercuri largi pe cer, un punctişor pe fundalul albastru, până când, în cele din urmă, se orientă şi ţâşni în linie dreaptă spre sud, pe deasupra cotiturii, către oraşul derviş Omdurman.

Penrod îl urmări până când dispăru din vedere, sperând să zărească deasupra lui silueta cu aripi ascuţite specifică şoimilor Saker de deşert, apoi să înceapă o cădere mortală, dar nu apăru niciun prădător, iar porumbelul îşi continuă zborul.

Penrod coborî panta în fugă şi sări în şa. Întoarse capul cămilei spre sud, în aceeaşi direcţie în care plecase porumbelul, şi o îndemnă să ţină pasul pe care-l putea menţine fără să se oprească deloc în următorii optzeci de kilometri. Dar porumbelul putea ajunge la Omdurman înainte de lăsarea nopţii, în timp ce el şi Yakub mai aveau cel puţin încă patru sute de kilometri de parcurs. Acum ştia prin ce încercare cumplită mai aveau de trecut înainte să ajungă la Khartoum şi să-i transmită depeşa Chinezului Gordon.

Osman Atalan conducea hoarda de credincioşi spre marea moschee din Omdurman. Deasupra capului îi flutura flamura personală, care îi fusese dăruită de Mahdiu. Era compusă din texte din Coran şi o ţineau doi agagieri. De jur împrejurul lui, tobele uriaşe de război din cupru vibrau cu

putere. Goarnele *ombeya* mugeau, iar mulțimile strigau laude pentru Dumnezeu, pentru Mahdiu și califul lui. Căldura copleșea masa mișcătoare de oameni și praful se ridica într-un nor dens de sub tropăitul tălpilor, plutind pe deasupra capetelor. În timp ce se apropiau de zidul exterior al moscheii, entuziasmul creștea treptat, știindu-se că, în ziua aceea, Mahdiul, lumina Islamului, avea să predice cuvântul lui Dumnezeu și al Profetului său. Ansarii începură să danseze. Cândva fuseseră numiți dervișii, dar Mahdiul interzisese folosirea acestui cuvânt pentru că era înjositor.

– Sfântul Profet mi-a vorbit de multe ori și a spus că cine-i numește dervișii pe adepții mei ar trebui bătut de șapte ori cu spini și să primească o ploaie de lovituri de bici. Căci nu le-am dat eu un nume mândru și o promisiune a paradisului războinicilor mei adevărați care au triumfat pe câmpul de luptă la El Obeid? N-am decretat să fie cunoscuți drept ansarii mei, partizanii și ajutoarele mele? Să fie cunoscuți drept ansari și să se bucure de gloria acestui nume.

Ansarii dansau în lumina soarelui ca niște diavoli în praf, învârtindu-se din ce în ce mai repede, până când picioarele păreau să nu le mai atingă pământul, iar șirurile de credincioși care se înghesuiau în jurul lor cântau și strigau cele nouăzeci și nouă de nume frumoase ale lui Allah: „Al-Hakim, Înțeleptul. Al-Majid, Gloriosul. Al-Haqq, Adevărul...“ Unul câte unul, dansatorii erau cuprinși de extazul religios și căzeau la pământ, făcând spume la gură și zvârcolindu-se până când ochii li se dădeau peste cap în orbite.

Osman intră pe poarta moscheii. Era o vastă împrejmuire deschisă spre cer, înconjurată de un perete înalt de șase metri din chirpici. Avea opt sute de pași de jur împrejur și tot spațiul era plin de rânduri îngenuncheate de credincioși în uniforme *jibba*. În capătul opus al moscheii, o deschizătură era ascunsă de un șir de ansari în robe negre, călăii Mahdiului.

Osman își croi drum încet prin mulțime spre locul acela. Rândurile de siluete în genunchi îi făceau loc și-i strigau laude în timp ce trecea, fiind cel mai important dintre marii emiri. În primul rând de credincioși, agagierii îi întinseră covorașul de rugăciune din lână frumos vopsită. Alături, așezară cei șase colți mari de fildeș pe care-i luaseră în timpul vânătorii din Valea Atbara. Osman îngenunche pe covoraș și rămase cu fața spre poarta îngustă din perete, care ducea la încăperile private ale Mahdiului.

Treptat, zarva nebunească a credincioșilor se reduse la un zumzet, apoi la o tăcere tensionată, plină de nerăbdare. Liniștea fu spartă de sunetul strident de *ombeya*, apoi pe poartă apăru o mică procesiune. În frunte se aflau cei trei califi. Numindu-i pe acești oameni succesorii lui, Mahdiul urmase pur și simplu precedentul creat de Mahomed, primul Profet.

Ar fi trebuit să fie prezent și al patrulea calif, Al Senussi, conducătorul din Cyrenaica. Acesta trimisese un emisar în Sudan ca să-i aducă vești despre persoana care susținea că era Mahdiul. Omul sosise tocmai când orașul El Obeid era prădat. Văzuse ororile masacrului, jaful, tortura, copiii tăiați în bucăți de către ansari. Nu mai zăbovise să-l întâlnească pe Mahdiu și fugise de carnaj ca să-i povestească stăpânului barbariile la care fusese martor.

– Acest monstru nu poate fi adevăratul Mahdiu, hotărâse Al Senussi. Nu vreau să am de-a face cu el.

Așadar, erau doar trei califi, între care Abdullahi era primul. Prin comparație cu el, ceilalți doi erau cu totul nesemnificativi. Abdullahi îi conduse la covorașele de rugăciune care fuseseră întinse pentru ei pe daisul înălțat. După ce-și ocupară locurile, urmă o altă pauză plină de nerăbdare.

Ombeya urlă din nou și purtătorul de sabie al Mahdiului intră pe poartă. Purta simbolul puterilor temporale ale Mahdiului: o sabie cu o lamă incredibil de lungă și de

strălucitoare. Mânerul şi apărătoarea din aur erau bătute cu stele şi semiluni din pietre scumpe, iar oţelul avea incrustat în aur vulturul cu două capete al Sfântului Imperiu Roman, sub care era scris „Vivat Carolus". Nu era o relicvă islamică, ci trebuia să fi aparţinut cândva unui cruciat creştin. Era o moştenire transmisă de-a lungul secolelor din generaţie în generaţie, până când devenise sabia Mahdiului. În spatele purtătorului de sabie venea însuşi Profetul lui Dumnezeu.

Mahdiul era îmbrăcat într-o *jibba* frumos cusută şi imaculată. Pe cap purta coiful de aur cu plasă din zale care îi aparţinuse probabil unui sarazin al lui Saladin. Începu să înainteze încet şi demn prin congregaţia de credincioşi îngenuncheaţi. Rândurile se deschiseră dinaintea lui, iar şeicii, războinicii, preoţii şi emirii se târâră în faţă ca să-i sărute picioarele şi să-i ofere daruri.

Întindeau pumni de perle şi bijuterii din aur, pietre preţioase şi obiecte din argint frumos lucrate. Îi aşezau la picioare suluri de broderii de mătase şi aur curat. Mahdiul zâmbea cu expresia sa angelică şi le atingea capul, acceptând fiecare dar. În timp ce ansarii veneau în urma lui şi adunau ofrandele, Mahdiul le predica.

– Allah mi-a vorbit de multe ori şi mi-a spus că ar trebui să vi se interzică să purtaţi bijuterii şi haine elegante, pentru că aduc după ele îngâmfare şi mândrie. Ar trebui să purtaţi numai *jibba*, care vă recomandă ca iubitori ai Profetului şi ai Mahdiului. Prin urmare, e drept şi înţelept să-mi daţi mie spre păstrare aceste fleacuri şi zorzoane.

Cei aflaţi destul de aproape ca să-i audă vorbele le strigau cu voce tare mai departe, ca să audă şi să cunoască toţi înţelepciunea Mahdiului, iar cei aflaţi mai departe le repetau, aşa că, până la sfârşit, erau strigate până în cele mai îndepărtate colţuri ale îngrăditurii vaste. Credincioşii îl slăveau pe Dumnezeu fiindcă li se îngăduia să audă asemenea lucruri înţelepte.

Ridicau saci din piele cu monede de aur şi argint şi le turnau la picioarele lui, grămezi strălucitoare de dolari Maria Terezia, mohuri de aur şi sovereigni englezeşti, monedele din Orient şi Occident. Osman Atalan se târî în faţă sub greutatea celui mai mare dintre cei şase colţi şi agagierii lui îl urmară cu ofrande asemănătoare. Mahdiul îi zâmbi de sus lui Osman şi se aplecă să-l îmbrăţişeze.

Privitorii murmurară de uimire văzând o asemenea distincţie.

– Ştiţi că aceste bogăţii nu vă pot cumpăra un loc în paradis. Dacă un om îşi păstrează avutul şi nu mi-l aduce de bunăvoie şi nesilit de nimeni, Allah o să-l ardă cu foc şi pământul o să-l înghită. Pocăiţi-vă şi ascultaţi vorbele mele! Aduceţi la mine tot ce aţi luat pentru voi. Profetul, harul fie deasupra lui, mi-a spus de multe ori că orice om care păstrează în posesia sa bunurile prădate va fi distrus. Credeţi în cuvântul dezvăluit de Profet.

Strigară din nou de bucurie auzind cuvântul lui Dumnezeu, al Profetului său şi al Divinului Mahdiu şi se înghesuiră în faţă ca să-şi ofere bogăţiile.

După ce Mahdiul îşi termină periplul din jurul moscheii, se întoarse la dais şi se aşeză pe covoraşul de mătase pentru rugăciune. Unul câte unul, cei trei califi îngenunchează în faţa lui şi-i aduseră daruri. Unul bătu din palme şi un rândaş aduse de hăţuri un armăsar negru care lucea ca obsidianul spălat la lumina soarelui. Şaua era sculptată din abanos, iar căpăstrul şi hăţurile erau din mătase aurie, cu ciucuri din pene de marabu şi vultur.

Al doilea calif îi oferi un *angareb* regal, al cărui cadru era sculptat cu iscusinţă în fildeş şi incrustat cu aur.

Abdullahi era califul care îşi cunoştea cel mai bine stăpânul. Îi oferi Divinului Mahdiu o femeie, dar nu una obişnuită. O aduse el însuşi în îngrăditură. Era învăluită într-o pelerină din cap până la glezne, dar conturul corpului pe sub mătase

era grațios ca acela al unei gazele, iar picioarele goale aveau o formă elegantă. Califul deschise partea din față a pelerinei, dar o ținu astfel încât să fie ascunsă de toți ceilalți ochi în afară de ai Mahdiului. Era goală pe sub pelerină.

Mahdiul se sprijini într-un cot și se uită la ea. Era o copilă frumoasă din tribul Galla, care, la paisprezece ani, avea ochii negri ca puțurile de petrol și pielea netedă ca untul. Se mișca asemenea unui cerb tânăr abia trezit din somn. Avea sânii mici și feciorelnici, dar în formă de smochine coapte. Fiecare fir de păr de pe sexul ei fusese smuls cu meticulozitate, așa că vârfurile roz ale buzelor interioare îl priveau timid din crăpătura mică și durdulie. Acest lucru îi scotea în evidență vârsta fragedă. Mahdiul îi zâmbi. Ea lăsă capul în jos, își acoperi gura cu mâna micuță și chicoti sfios. Califul Abdullahi o acoperi la loc și Mahdiul făcu un semn spre el.

– Du-o în încăperile mele.

Apoi se ridică, întinse brațele și începu din nou să vorbească.

– Profetul mi-a spus de multe ori că ansarii mei sunt un popor ales și binecuvântat. Astfel, El v-a interzis să fumați sau să mestecați tutun. Nu veți bea alcool. Nu veți cânta la alte instrumente muzicale decât toba și *ombeya*. Nu veți dansa, decât pentru a le aduce laude lui Dumnezeu și Profetului său. Nu veți fi desfrânați, nici nu veți comite adulter. Nu veți fura. Iată soarta celor care nu se supun legilor mele.

Bătu din palme și, de pe poarta laterală, călăii aduseră un bărbat în vârstă. Era desculț și avea doar o pânză pe șolduri. Turbanul îi fusese smuls și părul nespălat era de un alb murdar. Părea confuz și neajutorat. Avea o funie în jurul gâtului. Când ajunse în fața daisului, un călău trase de funie și-l culcă la pământ. Apoi alți patru îl înconjurară cu biciul pregătit.

– Acest om a fost văzut fumând tutun. Trebuie să îndure o sută de lovituri de bici.

– În numele Domnului şi al gloriosului său Mahdiu! încuviinţă congregaţia într-un glas, iar călăii se apucară de treabă laolaltă.

Prima lovitură lăsă o umflătură roşie pe spatele bărbatului, dar a doua făcu sângele să curgă. Victima urla şi se zvârcolea în timp ce altele urmară într-o succesiune rapidă. La sfârşit nu se mai mişca şi-l târâră afară pe poarta prin care intrase. În urma lui, praful era umed de sânge.

Următorul acuzat fu adus de funie şi Mahdiul privi în jos la el cu un zâmbet blând şi senin.

– Acest om a furat vâslele de la barca vecinului său. Profetul a hotărât să i se taie o mână şi un picior.

Călăul care stătea în spatele lui lovi cu paloşul jos şi tare şi reteză piciorul drept de la gleznă. Omul se prăbuşi în praf şi, când întinse mâna să se apere, călăul se urcă pe ea să o ţintuiască la pământ, apoi lovi şi tăie osul din încheietură. Cu repeziciune şi îndemânare, cauterizară cioturile înmuindu-le într-o oală micuţă cu catran fiert în jar. Apoi legară mâna şi piciorul tăiate în jurul gâtului omului şi-l târâră afară prin poarta laterală.

– Lăudate fie dreptatea şi mila Mahdiului, strigau credincioşii. Dumnezeu e mare şi nu există un alt Dumnezeu în afară de Allah.

Osman Atalan privea de pe locul său, din primul rând al moscheii. Era uimit de înţelepciunea şi priceperea Mahdiului. Ştia din instinct că noile ordine religioase nu se întemeiau oferind indulgenţe luxoase, ci impunând austeritatea morală şi devotamentul faţă de cuvântul lui Dumnezeu. Niciun om care era martorul domniei acestui Profet nu se putea îndoi de faptul că mânuia autoritatea lui Dumnezeu.

Mahdiul vorbi mai departe:

– Inima mea e grea ca piatra de durere, căci există în mijlocul nostru un cuplu păcătos, un bărbat şi o femeie care au comis adulter.

Congregaţia strigă furioasă şi toţi începură să-şi fluture mâinile deasupra capului, ţipând:

– Trebuie să moară! Trebuie să moară!

Aduseră mai întâi femeia. Era ceva mai mare decât o copilă, cu o siluetă ca de pribeag, cu braţe şi picioare subţiri ca nişte beţe. Părul i se revărsase peste faţă şi umeri şi plângea jalnic în timp ce-i legau mâinile şi picioarele de stâlpul de sub dais.

Apoi aduseră bărbatul. Şi el era tânăr, dar înalt şi mândru:

– Curaj, iubirea mea, îi strigă el femeii. Vom fi împreună într-un loc mult mai bun decât acesta.

În ciuda funiei legate de gât, păşea în faţă spre marginea podiumului ca şi cum ar fi dorit să-i vorbească Divinului Mahdiu, dar călăul îl trase de funie şi-l opri.

– Nu te apropia, bestie murdară, să nu mânjeşti cu sânge straiele Gloriosului.

– Pedeapsa pentru adulter este ca bărbatul să fie decapitat, zise Mahdiul, iar cuvintele lui fură repetate şi strigate prin îngrăditura vastă.

Călăul păşi în spatele victimei şi atinse ceafa cu tăişul sabiei, luându-şi ţinta. Apoi se retrase şi lovi, făcând lama să şuiere prin aer. Fata legată de stâlp strigă disperată când capul iubitului ei păru să sară de pe umeri. El rămase în picioare încă o clipă, apoi un şuvoi aprins ţâşni în aer, coborând în cascadă pe piept. Mahdiul păşi cu dispreţ în spate, dar o picătură stropi poala *jibbei* sale albe. Mortul căzu într-o amestecătură de membre şi capul i se rostogoli la picioarele daisului. Fata se văita şi se zbătea în legături ca să ajungă la el.

– Pedeapsa pentru femeia implicată în adulter este moartea prin lovirea cu pietre, spuse Mahdiul.

Califul Abdullahi se ridică de pe pernă şi merse la fata legată de stâlp. Cu un gest neobişnuit de tandru, îi dădu părul de pe faţă şi i-l legă la spate, pentru ca toţi credincioşii să-i

vadă expresia în timp ce murea. Apoi păşi înapoi spre o movilă de pietre care fusese aşezată la îndemână. Alese una care i se potrivea în palmă şi se întoarse cu faţa spre fata-copilă.

– În numele lui Allah şi al Divinului Mahdiu, fie ca ei să aibă milă de sufletul tău.

Aruncă piatra cu forţa şi cu viteza unui suliţaş, iar piatra lovi fata în ochi. Din locul în care stătea, Osman Atalan auzi marginea orbitei crăpând. Ochiul ieşi din orbită şi atârnă de firul nervului pe obraz, ca un fel de fruct obscen.

Unul după altul, ceilalţi califi, emirii şi şeicii veniră în faţă, luară câte o piatră din movilă şi o aruncară în faţă. Până să-i vină rândul lui Osman Atalan, craniul fetei fusese zdrobit şi atârna fără viaţă în legături. Piatra lui Osman o lovi în umăr, dar ea nu se mai mişcă. O lăsară atârnând acolo în timp ce Mahdiul îşi termina predica.

– Profetul, dăruit fie el cu har şi viaţă veşnică, mi-a spus de multe ori că acela care se îndoieşte că eu sunt adevăratul Mahdiu este un trădător. Cel care mi se împotriveşte este un renegat şi un păgân. Cel care duce un război împotriva mea va pieri în viaţa asta şi va fi distrus şi nimicit pe lumea cealaltă. Proprietatea şi copiii lui vor deveni proprietatea Islamului. Războiul meu cu turcii şi păgânii este dus la porunca Profetului. El mi-a împărtăşit multe taine cumplite. Cea mai mare dintre acestea este că toate ţările turcilor, europenilor şi păgânilor care mă sfidează şi care sfidează cuvântul lui Allah şi al Profetului său vor fi supuse legii şi religiei sfinte. Vor deveni ca praful, ca puricii şi toate vietăţile mărunte care se târăsc în întunericul nopţii.

Când Osman Atalan se întoarse în cortul lui din pâlcul de palmieri de lângă apele Nilului şi privi către fortăreaţa păgânilor, îşi simţi carnea epuizată, ca şi cum ar fi dus o

luptă grozavă; dar avea spiritul triumfător, de parcă Allah şi Divinul Mahdiu îi oferiseră victoria. Se aşeză pe covorul preţios de mătase din Samarkand şi soţiile lui îi aduseră o tigvă cu lapte acru. După ce bău, prima soţie îi şopti:

– E cineva care te aşteaptă, stăpâne.

– Lasă-l să vină, îi spuse Osman.

Era un om bătrân, dar stătea drept şi avea ochii tineri şi strălucitori.

– Te văd, maestru al porumbeilor, îl salută Osman, şi fie ca harul lui Allah să fie cu tine.

– Te văd, mărite emir, şi mă rog ca Profetul să te aibă la inima lui.

Îi întinse porumbelul cenuşiu pe care-l ţinea cu blândeţe la piept.

Osman luă pasărea de la el şi o mângâie pe cap. Aceasta ugui încetişor, iar el îi dezlegă firul de mătase care ţinea prins un sul micuţ de hârtie de orez de piciorul roşu şi solzos. Îl netezi pe coapsă şi, în timp ce citea, începu să zâmbească, iar oboseala păru să îi alunece de pe umeri. Cu grijă, reciti ultimul rând scris cu litere mici pe bilet.

– I-am văzut faţa la lumina stelelor. Cu adevărat este europeanul care a scăpat de mânia ta pe câmpul de luptă de la El Obeid. Cel care e cunoscut drept Abadan Riji.

– Cheamă-i pe agagieri şi pune şaua pe Apă Dulce. Plecăm spre nord. Duşmanul meu a sosit.

Dădură fuga cu toţii să-i îndeplinească voia.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu e nevoie să cercetăm în lung şi-n lat deşertul Monassir, le spuse lui Hassan Ben Nader şi lui al-Noor, care stăteau cu el în afara cortului în timp ce aşteptau ca rândaşii să vină cu caii. Ştim când şi unde a traversat cotul şi există un singur loc spre care se poate îndrepta.

– Sunt patru sute de kilometri din locul în care a traversat până acolo unde are de gând să ajungă la râu, în partea opusă a oraşului Khartoum, spuse al-Noor.

– Ştim că este un războinic aprig, căci toţi l-am văzut la El Obeid. O să meargă repede, zise Hassan Ben Nader. O să-şi ucidă cămilele.

Osman încuviinţă. Ştia genul de om pe care îl vâna. Hassan avea dreptate: Abadan Riji n-ar fi ezitat să călărească până mureau cămilele.

– Trei zile, cel mult patru, şi o să înoate ca un peştişor în plasa noastră.

Rândaşul i-o aduse pe Apă Dulce şi iapa necheză când îl recunoscu pe Osman. El o mângâie pe cap şi-i dădu să ronţăie o turtă de sorg în timp ce se uita la căpăstru şi la chingi.

– O să stea departe de malul fluviului până când o să fie gata să traverseze. Osman gândea cu voce tare, cu mintea la vânătoare. O să traverseze la sud de Omdurman sau la nord? se întrebă el, revenind lângă botul iepei. Înainte ca vreunul dintre însoţitori să vorbească, răspunse tot el: N-ar traversa pe la nord, pentru că, de îndată ce ar intra în apă, curentul l-ar împinge înapoi şi l-ar îndepărta de oraş. Trebuie să traverseze prin sud, astfel cursul lui Bahr El Abiad, spuse el folosind numele arab al Nilului Alb, o să-l poarte în jos spre Khartoum.

Un bărbat tuşi şi dădu din picioare în praf. Osman se uită la el. Doar unul dintre agagierii lui ar fi îndrăznit să-i pună cuvintele la îndoială. Se întoarse spre cel mai vrednic de încredere dintre oamenii săi.

– Vorbeşte, Noor. Înţelepciunea ta să ne încânte ca un cântec de heruvim ceresc.

– Mie mi se pare că acest european e la fel de viclean precum şacalul deşertului. Poate gândeşte la fel ca tine şi, ştiind ce gândeşti, se decide să facă opusul. S-ar putea să aleagă să traverseze departe, la nord, apoi să ocolească mult către munţi şi să traverseze Bahr El Abiad mai degrabă decât Bahr El Azrak.

Osman clătină din cap.

– După cum ai spus şi tu, nu e prost şi ştie relieful terenului. Mai ştie şi că pericolul nu va apărea pentru el în deşertul pustiu, ci pe râurile unde sunt concentrate triburile noastre. Crezi că va alege să traverseze două râuri în loc de unul? Nu, o să traverseze Bahr El Abiad la sud de oraş. Acolo o să-l aşteptăm noi.

Se urcă cu lejeritate în şa şi agagierii îi urmară exemplul.

– Pornim spre sud.

Plecară în răcoarea serii şi un văl lung de praf roşu se întinse în spatele lor. Osman Atalan era în avangardă, cu Apă Dulce alergând într-un galop mic şi curgător. Făcuseră doar câţiva kilometri când opri iapa şi rămase în scăriţe ca să studieze terenul din faţă. Vârfurile palmierilor care însemnau cursul râului abia se zăreau în stânga, dar pe partea dreaptă se întindea marele pustiu al deşertului Monassir, care, după peste trei mii de kilometri, avea să cedeze în faţa pustiurilor nesfârşite ale Saharei.

Osman coborî din spatele iepei şi se aşeză pe vine lângă capul ei. Agagierii lui procedară de îndată la fel.

– Abadan Riji o să ocolească spre vest ca să stea departe de fluviu până e pregătit de traversare. Apoi o să iasă din sălbăticie şi în toiul nopţii o să încerce să se strecoare printre rândurile noastre. O să întindem plasa aşa şi aşa. Trasă liniile posturilor de pază în praf şi oamenii încuviinţară, înţelegând în timp ce priveau. Noor, tu o să-ţi iei oamenii şi o să mergi aşa şi aşa. Tu, Hassan Ben Nader, o să mergi aşa. Eu o să fiu aici, în mijloc.

Penrod mâna cămilele într-un ritm pe care nici cei mai rezistenţi oameni nu-l puteau menţine mult timp. Parcurgeau distanţa cu aproape treisprezece kilometri pe

oră și continuară în același ritm timp de optsprezece ore fără oprire, până când și rezistența lor ajunse la limită. Amândoi erau epuizați când strigă să facă prima oprire. Se odihniră timp de patru ore după ceasul lui de buzunar, dar când încercară să ridice cămilele ca să meargă mai departe, cea mai bătrână și cea mai slăbită refuză să se mai ridice în picioare. Penrod o împușcă în locul în care zăcea. Distribuiră celorlalte cămile apa pe care o căra animalul mort, apoi încălecară și porniră în același ritm.

Când ajunseră la capătul următoarei etape de optsprezece ore a marșului, Penrod calculă că mai aveau între o sută cincizeci și o sută șaizeci de kilometri până să ajungă la Nil, la șaisprezece kilometri la sud de Khartoum. Yakub era de acord cu estimarea lui, deși calculele sale se bazau pe alte criterii. Făcuseră partea cea mai grea a călătoriei, dar îi costase scump. Treizeci și șase de ore de mers întins și doar patru ore de odihnă. Cămilele refuzară să mănânce porțiile mici de sorg când încercară să le hrănească.

Când cele șase cămile fură culcate, Penrod merse la fiecare burduf cu apă și-l ridică pentru a-i verifica atent conținutul. Apoi se gândi la ecuația dintre greutăți și distanțe și starea fiecărui animal. Decise să facă un pariu precaut. I-l explică lui Yakub, care oftă, se scobi în nas și își ridică poalele *galabiyyei* ca să-și scarpine organele genitale – toate simptomele îndoielii. Dar, în cele din urmă, clătină lugubru din cap, neavând încredere că putea să-și exprime cu glas tare aprobarea.

Aleseră două dintre cele mai puternice cămile și le luară din câmpul vizual al celorlalte patru animale mai slăbite. Le adăpară din burdufurile pe care le cărau, turnând apa dulce în gălețile din piele. Setea animalelor părea de nepotolit și goliră găleată după găleată. Băură aproape o sută cincisprezece litri fiecare. Schimbarea stării lor fu uluitor de rapidă. Le lăsară să se odihnească încă o oră, apoi le hrăniră cu

raţiile de sorg pe care le refuzaseră tovarăşele lor. Cele două animale alese le devorară cu lăcomie. Acum erau puternice şi alerte din nou. Rezistenţa acestor creaturi extraordinare nu înceta să-l uimească pe Penrod.

Când cele patru ore de odihnă luară sfârşit, duseră din nou cele două cămile în locul în care celelalte trei zăceau apatice. Forţară animalele extenuate să se ridice. Acum, când începură următoarea etapă a călătoriei, cele două animale răsfăţate nu mai duceau nimic în afara şeilor lor. Cămilele epuizate cărau împreună restul de apă şi echipamentul, precum şi pe cei doi călăreţi. Una se prăbuşi după alte trei ore chinuitoare. Penrod o împuşcă. El şi Yakub băură din burdufurile ei cât de multă apă le încăpea în burtă. Apoi împărţiră restul între cele două animale viguroase.

Continuară drumul în acelaşi ritm, dar după şaisprezece kilometri, cele două animale mai slăbite se prăbuşiră repede unul după altul. La jumătatea drumului, pe o faţă alunecoasă a unei dune joase, una căzu ca împuşcată în cap, iar după jumătate de oră cealaltă gemu, iar picioarele din spate îi cedară. Pregătindu-se să moară, închise şirurile duble şi groase de gene peste ochii apoşi. Penrod stătea deasupra ei cu revolverul Webley în mână.

– Mulţumesc, fată dragă. Sper ca următoarea ta călătorie să nu mai fie la fel de grea.

Apoi îi curmă suferinţele.

Lăsară cămilele încă în viaţă să bea cât de mult din apă, apoi băură şi ei. Încărcară tot ce mai rămăsese. Cele două cămile erau puternice şi inimoase. Yakub stătea lângă ele şi studia terenul care li se întindea dinainte, conturul dunelor şi forma dealurilor îndepărtate.

– Opt ore până la fluviu, estimă el.

– Dacă mă mai ţine dosul atât, se plânse Penrod urcându-se în şa.

Îl durea fiecare nerv şi fiecare muşchi şi îşi simţea ochii jupuiţi şi roşi de nisip şi de strălucirea soarelui. Se lăsă în voia umbletului cămilei de sub el, cu picioarele atârnându-i în lături la unison, săltând şi legănându-se în şa. Peisajul pustiu rămânea în spatele lor, dar dunele şi dealurile golaşe erau atât de monotone şi de asemănătoare, încât uneori avea senzaţia că nu înaintau deloc, ci că repetau acelaşi drum la nesfârşit.

Agăţându-se încă de şa, căzu într-un somn întunecat, ca de plumb. Alunecă într-o parte şi aproape căzu, dar Yakub se apropie de el şi îl scuturâ ca să-l trezească. Ridică vinovat capul şi se uită la înălţimea soarelui. Mergeau de numai două ore.

– Mai avem şase.

Se simţea ameţit şi ştia că dintr-o clipă în alta somnul avea să-l cuprindă din nou. Coborî pe pământ şi alergă pe lângă botul cămilei până când sudoarea îi înţepă ochii. Apoi încălecă din nou şi-l urmă pe Yakub prin pustiul scânteietor. De alte două ori fu nevoit să descalece şi să alerge ca să rămână treaz. Apoi simţi cămila de sub el schimbând pasul. În aceeaşi clipă, Yakub strigă:

– Au simţit mirosul fluviului.

Penrod îşi împinse cămila lângă a lui.

– Cât mai e?

– O oră, poate puţin mai mult, până să o putem lua în siguranţă spre est şi să ne îndreptăm direct spre râu.

Ora trecu greu, dar cămilele merseră fără ezitare mai departe, până văzură încă o culme joasă de argilă albastră apărând din ceaţa încinsă din faţă. Lui Penrod i se părea întocmai cu sutele de alte culmi de care trecuseră după traversarea buclei, dar Yakub râse şi arătă spre ea.

– Cunosc locul ăsta! zise el.

Întoarse capul cămilei şi animalul grăbi pasul. Soarele era la jumătatea drumului spre linia vestică a orizontului, iar umbrele lor pluteau peste pământul sterp.

Ajunseră în vârful culmii, iar Penrod privi nerăbdător în față, căutând un strop de verdeață. Pustiul era aspru și neiertător. Yakub era nepăsător, scuturându-și cârlionții rari în bătaia vântului fierbinte în timp ce cămilele străbăteau câmpia în goană.

În față, un alt mal jos de argilă părea să se înalțe cu nu mai mult de un cap deasupra pământului. Yakub flutură țepușa și se uită chiorâș la Penrod cu o privire satanică.

– Pune-ți încrederea în Yakub, stăpâne al nisipurilor! Viteazul Yakub vede pământul ca un vultur de sus. Înțeleptul Yakub cunoaște locurile secrete și căile ascunse.

– Dacă se înșală, viteazul Yakub o să aibă nevoie de un gât nou, fiindcă eu o să i-l rup pe cel care se leagănă pe țeasta aia groasă, îi răspunse Penrod.

Yakub râse pe înfundate și mână cămila într-un galop greoi. Ajunse în vârful crestei cu cincizeci de pași înaintea lui Penrod, apoi se opri și arătă teatral în față.

La linia orizontului, văzură un șir întins de palmieri, dar erau dificil de deslușit de la distanță în lumina aceea neclară și nesigură. Mănunchiurile de frunze de palmier de pe fiecare trunchi alungit îi aminteau lui Penrod de coafurile elaborate ale războinicilor Hadendoa. Estimă că mai erau cam trei kilometri până la cel mai apropiat pâlc.

– Culcă ambele cămile, porunci el, apoi sări pe pământ.

În mod surprinzător, se simțea puternic și alert. La prima vedere a Nilului, slăbiciunea călătoriei părea să-l fi părăsit. Luară cămilele în spatele culmii și le culcară, ascunzându-le vederii dinspre câmpia fluviului.

– În ce direcție se află Khartoum? întrebă Penrod.

Fără ezitare, Yakub arătă spre stânga.

– Se vede fumul de la focurile de gătit din Omdurman.

Era atât de vag la linia orizontului, încât Penrod îl luase drept praf sau abur de pe râu, dar acum vedea că Yakub avea dreptate.

– Deci suntem la cel puţin opt kilometri în amonte de Khartoum, remarcă el.

Ajunseseră în poziţia exactă spre care ţintise.

Înaintă cu precauţie şi se ghemui pe culmea înaltă cu binoclul. Observă de îndată că supraestimase distanţa până la malul râului. Părea să mai fie un kilometru şi jumătate, nicidecum trei. În câmpia fluviului nu se puteau ascunde; era o zonă plată şi lipsită de caracteristici aparte. Părea că sub palmieri se cultivase ceva, căci distingea o dâră de un verde mai închis sub frunzele învălmăşite.

– Probabil sunt culturi de sorg, murmură el, dar nu văd semne că ar fi un sat.

Verifică din nou înălţimea soarelui. Două ore până la lăsarea întunericului. Să dea fuga la fluviu înainte de apus sau să aştepte întunericul? Simţea cum îi creştea nerăbdarea, dar o ţinu în frâu. În timp ce se gândea la opţiuni, rămase cu binoclul la ochi. Malul râului putea fi departe, dincolo de primii copaci din pâlc, sau putea fi chiar pe margine.

O mişcare îi atrase privirea şi se concentră asupra ei. O umbră slabă de praf deschis la culoare se ridica dintre palmieri. Se mişca de la stânga la dreapta, în direcţia opusă faţă de Omdurman. Poate era o caravană, îşi zise el, mergând pe drumul de-a lungul malului. Pe urmă însă îşi dădu seama că se mişca prea repede. Călăreţi, decise el, cămile sau cai. Deodată, norul de praf nu se mai mişcă; rămase câteva minute în acelaşi punct, apoi se potoli treptat. „S-au oprit în crâng, chiar între noi şi malul râului." Oricine ar fi fost, luară decizia în locul lui. Acum nu mai avea alternativă, trebuia să aştepte întunericul. Se întoarse la Yakub, care stătea cu animalele.

– Călăreţi pe malul râului. Trebuie să aşteptăm întunericul ca să ne furişăm pe lângă ei.

– Câţi?

– Nu sunt sigur. Un grup mare. Judecând după praf, sunt vreo douăzeci.

Mai aveau puţină apă în burdufuri, dar nu mai mult de câţiva litri. Cu râul la vedere, îşi puteau permite să fie risipitori şi să bea pe săturate. Era deja vâscoasă de la algele verzi şi căpătase gustul pieii prost tăbăcite, dar Penrod bău cu poftă. Ce nu putură consuma dădură cămilelor. Apoi umflară burdufurile goale. Era o treabă migăloasă: ţineau fiecare burduf între genunchi şi suflau în duză, ţinând-o închisă între răsuflări cu palma peste deschizătură. Când toate burdufurile fură pline şi umflate, le astupară. Apoi le legară de spatele cămilelor îngenuncheate. Totul era pregătit pentru traversarea fluviului şi Yakub se uită la Penrod.

– Yakub cel neobosit o să stea la pândă cât timp te odihneşti. O să te trezesc când apune soarele.

Penrod deschise gura ca să-i refuze oferta, apoi îşi dădu seama că era logică. Bucuria începea să se estompeze şi înţelese că, fără somn, era aproape la capătul puterilor. Ştia şi că Yakub era aproape neobosit. Îi dădu binoclul fără să protesteze, apoi se întinse la umbra lăsată de cămilă, îşi înfăşură eşarfa în jurul capului şi adormi aproape instantaneu.

– Efendi!

Yakub îl zgâlţâia încercând să-l trezească. Vorbea în şoapte răguşite. Dintr-o singură privire spre faţa lui, Penrod înţelese că aveau probleme. Privirea lui Yakub era hidoasă: avea un ochi fixat pe faţa lui Penrod, iar celălalt se învârtea şi se rostogolea.

Când se ridică în capul oaselor, Penrod avea mâna dreaptă pe patul revolverului.

– Ce e?

– Călăreţi! În spatele nostru.

Yakub arătă înapoi spre drumul pe care veniseră. Departe, pe câmpia arsă de soare, un grup unit de călăreţi se apropia cu repeziciune.

– Sunt pe urmele noastre.

Penrod îi smulse binoclul şi se uită în urmă la ei. Purtau *jibba*. Numără nouă călăreţi. Parcurgeau distanţa la galop. Cei din faţă stăteau aplecaţi în faţă pe şei, ca să vadă terenul din faţă.

– Ne aşteptau, spuse Yakub. Porumbelul e cel care i-a avertizat.

– Da! Porumbelul, zise Penrod sărind în picioare

Mai aruncă o ultimă privire la înălţimea soarelui, care scăpăta obosit la linia orizontului. În lumina slabă a zilei care mai rămăsese, cămilele erau pregătite să fugă, dornice de apă. Săriră în picioare la prima atingere a ţepuşei.

Penrod urcă în şa şi îndreptă capul animalului spre linia îndepărtată a palmierilor. Folosi ţepuşa şi animalul porni la galop. Din spate auzi bubuitul îndepărtat al unei împuşcături şi un glonţ ricoşă în pământul sterp, într-un nor de praf şi bucăţi de piatră, însă undeva la patruzeci şi cinci de metri la stânga lor. Chiar şi de la distanţa aceea mare, era o ţintă slabă, însă dervişii preferau sabia şi suliţa în locul puştii. Considerau că orice pricepere în folosirea armelor de foc era decadentă şi lipsită de bărbăţie. Adevăratul războinic ucidea cu sabia, faţă în faţă.

În câteva secunde, cămilele traversaseră culmea, fiind acum apărate de creasta de argilă împotriva împuşcăturilor inamice. Penrod ştia că nu puteau ţine piept unui cal bun pe o distanţă scurtă, dar gonea strigând „Ha! Ha!", lovind cu ţepuşa şi folosindu-se de mişcările ferme ale corpului. Yakub era mai uşor însă, iar cămila lui o luă treptat înainte.

Pe măsură ce alergau către marginea pâlcurilor de palmieri, Penrod căuta un semn al prezenţei călăreţilor văzuţi mai devreme. Spera ca aceştia să fi plecat mai departe spre Omdurman şi să le fi lăsat drumul liber spre fluviu. „Şi cel mai bun dintre noi are nevoie de puţin noroc", se gândi el.

Apoi auzi strigăte slabe, animate de departe din spate. Se uită în urmă pe sub mână şi văzu nouă călăreţi care năvăleau peste creasta de argilă pe care tocmai o traversaseră. Erau obosiţi, dar călăreau cu viteză. Se mai auziră câteva împuşcături, dar toate ajunseră departe de ţintă. Pâlcurile de palmieri erau tot mai aproape şi simţea cum îi sporeşte încrederea. Aveau drumul liber spre malul Nilului.

– Hai, efendi, uită-te la Yakub şi o să înveţi cum să călăreşti o cămilă.

Micul membru al tribului Jaalin râse încântat de propriul simţ al umorului. Ambele animale erau în plin galop, iar Penrod se ferea când pietricelele desprinse zburau din copitele din spate ale cămilei din faţa sa şi-i treceau pe la urechi.

Deodată, se auziră altfel de împuşcături, mult mai clare şi mai precise. Călăreţii pe care îi văzuse mai devreme ieşiră în fugă dintre palmieri. Probabil se opriseră ca să se odihnească printre copaci, fiind apoi alertaţi de focurile urmăritorilor. Toţi purtau *jibba* precum dervişii şi erau înarmaţi cu suliţe, săbii, scuturi şi puşti. Mergeau într-o direcţie convergentă, apropiindu-se din dreapta, de-a lungul marginii pâlcului, ca să-i intercepteze la râu. Penrod miji ochii, estimându-le viteza până în locul în care drumurile aveau să se întretaie.

„O să reuşim, dar o să fie la limită", decise el. În clipa aceea, un glonţ greu, Boxer-Henry de calibrul 45, lovi cămila lui Yakub în cap şi o ucise pe loc. Aceasta căzu în faţă şi picioarele lungi îi zburară pe deasupra capului când se împotmoli. Yakub fu aruncat în sus, apoi se lovi cu putere de pământul tare.

Penrod înţelese că era ori mort, ori inconştient. Nu îndrăzni să se oprească şi să-l ajute. Mesajele lui Baring erau mai importante decât viaţa unui om. Cu toate acestea, era cuprins de groază la gândul de a-l lăsa pe Yakub la mila dervişilor. Ştia că aveau să-l dea femeilor ca să se joace cu el.

Femeile Hadendoa puteau să castreze un bărbat, apoi să-i jupoaie fiecare centimetru de piele fără să-l lase să-şi piardă cunoştinţa, forţându-l să îndure fiecare tăietură fină cu lama.

– Yakub! strigă el, fără vreo speranţă că va primi un răspuns; dar, spre uimirea lui, Yakub se ridică şovăielnic în picioare şi se uită ameţit în jur.

– Yakub! Pregăteşte-te!

Penrod se aplecă într-o parte în şa. Yakub se întoarse şi alergă în aceeaşi direcţie, ca să atenueze şocul ciocnirii dintre ei. Exersaseră deseori acest lucru, ca să se pregătească pentru acest fel de momente pe câmpul de luptă sau la vânătoare. Yakub privea în urmă peste umăr ca să aprecieze momentul potrivit. Când cămila trecu pe lângă el, întinse braţele şi le împleti cu ale lui Penrod. Fu săltat cu totul de pe picioare, iar Penrod se folosi de inerţie ca să-l arunce pe crupa cămilei.

Yakub îl cuprinse cu braţele de mijloc şi se lipi de el ca o căpuşă de un câine. În clipa în care Penrod fu sigur că Yakub era în siguranţă, se răsuci în şa şi văzu că cel mai apropiat derviş era la doar o sută optzeci de metri pe flancul drept. Călărea pe o iapă extraordinară de culoare albă, cu o coamă aurie fluturând. Deşi purta turbanul verde de emir, nu era vârstnic, ci un războinic în floarea vârstei; călărea ameninţător şi era zvelt, suplu şi periculos.

– Abadan Riji! Spre uimirea lui Penrod, emirul îl striga pe nume. De la El Obeid am tot aşteptat să te întorci în Sudan.

Penrod îşi aminti atunci de el. Faţa şi expresia lui nu erau uşor de uitat. Era Osman Atalan, emirul tribului Beja.

– Credeam că te-am ucis acolo, îi strigă Penrod în urmă.

Emirul îl urmărise în timp ce-l căra pe rănitul Adams în afara formaţiei destrămate, tocmai când atacul dervişilor îi copleşise. Osman călărea pe un alt cal, nu pe iapa aceasta frumoasă. Penrod era pe un armăsar mare şi puternic. Chiar şi împovărat cu Adams, Osman reuşise să-l ajungă după

aproape un kilometru. Apoi călăriseră scăriță lângă scăriță și umăr lângă umăr, ca și cum ar fi vrut să se întrecă în prinderea mingii la un meci de polo – Osman lovea și străpungea cu sabia mare și argintie, iar Penrod o întâmpina cu lovituri de parare. Când îi venise rândul, simulase o lovitură direct spre ochii lui Osman. Dervișul ridicase scutul ca să prindă vârful, iar Penrod coborâse brațul și-l lovise, înfigând sabia cu putere sub marginea de jos a scutului. Simțise lama intrând bine înăuntru. Osman se lăsase pe spate în șa și calul o luase într-o parte, cedând după această întrecere în forță.

Uitându-se înapoi pe sub braț, în timp ce-l ducea pe Adams departe, Penrod văzuse cum calul lui Osman încetinea la pas, iar călărețul stătea aplecat și se legăna. Crezuse atunci că probabil era rănit fatal.

Dar era clar că nu se întâmplase asta, fiindcă acum Osman îi strigă:

– Jur pe iubitul meu Profet că azi o să-ți dau o altă ocazie să mă omori.

Oamenii lui Osman călăreau aproape în urma lui și Penrod văzu că erau periculoși ca o haită de lupi. Un agagier îndreptă carabina spre el și trase. Fumul negru de praf de pușcă țâșni din țeavă și glonțul străpunse aerul atât de aproape de obrazul lui Penrod, încât îi simți șuieratul. Se feri instinctiv și-l auzi pe Osman strigând în spatele lui:

– Fără arme! Doar cu săbii. Pe acesta îl vreau pentru sabia mea, fiindcă mi-a pătat onoarea.

Penrod întoarse capul în față, concentrându-se să stoarcă de la cămila de sub el tot ce se putea. Goneau înainte spre pâlcul de palmieri, dar în spate auzeau tunetul copitelor într-un crescendo sporit. Când trecură de primii copaci, văzu că se înșelase; nu era un câmp de sorg, ci un desiș de palmieri pitici la a doua generație. Acele lungi puteau să străpungă pielea calului, dar nu și pe cea de cămilă. Întoarse capul cămilei și alergă direct spre desiș.

Auzi copitele mai aproape în urma lui şi gâfâitul aspru al unui cal în plin galop, apoi zări capul auriu al iepei apărând la periferia câmpului său vizual.

– Asta e şansa ta, Abadan Riji! strigă Osman şi împinse iapa alături de cămilă.

Penrod se aplecă peste spaţiul îngust dintre ei şi lovi înspre capul înfăşurat în turban, dar Osman se lăsă pe spate şi ţinu scutul jos, rânjind la Penrod pe deasupra marginii.

– Vulpea nu cade de două ori în capcană, zise el.

– Învеţi repede, admise Penrod, apoi prinse sabia mare de cruciat cu lama lui subţire, întorcând-o în aer şi făcând-o să-i zboare pe deasupra capului.

Întoarse cămila cu degetele de la picioare către desişul de palmieri spinoşi. Cămila dădu năvală, dar Osman se întoarse într-o parte, oprind atacul ca să nu mutileze sau să schilodească iapa.

Galopă furios pe după marginea desişului, în timp ce cămila alerga direct prin el. Pierduse cel puţin o sută de paşi când ajunse din nou pe urmele cămilei, dar continuă să galopeze cu viteză ca să o prindă din urmă.

Penrod zări în faţă întinderea vastă a Nilului, o sclipire în lumina slabă. Cămila ţâşni în faţă sub el când văzu la rândul ei fluviul. Penrod avea paloşul în mâna dreaptă, cu biciuşca şi hăţurile în stânga.

– Yakub, ia pistolul meu! spuse el încetişor. Şi, pentru dragostea şi mila lui Allah, încearcă de data asta să ţinteşti bine şi să tragi drept.

Yakub întinse mâna pe după el şi scoase revolverul din cingătoare.

– Remarcabilul Yakub o să-l omoare pe falsul emir cu o singură lovitură, strigă el; ţinti cu precizie şi închise ambii ochi înainte să tragă.

Osman Atalan nu tresări auzind împuşcătura: se apropia cu viteză, dar văzuse cât de aproape erau de malul fluviului.

Întoarse iapa către crupa cămilei şi se ridică în scăriţe cu sabia lungă pregătită.

Penrod văzu că schimbase modul de atac şi că avea de gând să-i schilodească animalul cu o tăietură adâncă la tendoane. Cu o lovitură de ţepuşă şi trăgând cu putere de hăţuri, izbi umărul cămilei în iapă. Stând în dezechilibru în scăriţe, Osman nu putu să reacţioneze suficient de repede ca să-i oprească întoarcerea, iar cele două animale se ciocniră cu forţa greutăţii lor combinate. Cămila era aproape de două ori mai înaltă decât iapa la umeri şi încă o jumătate cât ea în greutate. Se clătină şi se prăbuşi pe genunchii din faţă. Osman fu aruncat pe gâtul ei.

Cu echilibrul şi graţia unui acrobat, îşi păstră locul şi mâna pe sabie. Cu toate acestea, până să-şi revină iapa, cămila o luase prea mult în faţă ca să o mai poată prinde înainte să ajungă la malul apei.

În timp ce gonea spre fluviu, Penrod avu doar o clipă să-l măsoare din priviri. Văzu că malul era o cădere abruptă de trei metri şi că apa de jos era verde şi adâncă. Era cel puţin un kilometru şi jumătate până pe malul opus şi trei insule mari de buruieni şi papirus pluteau la vale într-o procesiune maiestuoasă către Khartoum, la nord. Asta fu tot ce avu timp să observe. Cu Osman şi agagierii săi alergând în spatele său, îndemnă cămila direct spre vârful malului.

– În numele Domnului! ţipă Yakub. Nu ştiu să înot.

– Dacă stai aici, femeile dervişe o să-ţi scoată boaşele, îi aminti Penrod.

– Pot să înot! se răzgândi Yakub.

– Inteligentul Yakub! mormăi Penrod şi, când cămila ezită, o împunse tare în gât cu ţepuşa.

Animalul sări în faţă atât de violent, încât Yakub scăpă revolverul când se agăţă de un mâner. Cu o senzaţie cumplită, căzură în apă de la înălţime, cu un plescăit zgomotos.

Agagierii opriră caii, forfotind pe vârful malului, şi traseră în jos spre cei doi bărbaţi care se zbăteau la suprafaţă.

– Opriţi-vă! strigă Osman furios, dând cu mâna peste ţeava carabinei lui al-Noor.

Intervenţia lui sosi prea târziu, căci un glonţ tras de un altul nimeri cămila şi-i frânse coloana. Înspăimântată, cămila înota disperată cu picioarele din faţă, dar picioarele paralizate din spate o trăgeau în jos, aşa că se întorcea în cercuri mici, şuierând îngrozitor. În ciuda rănii cumplite, înota sus, ţinută la suprafaţă de burdufurile umflate.

– Crezi că m-ai păcălit din nou, strigă Osman peste apă, dar eu sunt Osman Atalan şi viaţa ta îmi aparţine.

Penrod ghici imediat din tonul emirului de falsă bravadă că, asemenea majorităţii arabilor, nu ştia să înoate. Cu tot curajul lui nebunesc pe uscat, nu s-ar fi expus nici el, nici iapa lui frumoasă la atacul djinnilor şi al monstruoşilor crocodili de Nil care populau apele. Nu avea să-şi urmeze duşmanul peste mal în fluviul repede şi verzui.

Preţ de încă un minut, Osman se luptă cu instinctele lui cavalereşti, cu dorinţa pasională de luptă corp la corp, de a se răzbuna cu sabia pe duşman. Apoi cedă în faţa oportunităţii şi făcu un gest brusc şi grăitor cu mâna dreaptă.

– Omorâţi-i! ordonă el.

De îndată, agagierii săriră la pământ şi se aliniară în vârful malului. Îndreptară salvă după salvă spre grupul de capete plutitoare. Penrod îl apucă pe Yakub de un braţ şi-l trase în spatele cămilei care se chinuia, folosind-o ca pe un scut. Curentul îi purta în aval cu repeziciune şi agagierii merseră după ei, alergând de-a lungul malului şi menţinând focul de carabină. În tot acest timp, curentul îi îndepărta de mal şi distanţa se mărea. În cele din urmă, o împuşcătură norocoasă nimeri cămila în cap şi animalul se răsturnă ca un buştean în apă.

Penrod scoase pumnalul din cingătoare şi tăie unul dintre burdufurile umflate din şa.

– Ţine aici, viteazule Yakub, spuse el gâfâind, iar arabul înspăimântat prinse legătura de sfoară din piele netăbăcită.

Abandonară leşul cămilei, iar Penrod înotă încet pentru amândoi, peste curent, către mijlocul râului.

Pe măsură ce întunericul cădea deasupra lor, cu bruscheţea nopţii africane, forma dervişilor de pe mal dispărea şi doar sclipirile din ţevile puştilor se mai vedeau. Penrod înota cu mişcări laterale şi graţioase, dând din picioare, vâslind cu o mână şi trăgându-l pe Yakub de ceafă cu cealaltă. Yakub se agăţa de vezica de piele şi tremura ca un căţel pe jumătate înecat.

– Sunt crocodili în fluviul ăsta blestemat... atât de mari, că pot înghiţi un bivol cu coarne cu tot.

Dinţii îi clănţăneau şi se înecă cu o gură de apă.

– Atunci nu şi-ar bate capul cu un Jaalin mic şi slăbănog, îl linişti Penrod.

O siluetă uriaşă şi întunecată se ridică din beznă şi înaintă spre ei. Era una dintre insulele plutitoare de stuf şi papirus. Penrod apucă un mănunchi de stuf când trecu pe lângă el şi se târî cu tot cu Yakub pe insulă. Vegetaţia era atât de compactă şi de încâlcită, încât ar fi susţinut şi o turmă de elefanţi. Se unduia încet sub picioarele lor în timp ce se târau pe deasupra, spre partea cea mai apropiată de Khartoum. Rămaseră ghemuiţi acolo, recăpătându-şi puterile şi uitându-se spre malul estic.

Penrod era îngrijorat că, într-o noapte fără lună ca aceea, era posibil să nu vadă oraşul când ajungeau la el şi să se zgâiască în întuneric până ajungeau să îi doară ochii. Deodată, i se păru că vede în faţă forma pătrată şi urâtă a Fortului Mukran, dar ochii îi jucau feste şi, când se uită mai bine, forma dispăru.

– După o asemenea călătorie, ar fi culmea prostiei să trecem de Khartoum în toiul nopţii, murmură el, dar dubiile i se împrăştiară.

Din aval se auzi bubuitul focului de artilerie. Sări în picioare şi se uită printre tulpinile de papirus. Văzu sclipirile portocalii şi intense ale salvelor de tun demarcând malul unde se afla Omdurman. Câteva secunde mai târziu, obuzele explodară pe malul estic şi luminară faleza oraşului Khartoum. De data asta, nu mai putea fi confundat conturul aspru al Fortului Mukran. Dincolo de el se afla palatul consular. Zâmbi întristat când îşi aminti bombardamentul de artilerie început noapte de noapte de tunarul derviş, pe care David Benbrook îl poreclise Beduinul Bedlam.

– Măcar nu a terminat încă muniţia, zise el şi-i explică lui Yakub ce aveau de făcut.

– Suntem în siguranţă aici, bombăni Yakub. Dacă rămânem aici, râul o să ne împingă la timp spre ţărm şi putem merge la mal ca nişte oameni, nu să înotăm ca iguanele.

– Asta nu o să se întâmple până nu ajungem în defileul Shabluka, unde pluta asta o să fie cu siguranţă distrusă. Ştii bine că defileul e bârlogul celor mai răi djinni de râu.

Yakub se gândi câteva clipe la asta, apoi declară:

– Viteazul Yakub nu se teme de djinni, dar o să înoate cu tine spre oraş ca să aibă grijă de tine.

Vezica de piele pierduse jumătate din aer şi o umflară din nou la maximum în timp ce aşteptau ca pluta să ajungă în punctul cel mai avantajos. Luna răsărise între timp şi, cu toate că bombardamentul dervişilor se domolise, Penrod putea distinge conturul oraşului cu uşurinţă şi chiar văzu câteva focuri mici de gătit. Alunecară apoi în apă. Yakub devenea tot mai curajos cu fiecare minut, iar Penrod îi arătă cum să dea din picioare şi să împingă astfel băşica peste curent.

După o porție greoaie de înot, Penrod simți mâlul sub picioare. Dădu drumul bășicii și-l trase pe Yakub pe mal.

– Neînfricatul Yakub sfidează toți crocodilii și djinnii din pârâiașul ăsta, zise Yakub stând țanțoș pe mal și făcând un gest obscen către Nil.

– Yakub ar trebui să-și închidă gura aia neînfricată, îl sfătui Penrod, înainte ca o santinelă egipteană să-i găurească fundul sfidător cu un glonț.

Voia să intre în secret în oraș. În afară de pericolul de a fi împușcați de paznici, orice contact cu soldații putea să-l aducă de îndată în fața generalului Gordon. Ordinele lui sir Evelyn Baring specificau să-i transmită mesajul mai întâi lui Benbrook și abia apoi să-i raporteze lui Gordon.

Penrod petrecuse câteva luni în Khartoum înainte și după dezastrul de la El Obeid, așadar cunoștea bine configurația apărării și fortificațiilor, care erau concentrate în lungul malului apei. Ținându-se departe de ziduri și de canal, își croi repede drum în jurul periferiilor sudice. Când era aproape în partea opusă a acoperișului ca o cupolă a consulatului francez, se apropie de malul canalului. După ce se asigură că era liber, merseră în partea opusă prin apă, care le ajungea doar până la bărbie.

Când ajunseră pe cealaltă parte, se întinseră în mijlocul pâlcului de arbori ca să aștepte trecerea patrulei. Penrod simți fumul de tutun turcesc înainte să-i vadă. Se plimbau pe alee, trăgând puștile după ei, iar sergentul fuma. Era comportamentul tipic al soldaților egipteni neglijenți.

De îndată ce aceștia plecară, coborâră în șanțul de scurgere care ducea la zidul exterior al orașului. Mâzga duhnea a deșeuri, dar se târâră prin tunel, dincolo de peretele din spate al consulatului francez, și intrară în Orașul Vechi. Pe Penrod îl nedumerea ușurința cu care trecuseră. Apărarea lui Gordon era probabil întinsă până la limită. La începutul asediului,

avusese comanda a şapte mii de egipteni, dar numărul fusese redus cu siguranţă din pricina bolilor şi dezertărilor.

Înaintară în grabă pe străzile pustii, ocolind cadavrele umflate ale oamenilor şi ale animalelor. Chiar şi apetitul ciorilor şi al vulturilor era depăşit de sarcina de a devora o asemenea abundenţă. Duhoarea oraşului asediat îi pătrunse în nări – moarte şi descompunere. Auzise că i se spunea „buchetul holerei".

Penrod se opri să-şi scoată ceasul de buzunar din săculeţ şi îl duse la ureche. Nu supravieţuise scufundării în râu. Se uită la lună, estimând că era trecut de miezul nopţii, şi îşi continuă grăbit drumul, neoprit de nimeni pe străzile părăsite. Când ajunseră la poarta palatului consular, se vedea încă lumina lămpilor la câteva ferestre. Santinela de la poarta din faţă dormea, încovrigată ca un câine în cuşcă. Puşca era sprijinită de perete, iar Penrod o înşfăcă înainte să-i tragă un picior soldatului şi să-l trezească. Avu nevoie de puţin timp şi ceva discuţii cu sergentul gărzii, dar în ciuda înfăţişării şi a mirosului de canalizare emanat de hainele lui, Penrod reuşi în cele din urmă să-l convingă că era ofiţer englez.

Când fu condus în biroul lui David Benbrook, consulul citea la lumina lămpii. Părea stingherit de deranj când îşi dădu jos ochelarii de citit de pe nas şi se ridică în picioare. Era îmbrăcat într-o jachetă de smoching din catifea şi studia un teanc de documente.

– Ce e? se răsti el.

– Bună seara, domnule consul, îl salută Penrod. Îmi pare rău că vă tulbur la ora asta din noapte, dar tocmai am venit de la Cairo cu mesaje de la sir Evelyn Baring.

– Doamne sfinte! David se uita uluit la Penrod. Eşti englez!

– Întocmai, domnule. Am avut plăcerea să vă întâlnesc şi cu altă ocazie. Sunt căpitanul Ballantyne din Regimentul 10 Husari.

– Ballantyne! Îmi amintesc bine de tine. De fapt, tocmai vorbeam de tine deunăzi. Ce mai faci, dragul meu? După ce-şi dădură mâna, David îşi duse batista la nas. Mai întâi, să-ţi facem rost de o baie şi de nişte haine curate. Sună după servitori. Nu sunt sigur că mai e apă caldă la ora asta din noapte, se scuză el, dar n-ar trebui să dureze mult până să pornească boilerul.

Nu doar că apa de baie era opărită, dar David Benbrook scoase şi o jumătate de săpun parfumat de la Paris şi îi împrumută lui Penrod o lamă de ras. În timp ce se bărbierea, David stătu pe capacul toaletei din baia acoperită cu gresie. Părea să nu bage în seamă goliciunea lui Penrod şi lua notiţe într-un carneţel roşu legat în piele, în timp ce acesta repeta mesajul lung şi complicat. Apoi îi puse cu aviditate întrebări despre pregătirile generalului Stewart pentru expediţia de salvare.

– Nici măcar n-a plecat de la Wadi Halfa? exclamă el alarmat. Dumnezeule mare, sper că o să putem rezista până ajunge aici.

David era de aproape aceeaşi statură ca Penrod. Chiar şi o pereche de cizme ale lui i se potriveau ca şi cum ar fi fost făcute pentru cel mai tânăr. Penrod avea o talie considerabil mai subţire, dar îşi legă pantalonii cu o curea şi îşi vârî în pantaloni cămaşa albă proaspăt călcată. După ce se îmbrăcă, David îl conduse înapoi în birou.

– Nu pot nici măcar să-ţi ofer un coniac pe care să-l dai pe gât, spuse el când un servitor îi puse dinainte un platou frumos de Sèvres.

Pe acesta se aflau o porţie mică de turtă de sorg şi o bucată de brânză de capră, nu mai mare decât încheietura degetului său mare.

– Mă tem că sunt vremuri grele.

– Foarte hrănitor, domnule, zise Penrod ronţăind sorgul.

– Sunt al naibii de încântat să primesc depeşele tale, Ballantyne. Suntem complet în beznă aici de câteva luni. Cât ţi-a luat să ajungi de la Cairo?

– Am plecat de acolo pe 19 ale lunii trecute, domnule.

– Fir-aş să fiu, dar ai scos un timp bun. Acum, spune-mi ce zic ziarele de la Londra.

Era dornic să afle orice veste pe care i-o putea da Penrod.

– Vorbesc destul de deschis despre ostilitatea dintre generalul Gordon şi domnul Gladstone, domnule, iar opinia publică este în mare parte de partea generalului Gordon. Vor să fie eliberat oraşul, generalul să fie salvat şi sălbaticii să fie învăţaţi o lecţie de bune maniere.

– Care e părerea ta, căpitane?

– Ca ofiţer în serviciu, nu-mi permit să am o opinie despre asemenea lucruri, domnule.

– Foarte înţelept, zâmbi David. Dar, în calitate de cetăţean obişnuit, eşti de părere că prim-ministrul a dat dovadă de lipsă de hotărâre?

Penrod ezită.

– Pot să vorbesc pe şleau, domnule?

– Asta te invit să faci. Orice spui rămâne între noi. Ai cuvântul meu.

– Cred că domnul Gladstone nu a dat dovadă nici de laşitate, nici de nehotărâre când a trimis în amonte o armată care să-i salveze viaţa generalului Gordon, aşa cum cred cei mai mulţi britanici. Generalul nu avea decât să se îmbarce pe unul dintre vapoarele lui şi să vină acasă. Cred că prim-ministrul a considerat că nu este bine să implice naţiunea în operaţiuni costisitoare şi riscante aici, în inima Sudanului, ca să răzbune onoarea personală a unui om.

David inspiră adânc.

– Pe legea mea! Ţi-am cerut părerea sinceră şi-am primit-o. Dar spune-mi, Ballantyne, nu crezi că există nişte resentimente personale la Whitehall la adresa unui ofiţer ale cărui acţiuni pripite şi refractare au atras oprobriul într-o asemenea măsură?

– Ar fi ceva remarcabil dacă lucrurile nu ar sta aşa. Asta se vede clar din depeşele de la sir Evelyn pe care vi le-am transmis.

David îl analiză cu atenţie pe Penrod. Nu era doar un băiat arătos, îşi zise el, ci îşi folosea şi capul de pe umeri.

– Deci te-ai opune trimiterii forţelor lui Wolseley în ajutorul nostru?

– Ah, niciodată! râse Penrod. Sunt soldat şi soldaţii înfloresc în război. Sper să fiu în inima lui – chiar dacă nu e înţelept, ceea ce este evident – şi dacă lucrurile se înrăutăţesc, ceea ce este foarte probabil.

David râse odată cu el.

– Războiul nu e niciodată înţelept, încuviinţă el. Este revigorant să auzi asta de la un membru al armatei. Dar de ce s-a răzgândit Gladstone şi a acceptat să trimită o armată?

– Dorinţa exprimată a naţiunii este o forţă de care domnul Gladstone a ţinut cont mereu. Înţeleg de la sir Evelyn Baring că prim-ministrul a fost sfătuit să trimită o singură brigadă pentru expediţie. După ce a luat decizia – fără nicio tragere de inimă – şi a anunţat-o naţiunii, ministrul de război a cerut o forţă mult mai mare. Era deja prea târziu ca să anuleze decizia, aşa că armata de eliberare a devenit nu o singură brigadă, ci una din zece mii de oameni.

Orele trecură pe nesimţite în timp ce vorbeau, până când ceasul cu pendulă din colţ bătu din nou. David se uită uluit la el.

– Ora două, pe cuvântul meu! Va trebui să te odihneşti câteva ore înainte să te duci la Gordon. Bănuiesc că te aşteaptă o întrevedere înflăcărată cu el.

Servitorii îl aşteptau, dar David le dădu drumul şi-l conduse personal pe Ballantyne la unul dintre apartamentele pentru oaspeţi. Noaptea era atât de înăbuşitoare şi el era atât de obosit, încât nu se mai deranjă să-şi pună cămaşa de

noapte din flanel gros pe care David i-o oferi. Se dezbrăcă şi, înainte să se strecoare sub singurul cearşaf, puse pumnalul sub pernă. Apoi adormi, stingându-se ca o lumânare în bătaia vântului puternic.

Se trezi fără să-şi fi schimbat poziţia şi-şi dădu seama imediat că mai era cineva în dormitor cu el. Prefăcându-se că încă doarme, încercă să-şi amintească unde era. Printre gene, văzu că draperiile erau trase şi că lumina din cameră era slabă. Era încă dimineaţă devreme. Mişcă mâna extrem de încet pe sub pernă, până când cuprinse cu degetele mânerul pumnalului. Aşteptă ca o viperă, gata să lovească.

Se auzi apoi un pas uşor în dreptul patului şi cineva tuşi încet, neliniştit. Sunetul stins îl ajută să se orienteze şi se aruncă de pe pat. Culcă intrusul la pământ, îl ţinu de gât cu o mână şi cu cealaltă îl atinse cu vârful pumnalului.

– Dacă mişti, te omor, şopti el feroce în arabă. Cine eşti?

Apoi îşi dădu seama că prizonierul mirosea a trandafiri, iar gâtul pe care îl ţinea cu mâna era cald şi neted ca mătasea. Corpul de sub el era îmbrăcat în corsaj şi în fuste de tafta, iar pe sub materialul delicat se simţeau proeminenţe şi scobituri minunate. Dădu drumul strânsorii şi sări în picioare. Se uită în jos uluit şi consternat în timp ce captiva lui se ridica. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că atacase şi ameninţase o femeie tânără, cu părul blond şi strălucitor. Şi că, stând pe podea, cu fustele în neorânduială în jurul ei, avea ochii la nivelul vintrelor lui dezgolite, cu privirea fixată pe o parte a anatomiei lui pe care rareori o expunea cercetării atente a publicului.

Ţinând încă mâna pe pumnal, se întoarse să ia cearşaful de pe pat. Până să şi-l înfăşoare pe trup, îşi dădu seama că îi oferea tinerei femei vederea părţii din spate. Graba îl făcea neîndemânatic şi bâjbâi până când, într-un târziu, se întoarse din nou cu faţa spre ea, acoperit.

– Sunt îngrozit, domnişoară Benbrook. Nu mi-am dat seama că eşti dumneata. M-ai speriat.

Obrajii ei palizi fură cuprinşi încet de îmbujorare, dar încă gâfâia cu putere, ca şi cum ar fi alergat pe o distanţă lungă. Efectul pe care îl avea asupra a ceea ce se afla sub corsajul ei era fascinant.

– Dacă te-am speriat, domnule, atunci n-ai idee cât de tare m-ai înspăimântat dumneata pe mine. Cine eşti şi ce cauţi... Duse mâna la gură când îl recunoscu, în ciuda noii tunsori neplăcute. Căpitane Ballantyne!

– La dispoziţia dumitale, doamnă.

Plecăciunea îi era zădărnicită de nevoia de a ţine în continuare şi pumnalul, şi cearşaful. Ea se ridică în picioare, se uită o clipă la el cu ochii mari, apoi fugi din cameră. El dădu să iasă după ea. Uitase cât de plăcută era vederii, un aspect deloc alterat de confuzia şi uimirea ei. Apoi zâmbi. „Chiar şi pentru atât, şi tot a meritat drumul", îşi zise în sinea lui.

Fluieră în timp ce se bărbieri şi se îmbrăcă, apoi îşi făcu sieşi cu ochiul în oglindă şi spuse cu voce tare:

– Poate că data viitoare o să mă recunoască mai repede, acum că are mai multe după care să mă identifice.

Pe urmă, coborî scările.

David era deja la masă, luând micul dejun, dar în afară de servitorii în robe albe nu mai era nimeni prezent.

– Serveşte puţin. Puse în farfuria lui Penrod o substanţă amorfă, de un verde pal. Gustul este execrabil, dar am înţeles din sursă sigură că e foarte hrănitor.

Penrod se uită suspicios la mâncare: arăta ca o brânză verde.

– Ce-i asta?

– Am înţeles că e cheagul de papirus şi stuf verde, făcut de fiicele mele. Mâncăm des din asta. De fapt, de când raţiile oficiale au fost reduse la o ceaşcă de făină de sorg pe zi, nu prea mai mâncăm altceva.

Penrod puse cu grijă o bucăţică în gură.

– Complimentele mele fiicelor dumneavoastră. Este foarte plăcut, zise el încercând să pară convingător.

– Nu e prea rău. Încearcă-l cu sos Worcestershire sau cu pastă de anşoa. În curând o să te obişnuieşti cu el. Acum, să mergem să-l vizităm pe generalul Gordon!

Generalul Gordon se întoarse de la fereastra pe care privea dincolo de râu, spre amplasamentele inamice. Se uită la Penrod cu privirea sa albastră deconcertantă în timp ce-l saluta.

– Pe loc repaus, căpitane. Cred că ai făcut călătoria de la Cairo într-un timp-record, spuse el.

„De unde ştia asta? se întreba Penrod, apoi îşi dădu seama. Trebuie să mulţumim laudelor neînfricatului Yakub."

Generalul Gordon ascultă în tăcere raportul şi mesajele pe care le adusese de la sir Evelyn. Când termină de vorbit, Gordon nu răspunse imediat. Se plimbă în sus şi-n jos prin camera lungă, oprindu-se în cele din urmă ca să se uite la harta la scară mare a Sudanului, întinsă pe masă, sub ferestre. Vederea de la ferestre era neobturată: sticla fusese spartă de şrapnelele artileriei dervişilor de peste fluviu, însă Gordon nu luase nicio măsură ca să întărească sediul statului-major sau protecţia propriei persoane. Părea preocupat doar de siguranţa oraşului şi de bunăstarea oamenilor săi.

– Presupun că trebuie să îi fim recunoscători prim-ministrului pentru că sare în ajutorul populaţiei, deşi o face cu o întârziere de câteva luni, remarcă el într-un târziu. Apoi ridică ochii spre Penrod. Singura consolare pentru mine este că acum am cel puţin un ofiţer englez în statul-major.

Auzind aceste cuvinte, Penrod simţi fiorul rece al neliniştii coborându-i pe şira spinării.

– Ordinele primite de la generalul Stewart, domnule, sunt să mă întorc la Wadi Halfa de îndată ce vă transmit depeşele. Sunt trimis la noua Brigadă pe Cămile cu ordinul de a-i ajuta să treacă de cotitura Nilului ca să dea atacul la Metemma.

Gordon se gândi o clipă la asta, apoi clătină din cap.

– Dacă generalul Stewart nu a plecat încă de la Wadi Halfa, vor trece mai multe luni până să ajungă la Metemma. O să fii mai util aici decât stând degeaba la Wadi Halfa. Pe lângă asta, trebuie să fie sute de alte călăuze capabile să aducă peste cotitură Brigada pe Cămile. Când coloana de salvare ajunge la Abu Hamed, o să mă mai gândesc. Între timp, am nevoie de tine aici.

O spuse pe un ton atât de hotărât, încât Penrod înţelese că orice discuţie ar fi fost inutilă. Visurile lui de luptă şi glorie se spulberară. În loc să intre în oraş în fruntea trupelor sale, după ce se lupta să ajungă de la Metemma, era condamnat la monotonia plictisitoare a asediului.

„Trebuie să aştept şi să-mi aleg momentul", decise el, nelăsându-şi expresia să-i trădeze adevăratele sentimente.

– Va fi o onoare să servesc sub comanda dumneavoastră, domnule general, dar aş aprecia dacă mi-aţi da în scris aceste ordine.

– Le vei avea, promise Gordon, dar acum trebuie să te pun la curent cu situaţia de aici şi cu problemele noastre cele mai urgente şi mai importante. Ia loc, Ballantyne.

Gordon vorbea repede, aproape surescitat, sărind de la un subiect la altul şi fumând ţigară după ţigară dintr-un portţigaret din argint. Treptat, Penrod începea să înţeleagă presiunea uriaşă sub care lucra, făcându-şi o idee clară despre singurătatea cumplită a acestei autorităţi. Simţea că, înainte de sosirea lui Gordon, nu avusese pe nimeni de încredere căruia să-i împărtăşească o parte din povara lui. Dacă Penrod nu-i era egal ca rang, măcar era ofiţer al unui

regiment englez din linia întâi şi, ca atare, preţuia cât o barcă plină cu ofiţeri egipteni de stat-major.

– Vezi tu, Ballantyne, aici am responsabilitatea şi datoria fără a avea şi controlul deplin. Mă confrunt zilnic nu doar cu incompetenţa ofiţerilor egipteni, ci şi cu un comportament inconştient şi cu lipsa totală a moralităţii şi a simţului datoriei. Se împotrivesc cu încăpăţânare ordinelor dacă au impresia că pot scăpa de consecinţe, îşi neglijează îndatoririle şi-şi petrec mai tot timpul în compania concubinelor lor. Dacă nu-i bat la cap, rareori se deranjează să viziteze linia întâi de apărare. Sunt conştient că uneltesc şi complotează cu dervişii, sperând să aibă un avantaj atunci când va cădea oraşul, ceea ce sunt convinşi că se va întâmpla. Fură de la propriii oameni. Soldaţii adorm în post şi fură la rândul lor de la populaţie. Bănuiesc că mari cantităţi de sorg au fost furate din depozitul de cereale. Femeile şi copiii din oraş mă scuipă şi mă insultă pe străzi când sunt forţat să reduc raţiile din nou. Am ajuns la o ceaşcă de cereale de persoană pe zi. Îşi aprinse o altă ţigară şi flacăra chibritului pâlpâi în căuşul palmelor sale. Pufăi la repezeală, apoi îi zâmbi glacial lui Penrod. Aşadar, îţi dai seama că ajutorul tău e cât se poate de oportun. Cu atât mai mult cu cât cunoşti bine configuraţia oraşului.

– Sigur că vă puteţi baza pe mine, domnule general.

În ciuda privirii sale reci şi aproape mesianice, Penrod se întreba cât de aproape era Gordon de limita rezistenţei.

– Îţi deleg de la bun început următoarele responsabilităţi. Până acum, maiorul al-Faroque a administrat depozitarea şi distribuirea alimentelor. Eforturile lui au fost, în cel mai bun caz, jalnic de nesatisfăcătoare. Deşi nu pot să o dovedesc, suspectez că ştie ceva despre cerealele lipsă. Îi vei prelua atribuţiile de îndată. Vreau să mă laşi să fac un inventar al tuturor proviziilor disponibile cât mai curând posibil. În baza legii

marţiale, ai autoritatea de a confisca. Poţi rechiziţiona orice resurse de care ai nevoie. Orice abateri vor fi tratate cu cea mai mare asprime. Poţi biciui sau împuşca hoţii şi speculanţii fără să mă consulţi. Populaţia şi soldaţii trebuie forţaţi să accepte legile neplăcute – o să-i faci pe deplin conştienţi că alternativele sunt şi mai rele. Înţelegi asta?

– Bineînţeles, domnule general.

– Îl cunoşti pe Ryder Courtney?

– Doar în treacăt, domnule.

– E negustor şi comerciant în oraş. Am fost obligat să-i rechiziţionez un transport de sorg. Fiind mercenar fără un strop de altruism în el, e supărat. Are propriul depozit în oraş şi se comportă ca şi cum ar fi independent faţă de orice autoritate. Vreau să-i explici care este adevărata stare de fapt.

– Înţeleg, domnule, zise Penrod şi se gândi amărât: „Deci acum nu mai sunt husar, sunt poliţist şi intendent".

Gordon îi urmărea expresia şi-i văzu reacţia, dar continuă netulburat:

– Printre alte întreprinderi, deţine şi lucrează cu un vapor mare cu aburi pe fluviu. În acest moment, e în reparaţii în atelierul lui. După ce va fi din nou în funcţiune, va fi util pentru viitoare operaţiuni militare şi pentru posibila evacuare a populaţiei noastre, în cazul în care coloana lui Stewart nu ajunge la timp. Courtney mai are şi cai, şi cămile, dar şi multe alte lucruri care vor fi esenţiale pentru noi când dervişii vor strânge laţul în jurul nostru. Gordon se ridică, semn că întrevederea era la final. Află cu ce se ocupă şi ce ştie despre sorgul furat, Ballantyne. Apoi vino să-mi raportezi.

Penrod cunoştea reputaţia lui Ryder Courtney: David Benbrook îi vorbise despre el şi chiar şi sir Evelyn Baring îl remarcase. Părea să fie un om descurcăreţ şi formidabil.

Dacă era să îndeplinească ordinele lui Gordon, Penrod nu avea nimic de câştigat dacă se înfiinţa la poarta depozitului lui Courtney şi îşi declara prezenţa şi intenţiile. Mai întâi, îşi zise el, era necesară o mică expediţie de recunoaştere.

Plecă din grădinile palatului prin poarta dinspre fluviu. Aceasta era nepăzită şi luă aminte la asta. Merse repede de-a lungul malului, pentru ca sosirea lui să nu fie anunţată prin telegraf. La prima redută a fortificaţiilor, santinelele stăteau culcate, odihnindu-şi mădularele şi ochii obosiţi. Penrod auzise de judecata aprigă a lui Gordon şi nu dorea să încurajeze masacrarea şi decimarea garnizoanei egiptene, aşa că folosi bastonul şi cizma ca să le amintească de datorie.

Merse mai departe pe lângă şirul de fortificaţii şi amplasamente de tun ce fuseseră ridicate de la ultima lui vizită în oraş. Era clar că fuseseră proiectate de generalul Gordon, pentru că erau înşiruite cu ochi de soldat şi înţelegerea terenului. Inspectă tunurile de teren şi, cu toate că nu era artilerist, depistă deficienţele de îngrijire şi manevrare a armelor. Când îi luă la întrebări, tunarii îi spuseră că nu aveau voie să tragă în mod independent, ci trebuiau să aştepte ordinele de la ofiţerii lor înainte să poată trimite un obuz dincolo de fluviu. Dervişii de pe malul opus nu aveau astfel de limite impuse, iar dimineaţa şi seara se delectau cu focuri de baraj fără rezerve, compensând prin entuziasm lipsa de precizie. De obicei, miezul zilei era liniştit şi paşnic, în timp ce ambele tabere se odihneau, ferindu-se de căldura soarelui.

Penrod trecu repede de port, unde observă un vapor alb cu aburi, cu cele mai multe echipamente demontate şi împrăştiate pe cheiul de piatră pentru reparaţii. Carena şi suprastructura erau găurite de şrapnele. Câţiva lucrători arabi erau ocupaţi cu peticirea şi vopsirea stricăciunilor. Un maşinist alb îi supraveghea, încurajând echipajul cu un cor de înjurături şi de blesteme în accentul de pe docurile din

Glasgow ce străbăteau cu claritate apa. Era evident că aveau să treacă săptămâni, dacă nu luni, până când vaporul putea fi gata de navigat. Penrod își continuă drumul pe malul Nilului Albastru către Fortul Burri și arsenal.

Croindu-și drum printre străduțe, care erau aproape blocate de resturi de obuze și mizerii, nenumărate fețe tuciurii se uitau de sus la el, de la ferestre și balcoane șubrede care aproape se uneau deasupra capului său. Femeile își ridicau pruncii dezbrăcați ca să le vadă vânătăile și umflăturile de la scorbut, precum și membrele scheletice. „Murim de foame, efendi. Dă-ne mâncare", se rugau ele. Strigătele lor alertau cerșetorii, care ieșeau șontâcăind din adâncimile întunecoase ale străzilor ca să-l tragă de haine. Penrod îi împrăștie cu câteva lovituri iscusite cu bastonul.

Tunurile de pe parapetele Fortului Burri acopereau malul nordic al Nilului Albastru, iar fortificațiile dervișe erau față în față cu acestea. Penrod se opri să le studieze și văzu că dușmanii își luau puține măsuri de precauție. Chiar și cu ochiul liber, vedea siluetele de dincolo de râu mișcându-se în aer liber. Câteva femei dervișe spălau rufele pe malul râului și le înșirau să se usuce, fiind perfect vizibile din Fortul Burri. Probabil își dăduseră seama cât de periculos de reduse erau rezervele de obuze și de gloanțe ale lui Gordon.

În spatele Fortului Burri se aflau barăcile urâte și îndesate ale depozitelor de arme și de muniții. Generalul Gordon le folosea ca grânar al orașului. Santinelele păzeau intrarea și fiecare întăritură care sprijinea pereții ce se năruiau. Din ce-i spusese Gordon, paznicii și reparațiile făcute la ziduri nu făcuseră față ingeniozității lui Ryder Courtney sau ofițerilor egipteni – sau oricui era vinovat de furtul din grânar. Cu toate acestea, nu era momentul să viziteze depozitul sau să inspecteze magaziile de provizii. Avea să facă asta mai târziu. Penrod se îndreptă către vastul complex al lui Ryder

Courtney, care se afla la mică distanţă, aproape pe canalul ce apăra oraşul de un atac din deşertul sudic.

Pe măsură ce se apropia, observa activitatea neobişnuită, în desfăşurare pe malurile canalului, în spatele zidurilor complexului. Asta îl nedumerea, aşa că părăsi strada şi urmă drumul de edec ce înainta de-a lungul debarcaderului. La început, crezu că oamenii care lucrau în număr mare în canal construiau un soi de fortificaţie. Apoi îşi dădu seama că femeile cărau legături pe cap de la debarcader până la poarta din spate a complexului lui Courtney.

Când se apropie, văzu o plută uriaşă din buruieni de pe fluviu blocând aproape de tot canalul. Semăna cu masa de vegetaţie cu ajutorul căreia el şi Yakub scăpaseră de Osman Atalan în ziua precedentă. Zeci de arabi roiau pe plută, purtând doar pânze pe mijloc şi înarmaţi cu seceri şi coase. Tăiau papirusul şi buruienile din apă şi le legau în mănunchiuri pe care femeile le cărau în altă parte.

„Ce naiba pun la cale?" se întrebă el intrigat. Şi cum intrase pluta aceea de buruieni în canal într-o poziţie atât de convenabilă pentru a fi recoltată de Courtney? Atunci îi veni în minte răspunsul. Desigur! Probabil o prinsese şi-o asigurase cu frânghii în fluviul mare, apoi folosise forţa oamenilor pentru a o trage în sus, pe canal. „M-au avertizat că e ingenios."

Muncitorii îl salutară cu respect pe Ballantyne, invocând binecuvântările lui Allah. Păreau impresionaţi când le răspundea la salut într-o arabă fluentă, colocvială. Deşi nu purta uniformă, ştiau că numele lui era Abadan Riji şi că fugise călare de Osman Atalan şi de toţi celebrii săi agagieri ca să ajungă la Khartoum. Yakub se îngrijise ca tot oraşul să-i cunoască faptele de eroism.

Când Penrod se luă după şirul de femei sudaneze care treceau prin poarta din spate a complexului, nimeni nu-l

împiedică. Se trezi într-o împrejmuire mare de ziduri, în care activitatea era în toi. Femeile adunau mănunchiurile în mijloc şi se întorceau la canal pentru încărcătura următoare. O altă echipă era împărţită în grupuri, pălăvrăgind în timp ce alegeau tulpinile tăiate şi le sortau în grămezi. Le aruncau pe cele moarte şi uscate şi le alegeau doar pe cele încă verzi şi suculente. Pe acestea le împărţeau în diverse tipuri de vegetaţie. Cea mai mare movilă conţinea papirusul obişnuit, dar şi zambile-de-apă şi alte trei tipuri de iarbă şi stuf. *Nymphaea* era, în mod evident, cea mai preţioasă plantă, fiindcă nu era stivuită pe pământul prăfos la fel ca papirusul şi zambilele, ci strânsă cu grijă în saci şi dusă la pisat de un alt grup de femei. Lucrau la un şir lung de pive care zdrobeau de obicei sorgul, transformându-l în făină. Femeile munceau la unison, lovind cu bătul greu de lemn pe care îl foloseau ca pistil în piua în formă de castron, pisând nuferii cu puţină apă până când se făceau terci. Cântau în timp ce se înclinau şi se balansau în ritmul prăjinilor.

După ce conţinutul pivelor era redus la o pastă verde şi groasă, alte femei îl adunau în oale mari şi negre de lut, pe care le transportau pe poartă într-o împrejmuire separată. Penrod era curios şi se luă după ele. Abia păşise pe poartă când, pentru prima dată, fu somat pe un ton ascuţit şi categoric.

– Cine eşti şi ce cauţi aici?

Penrod se trezi înfruntat de două fete tinere, care îi ajungeau până la catarama lui de la curea. Una avea părul de un negru-închis, iar cealaltă, de un blond-auriu. Una avea ochii de culoarea caramelului topit, în timp ce ochii fetei mai mici aveau albastrul-deschis al petalelor de petunie. Amândouă se uitau în sus la el cu o expresie severă şi cu buzele strânse. Copila mai înaltă stătea cu pumnii înfipţi în şolduri, cu o atitudine ostilă.

– Nu ai voie aici. E un loc secret.

Penrod își reveni din uimire, apoi își ridică pălăria galant și se înclină adânc.

– Vă cer iertare, doamnelor, n-am vrut să încalc proprietatea. Vă rog să-mi acceptați scuzele și să-mi permiteți să mă prezint. Sunt căpitanul Penrod Ballantyne din Regimentul Regal 10 Husari al Maiestății Sale. În momentul de față, fac parte din statul-major al generalului Gordon.

Expresia celor două fete se îmbună în timp ce continuau să-l fixeze cu privirea. Nu erau obișnuite să li se adreseze cineva într-un mod atât de politicos. În plus, la fel ca majoritatea femeilor, nu erau imune la farmecele lui Penrod.

– Eu sunt Saffron Benbrook, domnule, zise fata mai înaltă, făcând o reverență. Dar îmi poți spune Saffy.

– Sunt slujitorul dumitale, domnișoară Saffy.

– Iar eu sunt Amber Benbrook, dar unii îmi spun Piticuța, zise blonda. Nu prea îmi place numele, dar presupun că sunt puțin mai scundă decât sora mea.

– Sunt întru totul de acord. Nu e un nume potrivit pentru o tânără atât de frumoasă. Dacă îmi permiți, îți voi spune domnișoara Amber.

– Ce mai faci?

Amber îi răspunse la înclinare cu o reverență și, când se îndreptă, se trezi îndrăgostită pentru prima dată. Avea o senzație tulburătoare de căldură și de presiune în piept, deloc neplăcută.

– Știu cine ești, zise ea cu răsuflarea oarecum tăiată.

– Chiar știi? Și cum așa, rogu-te?

– L-am auzit pe Ryder vorbind cu tati despre dumneata.

– Presupun că tati e David Benbrook. Dar cine e Ryder?

– Ryder Courtney. A spus că ai cei mai grozavi favoriți din toată creștinătatea. Ce s-a întâmplat cu ei?

– Ah! răspunse Penrod, cu fața atinsă brusc de răceală. Trebuie să fie un comic remarcabil.

– E un mare vânător şi e foarte-foarte deştept, îi luă apărarea Saffron. Cunoaşte numele tuturor păsărilor şi animalelor din lume – numele latineşti, adăugă ea ameninţător.

Amber era hotărâtă să-i distragă atenţia lui Penrod de la sora ei geamănă.

– Ryder spune că doamnele te găsesc fermecător şi galant.

Penrod păru ceva mai mulţumit până când Amber continuă cu inocenţă: Şi că îi aprobi părerea din toată inima.

Penrod schimbă subiectul.

– Cine e la comandă aici?

– Noi suntem, spuseră gemenele în cor.

– Dar ce faceţi? Pare foarte interesant.

– Facem cheaguri de plante ca să ne hrănim oamenii.

– V-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi explica procedeul.

Gemenele profitară de invitaţie şi se luară viguros la întrecere ca să-i capteze atenţia, tăindu-şi vorba şi contrazicându-se una pe alta cu fiecare ocazie. Îl apucară pe căpitanul Penrod de câte o mână şi-l traseră spre curtea interioară.

– Când cele mai suculente frunze sunt zdrobite, trebuie apoi filtrate.

– Ca să scape de măduvă şi de mizerii.

Nu se mai gândeau deloc să păstreze secretele.

– Le scurgem prin pânza din depozitele lui Ryder.

– Trebuie să le stoarcem ca să scoatem tot ce e mai bun.

Perechile de femei sudaneze turnau zeama verde în fâşiile de pânză imprimată, apoi le răsuceau. Sucurile picurau în oalele uriaşe şi negre din fontă, care stăteau pe trei picioare deasupra focurilor fumegânde.

– Măsurăm temperatura, zise Saffron fluturând cu un aer important un termometru mare.

– Şi când ajunge la şaptezeci de grade, interveni Amber, proteinele se coagulează...

– Eu explic, zise Saffron furioasă. Eu sunt cea mai mare.

– Doar cu o oră, ripostă Amber şi termină la repezeală restul explicaţiei. Apoi cernem cheagurile şi facem din ele cărămizi, pe care le uscăm la soare.

Arătă triumfătoare spre mesele lungi instalate pe capre din lemn, încărcate cu bucăţile pătrate aşezate în rânduri ordonate. Era ceea ce mâncase Penrod la micul dejun şi-şi aminti avertismentul lui David că nu prea mai aveau altceva de mâncare.

– Noi îi spunem turtă verde. Poţi să guşti dacă vrei.

Amber rupse o bucăţică şi se ridică pe vârfuri ca să i-o aşeze între buze.

– Nemaipomenit! exclamă Penrod şi înghiţi cu mult curaj.

– Mai ia!

– Excelent, dar e de ajuns deocamdată. Tatăl vostru spune că e mai gustoasă decât sosul Worcestershire, zise el în grabă, amânând următoarea porţie, care era deja pe drum în mânuţa murdară a lui Amber. Câtă turtă verde puteţi face într-o zi?

– Nu de-ajuns ca să hrănim pe toată lumea. Doar pentru noi şi oamenii noştri.

Eficacitatea turtelor verzi era vizibilă. Spre deosebire de restul populaţiei subnutrite, niciunul dintre locuitorii acelui complex nu dădea semne de inaniţie. De fapt, gemenele arătau înfloritoare. Apoi îşi aminti de scurta întâlnire cu sora lor mai mare din dimineaţa aceea. Nici cu ea nu era nimic în neregulă. Amintirea îl făcu să zâmbească şi cele două copile luară asta drept un semn de încuviinţare, aşa că zâmbiră odată cu el.

Penrod îşi dădu seama că avea acum aliaţi de nădejde în fortăreaţa lui Courtney.

– Voi chiar sunteţi două tinere doamne foarte deştepte, zise el. Aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi arăta şi restul complexului. Aud că sunt tot felul de lucruri fascinante aici.

– Ai vrea să vezi animalele? strigă Amber.

– Maimuţele? adăugă Saffron.

– Antilopele bongo?

– Totul, încuviinţă Penrod. Aş vrea să văd totul.

În scurt timp, observă că gemenele erau preferatele tuturor şi că aveau acces la tot complexul Courtney. Erau bune prietene şi apropiate ale lui Ali, îngrijitorul animalelor. Cu mare greutate se înfrână bătrânul să nu zâmbească încântat de cum dădu ochii cu ele. Îl conduseră pe Penrod de la o cuşcă la alta, spunându-le animalelor pe nume şi hrănindu-le cu mâna când acestea răspundeau.

– Nu le plăcea deloc turta verde când am încercat la început să le hrănim, dar acum o iubesc. Uite cum o înfulecă, zise Amber arătând cu degetul.

– Dar sorgul? Cu siguranţă le place şi acela? întinse Penrod momeala pentru ea.

– O, presupun că le place, interveni Saffron, dar nu ajunge nici pentru oameni!

– Nu primim decât o ceaşcă pe zi, confirmă Amber.

– Credeam că prietenul vostru Ryder are destul sorg şi că-l vinde.

– O, da! A avut o barcă întreagă. Dar generalul Gordon i l-a luat pe tot. Ryder a fost furios.

Penrod era recunoscător: dezvăluirile inocente ale fetelor garantau practic că, în ciuda suspiciunilor generalului, Courtney nu era vinovat de furtul cerealelor din depozite. Nu avea niciun motiv să nutrească vreo simpatie faţă de el, mai ales după remarcile despre favoriţii lui şi părerea bună despre propria persoană, dar era englez şi ar fi fost de prost gust să fie nevoit să-i confirme suspiciunile lui Gordon.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-l cunosc pe prietenul vostru, Ryder, sugeră el într-o doară. Aţi vrea să mă prezentaţi?

– O, da! Vino cu noi.

Îl scoaseră din menajerie şi traversară o curte interioară până ajunseră la o uşă mică din capătul opus. Gemenele îi dădură drumul la mâini şi se luară la întrecere până la uşă. O deschiseră şi năvăliră în camera de dincolo. Penrod merse aproape în urma lor şi, din cadrul uşii, aruncă repede o privire prin cameră.

În mod clar, era şi birou, şi cameră privată de locuit pentru stăpânul complexului. O pereche masivă de colţi de elefanţi era fixată pe peretele opus, cei mai mari colţi pe care îi văzuse Penrod vreodată. Ceilalţi pereţi erau acoperiţi cu covoare persane minunat ţesute şi cu zeci de fotografii neclare şi îngălbenite în rame negre de lemn. Alte covoare acopereau podelele şi, într-un colţ separat cu o draperie, un *angareb* mare era întins pe piei aurii de leopard, pătate cu rozete negre. Scaunele şi biroul masiv erau sculptate în lemn lustruit de tec de prin partea locului. Bibliotecile conţineau şiruri de jurnale legate în piele şi cărţi ştiinţifice de floră şi faună. Puşti şi arme cu încărcare pe ţeavă erau aşezate în suportul dintre curburile colţilor galbeni şi groşi. Privirea lui Penrod omise aspectul masculin şi oarecum dezordonat, apoi se fixă asupra cuplului care stătea în mijlocul camerei. Chiar şi gemenele, atât de gălăgioase până atunci, încremeniră de uimire văzându-i pe cei doi.

Bărbatul şi femeia erau prinşi într-o îmbrăţişare pătimaşă, fără să observe nimic şi pe nimeni în jur. Saffron sparse tăcerea cu un vaiet acuzator:

– Îl sărută! Becky îl sărută pe Ryder pe gură.

Ryder Courtney şi Rebecca Benbrook se despărţiră vinovaţi şi rămaseră înmărmuriţi, uitându-se la grupul din cadrul uşii. Rebecca deveni palidă şi ochii i se căscară uluiţi când se uită la Penrod. El execută un salut prefăcut şi înţelegător.

– Ne revedem atât de curând, domnişoară Benbrook.

Rebecca lăsă ochii în pământ şi obrajii ei căpătară culoarea stacojie a cărbunilor aprinşi. Ruşinea ei era atât de

intensă, încât se simţea ameţită, clătinându-se pe picioare. Apoi, cu un efort uriaş, încercă să se adune. Fără să se uite la niciunul dintre bărbaţi, se năpusti în faţă şi le apucă pe surorile ei mai mici de încheieturi.

– Copile îngrozitoare! De câte ori vi s-a spus să ciocăniţi înainte să intraţi într-o cameră?

Le târî afară pe uşa deschisă, iar vocea lui Saffron se stinse în depărtare:

– Îl sărutai. Te urăsc. Nu mai vorbesc niciodată cu tine. Îl sărutai pe Ryder.

Cei doi bărbaţi rămaseră faţă în faţă ca şi cum nici n-ar fi auzit acuzaţiile de trădare între surori.

– Domnul Courtney, presupun. Sper că vizita mea nu a picat într-un moment prost.

– Căpitane Ballantyne... Am auzit că ai sosit aseară târziu în frumosul nostru oraş. Faima ţi-a luat-o înainte.

– Aşa se pare, recunoscu Penrod. Dar nici în ruptul capului nu-mi dau seama cum.

– E destul de simplu, te asigur. Ryder era uşurat constatând lipsa persiflărilor stângace cu privire la episodul romantic la care Ballantyne fusese martor – ar fi putut duce la izbucnirea ostilităţilor. Călăreţul care te însoţeşte, Yakub din tribul Jaalin, este prieten intim cu doica gemenelor Benbrook, un adevărat stâlp al gospodăriei lor, o doamnă de treabă pe nume Nazeera. Limba ei dezlegată este unul dintre cele mai vizibile defecte ale sale.

– Aha! Acum înţeleg. Poate chiar te aşteptai la vizita mea.

– Nu mă surprinde prea tare, recunoscu Ryder. Înţeleg că generalul Gordon, fie ca toate demersurile lui să înflorească, are anumite întrebări pentru mine cu privire la sorgul care lipseşte din depozite.

Penrod înclină capul în semn de încuviinţare.

– Observ că eşti bine informat.

În timp ce discutau, îl măsura pe Ryder Courtney cu o privire pătrunzătoare, mascată de un zâmbet dezarmant.

– Încerc să mă menţin la curent cu lucrurile, zise Ryder, deloc intimidat de zâmbetul lui; şi propria privire era la fel de vicleană. Dar te rog, intră, dragul meu. Poate e puţin prea devreme, dar pot să-ţi ofer un trabuc şi un pahar de coniac de cea mai bună calitate?

– Eram convins că aceste două mărfuri minunate nu mai există pe lumea asta urâtă.

Penrod se îndreptă spre scaunul arătat de Ryder.

Când trabucurile pufăiau la unison, se priviră unul pe altul pe deasupra paharelor pline. Ryder rosti un toast:

– Te felicit pentru călătoria rapidă de la Cairo.

– Mi-aş dori să fiu deja pe drum înapoi.

– Khartoum nu e deloc o staţiune, aprobă Ryder.

Sorbeau din coniac şi vorbeau cu reţinere, încă măsurându-se unul pe altul. Ryder îl cunoştea pe căpitanul Ballantyne din vedere şi după reputaţie, aşa că pentru el nu puteau surveni surprize prea mari.

Penrod îşi dădu seama repede că nu fusese informat greşit şi că Ryder era un personaj formidabil, dur, ager şi rezistent. Mai era şi arătos, într-un fel aspru şi direct. Nu era de mirare că frumoasa domnişoară Benbrook se dovedise sensibilă la avansurile lui. „Mă întreb doar cât de sensibilă. Ar fi amuzant să-i testez devotamentul faţă de acest flăcău, ca de la bărbat la bărbat." Penrod zâmbi politicos, concentrându-şi însă abilităţile şi inteligenţa împotriva celuilalt, mai ales că la mijloc era un premiu atât de atractiv. Relaţia nubilei domnişoare Benbrook cu Ryder Courtney adăuga o nouă dimensiune atracţiei acute pe care o simţise mai înainte faţă de ea. Se părea că, în ciuda aparenţelor, nu era de gheaţă, că sub suprafaţa aceea erau profunzimi care ar fi putut fi fascinant de sondat. Îl amuză metafora aleasă.

– Ai pomenit de sorgul lipsă, zise Penrod atingând subiectul din nou.

Ryder încuviinţă.

– Am un interes aparte faţă de transportul acela, zise el. Cândva a fost al meu. A fost adus cu mari costuri şi cu multe greutăţi câteva sute de mile pe fluviu, apoi rechiziţionat – unii ar spune chiar furat – de redutabilul Chinez Gordon, în clipa în care am debarcat în siguranţă la Khartoum.

Rămase tăcut gândindu-se la nedreptatea aceea.

– Fireşte, n-ai nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat cu el după ce l-ai lăsat din mână, sugeră Penrod cu delicateţe.

– Am făcut câteva cercetări, admise Ryder.

La cererea lui, Bacheet petrecuse câteva săptămâni urmărindu-l. Nici chiar puzderia de clădiri şi de străzi străvechi din Khartoum nu putea ascunde cinci mii de ardebi[1] de cereale pe termen nelimitat.

– M-ar fascina să ştiu rezultatul acelor investigaţii.

Ryder se uită la vârful trabucului cu o privire încruntată. Lipsa umidităţii în aerul de deşert usca frunzele de tutun şi le făcea să ardă ca focul de iarbă.

– Ai auzit, din întâmplare, dacă bunul general a oferit vreo recompensă pentru returnarea sorgului lipsă? întrebă el. Dumnezeu ştie că a plătit destul de puţin pe el la prima cumpărare. Şase şilingi pe sac!

– Generalul Gordon nu mi-a vorbit de vreo recompensă, clătină Penrod din cap, dar o să-i sugerez. Aş zice că o recompensă de şase şilingi pe sac ar putea scoate la lumină informaţiile, nu crezi?

– Poate că nu, răspunse Ryder. Cu toate astea, cred că o ofertă de doisprezece şilingi ar produce aproape sigur rezultate.

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

– O să-i vorbesc cu prima ocazie, zise Penrod. Deşi pare puţin cam costisitor.

– Şi fără bilete la ordin, îl avertiză Ryder. Se ştie că, recent, kedivul i-a dat dreptul să retragă două sute de mii de lire din trezoreria din Cairo. Câţiva sovereigni de aur ar suna mai dulce decât toţi canarii de hârtie care au ieşit vreodată din pădure.

– Un sentiment exprimat cât se poate de poetic, domnule, îl lăudă Penrod.

Rebecca stătea în locul ei tainic, într-un colţ ascuns al parapetelor de la palatul consular. Era ascunsă de un tun vechi de o sută de livre, o relicvă monstruoasă şi ruginită cu care probabil că nu se mai trăsese în secolul al XIX-lea şi, în mod sigur, nu avea să se mai tragă vreodată. Îşi acoperise capul şi cămaşa de noapte cu o pelerină neagră de lână şi ştia că nici măcar gemenele nu aveau să o găsească acolo.

Se uită în sus la cerul nopţii şi-şi dădu seama, după înălţimea Crucii Sudului deasupra liniei orizontului dinspre deşert, că era trecut de miezul nopţii – dar simţea că niciodată nu va mai putea dormi. Într-o singură zi, întreaga ei existenţă fusese aruncată în tumult şi confuzie. Se simţea ca o pasăre sălbatică ţinută în captivitate, zdrobindu-şi aripile de gratii, sângerând şi temându-se, căzând pe podeaua cuştii cu inima bubuind şi tremurând din tot corpul, doar ca să se arunce din nou către gratii într-o altă tentativă inutilă de evadare.

Nu înţelegea ce se întâmpla cu ea. De ce se simţea aşa? Nimic nu avea sens. Gândurile i se întoarseră la dimineaţa aceea când, de îndată ce se îngrijise ca gemenele să facă baie şi să se îmbrace, îşi începuse inspecţia săptămânală a gospodăriei. De cum intrase în apartamentul albastru pentru oaspeţi, văzuse silueta necunoscută care ocupa patul cu baldachin. Nu fusese informată de personal de sosirea vreunui oaspete, iar Khartoum sub asediu era ultimul loc care să atragă oaspeţi. Ştiind acest lucru, ar fi trebuit să iasă imediat

din dormitor şi să dea alarma. Nu avea să ştie niciodată ce anume o făcuse să se apropie de pat. Când se aplecase deasupra trupului acoperit cu cearşaf, acesta se aruncase asupra ei cu viteza unui leopard. Se trezise trântită la podea de un bărbat gol-puşcă, având un pumnal în mână.

Amintindu-şi acel moment groaznic, lăsă capul în jos şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Nu era prima dată când văzuse un trup bărbătesc. Când Rebecca împlinise şaisprezece ani, părinţii o duseseră într-un tur al capitalelor din Europa. Ea şi mama ei merseseră să-l vadă pe *David* al lui Michelangelo. Fusese şocată de frumuseţea nepământeană a statuii, dar marmura rece şi albă stârnise în ea emoţii tulburătoare. Reuşise chiar, fără să roşească, să discute despre statuie cu mama ei.

Mama se descria deseori drept o femeie emancipată. Pe atunci, Rebecca credea că acest lucru însemna doar că fuma ţigări turceşti în budoarul ei şi vorbea deschis despre anatomia umană şi funcţiile acesteia. După sinuciderea ei, Rebecca îşi dădu seama că acel cuvânt avea o semnificaţie mai profundă. La înmormântare, în Cairo, auzise nişte femei mai în vârstă şuşotind, iar una remarcase cu acreală că-l făcuse pe David încornorat mai des decât îi gătise micul dejun. Rebecca ştia că mama ei nu pregătea niciodată micul dejun. Cu toate acestea, căutase cuvântul „încornorat" în dicţionarul tatălui ei. Îi luase un timp să desluşească adevăratul sens, dar, când o făcuse, decisese că nu voia să fie o femeie emancipată, ca mama ei. Avea să fie fidelă unui singur bărbat pentru toată viaţa.

Rebecca văzuse abia de curând următorul trup bărbătesc. David le luase pe ea şi pe gemene într-o vizită oficială pe cursul superior al Nilului Victoriei. Bărbaţii din triburile Dinka şi Shilluk, care locuiau pe malurile râului, nu purtau niciun fel de îmbrăcăminte. Fetele îşi reveniseră din primul

val de uimire când David le spusese că obiceiul şi tradiţia lor prevedeau să opteze pentru naturaleţe şi că n-ar trebui ca ele să acorde vreo importanţă. De atunci, Rebecca se uitase la adaosul negru şi uriaş ca la o podoabă mai degrabă urâtă, precum buzele şi nările găurite specifice triburilor din Noua Guinee pe care le văzuse în ilustrate.

Cu toate acestea, când Penrod Ballantyne sărise pe ea în dimineaţa aceea, efectul fusese devastator. Departe de a rămâne neinteresată şi cumva compătimitoare, descoperise emoţii şi sentimente la a căror existenţă nici nu visase până când momentul respectiv erupsese în conştiinţa ei. Chiar şi acum, pe întuneric, cu pelerina peste cap şi cu faţa acoperită cu ambele mâini, simţea că roşeşte până îi ia foc faţa.

„Nu o să mă mai gândesc niciodată la asta", îşi promise ea. „Asta" era singurul cuvânt cu care îşi îngăduia să descrie ce văzuse. Niciodată. Niciodată. Imediat după aceea, se trezi gândindu-se la asta cu toată atenţia.

După vizita aceea de demult în Europa, Rebecca o auzise pe mama ei discutând despre acest subiect cu o prietenă. Erau de acord că o femeie în stare naturală era frumoasă, în vreme ce bărbatul nu era, cu excepţia lui *David* al lui Michelangelo, desigur.

„Nu era urât sau obscen, contrazicea Rebecca umbra mamei. Era... era..." Dar nu prea ştia cum să-l descrie, în afară că era tulburător, fascinant şi impresionant. Ce se întâmplase mai târziu între ea şi Ryder Courtney avea legătură cu primul episod într-un mod ciudat, pe care nu-l putea înţelege pe deplin.

În ultimele luni, ea şi Ryder deveniseră treptat prieteni. Îşi dăduse seama că era puternic, deştept şi amuzant. Avea o rezervă inepuizabilă de poveşti minunate şi, aşa cum remarca Saffron deseori, mirosea şi arăta bine. Găsea compania lui încurajatoare şi confortabilă în zilele asediului,

când moartea, boala și foametea copleșeau orașul. După cum observase tatăl ei, Ryder Courtney era un bărbat al marilor realizări. Ridicase o afacere înfloritoare și o menținea chiar dacă lumea părea să se prăbușească. Avea grijă de oamenii și de prietenii lui. Le arătase cum să facă turta verde și o făcea să râdă și să uite de temerile ei pentru câteva ore. Se simțea în siguranță când era cu el. Bineînțeles, o dată sau de două ori avusese un contact fizic cu ea – o atingere ușoară pe braț când stăteau de vorbă ori mâna lui lipindu-se în treacăt de a ei în timp ce se plimbau. Dar ea se retrăsese întotdeauna. Mama ei o avertizase deseori în privința bărbaților: nu voiau decât să te seducă, apoi să te lase pângărită pentru totdeauna, ca să nu-ți mai găsești vreodată un soț. Mai mult decât atât, seducția era dureroasă și, după părerea mamei ei, doar nașterea era mai traumatizantă.

Atunci, chiar în acea dimineață, după experiența oribilă din dormitorul albastru, când emoțiile îi erau tulburate, mersese singură în camerele lui Ryder. Nu mai făcuse niciodată acest lucru. Întotdeauna lua cu ea măcar una dintre gemene ca însoțitoare. Dar, în dimineața aceea, era cu totul zăpăcită. Se simțea vinovată din pricina gândurilor ciudate și ambivalente legate de căpitanul Pernod Ballantyne. Era îngrozită că moștenise sămânța rea a mamei. Avea nevoie să o consoleze cineva.

Ca întotdeauna, Ryder se bucurase să o vadă și-i poruncise lui Bacheet să pregătească un ibric de cafea prețioasă. Discutaseră o vreme, vorbind mai întâi despre gemene și despre lecțiile lor, care, de la începutul asediului, fuseseră oarecum lăsate de izbeliște. Deodată, pe neașteptate, Rebecca începuse să plângă ca și cum i se frângea inima. Ryder o privise uluit: știa că nu era plângăcioasă și că nu se văicărea niciodată. Apoi o luase în brațe și o ținuse strâns.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te-am văzut niciodată așa. Ai fost mereu cea mai curajoasă fată pe care o cunosc.

Rebecca era surprinsă de cât de bine se simţea în braţele lui.

– Îmi pare rău, şoptise ea, dar fără să facă vreun efort să se retragă. Mă port ca o prostuţă.

– Nu eşti prostuţă. Înţeleg, îi spusese el pe tonul acela grav şi blând pe care îl folosea atunci când mângâia un animal speriat sau un copil rănit. Începe să fie prea mult pentru noi toţi. Dar în curând o să se termine. Coloana de salvare o să ajungă aici înainte de Crăciun, ţine minte ce-ţi spun.

Ea scuturase din cap. Ar fi vrut să-i spună că nu era vorba de război, de asediu, de dervişi sau de Mahdiul Nebun, dar el îi mângâiase părul şi ea se liniştise, apăsându-şi faţa în pieptul lui, în căldura şi-n mirosul lui puternic de bărbat.

– Ryder, şoptise ea, ridicându-şi faţa ca să-i explice tot ce simţea. Dragă, dragă Ryder...

Dar înainte să apuce să mai spună ceva, el o sărutase apăsat pe buze. Surpriza era atât de mare, încât nu se putuse mişca. Când îşi revenise de ajuns cât să se retragă, descoperise că nu voia să o facă. Era ceva atât de nou şi de diferit, încât decisese să se desfete câteva clipe în plus.

Cele câteva clipe se transformaseră în minute şi când, în cele din urmă, deschisese gura să protesteze, se întâmplase ceva incredibil: limba lui îi alunecase printre buze şi-i înăbuşise protestul. Senzaţia era atât de copleşitoare, încât genunchii ameninţau să-i cedeze şi trebuia să se ţină de el ca să rămână în picioare. Trupul lui musculos era lipit de al ei, iar împotrivirea ei se auzise precum strigătele unui pisoi abia născut care caută să sugă. Apoi, spre consternarea ei, simţise o tărie monstruoasă crescând în partea de jos a corpului lui, ceva ce părea să aibă o viaţă proprie. O îngrozea, dar era neajutorată. Voinţa ei de a scăpa se evaporase.

O voce stridentă şi ascuţită tăiase legăturile care o ţineau şi o eliberase.

– Îl sărută! Becky îl sărută pe Ryder pe gură!

Gândindu-se acum la acel moment, rosti cu voce tare în întunericul de sub tunul cel mare:

– Acum mă urăşte şi Saffy şi mă urăsc şi eu. Ce bătaie de cap! Mi-aş dori să mor.

Nu-şi dădu seama cât de departe se auziseră cuvintele ei până când o voce îi răspunse din întuneric:

– Deci aici eşti, Jamal.

Numele însemna „Cea Frumoasă".

– Nazeera, mă cunoşti atât de bine, murmură Rebecca atunci când silueta voinică şi familiară apăru din întuneric.

– Da, te cunosc bine şi te iubesc mai mult decât te cunosc. Nazeera se aşeză lângă ea pe afetul tunului şi o cuprinse în braţe. Când am aflat că nu eşti în pat, am ştiut că aici o să te găsesc.

Rebecca îşi sprijini capul pe umărul ei şi oftă. Nazeera era moale şi caldă ca o saltea de pene şi mirosea a ulei de trandafiri. O legănă încet pe Rebecca şi după o vreme întrebă:

– Acum mai vrei să mori?

– N-am vrut să mă auzi, răspunse Rebecca mâhnită. Nu, nu vreau să mor. Cel puţin, nu încă. Dar viaţa e atât de grea uneori, nu-i aşa, Nazeera?

– Viaţa e bună. Bărbaţii sunt dificili de cele mai multe ori, zise Nazeera.

– Bacheet şi Yakub? o tachină Rebecca.

Admiratorii Nazeerei nu erau un secret pentru familia lor.

– De ce nu-l alegi pe unul dintre ei, Nazeera?

– Tu de ce nu faci o alegere, Jamal?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Rebecca îşi îndepărtă pelerina de pe cap şi se uită la Nazeera cu ochii mari şi negri în lumina stelelor.

– Eu cred că înţelegi. Cum se face că, în ziua în care frumosul căpitan se întoarce la Khartoum, tu fugi să te ascunzi la al-Sakhawi şi, când afli că el nu se consideră doar vechiul tău prieten, decizi că vrei să mori?

Rebecca își acoperi fața din nou. Nazeera știa aproape tot și ghicise restul. În câteva cuvinte, o ajutase pe Rebecca să-și înțeleagă tulburarea. Nazeera continuă să o legene, apoi începu să cânte un cântec de leagăn, o melodie veche cu versuri noi: „Care dintre ei o să fie? Cum o să alegi și cine o să fie?"

– Faci să pară totul o joacă de copii, Nazeera, zise Rebecca cu un aer sever.

– Dar asta și este. Viața e o joacă de copii, dar deseori jocurile copiilor, ca și cele ale adulților, se sfârșesc cu lacrimi amare.

– Cum s-a întâmplat cu biata Saffy, sugeră Rebecca. Spune că mă urăște și că nu vrea să mai vorbească cu mine.

– Crede că i-ai furat iubirea. E geloasă.

– E atât de tânără...

– Nu. În curând o să fie femeie și măcar ea știe ce vrea. Nazeera zâmbi cu blândețe. Spre deosebire de alte femei pe care le cunosc.

– Doisprezece șilingi? insistă Ryder Courtney. Nu poate să fie vorba de vreo neînțelegere?

– Doisprezece șilingi. Cuvântul unui ofițer și gentleman.

– Descrierea asta ar putea fi combătută, mormăi Ryder.

– Nu îți iei armă?

– Ba da.

Ryder ridică bâta grea de lemn.

– Mă referem la o armă de foc sau una cu tăiș.

Penrod își atinse sabia în teaca de la curea.

– Pe întuneric, nu o să fie ușor să deosebim prietenii de dușmani. Prefer să crăp o căpățână cu pumnul sau cu bâta. Nu e la fel de irevocabil.

Ieșeau, umăr lângă umăr, de-a lungul uneia dintre străzile sordide ale cartierului bâștinașilor din oraș. Amândoi erau îmbrăcați în haine negre. Soarele apusese de vreo oră,

dar se însera deja. Era doar atâta lumină de zi cât să-şi poată croi drumul. Bacheet îi aştepta aproape de Turnul de Fildeş, unul dintre bordelurile mai cunoscute din cea mai periculoasă zonă a oraşului. Fluieră încetişor ca să le atragă atenţia, apoi îi chemă spre ruinele unei clădiri ce fusese distrusă de tunurile dervişe de peste fluviu. Cei trei îşi găsiră locuri pe mormanele de zidărie şi bârne zdrobite. Strălucirea intermitentă a trabucului lui Penrod oferea o oarecare lumină, cât să li se distingă trăsăturile.

– Aswat a sosit? întrebă Ryder în arabă.

– Da, răspunse Bacheet. A venit acum o oră, la apus.

– Cine e? întrebă Penrod. Cine e responsabil pentru treaba asta?

– Încă nu pot fi sigur. Bacheet i-a auzit pe oamenii lui strigându-l Aswat, dar poartă mască, să-şi ascundă faţa. Cu toate astea, am bănuielile mele. O să ştim sigur înainte să se termine noaptea. Ryder se întoarse din nou spre Bacheet. Câţi oameni sunt cu el?

– Am numărat douăzeci şi şase. Inclusiv şase paznici înarmaţi. Vor lucra târziu în noaptea asta. Aşa fac mereu. E mult sorg şi sacii sunt greu de mutat. Aswat îi împarte în două grupuri de vreo doisprezece oameni fiecare. Când se dă stingerea şi străzile sunt pustii, cară sacii la clienţi în alte părţi ale oraşului. Doi dintre oamenii înarmaţi ai lui Aswat, care cunosc parola din noaptea respectivă, merg înaintea fiecărui grup ca să se asigure că drumurile nu sunt patrulate. Ceilalţi doi vin din spate ca să fie siguri că nu sunt urmăriţi. Aswat aşteaptă la tăbăcărie. Se pare că nu se aventurează pe străzi.

– Câţi saci distribuie Aswat în fiecare seară? întrebă Ryder.

– Cam o sută douăzeci.

– Deci a vândut deja câteva mii, calculă Ryder. Probabil că au rămas mai puţin de trei mii în depozit. Ştii cât cere pe sac?

– La început a cerut cinci lire egiptene, dar acum a crescut la zece. Nu primește decât aur, fără bancnote, îi spuse Bacheet.

Ryder clătină din cap.

– Chinezul Gordon are parte de încă un chilipir. Tariful în vigoare este de zece. Mie îmi oferă doar doisprezece șilingi drept recompensă.

– O să mă plâng mâine pentru tine, promise Penrod. Unde depozitează Aswat cerealele furate?

– La capătul acestei străzi, explică Bacheet. Folosește o tăbăcărie abandonată.

– Pe cine ai lăsat să supravegheze clădirea? îl întrebă Penrod pe Bacheet.

– Pe omul tău, Yakub. El e Jaalin. Cel mai înșelător trib dintre toate. Chiar și șerpii alunecoși l-au alungat din cuibul lor. Nu am încredere deloc în Yakub. Nu are simțul onoarei, mai ales când vine vorba de femei, zise Bacheet cu amărăciune.

Era un lucru știut că el și Yakub erau rivali în competiția pentru văduva Nazeera.

– Dar e bun în luptă, nu-i așa? îl apără Penrod pe Yakub.

Bacheet ridică din umeri.

– Da, dacă nu te întorci cu spatele la el. Așteaptă în spatele tăbăcăriei, pe malul canalului. Oamenii sunt ascunși în curtea Turnului de Fildeș. Matroana casei e o prietenă bună.

– Ar trebui să fie, murmură Ryder cu asprime. Ești unul dintre cei mai buni clienți ai ei.

Bacheet ignoră o remarcă atât de nepoliticoasă.

– Am ales acest loc ca să așteptăm pentru că de la ferestre o să putem supraveghea toată aleea.

Făcu un semn din cap spre deschizăturile goale ale ferestrelor. Geamurile fuseseră sparte de obuze, iar ramele, furate pentru foc.

– E singurul drum care ajunge la tăbăcărie.

– Bine, zise Ryder. Doi dintre cei mai buni oameni ai tăi trebuie să urmărească grupurile. Vreau numele tuturor

negustorilor care fac afaceri cu el. De îndată ce-i aflăm, o să-l vizităm pe efendi Aswat la tăbăcărie.

În clipa aceea, auziră un tropăit înăbuşit. Bacheet se furişă afară printr-o gaură de obuz din peretele din spate, ca să îndeplinească ordinele lui Ryder. Penrod îşi stinse trabucul şi-l înfăşură într-o batistă, apoi merse lângă Ryder, la fereastra goală. Rămaseră ascunşi în umbră ca să nu fie văzuţi de pe alee. Câteva siluete întunecate treceau furişându-se pe lângă fereastră. Cei doi paznici mergeau înainte: purtau uniforma kaki egipteană, cu fesul în formă de ghiveci. Duceau puştile, cu baionetele fixate, atârnate de umăr. Hamalii veneau după ei, aplecaţi sub greutatea sacilor de sorg. Cei doi bărbaţi înarmaţi din ariergardă îi urmau la scurtă distanţă.

După ce dispărură, Penrod remarcă:

– Acum înţeleg de ce nu m-ai lăsat să aduc soldaţi din garnizoană şi de ce ai insistat să folosim doar arabii noştri. Egiptenii lui Gordon sunt băgaţi în treaba asta până-n gât.

– Mai adânc de-atât, îl corectă Ryder.

După puţin timp, hamalii despovăraţi şi însoţitorii lor se întoarseră în grabă către tăbăcărie. Bacheet reapăru din senin ca un duh din lampă.

– Ali Mahomed Acrani, care are o casă în spatele spitalului, a cumpărat toţi cei douăzeci şi patru de saci din primul transport, raportă el.

Aşteptară apoi să treacă următoarea livrare pe sub ferestre. Era trecut de miezul nopţii când hamalii cu poveri grele plecară de la tăbăcărie a şasea oară, mergând împleticit pe drum.

– Asta o să fie ultima livrare, îi spuse Bacheet lui Ryder. În numele Domnului, e vremea să prindem şacalul în timp ce încă mai înfulecă găinile.

– În numele Domnului, încuviinţă Ryder.

Când se furişară prin spatele clădirii bombardate, cei din gaşca lui Bacheet îi aşteptau în umbra peretelui din spate, înarmaţi cu suliţe şi paloşe. Niciunul nu avea vreo armă de foc. Ryder îi conduse în tăcere pe străduţă, ţinându-se aproape de clădirile întunecoase de pe fiecare parte. Conturul tăbăcăriei se ridica pe cerul luminat de stele al deşertului. Era o clădire cu trei etaje, întunecată şi abandonată, care bloca strada în capăt.

– Foarte bine, căpitane Ballantyne. Cred că e timpul să mergi să-l găseşti pe omul tău, Yakub.

În timp ce aşteptau în clădirea dărăpănată, discutaseră ultimele detalii ale raidului, pentru ca la momentul potrivit să nu existe ezitări sau neînţelegeri. Fiind operaţiunea lui Ryder, se înţeleseseră ca el să ia deciziile şi să dea ordinele. Cu toate acestea, Yakub era omul lui Penrod şi nu primea ordine decât de la el.

Penrod atinse umărul lui Ryder, încuviinţând, şi trecu repede către zidul ce împrejmuia curtea tăbăcăriei. Poarta era închisă şi încuiată, dar Penrod ascunse paloşul şi sări să se agaţe cu mâinile de o crăpătură din zidărie. Se ridică dintr-o mişcare agilă, apoi trecu cu picioarele peste vârful zidului şi dispăru din vedere.

Ryder îl lăsă câteva minute ca să scape, apoi îi conduse pe Bacheet şi pe cei din grup spre poarta înaltă. Cunoştea amplasamentul clădirii. Înainte de asediu, trimisese aproape toate pieile aduse din Ecuatoria pentru a fi procesate de bătrânul neamţ care deţinea fabrica. Tăbăcarul fugise din Khartoum odată cu primul exod al refugiaţilor. Ryder ştia că poarta ducea spre curtea de încărcare. O încercă, dar era încuiată din interior. Era nevopsită şi crăpată. Scoase cuţitul şi înfipse vârful în lemn ca în brânză.

– Putregai uscat, mormăi el.

Trecu lama prin spaţiul îngust dintre marginea uşii şi toc, găsind cârligul încuietorii de pe partea opusă. Se dădu

înapoi câțiva pași, apoi păși în față, izbind cu talpa cizmei în ușă. Balamalele care țineau încuietoarea fură smulse din lemnul putrezit și poarta se deschise.

– Repede! Veniți după mine!

Pe cealaltă parte a curții era o platformă ridicată de încărcare, ce dădea direct către ușile principale ale depozitului. Era locul în care descărcase legăturile de piei netăbăcite pentru uscare și de unde luase produsul finit. O căruță șubrezită stătea încă sprijinită de platformă. Tot locul puțea a piele pe jumătate uscată. Sclipirea luminii de felinar se vedea prin crăpăturile din ferestrele astupate cu scânduri de la parter și pe sub ușile principale ale depozitului.

Ryder urcă în fugă treptele spre platforma de încărcare. Șobolanii fugiră în cuiburile lor când traversă spre ușa mare. Se opri să asculte și auzi voci înăbușite prin lemnărie. Împinse încet ușa, care se deschise cam doi centimetri, și se uită prin crăpătură. Un bărbat se sprijinea de tocul ușii, cu spatele la Ryder. Purta o sutană de preot creștin copt și gluga îi acoperea capul. Se întoarse repede și se uită la Ryder cu uimire în ochi.

– A, efendi Aswat, îl salută Ryder, ridicând bâta de lemn. Ai ceva sorg de vânzare?

Lovi cu bâta cu toată puterea, ochind capul acoperit de glugă. Însă lovitura rată capul preotului, iar bâta se izbi de cadrul de sus al ușii, deasupra capului lui Ryder, cu o forță care îi amorți încheietura. Bâta îi zbură din strânsoare și nimeri silueta în pelerină, iar lovitura în umăr îl făcu pe preot să se dea în spate și să urle de durere.

– La arme! Fiți gata de luptă! Dușmanul ne atacă! strigă acesta, apoi fugi.

Ryder pierdu câteva clipe ca să-și recupereze bâta din locul de lângă perete unde se rostogolise. Când se îndreptă, aruncă o privire în depozitul cavernos. Era luminat de vreo

douăzeci de lămpi cu ulei, care atârnau de balustrada pasarelei ce ocolea pereţii înalţi, chiar sub grinzile acoperişului. În lumina slabă, văzu că Bacheet subestimase forţele adversarilor: cel puţin douăzeci de oameni erau împrăştiaţi prin depozit. Unii erau sclavi, având doar turbane şi pânze pe mijloc, iar alţii purtau uniforme kaki şi fesuri roşii, ca soldaţii garnizoanei egiptene. Toţi erau încremeniţi în postura în care-i surprinsese strigătul preotului.

Sclavii stivuiau grămezi uriaşe de saci în mijlocul depozitului, iar mirosul de făină al sorgului copt se contopea cu duhoarea veche a taninului şi a pieilor netăbăcite. Un locotenent egiptean şi trei sau patru subofiţeri le supravegheau munca. Le luă tuturor câteva clipe ca să-şi vină în fire. Se uitau şocaţi la Ryder, care venea spre ei cu bâta ridicată. Apoi, cu strigăte războinice, Bacheet şi arabii lui năvăliră pe uşile principale.

Subofiţerii egipteni se treziră şi o luară la fugă spre peretele opus, unde le erau sprijinite puştile. Locotenentul lor scoase revolverul din toc şi trase un foc înainte ca Bacheet şi gaşca lui să-i atace, lovind cu săbiile şi împungând cu suliţele. Amalgamul de strigăte, de lovituri şi de înjurături se întinse în tot depozitul. Unul dintre sclavi se aruncă la picioarele lui Ryder şi se agăţă de genunchii lui, implorând milă. Nerăbdător, Ryder încercă să-l alunge cu piciorul, dar acesta se agăţa de el ca o maimuţă de un pom cu fructe.

În capătul opus al clădirii lungi, Aswat era pe punctul să scape. Cu poalele sutanei umflate în urma lui, sări peste un morman de saci de sorg dezordonaţi şi ajunse la baza unei scări verticale de oţel care ducea în sus, la pasarela de deasupra. Când începu să urce, poalele începură să îi fluture printre picioare, împiedicându-i mişcările. În ciuda handicapului, urca cu vioiciune. În tot acest timp, le striga oamenilor săi cuvinte de încurajare şi îndemnuri:

– Ucideţi-i! Nu lăsaţi pe nimeni să scape! Omorâţi-i pe toţi!

Ryder îl lovi cu bâta în tâmplă pe sclavul agăţat de el, iar acesta îi dădu drumul şi se prăbuşi pe podea. Sărind peste trupul lui inert, Ryder alergă la baza scării. Îşi îndesă bâta sub curea şi sări pe primele trepte, urmărindu-l pe preot şi ajungându-l repede din urmă. Văzu pe sub poalele sutanei că fugarul purta cizme lustruite de călărie, cu pinteni, şi pantaloni kaki de călărie.

Preotul ajunse la pasarelă şi se agăţă de balustradă, gâfâind cu putere. Se uită în jos spre scară, ţipând cu vocea stridentă de panică în timp ce Ryder urca repede în urma lui.

– Opriţi-l! Împuşcaţi-l ca pe un câine!

Dar oamenii lui erau prea ocupaţi cu propriile probleme ca să mai bage de seamă. Se luptă cu poalele sutanei, încercând să o ridice cât să ajungă la arma aflată la şold, dar nu reuşi să o elibereze. Când Ryder aproape îl ajunsese, Aswat abandonă încercarea. Smulse una dintre lămpile cu ulei atârnate de balustradă şi o ridică deasupra capului.

– Opreşte-te! În numele lui Dumnezeu, te avertizez! O să te ard de viu!

Gluga sutanei căzu şi dezvălui tunica de culoare kaki a armatei egiptene, cu epoleţii şi găicile stacojii de maior pe umeri. Cârlionţii omului erau negri şi ondulaţi, lucioşi de pomadă. Ryder simţi mirosul pătrunzător al apei de colonie.

– Maiorul al-Faroque. Ce surpriză plăcută, zise Ryder vesel.

Al-Faroque părea înnebunit.

– Te-am avertizat! strigă el.

Cu ambele mâini, aruncă lampa spre Ryder, care se lipi de drugii scării. Când lampa îi zbură pe lângă umăr, uleiul se învârti precum coada unui meteorit, arzând prin aer în urma lui. Lampa se lovi de scara de oţel aproape de bază şi

explodă, împrăştiind o ploaie de foc peste cel mai apropiat morman de saci de sorg. Râuşoare de flăcărui albastre şi pâlpâitoare se scurseră spre sacii uscaţi ca iasca, iar aceştia se aprinseră imediat, arzând cu putere.

– Nu te apropia de mine! strigă al-Faroque spre Ryder. Te avertizez. Nu!

Înşfăcă a doua lampă din cârlig, dar Ryder era pregătit şi scoase bâta de la curea. Maiorul aruncă lampa cu toată puterea, icnind de efort când îi dădu drumul.

Aceasta zbură spre faţa lui Ryder. El o văzu venind şi, în ultimul moment, o izbi într-o parte. Lampa se învârti până jos şi explodă deasupra altei stive de sorg. Din mijlocul cerealelor izbucni o vâlvătaie înaltă.

Al-Faroque se întoarse să fugă, însă Ryder se aruncă pe ultimii metri şi-l prinse de gleznă. Acesta ţipă şi încercă să se elibereze dând din picioare, dar Ryder îl ţinu cu uşurinţă şi-l împinse spre marginea pasarelei. Al-Faroque se prinse de balustradă şi se agăţă de ea, ţipând ca un porc târât la tăiere.

În clipa aceea, un glonţ de pistol tras de jos zgârie umărul lui Ryder şi lovi scara de oţel la cincisprezece centimetri în faţa ochilor săi, lăsând o pată colorată de plumb pe metalul acesteia. Usturimea lăsată de glonţul în trecere fu atât de intensă şi de neaşteptată, încât Ryder slăbi strânsoarea din jurul gleznei lui al-Faroque. Acesta îl simţi cedând şi lovi cu piciorul în spate. Rozeta pintenului de pe cealaltă cizmă de călărie zgârie tâmpla lui Ryder şi-l făcu să-şi piardă echilibrul. Ryder dădu drumul piciorului şi se prinse de bara scării din faţa lui. Al-Faroque se îndepărtă tropăind pe pasarelă.

O altă împuşcătură de pe podeaua tăbăcăriei şuieră pe lângă capul lui Ryder şi nimeri o dală de ipsos de pe perete. Privind în jos, Ryder observă că paznicii egipteni care escortaseră ultimul transport de cereale alergau înapoi în depozit. Văzuseră probabil flăcările şi auziseră împuşcăturile. Se

luptau înverşunaţi, înjunghiindu-i cu baionetele şi cu săbiile pe oamenii lui Bacheet. Cel care trăsese în Ryder încărcă din nou carabina, apoi ridică ţeava butucănoasă şi îl luă la ochi. Neajutorat, Ryder privi flama exploziei din ţeavă şi rotocolul de fum de praf de puşcă. Încă un glonţ ricoşă în oţelul suportului pentru picioare, la câţiva centimetri deasupra capului său. Grăbit, se aruncă pe ultimii metri spre pasarelă. Sări în picioare şi alergă după al-Faroque.

Egipteanul dispăruse prin uşa joasă de la capătul pasarelei. Ryder ajunse la deschizătură, aşteptând încă un glonţ de la ţintaşul de jos, dar, când privi spre soldat, văzu că acesta se zvârcolea pe podeaua de beton ca un peşte abia prins pe fundul bărcii. Bacheet stătea deasupra cu piciorul pe gâtul său, încercând să-şi scoată vârful suliţei din pieptul omului. În acel moment, un duşman îl atacă. Bacheet trase încă o dată, iar când suliţa ieşi, o îndreptă spre noul agresor.

Ryder observă că oamenii săi de pe podea erau depăşiţi numeric şi, cu toate că se luptau ca nişte gladiatori, erau treptat copleşiţi. Pe când era pe punctul să-l lase pe al-Faroque să scape şi să se întoarcă să li se alăture, alţi doi bărbaţi intrară în depozit printr-o uşă din spate.

– Forţă gloriosului Regiment 10! urlă Ryder, recunoscându-i pe Penrod Ballantyne şi pe Yakub, cu pumnalul în mână.

Penrod pară lovitura de baionetă pe care locotenentul egiptean o îndreptă spre faţa lui, apoi ripostă, tăindu-i cu uşurinţă gâtul cu sabia; lama argintie despică vertebrele locotenentului şi ieşi prin ceafă mânjită de sânge. Penrod trase sabia cu lejeritate şi egipteanul căzu la pământ, lovind spasmodic cu călcâiele în beton, în zvârcolirile morţii. În următorul moment, Penrod îi făcu un semn cu mâna lui Ryder, care arătă spre uşa de la capătul pasarelei.

– E al-Faroque! îi strigă el lui Penrod. A fugit pe acolo. Încearcă să-i tai calea.

Doar atât avu timp să-i strige şi nu ştia dacă Penrod îl auzise, darămite să-l şi înţeleagă. Flăcările mugeau ca o cascadă uriaşă şi întregul conţinut al depozitului ardea cu putere. Focul urca rapid pe bârnele uscate de lemn ce susţineau pereţii şi acoperişul.

„Cam asta a fost şi recompensa mea", se gândi Ryder amărât. Tuşind din pricina fumului, alergă după al-Faroque. Ajunse la uşa joasă din capătul pasarelei prin care dispăruse acesta şi vârî capul prin ea. Respiră adânc în aerul dulce al nopţii şi, cu ochii înceţoşaţi, văzu dedesubt o scară ce cobora pe peretele din spate al tăbăcăriei spre drumul de edec al canalului.

Al-Faroque încă se chinuia cu faldurile sutanei pe treptele de jos ale scării, dar când văzu capul lui Ryder, îşi dădu drumul şi căzu ultimii doi metri în patru labe. Se ridică nevătămat şi privi în sus, la Ryder.

– Întoarce-te! strigă el. Nu încerca să mă opreşti.

Îşi ridică din nou poalele încurcate ale sutanei şi reuşi să ajungă la tocul de la curea. Scoase revolverul şi-l îndreptă spre Ryder. Flăcările ce ieşeau prin ferestrele din spatele tăbăcăriei luminau puternic drumul şi Ryder văzu că maiorului îi tremura mâna. Picături uleioase de sudoare îi curgeau pe obraji, prelingându-i-se de pe bărbia dublă. Trase două focuri rapide, care loviră peretele de o parte şi de alta a uşii. Ryder se piti înăuntru şi auzi paşii lui al-Faroque alergând pe drumul de edec.

„Dacă ajunge pe alee, ar putea să scape", se gândi Ryder, apoi ieşi pe uşă şi trecu rapid cu picioarele pe treptele de sus ale scării de evadare. Coborî în viteză şi se aruncă pe ultimii trei metri, aterizând cu atâta forţă, încât îşi muşcă limba. Scuipă sângele şi văzu că al-Faroque i-o luase înainte cu cel puţin o sută de metri, ajungând aproape la colţul clădirii.

Ţinând încă bâta în mână, Ryder fugi după el, dar al-Faroque dispăru după un colţ. Câteva secunde mai târziu,

Ryder ajunse acolo şi văzu că era la jumătatea aleii, mişcându-se cu o viteză uimitoare pentru o siluetă atât de rotofeie. Ryder o luă la fugă după el. Ajuns la capătul aleii, al-Faroque avea să dispară în labirintul complicat al străzilor de dincolo de ea. „Nu o să ne aştepte să-l prindem. O să fugă din Khartoum la noapte, îşi zise Ryder îngândurat. Până în zori o să treacă fluviul şi o să devină cel mai credincios discipol convertit al Mahdiului. Câte nenorociri ne poate provoca de acolo!" se gândi el.

Când al-Faroque ajunse în capătul aleii, o siluetă elegantă ieşi prin cadrul întunecat al uşii, împingându-i piciorul din spate peste celălalt. Al-Faroque se prăbuşi la pământ cu o forţă care-i scoase tot aerul din plămâni. Cu toate acestea, reuşi să se târască pe burta sa mare, încercând să apuce revolverul care-i zburase din mână în cădere; dar când degetele sale cuprinseră patul armei, Penrod îl călcă puternic pe încheietură, blocându-i mâna.

Ryder se apropie, se aplecă deasupra lui şi-l lovi cu bâta în ceafă. Al-Faroque se prăbuşi cu faţa în mizeria de pe alee.

– O piedică perfectă din zbor, îi spuse admirativ Ryder lui Penrod. Fără îndoială, perfectată pe terenurile de rugby de la Eton.

– Nu Eton, ci Harrow, dragul meu. Şi nu le confunda, îl corectă Penrod. Apoi, când Yakub apăru lângă el, vorbi cu uşurinţă în arabă: Leagă-l zdravăn! Paşa Gordon o să vrea să vorbească de îndată cu el.

– Poate o să-mi dea voie să văd şi eu execuţia? întrebă Yakub plin de speranţă, în timp ce desfăcea cureaua lui al-Faroque, folosind-o ca să-i lege braţele la spate.

– Bunule Yakub, zise Penrod, nu mă îndoiesc că o să pregătească pentru tine un loc chiar în primul rând al spectacolului.

Cerul şi acoperişurile oraşului erau deja puternic luminate de tăbăcăria în flăcări. Îl lăsară pe al-Faroque în grija

lui Yakub şi fugiră înapoi spre poarta principală. Căldura flăcărilor era atât de intensă, încât combatanţii erau împinşi afară din clădire. Când ieşeau pe uşă sau săreau de la ferestre, erau aşteptaţi de Bacheet şi de arabii lui. Urmau strigăte şi urlete războinice, ciocniri ale săbiilor şi împuşcături; treptat, cea mai mare parte a garnizoanei egiptene trădătoare fu adunată la un loc. Câţiva reuşiră să fugă pe alei, dar Yakub plecă după ei.

Se iveau zorile când supravieţuitorii se îndreptau în lanţuri spre poarta Fortului Mukran. Generalul Gordon le urmărea sosirea de pe metereze şi trimise imediat după Penrod. Expresia lui blajină se schimbă într-o furie rece când află despre distrugerea celor trei mii de saci de sorg nepreţuit.

– Ai lăsat un civil să preia comanda raidului? îl întrebă el pe Penrod cu ochii scăpărând. Pe Courtney? Trădătorul şi speculantul? Un tip josnic, fără scrupule patriotice sau o brumă de conştiinţă socială?

– Vă cer iertare, generale, dar Courtney a fost, ca şi noi, la fel de devotat recuperării cerealelor lipsă. De fapt, agenţii lui au descoperit unde era ascuns, spuse Penrod cu blândeţe.

– Devotamentul lui a costat doisprezece şilingi pe sac şi niciun ban mai mult. Dacă ai fi preluat comanda, acest fiasco ar fi putut fi evitat.

Gordon stătea pe vârfuri, uitându-se încruntat la el. Penrod rămase în poziţie de drepţi, străduindu-se să-şi ţină gura ferm închisă.

Cu un efort vizibil, Gordon îşi recăpătă sângele rece.

– Ei bine, măcar ai putut să prinzi căpetenia. Nu mă mir deloc să aflu că era maiorul al-Faroque. O să-l dau drept exemplu, ca să întăresc restul garnizoanei. O să ordon ca el şi complicii lui să fie traşi pe gura tunului.

Penrod clipi. Era o pedeapsă militară deosebit de sălbatică, rezervată celor mai scandaloase crime. Din câte ştia el,

ultima dată fusese aplicată cu şipaii prinşi după suprimarea răscoalei din India, în urmă cu aproape treizeci de ani.

– N-aş vărsa nicio lacrimă dacă puşlamaua de Courtney ar împărţi aceeaşi soartă cu el.

Micul general merse apăsat spre fereastra comandamentului şi se uită încruntat dincolo de fluviu, spre liniile inamicului.

– Cu toate acestea, presupun că nu pot să-i fac asta unui englez, mormăi el, ceea ce e cu atât mai rău. Dar voi lua o hotărâre care să lămurească pe deplin adevărata mea părere despre purtarea şi valoarea lui morală. Trebuie să fie ceva care să-i afecteze punga. Acolo îşi păstrează el conştiinţa.

Penrod ştia că, de departe, cea mai bună politică era tăcerea. „Bunul Dumnezeu ştie că nu am cine ştie ce simpatie pentru Ryder Courtney, se gândi el. Fără îndoială, în curând o să fim la cuţite ca să câştigăm favorurile unei tinere pe care o cunoaştem amândoi. Dar e greu să-mi înăbuş admiraţia tainică pentru inteligenţa şi curajul lui."

Gordon se întoarse de la fereastră şi îşi scoase din buzunar ceasornicul de aur, trăgând de lanţ.

– Ora opt. Vreau ca pungaşul de al-Faroque şi complicii lui să fie judecaţi, condamnaţi şi gata de execuţie până la ora cinci în după-amiaza asta. Vreau ca execuţia să aibă loc în public, pe maidan, ca să lase o impresie puternică asupra populaţiei. Nu pot tolera specula în acest oraş în care cei mai mulţi oameni mor de foame. Tu eşti la comandă, Ballantyne, şi vreau să o faci ca la carte.

Totul mersese foarte bine, decise Penrod, plimbându-se pe terasa palatului consular înainte să se retragă pentru a se culca. Se apropie de un tamarin falnic, ale cărui crengi acopereau jumătate de terasă, şi se sprijini de trunchi. Fuma

trabucul cubanez pe care i-l dăduse Ryder Courtney atunci când se despărţiseră. Courtney refuzase invitaţia de a participa la execuţii.

– Nu-l condamn. Şi eu aş fi preferat să am treabă în altă parte, murmură el.

Se simţea uşor îngreţoşat gândindu-se la asta şi trase prelung şi adânc din trabuc. La ora cinci în după-amiaza aceea, aproape întreaga garnizoană de la Khartoum făcuse paradă pe maidan ca să vadă pedeapsa. Doar efectivul minim rămăsese la fortificaţiile oraşului. Deşi nu i se ordonase să facă asta, întreaga populaţie civilă se aliniase în perimetrul terenului de paradă pe câte trei sau patru rânduri. Opt tunuri Krupps erau aranjate roată lângă roată şi îndreptate cât mai sus spre hoardele asediatoare ale dervişilor din Omdurman. Lipsa de muniţie era prea acută ca să irosească şi aceste opt salve: după ce terminau distrugerea iniţială, aveau să zboare peste fluviu şi să explodeze printre legiunile de asediatori şi, cu puţin noroc, să ucidă alţi câţiva duşmani.

Primii aduşi afară fuseseră speculanţii şi negustorii din oraş prinşi asupra faptului cu stocuri din cerealele lui al-Faroque. Ali Mahomed Acrani era în fruntea şirului. Când Penrod îi cercetase casa din spatele spitalului, găsise şase sute de saci ascunşi în celulele pentru sclavi de sub bărăci.

Prizonierii fuseseră aliniaţi aproape în spatele tunurilor. Paşa Gordon îi condamnase să privească execuţiile. Pe lângă asta, toate bunurile, inclusiv sorgul de contrabandă, le fuseseră confiscate. În final, aveau să fie alungaţi din oraş, urmând să-şi încerce norocul la mila Mahdiului şi a ansarilor săi, dincolo de fluviu. Penrod se gândi la soarta lor. „Dacă mi s-ar fi oferit aceeaşi alegere, cred că aş fi preferat sărutul tunului ", decise el.

Gândurile i se întoarseră la programul de spectacol din după-amiaza aceea de pe maidan. Când toţi spectatorii erau

adunaţi, Penrod dăduse ordinul, iar maiorul al-Faroque şi ceilalţi şapte condamnaţi fuseseră aduşi din celulele Fortului Mukran. Erau în uniformă completă. Fiecare luase poziţia de drepţi în faţa piesei de artilerie ce îi fusese alocată. Sergentul-major al regimentului citise acuzaţiile şi condamnările cu o voce tunătoare, care ajungea la toţi spectatorii. Aceştia se întindeau în faţă ca să-i audă cuvintele: „...vor fi traşi pe tun". Un zumzet de anticipaţie se ridicase dintre rândurile înghesuite. Era ceva ce niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată. Îşi ridicau pruncii şi copiii mici în sus, ca să vadă mai bine.

Se uitaseră cum sergentul-major rula lista de condamnări şi i-o întindea unui mesager, care o dusese acolo unde se aflau generalul Gordon şi căpitanul Ballantyne. Acesta salutase şi-i întinsese sulul generalului.

– Prea bine, îi întorsese Gordon salutul. Duceţi sentinţele la îndeplinire.

Sergentul mersese elegant de-a lungul şirului de condamnaţi, oprindu-se în faţa fiecăruia şi smulgând ceremonios de pe umerii şi pieptul tunicilor insignele ce indicau gradul şi meritele. Aruncase apoi în ţărână coroanele, galoanele şi medaliile de aur.

Când cei opt oameni rămăseseră cu hainele sfâşiate, dezonoraţi şi oropsiţi, se dăduse un alt ordin. Unul câte unul, condamnaţii fuseseră duşi la tunurile care-i aşteptau şi legaţi de ele cu mâinile şi cu picioarele depărtate. Gurile căscate erau aţintite spre mijlocul pieptului lor, iar braţele le erau prinse de o parte şi de alta a ţevilor negre şi lucioase. Din această îmbrăţişare grotescă, aveau să primească sărutul tunului. Al-Faroque se aruncase în ţărâna de pe terenul de paradă. Urla, plângea şi bătea din călcâie. În cele din urmă, fusese cărat de soldaţi la tun.

– Pregătit de îndeplinirea sentinţei, strigase sergentul-major.

– Continuați, domnule sergent-major! se răstise la rândul său Penrod, cu fața și vocea lipsite de orice expresie.

Sergentul scosese sabia și ridicase lama descoperită. Toboșarul de lângă el înălțase bețele la buze, apoi le coborâse cu bătăi prelungi pe pielea tobei. Sergentul-major lăsase sabia în jos și toboșarul se oprise brusc. Urmase o clipă de tăcere în care până și Penrod trăsese brusc aer în piept. Primul tun bubuise.

Victima dispăruse numaidecât într-un nor de fum dens de praf de pușcă. Apoi bucățile separate ale torsului său se învârtiseră prin aer. O liniște uluită se instalase după explozie, urmată de o explozie spontană de urale din partea spectatorilor când capul căzuse înapoi pe pământ și se rostogolise pe argila încinsă de soare.

Sergentul-major ridicase sabia din nou. Toba bătuse încă o dată, fiind din nou oprită brusc. Urmase o altă descărcare tunătoare. De data asta, spectatorii anticipau rezultatul și aplauzele nebunești se amestecaseră cu hohotele de râs. Al-Faroque era ultimul la rând și, pe măsură ce se apropia momentul, cerea îndurare tot mai aprig. În timp ce mulțimea îl imita zgomotos, intestinele lui al-Faroque se goliseră brusc, murdărindu-i pantalonii. Amuzamentul privitorilor se transformase într-un muget când toba bătuse pentru a opta și ultima oară. Capul lui al-Faroque sărise mai sus în aer decât al oricărui alt om dinaintea sa.

Penrod examină chiștocul trabucului și decise cu regret că nu putea să mai tragă o dată fără să-și ardă degetele. Îi dădu drumul pe lespezile terasei și îl strivi sub călcâi. Deși era târziu și făcuse deja rondul de noapte al fortificațiilor, mai avea încă o mulțime de hârtii de completat înainte de a se gândi măcar să meargă la culcare. Gordon voia toate listele și rapoartele la prima oră a dimineții. Micul zbir nu ținea seama de împrejurările asediului și de povara grea pe

care o pusese deja pe umerii lui Penrod: „Trebuie să ne ţinem de treabă, Ballantyne, şi să fim un exemplu".

„El, cel puţin, se menajează şi mai puţin decât o face cu mine", se gândi Penrod.

Se îndepărtă de lângă copac, pregătindu-se să se îndrepte spre camerele pe care i le dăduse David Benbrook. Exact atunci, privirea îi fu atrasă de o mică mişcare la unul dintre balcoanele de la etajul doi. Uşa balconului se deschisese şi reuşi să vadă în camera de dincolo. Interiorul era luminat de o lampă cu ulei de pe măsuţa de toaletă a unei doamne şi aproape distingea stâlpii şi baldachinul patului. Tapetul avea un model cu trandafiri roşii şi crenguţe verzi.

O siluetă feminină subţire apăru în cadrul uşii, luminată din spate de lampă, care desena un nimb auriu în jurul capului ei. Părea o pictură medievală a Fecioarei. Deşi nu-i putea vedea faţa, o recunoscu imediat pe Rebecca. Purta un halat dintr-un material lucios, cu o strălucire de un albastru-deschis, probabil mătase chinezească. Îi venea strâns pe trup, subliniindu-i curbura taliei şi a şoldului şi dezgolindu-i braţele mai jos de cot. Veni în partea din faţă a balconului, unde strălucirea lunii adăuga subtile tonuri argintii la lumina aurie a lămpii din spatele ei.

Privi în jos la grădină şi la terasa de sub ea, dar nu-l văzu – era pe jumătate ascuns de crengile întinse ale tamarinului. Îşi adună poalele şi, cu o mişcare graţioasă, se aşeză pe peretele balconului. Era desculţă şi avea picioarele descoperite până la genunchi. Pulpele îi erau armonioase, iar picioarele, mici şi feciorelnice. Penrod era captivat de eleganţa ei. Acum, lumina lămpii îi venea din profil, lăsându-i cealaltă jumătate a feţei în umbra misterioasă a lunii. Ţinea o perie de fildeş într-o mână şi părul lung şi blond îi era desfăcut. Dădea cu peria prin păr, pornind de la cărarea palidă ce se întindea pe mijlocul scalpului şi sfârşind la

talie, unde şuviţele dansau şi se unduiau. Avea o expresie calmă şi încântătoare.

Penrod ar fi vrut să se apropie ca să studieze fiecare întindere şi fiecare unghi al feţei ei şi, poate, chiar să simtă o urmă de parfum. În ciuda mănuşilor, a mânecilor lungi şi a pălăriei cu borul larg pe care o purta de obicei în timpul zilei, pielea de pe braţele şi picioarele ei goale nu era lăptoasă, cum era la modă, ci aurie. Avea gâtul lung şi graţios, iar capul îi era înclinat într-un unghi ispititor. Începu să fredoneze încetişor. El nu recunoscu melodia, dar era ca un cântec de sirenă căruia nu-i putea rezista. Se apropie de balcon cu grija vânătorului, aşteptând ca ea să închidă ochii pentru o clipă, când termina fiecare mişcare a periei, pentru a face încă un pas mic spre ea. O auzea trăgând aer în piept la capătul fiecărui vers al melodiei şi aproape că simţea căldura şi textura buzelor ei sub ale lui. Îşi imagină felul tremurător în care s-ar despărţi ca să-i permită să guste sucul dulce ca de măr al gurii ei.

În cele din urmă, ea puse peria deoparte, îşi împleti părul într-o coadă groasă şi-o încolăci în vârful capului. Scoase din reverul hainei un ac lung de păr cu o piatră scumpă în capăt şi ridică mâna ca să şi-l prindă în păr. Când făcu asta, întoarse capul într-o parte şi Penrod profită ca să păşească din nou în faţă.

Ea încremeni ca o gazelă, simţind leopardul la pândă. El rămase pe loc şi-şi ţinu răsuflarea. Apoi se întoarse cu faţa spre el şi făcu ochii mari. Se uită o clipă la el, apoi îşi trase picioarele înapoi în balcon şi se ridică brusc. Buzele i se adunară într-o acuzaţie tăcută:

– Spionai!

Apoi se întoarse prin uşa deschisă şi o închise în urma ei cu un clinchet slab al zăvorului, ca şi cum n-ar fi vrut să mai audă şi altcineva. Ca şi cum faptul că el o spiona era secretul lor. Inima lui Penrod bătea cu putere şi răsufla cu

greu. Regreta că o speriase şi că o făcuse să fugă. Îşi dorea să o mai fi putut privi puţin, de parcă ar fi aflat o taină studiindu-i faţa nebănuitoare.

Plecă de pe terasă şi, în timp ce urca scările în spirală spre camerele lui, instinctul de prădător, care, pentru un interval scurt, fusese înlocuit de o admiraţie aproape respectuoasă, reapăru. Zâmbi. „Măcar acum ştim unde se află budoarul lui *mademoiselle*, dacă va fi nevoie", îşi zise el.

Spre deosebire de sora ei geamănă, Amber rămăsese netulburată de ceea ce văzuse când dăduseră buzna peste Ryder şi sora ei mai mare. Era singura dintre surorile Benbrook care revenise a doua zi în complex. Sosise la ora obişnuită, însoţită de Nazeera, şi preluase imediat comanda unei echipe formate din aproape patruzeci de sudaneze care făceau preţioasa turtă verde. Se bucurase că nu trebuia să împartă autoritatea cu Saffron.

Bacheet îşi găsi stăpânul în atelierul din port şi îi dădu raportul în şoaptă.

Ryder ridică ochii de la conducta principală de aburi a *Ibisului*, pe care el şi Jock McCrump o sudau.

– Surorile ei? întrebă Ryder. Domnişoara Saffron şi domnişoara Rebecca?

Bacheet clătină din cap.

– Doar domnişoara Amber.

Nu era o conversaţie pe care să o împărtăşească cu Jock McCrump, cu fochiştii şi gresorii de pe *Ibis*. Înclină capul spre uşă şi Bacheet îl urmă afară.

Erau la jumătatea drumului înapoi spre complex când Ryder sparse tăcerea.

– Ce s-a întâmplat, Bacheet?

Bacheet avea un aer inocent, ca şi cum nu pricepea, dar Ryder era sigur că împărţise salteaua cu Nazeera cu o seară în urmă şi că ştia fiecare detaliu din tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore în camerele doamnelor din palatul consular al Maiestăţii Sale.

– Spune-mi ce ştii, insistă el.

– Sunt un om simplu, răspunse Bacheet. Mă pricep la cai şi la cămile, la cataracte şi la curenţii de pe Nil. Dar ce ştiu eu despre inima femeii? zise el scuturând din cap. Poate că ar trebui să întrebi despre misterele astea pe cineva mai înţelept decât mine.

– Trimite-o pe Nazeera la mine. Ryder îşi înăbuşi un zâmbet. O aştept la cuştile maimuţelor.

Nazeera îl plăcea pe Ryder Courtney. Desigur, avea înfăţişarea înfierbântată a celor mai mulţi *ferenghi* şi ochii lui aveau o nuanţă nefirească şi deconcertantă de verde, dar vârsta şi aspectul unui bărbat contau mai puţin dacă ştia să se descurce. Soţia lui nu avea să moară niciodată de foame: era un bărbat vânjos şi hotărât şi avea să protejeze ceea ce îi aparţinea. Dar exista şi o tandreţe în el. Nu avea să-şi bată femeia vreodată dacă purtarea ei nu cerea asta cu adevărat. Da, îl plăcea şi îl accepta. Era regretabil că, până acum, al-Jamal nu dăduse dovadă de o judecată la fel de bună.

Nazeera se îndreptă spre complexul pentru animale şi-i şopti bătrânului Ali că ar trebui să stea aproape, în caz că ar fi chemat, dar suficient de departe încât să nu audă ce vorbeau. Poate că era văduvă şi avea aproape patruzeci de ani, dar era o femeie cucernică şi respectabilă. Se convinsese că nu ştia nimeni nimic despre prieteniile ei discrete cu Yakub şi Bacheet.

Îl salută pe Ryder, chemă binecuvântările Profetului pentru el, îşi duse mâna la inimă şi la buze, apoi se ghemui la o distanţă politicoasă de el. Îşi trase şalul peste partea de jos a feţei şi aşteptă ca el să vorbească.

Ryder o întrebă de sănătate şi ea îl asigură că era bine. Apoi o întrebă de sănătatea protejatelor ei.

– Al-Jamal e bine.

– Mă bucur să aud asta. Eram îngrijorat din pricina ei. Nu a venit azi să ajute femeile.

Nazeera înclină uşor capul, dar nu spuse nimic.

– Nazeera, e supărată pe mine? întrebă el.

Ea respiră brusc a dezaprobare. Întrebarea nu avea nici măcar o pretenţie de subtilitate. Nu trebuia să-l învrednicească neapărat cu un răspuns. Totuşi, avea să fie îngăduitoare cu el de data asta: la urma urmei, era păgân.

– Al-Jamal simte că ai profitat de încrederea ei. Avea nevoie de consolare şi de sfaturi, aşa că a venit la tine ca la un prieten, dar tu te-ai purtat ca un desfrânat.

Bacheet văzu faţa lui Ryder schimonosindu-se de uimire.

– Desfrânat? întrebă el. Se înşală. Îi port cel mai mare respect şi o afecţiune fără margini. Nu sunt un desfrânat.

Nazeera se simţea pe muchia cuţitului în privinţa loialităţii. Nu-i putea spune că adevărata ofensă era că fuseseră descoperiţi nu doar de gemene, ci şi de căpitanul cel frumuşel. Dar îl plăcea suficient cât să-i ofere un cuvânt blând de consolare.

– O iubesc ca pe fiica mea, dar e o fată tânără şi nu înţelege nimic, nici măcar propria inimă. O să se schimbe după lună, după vânt şi după curent, ca o barcă fără căpitan. Când spune că nu mai doreşte să vadă vreodată pe cineva, vrea să spună că măcar până la miezul nopţii, dar probabil nu înainte de prânz, a doua zi.

Ryder se gândi la spusele ei în timp ce-i oferea o bucată de turtă verde printre gratiile cuştii lui Lucy, maimuţa vervet. Urma să fete dintr-o clipă în alta. Ea îl prinse de încheietură şi linse ultimele firimituri de pe degetele lui.

– Ce-ar trebui să fac, Nazeera? o întrebă el.

Ea clătină din cap. Bărbaţii erau ca nişte copii.

– Orice ai face acum doar ar înrăutăţi lucrurile. Nu face nimic. O să-i spun cât de mult suferi. Celor mai multe fete tinere le place să audă asta. Când o să vină momentul, o să discutăm din nou.

Ryder fu foarte fericit auzind de oferta ei de a-l ajuta.

– Dar Saffron? De ce n-a venit să o ajute pe Amber?

– Filfil are o părere la fel de fermă ca a surorii ei despre comportamentul tău.

Filfil era porecla lui Saffron şi înseamnă „Piper" în limba arabă.

– Şi ea şi-a exprimat intenţia de a nu mai vorbi niciodată cu tine. Spune că ar vrea să moară.

Ryder păru din nou alarmat.

– Un singur sărut şi încă unul foarte cast. Şi acum vrea să moară?

– Cu mult timp în urmă, ea te-a ales drept viitorul ei soţ. Ba chiar a vorbit în detaliu cu mine despre asta. Ar trebui să te avertizez că nu o să-ţi permită niciodată să-ţi iei mai multe soţii.

Ryder izbucni într-un hohot de râs sceptic.

– Ce copilă dulce şi amuzantă! Totuşi, e doar o copilă.

– În doar câţiva ani, va fi la vârsta măritişului, spuse Nazeera fără să zâmbească. Şi ea şi-a ţesut planurile.

Ryder râse din nou, de data asta cu o nuanţă de îngrijorare.

– Nazeera, nu vreau să o încurajez să creadă într-un lucru imposibil, dar nici nu vreau să o rănesc. O să-i transmiţi mesajul meu? Vrei să-i spui că are o muncă importantă de făcut? Am nevoie de ea aici.

– O să-i spun, efendi, zise Nazeera, ridicându-se în picioare şi înclinându-se, dar o să aibă nevoie de mai multe încurajări ca să-ţi ierte infidelitatea. Dar acum trebuie să

merg să o ajut pe al-Zahra – numele arab al lui Amber însemna „Floarea". Nu putem face niciodată suficientă turtă verde ca să hrănim atât de multe guri înfometate.

După plecarea ei, Ryder rămase câteva minute lângă cuşca maimuţei, gândindu-se la problemele lui. Lucy se lipea de bare, cu burta umflată între genunchi, întinzându-şi capul ca să fie mângâiată. Îi plăcea să fie scărpinată după urechi şi căutată prin blană de dăunători. În cele din urmă, Ryder oftă şi dădu să plece de lângă cuşcă, dar Lucy îl apucă de mână. Când încercă să şi-o tragă dintre gratii, animalul îşi înfipse colţii albi şi ascuţiţi în degetul său mare.

– Hei, creatură ce eşti!

O lovi uşor cu palma, iar ea ţipă ca în chinurile morţii, apoi sări în vârful cuştii, de unde chiţăi la el furioasă.

– Blestemate să fiţi! Tu şi toate tertipurile femeieşti! o certă el.

Sugându-şi degetul, ieşi din împrejmuire ca să meargă în port. Jock McCrump spera ca în ziua aceea să termine reparaţiile la carenă şi motor, plănuind să scoată *Ibisul* în larg pentru testare.

Penrod stătea pe parapetul redutei din faţă, pe malul râului, faţă în faţă cu insula Tutti. Călcă pe sacii cu nisip ca să le verifice trăinicia. În timp ce rezervele de sorg se epuizau, ordonă ca sacii goi să fie umpluţi şi lucră la punctele slabe ale fortificaţiilor.

– E de ajuns! îi spuse sergentului egiptean care se ocupa de lucrări. Acum avem nevoie de câteva grinzi de lemn în ambrazurile din gropile pentru tunuri.

La ordinele generalului Gordon, devaliza clădirile abandonate şi folosea scândurile ca să întărească fortificaţiile.

Merse în vârful zidului din saci de nisip, oprindu-se la circa o sută de paşi ca să se uite la malul râului de jos. Pusese

însemne în fâşia de pământ noroios, între baza zidului şi marginea apei. Cu o lună în urmă, Nilul ajunsese la un metru de vârf. Cu două săptămâni înainte, câţiva centimetri de noroi apăruseră la baza zidului. Acum, fâşia malului era lată de doi metri. În fiecare zi, râul scădea. În următoarele câteva luni, avea să intre în faza Nilului în scădere. Asta aşteptau dervişii. Malurile late aveau să ofere un loc sigur de ancorare pentru bărcile care transportau legiunile peste fluviu, precum şi un punct de sprijin ferm de unde să lanseze atacul final asupra oraşului.

Penrod sări pe întinderea plată de noroi şi mută însemnele spre marginea râului în retragere. În unele locuri erau acum între patru şi şase metri de mal expus. Aveau nevoie de mult mai mult pământ ca să poată lansa un atac la scară mare, decise el, dar râul scădea cu repeziciune. Mahdiul avea conducători vicleni şi experimentaţi în armată, oameni ca Osman Atalan. În curând, aveau să înceapă să le testeze apărarea cu raiduri şi ieşiri la miezul nopţii. „Unde ne vor ataca mai întâi?" se întrebă el. Merse în lungul perimetrului, căutând punctele slabe. Până să ajungă la Fortul Mukran, descoperise cel puţin două locuri în care se puteau aştepta să lovească primele raiduri.

Îl găsi pe generalul Gordon într-unul dintre punctele lui de observaţie preferate, pe parapetul fortului. Era aşezat sub o marchiză de stuf, la o masă de campanie pe care se aflau binoclul, caietele şi hărţile lui.

– Ia loc, Ballantyne, spuse el. Probabil ţi-e sete.

Arătă spre carafa de ceramică cu apă de pe masă.

– Mulţumesc, domnule.

Penrod îşi turnă un pahar.

– Poţi să fii sigur că a fost fiartă o jumătate de oră.

Era o glumă usturătoare. Sub ameninţarea cu biciul, Gordon ordonase ca toată apa pentru garnizoană să fie

fiartă conform cerinţelor. Învăţase necesitatea acestui lucru în timpul campaniilor din China. Rezultatele erau remarcabile. Deşi la început Penrod crezuse că era un alt capriciu al lui Gordon, devenise un adept convins. Holera făcea ravagii în populaţia civilă a oraşului, care dispreţuia pe faţă decretele lui Gordon şi îşi umplea burdufurile din fluviu şi din canal, unde se adunau scurgerile murdare din oraş. În schimb, printre soldaţii garnizoanei existaseră doar trei cazuri şi toate fuseseră cauzate de neascultare şi de apa nefiartă. Toate cele trei victime muriseră.

– Ce noroc pe ei, îi spusese Penrod lui David Benbrook. Dacă trăiau, Gordon ar fi pus să fie împuşcaţi.

– Moartea câinelui, aşa i se spune. Şuvoaiele împuţite de vomă şi de excremente proprii, toţi muşchii şi tendoanele din corp înnodându-se în crampe cumplite, un schelet secat în loc de trup şi un cap ca un craniu! se cutremură David. Nu e de mine, mulţumesc foarte mult. Prefer să beau apa fiartă.

Penrod simţi cum îl furnică pielea când îşi aminti descrierea aceea: era atât de potrivită. Dar setea putea să ucidă la fel de repede precum holera. Căldura şi aerul deşertului absorbeau umezeala din corp, aşa că avea gâtul uscat. Ridică în sus cana, savură mirosul de fum de lemn ce dovedea că apa era sigură, apoi o goli din patru înghiţituri lungi.

– Ei bine, Ballantyne, cum e cu malul nordic?

Gordon nu pierdea niciodată timpul cu politeţuri.

– Am însemnat câteva puncte slabe în linie. Penrod întinse harta pe masă şi fixă un colţ cu carafa cu apă. Se aplecară amândoi deasupra ei. Aici şi aici sunt cele mai proaste locuri. Nivelul fluviului scade dramatic – a mai scăzut încă şapte centimetri şi jumătate de ieri de la prânz. În fiecare zi suntem tot mai expuşi. Va trebui să consolidăm acele locuri.

– Dumnezeu ştie că ducem lipsă de oameni şi de materiale şi că nu vom putea să ţinem pasul cu lucrarea asta. Gordon se uită cu viclenie la Penrod. Da? Ai vreo sugestie de făcut?

– Ei bine, domnule, aşa cum spuneţi, nu putem spera să menţinem toată linia de necucerit...

Gordon se încruntă. Nu-i tolera pe cei pe care-i numea „filfizoni îngrozitori". Penrod se grăbi înainte să poată formula acuzaţia.

– ...aşa că m-am gândit că ar trebui să lăsăm intenţionat nişte goluri în apărare, ca să-i atragem pe dervişi să le atace.

– Ah! Încruntarea lui Gordon dispăru. Daruri otrăvite!

– Exact, domnule. Lăsăm o deschizătură, iar în spatele ei punem o capcană. Îi fugărim spre una dintre străduţele înfundate şi o acoperim cu anfilade de Gatlinguri.

Gordon îşi mângâie gânditor ţepii argintii de pe bărbie. Aveau doar două mitraliere Gatling, rebuturile expediţiei lui Hicks. Refuzase să le ia cu el în marşul spre El Obeid, crezând că erau prea stânjenitoare. Fiecare mitralieră era urcată pe propriul afet greoi, o osie solidă şi două roţi îmbrăcate în fier. Era nevoie de un echipaj de cel puţin patru boi pentru ca afetul să fie tras şi folosit. Mecanismele erau fragile şi aveau tendinţa de a se bloca. Hicks crezuse în salvele de împuşcături tradiţionale de la careurile de infanterie în locul focului susţinut dintr-o singură poziţie expusă. Accepta că mitralierele Gatling ar putea fi utile într-o poziţie defensivă tactică, dar era convins că nu era loc pentru ele într-o coloană ofensivă. Lăsase cele două arme şi o sută de mii de gloanţe de calibrul special 58 în depozitul de arme din Khartoum atunci când plecase spre pierzanie, la El Obeid.

Penrod le găsise dosite în colţurile mai retrase ale depozitului – de unde luase un pistol ca să-l înlocuiască pe cel

pierdut de Yakub – sub nişte foi de cort prăfuite. Armele Gatling îi erau cunoscute. Alesese două echipe formate din cei mai buni soldaţi egipteni şi, sub comanda lui, într-o săptămână, aceştia învăţaseră cum să lucreze cu ele. Deşi era un mecanism de tragere complicat, ei învăţaseră repede. Cartuşele de calibrul 58 învelite în cupru, cu percutor pe margine, erau alimentate prin cădere printr-o pâlnie de încărcare deasupra armei. Tunarul întorcea o manivelă şi cele şase ţevi grele de alamă se învârteau în jurul unui ax central. Când fiecare glonţ cădea din pâlnie, era captat de unul dintre cele şase pivoturi cu came, fixat în închizător, tras şi expulzat în cădere. Cadenţa de tragere depindea de vigoarea cu care tunarul întorcea manivela. Era nevoie de forţă şi de rezistenţă ca să susţii focul pentru mai mult de câteva minute, dar în realitate Penrod cronometrase o mitralieră la aproape trei sute de focuri în jumătate de minut. Bineînţeles, de îndată ce se încălzea, se bloca. Nu exista nicio mitralieră pe care s-o ştie şi care să nu se blocheze.

Într-o anumită privinţă, Hicks avusese dreptate, Gatlingurile nu erau foarte mobile. Penrod îşi dăduse seama că, în cazul unui atac-surpriză în timpul nopţii, avea să fie imposibil să le mişte repede dintr-o poziţie în alta în perimetrul de zece kilometri al fortificaţiilor oraşului.

Penrod făcu rezumatul planurilor:

– Îi atragem prin pretinsele puncte slabe către Gatlinguri şi-i facem bucăţi, domnule.

– De mâna întâi! zâmbi Gordon. Arată-mi din nou unde propui să întinzi capcanele.

– Ei bine, domnule, m-am gândit că aici, mai jos de port, ar fi punctul cel mai evident. Gordon încuviinţă din cap. Celălalt loc ar fi aici, în partea opusă a spitalului. Penrod bătea cu degetul arătător în hartă. În spatele acestor poziţii există un labirint de străzi înguste. O să

le blochez cu mormane de dărâmături şi cu grinzi de lemn, apoi o să aşez Gatlingurile în spatele barajelor solide de cărămidă.

Discutară despre plan o oră întreagă.

– Foarte bine, Ballantyne. Dă-i bătaie!

În cele din urmă, Gordon îl lăsă să plece.

Penrod salută şi se îndreptă spre rampa care îl îndepărta de parapetul fortului. La jumătatea coborârii, se opri să privească spre nord. Doar o pereche de ochi ageri ca ai lui ar fi sesizat punctul minuscul şi negru de pe cerul albastru oţelit şi fără nori. La început, îşi zise că era unul dintre şoimii Saker care veneau din nord peste pustiurile deşertului Monassir. Observase că o pereche de păsări minunate îşi făcuseră cuib sub streaşina depozitului de arme. Urmări silueta micuţă apropiindu-se, apoi clătină din cap.

– Nu e bătaia obişnuită de aripi a şoimului.

Forma îndepărtată se făcu tot mai mare şi el exclamă:

– Un porumbel!

Îşi aminti brusc de ultimul drum călare din nord, când el şi Yakub tăiaseră cotul râului. Urmări cu mare interes direcţia porumbelului. Când se apropie de fluviu, acesta începu să zboare într-un cerc mare pe cerul oţelit, cu oraşul Omdurman în mijloc.

– Porumbelul se întoarce la porumbar.

Recunoştea manevra. Un porumbel începea aproape întotdeauna un zbor lung cu un număr de cercuri, ca să se orienteze, şi sfârşea în acelaşi fel înainte să coboare spre casă. Pasărea se învârti în cercuri largi deasupra fluviului, apoi trecu aproape direct pe deasupra capului lui Penrod.

– E încă un afurisit de mesager al dervişilor!

Îi văzuse micul sul de hârtie legat de picior. Îşi scoase ceasul din buzunarul de la şold şi se uită la oră. Patru şi şaptesprezece minute. Cumpărase ceasul de la consulul

Le Blanc la un preţ exorbitant, ca să-l înlocuiască pe cel stricat în ultima traversare a fluviului.

Privi porumbelul întorcându-se într-un alt cerc, care îl purtă pe deasupra domeniului palatului consular, apoi începând o coborâre lungă şi înclinată peste apele întinse ale Nilului. Ultima dată îl zări când coborî brusc spre domul zugrăvit al micii moschei de la marginea sudică a oraşului Omdurman.

Când strecură ceasul înapoi în buzunar, avu senzaţia că era urmărit şi privi în jur. Peste parapet se zărea capul generalului Gordon.

– Ce e, Ballantyne? strigă el de sus.

– Nu pot fi sigur, domnule general, dar aş paria un sovereign de aur pe o fărâmă de excrement uscat de porumbel că Mahdiul poartă o corespondenţă regulată cu armata lui din nord cu ajutorul păsărilor.

– Dacă ai dreptate, aş da mai mult de un sovereign de aur ca să pun mâna pe unul dintre mesajele acelea.

Gordon privea îngândurat dincolo de râu, spre moscheea unde aterizase porumbelul. Trecuse aproape o lună de când Penrod sosise în oraş. De atunci, nu mai primiseră nicio veste de la Cairo. Nu aveau de unde să afle ce se întâmplase cu generalul Stewart şi coloana sa de salvare. Începuseră marşul? Fuseseră respinşi? Pe de altă parte, poate că erau la distanţă de numai câteva zile.

– Ballantyne, cum poţi să-mi faci rost de unul dintre porumbeii aceia? întrebă Gordon încet.

Cu puţin timp înainte de ora patru în după-amiaza următoare, Penrod aştepta pe terasa palatului consular cu capul lăsat pe spate, privind cerul spre nord.

– Exact la timp! exclamă el când punctul apăru pe cer către nord, puţin mai spre est decât se aşteptase el.

Când trecu pe deasupra capului său, estimă cu ochii mijiţi viteza şi înălţimea la care zbura pasărea.

– Șaizeci de metri, cel puțin, și zboară de parcă i-a luat coada foc. Un drum lung! murmură el. Dar nu e vânt și am înălțat și fazani mai sus de-atât.

Își mângâie mustața, ce se apropia de gloria de odinioară.

Cina de la consulat din seara aceea era formală. Erau vreo doisprezece invitați, tot ce mai rămăsese din corpul diplomatic și din administratorii civili ai kedivului din Cairo. Ca de obicei, Rebecca era gazda tatălui său. David îi trimisese o invitație lui Ryder Courtney, fără să se consulte cu Rebecca sau cu Saffron, deși amândouă și-ar fi exercitat dreptul de veto dacă ar fi avut ocazia.

Ryder creștea o bivoliță tânără, sperând să o vândă pentru un profit enorm când orașul ar fi fost salvat. Perspectiva salvării devenea zilnic tot mai îndepărtată, iar bivolița avea un apetit nesățios, care era tot mai greu de satisfăcut. Când primise invitația lui David, sacrificase animalul și trimisese un but cu două sticle de coniac la bucătăriile consulatului.

Rebecca luă darul ca pe o ofertă de pace și asta o puse într-o încurcătură teribilă. Putea să îl refuze, când ar fi făcut seara un succes triumfător? Ar fi însemnat să recunoască existența lui Ryder, ceea ce nu era încă pregătită să facă. Rezolvă dilema trimițându-i un bilet prin Amber, prin care accepta darul în numele tatălui ei. Știa că era o slăbiciune din partea ei, dar își salvă conștiința hotărându-se să nu-i adreseze nicio vorbă dacă participa la cină.

Ryder, după cum îi era deprinderea, fu ultimul invitat sosit. Era atât de elegant în jacheta de cină și părea că se simte atât de împăcat cu sine și cu lumea, încât mânia Rebeccăi spori.

„Nazeera a mințit, se gândi ea în timp ce îl privea discret discutând amabil cu tatăl ei și consulul Le Blanc. Nu suferă absolut deloc."

În clipa aceea, își dădu seama că și ea, la rândul ei, era privită. Întoarse capul brusc și-l văzu pe căpitanul Ballantyne studiind-o din partea opusă a camerei, cu un zâmbet cu subînțeles care începuse să o enerveze. „Mereu spionează", își zise ea. Înainte să-și recapete calmul și să întoarcă privirea, observă că părul și favoriții lui crescuseră într-o manieră de-a dreptul atrăgătoare. Simți că-i ard obrajii și avu o senzație tulburătoare în josul abdomenului. Se întoarse spre pașa Imran, fostul guvernator al orașului Khartoum, care acum îi era subordonat generalului Gordon.

Zece minute mai târziu, privi pe furiș ca să vadă dacă mai era spionată de căpitanul Ballantyne și simți o împunsătură de neplăcere când observă că era captivat de gemene – sau gemenele de el. Atât Amber, cât și Saffron hohoteau de râs într-o manieră total nepotrivită pentru o doamnă. Regreta că cedase în fața lingușelilor lor și le lăsase să li se alăture oaspeților în loc să le pună să ia cina cu Nazeera în bucătărie. Câștigase un punct mărunt așezând-o pe Saffron lângă Ryder Courtney: copilei avea să-i fie greu să rămână fermă în hotărârea ei de a nu mai vorbi cu el niciodată. Îl așezase pe căpitanul Ballantyne cât mai departe de ea însăși, respectiv în capătul mesei, lângă tatăl ei.

Butul de bivoliță era în mijloc; avea un roz spectaculos și era suculent. Invitații îl atacară într-o liniște lacomă. De îndată ce farfuriile fură luate, căpitanul Ballantyne îi șopti câteva vorbe tatălui ei, apoi se ridică, se înclină spre ea și ieși din cameră. Știa că nu era cazul să se aștepte la o explicație pentru plecarea lui. La urma urmei, erau în război și era responsabil pentru apărarea orașului. Cu toate acestea, regreta că era lipsită de ocazia de a-l ignora și mai abitir.

Se uită peste masă la al doilea obiect al nemulțumirii ei și văzu că Saffron îl iertase în mod clar pe Ryder. La începutul mesei, el îi ignorase trufia și își concentrase toată atenția

asupra lui Amber, aflată în dreapta lui. Asta aproape o făcuse pe Saffron să verse lacrimi de gelozie. Apoi el schimbase tactica şi îşi îndreptase tot farmecul spre ea. Nu era pregătită pentru aşa ceva.

– Saffron, ştiai că Lucy a făcut pui?

Înainte să-şi dea seama de capcană, îl ascultă povestindu-i că Lucy fătase doi gemeni, de care era tare mândră. Îi botezase Billy şi Lily.

– O, pot să vin să-i văd mâine? O, te rog, Ryder, se tângui Saffron.

– Dar, Saffy, Nazeera mi-a spus că nu te simţi bine, zise Ryder.

– Asta a fost ieri. Mă *simţeam* puţin cam suferindă.

Ryder înţelese că „suferindă" era unul dintre cuvintele ei noi.

– Dar acum mă simt foarte bine. Eu şi Amber o să venim mâine-dimineaţă la ora şapte.

Războiul orgoliilor se terminase cu o capitulare totală din partea ei.

Rebecca făcu o mică strâmbătură văzând neghiobia copilei şi-şi îndreptă din nou atenţia spre consulul Le Blanc. Îl auzise pe tatăl ei spunându-i lui Ryder că era ciudat ca o raţă cu patru picioare. Păcat că nu putea să-l întrebe pe Ryder ce însemna asta. Suna interesant, iar Ryder ştia tot. „Presupun că va trebui să-l iert cu timpul, se gândi ea, dar nu încă."

Desertul consta în pate de tartă verde cu sos cald de miere: la îndemnul lui David Benbrook, Bacheet jefuise cuibul pe care albinele sălbatice îl construiseră în acoperişul palatului. I se ceruse cu severitate să nu ia decât un fagure – David avea o slăbiciune pentru dulciuri şi colecţiona produsul albinelor. Şi acest fel fu foarte bine primit, iar castroanele pentru desert, din porţelan de Limoges, fură lăsate lună.

– N-am mai savurat o asemenea masă de la ultima mea vizită în Le Grand Véfour, în '81, o asigură Le Blanc pe Rebecca.

„Deşi are patru picioare, e un măgăruş tare drag", se gândi ea. În noua dispoziţie binevoitoare, se uită înapoi la Ryder; îi surprinse privirea, apoi clătină din cap şi zâmbi. Uşurarea lui evidentă era chiar foarte încântătoare. „Devin o femeie frivolă?" se întrebă ea. Nu era sigură ce însemna să fii frivolă, dar tatălui ei nu-i plăceau femeile frivole – sau cel puţin aşa spunea.

După ce oaspeţii plecară, ei urcară scara în spirală spre etajul unde erau dormitoarele, iar tatăl ei o cuprinse cu braţul pe după umeri, o îmbrăţişă şi-i spuse cât de mândru era de ea şi ce femeie minunată începea să devină.

„Deci nu crede că devin frivolă", se gândi Rebecca; dar tot se simţea curios de dezorientată. În timp ce se pregătea de culcare, şopti: „Ceva lipseşte. De ce mă simt atât de nefericită? Viaţa e atât de scurtă! Poate că Mahdiul va năvăli mâine în oraş şi se va termina totul, iar eu nici măcar nu voi fi trăit".

Ca şi cum monstrul ar fi auzit-o şi s-ar fi zvârcolit în bârlog, fu asurzită brusc de bubuitura unui foc de artilerie din cealaltă parte a Nilului. Auzi şuieratul unui obuz pe deasupra capului, apoi o explozie undeva în cartierul băştinaşilor, aproape de canal. Cu părul adunat într-un nor auriu pe umeri, îşi puse halatul de mătase, făcu lampa mai mică şi deschise uşa de la balcon. Ezită, simţindu-se vinovată şi nesigură.

– Nu o să fie nimeni acolo, îşi zise ea hotărâtă. E trecut de miezul nopţii. Dacă mai e treaz, o să fie pe malul apei cu tunurile acelea Gatling.

Păşi afară pe balcon şi, înainte să se poată opri, privi în jos şi cercetă locul de sub crengile întinse ale tamarinului. Simţi o împunsătură urâtă de dezamăgire când îşi dădu seama că presupunerea ei era corectă. Nu era nimeni acolo. Oftă, se sprijini cu coatele pe zid şi privi dincolo de râu.

„Beduinul Bedlam se culcă devreme", se gândi ea. De la apusul soarelui, nu se auzise decât o singură salvă de tun, iar

acum totul era tăcut. În lumina lunii, privi liliecii plonjând și dând ocoluri în timp ce vânau insecte în crengile din vârful ficusului de la baza terasei. După câteva minute, oftă din nou și se îndreptă. Nu mi-e somn, dar e târziu. Ar trebui să merg la culcare", își zise.

Un chibrit se aprinse scurt în umbra de sub tamarin și inima îi tresări. Flacăra se schimbă într-o strălucire galbenă și îi văzu fața luminată precum portretul dintr-o camee, în timp ce restul corpului îi era învăluit în întuneric. Avea un trabuc lung și negru între dinți. Aprinse vârful cu chibritul, apoi trase adânc. Se afla la aproape cincizeci de metri distanță, dar ea era fascinată precum o pasăre de o cobră.

El stinse chibritul și imaginea feței lui dispăru. Rămase doar strălucirea trabucului, uneori puternică, alteori stingându-se. Durerea o cuprinse din nou, pătrunzătoare și epuizantă, până când nu-și mai putu controla emoțiile. Ca o femeie în transă, se întoarse încet, intră în dormitor și ieși pe coridorul de afară. Trecu pe lângă ușa de la apartamentul tatălui său și picioarele ei desculțe dansară pe covorul de mătase ce o purta spre capul scărilor. Alergă până jos și brusc o izbi teama că avea să plece până să ajungă ea pe terasă. Pipăi zăvorul de la ușile din față – și i se păru o veșnicie până când se deschiseră. Traversă în fugă peluza, apoi se opri în loc atunci când îi văzu silueta întunecată exact unde fusese mai înainte.

El își scoase trabucul din gură, îl lăsă să cadă pe lespezile de piatră și aștepta. Picioarele ei se mișcară din nou, ca și cum ar fi avut o voință proprie, la început încet, apoi tot mai repede.

– Eu nu... nu voi... se bâlbâi ea.

– Nu vorbi! porunci el.

Iar ea se simți copleșită de o recunoștință profundă, deși nu înțelegea de ce. Se aruncă în brațele lui, care se strânseră în

jurul ei. Apoi pierdu contactul cu realitatea. Gura lui avea gust de fum de trabuc, amestecat cu aroma preţioasă de mosc, o distilare a ambrei cenuşii masculine, un elixir rar al dorinţei. Se simţea îngrozită şi neajutorată, totuşi în siguranţă şi ferită, ca şi cum ar fi fost transportată în fortăreaţa unor zâne.

Halatul de mătase şi cămaşa subţire de noapte nu prezentau niciun obstacol pentru el. Pielea ei sub haine ardea cu putere, dar degetele lui viclene aprindeau în ea focuri mai profunde şi mai intense. Închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi se abandonă atingerii lui. Deodată, icni şi deschise ochii mari, având o senzaţie prea acută ca să o poată suporta. Nodul dureros din stomacul ei explodă şi o senzaţie nouă şi minunată o înlocui, răspândindu-i-se în toată fiinţa. Privi în jos şi-şi dădu seama că partea din faţă a cămăşii îi era deschisă până la buric, iar gura lui îi apăsa sânul. Îi simţea dinţii pe sfârc ca şi cum ar fi putut mușca chiar din inima ei.

Când o ridică în braţe, ea se simţi imponderabilă. O întinse pe peluză, pe iarba rece şi moale, apoi îi ridică poalele halatului şi aerul nopţii îi mângâie coapsele şi abdomenul. Îi simţi greutatea deasupra ei, atingând-o unde nu mai fusese atinsă niciodată, şi coapsele i se depărtară.

Tunurile de peste fluviu bubuiau asurzitor. Auzi şuieratul obuzului ce se apropia şi picioarele i se strânseră ca braţele unei foarfeci. Obuzul le zbură atât de aproape pe deasupra capetelor, încât ea îşi simţi răsuflarea tăiată şi nu mai putu striga. Se prăbuşi în aripa estică a palatului, unde izbucni imediat un nor de flăcări, praf, cărămizi şi bucăţi de ipsos.

Ea îl împinse într-o parte cu toată puterea şi se rostogoli de sub el. Sări ca arsă şi alergă ca un ied speriat din pătulul său din pădure, înapoi pe terasă şi în sus, pe scări. Înnebunită, fugi în camera gemenelor, lângă apartamentul tatălui său. Uşa nu era niciodată încuiată. Alergă la ele şi le strânse în braţe. Suspină de uşurare fiindcă le găsise în siguranţă, reuşind şi ea să scape.

– Sunteţi bine, dragile mele? O, sfinte Iisuse, mulţumesc că ne ţii în siguranţă.

Le strânse mai aproape, dar gemenele erau somnoroase şi morocănoase.

– De ce ne-ai trezit? întrebă Saffron.

– Ce-i cu tine, Becky? De ce plângi? Amber căsca şi se freca la ochi. De ce te porţi aşa de caraghios?

Înainte să răspundă, tatăl lor dădu buzna pe uşă cu un felinar în mână.

– Fetelor, sunteţi în regulă?

– Ce s-a întâmplat? Ce-i cu agitaţia asta? vociferă Saffron.

– Nici măcar nu v-a trezit, nu-i aşa? râse David. Beduinul Bedlam o să fie îngrozit. Trage spre palat de luni întregi. Prima dată când reuşeşte să-l nimerească şi voi dormiţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. E o lipsă de respect, aş zice.

– Oh, a fost un obuz? întrebă Amber. Credeam că am visat.

– Unde, tati? Unde a nimerit?

– În aripa de est, care e părăsită. Nu a fost nimeni rănit. Niciun incendiu. Totul e în siguranţă.

Gemenele adormiră înainte ca Rebecca să le lase singure, dar după ce se întoarse în propriul pat, nu reuşi să aţipească. Încercă să se roage.

– Blândule Iisus, supus şi blajin, mulţumesc că ai grijă de papa şi de gemene. Mulţumesc că m-ai salvat de... El ştia tot, aşa că nu mai era necesar să dezvolte subiectul... că m-ai salvat de o soartă mai rea decât moartea. Citise expresia aceasta undeva şi acum i se părea momentul cuvenit să o folosească. Te rog să mă aperi de ispită.

Dar rugăciunea nu părea să o ajute. Nu se simţea cu adevărat ca şi cum ar fi fost salvată; dimpotrivă, simţea că fusese privată cu cruzime de ceva foarte valoros, ceva la fel de scump ca viaţa.

Se gândi la felul în care o atinsese el şi începu din nou să o doară în locul în care fuseseră degetele lui. Cu timiditate,

își lăsă mâna în jos, ca să se asigure că nu o rănise. Tresări panicată, simțind că sângerează; era fierbinte și udă. Își retrase mâna și o ridică în lumina lunii care intra pe fereastră. Într-adevăr, avea degetele umede, dar nu era sânge. Puse mâna la loc și simți cum durerea creștea înăuntrul ei. Începu să gâfâie și imaginile păcătoase îi apărură în fața ochilor pe sub pleoapele strânse. Penrod Ballantyne stătea gol deasupra ei, ținând cuțitul în mână. Își imagina degetele lui unde se aflau acum ale ei.

Nodul uriaș din ea explodă și durerea dispăru. Avu o senzație minunată de încântare și de libertate. Se simți căzând pe spate prin saltea, scufundându-se în cuibul cald și întunecos al somnului. Când Nazeera o trezi, lumina soarelui pătrundea prin ușa deschisă de la balcon.

– Ce ți s-a întâmplat, Becky? Strălucești ca o piersică pârguită pe creanga pe care o luminează soarele.

„Araba este o limbă atât de romantică, se gândi Rebecca. Se potrivește perfect cu starea mea."

– Scumpă Nazeera, mă simt ca și cum ar fi prima dimineață din viața mea, răspunse ea în aceeași limbă și se întrebă de ce Nazeera păru brusc atât de îngrijorată.

Penrod înțelegea reținerea lui David de a se despărți chiar și pentru câteva ore de armele lui cu țeavă dublă și calibru 12, din Londra, de la James Purdey & Fiii. Erau arme extraordinare și probabil că îl costaseră cincizeci de lire fiecare, bănuia el.

– O sută cincizeci, îl corectă David. Țarul Alexandru al rușilor și kaizerul Wilhelm al Germaniei au arme aproape identice.

– Te asigur că sunt necesare pentru promovarea unei cauze excelente, domnule. Îți dau cuvântul meu solemn de

onoare că o să am grijă de ele ca de primul meu născut, îl linguşi Penrod.

– Sper să te porţi chiar mai frumos de atât cu ele. Întotdeauna poţi să torni plozi. Dar armele Purdey ca ale mele sunt o cu totul altă poveste.

– Poate că ar trebui să-ţi explic de ce am nevoie să le împrumut, sugeră Penrod.

David îl ascultă cu atenţie, devenind tot mai intrigat pe măsură ce Penrod continua. În cele din urmă, oftă resemnat.

– Foarte bine, dar există o condiţie. Gemenele vin cu ele. Când văzu expresia perplexă a lui Penrod, spuse mai departe: Ele sunt încărcătoarele mele şi le-am învăţat respectul cuvenit faţă de arme.

Cele două fete erau încântate că fuseseră alese pentru misiunea aceasta – Amber chiar mai mult decât Saffron. Era o ocazie să-l aibă o vreme pe eroul ei doar pentru ea. Gemenele erau pregătite şi aşteptau pe terasa palatului dinainte cu o oră de timpul stabilit.

Când Penrod sosi, insistară să-l instruiască în privinţa pasării şi înmânării armelor. Foarte curând, el constată că îşi luau îndatoririle foarte în serios: ca să le facă pe plac, se prefăcu ignorant şi puse câteva întrebări stupide:

– Unde se pun gloanţele?

– Nu sunt gloanţe, prostuţule. Sunt cartuşe, îi explică Amber cu un aer important.

Ea era instructoarea-şefă. Ea şi Saffron dezbătuseră problema cu o seară înainte, când se stinseseră luminile şi ar fi trebuit să doarmă. În final, Amber rezolvase problema:

– Saffy, tu poţi să-l ai pe Ryder ca prietenul tău special, dar căpitanul Ballantyne e al meu. Nu uita asta!

Când veni momentul să înmâneze armele, Penrod se purtă stângaci şi lent, ca să nu o lipsească pe Amber de plăcerea de a-l corecta.

– Când ţi-o dau, trebuie să încerci să ţii minte să întinzi mâna stângă cu palma în sus, căpitane Ballantyne, ca să pot să-ţi pun capătul din faţă în mână.

– Aşa, domnişoară Amber?

Reuşi să rămână serios, gândindu-se că avea cam aceeaşi vârstă ca Amber când avusese voie pentru prima dată să participe la tirul familiei de la Clercastle on the Borders şi să-şi ia locul în rând ca un bărbat.

– Nu ţine mâna atât de sus, căpitane Ballantyne, altfel nu ajung.

Ea ura să atragă atenţia asupra diferenţei de înălţime dintre ei. În cele din urmă, fu mulţumită. Ba chiar îl lăudă pentru progresul lui:

– Trebuie să spun că înveţi foarte repede, căpitane Ballantyne.

– Cred că noi doi facem o echipă excelentă, domnişoară Amber, răspunse el grav, iar fata se simţi ameţită de satisfacţie.

– Da, dar ai tras vreodată până acum?

Saffron se simţea lăsată pe dinafară, o senzaţie cu care nu era obişnuită.

– O dată sau de două ori, o asigură Penrod.

– Papa este unul dintre cei mai buni ţintaşi din Anglia, îl informă Saffron cu măreţie.

– Sunt sigură că se va descurca foarte bine şi căpitanul Ballantyne.

Amber făcu o mutră dezaprobatoare către sora ei geamănă. Saffy chiar nu putea să tacă măcar o dată?

– Ei bine, asta rămâne de văzut, răspunse Saffron cu trufie.

Aşteptau toţi trei nerăbdători pe terasă, gemenele întrecându-se care să vadă prima porumbelul. Îl zăriră în aceeaşi clipă şi ţipară încântate. Vârfurile aripilor erau albe ca

laptele, sclipind în lumina soarelui. Era la înălțime când traversă fluviul, mult prea sus când le trecu pe deasupra capetelor. Armele erau pline ochi, oferindu-le un tipar eficient de alice la o distanță de cincizeci și cinci de metri, însă porumbelul era la cel puțin nouăzeci de metri înălțime.

– De ce n-ai tras? întrebă Saffron când pasărea zbură mai departe.

– Era mult prea sus, îi spuse Penrod. Dacă înțep pasărea și o trimit rănită în cuib, dervișii ar putea ghici ce punem la cale. Vor înceta să mai trimită păsări. Trebuie să le omorâm direct.

– Tati ar fi ucis-o cu ușurință.

– Uite, vine din nou.

Amber încercă să o împiedice pe sora ei să-l irite pe căpitan.

Porumbelul făcu un ocol larg dincolo de clădirile împrăștiate din Omdurman, apoi se întoarse peste fluviu, înclinându-se spre malul apei și pierzând treptat din înălțime.

– Ar trebui să fie de ajuns, murmură Penrod ridicând arma.

Mișcarea fu lentă, aproape nonșalantă. Brațul stâng îi era întins aproape în linie dreaptă cu țevile, iar obrazul drept îi era apăsat pe spatele patului puștii. Zări pasărea din spatele cozii și îi urmări direcția zborului. În ultima clipă, când arătătorul se strânse pe trăgaci, smuci ușor arma în față. Aceasta se declanșă și țeava izbi în recul. Ridică din nou cu ușurință arma, apoi mâinile și umărul, lăsând capul în aceeași poziție ca mai înainte. Arma bubui din nou și o explozie de fum de praf de pușcă ieși din țeava din dreapta.

– Ai ratat! strigă Saffron.

Pasărea era atât de sus, încât exista o oarecare întârziere până ca alicele să ajungă la ea. Apoi văzură că porumbelul săltă și se clătină în aer, cu picioarele atârnându-i inert.

– Lovit! urlă Amber.

Apoi, când şi cea de-a doua împuşcătură nimeri pasărea rănită, auziră alicele răpăind printre pene. O alică îl lovi în gât şi porumbelul dădu capul pe spate când plumbul îi străpunse creierul.

– Moartă! ţipă Amber. Moartă de-a binelea în aer! Nici papa nu s-ar fi descurcat mai bine.

Aripile porumbelului se adunară şi pasărea plonjă spre pământ, îndreptându-se către apă.

– O să cadă în râu, strigă Penrod speriat şi aruncă arma înapoi spre Amber.

Gestul lui o luă prin surprindere, dar reuşi să o prindă la timp. Penrod o luă la fugă pe peluză către malul râului şi ea alergă după el, stânjenită de arma grea.

La început, păru că pasărea moartă avea să cadă pe pământ, dar briza o prinse din zbor şi îi modifică traseul. Penrod se opri brusc pe fâşia noroioasă de pământ, mai sus de marginea apei, şi privi uluit cum porumbelul cădea în apă la nici treizeci de metri de mal. Leşul plutea în mijlocul unui cerc de unde ce se lărgeau şi de pene albastre desprinse de pe piept.

– Crocodilul! strigă Amber din spatele lui.

La vreo nouăzeci de metri distanţă de porumbelul căzut, Penrod văzu capul monstruos ieşind la suprafaţă. Pielea era noduroasă şi zgrunţuroasă ca scoarţa unui măslin străvechi.

– Unul mare! strigă Amber.

– Se duce după porumbel, ţipă Saffron.

Penrod nu ezită. Îşi scoase cizmele şi le aruncă într-o parte, apoi alergă la marginea apei smulgându-şi cămaşa şi făcând nasturii să zboare precum grâul secerat. Urmară pantalonii, astfel că rămase doar în izmenele croite dintr-o mătase purpurie elegantă. Alergă în apa verde până îi ajunse la talie, apoi îşi uni braţele deasupra capului şi plonjă în faţă.

În clipa în care scoase din nou capul la suprafață, lovi cu o mișcare puternică a brațului. Crocodilul fu atras de mișcare și coada masivă începu să lovească dintr-o parte în alta, împingându-l în față, în întâmpinarea lui Penrod.

– Vino înapoi! se tângui Amber. Lasă pasărea aia bătrână și proastă!

Penrod înota cu furie, dând cu putere din picioare și străpungând apa. Crocodilul se mișca mult mai repede. Era în elementul lui, dar avea de străbătut o distanță de trei ori mai mare. Penrod ajunse la leș și prinse capul porumbelului cu gura, apoi se întoarse și o luă înapoi către mal.

– Mai repede! striga Amber înnebunită. Te ajunge din urmă! Mai repede, te rog! Te rog!

Saurianul uriaș își fixase toată atenția asupra bărbatului. În loc să se scufunde, înota la suprafață, iar coada lungă i se mișca dintr-o parte în alta, lăsând în urmă un siaj învolburat. Era atât de aproape, încât ochii îi sclipeau ca niște bile galbene, opace. Colții lungi îi ieșeau printre buzele solzoase. Se îndrepta în viteză spre picioarele goale ale lui Penrod.

– O să te prindă!

Amber era disperată de frică. Nu reîncărcase pușca, dar acum împinse cadrul glisant într-o parte și desfăcu închizătorul. Scoase bâjbâind cartușele din traista de piele de pe șold, împinse unul în închizător și îl scăpă pe celălalt în noroi. Nu avea timp să-l mai ia sau să găsească altul, așa că trânti închizătorul cu zgomot. În timp ce alerga, apa îi ajunse la genunchi, la șolduri, apoi în dreptul coastelor.

Penrod era exact în fața ei, lovind apa ca un nebun și făcând spumă în urma lui. Încremenită de spaimă, Amber privi cum monstrul scurta distanța dintre ei. Deodată, se înălță din apă și fălcile i se căscară. Învelișul gurii și al gâtului era de un galben frumos, ca piciorul-cocoșului. Se afla acum atât de aproape, încât Amber vedea clar cum i se mișca

pielea din adâncul gâtului, ce sigila esofagul oprind apa să intre în plămâni. Colţii erau ascuţiţi şi zimţaţi. Simţea duhoarea respingătoare a botului căscat. Animalul se avântă brusc spre picioarele lui Penrod.

Amber ridică arma şi apăsă cu degetul mare pe cocoşul împodobit. În oricare alt moment, ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să întoarcă arcul greoi al piedicii laterale, dar acum părea posedată. Patul era prea lung ca să i se potrivească pe umăr, aşa că-l ţinu la subsuoara dreaptă. Ochi şi rămase cu ochii deschişi când trase de trăgaciul din spate, aşa cum o învăţase tatăl ei. Dacă ar fi tras de cel din faţă, cocoşul ar fi căzut pe o cameră goală. David o învăţase bine.

Arma se smuci şi bubui, iar explozia de alice trecu la câţiva centimetri peste capul lui Penrod. Detunătura îl asurzi. Amber şi arma fură împinse înapoi de recul şi fata dispăru sub apele învolburate ale râului.

Întreaga încărcătură de alice zbură spre esofagul crocodilului. Fălcile uriaşe i se închiseră cu un pocnet asemănător unor porţi de oţel trântite, iar corpul i se răsuci într-un arc întins de agonie. Botul negru şi strălucitor aproape îi atingea coada. Pe jumătate ieşit din apă, făcu un salt pe spate, apoi se scufundă şi dispăru într-un vârtej al apelor verzi.

Penrod păşi pe fundul apei şi se îndreptă clătinându-se spre locul în care se scufundase Amber. Urechile îi ţiuiau dureros din pricina şocului produs de împuşcătură şi, în timp ce scutura din cap ca să le elibereze, porumbelul îmbibat de apă pe care îl avea încă în dinţi se izbea de obrajii lui. Şuviţe aurii din părul lui Amber pluteau la suprafaţă ca o plantă frumoasă de apă. Penrod le prinse în palmă şi-i scoase capul la suprafaţă. Ea împroşcă apă în jur şi se înecă, ţinând încă strâns arma Purdey a tatălui ei. Penrod îşi schimbă strânsoarea, apoi o prinse de subsuoară şi înaintă prin apă cu ea până la mal.

– Lasă-mă jos! icni ea. Te rog, lasă-mă jos!

El o aşează în picioare.

– Tuşeşte până scoţi tot! îi ordonă apoi. Nu înghiţi deloc.

O bătu uşor cu palma între omoplaţi. Canalele oraşului se revărsau în fluviu ceva mai în amonte. Nu voia să o piardă pe cea mică din cauza holerei.

David şi membrii personalului de la palat urmăreau totul de pe terasă, alergând acum în jos, spre malul râului. Înainte ca ei să ajungă, Penrod îngenunche în faţa ei.

– Acum eşti bine?

– Da, sunt, icni ea, dar arma lui papa e udă.

– Ce fată minunată şi curajoasă eşti! Penrod o strânse tare în braţe. Aş paria pe tine oricând într-o bătaie.

Când tatăl ei ajunse în fugă, Penrod se ridică în picioare, dar rămase cu un braţ pe după umerii lui Amber.

– Iartă-mi necuviinţa, domnule, dar îi datorez viaţa acestei tinere.

– Pe drept cuvânt, căpitane. O să-i dau şi eu o sărutare.

Înainte să se întâmple asta, sosiră Nazeera şi Rebecca.

– Râul acela murdar! Rebecca evită ochii lui Penrod şi o trase pe Amber de lângă el. Nazeera, o să-i facem baie cu Lysol.

Cele două o luară pe Amber cu ele.

În baie, în timp ce Rebecca şi Nazeera îi scoteau lui Amber hainele ude şi pline de noroi, Saffron turna găleată după găleată de apă caldă în cada de porţelan. Amber era extaziată:

– Ai auzit ce-a spus, Becky? A spus că ar paria oricând pe mine într-o bătaie.

Rebecca evită cu grijă să răspundă, dar merse spre cadă şi turnă o măsură mare de Lysol în apa aburindă.

Saffron nu era la fel de reţinută.

– Şi presupun că acum ai impresia că e iubitul tău, o luă ea în râs.

– Păi chiar o să fie într-o zi. Aşteaptă şi-o să vezi.

Amber îşi puse mâinile pe şoldurile goale şi se încruntă la sora ei geamănă.

– Nu fi atât de prostuţă, Piticuţo! o certă Becky. Căpitanul Ballantyne e suficient de vârstnic ca să-ţi fie tată. Hai, vino şi urcă imediat în cadă.

Nazeera simţi un mic şoc când o privi pe Amber urcându-se în cadă. Păreau să fi avut loc schimbări importante în trupul copilei. În curând, aveau să apară umflături şi adâncituri femeieşti în locurile în care înainte era totul plat şi fără formă.

„Îmi pierd toţi copilaşii", se plânse în sinea ei.

După ce-şi încheie pantalonii, Penrod încercă să examineze porumbelul. Era o pasăre mare, cu penajul de bronz şi cu vârfurile aripilor albe, probabil o femelă, căci femelele erau cele mai bune călătoare. Mesajul pe care îl purta fusese împăturit şi rulat strâns într-un cep nu mai mare decât prima încheietură a degetului său mic, apoi prins de piciorul păsării cu un fir subţire de mătase. Tăie firul cu briceagul şi păstră leşul ca să-l ducă la bucătărie. Înfăşură sulul de hârtie în batistă ca să absoarbă cât mai mult din umezeală, apoi îşi puse cizmele şi, lăsându-l pe David să jelească arma îmbibată de apă, porni spre comandamentul generalului Gordon din aripa vestică a palatului.

– Am înţeles că ai avut puţin succes cu tragerea. A fost mare frământare pe malul râului, îl întâmpină Gordon.

– Am reuşit să dobor porumbelul, domnule, şi era unul călător.

– Ai recuperat mesajul? întrebă Gordon nerăbdător.

– Îl am, dar s-a înmuiat în apa râului. N-am îndrăznit să-l desfac, pentru că hârtia de orez s-ar putea dezintegra.

– Ia să aruncăm o privire! Pune-l aici!

Ascultător, Penrod puse batista mototolită pe biroul generalului şi o desfăcu grijuliu. Studiară micul sul de hârtie.

– Se pare că e încă întreg, murmură Gordon. E premiul tău. Desfă-l tu!

Cu atenţie, Penrod tăie firul de mătase cu vârful briceagului. Hârtia de orez era atât de subţire, încât se rupse de-a lungul îndoiturilor când încercă să o deschidă, însă partea interioară a mesajului rămăsese aproape uscată datorită strânsorii. Cerneala se întinsese şi, în anumite locuri, cuvintele erau indescifrabile.

– Avem nevoie de o carte, spuse Penrod, ca să-l presăm până se usucă de tot.

Gordon îi întinse Biblia sa legată în piele.

– Sunteţi sigur, domnule?

– O carte bună pentru lucrări bune, răspunse Gordon.

Penrod deschise Biblia şi întinse cu grijă foaia umedă între pagini. Închise cartea şi apăsă cu podul palmei coperta

exterioară. Gordon era vizibil nerăbdător. Se plimba în sus şi-n jos prin cameră, pufăind dintr-o ţigară turcească. Apoi nu se mai putu stăpâni.

– Drăcia aia ar trebui să fie destul de uscată deja.

Penrod deschise cu atenţie Biblia. Foaia de hârtie de orez era încă intactă, netezită de presiune. Părea că cerneala nu se scursese mai mult. Gordon îi întinse o lupă mare.

– Ochii tăi sunt probabil mai buni decât ai mei, ca şi înţelegerea limbii arabe.

Penrod duse Biblia la o masă de sub fereastră, unde lumina era mai bună. Se aplecă deasupra ei şi după o clipă începu să citească scrisul mic şi curgător cu voce tare:

– „Eu, Abdullah Sayid, fiul lui Fahl, emir al tribului Baggara, îl salut pe Victoriosul Mahdiu, lumina ochilor mei, şi chem asupra lui binecuvântările lui Allah şi ale celuilalt Profet, care se numeşte tot Mahomed."

– Salutul standard, mormăi Gordon.

Penrod citi mai departe:

– „Conform ordinelor Victoriosului Mahdiu, stau de pază la Nil, la Abu Hamed, şi iscoadele mele supraveghează toate drumurile din nord. Păgânii europeni şi dezgustătorii turci se apropie pe două rute diferite. Vapoarele europenilor au trecut azi prin cataractă la Korti."

Gordon izbi cu palma în birou.

– Lăudat fie Domnul! E prima informaţie concretă pe care o am de şase săptămâni. Dacă vapoarele lui Wolseley au sosit la Korti, ar trebui să ajungă la Abu Hamed înainte de sfârşitul Ramadanului.

– Domnule!

Penrod era de acord, deşi nu părea la fel de sigur.

– Mai departe, omule. Mai departe!

– E puţin mai greu aici. Cerneala s-a întins tare. Cred că spune aşa: „Regimentele pe cămile ale europenilor sunt încă

în tabără la Izvoarele din Gakdul, unde sunt deja de douăzeci şi opt de zile".

– Douăzeci şi opt de zile? Ce naiba crede Stewart că face? întrebă Gordon. Dacă ar avea puţin curaj, ar da iama. Ar putea ajunge la noi în zece zile.

Acesta era stilul Chinezului Gordon – să dea iama şi să facă un gest măreţ, se gândi Penrod, dar rămase cu o expresie neutră.

– Stewart este un flăcău care aspiră la glorie sau moarte, dar trebuie să-şi aducă proviziile înainte să poată conduce atacul final spre oraş.

Gordon sări din nou ca ars şi aruncă pe fereastra deschisă chiştocul ţigării.

– Cu două mii din cei mai buni soldaţi englezi ai lui Stewart, aş putea să păstrez oraşul până îngheaţă deşertul, dar el şovăie la Gakdul. Se învârti pe călcâi şi se întoarse din nou spre Penrod. Continuă, Ballantyne, ce mai scrie acolo?

– Nu prea mult, domnule. Se aplecă din nou peste bucata zdrenţuită de hârtie. „În numele Victoriosului Mahdiu şi cu binecuvântarea lui Allah, o să-l întâmpinăm pe păgân la Abu Hamed şi o să-l distrugem." Penrod ridică privirea. Asta e tot. Se pare că Sayid a rămas fără spaţiu.

– Foarte puţin pentru liniştea noastră, remarcă Gordon, iar Nilul scade.

– Cu doar câteva cămile iuţi de la Ryder Courtney, eu şi Yakub am putea ajunge la Izvoarele din Gakdul în trei zile, spuse Penrod. Aş putea să-i duc mesajul dumneavoastră lui Stewart.

– Nu scapi atât de uşor de mine, Ballantyne, râse Gordon ironic, scoţând un sunet scurt ca un lătrat. Nu încă. O să continuăm să urmărim progresul coloanelor de salvare interceptând porumbeii.

– Dervişii ar putea accepta că una sau două păsări au căzut pradă şoimilor, obiectă Penrod, dar nu trebuie să-i speriem omorând fiecare pasăre care soseşte.

– Desigur, ai dreptate. Dar trebuie să am veşti. Vreau să împuşti fiecare al patrulea porumbel care vine.

Mahomed Ahmed, Victoriosul Mahdiu, se plimba în răcoarea serii pe malul marelui fluviu. Era însoţit de calif şi de cei mai de nădejde cinci emiri. În timp ce mergea, recita cele nouăzeci şi nouă de nume frumoase ale lui Allah, iar anturajul său murmura răspunsurile după ce fiecare era enunţat.

– Al-Ghafur, acoperitorul de greşeli.

– Dumnezeu e mare!

– Al-Wali, prietenul celor drepţi.

– Lăudat fie Domnul!

– Al-Qawi, cel puternic.

– Triumfător să-i fie cuvântul!

Ajunseră la mormântul sfântului al-Rabb şi Mahdiul se aşeză la umbra copacului care-şi întindea crengile deasupra acestuia. Când căpeteniile lui se adunară, îi chemă pe fiecare să raporteze ordinea de luptă şi să-i povestească despre soldaţii aflaţi sub comandă. Unul câte unul, îngenunchează dinaintea lui şi-i descriseră formaţiile de luptă. Atunci, Mahdiul află că avea şaptezeci de mii de oameni adunaţi în faţa zidurilor din Khartoum, iar alte douăzeci şi cinci de mii plecaseră la peste trei sute de kilometri în nord, la Abu Hamed, la cotitura fluviului, ca să aştepte sosirea celor două forţe britanice. Aceşti ansari erau cei mai buni, iar ardoarea lor religioasă şi devotamentul lor faţă de *jihad* împotriva păgânilor erau dintre cele mai aprige. Mahdiul ştia că nicio armată de păgâni n-ar fi putut să-i învingă.

Mahdiul îi zâmbi lui Osman Atalan.

– Spune-mi ce ştim despre duşman, porunci el.

– O, stăpâne măreţ şi victorios, îndrăgit de Dumnezeu şi de celălalt Profet al său, află că în fiecare zi Abdullah Sayid, emirul tribului Baggara, trimite câte un porumbel din tabăra de la Abu Klea, de la cotul Nilului. Unele păsări nu ajung la cuiburile mele, pentru că sunt păsări de pradă şi alte pericole pe drumul lor în zbor, dar cele mai multe ajung în mâinile mele.

Mahdiul dădu din cap.

– Vorbeşte-mi, Osman Atalan. Spune-ne ce veşti ne aduc aceste păsări despre mişcările duşmanilor.

– Sayid spune că vapoarele păgânilor, şapte la număr, au trecut de ultima cataractă mai jos de Korti; acum au lăsat în urmă cea mai grea parte a călătoriei şi se apropie în ritm alert. Călătoresc de aproape cinci ori mai repede decât au făcut-o mai jos de cataractă. Aduc cu ele mulţi oameni şi arme grozave.

– Dumnezeu îi va aduce în mâinile mele şi vor fi nimiciţi, zise Mahdiul.

– Dumnezeu e mare! încuviinţă Osman Atalan. A doua coloană a păgânilor a ajuns la Izvoarele de la Gakdul. Acolo s-au oprit. Nu ştim de ce au făcut asta. Cred că nu au suficient nutreţ ca să le dea cămilelor pentru munca lor grea. Aşteaptă la Gakdul ca să fie aduse alte provizii de la Wadi Halfa.

– Câţi soldaţi păgâni sunt la Gakdul?

– Tu, Cel Divin, află că Sayid a numărat peste o mie de europeni şi cam acelaşi număr de călăreţi pe cămile, călăuze şi servitori.

– Sunt nebuni aceşti europeni? întrebă Mahdiul. Cum pot visa că vor izbândi împotriva celor o sută de mii de ansari ai mei?

– S-ar putea să aştepte la Gakdul întăriri care să li se alăture, sugeră Osman cu precauţie.

– Vor fi nimiciţi şi aceşti păgâni. Niciun muritor nu poate învinge voia Domnului. Dumnezeu mi-a spus toate aceste lucruri.

– Allah este atotvăzător şi atotcunoscător.

– Află că în multe nopţi Allah a venit la mine ca un vultur de flăcări. Mi-a spus multe taine importante, care sunt prea puternice pentru a fi auzite de omul de rând, spuse el cu o voce catifelată şi melodioasă şi toţi se înclinară dinaintea lui.

– Binecuvântat este Mahdiul, căci numai el aude şi înţelege cuvântul lui Allah, preaslăvi califul Abdullahi.

– Allah mi-a spus că înainte ca păgânii, europenii şi turcii să poată fi alungaţi pentru totdeauna din Sudan şi din împărăţia pământească a Islamului şi a lui Allah, duşmanul meu, paşa Gordon, trebuie nimicit. Allah mi-a spus că paşa Gordon este îngerul negru, Satana, cu înfăţişare omenească.

– Blestemat fie pe veci să nu vadă niciodată faţa lui Dumnezeu! strigară ei.

– Allah, Cel Mai Înţelept, mi-a spus că nobilul războinic al Islamului care desparte capul paşei Gordon de trup, ca pe un fruct amar şi rău, şi mi-l aduce să-l aşeze la picioarele mele va fi pe vecie binecuvântat şi că, pentru el, se va pregăti un loc în Paradis, la dreapta lui Dumnezeu. I se vor da şi putere, şi bogăţii în lumea asta a cărnii.

– Dumnezeu e milostiv! Dumnezeu e mare! scandară ei.

– Allah mi-a vorbit şi mi-a spus numele slujitorului meu care-mi va aduce capul păgânului, zise Mahdiul solemn, iar ei se prosternară în faţa lui.

– Fie ca acela să fiu eu!

– Dacă voi fi eu, nu-mi voi dori nicio altă onoare în viaţa asta sau în cea de apoi.

Mahdiul ridică mâinile şi ei tăcură.

– Osman Atalan, din tribul Beja, vino mai aproape de mine. Osman se târî în patru labe la picioarele lui. Allah mi-a spus că tu eşti acela.

Lacrimi de bucurie curgeau pe obrajii emirului. Înclină capul la picioarele Mahdiului şi spălă praful de pe ele cu lacrimile sale. Apoi îşi desfăcu turbanul şi, cu şuviţele părului său lung şi negru, şterse picioarele Profetului Ales de Dumnezeu.

– Nilul scade, spuse Osman Atalan, iar Dumnezeu şi Mahdiul au pregătit o sarcină pentru noi. Agagierii lui se apropiară de focul de tabără şi îi priviră faţa luminată de flăcări. Ne-au ales pe noi mai presus de toţi războinicii lui Allah. Suntem binecuvântaţi între toţi oamenii, căci noi am primit şansa minunată de a muri pentru gloria lui Allah şi a Mahdiului său.

– Să profităm de darul generos al lui Allah! Porunceşte, Mărite Stăpân, se rugau agagierii săi.

El le studie expresiile aprige cu mândrie. Aceştia nu erau oameni, ci lei mâncători de oameni.

– Misiunea noastră sacră este să-i aducem Divinului Mahdiu capul paşei Gordon, căci atotputernicul şi măreţul Allah a hotărât că, atunci când vom îndeplini acest lucru, păgânii vor fi alungaţi din acest ţinut pentru totdeauna şi Islamul va stăpâni întreaga lume.

Al-Noor întrebă:

– Să aşteptăm scăderea Nilului ca să găsim un avanpost solid pe malul oraşului şi un punct de trecere prin ziduri?

– Cu fiecare zi în care amânăm, forţele lui Satana coboară tot mai mult către noi dinspre nord. Deja vapoarele lor încărcate de oameni şi arme se apropie pe fluviu. Da, fluviul e crescut încă, dar Dumnezeu ne-a lăsat un drum liber.

Osman bătu din palme. Un bătrân veni şchiopătând în lumina focului şi îngenunche dinaintea lui.

– Nu te teme, preaiubit al lui Dumnezeu. Nu ţi se va întâmpla nimic rău. Spune-le acestor oameni ce ştii.

– M-am născut și am trăit toată viața în orașul Trompei de Elefant, Khartoum. Dar de când Victoriosul Mahdiu a înconjurat orașul și l-a asediat, blestemul lui Allah a căzut peste acesta. Acei păgâni și turci care s-au gândit să se împotrivească înțelepciunii și adevărului său au suferit cum n-a suferit nimeni până la ei. Burțile goale li se lipesc de spate, copiii lor sunt roși de holeră, vulturii se îndoapă cu leșurile lor putrezite, tații ucid păsările cu bâta și le mănâncă pe jumătate gătite în timp ce gușa li se umflă cu carnea propriilor copii. Agagierii se foiau neliniștiți în timp ce ascultau istorisirea. Ce mârșăvie... să mănânci carnea păsării care ți-a devorat copiii! Cei care nu sunt prea slăbiți de înfometare fug din orașul blestemat, iar fortificațiile slăbesc și rămân descoperite cu fiecare zi. Eu sunt unul dintre cei care au fugit. Dar, asemenea ție, doresc să-i văd pe păgâni izgoniți pentru totdeauna din Sudan și pe fiul tuturor relelor, pașa Gordon, distrus. Abia atunci mă pot întoarce, în pacea Mahdiului, acasă.

– Fie ca Allah să îndeplinească acest lucru, murmurară ei.

Omul era bătrân și fragil, dar îi admirau spiritul.

– Turcii care luptă pentru pașa Gordon sunt atât de reduși la număr de boală, înfometare și dezertări, încât păgânii nu mai pot păzi zidurile orașului. În locul lor, pașa Gordon a pus câțiva oameni de paie, niște sperietori, ca să-i înfricoșeze pe cei mai timizi dintre voi.

– Ce-s vorbele astea despre oameni de paie? întrebă Hassan Ben Nader. E adevărat?

– E adevărat, confirmă Osman. Am navigat aproape de gura portului în barca acestui bătrân curajos. Există un loc în fortificații unde un pârâu se scurge în fluviu printr-o poartă de piatră. E cursul principal al canalizărilor orașului. Pașa Gordon a pus la poartă și la ziduri, de o parte și de alta, soldați artificiali care să-i înlocuiască pe cei care au murit sau au fugit. Nu li se văd decât capetele peste parapete. Din

când în când, câteva femei bătrâne le mută pentru ca de pe malul acesta să pară vii. Nu are cine să reziste atacului nostru. Dintr-o năvală, putem trece prin deschizătură. Apoi orașul – cu toți cei din el – va fi al nostru.

– Vor fi și mari rezerve de aur și pietre prețioase, cugetă al-Noor.

– Sunt și sute de femei în oraș. Ca soții, concubine și sclave, turcii au ales cele mai frumoase femei din Sudan și din toate ținuturile înconjurătoare. Pentru fiecare dintre noi vor fi cel puțin douăsprezece femei. Ochii lui Hassan Ben Nader sclipeau în lumina focului. Femeile europenilor au părul ca mătasea galbenă și pielea ca o smântână grasă.

– Nu vorbiți de aur și de sclavi. Luptăm pentru gloria lui Allah și a Mahdiului. Osman îi certă pentru lăcomia lor. Pe urmă, luptăm pentru propria onoare și pentru un loc în Paradis.

– Când îi vom ataca pe acești oameni de paie? râse al-Noor încântat. Am stat prea mult cu haremul meu și mă îngraș. E vremea să lupt din nou.

– Peste trei nopți, luna se va face nevăzută și atunci vom traversa fluviul. La început, vom debarca două sute de oameni pe plajă – nu e loc pentru mai mulți. După ce forțăm breșa, ne vor urma alți o mie și după ei încă o mie. Până în zori, voi sta pe parapetele Fortului Mukran cu capul pașei Gordon în mâini – și, astfel, profeția se va împlini. Osman se ridică și făcu un semn de binecuvântare către ei. Asigurați-vă că aveți săbiile ascuțite și că toate soțiile au rămas grele înainte să traversăm râul.

– Bătrânul pescar, unchiul lui Yakub, a dat semnalul. O mână de sulf în flăcările focului de gătit și norul de fum galben pe care Yakub îl aștepta, îi raportă Penrod Chinezului Gordon.

– Putem avea încredere în omul ăsta, Yakub? Mie mi se pare un bandit ticălos.

– Am avut încredere în el chiar şi în cele mai groaznice împrejurări şi sunt încă în viaţă, domnule general.

Penrod îşi ţinea cu greu mânia sub control.

– A reuşit să ne avertizeze când vor ataca dervişii – dacă ne vor ataca?

– Nu, domnule, asta nu ştim, recunoscu Penrod, dar mă aştept să se folosească de luna nouă.

În timp ce Gordon îşi consulta almanahul pentru a vedea fazele lunii, David Benbrook, al treilea om din cameră, îşi exprimă părerea despre şansele lor de succes.

– E un om curajos acest unchi al lui Yakub. Îl cunosc bine. A fost în slujba mea de când am sosit la Khartoum. Informaţiile lui au fost mereu demne de încredere.

David stătea pe un scaun la fereastră. În ultima vreme, el şi generalul petreceau mult timp împreună. Erau nişte tovarăşi nepotriviţi, dar, pe măsură ce necazurile lui Gordon sporeau, părea să afle consolare printre cei asemenea lui.

Penrod studia discret faţa lui Gordon în timp ce vorbea cu David. Chiar şi în repaus, un nerv îi zvâcnea în pleoapa dreaptă. Era singurul semn vizibil al tensiunii în care trăia Gordon. Un indiciu mai profund şi mai semnificativ era comportamentul lui, respectiv excesele brutale de cruzime. Lui Penrod i se părea că acestea deveneau tot mai sălbatice cu fiecare zi, ca şi cum cu biciul, cu plutonul de execuţie şi cu ştreangul putea întârzia căderea oraşului. „Chiar şi el trebuie să-şi dea seama că lupta noastră se apropie de sfârşit şi că populaţia nu mai speră; nici nu-i mai pasă cuiva. Oare crede că îi poate sili pe oameni să-şi facă datoria convingându-i că efectele nesupunerii lor vor fi mult mai rele decât ce le poate face Mahdiul?“ Penrod studia faţa lui Gordon în timp ce generalul vorbea cu David Benbrook. „Măcar Benbrook e

omenos, își zise el. Influența lui asupra lui Gordon nu poate fi decât bună."

Lăsă aceste gânduri deoparte când Gordon se ridică și i se adresă brusc:

– Să mergem în port ca să verificăm pregătirile tale de întâmpinare a atacului iminent, Ballantyne.

Penrod știa că nu era înțelept ca pașa Gordon să se arate pe ziduri acolo unde era așteptat atacul: prea mulți spioni îi urmăreau fiecare mișcare, iar dervișii erau prea vicleni să nu bănuiască faptul că pregătea ceva pentru ei. Cu toate acestea, știa că nu era deloc înțelept să-l contrazică pe bărbatul micuț.

Dar Penrod n-avea de ce să-și facă griji: Gordon era un vulpoi mult prea șiret ca să atragă copoii la intrarea pe domeniul lui. Înainte de a pleca din palat, Gordon își scoase fesul distinctiv și-l înlocui cu un turban soios, a cărui coadă îi acoperea jumătate de față, apoi își acoperi uniforma cu o *galabiyya* murdară și ștearsă. De la distanță, arăta ca un cetățean umil al orașului Khartoum.

Când ajunseră în port, Gordon nu se arătă pe parapete, însă inspectă cu meticulozitate și osteneală pregătirile lui Penrod. Se uită la fiecare ambrazură care găurea pereții clădirilor șubrede ce dădeau spre pârâul gălăgios și îmbâcsit de scurgeri. Se așeză în spatele mitralierei Gatling și îndreptă țevile multiple dintr-o parte în alta. Era nemulțumit de zona moartă aflată direct sub țevi. Se ridică din cuibul armei în scurgerile din pârâu și se așeză în bătaia focului, apoi se mută mai aproape de redută.

– Ține arma îndreptată spre mine! ordonă el.

Tunarul coborî ținta până când încuviință exasperat.

– Sunteți prea aproape, domnule general. Nu mai poate ținti.

– Căpitane Ballantyne, dacă ajung în acest punct, dervișii vor fi sub bătaia armei.

Gordon părea mulţumit că-l prinsese pe Penrod cu o greşeală.

Penrod îşi dădu seama de greşeală: faptul că Gordon îl supraîncărcase cu responsabilităţi nu era o scuză: fusese neglijent şi se admonestă în tăcere. „O omisiune elementară ca asta e aproape la fel de rea cu a lăsa arma fără muniţie", se gândi el amărât. Le ordonă mecanicilor să doboare zidul de saci de nisip şi să-l reconstruiască cu un prag mai jos.

– Unde ai amplasat al doilea Gatling? întrebă Gordon.

Îl prinsese pe Penrod în chingi şi se folosea de avantaj.

– Este încă în reduta din faţa spitalului. Acela e al doilea punct slab evident din perimetrul nostru. Nu îndrăznesc să las spărtura neapărată şi să pariez că atacul va lovi aici. Dervişii ar putea să organizeze două lovituri simultane în ambele poziţii.

– Vor lovi aici, spuse Gordon pe un ton hotărât.

– Sunt de acord că e cea mai mare probabilitate. Aşa că am construit încă un cuib pentru mitralieră acolo, de unde se poate acoperi plaja şi se poate trage asupra ambelor maluri ale pârâului. De îndată ce atacul începe şi duşmanul e implicat, pot să vin cu a doua armă de la spital pe partea asta. De asemenea, dacă ne-am înşelat şi lovesc la spital, pot să mut arma asta ca să acopăr poziţia aceea.

– Cât durează să muţi armele? întrebă Gordon.

– Estimez cam zece minute.

– Fără estimări, Ballantyne. Fă un exerciţiu şi cronometrează-te!

La prima încercare, echipa de tunari dădu peste un morman de dărâmături pe aleea din spatele portului. Fură nevoiţi să o cureţe înainte de a trece cu afetul greu. A doua încercare avu mai mult succes: le luă douăsprezece minute să alerge cu el pe străzi şi să-l reaşeze în cuibul pregătit ca să acopere plaja şi malurile pârâului.

– Va fi întuneric, remarcă Gordon. Echipa trebuie să o poată face şi cu ochii închişi.

Penrod îi puse să exerseze manevra până târziu în noapte. Înlăturară toate obstacolele şi stricăciunile provocate de obuze de pe străzi şi alei şi umplură gropile şi şanţurile. Penrod făcu palane noi de tun, pentru ca douăzeci de oameni să-l poată trage odată.

Până spre dimineaţă, a doua zi, perioada de tranzit ajunsese la şapte minute şi jumătate. Totul trebuia făcut pe întuneric, după stingere. Dacă dervişii aflau că exersau mutarea Gatlingurilor dintr-un punct în altul în acel perimetru, ar fi bănuit că era o capcană. Penrod nu ştia sigur dacă erau la curent cu existenţa celor două arme: cât fuseseră în depozit, stătuseră departe de ochi iscoditori şi, probabil, rămăseseră uitate. În orice caz, dervişii dispreţuiau profund armele de foc. Era puţin probabil să fi văzut vreodată Gatlingurile în acţiune, aşa că nu le puteau bănui potenţialul de distrugere. Până acum, Penrod avusese grijă să exerseze cu echipa acolo unde nu erau observaţi de pe malul inamic al Nilului. Traseră cu armele în deşerturile pustii din perimetrul sudic al oraşului. Când nu erau folosite, le ţineau acoperite cu foi de cort.

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule general, intenţionez să mă cazez permanent aici, în port. Vreau să fiu la faţa locului când duşmanii iniţiază atacul. După cum stau lucrurile în prezent, s-ar putea termina totul până ca eu să ajung aici de la palat.

– Bine, îngădui Gordon. Dar dacă spionii dervişi descoperă că te-ai cazat permanent în port, planul nostru va fi compromis.

– M-am gândit la asta, domnule general, şi cred că voi putea să-mi ascund prezenţa fără să stârnesc suspiciuni.

Cerură şi cooperarea lui David Benbrook, ca să ascundă de toată lumea, inclusiv de surorile Benbrook şi de personalul

de la consulat, faptul că Penrod se mutase în port. Se răspândi zvonul că fugise în taină din oraş, trimis în misiune de generalul Gordon ca să ducă un mesaj coloanei de salvare britanice la Izvoarele de la Gakdul.

Penrod descoperi că noile încăperi erau departe de luxul apartamentului din palat. Îşi puse *angareb*-ul într-o scobitură micuţă aflată în peretele din spate al amplasamentului mitralierei Gatling. Nu avea plasă pentru ţânţari şi-şi petrecea cea mai mare parte a nopţii plesnind insectele: în amurg, se ridicau ca nişte nori de pe pârâu. Înainte, proviziile modeste de alimente de la palat erau sporite de ingeniozitatea surorilor Benbrook, de Nazeera, de personalul de la bucătărie şi, desigur, de talentul de ţintaş al lui David Benbrook. În noile sale încăperi, Penrod împărţea aceleaşi raţii cu oamenii lui. Gordon fusese forţat să reducă raţia de sorg până ajunsese mai jos de nivelul de toleranţă, iar foamea era acum un tovarăş spectral constant. Yakub reuşise să culeagă câteva capete şi schelete de peşte uscat, iar acestea ajunseră în oala de tocană pe care Penrod o împărţi cu tunarii. Unii egipteni mâncau sâmburii palmierilor sau fierbeau chingile de piele ale *angareb*-urilor. Oricât i-ar fi dispreţuit înainte gustul, Penrod ducea acum dorul turtei verzi pe care surorile Benbrook o aduceau constant acasă din complexul lui Ryder Courtney.

Penrod nu-şi permitea să fie văzut în oraş, aşa că trebuia să se limiteze strict la zona portului. Această încarcerare autoimpusă era şi mai iritantă decât spaţiul înghesuit şi mâncarea dezgustătoare. Era o uşurare să-şi direcţioneze energia şi imaginaţia către pregătirea conflictului iminent.

Planul său avea două părţi. Mai întâi, trebuia să-i atragă pe dervişi prin şanţul de scurgere din zidul exterior, către pârâul îngust. Apoi trebuia să se asigure că nu aveau pe unde să scape, cel puţin nu în viaţă. Gordon se limita doar la a face inspecţii până la ora stingerii. Penrod nu se aştepta

niciodată la vreo laudă de la Chinezul Gordon, dar se asigura că nu-i oferea generalului alte motive să-l critice.

Când pregătirile fură terminate, Yakub se dovedi mai darnic cu laudele decât fusese Gordon.

– Cu ajutorul lui Yakub cel isteţ, ai construit un abator. Chicoti. Un abator pentru porcii de ansari.

Instinctiv, se juca neglijent cu mânerul pumnalului, uitându-se în jur la palisada pe care o construiseră. Penrod poruncise să fie aprinse focuri pe ambele maluri ale pârâului, iar oamenii stivuiau lemne uscate din clădirile abandonate ale oraşului. Odată ce focurile erau aprinse, aveau grijă ca flăcările să poată lumina duşmanul, dar să nu-i orbească pe tunari şi pe puşcaşi. În fiecare seară, când se întuneca, oamenii lui aruncau în foc ulei de lampă, ca să se aprindă aproape instantaneu.

Dispariţia subită şi misterioasă a lui Penrod provocă diverse niveluri de consternare şi de grijă printre surorile Benbrook. Cea care suferea cel mai puţin era Saffron. Ea îşi dorea doar un bici cu care să-şi chinuiască sora geamănă. Nu mai era amuzant să o tachineze pe Amber cu iubitul ei când acesta se ascunsese. În plus, nefericirea lui Amber, când menţiona subiectul, diminua bucuria lui Saffron. Era plăcut să tachinezi; să produci suferinţă, nu.

Pe de altă parte, Rebecca prefera să-şi ascundă adevăratele sentimente pentru ca Saffron să nu înţeleagă cât de profund o afectase dispariţia lui Penrod. Dacă ar fi ghicit, ar fi avut şi mai mult de furcă.

Când Amber aproape se convinsese că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Penrod Ballantyne şi că sinuciderea era singura soluţie pentru tragica ei existenţă, Yakub îi salvă viaţa. Nu printr-un act intenţionat de milostenie, ci graţie instinctelor sale josnice.

Consemnarea strictă, impusă de stăpânul lui, în fortificaţiile din port, deasupra pârâului infestat de ţânţari, nu era deloc pe placul inimii lui Yakub. În ultimele luni, se obişnuise cu un trai mai bun. În fiecare seară, Nazeera îi oferise câte un castron din mâncarea de care se bucurau consulul general şi familia lui. Nu era vreun mare ospăţ, dar depăşea cu mult tocana apoasă împărţită de toţi, ce mirosea şi avea gust de peşti stricaţi şi de piei uscate de animale.

Cu toate acestea, de departe cel mai tulburător element al acestei noi existenţe era că în fiecare noapte stătea treaz la picioarele *angareb*-ului stăpânului său, aşteptând atacul dervişilor şi întrebându-se dacă Nazeera îi era credincioasă. Dacă judeca după purtarea ei dinainte, părea foarte puţin probabil. Se gândea la faptul că perfidul Bacheet, acel fiu nelegitim al unui tată Beja şi al unei dansatoare din tribul Galla, nu avea restricţii în privinţa manevrelor sale nocturne. Gândul că Bacheet se furişa în *angareb*-ul iubitei lui în fiecare noapte îl ţinea pe Yakub departe de somn, mai abitir decât toţi ţânţarii de pe pârâu. Într-o noapte se ridică încet, ca şi cum ar fi vrut să folosească găleata pe post de closet. O santinelă îl somă la intrarea în port, dar Yakub ştia parola.

Amber stătea la fereastra dormitorului, neputând să doarmă. Trecuseră trei zile de când dispăruse căpitanul Ballantyne. Se dădea de ceasul morţii la gândul că ar fi putut fi prins de dervişi înainte să ajungă în rândurile britanice. Şi-l imagina prizonier al Mahdiului. Auzise de soarta celor care cădeau în mâinile mânjite de sânge ale acelui monstru şi ştia că nu avea să doarmă în noaptea aceea.

Sub fereastra ei, cineva se mişca în umbrele din curte. Se trase repede înapoi. Poate era un asasin trimis de maleficul Mahdiu; dar, în clipa aceea, omul se uită spre fereastra ei şi Amber recunoscu privirea chiorâşă.

– Yakub! şopti ea. Dar ar trebui să fie cu Penrod în drum spre Izvoarele din Gakdul.

Yakub era umbra lui Penrod: oriunde se ducea el, Yakub îl urma.

Adevărul uluitor îi deveni clar. Dacă Yakub era aici, atunci Penrod se afla undeva prin apropiere. Deci nu plecase la Gakdul. Abia de curând își îngăduise să se gândească la el ca la Penrod, și nu ca la căpitanul Ballantyne.

Melancolia și presimțirile rele ale lui Amber dispărură. Știa exact unde se ducea Yakub. Sări de pe locul ei de la fereastră, alergă voioasă la dulapul cu haine și-și puse o pelerină neagră peste cămașa de noapte. Se opri doar cât să verifice că Saffron încă dormea, apoi se furișă din dormitor și coborî tiptil la parter, asigurându-se că evita a douăsprezecea treaptă, cea care scârțâia mereu și-l trezea pe tatăl ei. Ieși afară prin ușa laterală de la bucătărie și traversă curtea grajdului, apoi se așeză să aștepte. Petrecu următoarele ore încercând să-și imagineze ce făceau Yakub și Nazeera ca să-și ocupe timpul atâta vreme. Rebecca spusese despre cei doi că făceau dragoste. Amber nu era sigură ce presupunea mai exact acest lucru: cele mai sârguincioase cercetări nu o ajutaseră să înțeleagă mai bine subiectul cu pricina. Bănuia că Rebecca însăși, deși își dădea aere de cunoscătoare, era la fel de neștiutoare ca și ea.

– E atunci când oamenii se sărută, îi explicase Rebecca semeață, dar nu e politicos să vorbești despre asta.

Lui Amber nu i se păruse mulțumitor. Cele mai multe sărutări pe care le observase ea erau în treacăt și depuse de obicei pe obraz sau pe dosul palmei, ceea ce putea fi considerat, în cel mai bun caz, o distracție plictisitoare. Singura excepție vizibilă era schimbul dintre Ryder și Rebecca la care ea și Saffron fuseseră martore, cel care stârnise scandalul. Acela fusese mult mai interesant. Ambii participanți se bucuraseră în mod evident de procedeu, dar chiar și acela durase mai puțin de un minut. Yakub și Nazeera continuau însă de o jumătate de noapte.

„O s-o întreb pe Nazeera, se hotărî ea, apoi avu o idee mai bună. Imediat ce aflu unde e, o să-l întreb pe Penrod. El e bărbat, așa că trebuie să știe cum o fac."

Cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, lampa din camera Nazeerei se stinse și, după câteva clipe, Yakub se furișă afară pe ușă și o luă pe străzile întunecate și tăcute cu o grabă vinovată. Amber rămase cu ochii pe el până ajunse în port și auzi o santinelă somându-l. Apoi trebui să se întoarcă la palat înainte să se afle că lipsea.

– Ești tare mulțumită de tine, remarcă Saffron.

Dispoziția exuberantă a lui Amber era o schimbare atât de evidentă după zilele de tristețe care o precedaseră, încât fu nevoită să o abordeze pe sora ei mai târziu în ziua aceea, când lucrau cot la cot la cazanele cu turtă verde în complexul lui Ryder Courtney.

Amber îi zâmbi dulce, dar enigmatic, și nu se lăsă ademenită.

În seara aceea, la o oră după stingere, Penrod Ballantyne rămase uimit să recunoască vocea lui Amber certându-se cu santinelele de la intrarea în comandamentul său din amplasamentul mitralierei Gatling. Dădu buzna afară imediat, încheindu-și centura pentru sabie.

– Copilă prostuță, o certă el cu asprime. Știi foarte bine că suntem în stare de asediu. Puteai fi împușcată.

Amber sperase la o primire mai călduroasă.

– Ți-am adus niște turtă verde. Știam că probabil mori de foame. Desfăcu legăturica pe care o avea în mână. Și una dintre cămășile curate ale lui papa. Îi simt mirosul celei vechi tocmai de aici.

Penrod era pe punctul să întrebe cum de aflase unde era când, la lumina felinarului cu glob de sticlă, văzu lacrimile

de umilinţă din ochii ei. Dar ea clipi ca să le alunge şi îl înfruntă cu bărbia ridicată.

– Pe lângă asta, căpitane Ballantyne, vreau să ştii că nu sunt o copilă prostuţă.

– Sigur că nu eşti, domnişoară Amber, zise el înduplecându-se imediat. M-ai luat prin surprindere. Doar că nu te aşteptam. Îmi cer iertare.

Ea se înveseli.

– Dacă îmi dai cămaşa ta cea veche, o s-o duc la spălat pentru tine.

Penrod descoperi că avea o dilemă. Dată fiind ameninţarea iminentă a atacului dervişilor asupra portului, nu trebuia să-i dea voie să mai stea nicio clipă. Din acelaşi motiv, nu îndrăznea să părăsească amplasamentul şi să o însoţească înapoi la palat, nici nu putea să o lase să rătăcească singură prin oraş după ora stingerii. Îl putea trimite pe Yakub cu ea, dar avea nevoie să-i fie alături. Nimeni altcineva nu era de încredere. Alese răul cel mai mic.

– Presupun că trebuie să rămâi aici la noapte. Nu pot să-ţi dau voie să nu respecţi stingerea şi să te întorci singură acasă, murmură el.

Ei i se lumină faţa de plăcere. Acest noroc depăşea cu mult până şi cele mai nebuneşti aşteptări ale ei.

– Pot să-ţi pregătesc cina, spuse ea.

– Nu prea ai ce găti, dar ce-ar fi să împărţim darul tău generos de turtă verde?

Se aşezară pe *angareb*-ul său din scobitura în pământ. Acest alcov nu avea draperii, aşa că tunarii le erau alături în timp ce ronţăiau turta verde şi vorbeau cu voce joasă. Era prima dată când îşi petrecea timpul cu ea, iar Penrod descoperi în curând că Amber era o companie plăcută. Avea un simţ al umorului diabolic, care îl atrăgea, şi o manieră directă de a se exprima. Îi descrise diversele călătorii în care

fusese cu tatăl ei, pornind de la Cape Town și ajungând la Cairo, apoi, în cele din urmă, la Khartoum. Apoi tăcu deodată, își așeză bărbia în palmă și-l întrebă gânditoare:

– Căpitane Ballantyne, acum că suntem prieteni, ai vrea să fii politicos și să-mi răspunzi la o întrebare care mă neliniștește în ultima vreme? Nimeni nu pare să știe răspunsul.

– Sunt onorat că mă consideri prieten. Penrod era înduioșat. Era o fetiță foarte nostimă. Aș fi încântat să te ajut cum pot.

– Cum fac dragoste oamenii? întrebă ea.

Penrod se trezi brusc fără cuvinte și fără aer, incapabil să mai spună ceva.

– Ah! zise el și-și netezi mustața ca să câștige timp. Cred că o fac în diferite moduri. Nu par să fie reguli prestabilite.

Amber era dezamăgită. Se așteptase la mai mult de la el. În mod evident, știa la fel de puțin ca Rebecca.

– Presupun că se sărută așa cum am văzut-o noi doi pe sora mea sărutându-se cu Ryder. Nu-i așa?

– Fără îndoială. El se agață recunoscător de ocazie. Cred că exact așa se face.

– Aș zice că devine mai degrabă plictisitor după o vreme.

– Pare să fie pe placul unora, spuse Penrod. Gusturile nu se discută.

Amber schimbă din nou subiectul cu o grabă tulburătoare.

– Știai că Lucy, maimuța lui Ryder, a făcut pui?

– Habar nu aveam. Fete sau băieți? Cum sunt?

O urmă pe un teren sigur.

Câteva minute mai târziu, Amber închise ochii, se sprijini de umărul lui ca un cățel și fu cuprinsă de un somn liniștit. Nu se mișcă nici măcar când o întinse pe *angareb* și o acoperi cu o pătură iezită. Era într-o dispoziție bună; zâmbi în sinea lui când o lăsă acolo și plecă să facă inspecția de la

miezul nopții a fortificațiilor din port. De data asta, toate santinelele egiptene erau treze. Ori erau stimulate de apropierea dușmanului și de propria expunere în poziția aceea avansată, ori foamea le alunga somnul.

Găsi un loc confortabil pe platforma de tragere din față și ascultă tobele de peste râu. Ritmul monoton aproape îl adormea și se trezi dând din cap. Vinovat, se scutură: „Dacă mă găsește Chinezul Gordon, o să ajung și eu în fața plutonului de execuție". Făcu o plimbare de-a lungul parapetului și se întoarse în același loc. Se relaxă și se lăsă să alunece în mrejele somnului, deschizând ochii o dată la câteva minute. Se antrenase să meargă pe sârmă fără să cadă de pe ea. Dincolo de râu, tobele amuțiră.

Deschise ochii din nou și ridică privirea. Marte cel Roșu, zeul războiului, vâna pe cvadrantul sudic al cerului fără lună cu Sirius, Câinele, în lesă. Era cea mai întunecată și singuratică oră a nopții. Era pe punctul să adoarmă, dar rămase cu ochii deschiși.

– Penrod.

Simți degete reci care îi mângâiau obrazul.

– Ai adormit?

Întoarse capul spre Amber. Era înduioșat de faptul că-i folosise numele de botez. Probabil chiar îl considera prieten.

– Nu, nu dorm, dar tu ar trebui să dormi.

– Am auzit voci, șopti Amber.

– Probabil că ai visat, răspunse el. Nu sunt voci.

– Ascultă! spuse Amber.

Penrod auzi sunetul stins al unui câine lătrând pe malul de vest și altul răspunzând de pe insula Tutti, mai în aval. Nu mai era niciun câine în oraș. Ultimul fusese ucis și mâncat cu doar câteva luni înainte.

– Nimic.

Clătină sceptic din cap, dar ea îl prinse de braț și unghiile ei mici și ascuțite i se înfipseră dureros în carne.

– Ascultă, Pen! Ascultă!

Îşi simţi nervii încordându-i-se, de parcă ar fi primit lovitura unui peşte masiv înotând la adâncime. Era o şoaptă atât de slabă, atât de imaterială în briza nopţii, încât doar urechile tinere şi agere ar fi putut s-o audă. Venea de departe, de pe râu. „Sunetele răsună pe apă", îşi zise el, apoi se ridică repede, în tăcere. Slabă ca briza printre frunzele de palmieri, auzi comanda tradiţională de a coborî şi a strânge vela latină a bărcii care acosta. Acum, că-şi concentra auzul până la limită, fu conştient de bătaia moale a tălpilor goale pe puntea de lemn şi de fluturatul pânzelor. Câteva clipe mai târziu, se auzi scârţâitul cârmei înăbuşite în echea sa când barca o întoarse în vânt.

– Au venit, şopti el şi merse în grabă în lungul platformei de tragere ca să-şi alerteze oamenii. Fiţi gata! Treceţi la arme. Dervişii sunt aici. Nu trageţi până la ordinul meu.

Sergentul tunar trase foaia de cort de pe Gatling. Materialul ţeapăn scârţâi uşor şi Penrod îl atenţionă să facă linişte. Căută în magazia de muniţie aflată în vârful armei lucioase. Era plină ochi: şase sute de gloanţe. Ridică repede capacul carcaselor cu muniţie de rezervă. Erau toate descuiate. Pe dealul Isandlwana, când *impi*-urile Zulu spărseseră careul englez, carcasele cu muniţie fuseseră încuiate şi ofiţerul care avea cheia imbus plecase în patrulare. Toţi soldaţii albi din tabără muriseră în ziua aceea de săbiile tribului Zulu. Ryder Courtney îi spusese că fratele lui mai mare fusese printre ei. În seara aceea, carcasele erau descuiate şi cei patru încărcători egipteni stăteau aproape ca să menţină magazia plină.

Alergă apoi în spatele platformei de tragere. Caporalul semnalizatorilor şi echipa lui de patru oameni aveau lăzile cu rachete deschise şi un şir de zece rachete de semnalizare gata de tragere în suporturile de lansare, cu vârful conic îndreptat spre cer.

– Lansați o rachetă la prima tragere. Să ardă câte una pe cer până se trage ultimul foc. Vreau ca toată zona asta să fie luminată ca ziua, ordonă Penrod.

Nu mai avea timp și pentru altceva. O luă înapoi spre partea din față a platformei de tragere ca să preia comanda acolo. Nu avea încredere în egiptenii agitați, care ar fi putut să tragă foc după foc la vederea primei bărci inamice, înainte ca dervișii să debarce pe plajă și să intre cu totul în capcană.

Se împiedică de Amber, care stătea la picioarele lui.

– Sfântă Fecioară! Am uitat de tine. O luă de braț și o trase spre intrarea din spatele redutei. Fugi! ordonă el. Trebuie să pleci imediat de aici. Ăsta nu e un loc pentru tine acum. Chiar și pe străzi ești mai în siguranță. Fugi, Amber, și nu te opri până nu ajungi acasă.

O împinse hotărât dincolo de intrare ca să o pornească la drum și nu așteptă să vadă dacă-l ascultase; apoi se întoarse spre platforma de tragere.

Amber alergă câțiva pași pe alee, apoi se întoarse și se furișă înapoi spre intrarea în redută. Îl văzu pe Penrod dispărând în întuneric.

– M-am săturat să fiu tratată ca un copil, șopti ea.

Ezită doar o clipă, apoi se luă după el.

Se mișcă tiptil prin spatele parapetului, ca să nu atragă atenția soldaților care se ocupau de ambrazurile de tragere. „Sunt prea ocupați ca să-și bată capul cu mine", își zise ea. Căpătă încredere și fugi în față, încercând să-l vadă pe Penrod. „Dacă are nevoie de mine? N-aș fi de folos dacă aș sta în dormitor la palat." Îi văzu silueta înaltă undeva în față.

Penrod stătea deja pe parapetul ce dădea spre plajă. Momelile pline cu paie fuseseră trase de acolo și, acum, puș-cași adevărați se aplecau peste margini, uitându-se în jos spre plaja întunecată. Avea sabia în mâna dreaptă. Amber simți un fior de mândrie. „E atât de curajos și de nobil", se

gândi ea. Găsi o ascunzătoare într-un colţ al peretelui din spate şi se piti după el. De acolo, putea să-l supravegheze. O linişte încordată şi apăsătoare îi cuprinse pe toţi cei de lângă peretele de tragere.

Brusc, Amber îşi dădu seama că unii dintre puşcaşi erau înşiraţi la distanţă de-a lungul zidului, având câte douăzeci de paşi între ei. Aceşti oameni nu păreau suficient de mulţi încât să oprească hoardele dervişe.

Pe urmă, un bărbat care stătea în apropierea locului unde îngenunchease Amber şopti atât de încet, încât abia îi auzi cuvintele:

– Iată-i că vin!

Vocea îi tremura de spaimă. Închizătorul puştii Martini-Henry păcăni când băgă cartuşul în cameră. Ridică arma pe umăr, dar înainte să apese pe trăgaci, o palmă îl plesni ferm peste faţă.

Când se înclină într-o parte, Penrod îl prinse de guler şi-i spuse la ureche:

– Dacă tragi înainte de comanda mea, o să pun să fii tras pe gura tunului.

Execuţia lui al-Faroque lăsase o impresie puternică asupra tuturor egiptenilor care fuseseră martori. Penrod îl împinse la loc în poziţie şi aşteptară cu toţii.

După un timp, Penrod trase brusc aer în piept. Când prima barcă dervişă alunecă spre plaja de jos şi atinse pământul, ansarii coborâră în apa până la talie şi înaintară spre fâşia îngustă de noroi de sub ziduri. Aveau săbiile la nivelul umerilor şi se mişcau fără să scoată un sunet. Din apele întunecate din spatele lor apăru o flotilă de feluci şi de bărci mici cu pânze, fiecare plină cu oameni.

– Nu trageţi!

Penrod se plimba înainte şi înapoi pe parapet, ţinându-şi sub control trupele reduse cu o şoaptă sălbatică.

Felucile şi bărcile continuară să apară până când plaja fu plină de sute de ansari. Nu era loc pentru toţi pe pământul tare, iar cei din spate încă erau până la brâu în apa fluviului. Cei din faţă începură să smulgă baricada ce bloca intrarea în canalul de scurgere.

– Încet! Încet! le şopti Penrod oamenilor săi.

Mai multe baricade se prăbuşiră şi dervişii dădură năvală înăuntru. Apoi se înălţă strigătul lor de război:

– Nu există un alt Dumnezeu în afară de Domnul!

– Trageţi! strigă Penrod şi puştile bubuiră.

Dervişii înaintară prin ploaia de gloanţe. Apoi primele rachete se ridicară pe cerul nopţii şi masele de dervişi începură să roiască precum şirurile de furnici în ciudata lumină verzuie. Puşcaşii traseră spre ei; erau însă atât de mulţi, încât gloanţele nu aveau prea mare efect. Când rândurile din faţă ajunseră la zidul portului, dervişii se căţărară pe el împinşi de rândurile din spate. Când ajungeau în vârf, apărătorii îi înjunghiau cu baionetele.

Penrod mergea de-a lungul zidului, trăgând continuu cu noul pistol Webley în feţele bărboase. În mâna dreaptă avea sabia şi, când revolverul se goli, lovi şi tăie cu spada. Ansarii morţi şi răniţi cădeau peste tovarăşii lor care se căţărau din spate. Şirul de egipteni era mult prea fragil ca să-i ţină sub control prea mult timp: de-a lungul zidului, grupurile de dervişi câştigau puncte de sprijin. Săbiile de cruciaţi, pentru două mâini, şuierau prin aer ca aripile de lilieci. Unul dintre egipteni căzu pe spate de lângă parapet, cu braţul drept tăiat direct deasupra cotului. Sângele era negru ca smoala în lumina rachetelor.

– Înapoi! strigă Penrod. Retrageţi-vă în rândul doi!

Deşi cuprinsă de groază, Amber se miră auzind cât de curat îi răsuna vocea pe deasupra larmei. Oamenii lui formară repede o linie de ambuscadă, cu baionetele întoarse în

față, și se retraseră de-a lungul zidului. Preț de o clipă cumplită, Amber crezu că avea să fie lăsată în urmă, dar sări în picioare și o luă la fugă ca un iepure speriat. Din instinct, știa că amplasamentul mitralierei era cel mai solid punct al fortificației și fugi într-acolo.

Ajunse cu mult înaintea lui Penrod și a oamenilor lui și se căță până în vârful zidului din saci de nisip. În timp ce stătea acolo, cineva o prinse de braț de pe partea opusă și o trase peste margine. Căzu peste salvatorul ei. Mirosea a capete împuțite de pește și se uita la ea cu o îngrozitoare căutătură chiorâșă, cu fața verde în lumina rachetelor.

– Nazeera o să te omoare cu mâinile ei dacă află că ești aici.

O împinse cu brutalitate în scobitura din peretele din spate, tocmai când Pernod își conducea oamenii înapoi, în mare grabă.

– Tunarul de la Gatling! Deschide focul!

Penrod îl alesese pe omul de la manivela tunului pentru forța și rezistența lui. Sergentul Khaled era un negru uriaș dintr-un trib nubian din partea superioară a Egiptului. Oamenii ca el erau cei mai buni soldați din toată armata kedivului. Sălta fără efort în sus și-n jos, părând o marionetă în timp ce lucra. Țevile lustruite și lucioase se învârteau ca țepii rotitori ai roții unui car de luptă. Scânteierea flăcărilor din gura țevilor lumina parapetul ca o scenă.

Gloanțele grele de plumb loveau continuu rândurile de ansari în timp ce aceștia se precipitau în față. Cei răniți urlau lovindu-se de parapetele de piatră, aproape înăbușind zarva generală. Întorcându-se în față și-n spate, mitraliera îi secera, lăsând mormane de cadavre lângă zid. Cei care veneau din urmă se cățărau peste ele; apucând cu mâinile țeava puștilor fumegânde îndreptate spre ei printre ambrazuri și încercând să le smulgă din mâinile apărătorilor de pe cealaltă parte a zidului. Soldații îi împungeau cu baionetele, urlând în furia

luptei. Dervişii se prăbuşeau în agonie când oţelul le pătrundea adânc în trup. Pe urmă, ţevile mitralierei se întoarseră din nou şi-i nimiciră ca un vânt *khamsin*. Ultimii dervişi se rostogoliră de pe întăritură şi rămaseră zăcând în grămezi; alţii se târâră prin mâzga neagră din albia pârâului.

Sergentul Khaled se îndreptă de spate şi arma amuţi. Pe faţa lui neagră apăru un rânjet alb şi feroce, în timp ce pe piept îi curgeau şiroaie de sudoare ce străluceau în lumina verde a rachetelor de semnalizare.

– Reîncărcaţi! strigă Penrod în timp ce umplea camerele propriului revolver din găicile de la curea. Pregătiţi-vă de noul val!

Încărcătorii se apropiară în fugă cu găleţile cu muniţie, iar cartuşele lucioase în învelişul de cupru se revărsară în magazia mitralierei Gatling. Alţi băieţi alergau de-a lungul parapetului, împărţindu-le puşcaşilor pachete de hârtie cu muniţie pentru Boxer-Henry. Cărăuşii cu apă veneau după ei, stropind prin dopurile din burdufuri în gurile uscate ale soldaţilor.

– Fiţi gata pentru ei! Nu sunt învinşi! Se vor întoarce din nou prin pârâu.

Penrod mergea de-a lungul parapetului, vorbind cu oamenii. Soldatul cu braţul ciopârţit murise din cauza hemoragiei. Îi întinseră trupul lângă peretele din spate şi-l acoperiră cu o pătură. Penrod o luă înapoi spre mitraliera Gatling ca să-i încurajeze pe sergentul Khaled şi pe tunarii săi, dar când trecu de intrarea în scobitura lui, văzu o feţişoară albă uitându-se la el.

– Amber! Credeam că ai plecat.

Acum, că fusese descoperită, decise să-l înfrunte.

– Ştiam că n-ai vrut să mă goneşti. Şi aşa e prea târziu acum. Trebuie să rămân.

Ar fi vrut să se certe cu ea pe tema asta, dar din adâncurile albiei pârâului se ridică un cor îngrozitor de strigăte de război ale dervişilor.

Penrod scoase revolverul Webley din tocul de la curea şi îl desfăcu pentru a verifica dacă era încărcat. Trase închizătorul la loc.

– Ştiu că poţi să-l foloseşti. Te-am văzut exersând cu tatăl tău. Îi împinse arma în mâini cu patul înainte. Treci înapoi în scobitură. Ascunde-te sub pat. Stai acolo până se termină. Trage în oricine te atinge. De data asta, să faci cum ţi s-a spus. Du-te!

Apoi alergă înapoi pe parapet.

Cele două sute de puşcaşi egipteni nu mai aşteptară comanda de a redeschide focul. Salvele loveau în albia pârâului, iar Gatlingul sfâşia şi perfora. Cartuşele goale se revărsau într-o movilă lucioasă pe podeaua redutei, sub afet. Mai multe rachete colorate explodară sus, deasupra arenei, luminându-i cu brutalitate pe dervişii care se luptau să urce prin noroiul împuţit. Erau atât de înghesuiţi, încât fiecare glonţ nimerea pe cineva din mulţime. Ar fi trebuit să cedeze, însă ei continuau să vină, căţărându-se pe cadavrele sfâşiate şi pe trupurile spasmodice ale tovarăşilor lor, cu *jibbele* multicolore pătate de noroiul negru şi urât mirositor, fără să ezite, fiecare încercând să-şi croiască drum spre rândul din faţă al atacului, dispreţuind moartea şi nerăbdători să o caute în ţevile fumegânde ale armelor.

Dar la baza zidului din partea opusă era o linie dincolo de care nici curajul lor nu-i putea purta. Mitraliera îi oprea acolo, sporind mormanele înalte de morţi. Val după val, războinicii căzeau în faţa zidului, adăugând propriul cadavru la grămezile tot mai mari. Cu repeziciune, pârâul se transformă într-o vale a morţii dezgustătoare. Pe urmă, când atacul începu să şovăie, focul mitralierei încetă.

– Căpitane! Blocaj! strigă sergentul Khaled. Arma s-a blocat.

Când sensul cuvintelor lui ajunse la soldaţii egipteni, groaza li se întipări pe chip, în lumina rachetelor. Aflând

adevărata dimensiune a dezastrului, focul lor slăbi, ezită, apoi se opri. Chiar şi ansarii din pârâu fură cuprinşi de vrajă. O liniște stranie şi nefirească se aşternu peste câmpul de luptă, spartă doar de gemetele şi strigătele răniţilor. Dar nu dură mai mult de câteva secunde.

Apoi se auzi o singură voce.

– *La ilaha illallah!* Există un singur Dumnezeu!

Era o voce pe care Penrod o recunoştea oricând. Privi în jos, spre albia sinistră a pârâului, şi-l văzu pe Osman Atalan în primul rând al hoardei dervişilor. Privirile li se întâlniră. Strigătul de război se ridică atunci din sute de gâtlejuri şi atacul reîncepu. Dervişii se năpustiră în faţă. Ca şi cum peretele ce îi ţinuse la distanţă până atunci s-ar fi spart, începură să se cațăre pe malul abrupt şi înşelător al pârâului către redută.

Puşcaşii egipteni întoarseră capul, uitându-se înapoi pentru a găsi o cale de retragere. Penrod cunoştea prea bine gestul. Îl mai văzuse în ziua aceea cumplită când formaţia se destrămase la El Obeid. Era preludiul fugii şi al înfrângerii.

– O să-l omor pe primul care rupe rândul, strigă el.

Dar unul îl ignoră. Când se întoarse ca să fugă, Penrod păşi în faţă şi se întinse spre burta lui. Lama lungă a sabiei alunecă de parcă ar fi fost unsă şi vârful ieşi prin spatele tunicii kaki a omului. Acesta căzu în genunchi şi se prinse cu mâinile de lama sabiei. Penrod scoase oţelul ascuţit dintre degetele victimei, tăind prin piele, carne şi tendoane. Omul urlă şi căzu pe spate.

– Rămâneţi pe poziţie şi trageţi în continuare! strigă Penrod ridicând sabia udă de sânge. Sau o să intonaţi acelaşi cântec ca fiinţa asta laşă.

Toţi se întoarseră spre ambrazurile de tragere şi continuară să mitralieze masele de dervişi care se cocoţau spre ei.

Sergentul Khaled bătea cu pumnii goi în mecanismul de închidere al mitralierei amuţite, agăţându-şi pielea de pe

încheieturile degetelor în marginile ascuţite de metal. Penrod îl prinse de umăr şi-l trase deoparte. La lumina rachetelor, văzu cartuşul blocat între fălcile unuia dintre cei şase pivoţi cu came. Era la numărul trei, cel mai dificil de degajat. Exista la el o chichiţă pe care Penrod o învăţase din experienţa sa aspră în luptă. Smulse baioneta din teaca de la centura sergentului Khaled şi, cu vârful lamei, desfăcu fălcile pivotului.

Dervişii urcau în valuri pe ziduri, precum veveriţele pe trunchiul unui stejar. Puştile Martini-Henry tăcură când atacatorii pătrunseră prin ambrazuri, luptându-se corp la corp cu egiptenii care îşi menţinuseră poziţia. Pivotul mitralierei era încă blocat complet. Penrod privi în sus: în clipa aceea, soarta oraşului şi a tuturor locuitorilor era în mâinile lui.

Unul dintre numeroasele mituri care circulau în legătură cu generalul Gordon era că vocea lui se auzea dincolo de larma oricărui câmp de luptă.

– Tunul numărul doi, deschideţi focul!

Penrod nu se aşteptase niciodată să audă cu atâta bucurie acel ton aspru şi intimidant. Sunetul trecu clar din al doilea amplasament construit de Penrod în aşteptarea unui moment ca acela. Genunchii i se înmuiară de uşurare. Apoi se adună şi îşi întoarse gândurile spre arma blocată.

Aşteptând fără să-l prindă somnul pe panta fortificaţiilor de la spital, Gordon auzise focurile de începere a luptei şi văzuse rachetele de semnalizare ridicându-se din port spre cerul nopţii. Îşi trezise tunarii. Aceştia ridicaseră al doilea Gatling şi fugiseră cu el pe drumurile din oraş. Le luase opt minute şi jumătate ca să ajungă în port şi să aşeze Gatlingul în amplasamentul gol ce fusese pregătit pentru el. După cum îi era obiceiul, Gordon îi cronometrase. Dăduse mulţumit din cap şi pusese ceasornicul înapoi în buzunar.

– Tunul numărul doi, deschideţi focul, strigă el strident şi bubuitul monstruos al celor şase ţevi rotative înăbuşi strigătele înnebunite de război ale dervişilor. O cortină densă de gloanţe cădea fără oprire peste întăritura pârâului. Din unghiul acela, îi surprindea dinspre flancul stâng şi din spate. Focurile trase îi doborau pe dervişi de pe zid, căzând ca nişte mere coapte dintr-un copac scuturat de vânt. Majoritatea îşi pierdeau armele în cădere. Cei care se ridicau din nou în picioare erau aruncaţi în faţă de presiunea trupurilor care încă năvăleau în sus prin pârâu, fiind prinşi în dreptul zidului fortificaţiei.

– Înapoi! Retrăgeţi-vă! S-a terminat, strigau cei din faţă.

– Înainte! urlau cei care veneau de pe plajă, pentru Dumnezeu şi Veşnic Victoriosul său Mahdiu!

Pârâul deveni neîncăpător pentru amalgamul de trupuri înghesuite, în rândul cărora morţii erau ţinuţi în picioare de camarazii lor.

Penrod nu putea urmări desfăşurarea evenimentelor în timp ce se lupta cu pivotul blocat. În cele din urmă, forţă vârful baionetei în spatele camei şi izbi cu palma în mâner. Ignoră durerea şi strigă la sergentul Khaled: „Dă manivela înapoi!" Khaled împinse de mâner în sens invers acelor de ceasornic, eliberând presiunea de pe camă; deodată, aceasta zbură înapoi cu o forţă uimitoare, ce ar fi smuls degetul lui Penrod dacă nu l-ar fi tras înapoi. Cartuşul zdrobit şi deformat căzu, eliberând pivotul. Când Khaled dădu drumul mânerului, următoarea salvă căzu din magazie şi fu trimisă cu uşurinţă în închizător. Pivotul păcănea acum cu un sunet dulce, aproape muzical.

– Numărul unu este cu trăgaciul ridicat şi pregătit, sergent. Penrod îl bătu pe umăr pe Khaled. Începe să tragi!

Khaled se aplecă spre manivelă, iar Penrod apucă cele două mânere transversale şi înclină ţevile astfel încât să

fie îndreptate spre amalgamul viermuitor de ansari murdari de noroi. Arma sălta, bufnea şi se zdruncina în mâinile lui Penrod.

Nici cei mai curajoşi nu puteau rezista focului combinat al celor două Gatlinguri. Fură împinşi înapoi până când se blocară în portalul tunelului de scurgere, apoi rândurile fură decimate, cadavrele umplând rapid fâşia îngustă de plajă. Supravieţuitorii se clătinau prin apa puţin adâncă spre bărci, cu gloanţele stârnind spuma la suprafaţa apei în jurul lor. Când, în cele din urmă, urcară la bord, gloanţele grele spintecară lemnăria de pe punte şi loviră echipajul care se ascundea în carenă. Sângele acestora se scurse prin găurile de glonţ, prelingându-se în exteriorul carenelor, ca un vin roşu vărsat din pocalul unui beţiv.

Cu încărcăturile de trupuri pe punte, bărcile se întoarseră dincolo de fluviu odată cu ivirea zorilor. Când ultima se retrase din golful portului, Gatlingurile încetară clinchetul înfiorător. Liniştea timidă a dimineţii era tulburată doar de vaietele văduvelor de pe cealaltă parte a fluviului, de pe malul oraşului Omdurman.

Penrod se îndepărtă de mitraliera Gatling, ale cărei ţevi străluceau de parcă ar fi fost încinse în focul fierarului. Privi în jur ca un om care se trezea dintr-un coşmar. Nu se miră să-l găsească pe Yakub lângă el.

– L-am văzut pe Osman Atalan în primul rând al oştirii inamice, îi spuse el.

– Şi eu l-am văzut, stăpâne.

– Dacă mai e pe malul acesta al fluviului, trebuie să-l găsim, porunci Penrod. Dacă mai e în viaţă, îl vreau. Dacă e mort, capul lui o să fie trimis Veşnic Victoriosului Mahdiu. I-ar putea descuraja pe el şi pe ansarii lui să mai atace oraşul.

Înainte să plece de la redută, Penrod îl chemă la el pe sergentul Khaled.

– Ai grijă de răniți, îi spuse el. Du-i la spital!

Știa cât de inutil avea să fie. Cei doi doctori egipteni dezertaseră din regimentul lui Gordon în urmă cu vreo câteva luni, nu înainte de a fura și a vinde toate proviziile medicale. În clădirea spitalului, câteva moașe arabe și în vârstă încă mai tratau răniții cu ierburi și poțiuni tradiționale. Auzise că Rebecca Benbrook încercase să învețe câteva femei sudaneze cum să îngrijească răniții într-un mod ceva mai ortodox, dar știa că nici ea nu avea pregătire medicală. Tot ce putea face era să încerce să oprească o sângerare sau să se asigure că răniții aveau apă curată și fiartă de băut, precum și rații în plus de sorg și turtă verde.

Înainte să apuce să spună ceva, auzi un țipăt. Privi în direcția din care venise și văzu o femeie în veșmânt negru aplecată deasupra unui derviș rănit. Femeile arabe și nubiene din oraș aveau instinctul morții și al jafului. Primele soseau chiar înaintea corbilor și a vulturilor.

Dervișul rănit se zvârcolea și se zbătea, în timp ce femeia îl înjunghia cu un mic pumnal, fixându-l într-o anumită poziție. Apoi, cu o lovitură de expert – care începu din gâtul lui, de sub ureche, și se continuă în față –, îi deschise jugulara și carotida, sărind în spate pentru ca sângele să nu-i îmbibe fustele. Cu mult timp în urmă, Penrod învățase să nu intervină în astfel de treburi: arăboaicele erau mai rele decât bărbații, iar aceasta nici nu încerca măcar să ascundă ce anume făcea. Penrod se întoarse cu spatele.

– Sergent, am nevoie de prizonieri pentru interogatoriu. Salvează cât de mulți poți. Apoi se întoarse spre Yakub. Hai, Yakub cel atotvăzător! Hai să-l căutăm pe emirul Osman Atalan. Ultima dată când l-am văzut, era pe plajă și încerca să-și încurajeze oamenii în timp ce fugeau spre bărci.

– Așteaptă-mă, Pen! Vin cu tine.

Amber se furișase afară din scobitură.

Încă o dată, uitase de prezența ei. Avea părul încâlcit și ochii albaștri subliniați de cearcăne de culoarea prunei, iar rochia galbenă era murdară de praf și de fum. Revolverul era prea mare pentru mâna ei.

– Nu o să scap niciodată de tine? Trebuie să mergi acasă, Amber, îi spuse el. Ăsta nu e un loc pentru tine. Niciodată nu a fost.

– Străzile nu sunt sigure, îl contrazise Amber. Nu toți dervișii au fugit cu bărcile. Am văzut sute fugind într-acolo. Făcu semn cu revolverul peste umăr. O să aștepte să mă siluiască sau să-mi taie gâtul.

„A silui" era unul dintre cuvintele ei noi, deși nu era prea sigură de sensul lui.

– Amber, sunt cadavre și oameni pe moarte acolo jos. Nu e un loc pentru o doamnă tânără.

– Am mai văzut oameni morți, spuse ea dulce, și încă nu sunt o doamnă, ci doar o fetiță. Nu mă simt în siguranță decât cu tine.

Penrod râse aspru. Întotdeauna se simțea amețit și detașat de realitate când lupta se termina.

– Fetiță? La statură, probabil. Dar știi toate tertipurile unei membre cu drepturi depline a sexului tău. Nu mă pot pune cu tine. Haide, atunci!

Coborâră alunecând pe mal până în pârâu. Primele raze ale soarelui aureau minaretele din oraș și lumina creștea cu fiecare minut. Penrod și Yakub se mișcau cu grijă printre trupurile sfârtecate de gloanțe ale ansarilor uciși. Unii erau încă vii, iar Yakub se aplecă deasupra unuia cu pumnalul pregătit.

– Nu! spuse Penrod cu asprime.

Yakub părea nemulțumit.

– Ar fi un act milostiv să-i ajut bietul suflet să treacă prin porțile Paradisului.

Dar Penrod i-o arătă pe Amber și scutură din cap și mai hotărât. Yakub ridică din umeri și trecu mai departe.

Penrod căuta să zărească turbanul verde al lui Osman Atalan. Când se lăsă sub arcada de piatră a tunelului ce ducea la plaja noroioasă, îl zări: era pe capul unui cadavru care plutea cu faţa în jos în bătaia valurilor de la marginea malului. Prin faldurile strânse pe corp ale *jibbei*, văzu că trupul era zvelt şi atletic. Avea două găuri de glonţ în spate. Mitraliera Gatling produsese răni mortale – şi-ar fi putut băga pumnul în găuri. Câţiva peştişori din Nil se jucau cu bucăţile zdrenţuite de carne crudă ce atârnau din răni. Capătul turbanului plutea liber, ca firele de alge în bătaia curentului. Părul lung şi negru al lui Osman Atalan se împletea cu pânzele.

Penrod se simţi descurajat, deşi cu doar câteva clipe în urmă fusese încântat. Se simţea înşelat şi furios. Cumva, era mai mult de-atât. Simţise că el şi Atalan erau prinşi laolaltă într-un inel al destinului. Nu aşa trebuia să se termine. Nu avea nicio satisfacţie găsindu-şi duşmanul plutind ca leşul unui câine fără stăpân într-un pârâu de scurgere, în timp ce peştii îi ronţăiau carnea.

Penrod îşi vârî sabia în teacă şi se lăsă într-un genunchi lângă corpul ce plutea. Cu un gest ciudat de respectuos, apucă braţul mortului şi întoarse corpul cu faţa în sus în apa puţin adâncă. Îl privi uluit. Era o faţă mai vârstnică şi mai puţin nobilă, cu sprâncene stufoase, buze groase şi dinţi stricaţi, pătaţi de fumul pipei cu haşiş.

– Osman Atalan a scăpat, spuse el tare, brusc uşurat.

Era copleşit de o senzaţie stranie. Încă nu se terminase. Soarta îl lega de Atalan aşa cum o liană răsucită leagă doi copaci mari unul de altul. Mai aveau să se întâmple lucruri, mult mai multe lucruri. O ştia în inima lui.

Un sunet slab se auzi în spatele lui, dar nu se sperie. Era ori Yakub, ori Amber, se gândi el. Continuă să studieze trăsăturile emirului mort până când Amber strigă:

– Pen! În spatele tău! Ai grijă!

Era puţin în dreapta lui. În timp ce se întorcea, ştia că nu pe ea o auzise atât de aproape în spatele lui. Şi ştia că era prea târziu. Poate că, la urma urmei, *aşa* trebuia să se termine, pe fâşia de noroi de lângă marele fluviu.

Se răsuci cu mâna dreaptă pe mânerul sabiei, ridicându-se din genunchi, dar ştiind că nu avea să poată fi în picioare şi să-şi scoată sabia la timp. Nu-l zări decât în treacăt pe asasin. Dervişul se prefăcuse mort: era o şmecherie de-a lor. Încolăcit ca o viperă otrăvitoare, aşteptase momentul potrivit. Penrod căzuse în capcană: se întorsese cu spatele şi băgase sabia în teacă. Dervişul se ridicase în picioare cu paloşul dat spre spate, ca un pădurar care îşi pregăteşte lovitura într-un trunchi de copac. Silueta deşirată ţintea la câţiva centimetri deasupra şoldului stâng al lui Penrod.

Penrod văzu lama mare şi argintie coborând spre el, dar i se păru că timpul încetineşte. Era ca o insectă prinsă într-un castron cu miere şi mişcările îi erau lente. Îşi dădu seama că lama avea să taie prin ţesutul moale al abdomenului până ajungea la şira spinării, exact deasupra pelvisului. Acesta nu avea să o oprească. Circumferinţa corpului său avea să ofere prea puţină rezistenţă, ca un trunchi spongios de bananier. O singură lovitură de sabie avea să-l disece complet.

Împuşcătura veni din dreapta: o bufnitură plată, detunătura caracteristică a unui Webley 44. Deşi nu se uita direct la ea, Penrod era conştient de silueta micuţă a lui Amber în marginea câmpului său vizual. Ţinea arma cu ambele mâini şi cu braţele întinse, iar reculul puternic o ridică mult deasupra capului ei.

Asasinul era un tânăr cu barba subţire şi neîngrijită, cu pielea de culoarea caramelului, ciupită de vărsat. Penrod se uita la faţa dervişului când glonţul greu de Webley îl lovi în tâmpla stângă şi-i explodă în craniu exact sub ochii lui. Trăsăturile îi fură distorsionate de parcă ar fi fost o mască de

cauciuc. Buzele i se răsuciră şi se alungiră, iar pleoapele îi fluturară ca aripile unui fluture. Ochii îi rămaseră holbaţi în orbite, iar glonţul îi ieşi prin tâmpla dreaptă într-un nor de fragmente de os şi de ţesut moale.

La jumătatea loviturii cu sabia, degetele i se deschiseră, cu nervii morţi, şi arma îi zbură din strânsoare. Se învârti dincolo de Penrod, ratându-l cu doar o palmă, apoi se roti mai departe, înfigându-se cu vârful în malul noroios. Asasinul făcu un pas în spate, apoi picioarele îi cedară şi se prăbuşi.

Cu mâna dreaptă pe mânerul sabiei scoase pe jumătate, Penrod se întoarse şi se uită uluit spre Amber. Ea scăpă revolverul şi izbucni în hohote de plâns. Se duse la ea şi ridică revolverul, apoi îl puse în tocul de la centură şi închise clapeta. Amber plângea de parcă i s-ar fi sfâşiat inima. Tremura şi buzele i se zbăteau nebuneşte, încercând să-i spună ceva. El o prinse cu un braţ pe după umeri şi cu celălalt o apucă de sub genunchi, ridicând-o ca pe un prunc. Ea îl cuprinse cu ambele mâini pe după gât.

– E mai mult decât de-ajuns pentru o zi, spuse el încet. De data asta, te duc chiar eu înapoi.

Gordon îl aştepta la redută, lângă mitraliera Gatling, când reveni pe mal.

– Bună muncă de-o noapte, Ballantyne. Mahdiul o să se gândească de două ori înainte să revină, iar populaţia o să prindă curaj. Îşi aprinse o ţigară cu o mână sigură. O să-i aruncăm în râu pe dervişii morţi, un avertisment plutitor pentru tovarăşii lor. Poate că unii chiar vor fi purtaţi prin defileu până la soldaţii noştri care vin în amonte. Ei vor şti că rezistăm. I-ar putea încuraja să se grăbească puţin.

Se uită apoi la Amber, care încă plângea încetişor, cu trupul scuturându-i-se de suspine.

– Preiau eu comanda de aici. Poţi s-o însoţeşti pe tânăra doamnă înapoi la familia ei.

Penrod plecă purtând-o în braţe pe Amber, care încă suspina.

– Plângi dacă te face să te simţi mai bine, îi şopti el, dar, pentru Dumnezeu, eşti o fetiţă la fel de curajoasă ca orice bărbat pe care-l cunosc.

Ea încetă să mai plângă, strângându-l mai tare cu mâinile pe după gât.

Până să le-o predea Rebeccăi şi Nazeerei, Amber adormise plângând. Cu greu reuşiră să-i desprindă braţele din jurul gâtului lui Penrod.

Generalul Gordon folosi mica lor victorie ca să contrazică disperarea amorţită a civililor din oraş. Adună cadavrele duşmanilor, două sute şaisprezece, le întinse în şiruri pe cheiul din port şi invită populaţia să le vadă. Femeile le scuipau, iar bărbaţii le trăgeau şuturi şi le strigau insulte, invocând blestemele lui Allah şi condamnându-i la focurile şi la chinurile iadului. Urlau de bucurie în timp ce erau aruncaţi în râu, unde crocodilii îi apucau cu fălcile şi îi trăgeau sub suprafaţa apei.

Gordon afişă buletine oficiale în toate pieţele şi bazarurile din oraş, anunţând că veneau în marş spre oraş coloanele de salvare britanice şi că era aproape sigur că aveau să ajungă în câteva zile. Le spunea şi că dervişii erau atât de descurajaţi de înfrângerea lor devastatoare şi de apropierea coloanelor britanice, încât dezertau în număr mare de sub steagul negru al Mahdiului, pornind în deşert ca să se întoarcă în ţinutul triburilor lor. Era adevărat că erau mişcări masive printre soldaţii dervişi de pe malul inamic, dar Gordon ştia că erau trimişi spre nord în formaţie de luptă, ca să înfrunte coloana de salvare britanică.

Alte buletine bine primite anunţau că generalul Gordon declarase primirea unei raţii duble de sorg din proviziile pe

care le păstra în depozitul de arme. Acelaşi buletin informa populaţia că rezerva de grâne rămasă era mai mult decât suficientă ca să hrănească oraşul până la sosirea coloanei de salvare. Îi asigura pe oameni că, atunci când marinarii andocau în port, aveau să descarce mii de saci de cereale.

În noaptea aceea, Gordon aprinse focurile pe maidan. Orchestra cântă până la miezul nopţii şi cerul fu luminat din nou de flăcări şi de rachete colorate.

A doua zi dimineaţă, organiză o şedinţă mai sobră la comandament. Participau doar două persoane: David Benbrook şi Penrod Ballantyne.

Gordon se uită mai întâi la Penrod.

– Ai făcut ultimul inventar al stocurilor de cereale?

– Nu a durat prea mult, domnule. La ora zece, aseară, erau patru mii nouă sute şaizeci de saci rămaşi. Raţiile duble de ieri au consumat cinci sute şaizeci şi doi de saci. Dacă mai consumăm aşa, vom mai avea sorg încă cincisprezece zile.

– Peste trei zile, o să fiu obligat să înjumătăţesc iar raţia, zise Gordon, dar acum nu e momentul să le spunem oamenilor.

David părea şocat.

– Dar, domnule general, cu siguranţă coloana de salvare va fi aici peste două săptămâni. Chiar buletinele dumitale au dat această asigurare.

– Trebuie să-i protejez pe oameni de adevăr, răspunse Gordon.

– Şi care este adevărul, mă rog? întrebă David.

Gordon se uită la scrumul ţigării înainte să răspundă.

– Adevărul, domnule? Adevărul nu e un monolit turnat în fier. E ca un nor de pe cer, care îşi schimbă forma mereu. Din orice direcţie l-ar privi cineva, aspectul poate fi diferit.

– Această descriere are o mare valoare literară, fără îndoială, dar în situaţia asta nu ajută prea mult, zâmbi

mâhnit David. Când ne putem aştepta să ajungă la noi coloana de salvare?

– Informaţia pe care urmează să v-o împărtăşesc nu trebuie să treacă de cei patru pereţi ai camerei.

– Înţeleg.

– Şase dervişi au fost luaţi prizonieri în port.

– Aş fi zis că au fost mai mulţi, se încruntă David.

– Au fost.

Gordon ridică din umeri. David ştia că nu trebuia să insiste asupra subiectului. Aici erau în Orient, unde se respectau alte standarde.

– Cei şase prizonieri au fost interogaţi de sergentul meu, Khaled. Am obţinut multe informaţii utile, dar niciuna încurajatoare. Vapoarele Diviziei Fluviale par să fi fost întârziate la Korti.

– Sfinte Dumnezeule! Ar fi trebuit să ajungă la Abu Hamed deja, exclamă David. Ce naiba îi reţine?

– Nu ştim, iar speculaţiile sunt în van.

– Dar Coloana din Deşert, aflată sub comanda lui Stewart?

– E aceeaşi poveste tristă. Stewart e încă în tabără la Izvoarele Gakdul, îi spuse Gordon.

– Pare imposibil ca niciuna dintre divizii să nu ajungă la noi înainte de sfârşitul lunii, reflectă David, apoi se uită la ceilalţi sperând să fie contrazis.

Niciunul nu răspunse. Gordon sparse tăcerea.

– Care e starea fluviului, Ballantyne?

– Ieri a scăzut cu aproape treisprezece centimetri, răspunse Penrod. Ritmul refluxului accelerează zilnic.

– Se poate aplica termenul „reflux" pentru apele în scădere ale râului? întrebă David ca şi cum ar fi vrut să diminueze implicaţiile serioase.

Gordon ignoră întrebarea frivolă.

– Prizonierii aveau şi alte informaţii pentru noi. Mahdiul a poruncit ca alte douăzeci şi cinci de mii de luptători de

elită să meargă spre nord ca să întărească armata. Acum sunt cincizeci de mii de dervişi adunaţi la Abu Hamed. Se opri, ca şi cum i-ar fi greu să continue. Stewart are două mii. Asta înseamnă că e depăşit cu douăzeci şi cinci la unu. Dervişii ştiu exact pe ce drum să o ia ca să ajungă la fluviu. O să aleagă terenul cu mare grijă înainte de a ataca.

– Stewart e un ofiţer bun, zise David, încercând să pară încrezător.

– Unul dintre cei mai buni, încuviinţă Gordon. Dar şansele sunt slabe în asemenea condiţii.

– În numele Domnului, trebuie să-l avertizăm pe Stewart de pericol.

– Da, asta am de gând. Gordon se uită la Penrod. Îl trimit pe căpitanul Ballantyne la Izvoarele Gakdul ca să-l avertizeze şi să-l călăuzească.

– Şi cum crezi că o să facă drumul ăsta, domnule general? Din câte ştiu eu, nu există cămile în oraş. Toate au fost mâncate. Mai există un singur vapor, *Ibisul temerar* al lui Ryder Courtney, dar motorul lui încă nu funcţionează. E foarte puţin probabil ca o barcă cu pânze să treacă de liniile dervişilor.

Gordon zâmbi glacial.

– Am descoperit că domnul Courtney este proprietarul unei turme frumoase de cel puţin douăzeci de cămile de curse. A fost suficient de prudent încât să nu le ţină în oraş, unde le-aş fi putut găsi, dar le-a trimis în deşert, într-o oază mică aflată la o distanţă de două zile de mers către sud. Pasc acolo în grija câtorva oameni de-ai săi.

David chicoti.

– Ryder Courtney are mai multe săgeţi în arc decât puricii de pe-o maimuţă.

– Pentru cineva care mi-a contestat recent modul de a vorbi, este o imagine minunat de deformată, cum ai şanse să tot întâlneşti într-un an de cercetări, zâmbi Penrod.

– Când i s-au pus întrebări prima dată despre cămile, mai întâi a negat că el este proprietarul, zise Gordon fără să zâmbească. Apoi a negat că ar fi avut intenţia să le ascundă de mine şi a spus că era vorba pur şi simplu de posibilitatea ca animalele să pască. Le-am rechiziţionat imediat. Dacă ar fi fost sincer cu mine de la început, poate m-aş fi gândit să-l recompensez.

– S-ar putea să nu vă asculte ordinele, spuse David. Ryder Courtney este un spirit independent.

– Şi are un mare instinct de avariţie, încuviinţă Gordon. Dar în acest caz ar fi extrem de nechibzuit să mă contrazică. Chiar şi sub ameninţarea legii marţiale, oamenii ezită să împuşte un supus al reginei, dar el are nenumărate depozite pline de fildeş şi o menajerie mare de animale exotice, toate comestibile. Gordon avea un aer încrezut. Logica mea convingătoare a învins. Courtney le-a trimis vorbă păstorilor lui din oază să aducă aici cămilele şi mă aştept să fie la dispoziţia noastră poimâine.

– Nu ştiam nimic despre gravitatea situaţiei, murmură David. Dacă aş fi ştiut, aş fi împiedicat-o pe fiica mea să organizeze o sărbătorire a victoriei dumitale din port. A plănuit o serată pentru mâine-seară. Din păcate, bucătăriile noastre nu mai pot pregăti cine elaborate. Cu toate acestea, vor fi recitaluri la pian şi cântece. Dacă vi se pare nepotrivit, domnule general, o voi ruga pe Rebecca să anuleze serata.

– Nicidecum. Generalul clătină din cap. Cu toate că nu voi putea participa, festivităţile domnişoarei Benbrook vor menţine prefăcătoria şi starea de spirit. Trebuie să continue cu orice preţ.

Amber şi Saffron deschiseră programul muzical cu un duet la pian din *Greensleeves*. Conta foarte puţin faptul că marele pian din palatul consular avea nevoie de acordaj:

gemenele compensară prin entuziasm ceea ce le lipsea în alte privinţe.

În seara aceea, Rebecca era o gazdă veselă şi vioaie, iar tatăl ei nu putu să nu remarce schimbarea ei de dispoziţie. În ultima săptămână, fusese tristă şi îngândurată, însă acum fu dispusă să cânte *Spanish Ladies* cu Ryder Courtney, apoi îl convinse să cânte singur *My Bonnie Lies Over the Ocean.* Şi acesta fu bine primit de companie. Saffron, mai ales, îl aplaudă captivată.

Apoi Amber îl trase pe căpitanul Ballantyne în faţă.

– Şi tu trebuie să cânţi. Fiecare trebuie să cânte sau să facă ceva.

Penrod cedă cu eleganţă.

– Poţi să cânţi *Inimă de stejar?* întrebă el şi Amber alergă la pian.

Vocea lui Penrod îi surprinse şi-i încântă pe toţi: era uşoară, lirică şi autentică.

Hai, flăcăi, vă-nseninaţi!
Spre glorie plecăm,
Ceva nou s-adăugăm
Acestui an minunat...

Când se termină cântecul, Rebecca încercă să-şi alunge lacrimile din ochi, strigând veselă:

– Se vor servi gustări înainte de numărul următor.

Cafeaua abisiniană tare fu adusă în ceşcuţe delicate din porţelan de Limoges. Nu aveau lapte sau zahăr. În timp ce-l servea pe căpitanul Ballantyne, mânui ceaşca stângaci şi vărsă cafea fierbinte pe cizmele lui lucioase.

Tatăl ei o văzu din cealaltă parte a camerei cum deveni stacojie în obraji şi i se păru că tulburarea ei era la fel de neobişnuită ca şi stângăcia. Deodată, îşi dădu seama ce însemna asta. „Soldatul frumuşel a prins-o de tot în plasa lui. E topită

toată când se află la mai puţin de cincizeci de paşi de el. Când a dispărut, aproape că s-a stins de dor, iar acum, când s-a întors, e ameţită de bucurie." Se încruntă şi-şi îndesă mâinile în buzunare. „Nu-şi dă seama că peste două zile o să dispară din nou. Nu mi-ar plăcea să o văd rănită prea tare. E datoria mea de părinte să o avertizez." Se gândi o clipă la asta, apoi îşi spuse: „Şi poate chiar o să fac asta. La urma urmei, identitatea tatălui nepoţilor mei mă priveşte direct".

Rebecca se adună şi bătu din palme ca să atragă atenţia.

– Doamnelor şi domnilor, am o surpriză specială pentru dumneavoastră în această seară. Tocmai de la Madrid, unde a dansat pentru regele şi regina Spaniei, dar şi pentru alte capete încoronate din Europa, *Señora* Esmeralda Lopez Conchita Montes de Têtе de Singe, celebra dansatoare de flamenco.

Urmă un ropot scurt de aplauze, apoi, din spatele draperiilor, dădu buzna în cameră la braţul lui Ryder Courtney o doamnă spaniolă voinică, cu mantie de dantelă, brăţări şi cercei zăngănind. În mijlocul podelei se aplecă pentru o reverenţă adâncă, apoi se ridică în picioare cu o graţie neobişnuită pentru o femeie atât de solidă. Pocni din castaniete deasupra capului şi, când Rebecca intonă notele de început din *Marşul toreadorilor*, *Señora* Têtе de Singe se lansă într-o salvă bubuitoare de bătăi din călcâi.

David pufni în râs pe nas. Fu primul care-l recunoscu pe consulul Le Blanc sub peruca înaltă şi machiajul încărcat. Apoi, din toată încăperea se ridică un hohot de râs care nu se opri decât atunci când Le Blanc se prăbuşi pe podea cu o altă reverenţă teatrală şi cu machiajul întins pe faţă.

În haosul care urmă, David merse spre Rebecca şi o luă de braţ.

– Ce distracţie inspirată, draga mea! Le Blanc a fost superb. Îmi place foarte mult o imitaţie bună.

Rebecca era într-o dispoziție atât de bună, încât, atunci când o conduse spre ferestrele mari, ea merse fără să protesteze.

– A! zise el. Regatul meu pentru o gură de aer proaspăt. O conduse apoi pe terasă. Desigur, Ryder Courtney are o voce bună. Un om cu multe talente. Într-o bună zi, o să fie un soț minunat pentru o doamnă norocoasă.

– Papa, întotdeauna ești atât de subtil!

Ea îl bătu pe umăr cu evantaiul.

– Habar nu am despre ce vorbești. Dar trebuie să spun că am fost surprins de căpitanul Ballantyne. Și el are o voce extraordinară.

Ea rămase nemișcată și privi în altă parte.

– Ce păcat că pleacă, de data asta pentru totdeauna, și că nu vom mai avea niciodată plăcerea de a-l asculta.

– Ce spui, tati? șopti ea cu vocea stinsă.

– Doamne, n-ar fi trebuit să las să-mi scape! Gordon îl trimite în nord, cu mesaje pentru Cairo. Știi cum sunt militarii! Toți sunt nestatornici, mă tem. Nu te poți baza pe ei.

– Tati, cred că ar trebui să mergem să ne întreținem oaspeții...

Rebecca se privi în oglinda măsuței de toaletă. Era atât de trasă la față, încât pometii îi păreau două umbre. „Nu există oameni grași în Khartoum în vremurile astea. Chiar și consulul Le Blanc e piele și os." Zâmbi din pricina exagerării și observă cu plăcere ce îmbunătățire aducea zâmbetul ei. „Trebuie să încerc să nu mă încrunt." Înmuie puful pudrierei în bolul de cristal și-și atinse ușor adânciturile de sub ochi.

– Din ce în ce mai bine, șopti ea.

Era slabă, dar pielea ei avea încă floarea tinereții.

– Măcar tati crede că sunt frumoasă. Mă întreb dacă el ar fi de acord. Gândul la el îi îmbujoră obrajii. Mă întreb dacă e

din nou acolo, afară. Se uită spre uşile balconului. Nu o să mă uit. Dacă e acolo, o să creadă că-l încurajez. O să creadă că sunt frivolă, ceea ce sigur nu sunt.

Îşi lăsă rochia să cadă peste glezne şi întinse mâna după halatul din mătase chinezească. Înainte să-l îmbrace, îşi privi imaginea în oglindă. Apoi, din impuls, traversă camera şi încuie uşa. O trimisese pe Nazeera de-acolo, dar nu voia să se întoarcă pe neaşteptate. Când se răsuci spre oglindă, împinse bretelele rochiei de schimb de pe umeri şi o lăsă să cadă pe podea lângă cealaltă. Se uită la trupul ei gol în oglindă. Coastele i se vedeau pe sub pielea albă şi oasele pelvisului ieşeau mândre în afară. Avea abdomenul concav, ca al unui câine de vânătoare. Îşi atinse sânii. Nazeera spunea că bărbaţilor nu le plăceau sânii mici.

– Sunt prea mici?

Apoi îşi aminti atingerea buzelor lui pe sânii ei, înţepătura mustăţii şi ascuţişul dinţilor. În timp ce privea, sfârcurile i se umflară şi fu cuprinsă de căldură. Brusc, îşi dădu seama iar de umezeala aceea, fierbinte ca sângele, ce se răspândea încet pe interiorul coapselor. De pe sâni, degetele o luară în jos, dar când atinseră norul subţire de păr auriu de la baza abdomenului scobit, se retraseră repede deoparte.

– Nu o să mai fac asta niciodată, îşi spuse.

Se întinse după rochie şi o prinse cu o curea în jurul taliei. Privi apoi spre uşa de la balcon.

– N-ar trebui să ies acolo. Ar trebui să suflu în lampă şi să mă culc. Se mişcă încet pe podea şi ezită în dreptul uşii. E periculos şi prostesc. Dumnezeu ştie unde o să ducă asta. Mă rog doar să nu fie acolo.

Puse mâna pe clanţa uşii şi inspiră adânc, ca şi cum ar fi urmat să intre într-un iaz îngheţat. Apăsă clanţa şi ieşi pe balcon. Ochii i se îndreptară instantaneu spre baza tamarinului.

Era acolo, sprijinit de trunchi. Se îndreptă şi se uită în sus, la ea. Avea faţa umbrită, aşa că ea păşi la marginea

balconului ca să-l vadă mai bine. Rămaseră tăcuți, uitându-se unul la altul. Rebecca se simțea de parcă avea să se sufoce. Fiecare respirație era un efort. Avea pielea fierbinte și sensibilă. Tot trupul îi era încordat, fiecare nerv întins până la limită. Mușchii lungi de pe interiorul coapselor erau tensionați ca sfoara biciului. Întoarse capul și se uită la o creangă a tamarinului. Se răsucea dinspre trunchi ca un piton, groasă cât talia ei, și atârna peste marginea balconului lângă locul în care se afla ea. Gemenele o foloseau ca scară și ca leagăn. Scoarța era lustruită fin acolo unde alunecaseră pe ea. Puse mâna pe creangă și privi din nou în jos, la Penrod.

– Nu-l stârnesc, își spuse ea hotărâtă. Nu e o invitație. Nu trebuie să creadă că asta e.

El merse la baza copacului și începu să se cațăre. „Nu! se gândi ea. Nu trebuie să facă asta! Nu asta am vrut!"

Se sperie de repeziciunea cu care urca spre ea. Ajunse la creangă și, în loc să alunece pe ea într-un mod stângaci, cu picioarele atârnând de-o parte și de alta, se ridică și alergă rapid pe ea, ca pe o pasarelă. Era la șase metri deasupra pământului, iar ea se temea că ar fi putut să alunece. Era și mai speriată că ar fi putut ajunge în siguranță în balcon – și atunci, ce urma?

Alergă înapoi în dormitor și închise ușa după ea. Apucă zăvorul ca să o încuie, dar degetele n-o mai ascultau. Se îndepărtă cu spatele de ușă spre mijlocul podelei. Auzi pașii lui pe balcon și începu să respire din ce în ce mai repede. Clanța ușii se mișcă în jos și ea strânse pumnii pe lângă corp. Voia să strige la el să plece și să o lase în pace. Dar niciun sunet nu-i ieșea de pe buze.

El deschise ușa foarte încet și ea vru să țipe. Însă tatăl ei era în încăperea din capătul palierului, iar camera gemenelor era și mai aproape. Nu voia să le trezească.

Penrod intră și închise ușa încet după el. Ea se uită la el cu ochii mari și speriați, cu fața palidă. Se apropie încet de

ea, cu o mână întinsă, ca şi cum ar fi vrut să liniştească o mânză nărăvaşă. Rebecca începu să tremure.

El îi atinse obrazul.

– Eşti foarte frumoasă, şopti el, iar ea crezu că o să izbucnească în plâns.

Puse mâinile pe umerii ei şi rămase nemişcat. Apoi se aplecă încet spre ea. Rebecca nu-şi putea lua privirea de la el: avea ochii verzi în lumina lămpii, cu punctişoare şi stele aurii în jurul irisului. Gura lui o atinse uşor pe a ei. Avea buzele fierbinţi şi netede. Mâinile îi coborâră de pe umerii ei şi i se aşezară pe talie. Braţele ei atârnau în lături ca ale unei păpuşi de cârpă. Când o trase spre el, ea nu se împotrivi. Buzele lui le deschiseră pe ale ei, iar gustul şi mirosul lui o copleşiră. Limba îi forţă buzele să se deschidă şi ea îşi ridică braţele de pe lângă corp şi le puse în jurul gâtului lui. El o trase mai tare, aproape brutal, lângă trupul lui, iar ea simţi din nou tăria aceea amplificându-se în partea de jos a corpului lui. Strânse din coapse şi din fese ca să împiedice propria umezeală să se reverse, însă o simţi inundându-i coapsele catifelate.

El se trase în spate şi ea simţi dureros lipsa lui. Încercă să-i urmeze trupul cu al ei. El îi desfăcu febril cordonul şi-i deschise halatul. Ea încercă fără convingere să se acopere, dar el o prinse de încheieturi şi-i studie trupul palid cu o expresie fascinată.

– Eşti mai frumoasă decât pot spune în cuvinte, murmură el cu glas răguşit.

Timiditatea ei se evaporă în căldura aprecierii lui şi îşi trase umerii în spate din instinct. Avea sânii obraznici şi ascuţiţi. Văzu în privirea lui că nu i se păreau prea mici. Sfârcurile erau tari ca piatra. Ar fi vrut cu disperare să-i simtă gura pe ele din nou. Era posedată de o lascivitate deplină. Întinse mâinile şi apucă o mână de şuviţe dese de pe ceafa lui, apoi îşi împleti degetele în cârlionţi şi-i trase faţa în jos.

Icni când gura lui se lipi de a ei. N-ar fi crezut niciodată câte senzaţii urmau după un act atât de simplu. Răsuflarea lui pe piele era când rece, când caldă, iar buzele îi erau când ferme şi uscate, când moi şi umede. Limba i se zvârcolea ca un ţipar, după care lipăia ca o pisică în farfuria cu smântână. Sugea, trăgea şi muşca, iar ea simţea senzaţia amplificându-se în adâncul ei ca un ecou.

Când ajunse în pragul durerii, el se desprinse brusc, o ridică şi o duse în braţe în pat. O întinse ca pe un obiect fragil şi preţios, apoi făcu un pas în spate. Îşi descheie cămaşa, se întoarse spre lampa de pe măsuţa de toaletă, îşi făcu palma căuş în spatele sticlei şi se pregăti să stingă flacăra.

Rebecca se ridică repede în capul oaselor.

– Nu! spuse ea pe neaşteptate. Nu o stinge. Tu m-ai văzut, acum trebuie să te văd şi eu.

Nu-i venea să creadă că vorbise atât de îndrăzneţ. El se întoarse şi rămase deasupra ei. Fără grabă, îşi scoase cămaşa. Pielea lui era netedă ca fildeşul şi fără vreo pată unde fusese protejată de soare. Muşchii pieptului îi erau tari şi drepţi, călîţi în lupta cu sabia. Rămase într-un picior ca să-şi scoată cizma şi îşi păstră perfect echilibrul. Lăsă cizma deoparte, cu grijă să nu o scape, iar ea fu recunoscătoare pentru atenţia lui. Făcu la fel şi cu a doua cizmă. Apoi îşi descheie catarama de la curea şi se dezbrăcă de pantaloni. Îl mai văzuse gol o dată şi crezuse că imaginea aceea avea să-i rămână în minte pentru totdeauna. Dar nu-l văzuse aşa. Îşi muşcă buza ca să nu ţipe de spaimă. El se apropie de pat şi îngenunche deasupra ei.

– Te rog să nu-mi faci rău, imploră ea.

– Mai curând aş muri, spuse el.

Rebecca scânci când îl simţi atât de aproape de ea. Credea că ar fi trebuit să se rupă sau să se sfâşie ceva şi se pregăti pentru agonie, simţind înăuntrul ei un zid de împotrivire.

„Nu se poate întâmpla așa ceva", își zise ea, dar dintr-odată nu-i mai păsa de consecințe. Împinse șoldurile în sus ca să-l întâmpine și-l simți pătrunzând-o. Durerea fu ascuțită, dar trecătoare. Alunecă în ea iar și iar, până ajunse în profunzime. Durerea se estompă și se simți transportată peste vid, îngrozită la început, apoi plutind tot mai sus. Când ajunse în vârf, nevoia de a-și striga triumful fu atât de puternică, încât își apăsă gura în scobitura gâtului său ca să și-o înăbușe.

– Rămâi cu mine, se rugă ea mai târziu, când el se ridică să se îmbrace. Nu mă lăsa atât de curând.

– Știi că nu pot să stau. E târziu. Se apropie zorii și cei din casă vor începe să se trezească.

– Când pleci?

El se opri din încheiatul nasturilor de la cămașă.

– Cine ți-a spus că plec? întrebă el aspru.

Ea clătină din cap.

– E o informație periculoasă, Becky. Dacă dușmanul află, m-ar putea costa viața.

– Nu o să spun nimănui, zise ea nefericită. Dar o să-mi lipsești.

Voia o asigurare că el avea să se întoarcă. Papa spusese: „Toți sunt nestatornici, mă tem. Nu te poți baza pe ei". Nu voia să fie așa.

Fără să răspundă, el își îmbrăcă tunica de culoare kaki.

– Promite-mi că o să te întorci, se rugă ea.

El se aplecă peste pat și o sărută pe buze.

– Promite-mi, insistă ea.

– Nu fac niciodată promisiuni pe care s-ar putea să nu le pot ține, spuse el, apoi dispăru.

Rebecca își simți lacrimile umplându-i ochii, dar se forță să le alunge. „Nu o să plâng și nu o să mă văicăresc niciodată", își promise. Deși inima stătea să-i explodeze, somnul o copleși ca o avalanșă întunecată.

Se trezi în zgomotul tunurilor, dar obuzele explodau aproape de port, unde atacul fusese respins. Dervişii îşi continuau ritualul cu ciudă. Draperiile de la dormitorul ei erau larg deschise, iar lumina soarelui se revărsa în cameră.

Nazeera se foia ostentativ prin jur.

– E trecut de opt, Jamal. Gemenele au plecat de două ore, spuse ea în timp ce Rebecca ridica somnoroasă capul de pe pernă. Am umplut două găleţi cu apă caldă şi ţi-am întins fusta albastră.

Rebecca era încă pe jumătate adormită când coborî de sub cearşaf. Nazeera o privi uluită, dar ea încercă să o înfrunte:

– O, Nazeera, arăţi de parcă te-ar fi speriat un duh. De câte ori nu m-ai văzut goală?

Alergă în baie şi turnă una dintre găleţile cu apă aburindă în cada din tablă galvanizată.

Nazeera se uită după ea şi strânse din buze. Trase cearşafurile de pe pat şi le privi speriată. O pată de sânge uscat se vedea pe cearşaful de jos. Nazeera îşi dădu seama imediat că nu era o problemă menstruală: al-Jamal avusese menstruaţie cu doar douăsprezece zile în urmă. Sângele acela era deschis la culoare, pur şi virginal.

„O, puiul meu, fetiţa mea, ai trecut de răscruce şi acum te afli pe un mal nou, straniu şi periculos." Se aplecă mai aproape de pat pentru a cerceta semnul. Pata nu era mai mare de o palmă întinsă, având forma unei păsări în zbor.

Un vultur? Era un semn rău, pasărea morţii şi a suferinţei. Nu. Alungă acest gând. O porumbiţă blândă? Un şoim nemilos şi frumos? O bufniţă înţeleaptă? „Doar vulturul o să ne spună, decise strângând cearşaful. Avea să-l spele în taină, cu mâinile ei. „Nimeni altcineva nu trebuie să vadă acest semn." Apoi se opri, căci simţi că al-Jamal o urmărea prin uşa deschisă a băii.

Dădu drumul cearşafului mototolit pe podea şi se duse lângă ea. Îngenunche lângă cadă şi ridică buretele. Nu aveau săpun – îl terminaseră pe ultimul în urmă cu o săptămână. Rebecca îşi ridică părul pe ceafă şi se aplecă în faţă. Nazeera începu ritualul familiar de a-i freca spatele.

După o vreme, puse întrebarea în şoaptă:

– Care dintre ei a fost, Jamal?

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

Rebecca nu voia să o privească în faţă.

– Cine a urcat aseară pe tamarin?

Dar Rebecca se prefăcea că avea apă în ochi şi îi acoperi cu ambele mâini.

– N-ar fi putut fi Abadan Riji, soldatul frumuşel. El are o altă femeie, spuse Nazeera.

Rebecca lăsă mâinile în jos şi se holbă la ea.

– Eşti o mincinoasă, spuse ea încet, cu o ferocitate mortală. E o minciună crudă şi dureroasă.

– Deci a fost soldatul. Aş fi vrut să fie celălalt, cu care ţi-ai putea găsi fericirea. Soldatul nu o să ţi-o aducă niciodată.

– Îl iubesc, Nazeera. Te rog, înţelege asta.

– Şi ea îl iubeşte. Numele ei e Bakhita.

– Nu! Rebecca îşi acoperi urechile. Nu vreau să aud asta.

Nazeera tăcu. Luă braţul Rebeccăi şi trecu buretele peste el. Când ajunse la degete, le răsfiră şi le spălă pe fiecare.

– Bakhita e un nume arab? izbucni Rebecca în cele din urmă, dar Nazeera rămase tăcută. Răspunde-mi! insistă ea.

– Nu vrei să auzi.

– Mă chinuieşti. E arăboaică? E foarte frumoasă? O iubeşte?

– E din poporul meu şi al Dumnezeului meu, răspunse Nazeera. Eu n-am văzut-o niciodată, dar oamenii spun că e foarte frumoasă, că e bogată şi deşteaptă. Dacă o iubeşte sau

nu, asta nu știu. Poate un bărbat ca Abadan Riji să iubească vreo femeie în același fel în care îl iubește ea?

– El e englez și ea e arăboaică, șopti Rebecca. Cum poate să-l iubească?

– El e bărbat și ea e femeie mai înainte de orice. Așa poate să-l iubească.

– Nazeera, acum o oră eram fericită. Acum, fericirea a zburat departe.

– Poate că e mai bine să fii nefericită azi decât nefericită tot restul vieții, spuse Nazeera tristă. De asta ți-am spus aceste lucruri.

La două ore după stingere, patru bărbați plecară din oraș. Penrod și Yakub purtau turbane și *jibba* ca ansarii, pentru că plecau spre nord, printre rândurile dervișilor. Ryder și Bacheet purtau *galabiyya* simple, ca niște membri de rând ai unui trib, pentru că aveau să se întoarcă în oraș.

În ciuda veșmintelor, nu-i somă nimeni când traversară canalul prin spatele complexului lui Ryder Courtney. Paznicii fuseseră avertizați să-i lase să treacă. Erau încărcați cu arme și saci de sisal împletiți când porniră prin deșert. Niciunul nu vorbea. Se mișcau cu băgare de seamă, stând la distanță unul de altul, atât cât să se poată vedea.

Bacheet deschidea calea. Nu slăbea niciodată pasul, nici când nisipul era până la gleznă. Merseră două ore înainte să urce un mal de argilă ce părea alb și înghețat în sclipirile lunii. Una dintre văile seci scobite pe partea opusă era plină de o masă întunecată și amorfă de tufe cu spini. Bacheet se opri acolo și lăsă povara la pământ. Schimbă câteva cuvinte în șoaptă cu Ryder Courtney. Acesta îi întinse o traistă de piele cu taleri Maria Terezia și Bacheet continuă drumul singur. Ceilalți trei se așezară să aștepte. De la distanță, îl auziră pe Bacheet scoțând strigătul singuratic și chinuit al

unei păsări, fluierarul nocturn al deşertului. Strigătul primi răspuns din valea secată.

– Deci al-Mahtoum e aici. E un om bun. Pot să mă bazez pe el, spuse Ryder cu satisfacţie.

– Să ne alăturăm şi noi.

Penrod Ballantyne se ridică nerăbdător.

– Stai jos, ordonă Ryder. Bacheet o să vină să ne cheme. Al-Mahtoum nu permite niciunui străin să-i vadă faţa. Duce o existenţă periculoasă. După ce îi dă lui Bacheet cămilele, o să dispară înapoi în deşert ca o vulpe.

O oră mai târziu, fluierarul strigă din nou şi Ryder se ridică.

– Acum! spuse el şi-i conduse pe Penrod şi pe Yakub în faţă.

Patru cămile erau culcate printre tufe. Bacheet se aşeză lângă Ryder, dar al-Mahtoum plecase. Penrod şi Yakub merseră la fiecare cămilă ca să verifice harnaşamentul şi încărcăturile. Erau pâini de sorg şi smochine uscate în sacii cu mâncare, iar un animal era încărcat cu nutreţ pentru cămile. Burdufurile cu apă erau umplute mai puţin de un sfert.

Penrod făcu o observaţie în privinţa burdufurilor.

– Al-Mahtoum se aşteaptă să le umpleţi când veţi trece fluviul. Nu are sens să căraţi mai mult decât vă trebuie. Ar trebui să ajungeţi la Nil la Gutrahn înainte de miezul nopţii, mâine-seară. Nu încercaţi să traversaţi mai devreme. Dervişii sunt puzderie pe partea asta de Gutrahn.

Penrod îi răspunse ţâfnos:

– Yakub şi cu mine am mai făcut drumul ăsta şi altă dată, dar mulţumim pentru sfatul excelent.

Trecu de la o cămilă la alta, plesnindu-le pe cocoaşă. Erau rotunjite de grăsime. Apoi le verifică picioarele, plimbând mâna de la umăr şi pulpă până la chişiţă.

– Solide, spuse el. Sunt în stare bună.

– Nu există mai solide, spuse Ryder amărât. Sunt *gimal*, cele mai bune cămile de curse. Valorează cincizeci de lire fiecare – furate de la mine de stăpânul tău, Chinezul Gordon.

– O să le tratez ca pe propriii mei copii, promise Penrod.

– Sunt sigur că așa o să faci, spuse Ryder, deși celor care îți spun „Ucigașul de cămile" – și sunt o droaie – le-ar veni greu să te creadă.

Penrod și Yakub încălecară, iar Penrod îl salută ironic cu țepușa pe Ryder.

– O să le transmit respectele tale doamnelor de la Long Bar din Clubul Gheziera.

Știa că Ryder nu era membru. Era încă un mic spin specific relației lor controversate.

Însă Ryder nu era foarte bucuros să-l vadă plecând. Penrod Ballantyne nu era niciodată plictisitor. El și Bacheet urmăriră din ochi caravana mică până când aceasta se contopi cu noaptea.

Bacheet mormăi și scuipă. Era evident că nu împărtășea sentimentele stăpânului său.

– Ăștia doi călăresc împreună pentru că sunt amândoi niște desfrânați și niște pungași, aproape la fel de iuți cu pușca și cuțitul cum sunt și cu... penisul.

Ryder râse.

– Ar trebui să te bucuri că Yakub a plecat. Poate că acum o să te poți bucura mai mult de compania Nazeerei.

Își atârnă pușca pe umăr.

– Și tu ar trebui să fii la fel de recunoscător să le vezi spatele, spuse Bacheet pe un ton caustic, deși leopardul a fost deja în țarcul caprelor, cel puțin așa am auzit.

Ryder se opri în loc și încercă să deslușească expresia lui Bacheet în lumina stelelor.

– Care leopard și ale cui capre?

– Ieri-dimineață, Nazeera a schimbat cearșafurile din dormitoarele de la palat. A trebuit să spele unul dintre ele în

apă rece. Era o aluzie indirectă, dar Ryder o înţelese. Apa caldă îndepărtează cele mai multe pete, dar nu şi sângele. Pentru asta, trebuie să foloseşti apă rece.

Nu mai spuseră nimic cât timp traversară canalul în oraş. Ryder era copleşit de neîncredere şi de trădare când intră în complex, îndreptându-se spre încăperile lui. Bineînţeles, cunoştea reputaţia de afemeiat a lui Penrod Ballantyne, dar Rebecca Benbrook? Cu siguranţă, nu era posibil. Era o fată tânără dintr-o familie excelentă şi cu o educaţie impecabilă. Respectul şi afecţiunea lui pentru ea îl făcuseră să se aştepte la anumite standarde din partea ei, pe care un bărbat le-ar fi căutat la viitoarea lui soţie.

„Bacheet şi Nazeera sunt bârfitori de renume – nu cred aşa ceva." Apoi, deodată, îşi aminti o observaţie pe care o făcuse cândva fratele lui mai mare, Waite: „Doamna colonelului şi Katie O'Grady sunt amândouă femei pe sub piele. În anumite împrejurări, amândouă gândesc cu organele de reproducere în loc de creier". Ryder râsese atunci, dar acum se simţi scârbit.

Nu se simţi mai bine nici după ce se bărbieri şi bău două căni mari de cafea neagră, aproape ultima din rezerva păstrată. Chiar şi atunci, când se aşeză la birou, descoperi că îi era greu să se concentreze la registre. În minte îi apăreau cele mai cumplite şi tulburătoare imagini. Uşurat, făcu ultima însemnare în jurnal, apoi închise cartea grea legată în piele şi ieşi să înceapă rondul de dimineaţă prin complex.

Când intră în împrejmuirea pentru animale, Saffron dădu fuga să-l întâmpine. Era cu maimuţa Lucy pe umăr. Netulburat, puiul care mai rămăsese se agăţa de puful de pe burta lui Lucy cu toate cele patru labe şi sugea cu poftă. Lucy îl pierduse pe celălalt din cauza unei boli pe care nici Ali nu reuşise să o vindece. Saffron începu să ţopăie pe lângă el, povestindu-i bucuroasă fiecare informaţie şi

fiecare perlă de înțelepciune pe care i-o împărtășise Ali în dimineața aceea.

– Victoria cutreieră peste tot, îl informă ea.

– Vorbim despre antilopa bongo sau despre regina Angliei și împărăteasa Indiei? întrebă Ryder.

– O, nu fi prostuț! Știi exact la ce mă refer, râse Saffron. Ali spune că frunzele de acacia nu-i plac. Noi doi o să-i dăm medicamentul de îndată ce îl fierbe. E ceea ce folosește pentru cai.

Ryder simți că dispoziția proastă i se mai îmbunătățește puțin. Compania lui Saffron era mereu tămăduitoare și-i distrăgea atenția.

– De ce nu o ajuți pe Amber la bucătărie cu turta verde? o întrebă el când ajunseră la ultimele cuști.

– Sora mea e plictisitoare. E atât de autoritară și de tiranică... N-a mai fost aici de săptămâni întregi și azi apare și dă ordine de parcă ar fi o ducesă.

Merseră printre rândurile de femei sudaneze care zdrobeau legăturile de verdeață proaspătă în oalele de lemn pentru pisat. Ryder le salută pe cele mai multe spunându-le pe nume și le adresă câte o întrebare, demonstrând interesul și grija lui pentru ele. Femeile chicoteau satisfăcute. Unele dintre fetele mai tinere erau obraznice și flirtau pe față, fiindcă Ryder era preferatul lor. El se asigura mereu că-l plăceau, ca să poată obține tot ce putea de la oamenii lui. Saffron participa la aceste tachinări, căci le împărtășea simțul umorului, iar ele se bucurau de strălucirea ei. Buna dispoziție era un lucru rar în oraș, unde groaza și înfometarea transformaseră oamenii în animale sălbatice. „Trebuie să-i mulțumim turtei verzi pentru asta. Ne ține sănătoși și umani", își zise Ryder.

Încercând să nu o arate, se grăbi nerăbdător spre curtea interioară, unde fumul se ridica din șirul de cazane pe trei picioare. Când ajunseră acolo, le găsiră pe Rebeca și pe

Amber împreună cu cinci fete arabe, care cântăreau şi împachetau bucăţile de turtă verde în coşuri împletite pentru a fi distribuite celor care aveau cea mai mare nevoie de ele. Nu era un lucru uşor de hotărât, pentru că turta abia dacă ajungea pentru toţi. Rebecca citea cantităţile pe cântar şi Amber scria rezultatele pe care le anunţa sora ei mai mare.

– E cea mai bună zi, Ryder. Şaizeci şi două de kilograme, anunţă Amber cu mândrie când se apropie de el.

– Excelent. V-aţi descurcat excelent, doamnelor.

Ryder se întoarse spre Rebecca. Purta fuste lungi şi o pălărie de paie cu borul larg, căci soarele fierbinte era deja sus.

– Domnişoară Benbrook, sper că te găsesc sănătoasă.

Observă că slăbise iar. Era sigur că ar fi putut să-i cuprindă talia cu mâinile. Dar ideea de a o atinge îl tulbura şi se foi de pe un picior pe altul.

Ea îi oferi primul zâmbet direct de când comportamentul lor indiscret fusese descoperit, dar îi lipseau verva şi strălucirea obişnuită. Părea deprimată şi abătută.

– Mulţumesc, domnule Courtney. O vreme, nu m-am simţit prea bine, dar acum mi-am revenit complet.

Schimbară şi alte câteva amabilităţi formale, în timp ce Saffron devenea tot mai îmbufnată fiindcă pierduse atenţia lui Ryder.

– Sper să ne scuzi, ar trebui să ne întoarcem la lucru. Rebecca puse capăt discuţiei. Amber, am terminat cu cântarul şi poţi să-l duci înapoi în şopron. Saffron, îi omori cu dragostea ta pe Lucy şi pe puiul ei. Du-te şi pune-i la loc în cuşcă. Avem nevoie de ajutorul tău aici.

Saffron se strâmbă, dar se duse să facă ceea ce i se spusese, lăsându-i singuri pe Ryder şi pe Rebecca.

– Porţi haine arăbeşti, observă Rebecca. E ceva neobişnuit, nu?

– Nicidecum, răspunse Ryder. Întotdeauna le port când merg în deşert. Sunt mai răcoroase şi mai practice în timp

ce călăresc şi merg pe jos. Şi oamenii mei preferă să optez pentru aceste haine. Mă fac să par unul dintre ai lor şi nu mai arăt ca un străin.

– Oh? Credeam că tu şi Bacheet aţi plecat să căutaţi cămile pentru căpitanul Ballantyne şi Yakub.

– Cine ţi-a spus asta?

– Asta ştiu doar eu şi tu nu trebuie să afli.

– Nazeera e o gură-spartă. N-ar trebui să dai atenţie la tot ce spune.

– Te grăbeşti să tragi concluzii, domnule Courtney. Cu toate acestea, am observat că informaţiile Nazeerei sunt mereu adevărate, răspunse ea.

„Dacă ai şti ultimul buletin informativ al Nazeerei", îşi zise el, dar ea vorbi mai departe:

– Spune-mi, domnule, căpitanul Ballantyne a scăpat în siguranţă?

Era o întrebare directă al cărei răspuns îl ştia, în mod evident. Ryder se gândi cu atenţie la asta. Apoi îi dădu prin cap că plecarea lui Penrod lăsa drumul liber pentru el. Pe de altă parte, chiar voia jucăria aruncată de soldăţelul frumos?

– Ei bine, a scăpat? insistă Rebecca. Nu mă interesează asta, dar Nazeera vrea să afle ceva despre Yakub. E prietenul ei special.

Ryder se strâmbă auzind descrierea delicată a relaţiei lor. Oare Rebecca credea că soldăţelul era prietenul ei *special?* se întreba el.

– Nu cred că ar trebui să discutăm probleme militare ce au legătură cu siguranţa oraşului, spuse el în cele din urmă.

– O, vai, domnule Courtney! Nu sunt spioana Mahdiului. Dacă nu-mi spui, pur şi simplu o să-l întreb pe tata. Însă credeam că o să mă scuteşti de un efort.

– Foarte bine. Nu văd niciun motiv anume să nu afli. Căpitanul Ballantyne a plecat puţin după miezul nopţii. El

şi Yakub merg spre nord şi, cel mai probabil, vor traversa la noapte Nilul Albastru. Plănuiesc să se alăture armatei mahdiste ce merge spre nord de-a lungul fluviului, către Abu Hamed.

Rebecca păli.

– Au de gând să călătorească în compania dervişilor? E o nebunie!

– Se numeşte a te ascunde la vedere. Se vor ascunde printre gazde, o asigură el. Nu e cazul să-ţi faci griji, căpitanul Ballantyne se pricepe să se deghizeze. Se poate schimba ca un adevărat cameleon.

Apoi îşi spuse în sinea lui: „Poate s-o ia ca pe un avertisment dacă doreşte".

– O, nu-mi fac griji, te asigur, căpitane.

Minciuna era cât se poate de transparentă: părea gata să izbucnească în plâns.

Era limpede acum că Nazeera spunea adevărul şi că Ballantyne o transformase în amanta lui. „Şi ce-i cu asta? îşi spuse Ryder. Nu a fost niciodată a mea şi nici nu o iubesc – cel puţin nu acum, când e un fruct stricat." Nici în urechile lui nu părea să sune prea adevărat. Încercă să fie mai sincer cu el însuşi. „O iubesc?" Dar nu era pregătit să înfrunte direct întrebarea aceasta.

– Te las cu treburile tale, domnişoară Benbrook, murmură el, apoi se întoarse spre uşa şopronului. Amber! exclamă el.

El şi Rebecca fuseseră atât de adânciţi în discuţie, încât niciunul nu remarcase că se întorsese.

– De cât timp asculţi? o descusu Rebecca.

În loc să-i răspundă, Amber întrebă:

– O să-l prindă dervişii pe Penrod?

– Sigur că nu. Nu fi prostuţă! Rebecca se întoarse spre ea: cele două surori păreau pe punctul să înceapă să plângă. În

orice caz, n-ar trebui să tragi cu urechea și nici să-i spui pe nume căpitanului Ballantyne. Hai să mă ajuți acum să umplu cazanele la loc.

Amber trecu pe lângă ea și ieși în fugă pe porțile complexului, luând-o înapoi pe străzi spre palatul consular.

„Biata micuță, se gândi Ryder, însă pe toți ne așteaptă zile grele."

În fiecare dimineață, devreme, după ce clopotele vechii biserici catolice băteau ca să anunțe sfârșitul stingerii, femeile din oraș ieșeau dintre ruine, din colibe și magherniță și se grăbeau spre depozitul de arme pentru rația zilnică de cereale. Până se deschideau porțile, câteva mii așteptau la coada ce se întindea aproape până în port. Era un conglomerat de nenorociri. Ca niște călăreți îngrozitori, înfometarea și boala goneau cu atâta cruzime prin fiecare cartier al orașului, încât toți se ghemuiau sub biciul lor. Fiecare dintre aceste biete ființe distruse, sfrijite și zdrențuite, unele abia fiind în stare să se mai clatine pe drum, cu copiii legați de spate sau sugând în van la sfârcurile goale și scofâlcite, ținea în mâini câte un vas uzat și cartela pentru rația măruntă oferită de secretariatul generalului Gordon.

La poarta depozitului stătea la comandă un căpitan egiptean, cu douăzeci de oameni în subordine. Sacii de sorg erau scoși pe rând din grânar. Niciun cetățean nu avea voie să intre pe poartă. Gordon nu voia ca populația să vadă cât de mult scăzuseră proviziile.

Când fiecare femeie ajungea în fruntea șirului, un sergent îi controla cartela ca să se asigure că nu era falsificată. Dacă era mulțumit, nota data și punea semnătura. Rația acelei zile pentru familia ei era vărsată în vas cu o lingură de lemn. Doi ofițeri responsabili cu disciplina, cu bâte în mână, stăteau pregătiți de o parte și de alta a porților, ca să

descurajeze certurile şi neplăcerile. În dimineaţa aceea, alţi douăzeci de soldaţi înarmaţi fuseseră plasaţi într-un rând dublu de fiecare parte a porţii. Aveau baionetele fixate, iar expresiile le erau sumbre şi concentrate. Femeile ştiau din experienţa lor tristă ce anunţa această demonstraţie de forţă. Deveniră neliniştite şi puse pe harţă, ciondănindu-se înciudate şi îmbrâncindu-se. Copiii simţeau tensiunea şi începeau să fie nervoşi.

Când generalul Gordon se apropie de porţi, mergând pe stradă dinspre fort, femeile îşi ridicară copiii, pentru ca el să le poată vedea trăsăturile distorsionate, pielea vânătă, membrele scheletice şi semiparalizate şi părul transformat într-un puf rar, semne sigure de înfometare, scorbut şi beri-beri.

Gordon ignoră aceste mărturii ale suferinţei, blestemele şi rugăminţile mamelor şi îşi luă locul în fruntea plutonului. Îi făcu semn căpitanului să înceapă. Tânărul ofiţer despături proclamaţia ce fusese scoasă la tiparniţa consulatului şi începu să o citească:

– Eu, generalul Charles George Gordon, prin autoritatea cu care am fost învestit de kedivul Egiptului ca guvernator al provinciei Kordofan şi al oraşului Khartoum, proclam prin prezenta că, începând din acest moment, raţia zilnică de cereale pentru fiecare cetăţean al oraşului Khartoum se va reduce la treizeci de decilitri *per diem*...

Ofiţerul nu mai putu să continue: vocea îi fu acoperită de insulte şi de strigăte de protest. Mulţimea vibra şi se agita ca o meduză neagră, iar femeile îşi scuturau pumnii şi îşi fluturau braţele pe deasupra capului.

Gordon dădu un ordin categoric. Soldaţii coborâră baionetele, formând o barieră de oţel în faţa gloatei care avansa. Femeile scuipau, ţipau şi loveau în vasele de metal din mână ca în nişte tobe. Căpitanul scoase sabia.

– Înapoi! Treceţi cu toţii înapoi! strigă el.

Asta le înfurie şi mai tare.

– Vreţi să murim de foame! O să deschidem porţile oraşului! Dacă paşa Gordon şi kedivul nu ne pot hrăni copiii, o să-i aruncăm chiar noi la mila Mahdiului.

Femeile din rândul din faţă apucară lamele baionetelor şi le ţinură cu palmele însângerate, forţând soldaţii să se retragă.

Gordon îi dădu un ordin cu voce joasă tânărului căpitan. Se auzi pocnetul închizătoarelor în timp ce soldaţii îşi încărcau puştile.

– Companie, prezentaţi arm', ochiţi!

Soldaţii se uitară prin vizoarele de fier spre feţele contorsionate din mulţime.

– Trageţi!

Puştile bubuiră, îndreptate cu grijă spre capetele femeilor. Fumul negru de praf de puşcă le învălui într-un nor gros şi, uluite, se dădură câţiva paşi în spate.

– Reîncărcaţi!

Mulţimea şovăi în faţa ameninţării puştilor îndreptate spre ea, dar un nou sunet se auzi imediat. Femeile începuseră bocetele ascuţite care aţâţau şi stârneau furia gloatei.

– Deschideţi grânarul! Daţi-ne raţii întregi!

– Daţi-ne de mâncare! urlau ele, dar soldaţii rămâneau pe poziţii.

O femeie ridică o jumătate de cărămidă dintr-un zid distrus de obuze şi o aruncă spre primul rând de puşcaşi. Nu răni pe nimeni, dar le provocă pe celelalte să alerge la zid şi să ia cărămizi, pietre şi cioburi de oale. Gloata se transformase. Nu mai era o adunare de fiinţe umane, ci un organism monstruos, o amibă fără minte, condusă de violenţă şi distrugere.

Pietrele şi cărămizile zburară spre rândurile subţiate ale soldaţilor. Tânărul căpitan fu lovit în faţă şi fesul roşu îi căzu de pe cap. Lăsă sabia din mâini şi se prăbuşi în genunchi. Scuipă un dinte şi gura i se umplu de sânge. Femeile alergară

în față, încercând să ajungă la sacul de cereale deschis, călcându-l în picioare pe căpitan.

Gordon păși în locul lui și femeile îi văzură ochii albaștri scăpărători.

– Ochii diavoleşti! ţipară cele din faţă. Şeitan! Omorâţi-l!

– Dă-ne pâine pentru copii! Dă-ne mâncare!

Cărămizile cădeau cu zgomot printre soldaţi. Încă unul căzu.

– Ochiţi! răsună vocea lui Gordon ca un sunet de trompetă. O salvă. Trageţi!

Salva lovi mulţimea de la mică distanţă, iar femeile se prăbuşiră sub gloanţe şi rămaseră ţipând ca porcii duşi la tăiere. Cele rămase încă în picioare şovăiră, dar instigatoarele încercară să le încurajeze.

– Baionete! strigă Gordon. În faţă!

Soldaţii înaintară brusc cu lamele lucioase întinse, iar mulţimea se retrase. Apoi se întoarseră cu toţii în loc şi grupul se destrămă. Lăsară pietrele şi cărămizile din mână, aruncară vasele şi fugiră înapoi pe alei.

Gordon opri oamenii şi le ordonă să se întoarcă în marş în depozit. Când porţile se închiseră în urma lor, supravieţuitoarele ieşiră din ascunzători şi se împrăştiară în mahalale, încercând să-şi găsească morţii, răniţii şi copiii pierduţi. La început, fură timide şi îngrozite, însă o femeie luă o piatră de mărimea unui pumn şi o aruncă spre porţile zăvorâte ale depozitului.

– Soldaţii sunt graşi, au burţile pline. Când noi cerşim de mâncare, ne omoară ca pe câini.

Era o baborniţă înaltă şi ciolănoasă, îmbrăcată în negru. Rămase în faţa porţilor şi îşi ridică braţele subţiri spre cer.

– Îl invoc pe Allah să-i pedepsească pe toţi cu molime şi holeră. Să mănânce carnea broaştelor şi a vulturilor, aşa cum ne obligă pe noi!

Vocea ei era un ţipăt ascuţit.

Celelalte femei se adunară în jurul ei. Începură din nou să se vaite, scuipând saliva în timp ce scoteau sunetul acela pătrunzător şi înfiorător.

– Şi europenii au mâncare, ţipă femeia în negru. Se îndoapă ca paşii în palatele lor.

– Complexul lui al-Sakhawi, păgânul, e plin de animale grase. Cămările lui sunt pline ochi cu saci cu grâne.

– Daţi-ne mâncare pentru copii!

– Şeitanul e aliatul lui al-Sakhawi. L-a învăţat vrăji. L-a învăţat să facă din iarbă şi spini hrana diavolului. Oamenii lui se hrănesc cu ea.

– Distrugeţi cuibul şeitanului!

– Noi suntem copiii lui Allah! De ce să se îndoape păgânul în timp ce copiii noştri sunt înfometaţi şi mor?

Mulţimea părea să ezite, dar femeia îmbrăcată în negru preluă comanda. Alergă în capul străzii care ducea spre spital şi, dincolo de el, spre complexul lui Ryder Courtney.

– După mine! O să vă arăt unde găsim mâncare.

Începu să îşi târâie picioarele, săltând şi văitându-se, iar mulţimea se înşirui în urma ei, umplând strada îngustă dintr-o parte în alta.

Bărbaţii auziră zarva şi ieşiră din ascunzătorile lor dintre ruine. Femeile care jeleau îi înfuriară. Cei care aveau arme începură să le fluture în aer. Se alăturară procesiunii turbulente şi începură să intoneze cântece de război ale triburilor războinice.

Ryder şi Jock McCrump erau în atelierul principal. Avuseseră multe dificultăţi. Era a treia oară în tot atâtea luni când fuseseră obligaţi să scoată motorul *Ibisului* din carenă şi să sudeze cu greu conductele de aburi. Apoi descoperiseră că rulmenţii de la arborele de transmisie fuseseră avariaţi şi se loveau zgomotos chiar şi la revoluţiile medii. Jock făcuse înlocuiri: dintr-o bucată solidă de metal, realizase şi pilise jumătăţi de obuze. Era o dovadă monumentală de talent şi de răbdare. În cele din urmă, după toate lunile de muncă meticuloasă, reparaţiile fură terminate. Acum le puneau pe toate la loc pentru o ultimă verificare, înainte de a transporta ansamblul în port pentru a fi instalat în camera motoarelor de pe vapor.

– Ei bine, căpitane, cred că de data asta am nimerit-o, spuse Jock dându-se în spate. Avea unsoare neagră pe coate, iar cele câteva fire de păr rămase îi erau lipite de scalp de la sudoare. De data asta, cred că bătrânul *Ibis* o să ne poată scoate din iadul ăsta uitat de Dumnezeu. Există o cârciumă în Aswan condusă de o fătucă din Glasgow, o doamnă pe care o cunosc. Vinde whisky adevărat din Isle of Islay. M-aş bucura să-i simt din nou gustul pe limbă. E adevăratul nectar al Atotputernicului şi nu spun blasfemii, ia aminte!

– Eu o să dau primul rând, promise Ryder.

– Şi restul, răspunse Jock. Nu m-ai plătit în ultimul an.

Ryder fu pe punctul să protesteze față de nedreptatea acuzației, dar auzi pași în fugă traversând complexul și țipetele lui Saffron care gâfâia:

– Ryder! Vino repede!

Ryder ieși în cadrul ușii.

– Ce e, Saffron?

Își ținea fustele în sus și pălăria îi atârna pe spate agățată în panglică. Fața îi era îmbujorată.

– Se întâmplă ceva îngrozitor. Rebecca m-a trimis să te aduc. Grăbește-te!

Îl apucă de mână și-l trase după ea. Alergară împreună spre curtea cu cazane.

– Auzi? Saffron se opri și ridică mâna. Acum auzi?

Erau un murmur și o bolboroseală slabă, ca vântul printre copaci sau ca o cascadă îndepărtată.

– Da, dar ce e?

– Femeile noastre spun că e o mulțime uriașă de oameni. Vin dinspre depozitul de arme. Femeile zic că rațiile de cereale au fost reduse din nou și că vor fi tulburări mari. Sunt îngrozite și fug.

– Saffron, du-te și adu-le pe Rebecca și pe Amber!

– Amber nu e aici. Stă bosumflată în palat. Nu s-a întors de când a auzit că a plecat căpitanul Ballantyne.

– Bine. O să fie în siguranță acolo. Lasă femeile să plece dacă asta vor. Adu-le pe Rebecca, pe Nazeera și pe celelalte care vor să rămână în baracă. Știi cum să pui obloane la ferestre și să zăvorăști ușile. Știi și unde țin puștile. Tu și Rebecca să vă înarmați. Așteptați-mă acolo!

– Unde te duci?

– Să chem oamenii. Ajunge cu întrebările. Acum, fugi!

Exact pentru acest fel de necazuri fortificase Ryder complexul. Zidurile erau înalte și solide, iar partea de sus era acoperită cu cioburi de sticlă spartă. Concepuse interiorul

complexului ca pe o serie de curți, fiecare putând fi apărată, astfel că, atunci când una cădea, se puteau retrage în următoarea. În mijloc, baraca adăpostea câteva încăperi private, trezoreria și depozitul de arme. Toate ușile și ferestrele puteau fi acoperite cu obloane grele. Zidurile erau pline de găuri pentru a se trage cu pușca, iar acoperișul de stuf era tencuit cu un strat gros de argilă din râu, ca să fie ignifug.

Prima linie de apărare era zidul exterior, cu porțile grele din față și din spate. Ryder îl trimise pe Jock cu trei oameni să baricadeze porțile din spate și să rămână acolo de pază. Apoi îi luă pe Bacheet și pe cinci dintre oamenii de încredere la porțile din față, care dădeau spre strada îngustă. Toți erau înarmați cu stinghii lungi de lemn. Ryder se asigură că porțile erau zăvorâte și că drugii grei de lemn erau la locul lor. Ar fi fost nevoie de un berbec pentru a fi dărâmate. Pe o parte era o portiță joasă în perete, destul de lată încât să intre câte un om odată. Ryder păși prin aceasta. Strada orașului era pustie, cu excepția câtorva femei de la bucătăriile în care se făcea turta verde. Fugeau ca niște găini speriate și în câteva secunde dispăru și ultima.

Ryder aștepta. Nu ținea în mâini nimic provocator, ci doar un băț de lemn. O pușcă era mai mult decât inutilă împotriva unei gloate. O singură împușcătură ar fi doborât doar o persoană, înfuriindu-i în schimb pe ceilalți, care l-ar fi atacat înainte să apuce să reîncarce. O cale sigură de a ajunge sfâșiat în bucăți, se gândi el și se sprijini nonșalant în bâtă, luându-și o poziție calmă și relaxată. Zgomotul mulțimii era mult mai aproape acum, devenind tot mai puternic în timp ce-l asculta. Știa ce însemna corul vocilor ascuțite de femei. Veneau însoțite de bărbații lor într-o stare de delir.

Ryder stătea singur în fața porților, iar sunetul creștea într-un muget înăbușit, coborând asupra lui precum apele agitate ale unui fluviu care se umflă brusc. Deodată, rândul

din faţă al gloatei apăru la vedere la două sute de paşi distanţă de locul unde stătea el pe strada îngustă. Îl văzură şi ezitară. Zarva se domoli treptat şi o tăcere stranie se aşternu între ei. Îl cunoşteau bine, iar reputaţia lui era grozavă.

„Să fiu al naibii dacă nu o să fac cu ei la fel cum face Gordon." Ryder zâmbi în sinea lui. Gordon era celebru pentru puterea hipnotică pe care o exercita asupra unui trib de sălbatici ostili. Se spunea că îi putea linişti şi controla prin simpla putere a personalităţii sale şi cu privirea ochilor săi albaştri de oţel.

Ryder îşi îndreptă spatele şi se uită încruntat la ei cu toată ferocitatea de care era în stare. Ştia că ei considerau că ochii verzi sau albaştri erau ai diavolului. Tăcerea se schimbă într-o linişte desăvârşită. Pentru o clipă, fu o confruntare tacită. Era nevoie doar de un mic impuls ca totul să se răstoarne într-o parte sau alta.

Începu să meargă spre ei. Acum ţinea bâta într-un mod ameninţător şi păşea cu hotărâre, încercând să-i sperie. Oamenii se dădură încet înapoi din calea lui. Unul se uită peste umăr. Erau pe punctul de a se împrăştia.

Deodată, o femeie înaltă şi deşirată veni în goană pe alee. Trăsăturile ei erau ofilite de înfometare. Buzele i se retraseseră, expunând dinţii albi ca laptele, prea mari pentru gingiile de un roz pal, pline de răni deschise. Era harpia mitologică, îmbrăcată în haine negre. În timp ce dansa spre el, de sub fustele negre i se arătau picioarele subţiri ca de bâtlan, cu labe enorme precum leşurile de somn rămase pe uscat. Dădu capul pe spate şi scoase un strigăt de vrăjitoare. Gloata din spatele ei mugi şi se luă după ea, umplând aleea.

Ryder ridică mâna într-un gest împăciuitor.

– O să vă dau orice vreţi, strigă el. Opriţi-vă!

Vocea lui fu acoperită de strigătele nebuneşti ale harpiei:

– Am venit să luăm ce vrem şi vom omorî pe oricine ne va sta în cale!

Ryder ridică încet mâna stângă şi făcu semnul pentru deochi. Arătă spre faţa femeii şi-i văzu pleoapele zvâcnind când recunoscu semnul. Se împiedică şi se opri, dar când îşi reveni, sări din nou în faţă. El văzu nebunia din privirea ei şi îşi dădu seama că era prea scoasă din minţi ca să reacţioneze la vrăjitorii.

Rămase însă pe poziţie până când ea ajunse aproape de el. Apoi păşi în faţă ca să o întâmpine şi îi înfipse vârful bâtei în mijloc, exact sub coaste. Splinele celor mai mulţi locuitori de lângă fluviu erau umflate de malarie. O lovitură ca aceea putea să facă un organ să plesnească, putea să ucidă sau să mutileze. Harpia se prăbuşi ca o legătură de cârpe negre, iar rândurile din faţă ale mulţimii săriră peste corpul ei. Bărbatul din frunte îndreptă un paloş spre capul lui Ryder. El se feri şi ţâşni înapoi prin portiţă. Bacheet o trânti şi o zăvorî în urma lui. Imediat simţiră impactul gloatei care se izbea în uşă de cealaltă parte.

– O să-i lăsăm să intre unul câte unul şi o să le crăpăm capul pe măsură ce intră, sugeră Bacheet.

– Sunt prea mulţi, zise Ryder clătinând din cap. O să mă urc în vârful porţii şi o să încerc să mă înţeleg cu ei.

– Nu poţi să te înţelegi cu o haită de câini turbaţi.

Cineva îl trase insistent de pulpanele hainei. Ryder încercă să se tragă deoparte, apoi se uită în spate.

– Ţi-am spus să rămâi la baracă, exclamă el supărat.

– Ţi-am adus asta.

Saffron ridică rapid centura pentru arme, cu revolverul în toc atârnând de ea şi cu şirurile de cartuşe de alamă în găici.

– Bună fată! Ryder îşi puse centura. Dar acum întoarce-te la baracă şi rămâi acolo.

Nu se mai uită la ea ca să se asigure că plecase, ci se întoarse din nou la Bacheet.

– Adu scara lungă din atelier, îi spuse el.

O sprijiniră împreună de zid, iar Ryder urcă repede în vârf şi se uită în jos, spre strada plină de oameni. Zări harpia pe care o doborâse: era din nou în picioare, îndoită de la mijloc şi şchiopătând de durere, însă cu vocea la fel de stridentă şi de ascuţită ca înainte. Îndemna mulţimea să adune orice se putea arde din clădirile ce străjuiau strada. Cu toţii scoteau scânduri vechi, frunze uscate de palmier, mobile distruse şi gunoaie şi le stivuiau dincolo de porţile complexului.

– Ascultaţi-mă, cetăţeni din Khartoum! strigă Ryder în arabă. Lăsaţi pacea şi înţelepciunea lui Dumnezeu să vă îndrume. Nu există nimic între pereţii aceştia ce nu v-aş da eu însumi cu bucurie.

Ei îl priviră nesiguri în timp ce stătea în echilibru în vârful scării.

– Uitaţi-l pe discipolul şeitanului! strigă harpia. Păgânul! Uitaţi-vă la el, mâncătorul de porc! Cel care fierbe hrana din iad.

Începu să-şi târâie picioarele într-un dans dureros, iar mulţimea gemu în spatele ei. Aruncară cu pietre şi beţe în el, dar zidul era prea înalt şi distanţa prea mare. Proiectilele loveau zidul şi cădeau înapoi cu zgomot pe strada prăfuită.

– Ceea ce numiţi hrana diavolului nu este altceva decât iarbă şi stuf gătit. Dacă îi hrăniţi cu ea, copiii voştri vor înflori şi îşi vor recăpăta sănătatea.

– Minte! Sunt neadevărurile pe care diavolul i le-a pus în gură. Ştim că mănânci pâine şi carne, nu iarbă. Între pereţii ăştia ai sorg şi carne. Dă-ni-le! Dă-ne animalele tale! Dă-ne sorgul pe care îl ai în depozit!

– Nu am sorg.

– Minte! ţipă harpia. Aduceţi focul! O să-l scoatem cu focul din cuibul lui de rele şi sacrilegii.

– Staţi! strigă Ryder. Ascultaţi-mă!

Dar larma mulţimii îi acoperi vocea. Una dintre femei se apropie în fugă pe strada aglomerată. Avea în mână o torţă aprinsă şi o legătură de cârpe înmuiate în smoală, legate de o coadă de mătură. Un fum negru şi dens de gudron se înălţa dintre flăcări. Îi întinse torţa unui bărbat care alergă cu ea la poartă. Ryder privi în jos speriat şi realiză cât de sus fuseseră stivuite gunoaiele la porţile principale. Bărbatul aruncă torţa fumegândă în vârful grămezii. Aceasta se rostogoli până la jumătate, apoi se opri. În aerul uscat de deşert, flăcările izbucniră imediat şi se întinseră în sus. Porţile stătuseră mulţi ani în soare. Deşi Ryder şi oamenii lui le vopseau regulat, lemnul se usca şi se crăpa mai repede decât îl puteau repara, iar acum, vopseaua uscată se aprindea şi flăcările se înălţau până sus. Erau aproape incolore în lumina puternică a soarelui. Ryder se gândi să le ordone lui Bacheet şi oamenilor săi să formeze un lanţ cu găleţi cu apă, ca să stingă flăcările înainte să ardă porţile complet, însă realiză că nu avea nici destui oameni, nici destule găleţi, că fluviul şi izvorul erau prea departe şi că flăcările săltau deja mai sus de vârful zidului. Căldura intensă îl făcu să coboare de pe scară.

– Bacheet, ne-am putea lupta cu ei aici, dar nu vreau să se tragă. Nu vreau să omor pe nimeni.

– Eu de mine îmi fac griji, efendi. Nici eu nu vreau să fiu omorât, răspunse Bacheet. Ăştia sunt animale, animale înnebunite.

– Sunt morţi de foame şi au fost împinşi să facă asta.

– Să trimit un om cu un mesaj pentru Gordon, să aducă soldaţii şi să-i alunge? întrebă Bacheet plin de speranţă.

Ryder zâmbi cu tristeţe.

– Pașa Gordon nu e prietenul nostru. El ne prețuiește doar pentru sorgul și cămilele noastre. Dacă trimiți unul de-al nostru afară, gloata o să-l sfâșie în bucăți. Cred că o să fim obligați să ne salvăm singuri, fără ajutorul lui Gordon.

– Și cum o să facem asta? întrebă Bacheet.

– Trebuie să ne retragem în complexul principal. Poarta aceea nu poate fi arsă. Furtunul pentru incendiu ajunge la ea. Trebuia să ridice vocea ca să acopere strigătele și urletele mulțimii de pe stradă și trosnetul flăcărilor. Hai! Vino după mine!

Vopseaua de pe interiorul porții se scorojea deja.

Alergă înapoi spre poarta interioară și dădu ordin să se pregătească pompa de apă și furtunul. Pe vârful zidului interior era o platformă de tragere, așa că Ryder, fără nicio tragere de inimă, le dădu puștile Martini-Henry celor care le puteau manevra. În afară de Rebecca și de Jock, doar cinci dintre oamenii săi erau antrenați, incluzându-l și pe Bacheet. Arabii nu erau interesați să lupte cu muschete și demonstrau și slabe aptitudini pentru asta. Rebecca putea să tragă mai bine ca oricare dintre ei. Lăsă femeile și pe Jock în baracă, să păzească găurile pentru arme.

De pe parapetul de tragere, văzu porțile principale lăsându-se încet spre interior, apoi căzând pe pământul plin de praf într-o explozie finală de scântei și de fragmente aprinse. Mulțimea năvăli înăuntru, sărind și împingându-se peste bucățile încă arzând ale porții. O femeie mai vârstnică se dezechilibră și căzu în flăcări. Acestea se agățară imediat de veșmântul ei voluminos. Restul mulțimii ignoră strigătul ei agonizant și, în câteva secunde, femeia rămase nemișcată. Mirosul cărnii arse plutea grețos până pe parapetul zidului interior, unde stătea Ryder.

După ce ajunseră înăuntru, căpeteniile se opriră brusc. Erau pe teren necunoscut și se uitau curioase în jur. Apoi văzură șirul de capete de deasupra parapetului zidului

interior şi corul vânătorilor se înalţă din nou. Atacară direct poarta interioară, ca o haită de copoi sălbatici. Ryder îi lăsă să ajungă până la jumătatea drumului, apoi trase în argila întărită de soare din faţa celor din rândul întâi. Glonţul ridică un nor de praf şi de pietriş, apoi ricoşă peste capul lor. Asta îi făcu să se oprească în loc şi să privească indecişi.

– Nu vă apropiaţi! strigă Ryder. O să-l omor pe următorul care vine.

Unii se întoarseră şi începură să se retragă pe furiş. Pe urmă, harpia şontâcăi până în faţă şi începu din nou dansul grotesc. Se înarmase cu un bici din coadă de vacă pe care îl flutura în aer în timp ce striga ameninţări şi blesteme spre bărbaţii de pe parapet.

– Bătrână proastă şi ticăloasă, murmură Ryder cu frustrare şi disperare, nu mă forţa să te ucid!

Trase la picioarele ei şi, când glonţul stârni praful de lângă ea, sări speriată dând din aripile negre ale veşmântului ca o cioară bătrână care-şi lua zborul. Mulţimea urlă din nou. Ea ateriză pe pământ şi se îndreptă spre peretele interior. Ryder puse încă un glonţ în închizător şi trase. Ea sări din nou, iar bărbaţii din spatele ei o imitară râzând. Sunetul avea ceva nebunesc, ameninţător şi obscen, la fel ca strigătele de mânie de dinainte.

– Încetează! bombăni Ryder. Te rog, opreşte-te, căţea bătrână!

Trase din nou, dar mulţimea îşi dăduse seama deja că nu intenţiona să-i omoare, aşa că lăsară cu toţii orice frică deoparte. Se alăturară ca un roi siluetei săltăreţe şi, când ajunseră la poartă, izbiră în ea cu armele pe care le aveau şi cu mâinile goale.

– Lemn! ţipă harpia. Mai aduceţi lemn!

Oamenii alergară după lemn şi se întoarseră să-l stivuiască la poartă, cum făcuseră şi înainte.

– Porniţi pompa! strigă Ryder şi, imediat, doi oameni apucară mânerele, mişcându-le în sus şi-n jos.

Furtunul gol de pânză, întins prin curte, se umflă când presiunea crescu şi un şuvoi puternic de apă din râu ţâşni prin duză. Doi bărbaţi de pe parapet arătară spre surcelele de jos. Apa lovi cu atâta forţă, încât movila se răsturnă.

– Ţintiţi spre ea! zise Ryder arătându-le harpia.

Şuvoiul o izbi în piept şi o trânti pe spate. Ea se izbi de pământ şi se rostogoli. Şuvoiul din furtun o urmă. De câte ori se ridica în picioare, apa o răsturna din nou. În cele din urmă, se târî în patru labe la o distanţă sigură. Ryder întoarse furtunul spre bărbaţii din faţa mulţumii şi aceştia se împrăştiară. Apoi plecară se cerceteze celelalte clădiri din complex, care se aflau în afara fortificaţiilor interioare. În câteva minute, Ryder auzi bocăneli şi bufnituri din direcţia depozitelor.

– Doboară uşile de la depozitul de fildeş, strigă Bacheet. Trebuie să-i oprim.

– Ei sunt o mie, iar noi, zece.

Ryder nu mai avea nevoie să adauge altceva.

– Dar fildeşul şi pieile?

Bacheet avea dreptul la o mică parte din profitul lui Ryder, iar acum, când se gândea la pierderi, era cuprins de exasperare.

– Mai bine să ia dinţii de elefant şi pieile de animale decât să ia dinţii şi pielea mea, spuse Ryder. În orice caz, nu pot să mănânce fildeş. Poate că îşi vor pierde interesul când nu vor găsi sorg în depozit.

Era o speranţă deşartă şi el o ştia. Nu dură mult şi oamenii începură să se întoarcă, întărâtaţi de vaietele sălbatice ale femeilor. Cărau câţiva dintre cei mai mari colţi de elefant şi cele mai mari legături de piei de animale uscate la soare. Le adunară pe toate la baza zidului. Intenţia lor era clară. Construiau o rampă ca să escaladeze zidul. Ryder le porunci

imediat oamenilor cu furtunul să îndrepte apa spre stivă. Colţii şi mănunchiurile grele erau mult mai solide decât gunoaiele pe care le folosiseră la prima încercare şi şuvoiul de apă nu-i impresionă. Apoi încercară să alunge bărbaţii, dar, deşi furtunul îi zdrobea, cei mai mulţi rămâneau în picioare şi aşezau alţi colţi pe rampa tot mai mare. Când unul cădea, alţi trei dădeau fuga să-i ia locul. Continuară să adune materialele grele până când ajunseră exact sub vârful zidului. Apoi se adunară din nou în curtea exterioară, unde nu-i ajungea furtunul de incendiu. Harpia neagră ţopăia printre ei.

– Ar fi trebuit s-o loveşti mai tare, băigui Bacheet posomorât, sau, şi mai bine, ar fi trebuit să bagi un glonţ în capul ăla urât. Încă nu e prea târziu.

Ridică puşca Martini-Henry şi o îndreptă peste vârful parapetului.

– Nu e în niciun pericol dacă tu eşti cel care trage, remarcă Ryder.

În ciuda orelor de instrucţie îndelungi pe care le petrecuse cu el, Bacheet era departe de a stăpâni arta tragerii cu muscheta. Păru jignit de insultă şi coborî puşca.

– Vezi? Vrăjitoarea bătrână alege cei mai buni oameni care să urce pe ziduri.

Bacheet avea dreptate. Cumva, reuşise să păstreze biciul când furtunul o lovise direct. Era prins la încheietura ei cu o bucăţă din piele neargăsită. Se mişca prin mulţime şi-i însemna pe cei aleşi lovindu-i cu el peste faţă. În scurt timp, selectă treizeci sau patruzeci dintre cei mai tineri şi mai voinici. Mulţi erau înarmaţi cu paloşe şi topoare.

Încurajate de harpie, femeile îşi începură din nou jelania îngrozitoare. Atacatorii fluturară armele şi alergară spre zid. Jetul de apă din furtun îi lovi pe cei din faţă, dar se prinseră de braţe ca să se sprijine unii pe alţii.

– Să tragem, efendi, se rugă Bacheet. Sunt atât de aproape, că nici eu nu pot să ratez.

– N-aş merge pe riscul ăsta, mârâi Ryder. Nu trageţi. Dacă ucidem fie şi unul singur, o să înceapă un masacru.

Se gândea la femeile din baracă. Nimic altceva nu prea mai conta.

Chiar şi loviţi de furtun, atacatorii se urcară repede spre parapet. Având avantajul înălţimii, Ryder şi oamenii lui îi opreau acolo, lovindu-i în cap cu bâte şi bastoane. La o distanţă de doar câţiva metri, furtunul era aproape invincibil, iar bastoanele lungi îi împiedicau pe agresori să se apropie destul cât să-şi folosească săbiile. Dar când unii erau descurajaţi şi se retrăgeau de pe rampa din colţi şi suluri de piele, harpia era jos să-i întâmpine, plesnindu-i peste faţă cu biciul şi strigându-le insulte. De trei ori căzură şi de fiecare dată ea îi trimise să urce din nou.

– Abandonează, spuse Bacheet gâfâind. Se descurajează.

– Sper că Allah te ascultă, zise Ryder şi întoarse ciomagul, izbind în tâmplă un bărbat care îi apăruse în faţă.

Acesta se rostogoli pe rampă şi rămase nemişcat la pământ. Nici chiar loviturile puternice ale harpiei nu reuşiră să-l trezească.

Apoi un alt bărbat ieşi dintre şirurile de femei care urlau. Mergea cu pasul unei gorile, cu spatele arcuit şi cu mâinile atârnând pe lângă corp. Avea capul rotund, ras şi lucios ca o ghiulea de tun. Pielea îi era de culoarea antracitului, iar trăsăturile lui erau nubiene, având buze groase şi nasul mare şi turtit. Se dezbrăcase până la pânza de pe mijloc, iar muşchii pieptului i se umflau sub pielea unsă, zvâcnind ca un sac negru de mătase cu pitoni.

– Îl cunosc pe bărbatul ăsta, spuse Bacheet cu vocea sugrumată. E un luptător celebru din Dongola. I se spune „Zdrobitorul de oase". E periculos.

Nubianul se urcă pe rampă cu o agilitate uimitoare. Ryder alergă spre platformă să-l înfrunte, dar acesta era deja pe

parapet. Se îndreptă cât era de înalt, stând în echilibru ca un colos de abanos.

Ryder îşi puse ciomagul sub braţ ca pe o suliţă şi alergă spre el. Vârful ascuţit îl lovi pe nubian în mijlocul pieptului şi se opri în muşchii săi. Ryder îşi lăsă toată greutatea în lovitură, dar nubianul rămase într-un punct de echilibru, învârtindu-şi braţele şi corpul arcuit în spate.

Bacheet sări lângă Ryder şi împinseră împreună în ciomag. Nubianul se răsturnă ca o avalanşă de piatră neagră. Căzu peste cinci bărbaţi din spatele lui şi se rostogoliră cu toţii pe panta înclinată a rampei, într-un amalgam de braţe şi picioare.

Nubianul se lovi cu capul său lucios de pământul încins de soare şi impactul lăsă impresia unui fulger care cade pe o suprafaţă de mahon. Rămase întins şi liniştit, cu gura căscată, în timp ce sforăituri tunătoare îi răsunau din gât. Harpia sări pe pieptul lui şi-l plesni peste faţă.

Nubianul deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. O împinse într-o parte cu dosul palmei şi scutură ameţit din cap. Apoi îi văzu pe Ryder şi pe Bacheet zâmbind către el. Dădu capul pe spate, răcni ca un bivol prins în capcană, apucă sabia, sări în picioare şi alergă din nou spre rampă.

– Sfântă Maică a lui Iisus, zise Ryder. Uite-l cum vine.

Ridică din nou ciomagul şi, când nubianul ajunse în vârf, îl izbi cu furie. Cu o mişcare a sabiei, nubianul tăie jumătate de metru din capăt. Ryder îl împunse din nou cu arma. Nubianul lovi iar către dreapta şi-l lăsă pe Ryder cu un ciot nu mai lung decât braţul său. Ryder îl aruncă spre el şi îl lovi pe bărbat în mijlocul frunţii. Acesta clipi şi urlă din nou, apoi sări peste marginea parapetului, lovind nebuneşte cu sabia.

– Înapoi la baracă! strigă Ryder, ferindu-se de sabie.

Deodată, îşi dădu seama că era singur pe parapet. Ceilalţi îi anticipaseră ordinul şi fugiseră în cea mai mare

viteză. Se aruncă în curte pe scara şubredă şi fugi spre uşă, auzindu-l pe nubian exact în urma lui. Simţea sabia în apropierea firelor scurte şi asudate de păr de pe ceafă.

– Fugi, Ryder! E chiar în spatele tău, ţipă Saffron printr-o gaură din perete. Împuşcă-l, ţi-am dat arma! De ce nu tragi?

Teoretic, era un sfat bun, dar dacă pierdea o secundă desfăcând clapeta tocului, nubianul avea să-i zboare capul de pe umeri. Găsi o nouă rezervă de viteză şi aproape îi prinse din urmă pe Bacheet şi pe ceilalţi arabi.

– Mai repede, Ryder, mai repede! ţipă Saffron.

Auzea în urma lui respiraţia aspră a nubianului. În faţă, ceilalţi dădură buzna prin uşa barăcii.

Rebecca o ţinea deschisă pentru el, însă acum îndreptă puşca, părând să ochească direct spre capul lui.

– Nu pot să trag fără să te rănesc, strigă ea coborând ţeava. Hai, Ryder, te rog, haide!

Chiar şi în asemenea împrejurări disperate, faptul că-i folosea prenumele îi dădu un fior dulce şi îl făcu să prindă viteză din nou. Zbură prin uşă, iar Rebecca şi Saffron o trântiră în urma lui. De cealaltă parte, nubianul o lovi cu o forţă ce zgâlţâi tocul.

– O să smulgă uşa din balamale, icni Rebecca, în timp ce nubianul o izbea şi o lovea cu piciorul.

– Uşă de oţel, cadru de oţel, o asigură Ryder luând puşca pe care i-o întindea Saffron.

Deschise închizătorul şi verifică încărcătura.

– O să fim în siguranţă aici, adăugă apoi.

Se apropie de gaura din zid şi Rebecca rămase lângă el. Prin deschizătura îngustă, vedeau curtea până la uşa atelierului şi, în cealaltă direcţie, poarta interioară a menajeriei. Spinarea lată şi lac de sudoare a nubianului apăru în câmpul lor vizual. Abandonase asaltul asupra uşii de la baracă. Acum se îndrepta spre porţile interioare zăvorâte. Când

ajunse la ele, Ryder îl urmări cum ridica drugii grei de tec, aruncându-i deoparte. Apoi se dădu în spate şi lovi cu piciorul în zăvorul de alamă până îl scoase din balamale. Când porţile se deschiseră, harpia intră prima în curte. Hoarda năvăli în urma ei.

Se îndreptă direct spre baracă, iar ceilalţi o urmară îndeaproape. Era un spectacol grotesc, ca şi cum porţile iadului se deschiseseră, scuipând în afară legiuni de blestemaţi şi de morţi. Feţele lor erau distruse de boli şi de foame, ochii le erau prea mari în capetele veştejite şi emaciate, iar buzele şi pleoapele le erau umflate şi inflamate de furuncule şi răni deschise. Foamea şi boala împrăştiau propriul miros, în timp ce corpurile lor păreau să elibereze fluidele descompunerii şi dezintegrării: când se îngrămădiră spre găurile din pereţi, duhoarea pătrunse în interiorul încins şi lipsit de aer, umplându-l cu putoarea mormintelor deschise. Era o miasmă greu de îndurat. Feţele distruse se iţeau şi se strâmbau prin deschizături.

– Mâncare! Unde e mâncarea? strigau ei vârând mâinile înăuntru.

Aveau membre subţiri şi noduroase ca nişte crengi uscate. Palmele le erau albe ca burţile peştilor morţi.

– O, Iisuse, ai milă de noi, icni Rebecca şi se lipi de Ryder, căutând din instinct protecţia lui.

El o luă cu braţul pe după umeri. De data asta, ea nu făcu niciun efort să se retragă de lângă el.

– Ce-o să se întâmple cu noi acum?

– Orice s-ar întâmpla, o să rămân cu tine, îi zise Ryder, iar ea se lipi mai tare de el.

Harpia striga ordine către mulţime.

– Cercetaţi toate clădirile! Trebuie să descoperim unde au ascuns sorgul! Pe urmă o să spargem oalele în care au fiert hrana diavolului. E o nenorocire şi o ofensă adusă lui

Dumnezeu. Asta a adus năpasta în oraș și ne-a trimis molima și dezastrul. Căutați unde au ascuns animalele. O să ne înfruptăm din carne dulce astăzi.

Vocea ei stridentă ajungea până în adâncul trupurilor înfometate. Ei reacționau cu o supunere oarbă, hipnotică, îndepărtându-se de găurile pentru puști. Ryder și Rebecca se lipiră cu fața de o deschizătură, respirând aer curat și privind hoardele roind spre porțile menajeriei, conduse de nubianul uriaș și de harpie.

– Ei bine, antilopele tale bongo nu vor mai spurca nava mea, căpitane, zise Jock McCrump pe un ton sinistru.

Deodată, își aminti de maniere și își duse mâna la borul beretei îndreptându-se spre Rebecca.

– Scuzați vorba rușinoasă, doamnelor.

– Ce vor face cu ele, Jock? întrebă Saffron cu o voce temătoare.

– La oala cu mâncare vor ajunge fiarele acelea, pricepi, domnișoară Saffy?

Saffron alergă la ușă și încercă să tragă de drugii care o zăvorau.

– Lucy! Trebuie să-i salvez pe Lucy și pe puiul ei!

Ryder o prinse de braț cu blândețe și o trase ferm lângă el.

– Saffron, șopti el cu glas răgușit, nu putem face nimic acum pentru Lucy.

– Nu poți să-i oprești? Te rog! Nu poți să-i oprești, Ryder?

Nu avea ce răspuns să-i ofere. Le strânse în brațe pe cele două fete, Saffron de-o parte și Rebecca de cealaltă. Ele se agățară de el, privind cum mulțimea se înghesuia la poarta ce ducea la menajerie și încerca să o deschidă. Ușa solidă se împotrivea eforturilor lor, așa că nubianul îi împinse pe toți cu umerii într-o parte. Se pregăti dinaintea acesteia și o zgudui până când zăngăni în cadru, dar nu cedă. Păși înapoi, porni în fugă și se izbi de ea cu umărul masiv. Balamalele fură smulse din toc și ușa se deschise.

Ali, bătrânul îngrijitor, stătea în cadrul uşii deschise cu o sabie ruginită în mâini.

– Ali, bătrân neghiob, gemu Ryder şi încercă să le întoarcă pe fete cu spatele ca să nu vadă ce avea să se întâmple.

Dar ele, pământii la faţă, se împotriviră şi se uitară prin gaură.

Ali ridică sabia deasupra capului.

– Plecaţi cu toţii! Nu o să intraţi aici. Vocea lui era tremurătoare şi ascuţită. Nu o să vă las să vă atingeţi de minunile mele.

Merse şchiopătând spre uriaş, ameninţându-l cu arma îndoită. „Zdrobitorul de oase" întinse un braţ gros şi apucă încheietura în care bătrânul ţinea sabia. O scuturâ cu putere şi auzi osul din antebraţul bătrânului trosnind. Sabia ruginită căzu la picioarele lui. Folosindu-se de braţul rupt ca de un mâner, „Zdrobitorul de oase" ridică trupul lui Ali deasupra capului şi-l aruncă în tocul uşii cu o forţă atât de mare, încât coastele i se frânseră ca vreascurile uscate. Apoi dădu drumul corpului stâlcit şi păşi peste el. Mulţimea năvăli după el în menajerie, izbind în capul lui Ali cu bâta sau cu sabia în timp ce treceau pe lângă el.

Un muget îngrozitor de lăcomie şi de foame se ridică din menajerie când gloata văzu şirurile de cuşti şi animalele speriate dinăuntru.

– Mâncare! Carne! strigă harpia. V-am promis un ospăţ de carne roşie şi proaspătă. E aici pentru voi.

Fugi la cea mai apropiată cuşcă şi deschise uşa cu o smucitură. Era plină de papagali roşii şi cenuşii, care se învârteau într-un nor gălăgios de aripi. Femeia sări înăuntru şi-i lovi cu biciul, doborându-i pe podeaua cuştii şi călcându-i cu picioarele osoase.

Mulţimea îi urmă exemplul, deschizând cuştile maimuţelor îngrozite şi lovindu-le cu bâtele în timp ce săreau încolo şi-ncoace. Apoi atacară îngrăditurile şi ţarcurile antilopelor.

Din baracă, auzeau tot ce se întâmpla. Peste zgomotul cuștilor sparte și rumoarea mulțimii, Saffron reușea să identifice vocile înspăimântate ale vietăților ei preferate: țipetele papagalilor și urletele maimuțelor.

– E Lucy, biata și draga mea Lucy, suspină ea. Nu o pot mânca. Spune-mi că nu o vor mânca pe Lucy.

Ryder o îmbrățișă, dar nu găsi cuvinte ca s-o consoleze.

Urmară apoi behăitul sălbatic și mugetele de durere ale animalelor mai mari.

– E Victoria, antilopa mea bongo! Saffron se smuci din nou. Lasă-mă să mă duc! Te rog, trebuie s-o salvez.

Femela bongo țâșni prin porțile menajeriei, unde cadavrul bătrânului Ali zăcea încă în praful însângerat. Probabil că scăpase din țarc când gloata îl dărâmase; părea nevătămată.

– Fugi, Victoria! țipă Saffron. Fugi, puiul meu!

Mai mulți bărbați și femei alergau după ea cu sulițe și săbii. Animalul minunat colorat văzu poarta deschisă în față și coti într-acolo, cu pielea lucioasă sclipind în tonuri închise de castaniu, brăzdată de dungi albe ca laptele, cu urechile ciulite și ochii mari și negri plini de groază. Aproape ajunsese la poarta deschisă când unul dintre sulițași se opri, dând umerii înapoi, îndreptă mâna stângă spre ea, în timp ce pe dreapta o lăsă în spate, cu sulița în palmă. Își împinse greutatea în față și sulița zbură într-un arc înalt, apoi ținti animalul. Vârful suliței o lovi exact în fața crupei. Probabil că nimeri șira spinării, pentru că picioarele din spate, paralizate, cedară, iar antilopa rămase nemișcată pe picioarele din față.

Un urlet de triumf se înălță dintre vânători, care se înghesuiră în jurul animalului mutilat. Nu făcură niciun efort să-i curme suferința, ci tăiară bucăți din carnea ei în timp ce era încă vie. Nubianul se apropie în goană și, cu o lovitură de sabie, îi despică burta de parcă ar fi fost o pungă. Sacul palid al stomacului și funiile răsucite ale intestinelor

ieşiră prin rană. Oamenii le scoaseră febril şi le devorară cu lăcomie. Conţinutul gălbui al intestinelor necurăţate se amesteca acum cu sângele, curgându-le dintre buze şi fălci în timp ce mestecau.

Rebecca simţi că vomită văzând scena şi îşi întoarse faţa, dar Saffron privi până când antilopa se prăbuşi, în cele din urmă, cu gloata roind deasupra ei ca un stol de vulturi. De pe poarta menajeriei, alţi oameni ieşeau în fugă cu bucăţi însângerate de carne şi cu leşuri zdrobite de păsări şi maimuţe. Încercau să fugă înainte de a li se alătura şi întârziaţii de pe străzile oraşului. Era prea târziu: în complex izbucniră imediat certuri şi bătăi sălbatice. Saffron văzu un copil năpustindu-se la o bucăţică de carne. Şi-o îndesă în gură şi încercă să o înghită. Dar femeia care o scăpase din mână sări la el şi îl plesni până când îl forţă să o scuipe. Înainte să apuce să o ia din praf, altcineva o înhăţă şi fugi spre poartă, iar femeia porni la goană după noul hoţ.

Alt grup dărâmă uşa şopronului, unde se afla turta verde făcută în ziua aceea. Adunară nenumărate bucăţi în cămăşi, dar, înainte să apuce să fugă cu ele, harpia se năpusti spre ei. Părea să se fi ridicat deasupra nevoii de a găsi hrană şi alerga printre ei, lovind la întâmplare cu biciul şi ţipând: „E otrava şeitanului! Aruncaţi-o în foc! Aruncaţi-o la latrine, unde-i e locul!" Deşi câţiva fugiră cu prada, harpia îi forţă pe cei mai mulţi să-şi arunce bucăţile în focurile de gătit sau în gropile pentru latrină.

– A distrus tot. Ce risipă ruşinoasă! strigă Rebecca îndurerată. Şi îi pune să spargă cazanele. Acum o să murim cu toţii de foame.

Ryder o privea neajutorat pe femeia dezlănţuită. Era atât de periculoasă şi de nebună, încât putea stârni în orice clipă o nouă explozie de patimă ucigaşă. Cu toate acestea, cea mai mare parte a mulţimii dispăruse şi părea că revolta avea să se stingă în curând de la sine.

Deşi stricăciunile provocate erau cumplite, Ryder se consola întru câtva cu faptul că nu făceau niciun efort pentru a lua fildeşul. În mod clar, era prea greu ca să-l care de acolo. Cea mai mare parte a bunurilor valoroase erau încuiate în seiful din baracă. De îndată ce *Ibisul temerar* era capabil să navigheze din nou, avea să încarce tot ce mai rămăsese acolo şi să fugă imediat.

Dar harpia încă dădea târcoale prin curte, oprindu-se la fiecare câteva minute să scuture biciul spre baracă şi să strige blesteme şi insulte spre feţele albe pe care le vedea prin găuri. Când se opri la uşa atelierului, Ryder nu fu foarte alarmat. O parte dintre jefuitori intraseră acolo, însă ieşiseră în scurt timp. Acolo nu era nimic de mâncare pentru ei, nimic de vreo valoare evidentă ce putea fi luat. Harpia rămase în atelier doar un minut, apoi ieşi afară în grabă şi strigă în curte după luptătorul nubian. Ca o gorilă dresată care ascultă de dresor, acesta traversă curtea cu pasul legănat şi greoi. Ea îl conduse în atelier. Când nubianul ieşi din nou, ducea o povară atât de grea, încât picioarele i se îndoiau sub greutatea ei.

– Priviţi! strigă Jock consternat.

Era o povară care ar fi avut nevoie de forţa a cinci oameni obişnuiţi, dar nubianul căra cu uşurinţă conducta principală de aburi de pe *Ibisul temerar*. Jock muncea de luni întregi la componenta aceea, iar acum era pregătită pentru a fi reinstalată pe vapor.

Harpia ţipă spre baracă:

– Credeţi că o să scăpaţi de furia Mahdiului? Credeţi că o să fugiţi cu vaporaşul vostru? O să aruncăm lucrul ăsta în Nil. Când va veni Mahdiul, cadavrele voastre albe de leproşi vor putrezi pe străzile din Khartoum. Nici vulturii nu le vor mânca.

Îl împinse pe nubianul uriaş spre porţi ca pe un bou.

– Nici măcar el nu o poate căra până la râu! exclamă Ryder.

Dar harpia chema acum pe alţii să-l ajute, iar câţiva alergau să-i sară în ajutor.

– Vă dau cuvântul meu solemn că nu duce nicăieri conducta mea de aburi, mârâi Jock.

Ridică puşca Martini-Henry, apoi bubuitura împuşcăturii în spaţiul îngust al camerei le asurzi urechile. Puşca se smuci în spate şi miasma dulceagă a fumului de praf de puşcă le înţepă nările.

Nubianul ajunsese la porţi. Era la mai puţin de cincizeci de metri de gaură. Glonţul greu de plumb îl nimeri în spatele urechii, spre creier. Într-un nor roz de ţesut umed, ieşi prin orbita dreaptă. Bărbatul se prăbuşi, iar greutatea conductei de aburi îi ţintui cadavrul în argila încinsă de soare.

– L-ai omorât, exclamă Ryder uimit.

– Am ţintit spre el, nu? zise Jock aspru. Normal că l-am omorât!

Cu degetul mare plin de bătături, împinse încă un cartuş în închizătorul puştii.

– Şi o să omor pe oricine se atinge de motorul meu.

În curte se instală o linişte neaşteptată. Răsculaţii aproape că uitaseră de prezenţa prizonierilor albi din baracă. Se uitau uluiţi la cadavrul uriaş, pe jumătate gol.

Harpia era singura care îşi păstrase cumpătul. Smulse un topor din mâna bărbatului cel mai apropiat de ea şi se năpusti la ţeavă. Una dintre numeroasele îndatoriri ale femeii sudaneze era să taie lemne de foc pentru gospodărie. Când prima lovitură de topor se izbi cu zgomot de conducta de aburi, Jock îşi dădu seama că era expertă. Ridică toporul din nou şi lovi exact în acelaşi loc. Jock văzu că ţintea una dintre sudurile lui. Metalul de acolo era decălit de căldura torţei. Deja începea să cedeze. Încă două sau trei lovituri ca aceea aveau să-l străpungă şi să-l distorsioneze. Jock ar fi avut nevoie de zile întregi ca să repare stricăciunile.

Dacă nu făcea atunci ceva ca s-o oprească, putea să ajungă de nereparat.

– Nu mai accept prostiile astea, murmură el.

Ryder îl văzu ridicând puşca din nou.

– Nu trage! strigă el. Jock, *nu o împuşca.*

– Prea târziu! spuse Jock fără vreo urmă de regret în glas, apoi puşca Martini-Henry se smuci din nou şi răsună în mâinile lui.

Glonţul o nimeri pe harpie în piept şi o aruncă în zid. Rămase acolo cu gura căscată, cu ţipătul blocat pentru totdeauna în gât. Apoi alunecă în jos pe zid, lăsând o dâră lungă şi deschisă la culoare pe var.

Răsculaţii rămaşi priveau consternaţi spre cadavrele celor două căpetenii. Răzbunarea venise repede şi pe neaşteptate. Când avea să răsune următoarea detunătură şi cine avea să cadă? Se auzi apoi un vaiet de spaimă şi toţi alergară spre porţi.

– Pune-i pe fugă!

Ryder se hotărî resemnat să profite la maximum de gestul pripit al lui Jock. Apucă propria puşcă şi trase spre capetele răsculaţilor. În câteva minute, curtea era goală, cu excepţia harpiei şi a nubianului.

Ryder deschise uşa cu grijă şi îi spuse Rebeccăi:

– Ţine-o pe Saffron aici, cu tine, până ştiu că e în regulă să ieşiţi.

Cu puştile încărcate şi ridicate, pregătiţi să tragă la repezeală, bărbaţii ieşiră în complex să se asigure că nu mai pândea niciun pericol. Jock alergă la conducta de aburi şi îngenunche lângă ea. Se uită neliniştit la loviturile de topor din metal, apoi îşi scoase basca unsuroasă de pe cap şi studie din nou semnele.

– N-a făcut o pagubă prea mare.

Săltă conducta grea la fel de uşor cum o făcuse şi nubianul şi o duse cu mare grijă înapoi în atelier.

Ryder se apropie de cele două cadavre. Harpia avea spatele sprijinit de perete, ochii și gura deschise și o expresie oarecum curioasă. O împunse cu vârful cizmei. Ea se răsturnă pe burtă și rămase nemișcată. Ar fi putut vârî pumnul strâns în gaura adâncă și neagră de glonț dintre omoplații ei. Nu era nevoie să-l examineze pe nubian. Capul lui zăcea într-o baltă formată din propriul creier.

– Nu sunt de acord, dar n-ai tras rău deloc, Jock, bombăni el, apoi îl strigă pe Bacheet. Aruncă-i în fluviu. Se vor ocupa crocodilii de ei. Nu-i nevoie să raportăm asta. Pașa Gordon e un om ocupat. Nu vrem să-i dăm mai multă bătaie de cap decât are deja.

Așteptă până când Bacheet și arabii lui târâră cadavrele afară din curte, pe porțile care duceau spre canal, apoi se întoarse la baracă și deschise ușa.

– E totul în siguranță. Puteți ieși.

Saffron alergă pe lângă el și fugi spre porțile menajeriei. Bătrânul Ali zăcea încovrigat lângă stâlpul porții. Fusese prietenul ei. Iubise animalele la fel de mult ca și ea și o învățase cum să aibă grijă de ele. Se așeză în genunchi lângă cadavrul lui. În lunile de după începerea asediului, se confruntase cu moartea în toate formele ei hidoase, dar acum simți că-i vine rău când se uită la trupul prietenului ei. Răsculații îi zdrobiseră capul până când ajunsese diform.

– Bietul Ali, șopti ea. Ai murit pentru animalele tale. Dumnezeu să te aibă în paza Lui! Găsi turbanul lui îmbibat de sânge și-i acoperi fața. Mergi în pace! spuse ea în arabă.

Intră apoi în menajerie. Acolo se opri din nou, privind în jur la distrugeri până când genunchii i se înmuiară. Toate cuștile fuseseră sparte și toate animalele dispăruseră. Nori de muște albastre zumzăiau peste băltoacele de sânge, care se uscau și se încingeau în soarele deșertului. Saffron se înarmă cu putere și merse spre șirurile de cuști goale.

– Lucy! striga ea în timp ce mergea, imitând chiţăitul special de recunoaştere al maimuţei. Billy! Billy, puiule, unde eşti?

Ajunse apoi la cuşca lui Lucy. Uşa fusese smulsă şi cuşca era goală. Rămase jelind în faţa ei. Era atât de mică atunci când mama ei murise, încât abia îşi mai aducea aminte, dar ştia că nu se simţise la fel de pustiită ca acum.

– N-ar fi putut face asta. E atât de crud!

Ştia că, dacă mai rămânea acolo, avea să înceapă să se smiorcăie şi tatăl ei s-ar fi ruşinat. Mai era un singur loc de cercetat în menajerie. Se duse la şopronul cu hrană din capătul opus al îngrăditurii.

– Lucy! strigă ea. Billy, unde eşti, puiule?

Se uită cu atenţie prin întuneric.

– Billy!

Scoase chiţăitul de maimuţă şi o siluetă mică şi întunecată ţâşni de după un morman de paie. Dintr-un salt îi aterizează în poală, apoi se căţără pe umărul ei şi chiţăi încetişor ca răspuns la chemarea ei.

– Billy! şopti Saffron. Eşti teafăr!

Se prăbuşi la podea şi strânse trupul mic şi pufos la piept. În ciuda a tot ce-i spusese tatăl ei, începu să plângă, nemaiputându-se opri.

Înainte de răsărit, a doua zi de dimineaţă, imediat ce clopotele bisericii anunţară sfârşitul stingerii, Ryder auzi voci de femei în curte, urmate de uşa trântită a şopronului pentru turtă verde. Şterse spuma de pe lamă pe cârpa de spălat şi trecu ultima dată peste umflătura mărului lui Adam, ajungând până la falcă. Examină imaginea proaspăt rasă în oglinda mică şi mormăi resemnat. În ciuda atingerii lamei, falca lui era tot albastră. Nu toată lumea putea să aibă favoriţi ca ai soldăţelului frumos, se gândi el. Închise briciul,

îl așează cu grijă pe bucata de catifea din caseta specială de piele și închise capacul. Apoi ieși din încăperile lui din baracă și se duse în curte.

Se uită spre poarta menajeriei și simți un val nou de jale și de mânie gândindu-se la măcelărirea nejustificată a animalelor lui. Nu se putea îndura încă să meargă în îngrăditură. Măcar Bacheet luase trupul bătrânului Ali și-l îngropase înainte de apusul soarelui, cu o zi în urmă, potrivit legilor Islamului.

Bacheet și oamenii lui adunau acum colții de fildeș din locul unde erau stivuiți, lângă peretele interior, și îi cărau înapoi în depozit. Ryder îl chemă pe Bacheet la el și merseră împreună să inspecteze porțile principale. Mai rămâneseră din ele doar câteva scânduri carbonizate.

– Trebuie să abandonăm tot din împrejmuirea exterioară, decise Ryder. O să ne mutăm în fortificațiile interioare. Porțile sunt puternice și solide. Putem să le apărăm.

Îl lăsă pe Bacheet să îndeplinească ordinele și se îndreptă spre atelier.

În ultima jumătate de oră, auzise loviturile de ciocan ale lui Jock pe metalul de pe nicovală, dar acum era liniște. Se uită din ușă: Jock McCrump tocmai aprinsese flacăra albastră de acetilenă a torței de sudat și își punea la ochi ochelarii cu sticlă fumurie. Se uită la Ryder și spuse:

– Vulpea aia bătrână putea să dea cu toporul ca un tăietor de lemn și avea forță în pumni ca John L. Sullivan însuși. O să dureze două sau trei zile să repar asta. Acum, tai-o de aici.

Se aplecă deasupra conductei avariate și trecu flacăra peste crăpătura din metal.

– Suntem într-o dispoziție proastă azi, nu?

– N-am motiv să râd și să dansez. Ar fi trebuit să mă lași s-o împușc înainte să facă asta.

Ryder chicoti. Erau împreună de mult timp și își cunoșteau metehnele unul altuia. Îl lăsă pe Jock să-și facă treaba și

se duse în şopronul unde se făcea turta verde. Nazeera şi cele trei surori Benbrook erau acolo. Purtau şorţuri de lucru şi mănuşi pe care şi le făcuseră singure şi încercau să restabilească ordinea în bucătăria devastată.

– Bună dimineaţa, Ryder, îi zâmbi Rebecca.

Ryder era surprins de căldura salutului ei şi fu fericit că încă îi folosea prenumele.

– Bună dimineaţa, domnişoară Benbrook.

– Mi-ar face plăcere dacă, pe viitor, mi-ai spune pe numele de botez. Având în vedere cum ne-ai protejat ieri pe mine şi pe sora mea, mă gândesc că nu mai avem de ce să ne formalizăm.

– Puţinul pe care l-am putut face n-a fost decât datoria mea.

– Am fost foarte mulţumită văzând că te arăţi atât de reţinut să faci uz de forţă. Un bărbat inferior ar fi transformat revolta într-un masacru. Tu ai omenia de a-ţi da seama că bieţii oameni au fost împinşi spre violenţă de dilema cumplită în care erau prinşi. Cu toate acestea, aş vrea să-mi exprim compătimirea pentru pierderile mari pe care le-ai suferit.

Saffron o asculta nerăbdătoare pe sora ei mai mare. Nu era încântată de noua căldură dintre Rebecca şi Ryder. „Mi-a spus că-l dispreţuieşte, iar acum gângureşte la el ca o porumbiţă", îşi zise ea.

– Ar fi trebuit să-i împuşti pe toţi, nu doar pe cei doi, spuse ea cu acreală. Atunci, poate am fi salvat-o pe Lucy.

– Billy nu pare să fi suferit. Expresia severă a lui Saffron se îmblânzi şi Ryder profită imediat. Cum o să-l hrăneşti? Încă nu e înţărcat, spuse el cu o atenţie binevoitoare.

– Nazeera a găsit o femeie care şi-a pierdut pruncul din cauza holerei. O plătim ca să-l hrănească pe Billy şi el se îndoapă cu laptele ei ca un purceluş, răspunse Saffron.

Rebecca roşi.

– Sunt sigură că Ryder nu vrea să audă toate aceste detalii înfiorătoare, spuse sora ei strâmbând din nas.

– Atunci, n-ar fi trebuit să mă întrebe, răspunse Saffron cu înţelepciune. În orice caz, cu toţii ştim cum sunt hrăniţi copiii, aşa că nu înţeleg de ce te înroşeşti, Becky.

Ryder privi în jur, căutând o cale de scăpare, şi imediat se ivi una.

– Bună dimineaţa, Amber. Ai pierdut toată distracţia de ieri.

Dar Saffron nu voia să piardă atenţia lui Ryder în favoarea altei surori.

– Nu-i da atenţie, spuse ea. E morocănoasă de când a plecat căpitanul Ballantyne. Înainte ca Amber să protesteze, continuă voioasă: Toate femeile sudaneze au fugit. Nu se mai întorc să muncească aici. Au fost ameninţate de oamenii răi din oraş, care spun că facem munca diavolului când gătim turta verde.

Ryder se uită îngrijorat la Rebecca.

– E adevărat?

– Mă tem că da. Au fost prea speriate ca să ne spună chiar ele. Dar una s-a dus la Nazeera. Chiar şi aşa, şi-a asumat un mare risc. Spune că simpatizanţii dervişilor din oraş au descoperit cât de valoroasă e turta verde pentru supravieţuirea noastră şi încearcă să ne împiedice s-o mai facem. Femeia aceea şi luptătorul nubian care au condus revolta împotriva ta erau mahdişti.

– Asta explică multe, zise Ryder dând din cap. Dar ce aveţi de gând să faceţi?

– O să continuăm singure, răspunse Rebecca simplu.

– Doar voi trei?

– Patru, cu Nazeera. Ea nu se teme. Noi, cei din familia Benbrook, nu abandonăm aşa uşor. Am găsit două cazane care nu au fost sparte şi prima tură de turtă verde o să fie gata în seara asta.

– Pasarea ierburilor e o muncă grea, protestă el.

– Atunci, ar trebui să ne laşi să ne vedem de treabă, Ryder, spuse Rebecca. De ce nu te duci să-l ajuţi pe domnul McCrump?

– Un bărbat ştie când nu e dorit în bucătărie.

Ryder îşi înclină pălăria şi se întoarse grăbit în atelier.

Puţin după prânz, Jock îşi aşeză ochelarii de sudat în vârful capului şi zâmbi pentru prima dată în ziua aceea.

– Ei bine, căpitane, e tot ce-am putut să fac. Poate o să reziste fără să explodeze sub presiune, ca să ne facă încă o baie cu aburi. Putem doar să ne rugăm la Atotputernic.

Încărcară arborele de transmisie şi conducta de aburi într-o cotigă şi le acoperiră cu o foaie de cort, ca să le ascundă de ochii agenţilor dervişi în timp ce treceau cu ele pe străzi. În oraş nu mai erau animale de povară. Muriseră toate de foame sau fuseseră mâncate. Ryder merse cu Jock, Bacheet şi cu arabii la oiştea cotigii şi o rostogoliră împreună spre locul de pe chei unde se afla *Ibisul temerar*. La lumina felinarului, lucrară în camera motoarelor mult după lăsarea întunericului. Când până şi Jock fu răpus de epuizare, se întinseră pe plăcile de oţel de pe punte şi furară câteva ore de somn.

Se treziră în zori. Traista cu mâncare era aproape goală, dar Ryder îi porunci lui Bacheet să le împartă oamenilor câteva smochine şi bucăţi de peşte afumat la micul dejun. Apoi se întoarseră la lucru în camera motoarelor. Pe la mijlocul dimineţii, Saffron şi Amber veniră în port. Aveau două bucăţi mici de turtă verde proaspătă ascunse în cutia cu creioane colorate a lui Saffron.

– Le-am pus acolo pentru că nu voiam să ştie nimeni ce facem. E prima tură, anunţă Saffron mândră. Ridică mâinile: Priviţi!

Amber îi urmă exemplul.

Ryder văzu băşici în palmele lor.

– Eroinele mele!

Erau doar câteva guri de fiecare, dar fură de ajuns ca să le sporească energia scăzută. Saffron şi Amber se aşezară cu Ryder pe marginea punţii, cu picioarele atârnând peste margine, privindu-l cum mânca. Era înduioşat de satisfacţia feminină pe care o simţeau, chiar şi la vârsta lor, hrănind un bărbat. Se uitau la fiecare bucăţică de turtă care îi ajungea la gură, aşa cum făcea mama lui cu mulţi ani în urmă.

– Îmi pare rău, dar asta e tot, spuse Saffron când termină de mâncat. O să mai facem mâine.

– A fost delicioasă, răspunse el. Cel mai bun lot de până acum.

Saffron părea mulţumită. Îşi trase genunchii la bărbie şi-şi cuprinse picioarele subţiri cu braţele.

– Mi se pare dezgustător când mă gândesc cum se îndoapă acolo dervişii aceia oribili. Se ridică fără nicio tragere de inimă şi-şi netezi fustele. Hai, Amber! Trebuie să ne întoarcem, altfel Becky o să ne tragă o săpuneală.

Mult după plecarea gemenelor, în timp ce bărbaţii se chinuiau să manevreze în spaţiul îngust din camera motoarelor arborele lung în suportul lui, Ryder se gândi la remarca întâmplătoare a lui Saffron.

Era pe la mijlocul după-amiezii când Jock anunţă, în sfârşit, că era relativ optimist şi că, de data asta, motorul putea să funcţioneze după voia oamenilor şi a lui Dumnezeu. Membrii echipajului aprinseră boilerul şi, în timp ce aşteptau să se adune aburul, Ryder împărţi cu scoţianul unul dintre ultimele trabucuri rămase. Se sprijineau amândoi de balustrada de pe punte, obosiţi şi abătuţi.

Ryder trase îndelung din trabuc, apoi i-l întinse lui Jock.

– Mahdiul are o sută de mii de oameni în tabăra de pe cealaltă parte a fluviului. Spune-mi, Jock, ce crezi că le dă de mâncare? întrebă el.

Jock ţinu fumul în plămâni până când se înroşi la faţă. Într-un târziu, expiră exploziv.

– Ei bine, în primul rând au mii de capete de vite pe care le-au furat, spuse el. Dar cred că aduc sorg din Abisinia, în aval.

– Cu bărcile cu pânze?

– Desigur. Cum altfel?

– Noaptea? insistă Ryder.

– Bineînțeles. Când e noapte fără lună se văd pânzele. E mult trafic pe râu noaptea.

– Jock McCrump, vreau să faci hârdăul ăsta vechi al tău să meargă cu toată puterea aburului cel mai târziu mâine-seară. Și mai devreme de atât dacă vrei.

Jock se uită bănuitor la el, apoi zâmbi. Avea dinții inegali și zdrențuiți ca ai unui rechin-tigru bătrân.

– Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, căpitane, aș zice că pui ceva la cale.

Pe cerul deșertului nu erau nori pe care soarele să-și poată picta magistralele apusuri. Sfera mare și roșie căzu ca o piatră sub linia orizontului și, aproape imediat, noaptea se lăsă peste ținutul încins de căldură. Ryder așteptă până când nu mai putu distinge malul opus al râului, apoi îi dădu ordin lui Bacheet să pregătească parâmele.

Cu acul de pe cadranul motorului fixat pe „foarte încet înainte", scoase *Ibisul temerar* prin intrarea în port, îndreptându-l către cursul principal al râului. De îndată ce simți smucitura curentului, întoarse prora în direcția lui și îi strigă lui Jock comanda „jumătate înainte". În timp ce mergeau împotriva debitului de apă, Ryder asculta neliniștit ritmul motorului. Simțea carena tremurând sub tălpi, dar vibrațiile nu erau dure. Menținu vasul la viteza aceea până ocoliră primul cot al Nilului Albastru și în față apăru o alunecare adâncă a râului.

Respiră adânc și strigă „trei sferturi în față". *Ibisul* răspunse cu eleganța unui toreador care intră țanțoș în arenă. Ryder scoase un oftat prelung de ușurare.

– Ia cârma, Bacheet. Mă duc jos.

Coborî pe scara de tambuchi în camera motoarelor. Jock îndreptă lumina felinarului către arbore, iar Ryder se opri lângă el. Se uitară cum se întorcea în noul locaş. Jock coborî felinarul şi, la lumina lui aurie, verificară conturul coloanei argintii cu atenţie, căutând cel mai mic zvâcnet sau tremur de distorsiune. Ca un giroscop, motorul se învârtea atât de uniform, încât părea că stă pe loc.

Jock înclină capul.

– Ascultă-l cum cântă, căpitane, zise el ridicând glasul peste şuieratul cilindrilor. Mai dulce decât Lily McTavish!

– Cine naiba e Lily McTavish?

– Barmaniţa de la Bull & Bush.

Lui Ryder îi scăpă un hohot de râs.

– Nu mi-am dat seama niciodată ce fin cunoscător de operă eşti, Jock.

– Nu pot să spun că ştiu prea multe despre asta, căpitane, dar recunosc nişte sâni grozavi când îi văd.

– Pot să împing *Ibisul* la putere maximă?

– La fel ca Lily McTavish, cred că-i pregătit pentru orice.

– Mi-ar plăcea să o cunosc pe această Lily.

– Stai la rând după mine, căpitane.

Încă râzând, Ryder se întoarse pe punte şi luă cârma de la Bacheet. Când întoarse indicatorul la „cu toată viteza înainte", *Ibisul* săltă în faţă împotriva curentului.

– Douăsprezece noduri! strigă Ryder bucuros.

Simţi o greutate mare ridicându-i-se de pe umeri: nu mai era prizonier în oraşul înfierbântat Khartoum. Toţi cei aproape cinci mii de kilometri ai Nilului erau ai lui, drumul către libertate şi bogăţie.

Trase mânerul indicatorului la „jumătate înainte" şi continuă să avanseze pe râu; înainte să ajungă la următoarea cotitură largă, numără cinci bărci cu pânze, nave comerciale

încărcate până la refuz, care veneau dinspre ţinuturile înalte din Abisinia către Omdurman. Se întoarse peste curent şi o porni repede înapoi în aval. Apoi strigă prin portavoce către camera motoarelor:

– Jock, urcă încoace să vorbim!

Se sprijiniră amândoi de balustrada de pe punte.

– După ce s-a întâmplat ieri în complex, nu-mi mai asum riscuri. Atitudinea oamenilor e urâtă şi periculoasă. Oraşul e plin de agenţi şi de simpatizanţi ai Mahdiului. Vor afla până dimineaţă că *Ibisul* poate naviga din nou. Trebuie să ne aşteptăm la o tentativă de sabotaj. De acum înainte, trebuie să avem permanent paznici înarmaţi la bord.

– Oricum voiam să fac asta, încuviinţă Jock. Mi-am mutat deja patul şi sacul de voiaj la bord şi o să dorm cu pistolul sub saltea. Fochiştii mei vor sta de pază pe rând.

– Excelent, Jock. Dar, în afară de asta, de îndată ce se luminează destul, vreau să o muţi din port în canal şi să o legi de chei la poarta din spate a complexului. O să fie mai în siguranţă acolo şi mai uşor de încărcat.

– Te gândeşti la fildeşul tău? întrebă Jock.

– La ce altceva? zâmbi Ryder. Dar vreau şi să pot fugi dacă lucrurile se înrăutăţesc iar. O să te aştept să aduci *Ibisul* în sus pe canal la prima rază de lumină.

– Ce-i cu gălăgia asta?

Ryder se trezise cu Bacheet bătând cu pumnul în uşa barăcii.

– Un ofiţer egiptean e aici cu un mesaj de la paşa Gordon, strigă Bacheet.

Ryder simţi un nod în stomac. Nicio veste de la Chinezul Gordon nu putea fi bună. Se întinse după pantaloni şi cizme şi se îmbrăcă.

Egipteanul avea ochii vineți și buza de jos îi era umflată și cojită.

– Ce-ai pățit, căpitane? întrebă Ryder.

– A izbucnit o răscoală din pricina alimentelor la depozitul de arme când generalul a redus rația. M-au lovit în față cu o piatră.

– Am auzi că soldații voștri au împușcat douăzeci de răsculați.

– Nu e adevărat, spuse ofițerul înfierbântat. Ca să restabilească ordinea, generalul a fost forțat să împuște doar doisprezece.

– Câtă cumpătare din partea lui, mormăi Ryder.

– Și dumneata ai avut probleme cu răsculații și ai fost nevoit să tragi, adăugă căpitanul.

– Doar doi, dar înainte de asta mi-au omorât un om.

Ryder era ușurat că împușcăturile de la depozitul de arme erau confirmate: Gordon nu mai era în postura de a-l arăta cu degetul.

– Înțeleg că ai un mesaj pentru mine de la pașa Gordon.

– Generalul dorește să te vadă la Fortul Mukran cât mai curând posibil. Trebuie să te însoțesc acolo. Te rog să te pregătești să plecăm de îndată.

„Școlarul chemat în biroul directorului", își zise Ryder crispat. Își luă pălăria din cuiul de pe perete.

– Foarte bine. Sunt gata!

Gordon stătea în locul său obișnuit de pe parapetul fortului. Era în picioare în spatele telescopului, uitându-se în aval către defileul Shabluka. Două steaguri viu colorate fluturau în bastonul de pavilion al turnului de observație. Roșul, albul și negrul Egiptului erau dominate de roșul, albul și albastrul steagului Marii Britanii.

Gordon se îndreptă şi îl văzu pe Ryder uitându-se în sus.

– Acele steaguri vor fi primele lucruri pe care le va vedea armata de salvare când va veni pe râu. Atunci îşi vor da seama că oraşul e încă în mâinile noastre şi că am rezistat forţelor întunericului şi răului.

– Şi toată lumea va afla, domnule general, ce a realizat un englez singur, aproape fără niciun ajutor. E o poveste despre care se vor scrie multe în analele imperiului.

Ryder intenţionase să fie ironic, dar cumva vorbele lui nu păreau aşa. Era nevoit să recunoască, oricât de puţin îşi dorea, că-l admira pe omuleţul acesta formidabil. Nu simţea nici cea mai mică afecţiune pentru el, dar era permanent uimit de faptele lui.

Gordon ridică o sprânceană căruntă, pe sub care sticlea un ochi albastru şi rece, recunoscând complimentul usturător al unui adversar.

– Am aflat că ai scos vaporul pe râu aseară, ca să-l încerci, şi că ai avut succes, spuse el băţos.

Ryder încuviinţă prudent. Bătrânului diavol nu-i scăpa nimic, se gândi el. Descoperi imediat că-l ura pe acest om la fel de tare ca întotdeauna.

– Sper că asta nu înseamnă că ai de gând să fugi cu el înainte să vină forţele de salvare, zise Gordon.

– Mi-a trecut prin cap acest gând.

– Domnule Courtney, în ciuda instinctelor dumitale de mercenar, ai adus, poate fără să vrei, o contribuţie semnificativă la apărarea oraşului meu. Producţia ta de turtă verde – dezgustătoare, dar hrănitoare – a fost în sine de mare ajutor. Ai şi alte resurse la dispoziţia dumitale care ar putea salva vieţi, zise Gordon privindu-l fix.

Ryder se uită la rândul său în ochii de safir ai generalului şi răspunse:

– Într-adevăr, domnule general, şi simt că am făcut cât de mult am putut. Cu toate acestea, am presimţirea că o să încerci să mă convingi de contrariu.

– Am nevoie să rămâi în oraş. Nu vreau să fiu nevoit să-ţi rechiziţionez vasul, dar nu voi ezita s-o fac dacă mă sfidezi.

– Ah! zise Ryder dând din cap. Ăsta e un argument convingător. Pot să sugerez un compromis, domnule general?

– Sunt un om rezonabil, spuse Gordon înclinând capul, şi sunt mereu gata să ascult o judecată înţeleaptă.

„Asta nu e părerea generală", se gândi Ryder, dar răspunse pe un ton uniform:

– Dacă pot să vă ajut la fel ca şi până acum, mă lăsaţi să ies din Khartoum cu vaporul oricând doresc, cu încărcătura şi pasagerii aleşi de mine, fără restricţii?

– Ah, da! Cred că te-ai împrietenit cu fiicele lui David Benbrook, zâmbi Gordon sumbru, şi ştiu că ai câteva tone de fildeş în depozit. Aceştia ar fi pasagerii şi încărcătura, nu-i aşa?

– David Benbrook şi cele trei tinere doamne vor fi printre cei invitaţi să navigheze împreună cu mine. Sunt sigur că nu ar intra în conflict cu simţul dumitale cavaleresc.

– Şi care este, domnule, partea ta de rămăşag? Ce oferi?

– Un minimum de zece tone de sorg – destul cât să hrănim populaţia până la sosirea forţei de salvare şi să amânăm alte revolte. Mă plătiţi cu doisprezece şilingi pe sac, bani gheaţă.

Faţa lui Gordon se întunecă.

– Întotdeauna am bănuit că ai o rezervă ascunsă de cereale.

– Nu am o rezervă ascunsă, dar o să risc nava şi viaţa mea ca să le obţin pentru dumneata. Drept răsplată, vreau cuvântul dumitale de onoare, de gentleman şi de ofiţer al

reginei că la livrarea celor zece tone de sorg o să fiu plătit cu preţul stabilit şi că o să mi se permită să plec din Khartoum. Consider că e un târg cinstit şi că nu aveţi nimic de pierdut dacă sunteţi de acord.

Ryder întinsese o foaie de cort neagră peste suprastructura albă a *Ibisului,* mânjindu-i carena deasupra liniei de plutire cu noroi negru de râu. Folosindu-se de prăjini lungi de bambus, îl împinseseră în linişte prin canalul puţin adânc până în largul fluviului. Camuflat astfel, se contopea atât de bine cu întunericul, încât până şi în lumina puternică a stelelor era aproape invizibil de la o distanţă mai mare de o sută de metri. Când alunecă purtat de curentul principal al fluviului, iar prăjinile lungi nu mai atinseră fundul, Ryder strigă la Jock în camera motoarelor, cerându-i să fixeze indicatorul pe „la jumătate în faţă". Apoi se întoarse cu prora spre amonte şi navigă spre est pe Nilul Albastru. Evita intenţionat braţul principal al Nilului Alb, pentru că bateriile artileriei dervişe erau concentrate toate spre orice apropiere din nord. Era limpede că deja se aşteptau la sosirea canonierelor britanice din direcţia aceea. Totuşi, dând asemenea dispoziţii, lăsaseră nepăzite celelalte braţe ale fluviului, către est şi sud. Până să-şi dea seama dervişii de greşeală, *Ibisul temerar* avea la dispoziţie mii de kilometri de fluviu.

Toate bărcile care veneau pe Nilul Albastru aveau să fie din Abisinia. La fel ca şi Ryder, erau negustori cinstiţi şi muncitori care îşi vindeau cerealele acelora care le ofereau mai mult. Bineînţeles, era regretabil că principalul lor client era Mahdiul.

Ryder întoarse *Ibisul* întunecat de-a curmezişul râului. Din motive evidente, căpitanii bărcilor cu grâne se ţineau aproape de malul cel mai îndepărtat de Khartoum. Ryder şi Bacheet se uitau în faţă, căutând să vadă apariţia pânzelor

sau sclipirea luminii stelelor pe una dintre velele latine din fibre de stuf. Pe Ryder îl dureau plămânii de dorul unui trabuc bun, dar rezerva lui se micşora. „Mai răruţ, că-i mai drăguţ, îşi zise el cu tristeţe. S-ar putea să ajung să fumez tutun turcesc cu narghileaua. Cum au mai decăzut cei măreţi în lumea asta!"

Bacheet îi atinse braţul.

– Primul peştişor înoată în plasa noastră, murmură el.

Ryder se uită la vasul ce se materializa în apele întunecate şi şopti plin de regret:

– O barcă mică de pescuit. Se scufundă puţin în apă. Nu are încărcătură la bord. O lăsăm să treacă.

Învârti cârma şi se îndepărtă de ea.

De pe vasul mai mic se auzi un strigăt slab:

– În numele Domnului, ce navă sunteţi?

– Mergeţi în pace şi cu binecuvântările lui Allah, le strigă Bacheet.

Navigară mai departe. Când ajunseră la prima cotitură largă a râului, la trei kilometri de oraş, o altă carenă apăru ca prin farmec din noapte. Se apropiau atât de repede, încât Ryder avu doar câteva secunde ca să ia o decizie. Era o barcă mare cu pânze, lată la mijloc şi scufundată adânc în apă. Avea doar treizeci de centimetri de bord liber. În lumina stelelor, siajul făcea spumă în spate, aproape plescăind peste sparge-val.

– Plină de încărcătură, zise Ryder cu o satisfacţie tăcută. Asta e pentru noi.

Se întoarse brusc către pradă şi, când se apropiară, se auzi un strigăt de alarmă dinspre timonier. Când carena de oţel luă contact brusc cu latura de lemn a bărcii cu pânze, cele trei cârlige grele zburară de pe *Ibis* şi se izbiră de punte. Se înfipseră şi se agăţară de parapete, legând cele două nave una de alta. Cu o explozie de forţă şi ţinând cârma întoarsă

de tot spre stânga, Ryder forţă prora bărcii să se răsucească peste curent, pierzând vântul din vele, astfel încât ajunse să se legene neajutorată. Apoi oamenii lui dădură năvală peste balustradă.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, echipajul bărcii era legat fedeleş. Ryder sări pe punte exact când căpitanul ieşea din cabina sa de la pupă. Ryder îl recunoscu imediat.

– Ras Hailu! exclamă el, apoi îl salută în amharică: Văd că eşti sănătos.

Abisinianul tresări de spaimă, apoi îl recunoscu pe Ryder.

– Al-Sakhawi! Deci ai devenit pirat.

– Nu sunt pirat, dar tu ai făcut afaceri cu unul. Aud că Mahdiul te înşală la preţul sorgului. Îl luă de braţ pe Ras Hailu. Vino la bordul vaporului. Hai să bem o cafeluţă şi să discutăm afaceri!

Jock ţinu cele două vase la mijlocul apei în timp ce stătură de vorbă în cabina *Ibisului*. După un schimb decent de formalităţi, Ryder deschise subiectul principal.

– Cum se face că tu, un creştin evlavios şi prinţ al casei Menelik, faci afaceri cu un fanatic care conduce *jihadul* împotriva Bisericii tale şi a compatrioţilor tăi?

– Sunt copleşit de ruşine, mărturisi Ras Hailu, dar, creştin sau musulman, banii sunt tot bani şi profitul e tot profit.

– Ce preţ îţi oferă ticălosul de Mahdiu?

Ras Hailu părea mâhnit, dar ochii îi priveau cu viclenie în lumina lămpii.

– Opt şilingi pe sac, livraţi la Omdurman.

– De la creştin la creştin, de la un prieten vechi la altul, cât m-ar costa pe mine dacă te-aş plăti în arginţi Maria Terezia?

Amândoi se bucurau să se târguiască, fiindcă negoţul era în sângele lor, dar de data asta era totul prea scurt ca să poată savura. Se iveau zorile în doar câteva ore. Se tocmiră la nouă şilingi, amândoi plecând astfel mulţumiţi. Jock trase

barca într-un golf liniştit de pe cursul principal, cunoscut drept Laguna Peştişorilor. Protejaţi de tufele de papirus, se apucară să transbordeze încărcătura de sorg pe vapor. Le luă toată ziua, fiindcă barca era plină ochi.

La lăsarea întunericului, Ryder şi Ras Hailu se îmbrăţişară călduros şi se despărţiră. Barca prinse briza serii şi navigă în sus pe Nilul Albastru spre graniţa cu Abisinia. Ryder porni cu *Ibisul* în aval spre Khartoum. Era atât de plin, încât fură nevoiţi să îl tragă de pe malul canalului şi să ancoreze în spatele complexului.

De îndată ce se anunţă stingerea, Ryder îl trimise pe Bacheet cu un mesaj la generalul Gordon. Într-o oră, generalul era deja sosit pe malul canalului, însoţit de o sută de soldaţi egipteni, pe care îi organiză rapid într-un lanţ care să descarce sacii de sorg. Munca se desfăşura cu repeziciune, iar Ryder număra fiecare sac şi nota în carneţelul său roşu.

– După calculele mele, domnule general, e cu mult mai mult decât cantitatea stabilită. Aruncă un ochi spre coloana de cifre, cu iuţeala unui contabil. Chiar şi cu greutatea sacilor redusă cu zece la sută, sunt mai degrabă douăsprezece tone decât zece.

Gordon râse – un sunet rar, căci Chinezul Gordon nu avea înclinaţii spre frivolitate.

– Domnule Courtney, cu siguranţă nu sugerezi să-i returnez Mahdiului surplusul, nu-i aşa?

– Nu, domnule. Sugerez că am dreptul la o recompensă pentru adaos, răspunse Ryder.

Râsul lui Gordon încetă brusc.

– Trebuie să existe o limită a avariţiei tale, domnule.

– I-am dat Cezarului ce i se cuvenea. Gordon se încruntă auzind aluzia biblică, dar Ryder continuă netulburat: Şi acum aş vrea să păstrez o tonă de sorg pentru uzul personal. Complexul meu a fost prădat de răsculaţi. Oamenii sunt la

fel de aproape de înfometare ca oricare alţii din oraş. Am datoria de a le asigura hrana ca şi cum ar fi familia mea. În ceea ce mă priveşte, asta nu înseamnă avariţie.

Se tocmiră cu viclenie şi, într-un târziu, Gordon ridică mâinile exasperat.

– Foarte bine, fie. Păstrează două sute de saci pentru tine şi fii recunoscător pentru generozitatea mea. Poţi să vii la fort să încasezi shekelii tăi de Iudă.

Plecă tropăind spre depozitul de arme. Voia să vadă preţioasele cereale în siguranţă între ziduri. Dar mai exista un motiv pentru plecarea lui subită: nu voia ca Ryder Courtney să vadă îmblânzirea expresiei lui, nici umbra unui zâmbet în ochi. Era păcat să piardă o puşlama tânără ca el. Ar fi trebuit să-l aibă în armată. „Aş fi făcut din el un ofiţer excelent, dar acum e prea târziu. L-a corupt ispitirea lui Mamona."

Şirul gândurilor îl purtă mai departe spre un alt flăcău asemănător. Când ajunse la porţile depozitului, se opri şi privi spre nord.

Ballantyne era plecat deja de cincisprezece zile. „Cu siguranţă a ajuns până acum în tabăra lui Stewart de la Izvoarele Gakdul şi i-a comunicat mesajul meu. Ştiu în adâncul sufletului că Dumnezeu nu va permite ca toate strădaniile mele să eşueze. Doamne sfinte, dă-mi tăria să rezist încă puţin."

Dar era obosit până în măduva oaselor.

Călăriseră cinci zile în uriaşa adunare de oameni şi animale. Mulţimea avansa greoi spre nord prin deşert. Penrod Ballantyne se răsuci în şaua sa de pe cămilă ca să se uite în urmă. Praful ridicat de înaintarea lor ajungea până la linia orizontului şi se ridica spre cer.

„Cincizeci de mii de luptători? se întrebă el. Nu vom şti niciodată sigur – nimeni nu-i poate număra. Toţi emirii din

triburile sudice şi toţi războinicii lor. Ce putere are acest Mahomed Ahmed încât să poată să adune la un loc o asemenea mulţime, alcătuită din triburi care timp de cinci sute de ani au fost despărţite de duşmănii şi de discordie?"

Se întoarse la loc în şa şi privi spre nord, în direcţia spre care se îndrepta oştirea vastă. „Stewart are doar două mii de oameni ca să-i înfrunte. În toate războaiele din toate timpurile, a câştigat vreodată cineva cu şanse atât de mici?"

Îşi alungă acest gând şi încercă să descopere cât de departe în spate erau el şi Yakub, faţă de avangarda acestei cavalcade măreţe. Fără să atragă atenţia asupra lor, trebuiau să se străduiască să ajungă treptat în faţă. Doar din poziţia aceea puteau să se desprindă şi să gonească în final spre Izvoarele Gakdul. Dervişii mergeau cu cămilele fără să le mâne prea tare, de teama de a nu fi prea obosite în bătălia care urma. Faptul că se mişcau atât de încet şi fără grabă spre luptă îi confirma lui Penrod că Stewart trebuia să se afle încă în tabăra de acolo.

Trecură încet printr-o altă formaţie dezorganizată de dervişi. Aceştia erau membrii unui trib puternic, având săbiile şi scuturile atârnate pe spate. Majoritatea erau călare pe cămile şi fiecare ducea de hăţuri câte un şir de cămile de povară, care transportau corturi şi casete cu muniţie, oale de gătit, saci cu mâncare şi burdufuri cu apă. În urma lor veneau comercianţii şi micii negustori din Omdurman, cu cămilele la fel de încărcate cu mărfuri. După luptă, când ansarii aveau să se scalde în pradă, urmau să obţină un profit substanţial.

În fruntea formaţiei călăreau câţiva ansari pe cai arabi frumoşi, ce fuseseră ţesălaţi cu dragoste până când pielea ajunsese să le lucească în lumina soarelui precum metalul lustruit. Coamele lungi şi mătăsoase fuseseră pieptănate şi împletite cu panglici colorate. Harnaşamentul lor era din

piele vopsită, frumos împodobită. Călăreții stăteau pe spatele lor cu eleganța și aroganța studiată a războinicilor.

– Agagieri! murmură Yakub când se apropiară. Ucigașii de elefanți.

Penrod își trase coada turbanului mai mult peste gură și nas, astfel încât să i se vadă doar ochii, apoi își îndemnă cămila într-o parte ca să treacă de grup la o distanță sigură. Când ajunseră în dreptul călăreților, văzură că aceștia se uitau fix la ei, discutând aprins despre cei doi străini.

– Naiba să-l ia pe Ryder Courtney pentru gustul lui la cămile!

Pentru prima dată de când plecase din Khartoum, Penrod deplângea calitatea animalelor. Erau creaturi magnifice, mai potrivite pentru un calif sau un emir puternic decât pentru un membru oarecare de trib. Chiar și în adunarea aceea vastă, rasa lor îi scotea în evidență. Yakub își îndemnă cămila să o ia înainte mai repede, dar Penrod îl avertiză prudent:

– Încet, neînfricatule Yakub! Ei stau cu ochii pe tine. Când șoarecii aleargă, pisica îi atacă.

Yakub trase de hățuri și continuară într-un ritm mai lent; dar asta nu le distrase atenția agagierilor. Doi se desprinseră din grup și se îndreptară spre ei.

– Sunt din tribul Beja, zise Yakub răgușit. Nu ne vor binele.

– Liniștește-te, descurcărețule și vicleanule Yakub. Trebuie să-i amăgești cu limba ta binevoitoare.

Agagierul din față se apropie, strunind la pas iapa murgă.

– Binecuvântările lui Allah și ale Victoriosului Său Mahdiu asupra voastră, străinilor. Care e tribul vostru și cine vă este emir?

– Fie ca Allah și Mahdiul, slavă lui, să-ți zâmbească de-a pururi, răspunse Yakub cu o voce clară și netulburată. Eu sunt Hogal al-Kadir din tribul Jaalin și călărim sub flamura emirului Salida.

– Eu sunt al-Noor din tribul Beja. Stăpânul meu e renumitul emir Osman Atalan, asupra căruia chem toate binecuvântările lui Allah.

– E un om măreţ, preaiubit de Allah şi de Veşnic Victoriosul Mahdiu, să aibă viaţă lungă şi să prospere! Penrod duse mâna la inimă şi la frunte. Eu sunt Suleimani Iffara, persan din Jeddah.

Unii persani aveau părul şi ochii deschişi la culoare, iar Penrod adoptase acea naţionalitate ca să-şi explice trăsăturile. Justifica astfel şi micile nuanţe şi inflexiuni din discursul lui.

– Eşti departe de Jeddah, Suleimani Iffara.

Al-Noor se apropie şi îl privi gânditor.

– Divinul Mahdiu a declarat *jihad* împotriva turcilor şi a europenilor, răspunse Penrod. Toţi credincioşii adevăraţi trebuie să-i asculte chemarea şi să i se alăture în grabă, oricât de grea şi lungă ar fi călătoria.

– Eşti bine-venit în oastea noastră, dar dacă mergi sub flamura emirului Salida, trebuie să călăreşti mai repede ca să-l prinzi din urmă.

– Suntem cu băgare de seamă la cămile, explică Yakub, dar la sfatul tău o să ne mişcăm mai repede.

– Sunt, într-adevăr, nişte animale magnifice, încuviinţă al-Noor, uitându-se la Penrod, nicidecum la cămilă.

Îi vedea doar ochii, dar păreau ochi de djinn şi tulburător de familiari. Însă ar fi fost o jignire de moarte să-i ordone să-şi descopere trăsăturile.

– Stăpânul meu, Osman Atalan, m-a trimis să te întreb dacă doreşti să vinzi vreuna. Ţi-ar plăti un preţ bun în monedă de aur.

– Am cel mai mare respect pentru măreţul tău stăpân, răspunse Penrod, dar mai curând mi-aş vinde întâiul născut.

– Am spus deja şi mai spun încă o dată că sunt animale magnifice. Stăpânul meu se va întrista auzind răspunsul tău.

Al-Noor trase de hăţuri ca să se întoarcă, apoi se opri şi adăugă: Este ceva la tine, Suleimani Iffara, în ochii sau vocea ta, care îmi pare cunoscut. Ne-am mai întâlnit cândva?

Penrod ridică din umeri.

– Poate la moscheea din Omdurman.

– Poate, spuse al-Noor nesigur, dar dacă te-am mai văzut, o să-mi amintesc. Am o memorie bună.

– Mergem înainte să ne găsim comandantul, interveni Yakub. Fie ca fiii Islamului să triumfe în lupta ce se întrezăreşte.

Al-Noor se întoarse spre el.

– Mă rog ca vorbele tale să ajungă la urechea lui Dumnezeu. Victoria e dulce, dar moartea este ţelul suprem al vieţii. Este cheia paradisului. Dacă nu vom dobândi victoria, fie ca Allah să ne ofere un martiriu glorios. Îşi duse mâna la inimă în semn de adio. Mergeţi cu binecuvântările lui Allah!

Se îndepărtă la galop ca să se alăture din nou grupului.

– Emirul Atalan, şopti Yakub uluit. Mergem în aceeaşi companie ca şi duşmanul tău de moarte. E ca şi cum ai ţine o cobră în sân.

– Al-Noor ne-a permis să părăsim flamura lui, îi aminti Penrod. Să ne grăbim să-i dăm ascultare.

Îndemnară cămilele cu ţepuşa şi le împinseră la trap. Când se îndepărtară, Penrod se uită spre grupul îndepărtat de agagieri. Acum, când ştia ce să caute, recunoscu imediat silueta elegantă a lui Osman Atalan, într-o *jibba* albă ca laptele, cu petice viu colorate ce atrăgeau privirea ca nişte pietre scumpe. Călărea pe iapa sa albă şi frumoasă, la câteva lungimi în faţa restului grupului. Se uita la Penrod şi, chiar şi de la distanţă, privirea lui era tulburătoare.

În spatele stăpânului său, al-Noor scoase puşca din suportul de sub genunchi şi o îndreptă spre cer. Penrod văzu fumul albastru de praf de puşcă cu doar câteva secunde

înainte ca sunetul să-i ajungă la urechi. Ridică propria puşcă şi răspunse la acest *feu du joie*[1]. Apoi merseră mai departe.

Fură somaţi de mai multe ori pe parcursul zilei. Calitatea cămilelor şi graba lor evidentă îi scoteau în evidenţă chiar şi în amalgamul uriaş de oameni şi animale. De fiecare dată când întrebau de flamura roşie a emirului Salida din tribul Jaalin, li se spunea: „El conduce avangarda" şi li se arăta drumul în faţă. Penrod avansa cu repeziciune: de la întâlnirea cu al-Noor se simţea neliniştit.

Se mai opriră o singură dată în drumul lor. Unul dintre micii negustori care urmau armatele îi strigă pe când treceau pe lângă el. Se traseră într-o parte ca să inspecteze marfa. Avea turte de sorg, prăjite în unt din lapte de cămilă şi cu seminţe de susan. Le mai arătă caise şi smochine uscate, precum şi brânză din lapte de capră, a cărei aromă îi făcu să saliveze. Îşi umplură sacii cu mâncare şi Penrod plăti preţul exorbitant în taleri Maria Terezia.

Când plecară mai departe, negustorul îi urmări până ajunseră unde nu-l mai puteau auzi, apoi îl strigă pe fiul lui, care se ocupa de măgarii de povară.

– Îl ştiu bine pe omul acela. A fost alături de paşa Hicks la El Obeid, la începutul *jihadului*. I-am vândut un pumnal incrustat cu aur şi s-a tocmit cu viclenie. Nu l-aş confunda niciodată cu nimeni. E păgân şi un efendi european. Se numeşte Abadan Riji. Du-te, fiul meu, la măreţul emir Osman Atalan şi spune-i toate acestea. Spune-i că un duşman se află printre rândurile războinicilor lui Allah.

Soarele la apus scăpăta spre orizont şi umbrele alungite ale cămilelor pluteau pe dunele galbene când, într-un târziu,

[1] Foc de bucurie (în lb. franceză în original, n.tr.)

Penrod zări flamura roşie a emirului Salida prin norii de praf din faţă.

– Acesta e rândul din faţă al armatei, încuviinţă Yakub.

Mergea aproape în dreapta lui Penrod, ca să nu fie nevoit să ridice glasul: alţi călăreţi îi puteau auzi.

– Mulţi dintre aceşti oameni sunt Jaalin. Am recunoscut doi care mă duşmănesc de moarte. Sunt din familia care m-a izgonit din tribul meu şi m-au făcut proscris. Dacă mă înfruntă, o să fiu obligat de onoare să-i omor.

– Atunci, să ne despărţim de ei.

Nilul era la o distanţă de doar un kilometru şi jumătate în stânga lor. Toată armata urma cursul fluviului de când se apropiaseră de el la Berber. La ora aceea târzie din zi, mulţi călători se trăgeau deoparte ca să-şi adape animalele pe malul fluviului. Erau prea ocupaţi cu treburile lor ca să remarce prezenţa celor doi străini printre ei. Cu toate acestea, Penrod încerca să se ţină departe de ei.

Iarba de pe mal era deasă şi bogată, ajungând până la genunchii cămilelor. Deodată, o explozie de aripi se auzi de sub picioarele din faţă ale cămilei lui Yakub şi un stol de prepeliţe ţâşni în aer. Erau prepeliţe albastre de Siria, mai mari decât cele obişnuite şi foarte căutate pentru gătit. Yakub se răsuci în şa şi, cu o mişcare scurtă a mâinii drepte, aruncă ţepuşa grea pentru cămile. Aceasta se învârti prin aer şi nimeri una dintre păsări. Într-un nor de pene albastre, aurii şi castanii, prepeliţa se prăbuşi la pământ.

– Iată! Yakub, marele vânător, strigă el încântat.

Restul stolului se întoarse pe la botul cămilei lui Penrod, care aruncă la rândul său ţepuşa. Aceasta atinse capul păsării din frunte şi se învârti mai departe aproape fără abatere. Se înfipse într-o găinuşă voinică şi-i rupse aripa stângă. Pasărea rănită fugi prin iarba înaltă.

Penrod sări de pe spatele cămilei şi o urmări. Ea îl evită fluturând din aripi, dar el o înhăţă din aer. Ţinând-o de cap,

îi rupse gâtul dintr-o mişcare a încheieturii. Luă ţepuşa şi leşul păsării, apoi se întoarse în fugă la cămilă şi se urcă în şa.

– Iată! Suleimani Iffara, umilul călător din Jeddah, care nu s-ar lăuda niciodată cu vitejia lui.

– Atunci, nu o să-l stânjenesc vorbind despre asta, încuviinţă Yakub mâhnit.

În curând ajunseră la râu. Sute de cai şi de cămile se adăpau de-a lungul malului. Alte animale păşteau iarba verde ce îl străjuia. Unii umpleau burdufurile cu apă, iar alţii se îmbăiau în apa puţin adâncă.

Penrod alese un loc de pe mal aflat ceva mai departe de restul oamenilor. Priponiră cămilele şi le lăsară să se adape în timp ce ei umpleau burdufurile şi tăiau mănunchiuri de iarbă proaspătă. Apoi lăsară cămilele priponite să pască şi făcură un foc mic de gătit. Prăjiră cele trei păsări până când deveniră aurii şi începură să lase sucuri aromate. Apoi Yakub se duse cu un castron la cămila femelă şi o mulse. Încălzi laptele şi-l băură cu o turtă de sorg şi o felie de brânză ce duhnea mai tare decât capra de la care provenea. Sfârşiră masa cu o mână de caise şi smochine. Era o hrană mai gustoasă decât mâncase Penrod vreodată în sufrageria de la Clubul Gheziera.

După aceea, se întinseră sub stele cu capetele apropiate.

– Cât de departe suntem de oraşul Abu Hamed? întrebă Penrod.

Cu degetele răsfirate, Yakub arătă un segment de cer.

– Două ore.

Penrod traduse unghiul în timp.

– Abu Hamed este locul în care trebuie să părăsim fluviul şi să traversăm cotul spre Izvoarele Gakdul.

– Două zile de mers de la Abu Hamed.

– Odată ce trecem de avangarda dervişă, o să putem merge cu viteză mai mare.

– E mare păcat să ucidem cămilele.

Yakub se ridică într-un cot şi le privi păscând în apropiere. Fluieră încetişor şi femela de culoare crem veni spre el, oprindu-se brusc din cauza priponului. El o hrăni cu o turtă de sorg şi îi mângâie urechea în timp ce ronţăia.

– O, milostivule Yakub, tai gâtul unui om cu uşurinţa cu care tragi un vânt, dar jeleşti un animal care s-a născut ca să moară?

Penrod se întoarse pe spate şi întinse braţele în forma unui crucifix.

– Stai tu primul de pază. Pe urmă, stau eu. O să ne odihnim până când luna e la zenit. Apoi o să mergem mai departe.

Închise ochii şi începu aproape imediat să sforăie încetişor.

Când îl trezi Yakub, răcoarea miezului de noapte îi înmuiase deja pelerina de lână. Se uită spre cer – era timpul. Yakub era pregătit. Se ridicară şi, fără o vorbă, merseră la cămile, le dezlegară pripoanele, apoi încălecară.

Focurile de pază ale armatei adormite îi călăuzeau. Fumul plutea ca o ceaţă densă de-a lungul văilor secate, camuflându-le mişcările. Perniţele cămilelor nu scoteau niciun sunet, iar bagajele erau legate cu mare grijă, pentru ca niciunul să nu scârţâie sau să zăngăne. Nicio santinelă nu-i somă când trecură pe lângă fiecare tabără.

În decurs de două ore, după cum prevăzuse Yakub, trecură de satul Abu Hamed. Se ţinură la distanţă, dar mirosul lor stârni câinii satului, al căror lătrat irascibil se stinse pe măsură ce lăsau fluviul în spate, pornind de-a lungul drumului străvechi de caravane ce traversa marele cot al Nilului. Până în zori, lăsaseră cu mult în urmă armata dervişă.

Pe la mijlocul după-amiezii următoare, culcară cămilele la umbra alungită a unui deluşor vulcanic şi le hrăniră cu nutreţul tăiat de pe malul râului. În ciuda marşului sever, cămilele mâncară cu lăcomie. Cei doi le examinară în timp

ce erau în repaus, dar nu găsiră nicio umflătură amenințătoare pe membre sau tăieturi în argilă pe perniţe.

– Au mers bine, dar marşul greu de-acum începe.

Penrod rămase primul de pază şi se urcă în vârful deluşorului ca să vadă drumul din spate. Întinse telescopul spre linia sudică a orizontului, înspre Abu Hamed, dar nu zări niciun nor de praf sau vreun alt semn de urmărire. Construi din rocă vulcanică un zid înalt până la genunchi, ca să se protejeze în poziţia aceea expusă, şi se întinse comod în spatele lui. Pentru prima dată de când plecaseră de lângă Nil, se simţea mai liniştit. Aştepta cu nerăbdare răcoarea serii. Înainte ca soarele să ajungă la orizont, se ridică în capul oaselor şi scrută încă o dată orizontul spre sud.

Era doar un fuior galben de praf, mic şi efemer, apărând aproape timid la fiecare câteva minute, apoi dispărând şi stingându-se ca şi cum ar fi fost doar o iluzie, o amăgire a aerului încins. Apoi apărea din nou, plutind în căldură ca o pasăre mică şi galbenă.

– Pe drumul caravanelor, exact pe urmele noastre, praful se ridică peste pământul moale şi coboară din nou când poteca traversează zona de argilă sau albii de lavă, îşi explica el apariţia intermitentă a norului de praf. Se pare că lui al-Noor i-a revenit memoria. Însă nu pot fi călăreţi. Nu există apă. Cămilele sunt singurele animale care pot supravieţui aici. Nu sunt cămile în armata dervişilor care să ne ajungă. Ale noastre sunt cele mai bune şi mai rapide.

Se uită prin lentila telescopului, dar nu văzu nimic în afară de praf. „Încă e totul prea departe, îşi spuse. Trebuie să fie la unsprezece sau doisprezece kilometri de noi." Coborî dealul în fugă. Yakub îl văzu venind şi-şi dădu seama din graba lui că aveau necazuri. Înşeuă şi încărcă animalele înainte să ajungă Penrod la ele. Acesta sări în şa şi cămila se ridică, gemând şi scuipând. El întoarse capul spre nord şi o îndemnă la trap.

Yakub i se alătură.

– Ce-ai văzut?

– Praf pe drumul din urmă. Cămile.

– De unde știi asta?

– Ce cal supraviețuiește atât de departe de apă?

– Când agagierii sunt pe urmele elefanților sau ale oamenilor, călăresc și cămilele, și caii. La începutul vânătorii merg pe cămile, pe care le folosesc și ca să care apă. Așa își cruță caii până când au prada în ochi. Pe urmă îi schimbă pentru ultima urmărire. Ai văzut ce calitate au caii lor. Nici o cămilă nu-i poate întrece. Se uită înapoi peste umăr. Dacă aceia sunt agagierii lui Osman Atalan, ne vor vedea până mâine în zori.

Merseră toată noaptea. Penrod nu se gândea să păstreze apa din burdufuri. Cu puțin înainte de miezul nopții, se opriră doar cât să-i dea fiecărui animal câte două găleți de apă. Penrod se întinse pe jos și folosi un castron pentru lapte întors invers ca placă de rezonanță ca să audă reverberațiile copitelor îndepărtate. Când lipi urechea de castron, nu auzi nimic. Nu lăsă acest lucru să-l amăgească – doar când zărea urmăritorii în zori aveau să știe cât de departe mergeau în urma lor. Nu mai pierdură timpul, ci își continuară drumul prin singurătatea și liniștea pătrunzătoare a deșertului.

Când prima lumină blândă a zorilor contură peisajul, Penrod se opri din nou. Îi ordonă lui Yakub să-i dea fiecărei cămile încă două găleți cu apă și să împartă restul de nutreț.

– În ritmul ăsta, o să golim burdufurile până diseară, bombăni Yakub.

– Până diseară, ori ajungem la Izvoarele Gakdul, ori o să fim morți. Lasă-le să bea și să mănânce. O să le ușureze povara și o să le întărească picioarele.

Merse înapoi o sută de pași și din nou folosi castronul de lapte pentru rezonanță. Timp de câteva minute, nu auzi nimic și gemu ușurat. Dar un instinct din adâncul său îl făcu

să mai rămână. Şi atunci îl auzi – un tremur al aerului în timpan, atât de slab încât ar fi putut fi briza dimineţii ce trecea peste pietre. Îşi umezi degetul arătător şi-l ridică în sus. Nu bătea vântul.

Îşi coborî capul deasupra castronului, făcu palmele căuş în jurul urechii şi închise ochii. La început fu linişte. Inspiră adânc şi-şi ţinu respiraţia. Şi atunci auzi un freamăt uşor, ca nisipul fin agitat într-o tigvă uscată sau ca răsuflarea unei femei iubite dormind lângă el în orele nopţii. Chiar şi în acele clipe tensionate, imaginea Rebeccăi îi apăru în amintire, atât de tânără şi de frumoasă în pat lângă el, cu părul răsfirat peste amândoi ca o pânză de aur. Alungă imaginea, apoi se ridică şi se întoarse la cămile.

– Sunt în spatele nostru, spuse el încet.

– Cât de departe? întrebă Yakub.

– O să-i putem vedea clar odată cu primele raze de soare.

Se uitară amândoi spre est. Soarele crea un nimb pe un deluşor îndepărtat, ce părea capul colţuros al unui sfânt străvechi.

– Şi ei ne vor vedea la fel de clar.

Vocea lui Yakub suna răguşit şi îşi drese glasul.

– Cât mai e până la Izvoarele Gakdul? întrebă Penrod.

– Mai mult de o jumătate de zi de mers, răspunse Yakub. Prea departe. Cu armăsarii aceia, ne vor prinde cu mult înainte să ajungem la izvoare.

– Ce fel de teren avem în faţă? Există vreun loc în care să ne ascundem şi să putem scăpa de ei?

– Ne apropiem de Tirbi Kebir, zise Yakub arătând în faţă cu mâna. Pe bună dreptate i se spune Marele Cimitir.

Era unul dintre cele mai grele obstacole aflate de-a lungul traversării cotiturii. Era vorba de un lac de sare având treizeci de kilometri lăţime, cu o suprafaţă netedă ca sticla jivrată, neîntinată de nicio undă sau denivelare, în afară de adâncitura

lată făcută de drumul de caravane. Ambele margini erau străjuite de scheletele oamenilor și ale cămilelor care, de-a lungul secolelor, pieriseră pe drum. Lumina soarelui la prânz se reflecta în cristalele de sare albe ca diamantul, conferind cerului de la miezul zilei o strălucire ce se vedea de la mulți kilometri, în orice direcție. O cămilă aflată în mijlocul acestui loc mare și alb putea fi recunoscută cu ușurință din acel perimetru. Lumina neiertătoare a soarelui, reflectată și intensificată de suprafața strălucitoare, putea prăji precum un foc și om, și animal.

– Nu există un alt drum înainte. Trebuie să mergem mai departe.

Pregătiră cămilele de traversare. Revigorate de porțiile generoase de apă și nutreț, mergeau înainte cu putere. Când lumina zilei crescu, cerul din față deveni incandescent, ca un scut de metal ridicat să se încingă în vatra lui Vulcan. Deodată, ieșiră din zona dunelor și a dealurilor unduioase de pietriș și intrară în întinderea de sare. Cu o sincronizare dramatică, soarele se ridică deasupra dealurilor dinspre est și îi lovi în față ca un bici usturător. Penrod își simțea dispărând umezeala din piele, în timp ce capul îi era expus unei călduri teribile. Bâjbâi în desagă și scoase o bucată de fildeș curbat, în care sculptase despicături orizontale pentru ochi, atât de înguste încât blocau cea mai mare parte a strălucirii reflectate. Copiase modelul după o ilustrație dintr-o carte despre călătoriile în Arctica, de Clavering și Sabine, ce înfățișa un eschimos băștinaș din Groenlanda purtând o astfel de invenție, sculptată într-un os de balenă, pentru a se feri de orbirea provocată de zăpadă.

La îndemnul țepușelor, cămilele porniră într-un pas pe care arabii îl numeau „a goni ca vântul", un trap cu pas lung ce lăsa rapid kilometrii în urma lor. O dată la câțiva pași, se întorceau cu spatele pe rând și priveau în urmă prin lumina strălucitoare.

Dușmanul apăru șocant de năprasnic. La început, întinderea din spatele lor fu goală și albă, fără vreun semn de om sau animal. În doar câteva clipe însă, coloana de dervișii năvăli dintre dealurile de pietriș, călărind către întinderea albă. Jocul ciudat al luminii soarelui crea iluzia perspectivei și scurta distanțele. Deși încă erau la câțiva kilometri de ei, păreau atât de aproape, încât lui Penrod i se părea că putea să distingă trăsăturile fiecăruia în parte. Așa cum prevăzuse Yakub, călăreau pe cămile, ducând cu ei și cămile de povară. Agagierii stăteau în fața burdufurilor cu apă uriașe și fiecare călăreț ținea de dârlogi lungi câte un cal. Osman Atalan se afla pe cămila din frunte. Faldurile turbanului verde îi acopereau partea de jos a feței, dar postura lui în șa era inconfundabilă, având capul sus și umerii semeți. Lângă el călărea al-Noor. Înghesuiți în urma perechii din față, Penrod număra alți șase agagieri. Cele două tabere se văzură una pe alta în aceeași clipă. Dacă urmăritorii strigau, erau prea departe pentru ca sunetul să ajungă la Penrod.

Fără să se grăbească prea tare, agagierii descălecară de pe cămile. Doi bărbați se ocupară de acestea, adunându-le frâiele. Osman și fiecare dintre oamenii săi luară câte un cal și-l adăpară. Apoi agagierii strânseră chingile și urcară în șa. Schimbarea nu dură mai mult decât ar reuși un scafandru să-și țină respirația în Marea Roșie, în timp ce coboară să-și umple plasa cu perle. Pe urmă, călăreții se adunară la un loc și porniră pe suprafața strălucitoare cu o viteză alarmantă.

Penrod și Yakub se aplecară în față în șei și, împingând cu șoldurile, își îndemnară cămilele să ajungă la viteza maximă. Acestea se lansară în galop cu picioarele lor lungi. Preț de un kilometru și jumătate, apoi încă o dată pe atât, cele două grupuri goniră fără să se apropie sau să se îndepărteze unul de altul. După aceea însă, Apă Dulce, iapa albă a lui Osman Atalan, se desprinse de grup, apropiinu-se de ei.

Cu coama şi coada sa lungă şi aurie fluturând în vânt, părea un spectru palid pe fundalul orbitor al câmpiei de sare.

Penrod înţelese aproape imediat că nicio cămilă nu putea să se întreacă pe orice distanţă cu armăsarul acela, dar şi tactica pe care avea să o adopte Osman: voia să ajungă în spatele lor şi să taie din fugă tendoanele cămilelor. Penrod încercă să-şi facă un plan ca să-l împiedice. Nu se putea baza pe un glonţ norocos care să doboare iapa. Poate că, în loc de asta, trebuia să o lase să se apropie, apoi să se întoarcă pe neaşteptate şi, luându-l pe Osman prin surprindere şi folosindu-se de înălţimea şi de greutatea cămilei lui, să se năpustească spre ea. Ar fi putut forţa o coliziune care să o rănească atât de grav, încât să o scoată din cursă. Totuşi, ştia că un asemenea plan era inutil: iapa nu era doar rapidă, ci şi agilă; Osman era probabil cel mai îndemânatic călăreţ din toată armata dervişă. Împreună cu ceilalţi, s-ar fi amuzat pe seama oricărui atac stângaci pe care l-ar fi pus el la cale. Dacă reuşea, prin cine ştie ce noroc, să schilodească iapa, restul agagierilor Beja i-ar fi ajuns într-o clipă cu săbiile lungi pregătite.

Coada turbanului verde zburase de pe faţa lui Osman, iar acum era atât de aproape, încât Penrod îi distingea clar trăsăturile. Cârlionţii aspri ai bărbii erau împinşi în spate de curentul stârnit de goana iepei. Privirea lui era fixată asupra lui Penrod.

– Abadan Riji! strigă Osman. Ăsta e momentul nostru. Este scris.

Penrod scoase carabina Martini-Henry din suportul de sub genunchi şi se întoarse pe jumătate în şa. Nu putea face întoarcerea completă – să stea faţă în faţă cu duşmanul şi să urce arma pe umăr – fără să-şi dezechilibreze cămila. Ridică arma cu mâna dreaptă, ca şi cum ar fi fost un pistol, şi încercă să-şi stabilească ţinta. Cămila sălta şi se smucea sub el, iar ţeava puştii făcea cercuri nebuneşti şi imprevizibile.

Cu mâna dreaptă întinsă la maximum, mușchii i se încordau și oboseau cu repeziciune. Nu putea ochi ținta mai mult, așa că trase. Reculul îi smuci încheietura și trăgaciul îl lovi peste degete. Nu văzu nici zborul, nici locul unde nimeri glonțul. Râsul cu care îi răspundea Osman era firesc și relaxat. Era acum atât de aproape, încât vocea i se auzea peste sunetul copitelor și șuieratul vântului.

– Lasă pușca deoparte. Noi doi suntem luptători cu sabia.

Iapa lui se apropia cu viteză, fiind acum atât de aproape, încât Penrod vedea spuma albă care-i zbura din zăbala dintre fălci. Teaca paloșului lui Osman era țintuită sub genunchiul lui stâng. Se aplecă și scoase sabia, apoi o ridică, lungă și lucioasă, ca să o vadă Penrod.

– Asta e armă de bărbat, strigă el.

Penrod simți o nevoie puternică de a răspunde provocării și de a se lupta cu el cu spada. Dar aici era vorba de mai mult decât de mândria și onoarea lui. Soarta armatei formate din compatrioții lui, orașul Khartoum și toți cei dintre zidurile lui – inclusiv Rebecca Benbrook – atârnau de rezultatul acestei curse. Datoria îi dicta să evite faptele de eroism. Scoase cartușul gol din închizătorul puștii și încă unul din bandulieră ca să-l înlocuiască. Trase închizătorul la loc, dar înainte să se întoarcă și să tragă din nou în Osman, îl auzi pe Yakub strigându-l cu glas insistent. Se uită la el și văzu că arăta în față, stând ridicat în șa, fluturând brațele deasupra capului și strigând înnebunit de bucurie.

Penrod se uită în direcția arătată de el și inima îi sări din piept. Din strălucirea albă a întinderii de sare din față, apăru o divizie de oameni călare, iar cămilele goneau în viteză spre el. Era limpede că aveau gânduri războinice. Câți erau? se întreba el. În norii de praf alb, era imposibil de ghicit, dar se apropiau rând după rând. O sută, dacă nu mai mulți, își dădu el seama, dar cine erau? Nu erau arabi! Asta era sigur.

Începu să spere. Niciunul nu purta *jibba* şi nu aveau feţele acoperite de barbă.

În timp ce alergau unii spre alţii, Penrod văzu culoarea kaki a uniformelor şi forma distinctivă a căştilor.

– Englezi! spuse el jubilând. Iscoade din Brigada pe Cămile a lui Stewart.

Penrod se răsuci în şa şi se uită în spate. Osman stătea în picioare în scăriţe, uitându-se la rândurile de oameni care se apropiau. În spatele lui, agagierii opriseră caii şi se învârteau nesiguri în loc. Penrod se uită din nou în faţă şi îl văzu pe comandantul Brigăzii pe Cămile dându-le ordin oamenilor să se oprească. Aceştia descălecară şi îşi culcară cămilele astfel încât să formeze un careu clasic. Totul se făcea cu precizie. Cămilele îngenuncheară, formând un perete neîntrerupt, iar în spatele fiecăreia se ghemuia câte un călăreţ, cu puşca şi baioneta sprijinite de spinarea animalului. Feţele albe, deşi atinse de soare, erau bărbierite şi calme. Penrod simţi un val de mândrie care-i tăie răsuflarea. Aceşti oameni erau camarazii lui, floarea celei mai bune armate de pe pământ.

Îşi smulse turbanul de pe cap ca să le arate faţa, apoi fluturâ materialul pe deasupra capului.

– Nu trageţi! strigă el. Englez! Sunt englez!

Îl văzu pe ofiţerul care stătea în spatele primului rând de soldaţi, cu sabia scoasă, păşind în faţă şi uitându-se la el cu o căutătură prelungă şi atentă. Acum era la doar o sută cincizeci de paşi de careu.

– Sunt ofiţer englez! strigă el.

Celălalt bărbat făcu un gest inconfundabil cu sabia şi Penrod auzi ordinul lui repetat de sergenţi şi subofiţeri:

– Nu trageţi! Gărzi, aşteptaţi! Nu trageţi!

Penrod se uită în urmă şi văzu că Osman era aproape în spatele lui. Deşi agagierii priveau nedumeriţi, el gonea singur în faţa careului britanic.

Penrod ridică din nou carabina şi ţinti spre iapa lui Osman. Ştia că era singurul lucru care-l putea face să se întoarcă. Acum, când erau despărţiţi de doar trei lungimi, carabina lui Penrod era o ameninţare fatală chiar şi de pe spatele instabil al cămilei în galop. Cu toate acestea, dacă ar fi ochit omul, Osman nu s-ar fi lăsat intimidat. Dar Penrod aflase deja suficiente despre el ca să înţeleagă că nu avea să-şi împingă iapa înspre ţeava puştii.

Osman trase de frâie, cu faţa încruntată de furie.

– M-am înşelat în privinţa ta, laşule! strigă el.

Penrod simţi că-l cuprinde şi pe el furia.

– Vom avea o altă ocazie, promise el.

– Mă rog la Dumnezeu să fie aşa!

La circa cincizeci de metri de careul englez, Osman se întoarse. Struni iapa la trap şi se îndepărtă, alăturându-se agagierilor săi.

Careul se deschise, lăsându-l pe Penrod să treacă urmat de Yakub. Se îndreptă spre ofiţer şi alunecă din şa.

– Bună dimineaţa, domnule maior!

Kenwick se uită uimit la el.

– Ballantyne, apari în cele mai neaşteptate locuri. Ai fi putut fi împuşcat.

– Aţi sosit în cel mai bun moment.

– Am remarcat că aveai niscaiva necazuri. Ce mama naibii faci aici, în mijlocul pustietăţii?

– Am mesaje de la generalul Gordon pentru generalul Stewart.

– Atunci, ai noroc. Noi suntem avangarda. Generalul Stewart este cu principalul corp al coloanei de salvare, la nici măcar o oră în urma noastră. Se uită apoi la cămilele şi oamenii îngenuncheaţi din faţa careului. Dar să începem cu începutul. Cine era călăreţul derviş care te urmărea?

– Unul dintre emirii lor. Osman Atalan, căpetenia tribului Beja.

– Pe legea mea! Am auzit de el. E un mare afurisit, din câte se spune. Ar fi mai bine să ne ocupăm de el. Se îndepărtă spre fruntea careului. Sergent-major! Împuşcă-l pe omul acela!

– Domnule!

Sergentul-major era un om voinic, cu nişte mustăţi magnifice. Alese doi dintre cei mai buni ţintaşi.

– Webb şi Rogers, împuşcaţi-l pe derviş! ordonă el.

Cei doi soldaţi se aplecară pe spinările cămilelor culcate şi luară ţinta.

– Când sunteţi pregătiţi! le spuse sergentul-major.

Penrod observă că-şi ţinea respiraţia. Îi spusese lui Kenwick care erau poziţia şi rangul lui Osman tocmai ca să descurajeze un astfel de ordin. Sperase cumva că un instinct cavaleresc l-ar fi putut convinge pe Kenwick să nu tragă în emir. La Waterloo, Wellington nu le-ar fi ordonat niciodată ţintaşilor să-l ia la ochi pe Bonaparte.

Unul dintre soldaţi trase, dar Osman se îndepărta în continuare, iar distanţa era deja de peste patru sute cincizeci de metri. Glonţul trecu probabil aproape de ei, căci iapa zvâcni din coadă ca şi cum ar fi alungat o muscă ţeţe. Dar Osman Atalan nici nu catadicsi să privească în urmă. În schimb, struni intenţionat calul până ajunse la pas. Al doilea soldat trase, stârnind praful din jur. Glonţul îl rată din nou, iar Osman continuă să se îndepărteze la pas. Fiecare ţintaş mai trase încă două gloanţe spre el, dar era deja prea departe.

– Încetaţi focul, sergent-major! se răsti Kenwick. Pe urmă, îi spuse în şoaptă lui Penrod: Afurisitul acela are un noroc chior. Dar trebuie să-i admiri spectacolul insolent, zise el zâmbind şters.

– E aproape sigur că vom avea parte în viitorul apropiat şi de alte reprezentaţii de virtuozitate, încuviinţă Penrod.

Kenwick se uită la el, simţind o notă de reţinere în glasul lui.

– Un sentiment riscant, Ballantyne. Nu cred că trebuie să-i acordăm prea mult respect dușmanului. Nu trebuie să uităm că ne aflăm aici ca să-i ucidem.

Și viceversa. Dar Penrod nu o spuse cu glas tare.

În depărtare, îl văzură pe Osman Atalan alăturându-se agagierilor săi și plecând spre sud, către Abu Hamed.

– Acum, zise Kenwick, generalul Stewart se va bucura să te vadă.

– Și viceversa, domnule.

De data asta, Penrod își exprimă gândul cu voce tare.

Kenwick scrise un bilet în carnetul cu depeșe, apoi smulse pagina și i-o întinse.

– Dacă rătăcești prin ținutul ăsta îmbrăcat așa, e posibil să fii luat drept spion și să fii împușcat. O să-l trimit pe tânărul Stapleton să se întoarcă împreună cu tine. Te rog să-l informezi pe generalul Stewart că avem un progres bun și că, în afară de individul ăsta, Atalan, nu am luat contact cu dușmanii.

– Domnule maior, nu vă lăsați amăgit crezând că starea asta fericită de lucruri o să reziste multă vreme. În ultimele zile, am mers în compania unei mulțimi vaste de dervișii. Toți se îndreaptă încoace.

– Cât de mare e forța? întrebă Kenwick.

– Greu de spus cu exactitate, domnule. Prea mulți ca să poată fi numărați. Însă aș estima între treizeci și cincizeci de mii.

Kenwick își frecă palmele cu bucurie.

– Deci, una peste alta, s-ar putea spune că ne așteaptă câteva zile interesante.

– S-ar putea, într-adevăr, domnule.

Kenwick chemă la el un stegar tânăr, cel mai mic grad printre subofițeri.

– Stapleton, întoarce-te cu domnul căpitan Ballantyne și ai grijă să treacă liniile. Să nu vă împuște careva.

Percival Stapleton se uită cu admirație la Penrod. Nu avea mai mult de șaptesprezece ani; era tânăr și dornic să fie util. Cei doi se întoarseră împreună cu Yakub pe drumul străvechi de caravane. Pe parcursul primilor kilometri, tânărul îl privi mut de adorație pe eroul lui. Căpitanul Ballantyne deținea Crucea Victoria, iar onoarea de a călări alături de el era pentru Stapleton apogeul celor șaisprezece luni de experiență militară. În următorul kilometru, își adună curajul și-i adresă câteva remarci și întrebări respectuoase. Fu foarte mulțumit când Penrod îi răspunse într-un mod prietenos, așa că deveni rapid relaxat și vorbăreț. Căpitanul Ballantyne recunoscu în el o sursă grozavă de informații, astfel că îl încurajă să vorbească liber și află de la el cele mai multe bârfe din regiment. Totul era influențat de mândria lui Percy față de regimentul său și de anticiparea aproape delirantă a participării la lupte pentru prima dată.

– Toți știu că generalul Stewart este un bun soldat, unul dintre cei mai buni din toată armata, îl informă tânărul cu aroganță. Toți oamenii aflați sub comanda lui au fost aleși din regimentele cele mai bune de gărzi și de pușcași. Eu fac parte din Regimentul al Doilea de Grenadieri.

Vorbea ca și cum nici nu-i venea să creadă ce noroc avea.

– De aceea așteaptă generalul Gordon de atâta vreme la Khartoum sosirea voastră?

Percy păru jignit.

– Întârzierea nu e din vina generalului. Toți oamenii din coloană sunt plini de zel și tânjesc după luptă. Penrod ridică o sprânceană și băiatul continuă înfierbântat: Din pricina grabei cu care politicienii de la Londra ne-au forțat să plecăm de la Wadi Halfa, am fost obligați să așteptăm la Gakdul ca întăririle să ajungă la noi. Aveam mai puțin de o mie de soldați, iar cămilele erau bolnave și slăbite din lipsă de nutreț. Nu eram în stare să înfruntăm dușmanul.

– Și care este situația acum?

– Întăririle au ajuns abia acum două zile de la Wadi Halfa. Au adus nutreţ, cămile odihnite şi proviziile ce ne lipseau. Generalul a ordonat să avansăm de îndată. Acum avem suficienţi oameni ca să ne facem treaba, spuse el cu încrederea absolută a celor foarte tineri.

– Cât de mulţi înseamnă suficienţi? întrebă Penrod.

– Aproape două mii.

– Dar ştii câţi dervişi sunt? întrebă Penrod cu interes.

– O, destul de mulţi, nu m-ar mira. Dar noi suntem englezi, nu vedeţi?

– Sigur că suntem! zâmbi Penrod. Nu mai e nimic de adăugat, nu-i aşa?

Ajunseră în vârful următoarei culmi şi pe câmpia pietroasă din faţă apăru corpul principal. Avansa într-un careu compact, cu cămilele de povară în mijloc. Păreau să fie mult mai mulţi de două mii. Înaintau într-un ritm regulat şi eficient, fiind limpede că erau sub o comandă fermă.

Cu tânărul Percy în uniformă deschizând drumul, pichetele îi lăsară să pătrundă în careul aflat în marş. Câţiva ofiţeri călare din statul-major mergeau în spatele primului rând. Penrod îl recunoscu pe generalul Stewart. Îl văzuse la Wadi Halfa, dar nu-i fusese prezentat. Era un bărbat chipeş, cu spatele drept şi înalt în şa, emanând un aer de încredere şi autoritate. Penrod îl cunoştea ceva mai bine pe cel de lângă el: era maiorul Hardinge, ofiţerul superior de informaţii din Brigada pe Cămile. Acesta arătă spre Penrod şi-i adresă generalului câteva cuvinte. Stewart se uită în direcţia lui Penrod, apoi dădu din cap.

Hardinge se apropie călare.

– A, Ballantyne, penny-ul proverbial[1].

[1] Aluzie la expresia în engleză *to turn up like a bad penny* – a apărea din nou ca un penny stricat, echivalent în limba română cu expresii precum *ca o măsea stricată, ca un pai în ochi* (n.tr.)

– Acel penny valorează acum cel puţin un şiling, domnule. Am depeşe de la generalul Gordon din Khartoum.

– Ai? Dumnezeule!? Asta merită o guinee. Vino! Generalul Stewart se va bucura să te vadă.

Se întoarseră să se alăture statului-major.

Generalul Stewart îi făcu semn lui Penrod să meargă alături de cămila lui.

– Căpitan Penrod Ballantyne, Regimentul 10 Husari, cu depeşe de la generalul Gordon din Khartoum, se prezentă el.

– Gordon e încă viu?

– Absolut, domnule.

Stewart îl studia cu atenţie.

– Mă bucur să primesc confirmarea ta. Poţi să-i dai depeşele lui Hardinge.

– Domnule, generalul Gordon nu a scris nimic pe hârtie, pentru cazul în care mesajul ar fi căzut în mâinile Mahdiului. Am doar raportul verbal.

– Atunci, ai face bine să mi-l transmiţi direct. Hardinge poate să ia notiţe. Dă-i drumul.

– Prima mea îndatorire, domnule, este să vă informez în legătură cu ordinea de luptă a inamicului, aşa cum o cunoaştem.

Stewart ascultă cu atenţie, aplecat în faţă în şa. Avea un chip uscăţiv şi ars de soare şi o privire hotărâtă şi inteligentă. Nu-l întrerupse pe Penrod în timp ce raporta despre starea apărătorilor din Khartoum. Acesta încheie prima parte a raportului concluzionând:

– Generalul Gordon estimează că mai poate rezista încă treizeci de zile. Cu toate acestea, rezervele de mâncare au fost reduse sub nivelul de supravieţuire. Nivelul Nilului scade rapid şi expune fortificaţiile. Mi-a cerut să accentuez, domnule, că fiecare zi care trece face ca poziţia lui să devină tot mai precară.

Stewart nu făcu niciun efort ca să explice întârzierile pe care le întâmpinase. Era omul acţiunilor directe, nu unul care să-şi caute scuze.

– Înţeleg, spuse el simplu. Continuă, te rog.

– Generalul Gordon va arbora steagurile Egiptului şi Marii Britanii în turnul Fortului Mukran zi şi noapte, câtă vreme oraşul este încă apărat. Cu telescopul, steagurile pot fi văzute din aval din defileul Shabluka.

– Sper ca în scurt timp să verific eu însumi acest lucru, zise Stewart.

Deşi îl asculta cu atenţie pe Penrod, ochii lui se mişcau neîncetat, supraveghind formaţia ordonată a careului în timp ce înainta fără ezitare spre sud.

– Drumul meu dinspre oraş m-a adus în mijlocul formaţiunilor inamice. Vă pot spune propria estimare a dispozitivelor lor de luptă dacă vi se pare că v-ar fi de folos, domnule general.

– Ascult.

– Comandantul avangardei dervişe este emirul Salida, din tribul Jaalin. Are probabil cincisprezece mii de războinici sub flamura lui roşie. Jaalin este tribul cel mai nordic din Sudan. Salida e un om care se apropie de şaptezeci de ani, dar are o reputaţie formidabilă. Comandantul centrului este emirul Osman Atalan, din tribul Beja.

Stewart miji ochii auzind numele. Era evident că mai auzise numele acela.

– Osman a adus aproximativ douăzeci de mii dintre oamenii săi de la asediul oraşul Khartoum. Au puşti Martini-Henry, capturate de la egipteni, şi rezerve mari de muniţie. După cum sunt sigur că ştiţi şi dumneavoastră, domnule, dervişii preferă să se apropie şi să folosească sabia.

– Tunuri?

– Deşi au tunuri Nordenfelt, Krupps şi rezerve suficiente de muniţie în Omdurman, n-am văzut niciunul adus spre nord cu această aripă a armatei.

– Ştiu că eşti expert la luptele în stil arăbesc, Ballantyne, unde presupui că ne vor întâmpina?

– Cred că vor dori să vă blocheze sursa de apă, domnule, răspunse Penrod – în deşert, totul se rezumă, mai devreme sau mai târziu, la asta. Următoarea sursă se află la izvoarele din Abu Klea. E puţină şi sălcie, dar vor încerca să vă împiedice să o folosiţi. Apropierea de izvoare se face printr-un defileu stâncos. Aş zice că se vor lupta acolo, probabil când veţi ieşi în câmp deschis din strâmtoare.

Hardinge avea harta pregătită. Stewart o luă şi o întinse pe partea din faţă a şeii. Penrod se apropie cât să poată vedea harta.

– Arată-mi locul în care crezi că ar putea ataca! ordonă Stewart.

Când Penrod îi arătă, Stewart îl studie câteva momente.

– Aveam de gând să campăm în noaptea asta la nord de Tirbi Kibir. Puse degetul pe locul pomenit. Însă, având în vedere noile informaţii, ar fi mai bine să ne continuăm marşul azi şi să ajungem în capătul defileului înainte de întuneric. Asta ne va asigura o poziţie flexibilă dimineaţă.

Penrod nu răspunse. Nu i se ceruse părerea. Stewart rulă harta.

– Mulţumesc, căpitane! Cred că vei fi mai util în avangardă, sub comanda maiorului Kenwick. Vrei să te întorci acolo?

Penrod salută şi, în timp ce se îndepărta, Stewart strigă după el:

– Înainte să i te alături lui Kenwick, întoarce-te să vezi intendentul. Ia-ţi o uniformă decentă. De aici arăţi şi tu ca un afurisit de derviş. Cineva o să te ia la ochi.

În lumina zorilor, Osman Atalan şi Salida stăteau în vârful dealurilor pârjolite din Abu Klea. Din acel punct de observaţie, priveau către defileul adânc. Erau aşezaţi pe un covor bun de lână, întins pe marginea culmii din rocă bazaltică neagră. O culme aproape identică, din aceeaşi rocă închisă la culoare, se afla în faţa lor, în partea opusă a trecătorii.

Emirul Salida din tribul Jaalin îl cunoştea pe Osman de când era un tinerel de şaptesprezece ani. La vârsta aceea, Osman intrase pe teritoriul Jaalin dinspre est, cu banda de incursiune a tatălui său. Omorâseră şase războinici ai lui Salida şi plecaseră cu şaizeci şi cinci dintre cele mai bune cămile. Osman omorâse prima dată un om în raidul acela de demult. Tribul Beja răpise şi douăsprezece fete şi femei tinere Jaalin, dar pentru Salida erau nesemnificative pe lângă pierderea cămilelor. În cei doisprezece ani de atunci, duşmănia lor de moarte se adâncise, însângerată şi fetidă, în întinderea deşertului.

Abia când Divinul Mahdiu, fie el mereu triumfător în faţa duşmanilor, chemase toate triburile din Sudan să se unească în *jihadul* sfânt împotriva păgânilor, Osman şi Salida se aşezaseră la acelaşi foc de tabără şi împărţiseră aceeaşi pipă. În *jihad*, toate duşmăniile personale erau suspendate. Erau uniţi de un duşman comun.

O sclavă puse o narghilea între ei. Cu cleşti de argint, ridică un cărbune aprins din vasul de lut şi-l aşeză cu grijă

peste tutunul negru adunat în bolul pipei. Trase prin muştiucul de fildeş până când fumul se înălţă liber. Tuşi delicat de la vaporii puternici, apoi îi întinse muştiucul lui Salida, în semn de respect faţă de vârsta lui. Apa albastră din borcanul înalt de sticlă bolborosi când trase fum prin ea; îl ţinu în plămâni şi-i dădu muştiucul lui Osman. Mahdiul interzisese folosirea tutunului, dar el era la Omdurman, iar Omdurman era departe. Fumau mulţumiţi, discutând despre planurile de luptă. Când nu mai rămase decât cenuşă în bolul pipei, îngenuncheară şi se prosternară în ritualul rugăciunilor de dimineaţă.

Apoi fata aprinse încă o pipă şi, la intervale regulate, câte un şeic venea pe culme ca să le raporteze mişcările duşmanilor şi dispozitivul propriilor regimente.

– În numele Domnului, divizia şeicului Harun este în poziţie, raportă unul.

Salida se uită la Osman pe sub pleoapele oblice şi pistruiate de soare.

– Harun este un luptător bun. Are două mii de oameni sub comandă. L-am trimis în valea unde s-a aşezat condorul ieri-seară. De acolo, vom putea ataca ariergarda duşmanului când iese în câmp deschis.

Ceva mai târziu, un alt şeic inferior urcă panta abruptă.

– În numele Domnului şi al Victoriosului Mahdiu, păgânii au trimis iscoade înainte. O patrulă de şase soldaţi a traversat trecătoare până la gură. S-au uitat cu sticlele lungi spre pâlcul de palmieri de la izvoare, apoi s-au întors. Aşa cum aţi poruncit, măreţe emir, i-am lăsat să plece nestingheriţi.

La o oră după răsărit, sosi şi ultimul raport; toate forţele dervişe erau în poziţiile stabilite.

– Ce fac păgânii? întrebă Salida cu vocea ascuţită şi răguşită.

– Încă n-au plecat din tabără.

Mesagerul arătă spre capătul defileului lung. Salida întinse cotul spre Osman şi duşmanul lui de odinioară îl ajută pe bătrân să se ridice în picioare. Avea încheieturile noduroase din cauza artritei, dar, odată urcat în şa, putea să călărească şi să manevreze sabia ca un războinic tânăr. Având grijă să nu proiecteze vreo siluetă pe fundalul cerului de dimineaţă, Osman îl conduse la marginea stâncii şi amândoi se uitară în jos.

Tabăra păgânilor era perfect vizibilă la mai puţin de trei kilometri distanţă. În seara precedentă, soldaţii ridicaseră o *zareba*[1] din pietre şi tufe spinoase în jurul perimetrului. Ca întotdeauna, tabăra avea formă de pătrat. Puseseră câte un tun Nordenfelt în fiecare colţ, ca să poată executa tragerea de anfiladă către pereţii exteriori ai împrejmuirii.

– Ce maşinării sunt acelea?

Salida nu mai luptase niciodată cu europenii. Pe turci îi ştia bine, fiindcă îi măcelărise cu sutele cu mâna lui. Dar aceşti oameni masivi şi roşii la faţă erau de alt soi. Nu ştia nimic despre obiceiurile lor.

– Acelea sunt puşti care trag foarte repede. Pot să doboare nenumăraţi războinici, care cad ca iarba sub secere, până se încing şi se blochează. E necesar să le hrănim cu cadavre ca să le astupăm gurile.

Salida hohoti de râs.

– O să le hrănim bine azi. Făcu un gest larg. Ospăţul e pregătit. Aşteptăm onoraţii oaspeţi.

Dealurile, văile şi viroagele înguste păreau pustii şi abandonate, dar în realitate erau animate de zeci de mii de oameni şi de cai care stăteau pregătiţi, aşteptând cu răbdare vânătorul.

– Ce fac păgânii acum? întrebă Salida curios, când îşi îndreptă din nou atenţia spre tabăra inamică.

[1] Vezi Glosar (n.tr.)

– Se pregătesc pentru atacul nostru.

– Știu că suntem aici și-i așteptăm? întrebă Salida. De unde știu asta?

– Am avut un spion printre noi. Un ofițer *ferenghi*. Un păgân deștept și ingenios. Vorbește dulcea noastră limbă maternă și se deghizează ușor în fiu al Profetului. De la Berber a călărit spre nord cu armata noastră. Fără îndoială, a numărat câte capete sunt, ne-a ghicit intențiile și a mers apoi în tabăra păgânilor.

– Care e numele lui? De unde știi atât de multe despre el?

– Numele lui e Abadan Riji. El mi-a făcut rana de la El Obeid, care aproape m-a trimis în mormânt. E dușmanul meu de moarte.

– Atunci, de ce nu l-ai omorât? întrebă Salida pe un ton chibzuit.

– E alunecos ca un țipar de râu. De două ori mi-a scăpat printre degete, spuse Osman, dar asta a fost ieri. Azi e o altă zi și vom număra morții la apusul soarelui.

– S-ar putea ca păgânii să nu înceapă lupta azi, obiectă Salida.

– Privește!

Îi dădu lui Salida telescopul său. Bătrânul îl așeză invers și se uită prin lentila mare. Deși nu vedea nimic în afară de cerul albastru și senin, părea edificat. Osman știa că înțelegea prea puțin aceste jucării păgâne, așa că, pentru a-l scuti de o rușine, îi descrise scena din tabăra engleză.

– Vezi cum trec intendenții printre rânduri și împart muniție în plus?

– Pe Dumnezeu, ai dreptate, zise Salida și telescopul șovăi câteva grade în direcția greșită.

– Vezi cum aduc mitralierele Nordenfelt?

– În numele sfânt al Mahdiului, ai dreptate. Salida se lovi la sprânceană în cadrul de alamă al telescopului și îl coborî ca să-și frece rana.

– Vezi cum încalecă păgânii, auzi cum sună goarnele înaintarea?

Salida ridică privirea şi, fără piedica pusă de lentilă, văzu duşmanul clar pentru prima dată.

– În numele sfânt al Mahdiului, ai dreptate! spuse el. Iată-i cum vin cu toată oştirea!

Priviră cum englezii strângeau tabăra şi porneau călare. Rândurile lor ordonate alcătuiră imediat temutul careu. Se mişcau hotărât spre gura defileului şi în rândurile lor nu se vedea niciun spaţiu liber. Disciplina şi precizia lor erau înfiorătoare chiar şi pentru oamenii cu temperamentul lui Osman şi al lui Salida.

– Pentru ei nu există cale de întoarcere. Trebuie să străbată zona până la apă sau să piară cum au pierit şi alte armate, înghiţite de deşert.

– Nu o să-i las în seama deşertului, declară Salida. O să-i distrugem cu sabia. Se întoarse spre Osman. Îmbrăţişează-mă, iubite duşman, spuse el încetişor, căci sunt bătrân şi obosit. Azi pare o zi bună ca să mor.

Osman îl îmbrăţişă şi-l sărută pe obrajii zbârciţi.

– Când vei muri, s-o faci cu sabia în mână.

Se despărţiră şi coborâră pe versantul culmii către locul unde purtătorii de lance le ţineau caii.

Penrod ridică privirea spre stâncile golaşe şi negre ce se ridicau de o parte şi de alta. Erau pustii ca mormanele de cenuşă din puţul iadului. Când intrară în gâtul defileului, stâncile le comprimară şi le deformară formaţiile. Dar niciun spaţiu liber nu apărea în laturile careului. Penrod scrută cu grijă stâncile. Nu se vedea niciun semn de viaţă, dar ştia că era o iluzie. Se uită la Yakub.

– Osman Atalan e aici, zise el.

– Da, Abadan Riji. Yakub zâmbi şi ochiul drept se învârti straniu. E aici. Se simte în aer parfumul dulce al morţii. Inspiră adânc. Îmi place mai mult decât mirosul de păsărică proaspătă.

– Numai tu, Yakub cel lasciv şi însetat de sânge, poţi să amesteci iubirea şi lupta în acelaşi gând.

– Dar, efendi, sunt unul şi acelaşi lucru.

Merseră mai departe prin defileul îngust. Teama şi emoţia curgeau prin venele lui Penrod ca un vin ameţitor. Privea feţele cinstite şi sincere din jur şi era mândru să călărească într-o asemenea companie. Ordinele şi răspunsurile reţinute erau rostite în accentele familiare de acasă, atât de diverse încât ar fi putut fi limbi diferite: sunetele din munţii Scoţiei şi din West Country, din Ţara Galilor şi din Insula de Smarald, din York şi din Kent, ale locuitorilor Geordies[1], ale celor din Cockney şi vorba tărăgănată din Eton şi Harrow.

– Ne vor aştepta pe partea opusă a trecătorii, zise Yakub. Osman şi Salida o să vrea să desfăşoare cavaleria în câmp deschis.

– Salida este emirul tribului tău, aşa că îi înţelegi modul de a gândi, spuse Penrod.

– A fost emirul meu. Am mers în raiduri cu bandele lui şi am mâncat la focul lui. Până în ziua în care fiul lui cel mare a necinstit-o pe sora mea mai mică şi i-am tăiat pe amândoi cu pumnalul, căci ea l-a aţâţat. Acum există sânge între mine şi Salida. Dacă nu mă ucide el primul, într-o zi o să-l ucid eu pe el.

– Yakub cel răbdător şi răzbunător, s-ar putea ca asta să fie ziua aceea.

Continuară drumul prin gâtul strâmt al trecătorii. Laturile se deschideau de o parte şi de alta precum fălcile

[1] Locuitori ai regiunii Tyneside din Anglia (n.tr.)

unui monstru. Încă nu se zărea niciun semn de viaţă pe dealurile pustii şi uscate, nici păsări, nici gazele. Goarna sună oprirea şi careul deformat se opri brusc.

Sergenţii mergeau printre rânduri ca să le redreseze.

– Apropiaţi-vă din dreapta!

– Păstraţi spaţiul în rânduri!

– Intraţi în rând pe stânga!

În câteva minute, integritatea careului fu refăcută. Şirurile de baionete sclipeau în soarele nemilos şi feţele celor care aşteptau erau înroşite de sudoare, dar niciunul nu scoase sticla cu apă din chingi. În sălbăticia aceea, să bei fără să primeşti ordin era o greşeală gravă. De pe spinarea cămilei, Penrod supraveghea terenul din faţă. Dincolo de pâlnia formată de dealuri, se deschidea o câmpie lată şi întinsă. Pământul era acoperit cu pietricele albe de cuarţ şi presărat cu tufe mici, înnegrite de soare. În capătul opus al acestei întinderi pustii se afla un pâlc mic de palmieri ce păreau să se fi fosilizat în timp.

„Bun teren pentru cavalerie", se gândi Penrod, îndreptându-şi din nou atenţia către capcana dealurilor de pe margini. Încă erau lipsite de viaţă, însă păreau încărcate de ameninţări. Tremurau în mirajul provocat de căldură, ca nişte câini de vânătoare ademeniţi de mirosul prăzii, aşteptând lesa ca să o ia la goană cu limba scoasă.

Stâncile erau despicate de viroage şi guri de văi uscate, de proeminenţe stâncoase şi de cavităţi adânci. Unele erau astupate de pietre şi prundiş, iar altele, acoperite de nisip precum podeaua unui ring de coridă. Yakub chicoti încet şi arătă spre cea mai apropiată dintre acestea cu vârful ţepuşei pentru cămile. Nu era nevoie să vorbească. Urmele lăsate de o mie de cai se vedeau clar pe suprafaţa nisipului. Erau atât de proaspete, încât marginea fiecărei urme de copită era clar definită, iar unghiul jos al soarelui o contura cu o umbră albastră reliefată.

Penrod ridică ochii spre vârfurile zimţate ale dealurilor. Erau ascuţite precum colţii unui crocodil bătrân pe fundalul cerului albastru, în nuanţa oului de măcăleandru. Apoi ceva se mişcă printre pietre şi ochiul lui Penrod zvâcni într-acolo. Era un punctişor, iar mişcarea nu era mai pronunţată decât cea a unui purice care se târăşte pe blana unei pisici negre.

Scoase micul telescop din desaga de piele şi-l focaliză, apoi văzu capul unui bărbat care se uita de sus la ei. Purta un turban negru şi avea barba neagră, contopindu-se bine cu stâncile din jurul lui. Era prea departe ca să-i recunoască trăsăturile, dar omul întoarse capul, probabil pentru a le da un ordin celor din spate. Alt cap apăru lângă al lui, apoi încă unul, până când pe cer apăru un şir de capete, precum mărgelele pe un şirag.

Penrod coborî telescopul şi deschise gura ca să strige un avertisment, dar în clipa aceea aerul începu să vibreze de ritmul tobelor dervişe de război, care-ţi făceau stomacul să trepideze. Ecourile se împrăştiară deasupra stâncilor aflate faţă în faţă. Oastea mahdistă apăru miraculos de năprasnic, pe toate marginile, galeriile şi crestele trecătorii. Figura centrală era vizibilă pe cel mai înalt vârf. *Jibba* lui albă sclipea în soare, iar turbanul era verde-închis ca smaraldul. Ridică puşca într-o mână şi o îndreptă spre cer. Fumul cenuşiu ţâşni în aer ca răsuflarea unui caşalot la suprafaţa apei, iar sunetul împuşcăturii se auzi câteva secunde mai târziu. Un strigăt puternic se înălţă dintre rândurile înghesuite ale dervişilor:

– *La ilaha illallah!* Există un singur Dumnezeu!

Ecoul răspunse într-un strigăt:

– Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu!

Goarna din mijlocul careului englez intonă o notă nebunească, insistentă, iar soldaţii reacţionară cu o precizie clară şi exersată. Cămilele fură îngenuncheate în şiruri ordonate, formând imediat meterezele exterioare ale acestei fortăreţe vii. Animalele de povară şi supraveghetorii lor se retraseră

în spate, formând o masă densă în mijloc. Reprezentau fortăreaţa interioară. Cu repeziciune, tunarii descărcară mitralierele Nordenfelt de pe cămilele de povară şi le deplasară clătinându-se în cele patru colţuri, de unde puteau trage foc de anfiladă din faţa fiecărui perete al careului. Generalul Stewart şi statul-major rămaseră în grup în spatele peretelui frontal. Mesagerii se aşezară în genunchi la mică distanţă, gata să fugă în orice colţ al careului cu ordinele generalului.

O linişte ucigătoare se aşternu peste adunarea de războinici. Dervişii se uitau de sus la ei şi timpul părea încremenit. Apoi un călăreţ derviş ieşi din gura de piatră a văii principale. Înainte să ajungă în bătaia puştii, se opri cu faţa spre careu. Ridică un corn de război curbat, din fildeş, *ombeya*, şi sunetul lui clar şi grav răsună printre stânci.

Din gura fiecărei văi şi scorburi năvăli oştirea dervişă, rând după rând, cu miile de cămile şi cai. Veneau continuu, rotindu-se în escadroane dezordonate cu faţa spre careu. Tobele începură din nou un ritm lent şi cadenţat, iar rândurile de dervişi începură să înainteze.

– Aşteptaţi-i, flăcăi!

Sergenţii se plimbau prin spatele peretelui din faţă al careului.

– Nu trageţi, băieţi!

– Nu vă grăbiţi! E destul pentru toţi!

Vocile erau calme, aproape glumeţe.

Tobele băteau acum mai repede, iar rândurile dervişe porniră la trap; ansarii din faţă se luară la întrecere, încercând să ajungă primii la careu. Din ce în ce mai repede, masele sălbatice umplură fundul văii. Tobele accelerau ritmul şi copitele bubuiau. Praful se ridica într-o miasmă sufocantă. Strigătele de război erau stridente.

– Încet, băieţi, încet!

Vocile calme ale englezilor nu păreau să reacţioneze la strigătele dervişilor.

– Nu trageţi, băieţi!

Penrod recunoscu vocea clară şi tinerească a lui Percy Stapleton, care striga la plutonul lui. Îi era foarte greu să le potolească nerăbdarea.

– Încet, albaştrilor!

„Neisprăvitul crede că e o cursă de bărci." Penrod zâmbi în sinea lui. Tobele băteau cu înfrigurare şi *ombeya* ţipau şi suspinau. Ca potopul dintr-un baraj spart, cavaleria dervişă venea direct spre careul englezilor.

– Pregătiţi-vă! Foc de salvă, flăcăi! strigau sergenţii.

– Ca la carte, băieţii mei! Amintiţi-vă exerciţiile!

– Foc de salvă! Să conteze fiecare glonţ!

Penrod se uita la un şeic aflat pe o cămilă roşcată şi sprintenă. Se forţase să ajungă cu mult în faţa primului rând al atacului. Avea gura căscată într-un strigăt şi un spaţiu negru în şirul de dinţi din faţă. Era la aproape o sută de metri în faţa careului, apropiindu-se într-un galop dezlănţuit.

Goarna răsună dulce şi ascuţit.

– Foc de salvă! Primul rând, trageţi!

Urmă o pauză scurtă, caracteristică soldaţilor foarte bine pregătiţi, când fiecare îşi potrivi arma. Penrod îl ochi pe şeicul cu strungăreaţă. Salva bubui, asurzindu-le urechile. Rândul din faţă al atacatorilor se cutremură din pricina şocului. Omul lui Penrod primi glonţul greu direct în piept şi căzu pe spate din şaua înaltă. Cămila lui se răsuci în loc şi se izbi de doi armăsari ce veneau din spate, doborându-l pe unul la pământ.

– Rândul doi, foc de salvă! Trageţi!

Puştile bubuiră din nou. Gloanţele se înfigeau în carne cu sunetul lutului ud izbit de un perete de cărămidă. Atacul dervişilor şovăi şi-şi pierdu avântul. Animalele rămase fără călăreţi se învârteau fără direcţie. Morţii şi răniţii erau călcaţi în picioare şi loviţi de copite. În clipa aceea, mitralierele Nordenfelt adăugară la zarva creată ţăcănitul lor fatal. Salvele

lor ciuruiră rândul ce se apropia. Ca o baracudă care se înfige într-un banc de sardele, îl despărți în grupuri mici și izolate.

– Rândul din față, foc de salvă! Trageți!

Ordinele fură repetate. Soldații reîncărcară, ochiră și traseră cu precizie. Atacul se opri, se destrămă și supraviețuitorii goniră înapoi spre stânci. Dar înainte să ajungă la ele, tobele își reîncepură chemarea, secondate de goarnele *ombeya*.

– Înapoi! Pentru Allah și Mahdiu, întorceți-vă la luptă!

Escadroane noi se răspândiră dintre pietre ca să completeze rândurile înjumătățite. Strigau la Dumnezeu și înaintau din nou, năvălind pe câmpul pe care zăceau camarazii lor ca să spargă careul englez.

Însă acesta nu putea fi spart. Sergenții coordonau focurile de salvă regulate. Țevile mitralierelor Nordenfelt începuseră să lucească asemenea potcoavelor din forja fierarului.

Osman Atalan îi spusese lui Salida: „E necesar să le hrănim cu cadavre ca să le astupăm gura".

Mitralierele se îndopară cu carne, apoi se înecară și, una după alta, se blocară. Pe măsură ce țăcănitul lor sacadat înceta, cavaleria dervișă se apropia tot mai mult de desișul de baionete strălucitoare. Salvele îi izbeau în continuare. În ciuda hotărârii lor de a înainta, fură doborâți până când își epuizară și curajul, și resursele. În cele din urmă, se retraseră din nou spre stânci.

Salida privea în jos de pe culme spre careul nedestrămat.

– Aceștia nu sunt oameni, spuse el, sunt djinni. Cum poți să omori un diavol?

– Cu vitejie și cu sabia, răspunse Rufaar, cel mai mare dintre fiii lui supraviețuitori.

Alți doi fii mai mari îi fuseseră uciși în raiduri și în războaie între triburi și unul murise în urma unei lupte pentru o femeie. Moartea aceea încă nu era răzbunată.

Rufaar avea treizeci şi trei de ani şi în vene îi curgea sânge de războinic. Omorâse cu propria sabie peste cincizeci de oameni. Era la fel ca tatăl lui la aceeaşi vârstă: ferocitatea lui era de nepotolit. Trei dintre fraţii săi mai mici stăteau în spatele lui. Erau din acelaşi neam, aveau în ei sângele curat al lui Salida.

– Lasă-mă să conduc următorul atac, slăvite tată, se rugă Rufaar. Lasă-mă să-i distrug pe mâncătorii de porci. Lasă-mă să vindec rana asta purulentă din inima Islamului.

Salida se uită la el cu mândrie – era plăcut să vadă vitejia fiului său.

– Nu! clătină el din cap.

Acest cuvânt scurt de negare tăie în Rufaar mai adânc decât o făcuse vreodată o sabie inamică. Tresări de durere auzindu-l. Se aşeză într-un genunchi şi sărută piciorul prăfuit al tatălui său.

– Nu cer nicio altă favoare în afară de asta. Lasă-mă să conduc atacul.

– Nu! Salida îl refuză a doua oară, iar expresia lui Rufaar se întunecă. Nu te las să conduci, dar te las să mergi la dreapta mea.

Figura lui Rufaar se însenină. Sări în picioare şi îşi îmbrăţişă părintele.

– Dar noi? întrebară cei trei fraţi în cor. Dar noi, iubite tată?

– Voi, căţeluşilor, mergeţi în urma noastră. Salida se încruntă la ei ca să-şi ascundă afecţiunea. Poate că eu şi Rufaar o să vă aruncăm ceva resturi de la ospăţ. Acum, aduceţi-mi cămila!

– Cei cu targa!

Strigătul veni din şase locuri diferite din afara careului, unde soldaţii fuseseră răniţi de focul tras la întâmplare de dervişi. Răniţii fură transportaţi rapid în mijloc şi golurile se

astupară. Doctorii interveniră în praf, printre muşte, cu mânecile suflecate până la cot, în timp ce sângele se închega de la căldură. Răniţii care puteau sta încă în picioare reveniră bandajaţi şi-şi ocupară locul în careu.

– Băieţii cu apa!

Strigătul se auzea de jur împrejurul micului careu, iar băieţii alergau cu burdufurile, turnând apă în sticlele goale îmbrăcate în pâslă.

– Muniţie aici!

Intendenţii mergeau de-a lungul laturilor careului, împărţind cutii cu muniţie.

Tunarii se străduiau să înlăture blocajele mitralierelor. Turnau din apa preţioasă peste ţevi, ca să le răcorească. Aceasta se evapora sfârâind în nori de aburi, iar metalul trosnea şi şuiera. Dar mecanismele lor rămâneau blocate complet, oricât ciocăneau şi împingeau.

Deodată, în mijlocul acestei activităţi febrile, goarna răsună din nou.

– Fiţi gata! strigară sergenţii.

– Se întorc!

Cavaleria dervişă se năpustea din fortăreaţa formată de dealuri. Ca un val uriaş ce creştea tot mai mult, dervişii se aliniară din nou la poalele dealurilor cu faţa spre careu.

– Iată-l pe duşmanul tău, îi şopti Penrod lui Yakub.

Flamura roşie flutura în mijlocului rândului, purtată de doi tineri dervişi.

– Da, zise Yakub. Cel cu turbanul albastru e Salida. Şacalul acela râios de lângă el e fiul lui, Rufaar. Trebuie să-l omor şi pe el. Cei care poartă flamura sunt alţi plozi ai lui. N-ar fi nicio onoare să-i omor – e ca şi cum aş stâlci nişte purici între unghii –, dar trebuie s-o fac.

– Atunci, mai avem mult de lucru.

Penrod zâmbi şi deschise încă o cutie de carton cu cartuşe, umplându-şi găicile bandulierei.

– Salida e un șacal bătrân și deștept, murmură Yakub. Pe suflarea dulce a Profetului, învață repede. A văzut cum am spart primele atacuri. Uite! Și-a consolidat centrul.

Penrod înțelese ce voia să spună: Salida schimbase formația. Rândul lui nu era distribuit în mod egal. Flancurile aveau doar două șiruri, iar în centru formase un ciocan, un nod solid de șase rânduri apropiate.

Pe cealaltă parte a careului, generalul sir Herbert Stewart îl studia pe emir prin telescop.

– Pare foarte bătrân și fragil.

– E bătrân, dar nu e fragil, domnule, îl asigură Hardinge. Cu doar cincizeci de oameni, a condus atacul care i-a nimicit pe egiptenii lui Valentine Baker la Suakin. Asta a fost acum mai puțin de doi ani. Câinele ăsta bătrân încă are colți.

– Atunci, va trebui să i-i scoatem, mormăi Stewart.

– Iată că vine, domnule.

– Într-adevăr, iată că vine, încuviință Stewart.

Rândurile dervișilor înaintau, cu caii la trap și cămilele mergând fără ezitare, în timp ce bărbații de pe spinările lor fluturau armele și scoteau strigăte de război. O furtună de nisip se stârni în urma lor. Trecură de mijlocul drumului și porniră la galop. Șirurile se înghesuiau ca un pumn strâns. Pământul din fața lor era presărat cu propriii morți. Zăceau aproape unii de alții, precum florile de cireș de sub copacii bătuți de vânt în livadă. Pe *jibba* lor de arlechin se vedeau pete mai proaspete și mai întunecate decât peticele decorative, iar mușteleă albastre pluteau deasupra ca un nor dens. Duduitul atacului scutură pământul. Caii din primul rând călcau peste cadavre, împrăștiind bucăți însângerate în timp ce se apropiau fără șovăire.

În mijlocul lor, Salida se aplecă în faţă în şa pe cămila lui cenuşie. Puşca sa era încă în teaca de sub genunchi, dar mânuia paloşul greu cu lejeritate, ca şi cum ar fi fost o jucărie. Nu scotea strigăte de război, păstrându-şi respiraţia pentru sarcina principală. Avea o expresie extaziată; lacrimile din ochii injectaţi îi curgeau pe obraji până în barba argintie. Era o ţintă evidentă pentru puştile care se aflau în faţă. Când prima salvă îi izbi, fiii lui goniră mai departe neatinşi. Dervişii din rândurile din spate înaintară ca să umple golurile şi ajunseră la timp pentru salva următoare, apoi şi pentru următoarea. Dar Salida călărea mai departe.

Pe flancul din stânga, o mitralieră Nordenfelt începu să tragă, ciuruind cu gloanţe valul dervişilor. Pe urmă, aproape imediat, se blocă din nou şi rămase tăcută. Dar puştile Martin-Henry se declanşară la unison, păstrând ritmul cumplit. Cămilele mugeau când erau lovite, apoi se prăbuşeau. Caii săltau în faţă, se trăgeau înapoi şi cădeau pe spate, zdrobindu-şi călăreţii. Dar din mijloc, unde era Salida, alţi oameni veneau în faţă, menţinând avântul atacului. Salida ajunse la şase metri în faţa zidului careului, unde toate şarjele de până atunci se încurcaseră şi eşuaseră. Genunchiul lui Rufaar îl atingea pe al lui, iar ceilalţi fii stăteau la fel de aproape în urma lui. Deşi trei rânduri din mijlocul dervişilor fuseseră doborâte de gloanţe, oamenii curajoşi încă avansau, încercând să lovească zidul fragil al careului.

– De data asta o să-i spargem pe câinii ăştia, râse Rufaar.

Dar linia engleză nu putea fi spartă. Păru să cedeze puţin, aşa cum se îndoaie o sabie din oţel de Damasc, dar nu se rupse. Ca un val ce se loveşte de un recif dur de corali, dervişii se năpustiră peste rândul din faţă. Siluetele în kaki căzeau sub loviturile de săbii, în timp ce dervişii atacau de pe spinările cămilelor. Dar ciocanul lui Salida îşi pierdu treptat avântul. Încetini şi se opri şi, în cele din urmă, îşi

epuiză furia în faţa celui de-al doilea rând al micului careu. Bărbaţii masivi în tunici kaki îmbibate de sudoare îi respinseră, apoi îi împinseră înapoi.

Cavaleria dervişă se întoarse şi se împrăştie din nou spre stânci.

Salida se legăna în şa. O baionetă îl împunsese adânc deasupra osului şoldului. Probabil că ar fi căzut, dar Rufaar se întinse şi, cu un braţ pe după umerii lui, îl echilibră şi-l conduse înapoi la adăpostul văii.

– Eşti grav rănit, tată.

Încercă să-l coboare pe pământ.

– Bătălia abia a început, zise Salida dând la o parte mâinile fiului său. Ajută-mă să leg tăietura asta mică, pe urmă ne întoarcem ca să terminăm sarcina dată de Dumnezeu şi de Mahdiu.

Cu turbanul lung şi albastru, legară rana bătrânului atât de strâns, încât opriră sângerarea; bandajele îi înţepeniră spatele, aşa că putea sta drept în şa din nou.

– Porniţi tobele, zise Salida. Să sune *ombeya*. Ne întoarcem.

Osman Atalan se apropie călare pe Apă Dulce. Divizia Beja aştepta în rezervă, gata să intervină şi să intre în acţiune atunci când Salida şi luptătorii lui Jaalin forţau o breşă.

– Slăvite şi războinice emir, ai făcut mai mult decât oricare alt om înaintea ta. Acum, lăsă-mă să-i duc pe războinicii mei Beja să termine treaba pe care ai început-o atât de bine.

– O să forţez deschiderea, răspunse Salida hotărât. Poţi să vii după mine, aşa cum ne-am înţeles.

Osman se uită la figura lui semeaţă şi înţelese că nu avea rost să insiste. Dacă mai întârziau un minut, ziua era pierdută. Zidul englezilor era aproape spart. Dacă loveau din nou în acelaşi loc înainte să-şi revină, era posibil să îl poată sparge cu totul.

– Atunci, mergi, nobile emir. O să te urmez îndeaproape.

Întreaga armată dervişă – două divizii uriaşe – năvăli de pe dealuri şi avansă spre micul grup de oameni din câmpul deschis. În faţă călărea o siluetă palidă într-o *jibba* însângerată, cu capul descoperit, cu părul cărunt acoperindu-i umerii. Ochii îi sticleau febril, precum cei ai unui sfânt sau ai unui nebun.

– Domnilor, se adresă Stewart statului-major, o să mutăm formaţia ca să-i întâmpinăm pe aceşti băieţi grozavi. Nu m-am aşteptat să lovească aşa în zidul nostru din spate. Cu toate acestea, se pare că se întorc din nou să facă acelaşi lucru.

Se mutară în grup, exact când Hardinge se apropia călare cu un raport.

– Dervişii au făcut ceva pagube la ultimul atac, domnule. În total, am avut cincizeci şi cinci de victime. Trei ofiţeri au murit – Elliot, Cartwright şi Johnson. Alţi doi au fost răniţi.

– Muniţia?

– Încă avem rezerve mari, dar cele patru mitraliere nu mai funcţionează.

– Ce porcărie afurisită! Am cerut Gatlinguri. Dar apă?

– Se termină, domnule. Trebuie să ajungem la izvoare până la căderea nopţii.

– Asta e şi intenţia mea. Stewart arătă spre cavaleria înghesuită a dervişilor, adunată la poalele dealurilor. Se pare că urmează să atace cu toate forţele. O ultimă aruncare disperată a zarurilor. Vreau să transmiteţi ordinul meu la celelalte trei ziduri: să ţină în rezervă sferturile de coloană. Doar în cazul în care indivizii ăştia pătrund înăuntru...

– O, nu vor pătrunde niciodată, domnule.

– Sigur că nu, totuşi vezi de sferturi.

În timpul luptei, dervişii loviseră zidul nordic al careului. Oamenii aflaţi la celelalte trei ziduri primiseră doar

primul atac. De atunci, nu prea participaseră. Erau neliniştiţi şi frustraţi. Acum, confruntaţi cu o nouă ameninţare, sergenţii se plimbau de-a lungul rândurilor împărţind coloanele în sferturi. Dacă duşmanul spărgea un zid, careul nu trebuia lăsat să se prăbuşească spre interior. Celelalte trei ziduri trebuiau să rămână solide, aşa că sferturile de coloană aveau misiunea de a astupa golul şi de a sprijini zidul spart. Înainte să fie gata cu totul, tobele de război îşi începură ritmul frenetic, alături de sunetul asurzitor al goarnelor *ombeya*. Cavaleria dervişă avansa din nou.

Neavând soldaţi sub comandă, Penrod avea timp să studieze înălţimea soarelui printre pleoapele îngustate. „E trecut de prânz, îşi zise el uimit. Ne luptăm de peste trei ore."

Alături de el, Yakub se frământa:

– Dacă Salida nu vine la mine, altcineva o să-l omoare primul.

– Asta nu se poate, bunule Yakub.

Penrod îşi scoase casca pentru a-şi şterge fruntea cu batista, apoi şi-o puse la loc într-un unghi şmecheresc. Auzea din faţă tropotul copitelor şi vocile arabe crescând într-o larmă asurzitoare de luptă.

– Primul rând, foc de salvă! Trageţi!

Sergenţii începură scandările şi, la intervale regulate, focul cumulat bubuia cu putere. Rândurile de cavalerie se cutremurară şi se clătinară când gloanţele se abătură asupra lor, iar avansul încetini sub ameninţarea lor cumplită. Dar războinicii merseră mai departe, chinuindu-se pe ultimii metri, până loviră a doua oară zidul. Cele două tabere se încleştară, legănându-se şi împingând, lovind şi sfâşiind.

Englezii cedară puţin, însă pe urmă se împinseră înapoi. Soldaţii albi luptau bine cu baioneta. Aceste arme ajungeau la distanţă mai mare şi erau recuperate mai repede decât paloşele legănate. Pentru a doua oară în ziua aceea,

divizia lui Salida începu să se prăbuşească. Soldaţii loveau cu baionetele de la distanţă mică; unii căzură sub săbiile grele de cruciaţi, dar ceilalţi strânseră arma mai bine şi îi determinară pe dervişi să cedeze mai repede.

Şi atunci, Osman Atalan veni călare în fruntea rezervelor odihnite. Se apropie din urma lui Salida şi se aruncă în luptă cu toată forţa. Războinicii săi Beja păreau o avalanşă şi nimic nu le stătea în cale.

– Au pătruns!

De-a lungul rândurilor de englezi, se înălţă un strigăt cumplit. Se petrecuse inimaginabilul. Un careu englez fusese spart. Dervişii năvăleau triumfători înăuntru. Împinseră înapoi linia kaki şi haosul se instală printre oamenii încăieraţi. Soldaţii englezi izolaţi cădeau şi mureau sub săbiile dervişe, călcaţi în picioare de copite.

– Există un singur Dumnezeu! strigau agagierii, ucigând iar şi iar.

Soldaţii din zidul de nord – deja zdrobit – fură despărţiţi rapid în grupuri mici de câte trei sau patru de agagierii lui Osman Atalan. În timp ce erau împinşi înapoi, Penrod alergă în faţă să-i întâmpine şi adună câţiva rătăciţi sub comanda lui.

– Adunaţi-vă lângă mine, băieţi! Spate în spate, umăr lângă umăr, strigă el.

Oamenii îi recunoscură autoritatea şi se zbătură să ajungă lângă el. Când se uniră într-o masă compactă, reuşiră să contracareze cu baionetele atacul furios al inamicilor.

Şi alţi ofiţeri încercau să adune soldaţii împrăştiaţi. Hardinge se alătură cu ai săi şi cele două grupuri se contopiră, devenind o forţă feroce.

Un arab de pe o cămilă înaltă şi neagră se izbi de ei şi, înainte să-l respingă, îl străpunse pe Hardinge în burtă. Acesta dădu drumul sabiei şi se agăţă de lance cu ambele

mâini. Arabul încă ţinea capătul lăncii. Cu o singură smucitură, Hardinge îl smulse din şa şi căzură amândoi. Penrod apucă sabia pe care Hardinge o scăpase şi înfipse vârful acesteia între omoplaţii dervişului. Hardinge vru să se ridice, dar vârful lăncii îi pătrunsese adânc în intestine. Încercă să-l scoată, dar nu reuşi. Se prăbuşi din nou şi lăsă capul în jos, închizând ochii şi ţinându-se de lance cu mâinile.

Penrod rămase deasupra lui ca să-l protejeze, iar soldaţii strânseră rândurile de ambele părţi. Era bine să simtă din nou o sabie bună în mână. Lama avea echilibru şi o duritate minunată, iar în mâinile lui Penrod prindea viaţă. Un alt derviş gonea spre el, răsucind paloşul deasupra capului. Penrod prinse lama grea sus, pe direcţia ei firească, şi o devie peste umăr. Lama sfâşie mâneca lui Penrod, dar nu tăie şi pielea de dedesubt. Înainte ca dervişul să-şi revină, Penrod îl ucise cu o lovitură în gât. Avu apoi o clipă liberă ca să privească în jur: micul său grup rămânea pe poziţii. Baionetele scrâşneau, iar braţele războinicilor era acoperite de sângele închegat.

– Înainte, băieţi! le strigă Penrod. Închideţi breşa!

– Hai, băieţi! Să-i alungăm pe oamenii ăştia! se auzi o voce familiară lângă cotul lui Penrod.

Percy Stapleton era lângă el. Îşi pierduse casca, iar părul lui creţ era încâlcit de praf şi sudoare, dar zâmbea în timp ce îmbrâncea şi rănea un alt derviş, lovindu-l apoi direct în piept. Penrod observă imediat că Percy era un spadasin experimentat şi talentat. Când dervişul se lăsă în genunchi, Percy sări agil peste sabie şi îl lovi pe arab în lateralul gâtului, tăindu-l pe jumătate. Bărbatul scăpă paloşul şi încercă să se prindă cu mâinile de gât. Percy îl omorî cu o lovitură rapidă.

– Bravo, domnule! zise Penrod oarecum impresionat.

– Sunteţi prea amabil, domnule!

Percy îşi dădu părul din ochi şi amândoi priviră în jur, căutând alţi adversari.

Destul de brusc, atacul dervişilor îşi pierdu din avânt. Mai întâi încetiniră şi începură să ezite, apoi se împinseră încă o dată în faţă, alergând spre grupul de cămile culcate din caravana cu bagaje ale englezilor. Pe urmă, se opriră în loc. Cele două tabere se încleştară din nou, împingându-se una în alta ca nişte boxeri epuizaţi în runda a zecea, prea slăbiţi ca să mai continue.

– Sferturile de coloană, înainte!

Generalul Stewart preluă comanda rezervelor în acel moment crucial, când totul părea într-un echilibru precar. Soldaţii se întoarseră în spatele lui. Cu sabia în mână, porni înainte, îi conduse pe după zidul de cămile îngenuncheate şi îi atacară pe dervişii rătăciţi din flancul stâng. Grupurile împrăştiate şi extenuate de soldaţi englezi îi văzură venind şi, prinzând curaj, se aruncară înapoi în luptă. Careul fisurat începu să se refacă.

Cu instinctul său de războinic, Osman Atalan recunoscu momentul în care bătălia fu pierdută. Întoarse iapa, apoi se luptă să scape împreună cu agagierii săi înainte ca fălcile capcanei să se închidă asupra lor. Se îndepărtară la galop spre siguranţa dealurilor şi-i lăsară pe Salida şi pe fiii lui prinşi în plasa careului englez.

Salida încă era pe cămilă, dar rana de deasupra şoldului i se deschisese din nou, iar sângele îi şiroia pe picioare. Era galben la faţă şi sabia îi căzuse din mâna tremurândă. Rufaar stătea în spatele lui şi, cu un braţ pe după mijlocul lui, îl ţinea drept, în ciuda zvâcnirilor speriate ale cămilei. Salida era ameţit din cauza rănii, precum şi de şocul de a-şi vedea fiii mai mici ucişi de baionetele engleze. Se uita după ei cu o uimire nevinovată, dar trupurile lor sfârtecate se pierduseră sub tropotul copitelor.

Yakub văzu o deschidere în rândurile dervişilor pe când aceştia se întorceau ca să înfrunte rezervele lui Stewart.

– Am treburi personale de rezolvat, efendi, îi strigă el lui Penrod.

Dar Penrod şi Percy Stapleton luptau cu alţi trei dervişi înnebuniţi şi nu-l observară când se furişă de lângă ei.

Yakub alergă până în spatele cămilei lui Salida, luând un paloş din mâna unui arab mort. Animalul se zbătea şi sălta, dar Yakub se feri de copitele sale ce zvâcneau în aer şi care i-ar fi putut da o lovitură fatală. Cu o mişcare puternică a ambelor mâini, tăie tendoanele unuia dintre picioarele din spate ale animalului. Acesta mugi şi sări în faţă pe trei picioare, dar Yakub fugi după cămilă şi îi tăie şi celălalt tendon. Aceasta se prăbuşi pe picioarele din spate. Salida şi Rufaar fură aruncaţi cu putere din şa. Rufaar, care se ţinuse de tatăl lui, încercă să-i atenueze căderea când se lovi de pământ, aterizând la picioarele lui Yakub.

Rufaar ridică privirea şi-l recunoscu.

– Yakub bin Affar! spuse el.

Ura amară a duşmăniei îi înăspri vocea. Dar îşi ţinea tatăl cu ambele mâini şi nu se putea apăra.

– Duşmanul meu! încuviinţă Yakub, apoi îl ucise.

Înfipse paloşul în pieptul lui până la plăsele şi scoase pumnalul. Apucă barba căruntă a lui Salida şi-i trase capul pe spate, expunându-i gâtul. Nu tăie traheea, ci trase cu marginea ascuţită a pumnalului peste gâtul zbârcit. Secţionă carotida lui Salida de sub ureche şi nici nu încercă să evite jetul de sânge deschis la culoare care-l împroşcă pe mâini şi pe braţe.

– E răzbunată, şopti el mânjindu-şi fruntea cu sânge.

Nu voia să pronunţe numele surorii lui, pentru că fusese o târfă şi mulţi oameni buni muriseră din cauza ei. Dădu drumul bărbii lui Salida şi-l lăsă să cadă cu faţa în ţărână. Îl abandonă zăcând lângă fiul lui şi alergă înapoi la Penrod.

Spărtura din careul englez se închise în jurul dervişilor, precum gura unei caracatiţe în jurul unui peştişor. Dervişii

nu implorau milă. Martiriul era calea spre viaţa veşnică şi ei îl primeau bucuroşi. Ca un şarpe otrăvitor cu spatele rupt, erau gata să muşte orice mână li se întindea, indiferent cât de milostivă se dovedea.

Deşi soldaţii luptau neîncetat cu baioneta şi cu sabia, riscându-şi vieţile, dervişii trebuiau înconjuraţi şi nimiciţi. Câtă vreme mai aveau viaţă în ei, erau obligaţi să continue lupta. Măcelul se prelungi până spre după-amiază, cu o furie ce scăzu treptat, pe măsură ce soldaţii îşi epuizau resursele.

Apoi păru că totul se terminase. Dar dintre grămezile de cadavre, câte un ansar care se prefăcea mort sărea la fiecare victimă neatentă. Pierdură alţi şase oameni din pricina acestor asasini ascunşi, înainte ca generalul Stewart să anunţe înaintarea. Îşi adunară numeroasele victime – nouăzeci şi patru de răniţi şi şaptezeci şi patru de cadavre pe care le înfăşurară în propriile pături – şi se îndreptară spre pâlcul de palmieri de la marginea câmpiei ce marca Izvoarele de la Abu Klea.

Construiră un gard printre palmieri şi îşi îngropară morţii, aşezându-i cu grijă în şiruri în mormântul puţin adânc, săpat în grabă în pământul nisipos. Se înserase când Penrod reuşi să-l găsească pe Hardinge în bivuacul spitalului.

– Am venit să vă aduc arma înapoi, domnule, zise el întinzându-i arma frumoasă.

– Mulţumesc, Ballantyne, şopti Hardinge slăbit. A fost un dar de la soţia mea.

Era palid ca ceara şi se plângea de frig, aşa că îi mutaseră targa aproape de foc. Se întinse cu greu şi atinse lama, ca şi cum şi-ar fi luat adio.

– Însă mă îndoiesc că o voi mai folosi de-acum. Păstreaz-o pentru mine şi foloseşte-o aşa cum ai făcut azi.

– Nu accept asta, domnule. Veţi merge în marş cu noi la Khartoum, îl asigură Penrod, dar Hardinge se întinse la loc pe targă.

– Nu cred, murmură el.

Şi avu dreptate: muri înainte de zorii zilei.

Soldaţii erau prea epuizaţi ca să mai continue. Deşi gândurile îi zburau la omul măreţ care îi aştepta singur la Khartoum, Stewart nu-i putea obliga să înainteze în starea în care erau. Le oferi o noapte de răgaz şi cea mai mare parte a dimineţii următoare ca să-şi revină. Se odihniră până la prânz sub bruma de umbră a pâlcului de palmieri din jurul izvoarelor. Apa era greţoasă şi aproape la fel de sărată ca aceea de mare. O puseră la fiert cu ceai negru şi cu ultimele rezerve de zahăr.

În căldura moleşitoare a amiezii, Stewart nu mai îndrăzni să zăbovească şi dădu ordin să se continue marşul. Îi urcară pe cămile pe cei grav răniţi şi, când goarna sună avansarea, porniră la drum sub soarele torid. Mărşăluiră tot restul zilei şi aproape toată noaptea. Parcurseră treizeci şi şapte de kilometri până la răsărit, apoi se opriră. Nu mai puteau continua: erau complet epuizaţi. Mai aveau doar câteva ceşti de apă pentru fiecare. Cămilele erau extenuate: deşi simţeau mirosul fluviului în faţă, nu mai puteau continua drumul. Răniţii erau în stare disperată. Stewart ştia că avea să le piardă pe cele mai multe dacă nu le ducea la apă. Trimise un mesager ca să-l cheme pe Penrod.

– Ballantyne, am nevoie din nou de cunoştinţele tale cu privire la locul acesta. Cât mai e până la fluviu?

– Suntem foarte aproape, domnule, mai avem vreo şase kilometri. O să-l puteţi vedea de pe culmea următoare.

– Şase kilometri, spuse Stewart gânditor.

Se uită din nou în urmă la formaţia engleză epuizată: şase kilometri sau o sută ar fi fost acelaşi lucru, căci nu putea spera să-i conducă acolo. Dădu să vorbească din nou, dar Penrod îl întrerupse.

– Priviţi în faţă, domnule.

Pe o culme înaltă aflată între ei și fluviu apăruse un grup mic de circa cincizeci de derviș](i. Ofițerii întinseră mâna după telescoape. Penrod recunoscu imediat prin lentilă flamura lui Osman Atalan. Iar în mijlocul grupului distinse silueta lui înaltă și zveltă pe spinarea iepei albe.

– Nu sunt prea mulți, zise cu un glas nesigur sir Charles Wilson, secundul lui Stewart. Ar trebui să-i putem da la o parte fără prea mari eforturi. Nu cred că au curaj să ne atace din nou, nu după lecția pe care le-am dat-o la izvoare.

Penrod ar fi vrut să-l contrazică. Atalan era un tactician inteligent: își retrăsese oamenii din lupta pierdută la Abu Klea înainte să fie complet nimiciți. În ziua și în noaptea dinainte, probabil că iscoadele lui urmăriseră careul devastat al englezilor, așteptând momentul în care aveau să-și epuizeze toată puterea și rezistența, iar cămilele aveau să fie terminate. Cu ceva efort, Penrod își înghiți cuvintele.

– Voiai să spui ceva, Ballantyne? întrebă Stewart.

Fără să lase telescopul, văzuse reacția lui Penrod.

– Cel de pe calul alb e însuși Osman Atalan. Cred că sunt mai mulți, nu doar un singur grup. A scăpat ușor la Abu Klea, în comparație cu ceilalți. Diviziile lui sunt aproape intacte.

– Probabil că ai dreptate, încuviință Stewart.

– Se vede praf în dreapta, arătă Penrod.

Toate telescoapele se întoarseră în direcția aceea: alte câteva sute de cavaleriști dervișă apăruseră pe culme. Apoi se văzu praf și în stânga. Numărul dușmanilor crescu cu repeziciune de la sute la mii. Escadroanele lor neiertătoare se iviseră exact pe drumul spre Nil.

Stewart coborî telescopul și-l închise cu un pocnet. Apoi se uită la sir Charles Wilson.

– Propun să adunăm bagajele și răniții și să-i împrejmuim cu o *zareba*, împreună cu cinci sute de oameni în putere care să-i protejeze. Pe urmă, cu o coloană rapidă de

opt sau nouă sute dintre cei mai în formă, o să dăm fuga spre râu.

– Cămilele sunt epuizate, domnule, interveni Wilson repede. Nu vor ajunge niciodată.

– Sunt conştient de asta, zise Stewart aspru.

Ştia că secundul său era un om căruia până şi florile îi puteau mirosi a balegă.

– O să lăsăm cămilele aici, cu răniţii, şi o să plecăm pe jos. Ignoră expresiile şocate ale celor din statul-major şi se uită la Penrod. Cât timp ţi-ar lua să ne duci la apă, Ballantyne?

– Fără răniţi şi bagaje, vă pot duce acolo în două ore, domnule, răspunse Penrod cu toată încrederea, în ciuda descurajării pe care o simţea.

– Foarte bine. Comandanţii de companii îşi vor alege cei mai puternici şi mai în formă oameni. Plecăm peste patruzeci de minute, la ora patru fix.

– Ce fel de oameni sunt ăştia? întrebă al-Noor cu mirare, stând călare şi privind cum se refăcea careul sleit al englezilor, care porni în marş şi părăsi împrejmuirea. Nu au animale sau apă, şi totuşi vin încoace. În numele sfânt al Domnului, ce fel de oameni sunt?

– Sunt descendenţii oamenilor care au luptat cu strămoşul nostru, Saladin cel Drept în Credinţă, acum opt sute de ani, la Ierusalim, răspunse Osman Atalan. Sunt oamenii Crucii Roşii, precum cruciaţii de odinioară. Dar sunt doar oameni. Uitaţi-vă acum la ei şi amintiţi-vă de bătălia de la Hattin.

– Întotdeauna trebuie să ne amintim de Hattin, încuviinţară agagierii săi.

– La Hattin, Saladin a capturat o armată de oameni ca aceştia, epuizaţi şi înnebuniţi de sete, şi i-a distrus dintr-o singură lovitură. Atât de mari au fost pierderile pe care le-a

provocat printre păgâni, încât a smuls din mâinile lor însângerate regatul Ierusalimului, pe care l-au furat de la credincioşi şi l-au păstrat timp de optzeci şi opt de ani. Osman se ridică în scărițe şi arătă cu lama paloşului spre grupul de oameni în marş. Acesta e câmpul nostru de la Hattin. Înainte de apusul soarelui, vom distruge armata asta. Niciunul nu va ajunge viu la râu. Pentru gloria lui Allah şi a Mahdiului său!

Agagierii scoaseră săbiile.

– Victoria este a lui Dumnezeu şi a Mahdiului! strigară ei.

Când careul englezilor urcă panta lină spre ei cu mişcări lente, dervişii dispărură în spatele culmii. Englezii înaintau cu dificultate. La fiecare câteva sute de metri, se opreau pentru a reface ordinea rândurilor nesigure şi pentru a-i aduna pe cei rătăciți. Nu-i puteau lăsa în seama dervişilor şi a cuţitului lor. Apoi porneau din nou. Într-o pauză, Stewart trimise după Penrod.

– Ce se află dincolo de culme? Descrie-mi terenul din faţă! ordonă el.

– De pe culme, ar trebui să se vadă oraşul Metemma, aflat pe malul apropiat, îl asigură Penrod. În drum se află o fâşie de tufişuri şi dune compacte cam de un kilometru şi jumătate lăţime, apoi urmează malul abrupt al Nilului.

– Te rog, Doamne, dă să vedem de pe culme şi vapoarele lui Gordon ancorate lângă mal, aşteptând să ne ducă la Khartoum.

În timp ce Stewart spunea asta, culmea se transformă. Norişori albi de fum de praf de puşcă apărură deasupra ei, precum bumbacul în floare pe un câmp. Gloanţele Boxer-Henry începură să zboare în jurul lor, ciuruind pământul roşu şi şuierând pe pietrele albe de cuarţ.

– Nu le întoarcem focul, domnule? întrebă Wilson. Să eliberăm culmea înainte să trecem mai departe!

– Nu avem timp pentru asta. Trebuie să ne continuăm avansul, se răsti Stewart. Trimite-i vorbă cimpoierului.

Cimpoierul personal al generalului sir Herbert Stewart, la fel ca și stăpânul lui, era un scoțian de la munte. Tartanul lui era din clanul de vânători Stewart, iar boneta îi era așezată într-un unghi fercheș, cu panglicile atârnate pe spate.

– Cântă-ne un cântec bun de marș! îi ordonă Stewart.

– *Road of the Isles*, domnule?

– Știi care sunt preferatele mele, nu-i așa, tinere Patrick Duffy?

Cimpoierul porni cu douăzeci de pași înaintea zidului din față al careului, cu kiltul legănându-i-se și cu cimpoiul intonând o muzică nebunească și stranie ce aprindea patima războinică a celor care o ascultau. Gloanțele zburau în jurul lor. O dată la câteva minute, câte un om era nimerit și se prăbușea. Tovarășii lui îl ridicau și-l cărau mai departe. Puștașii dervișii se retraseră din calea avansului hotărât al englezilor, până când culmea rămase tăcută și pustie. Careul își continuă mersul.

Deodată, tobele ascunse în spatele culmii începură să bată într-un ritm grav, care făcu aerul să vibreze. Pământul părea să se cutremure. În huruitul de tunet al copitelor, cavaleria Beja se năpusti în față.

Careul se opri și își strânse rândurile, iar hoarda de călăreți se izbi de prima rundă de gloanțe, dându-se înapoi. A doua și a treia salvă îi decimă și îi făcu să se întoarcă, îndepărtându-se în galop.

Soldații își ridicară camarazii răniți și începură marșul din nou. Următorul atac Beja bubui la linia orizontului. Tobele începură să bată, secondate de goarnele *ombeya*. Englezii lăsară jos morții și răniții și formară din nou ziduri impenetrabile. Atacul se rupse în fața lor și dervișii se dădură înapoi. Marșul epuizant fu reluat. Trecură peste arabii căzuți și, ca să evite atacul înșelător și sinucigaș al războinicilor care se prefăceau morți, îi înjunghiară cu baionetele pe cei vii și pe cei morți în timp ce pășeau peste ei.

În cele din urmă, rândul din față ajunse la linia orizontului. Un strigăt răguşit de bucurie ieşi din gâturile lor uscate şi un zâmbet apăru pe buzele lor crăpate şi sângerânde. În faţa lor se afla întinderea lată a Nilului. Lumina soarelui crea la suprafaţa apei reflexii scânteietoare ca nişte monede de argint ce se învârteau. Pe malul opus se aflau frumoasele vaporaşe din flotila lui Gordon, aşteptând să-i ducă în aval, la Khartoum.

O parte dintre oameni căzură în genunchi, însă tovarăşii lor îi ridicară în picioare şi-i ţinură drepţi. Penrod auzi un tânăr murmurând:

– Apă! Doamne sfinte, apă!

Dar vocea îi era înăbuşită de limba umflată şi purpurie.

Caporalul care îl sprijinea răspunse:

– Sticlele sunt uscate, dar toată apa pe care poţi s-o bei e acolo. Curaj, băiete! O să mergem s-o aducem. Şi n-o să ne oprească niciun arab.

– Fără oprire, băieţi! le strigă sergentul-major. Nu până nu vă spălaţi duhoarea sudorii în pârâiaşul acela.

Cei care mai erau în stare râseră, apoi, cu un nou avânt, porniră în jos, către Nil. În faţa lor se afla un şir unduios de dune joase, ultima barieră înainte de fluviu. Nisipurile erau multicolore: cafenii şi castanii, brune şi ciocolatii. Adânciturile dintre ele erau pline de arbuşti şi de tufe cu spini.

Dincolo de dune, de-a lungul malului, se afla labirintul oraşului Metemma. Străzile înguste şi şerpuitoare, colibele şi magherniţele se înghesuiau până la marginea apei. Oraşul era tăcut şi pustiu.

– Oraşul e o capcană, domnule, zise Penrod cu modestie. Puteţi fi sigur că e plin de dervişi. Dacă oamenii pătrund pe străzile acelea, vor fi decimaţi.

– Chiar aşa, Ballantyne, mormăi Stewart. O luăm spre întinderea deschisă de pe mal, mai jos de oraş.

Salvele hărţuitoare ale dervişilor ţâşneau din vârful dunelor şi dintre tufele dense din adânciturile de sub ele. Stewart făcu un pas în faţă, apoi se roti pe loc când un glonţ greu îl lovi cu o bufnitură. Când căzu la pământ, Penrod îngenunche imediat lângă el; văzu că glonţul îl nimerise în vintre, zdrobindu-i încheietura mare a femurului. Fragmente de os ieşeau prin carnea sfârtecată, iar sângele făcea broboane deasupra lor. Era o rană căreia nu-i putea supravieţui.

Stewart se ridică în capul oaselor şi vârî pumnul strâns în gaura căscată în carnea lui.

– Sunt lovit, îi strigă el disperat lui sir Charles Wilson. Preia comanda şi îndeamnă regimentul să meargă hotărât spre fluviu. Nu lăsa nimic să-ţi stea în cale. Mergeţi spre fluviu cu toată forţa de care sunteţi în stare.

Penrod încercă să-l ridice şi să-l care mai departe.

– La naiba, Ballantyne! Fă-ţi treaba, omule! Lasă-mă aici! Du-i mai departe. Trebuie să-l ajuţi pe Wilson să-i ducă la râu.

Penrod se ridică şi doi soldaţi voinici alergară la general.

– Noroc, domnule! zise Penrod îndepărtându-se.

Apoi se grăbi să ajungă din urmă rândul din faţă, pentru a conduce oamenii spre dune.

Deşi părea imposibil ca un escadron de cavalerie să se poată ascunde în tufele joase dintre dune, când coborâră de pe culme fură împresuraţi de cai şi siluete în *jibbe* pestriţe. În câteva secunde, cele două tabere fură prinse din nou într-un conflict sălbatic şi sângeros. De câte ori soldaţii îi respingeau cu salvele biciuitoare, arabii se adunau şi atacau din nou. Mulţi dintre albii din rândul întâi al careului englez mutilat căzură, nu din pricina rănilor, ci din cauza setei cumplite şi a epuizării provocate de căldură. Oamenii de lângă ei îi ridicau şi îi împingeau înainte.

Sudoarea li se usca în pete albe pe tunici, iar trupurile lor erau incapabile să mai transpire. Se clătinau ca beţivii şi

îşi manevrau puştile cu ultimele puteri. Vederea lui Penrod începu să şovăie, întunecându-se în răstimpuri în forme neclare. Clipea ca să-şi focalizeze privirea şi fiecare pas era un efort uriaş.

Exact când li se părea că un muritor n-ar putea îndura mai mult, tufişurile dese din faţă foşniră şi se cutremurară, iar războinicii arabi ieşiră din nou. În faţa călăreţilor gonea figura cunoscută cu turban verde. Blana iepei albe de sub el era plină de sudoare, iar coama lungă îi era încâlcită. Osman Atalan îl recunoscu pe Penrod în rândul din faţă al careului şi întoarse iapa cu genunchii, călărind direct spre el.

Penrod încercă să-şi găsească echilibrul, căci picioarele păreau să nu-l mai asculte. Carabina lui uşoară de cavalerie se preschimbase în plumb. Era nevoie de un efort chinuitor ca să o ridice pe umăr. Deşi erau separaţi de cincizeci de paşi, imaginea lui Osman Atalan părea să-i umple întregul câmp vizual. Trase. Sunetul se auzi înăbuşit şi totul se mişcă în jurul lui cu o lentoare iluzorie. Privi glonţul lovind iapa în frunte, deasupra magnificilor ochi negri. Calul dădu capul pe spate şi se prăbuşi, lovind pământul şi rostogolindu-se într-un nor de nisip, apoi zvâcnind spasmodic din picioare. Se opri cu gâtul răsucit sub corp.

Cu o graţie de felină, Osman ridică picioarele din scăriţe când iapa căzu, apoi sări de pe spatele ei, aterizând uşor şi în echilibru. Rămase uitându-se la Penrod cu o ură fără margini. Penrod încercă să-şi reîncarce puşca, dar degetele îi erau amorţite şi lente, iar Osman îl fixa cu o privire hipnotizantă. Arabul se aplecă şi-şi luă paloşul, apoi alergă spre Penrod. Acesta reuşi în cele din urmă să înfigă cartuşul în închizătorul desfăcut şi trase capacul. Ridică arma şi luă ţinta şovăind. Încercă disperat să o fixeze şi, preţ de o clipă, bobiţa lunetei se opri pe pieptul lui Osman. Apoi trase. Văzu glonţul zgâriind braţul cu care emirul ţinea paloşul şi lăsând

o dâră însângerată pe biceps; dar Osman nici nu tresări, nici nu scăpă din mână mânerul paloşului. Se apropia în acelaşi ritm. Alţi soldaţi aflaţi de o parte şi de alta a lui Penrod întoarseră puştile spre el. Gloanţele stârneau nisipul sau loveau tufele din jurul lui. Dar Osman părea de neatins.

– Omorâţi-l! strigă Wilson pe un ton strident.

Călăreţii arabi care îşi văzuseră emirul doborât rupseră rândurile. Unul dintre agagieri se întoarse spre silueta izolată a lui Osman.

– Vin, stăpâne!

– Lasă-mă în pace, Noor! Încă nu s-a terminat, strigă Osman spre el.

– E destul pentru azi. Vom lupta din nou.

Fără să încetinească trapul armăsarului, al-Noor se aplecă în şa, îşi împleti braţul cu al lui şi-l ridică în spatele său.

În timp ce era purtat departe, spre tufele compacte, Osman se uita încruntat la Penrod.

– Încă nu s-a terminat. În numele Domnului, acesta nu e sfârşitul!

Apoi dispăru. Cavaleria dervişilor dispăru la fel de repede şi o tăcere sinistră se aşternu în câmpie. O parte dintre englezii epuizaţi se prăbuşiră la pământ din nou, cu picioarele incapabile să-i mai ţină, dar strigătele sergenţilor îi treziră:

– În picioare, băieţi! Fluviul e acolo, în faţa voastră!

Cimpoierul lui Stewart îşi umflă sacul şi cântecul *Scotland the Brave* răsună în aerul deşertului. Oamenii îşi aşezară armele pe umăr şi îşi ridicară capul, apoi careul se mişcă din nou înainte. Clătinându-se în rândul din faţă, Penrod scruta tufele în căutarea următorului val de călăreţi sălbatici. Avea buzele crăpate, iar ultimele picături de sudoare îi ardeau ochii injectaţi.

Dar dervişii plecaseră, împrăştiaţi ca fumul în vânt. Englezii ajunseră pe malul înalt al Nilului, făcând din mână şi strigând spre vapoarele de peste fluviu. Erau frumoase

precum bărcile care pluteau pe râul Serpentine într-o dimineaţă luminoasă de duminică în Londra.

Reuşiseră să răzbească. Ajunseseră la râu, iar la distanţă de două sute patruzeci de kilometri spre sud, generalul Charles Gordon încă rezista.

Osman Atalan aştepta în satul Metemma ca diviziile destrămate ale aliaţilor Jaalin să se adune, căci şeicii lor veniseră la el, oferindu-se să lupte sub comanda lui. Propriul lor emir, Salida, şi toţi fiii lui erau morţi. Deşi curajoşi sub comanda lui, acum erau precum copiii rămaşi fără tată. Allah îi părăsise. Cauza lor era pierdută. Dispăruseră înapoi în fortăreţele lor din deşert, iar Osman aştepta în zadar.

În zorii dimineţii următoare, îl chemă pe maestrul porumbeilor.

– Adu-mi trei dintre cele mai rapide păsări, porunci el.

Scrise cu mâna lui mesajul pentru Mahdiu în trei exemplare, câte o copie pentru fiecare pasăre. Dacă şoimii sau alte păsări loveau un porumbel sau doi, mesajul vital tot avea să ajungă la sfântul din Omdurman.

> Către Mahdiul Mahomed Ahmed, fie ca Allah să-l protejeze şi să-l preţuiască. Tu eşti lumina ochilor noştri şi răsuflarea trupurilor noastre. Ruşinea şi tristeţea sunt un bolovan uriaş în pântecul meu. Află aşadar că păgânii au izbândit în lupta împotriva noastră. Emirul Salida e mort, iar divizia lui e distrusă. Păgânii au ajuns la Nil la Metemma. Mă întorc degrabă la Omdurman cu divizia mea. Roagă-te pentru noi, Mărite şi Sfânt Mahdiu!

Maestrul porumbeilor legă mesajele împăturite de picioarele păsărilor, apoi le puse la loc în coşul lor pe toate trei şi le duse pe malul fluviului. Osman mergea înaintea

lui. Maestrul porumbeilor îi întinse păsările una câte una. Înainte să le înalţe, Osman o ţinu pe fiecare în căuşul palmelor şi o binecuvântă.

– Zboară drept şi repede, micuţă prietenă! Fie ca Allah să te aibă în pază!

Aruncă pasărea în sus şi aceasta se ridică zvâcnind din aripi. Încercui satul Metemma, apoi se orientă şi se îndreptă către sud, bătând rapid din aripi. Osman lăsă fiecare porumbel să se îndepărteze înainte de a-l trimite pe următorul, ca să nu formeze un stol şi să atragă atenţia prădătorilor.

Când dispărură toţi, se întoarse în sat şi urcă pe domul de lut al moscheii. Din vârful balconului din turnul de rugăciune, de unde muezinul chema credincioşii la rugăciune, vedea bine ambele maluri ale râului. Vapoarele mici şi albe erau încă ancorate în aval de Iazul Crocodililor. Erau prea departe ca să le ajungă, căci nu avea artilerie cu care să le atace. Apoi îşi întoarse atenţia spre tabăra englezilor. Vedea cu ochiul liber oamenii dintre pereţii *zarebei* construite în grabă. Încă nu începuseră să încarce vapoarele cu oameni sau echipamente. Se mira de letargia aceea curioasă. Până atunci dăduseră dovadă de o mare încrâncenare, iar energia şi insistenţa lor erau admirabile. Dacă scopul lor era să ajungă la Khartoum şi să-l salveze cât mai repede, ar fi trebuit să-şi lase răniţii pe malul râului, să-şi îmbarce oamenii buni de luptă şi să navigheze spre sud fără să mai întârzie.

– Poate că Allah nu ne-a abandonat încă. Poate că El mă va ajuta să ajung în oraş înaintea acestor oameni imprevizibili, murmură el.

Coborî din turn către locul de la marginea satului unde îl aşteptau resturile diviziei sale. Cămilele erau deja încărcate, iar caii, înşeuaţi. Al-Noor îi ţinea noul cal. Era un armăsar mare şi negru, cel mai puternic animal din seria lui. Osman îi mângâie pata albă de pe frunte. Numele lui era al-Buq, Trâmbiţa de Război.

– Eşti fără cusur, Buq, şopti el, dar nu te-ai putea compara niciodată cu Apă Dulce.

Se uită înapoi spre dunele unde căzuse iapa. Vulturii şi corbii încă dădeau ocol culmii. „Va mai exista vreodată un animal atât de nobil ca ea? se întrebă el, iar valul negru de mânie îl inundă până în adâncul fiinţei. Abadan Riji, ai multe de ispăşit."

Se urcă în şa şi ridică pumnul drept încleştat.

– În numele lui Allah, pornim spre Omdurman! strigă el, iar agagierii îl urmară ca un vuiet.

Khartoum zăcea într-o amorţeală disperată, slăbit de molimă şi de lipsuri. Vocile fetelor creau un contrast copleşitor cu liniştea ameninţătoare din jur.

– Vine unul, cântă Saffron.

– Ştiu. L-am văzut de mult, scandă şi Amber.

– E o minciună. Nu l-ai văzut deloc!

– Ba da!

– Încetaţi cu cearta, vrăjitoare mici ce sunteţi, le porunci David Benbrook cu asprime, şi arătaţi-mi şi mie.

Ochii lor tineri erau mai buni decât ai lui.

– Acolo, tati. Exact deasupra insulei Tutti.

– Chiar în stânga norului aceluia mic.

– A, da. Desigur, spuse David.

Puse patul puştii la subsuoara dreaptă, apoi se întoarse să se alinieze cu pasărea ce se apropia.

– Doar vă încercam.

– Ba nu!

– St, st! Puţin mai mult respect, te rog, îngerul meu.

Nazeera le auzi vocile. Era pe drum spre bucătărie, cărând o carafă cu apă pe care o scosese din fântâna aflată în grajd. Voia să o fiarbă şi să o filtreze, dar vocile îi distraseră

atenția. Puse carafa pe masă, lângă ușa de la intrare și lângă grămada de pahare de pe tava de argint, apoi merse la fereastra sufrageriei și se uită pe deasupra terasei. Consulul stătea în mijlocul peluzei arse, uitându-se către cer. Nu era nimic neobișnuit în comportamentul lui. De multe săptămâni deja își petrecea fiecare după-amiază pe terasă, uitându-se după orice pasăre care se apropia în bătaia puștii. Se întoarse la bucătărie, dar, fără să-și dea seama, lăsă carafa cu apă nefiartă pe masă, împreună cu paharele. În spatele ei auzi detunătura puștii și țipetele încântate ale gemenelor. Zâmbi cu afecțiune și închise ușa de la bucătărie după ea.

– L-ai nimerit, tati!

– O, *pater familias* cel inteligent!

Era o nouă expresie în vocabularul lui Saffron.

Porumbelul se rostogoli prin aer când alicele îi smulseră penele de pe piept. În cădere se lovi de crengile din vârf ale tamarinului, deasupra dormitoarelor de la palat. Rămase înfipt acolo, la nouă metri de pământ. Gemenele se întrecură până la baza copacului, apoi începură să se cațăre, certându-se și împingându-se una pe alta.

– Aveți grijă, diavolițe mici! le strigă David neliniștit. O să vă răniți.

Saffron ajunse prima la pasăre. Ea era băiețoiul. Se așeză în echilibru pe creangă și îndesă trupul cald în fața corsetului, apoi coborî.

– Întotdeauna ești atât de tiranică! o acuză Amber.

Saffron acceptă complimentul fără să protesteze și sări ultimii metri până la pământ. Apoi alergă la tatăl ei.

– E un bilet! țipă ea. Are un bilet, la fel ca și celelalte.

– Dumnezeule mare, chiar așa e, încuviință David. Nu-i așa că avem noroc? Să vedem ce au de spus domnii de peste râu.

Gemenele dansau în urma lui în timp ce intra în hol cu porumbelul mort. Propti pușca de perete, apoi pipăi în

buzunarul hainei după pince-nez, punându-şi-l pe vârful nasului. Tăie cu briceagul firul ce lega sulul micuţ de hârtie, pe care îl întinse pe masă lângă carafă şi pahare. Mişcă buzele încet în timp ce descifra scrisul în arabă, iar expresia lui blajină se schimbă încet, devenind alertă şi serioasă.

– E cea mai grozavă veste. Coloana de salvare a distrus armata dervişă în nord. Vor ajunge aici în câteva zile. Trebuie să-i duc de îndată biletul generalului, le spuse el gemenelor. Intraţi şi spuneţi-i Nazeerei să vă pregătească baia acum. Eu voi fi plecat o vreme, dar voi veni în camera voastră să vă spun noapte bună.

Îşi puse pălăria pe cap şi coborî pe terasă, îndreptându-se spre comandamentul lui Gordon.

Saffron înhăţă puşca înainte ca Amber să ajungă la ea. O ţinea aţâţător sub nasul surorii sale, ca pe un alt trofeu.

– Nu-i cinstit, Saffy. Tu le faci mereu pe toate.

– Nu fi copil!

– Nu sunt copil.

– Ba eşti copil şi te bosumfli mereu.

Trecând prin hol, Saffron duse puşca în sala armelor tatălui ei. Amber se uită după ea cu pumnii înfipţi în şolduri. Era aprinsă la faţă şi părul i se lipea de frunte de transpiraţie. Văzu carafa pe masa laterală, unde o lăsase Nazeera. Cu un gest furios, îşi turnă un pahar cu apă, apoi îl bău şi se strâmbă.

– Are un gust ciudat, se plânse ea. Şi nu sunt copil şi nici nu mă bosumflu. Sunt doar puţin supărată, atâta tot.

Ryder Courtney ştia că şederea lui la Khartoum se apropia de sfârşit. Chiar dacă venea coloana de salvare înainte ca oraşul să cadă şi îi putea evacua pe toţi în siguranţă, Khartoum avea să le aparţină dervişilor. Îşi golea complexul,

pregătindu-se să plece cu prima ocazie. Rebecca se oferise să facă inventarul și foile de expediție pentru tot ce se încărca la bordul *Ibisului temerar*.

Ryder devenise tot mai conștient de zbuciumul sufletesc prin care trecea. Pe măsură ce condițiile din oraș se deteriorau, nesiguranța devenea tot mai copleșitoare. Amenințarea marii armate a asediatorilor dervișii părea să crească, în timp ce voința populației captive scădea. Pe lângă toate acestea, coloana de salvare nu mai ajungea. Trecuseră zece luni de când orașul fusese asediat de Mahdiu. O perioadă lungă în care trăiseră sub amenințarea unei morți groaznice.

Ryder înțelegea cât de apăsată era Rebecca de responsabilitatea de a se îngriji de surorile ei mai mici. Tatăl ei nu o ajuta prea mult în privința asta: era amabil și afectuos, dar, la fel ca gemenele, se baza pe ea cu o încredere copilărească. Niciuna dintre femeile sudaneze nu revenise să muncească după atacul mulțimii asupra complexului. Conducerea micii bucătării în care făceau turtă verde căzuse aproape în întregime în seama Rebeccăi. Gemenele erau ajutoare dornice, dar munca grea le depășea forța. Admirația și afecțiunea lui Ryder pentru ea sporeau pe măsură ce lupta mai tare ca să-și îngrijească familia. Se gândea mereu la faptul că, la doar optsprezece ani, fusese încărcată cu povara grea a responsabilității. Înțelegea cât de singură și de izolată se simțea și încerca să-i ofere ajutorul de care avea nevoie. Cu toate acestea, știa că purtarea lui nestăpânită și nepotrivită îi zdruncinase încrederea în el. Trebuia să aibă grijă să nu o sperie din nou, fiindcă tânjea să o ia în brațe, să o liniștească și să o apere. Simțea că, de când plecase Penrod Ballantyne din Khartoum, făcuse progrese mari în privința relației lor deteriorate: părea să se simtă mult mai în largul ei atunci când se afla în compania lui. Conversațiile lor erau mai relaxate, iar ea nu-l mai evita la fel de evident ca înainte.

Erau în baracă, stând la birou faţă în faţă. Împărţeau grămezile de dolari de argint în grupuri de câte cincizeci, apoi le înfăşurau în suluri de pergament şi le împachetau în cufere de lemn pentru cafea, pregătindu-le de îmbarcare pe *Ibis*. Cu coada ochiului, Ryder o privi dând la o parte o şuviţă din părul ei frumos şi mătăsos. Inima îi zvâcni când observă bătăturile din palmele ei şi micile riduri cauzate de griji şi greutăţi din colţul ochilor. Un ten ca al ei se potrivea mai bine în climatul plăcut din Anglia decât în lumina fierbinte a soarelui şi în aerul arzător din deşert. „Când toate astea se vor termina, aş putea să vând tot ce am aici şi să o duc înapoi în Anglia", se gândi el.

Ea ridică brusc privirea şi-i surprinse ochii fixaţi asupra ei.

– Ce ne-am face fără tine, Ryder? întrebă ea.

El fu uimit de cuvintele ei şi de tonul pe care le rostise.

– Draga mea Rebecca, tu te-ai descurca în orice împrejurări. Nu-mi asum meritul pentru tăria şi hotărârea ta.

– Am fost nedreaptă cu tine, zise ea, ignorându-i remarca. M-am purtat ca o copilă. Cu tine, dintre toţi, ar fi trebuit să mă port mai frumos. Fără tine, am fi pierit de mult.

– Eşti bună cu mine acum. Asta compensează totul, spuse el.

– Turta verde e doar unul dintre darurile tale preţioase pentru familia mea. Nu cred că exagerez când spun că ne-ai salvat viaţa cu ea. Suntem sănătoşi şi puternici în mijlocul morţii şi înfometării. Nu te-aş putea răsplăti niciodată pentru asta.

– Prietenia ta e singura răsplată pe care o cer.

Ea îi zâmbi şi ridurile fine i se netezir㠎. El ar fi vrut să-i spună cât de frumoasă era, dar îşi înghiţi cuvintele. Apoi Rebecca se întinse peste birou, răsturnând un teanc de monede de argint, şi-l prinse de mână.

– Eşti un prieten şi un om bun, Ryder Courtney.

Pentru prima dată, ea îi studia fățiș trăsăturile. „Nu e la fel de frumos ca Penrod, se gândi ea, dar are o față puternică și cinstită. E o față pe care o poți vedea în fiecare zi fără să te saturi. Nu m-ar părăsi niciodată așa cum a făcut Penrod. Nu ar exista localnice care să se ascundă în camera din spate. E un om important, fără să fie prefăcut sau să facă paradă. Pe masa lui ar fi mereu o pâine. E un om tare ca o stâncă și și-ar proteja femeia." Mâna care o ținea pe a ei era puternică și abilă, înăsprită de muncă. Brațul gol ce se întindea spre ea era ca un stâlp al casei. Pe sub materialul cămășii i se vedeau umerii lați și masivi. Era bărbat, nu un băiat.

Deodată, își aminti unde erau și zâmbetul îi dispăru. Nesiguranța vieții lor o copleși din nou. Ce avea să se întâmple dacă Ryder pleca cu *Ibisul* și le lăsa acolo pe ea și pe gemene? Ce avea să se întâmple cu ele când Mahdiul și armata lui ucigașă năvăleau în oraș? Auzise ce făceau dervișii cu femeile pe care le capturau. Lacrimile îi umplură ochii și i se agățară de gene.

– O, Ryder, ce-o să se aleagă de noi? O să murim toți în locul ăsta îngrozitor? O să murim înainte să fi trăit cu adevărat?

Fiind femeie, știa că exista un singur lucru care putea să lege pentru totdeauna un om ca el de cineva ca ea. Era pregătită pentru acest pas?

– Nu, Rebecca, ai fost atât de curajoasă și de puternică atâta vreme... Nu renunța acum.

Se ridică și ocoli cu repeziciune biroul. Ea se uită în sus la el în timp ce stătea deasupra ei și lacrimile începură să îi curgă din nou pe obraji.

– Strânge-mă în brațe, Ryder. Strânge-mă în brațe! se rugă ea.

– Nu vreau să te jignesc din nou, zise Ryder ezitând.

– Atunci eram o copilă, o fată fără minte. Acum sunt femeie. Strânge-mă în brațe ca pe o femeie.

El o ridică în picioare şi o luă cu blândeţe în braţe.

– Fii tare! spuse el.

– Ajută-mă, răspunse ea lipindu-se de el.

Îşi îngropă faţa la pieptul lui şi-i simţi mirosul. Spaimele şi îndoiala păreau să devină nesemnificative. Se simţea în siguranţă şi se agăţă de el cu o disperare mută. Apoi, treptat, deveni conştientă de o senzaţie nouă şi plăcută care părea să emane din centrul fiinţei ei. Nu era nebunia aceea divină şi mistuitoare pe care o provocase Penrod Ballantyne. Era mai degrabă o strălucire caldă: în omul acesta putea să aibă încredere; era în siguranţă în braţele lui. Avea să-i fie uşor să facă ceea ce avea de gând.

„E ceva ce trebuie să fac nu doar pentru mine, ci şi pentru familia mea." Luă hotărârea în tăcere, apoi spuse cu glas tare:

– Sărută-mă, Ryder. Ridică faţa spre el. Sărută-mă aşa cum ai făcut atunci.

– Draga mea Becky, eşti sigură că asta vrei?

– Dacă intenţionezi să-mi pui întrebări prosteşti, spuse ea zâmbind, mai bine nu vorbi. Doar sărută-mă.

Gura lui era fierbinte şi răsuflarea i se contopi cu a ei. Îi simţi apoi limba alunecând printre buzele ei moi. Cândva, acest lucru o speriase şi o nedumerise, dar acum se bucura de gustul lui. „O să-l iau de bărbat, îşi zise. Îl resping pe Penrod. Îl voi lua pe Ryder Courtney." După ce luă această decizie echilibrată, îşi lăsă emoţiile să preia controlul. Abandonă orice reţinere şi simţi ceva încleştându-se în pântecul ei. Era o senzaţie atât de puternică, încât era aproape dureroasă.

„E pântecul meu, îşi dădu seama uluită. A trezit în mine miezul feminităţii." Îşi împinse şoldurile cu putere spre el, încercând să domolească durerea sau să o sporească – nici ea nu ştia ce îşi dorea mai mult. Ultima dată când o îmbrăţişase Ryder, simţise ceva umflându-se şi întărindu-se fără să priceapă prea multe. Acum ştia. De data asta, nu se mai

temea. Ba chiar avea un nume tainic pentru membrul unui bărbat. Îi spunea „tamar", după tamarinul de lângă dormitorul ei, pe care se cățărase Penrod în acea primă noapte.

„Tamarul lui cântă acum pentru păsărica mea, își spuse ea, iar păsăricii îi place melodia." Mama ei, emancipata Sarah Isabel Benbrook, o învățase cuvântul acela ciudat.

– Ar putea fi ultima zi din viața noastră. Nu o irosi, spuse ea în șoaptă. Hai să prindem clipa asta și să nu-i mai dăm drumul niciodată.

Dar el ezita. Fu nevoită să-i ia mâinile și să i le așeze pe sâni. Sfârcurile păreau să i se umfle și să ardă la atingerea lui.

Apoi își împleti degetele de la o mână în părul de pe ceafa lui ca să-l tragă spre ea, iar cu cealaltă deschise copcile din față ale corsetului. Își eliberă un sân și îl lipi de gura lui. Strigă din pricina dulcii dureri provocate de dinții lui pe carnea ei sensibilă.

Era copleșită de o senzație de nerăbdare disperată.

– Repede, te rog, Ryder! Mor! Nu mă lăsa să mor! Salvează-mă!

Știa că înșira prostii, dar nu-i mai păsa. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și încercă să se cațăre pe trupul lui. El întinse mâna în spatele ei, apucă tivul fustei și-l ridică până la talie. Nu purta nimic pe sub ea, iar fesele ei erau rotunde și albe în penumbra camerei oblonite. Le cuprinse în palme și o ridică.

Ea își încordă coapsele în jurul șoldurilor lui și-l simți vârându-se în cuibul mătăsos de cârlionți de la confluența picioarelor ei.

– Repede! Nu mai pot trăi nicio clipă fără tine înăuntrul meu.

Apăsă cu putere, strângând ochii din cauza efortului, și simți că orice împotrivire dispare brusc. Își înfipse unghiile în spatele lui și împinse din nou. Apoi, nimic nu mai avu

importanţă pe lume: toate grijile şi temerile ei dispărură în timp ce el aluneca înăuntru, pătrunzând-o adânc. Îşi simţi pântecul deschizându-se pentru a-l primi. Se împinse din nou în el cu o disperare abia stăpânită. Simţi cum picioarele lui începeau să tremure şi se uită la faţa lui, care se contorsionă într-o agonie plăcută. Se împinse în el mai repede şi mai tare. El deschise gura şi, când strigă, ea îl urmă imediat. Se strânseră unul pe altul în braţe cu o ferocitate ce părea să-i lege pe vecie, iar într-un târziu vocile li se estompară. Muşchii rigizi ai picioarelor lui se relaxară şi se prăbuşi în genunchi pe podea, însă ea se ţinu cu disperare de el, încordându-se în jurul lui de teama de a nu aluneca afară, lăsând-o pustie.

În cele din urmă, el păru că se întoarce dintr-un loc îndepărtat şi o privi cu o expresie de uimire şi admiraţie.

– Acum eşti femeia mea?

Era o întrebare, dar şi o declaraţie.

Ea îi zâmbi cu gingăşie. Era încă adânc înăuntrul ei. Se simţea extraordinar de puternică, dar şi delicios de lascivă şi de neruşinată. Îşi încordă vintrele şi strânse cu putere. Nu-şi dăduse seama că era capabilă de acest truc. El icni şi făcu ochii mari.

– Da, încuviinţă ea, şi tu eşti bărbatul meu. O să te ţin aşa pentru totdeauna şi nu o să-ţi mai dau drumul niciodată.

– Voi fi prizonierul tău cu bucurie, spuse Ryder, iar ea îi sărută buzele. El continuă după ce ea se desprinse din îmbrăţişare: Îmi faci marea onoare de a deveni soţia mea? Nu vrem să şocăm lumea, nu-i aşa?

Brusc, i se păru că totul se întâmplă foarte repede. Deşi asta fusese intenţia ei, nu se putea gândi la un răspuns modest, dar care să-l şi lege de ea. În timp ce reflecta la asta, în uşa barăcii se auzi un ciocănit puternic. Ea îl împinse într-o parte şi se grăbi să-şi ascundă sânii în corset, uitându-se speriată spre uşă.

– E încuiată, îi aminti el în şoaptă.

Cu sute de lire în monede întinse pe birou, nu-şi putea asuma niciun un risc.

– Cine e? întrebă ridicând vocea.

– Sunt eu, Bacheet. Am adus un buletin de ştiri de la paşa Gordon.

– Nu e destul de important ca să mă baţi la cap atunci când am treabă, răspunse Ryder.

Gordon emitea astfel de buletine aproape zilnic. Erau menite să liniştească populaţia oraşului şi să stimuleze dorinţa tuturor de a rezista. Prin urmare, compoziţiile lui erau încărcate de licenţe literare complicate, fiind deseori la o distanţă considerabilă de adevăr.

– Ăsta e important, efendi. Tonul lui Bacheet era animat. Veşti bune. Veşti foarte bune.

– Împinge-l pe sub uşă! îi ordonă Ryder.

Se ridică şi o aşeză pe Rebecca în picioare, apoi îşi aranjară amândoi îmbrăcămintea: el îşi încheie pantalonii în faţă, iar ea îşi netezi poalele. Apoi Ryder se întoarse la uşă şi ridică buletinul tipărit grosolan. Aruncă o privire, apoi i-l întinse ei.

ARMATA DERVIŞĂ, ÎNVINSĂ.
DRUMUL CĂTRE KHARTOUM ESTE LIBER.
COLOANA DE SALVARE ENGLEZĂ VA SOSI ÎN CÂTEVA ZILE.

Ea îl citi de două ori, prima dată repede, iar a doua oară cu atenţie. În cele din urmă, ridică privirea spre el.

– Crezi că de data asta e adevărat?

– Ar fi o glumă crudă dacă n-ar fi adevărat. Dar Chinezul Gordon e departe de a fi renumit pentru cumpătarea sau consideraţia faţă de sentimentele delicate ale altora.

Rebecca se prefăcea că reciteşte buletinul, dar mintea îi era plină de gânduri. Dacă într-adevăr coloana de salvare era

pe drum, cât de presantă mai era acum nevoia unei relații permanente cu Ryder Courtney? Fiind soția lui, ar fi fost condamnată să-și petreacă restul zilelor în ținutul acela sălbatic și primitiv. Ar mai fi văzut vreodată câmpurile verzi ale Angliei? Ar mai fi fost vreodată în compania oamenilor civilizați? Mai exista urgența disperată de a se mărita cu un bărbat care era plăcut și care ar fi avut grijă de ea, dar pe care nu-l iubea?

– Adevărat sau nu, spuse Ryder, o să aflăm foarte curând. Într-un fel sau altul, vei fi în continuare logodnica mea. Boilerul *Ibisului* e plin de aburi, iar cala e încărcată cu toate mărfurile pe care le poate transporta... Se opri și-i scrută fața curios. Ce e, draga mea? Te îngrijorează ceva?

– Încă nu ți-am răspuns la întrebare, spuse ea încetișor.

– O, dacă asta e tot, atunci am s-o repet și sper să primesc un răspuns oficial, zise el. Rebecca Helen Benbrook, mă iei pe mine, Ryder Courtney, să fiu soțul tău legitim?

– Adevărul este că nu știu, spuse ea, iar el o privi îngrozit. Te rog, dă-mi puțin timp ca să mă gândesc la asta. E o decizie importantă și nu vreau să mă grăbesc.

În acel moment crucial de care depindeau atât de multe, un gând îi apăru în minte din senin: dacă în următoarele zile ar fi venit coloana de salvare, Penrod Ballantyne avea să fie cu ea? Apoi se gândi: „Nu are importanță, oricum ar fi, pentru că nu mai înseamnă nimic pentru mine. Am făcut o greșeală având încredere în el, dar acum poate să se întoarcă la arăboaicele lui și la viața de crai. Nu-mi pasă!" Dar observă că asta nu o convingea, iar imaginea lui Penrod îi persistă în minte mult timp după ce părăsi complexul lui Ryder, întorcându-se la palatul consular.

Lui sir Charles Wilson îi luă câteva zile să aducă toți răniții, toate bagajele și întregul șir de cămile. Între timp,

consolidă tabăra pe malul râului, mai jos de Metemma, așezând mitralierele Nordenfelt astfel încât să apere toate direcțiile și ridicând zidurile *zarebei* la o înălțime de doi metri.

În a treia zi după luptă, chirurgul-șef al regimentului îi raportă că rana generalului Stewart se cangrenase. Wilson se duse în grabă în cortul spitalului. Mirosul dulceag de carne necrozată era grețos pe căldură. Îl găsi pe Stewart zăcând într-o baltă de sudoare, sub o plasă de țânțari pe care se târau muște albastre uriașe, ce căutau un punct de intrare pentru a ajunge la mirosul irezistibil al rănii. Aceasta era acoperită cu un bandaj rudimentar, pătat din plin de o scurgere galbenă ca muștarul.

– Am reușit să scot glonțul, îl asigură medicul pe Wilson, apoi începu să vorbească în șoaptă pentru ca bolnavul să nu-l audă: Cangrena s-a instalat bine, domnule. Mă tem că speranța e mică, dacă mai există.

Stewart delira, confundându-l pe Wilson cu generalul Gordon când se aplecă peste patul de campanie.

– Slavă Domnului că am ajuns la timp, Gordon. Au fost momente când m-am temut că o să ajungem prea târziu. Te felicit pentru curajul și tăria ta sufletească, grație cărora orașul Khartoum va fi salvat. Ai realizat un lucru cu care Maiestatea Sa și toți cetățenii Imperiului Britanic se vor mândri pe drept cuvânt.

– Sunt Charles Wilson, domnule, nu Charles Gordon, îl corectă Wilson.

Stewart se uită uluit la el, apoi se întinse prin plasa de țânțari și-l prinse de mână.

– O, bravo, Charles! Știam că pot să am încredere în tine, știam că o să-ți faci datoria! Unde e Gordon? Roagă-l să vină de îndată la mine. Vreau să-l felicit eu însumi.

Wilson își trase mâna și se ridică, apoi se întoarse spre medic.

– Îl sedaţi suficient? Nu i-ar face bine să se agite.

– Îi administrez zece dramuri de laudanum la fiecare două ore. Dar odată ce se instalează cangrena, locul rănii nu prea mai doare.

– O să-l îmbarc pe primul vapor care pleacă în aval spre Aswan. Asta va fi probabil peste două sau trei zile.

– Două sau trei zile? Stewart auzise doar ultimele propoziţii. De ce-l trimiţi pe Gordon la Aswan şi de ce două sau trei zile? Răspunde-mi!

– Vapoarele vor pleca spre Khartoum din clipă în clipă, domnule general. Am dat peste câteva obstacole neprevăzute, dar inevitabile.

– Gordon? Dar unde e Gordon?

– Trebuie să sperăm că încă rezistă în Khartoum, domnule, dar nu avem nicio veste de la el.

Stewart aruncă o privire prin cort, cu o expresie dezorientată şi sălbatică.

– Aici nu suntem la Khartoum? Dar unde suntem? De cât timp suntem aici?

– Aici e Metemma, domnule, interveni medicul cu blândeţe. Sunteţi aici de patru zile.

– Patru zile! Vocea lui Stewart se transformă într-un strigăt. Patru zile! Aţi aruncat la coş sacrificiul făcut de bieţii mei băieţi. De ce n-aţi pornit cu toată viteza spre Khartoum în loc să staţi aici?

– Delirează, se răsti Wilson la medic. Mai daţi-i o doză de laudanum.

– Nu delirez! strigă Stewart. Dacă nu porneşti imediat spre Khartoum, te trimit la Curtea Marţială şi ordon să te împuşte pentru că nu ţi-ai respectat datoria şi pentru laşitate în faţa duşmanului, domnule.

Se înecă şi căzu pe spate epuizat, murmurând în timp ce se sprijinea de perne. Apoi închise ochii şi tăcu.

– Bietul om! Wilson clătină din cap plin de regret. Și-a ieșit complet din minți și halucinează. Nu înțelege situația. Aveți grijă de el și ajutați-l să-i fie cât mai bine.

Răspunse la salutul medicului și ieși aplecat din cort. Clipi în lumina puternică a soarelui, apoi se încruntă când își dădu seama că vreo câțiva ofițeri stăteau rigizi în poziție de drepți undeva în apropiere. Cu siguranță auziseră fiecare vorbă ce se rostise. Expresiile lor nu lăsau loc de vreo îndoială.

– Domnilor, nu aveți nimic mai bun de făcut decât să lânceziți pe aici? întrebă Wilson.

Ei îi evitară privirea, apoi îl salutară și se îndepărtară.

Doar unul rămase pe poziție. Penrod Ballantyne era ofițerul inferior din grup. Comportamentul lui era de-a dreptul nerușinat. Mergea pe o sârmă subțire prin abisul letal al insubordonării. Wilson se încruntă la el.

– Tu ce dorești, căpitane? întrebă el.

– Mă întrebam dacă aș putea vorbi cu dumneavoastră, domnule.

– Ei, ce e?

– Cămilele și-au revenit complet. Apă suficientă și mâncare bună. Cu permisiunea dumneavoastră, aș putea ajunge la Khartoum în douăzeci și patru de ore.

– Cu ce scop, căpitane? Propui o eliberare a orașului realizată de un singur om?

Wilson își lăsă încruntarea să se schimbe într-un rânjet amuzat – o expresie care nu era cine știe ce îmbunătățire, își zise Penrod.

– Scopul meu ar fi să-i duc depeșele dumneavoastră generalului Gordon și să-l informez cu privire la intențiile pe care le aveți, domnule. Orașul este groaznic de apăsat și la limita rezistenței. Sunt femei și copii englezi între zidurile lui. E o chestiune de zile până va cădea în mâinile Mahdiului. Speram să mă lăsați să-l asigur pe generalul Gordon că vă gândiți la suferința lui și a populației.

– Dezaprobi felul în care conduc campania, nu-i aşa? Apropo, cum te numeşti, domnule?

Bineînţeles că Wilson îi cunoştea numele: era o insultă calculată.

– Penrod Ballantyne, Regimentul 10 Husari, domnule. Şi nu, domnule, nu aş îndrăzni să comentez felul în care conduceţi campania. Eu doar supuneam judecăţii dumneavoastră cunoştinţele mele locale asupra situaţiei.

– Cu siguranţă o să te chem atunci când o să am nevoie de vasta ta înţelepciune. O să menţionez purtarea ta supusă în depeşele pe care le voi scrie la sfârşitul campaniei. O să rămâi în tabără. Nu te trimit în nicio misiune independentă. Nu o să te includ în trupele pe care le trimit să elibereze oraşul Khartoum. Cu prima ocazie, te trimit înapoi la Cairo. Nu o să mai participi la campania asta. M-am făcut înţeles, căpitane?

– Cât se poate de clar, domnule.

Penrod salută, dar Wilson nu-i răspunse şi se îndepărtă tropăind.

În zilele care urmară, Wilson îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în cortul comandamentului, ocupându-se cu depeşele. Ordonă un inventar al proviziilor şi muniţiei rămase. Inspectă consolidarea *zarebei*. Le ordona oamenilor să facă exerciţii. Îi vizita zilnic pe răniţi, deşi generalul Stewart nu mai era conştient. Vapoarele aşteptau ancorate, cu aburul pregătit în boilere. O stare de indecizie şi nesiguranţă se instaură în regiment. Nimeni nu ştia care avea să fie pasul următor sau când avea să se facă. Sir Charles Wilson nu dădea ordine în acest sens.

În seara celei de-a treia zile, Penrod merse la rândurile de cămile şi-l găsi pe Yakub. Prefăcându-se că inspectează animalele, îi şopti:

– Să pregăteşti cămilele şi să umpli burdufurile cu apă. Parola pentru santinele când pleci din *zareba* o să fie „Waterloo". Ne întâlnim la miezul nopţii lângă mica moschee

de pe partea opusă a satului Metemma. Yakub se uită chiorâș la el. Am primit ordin să-i ducem mesaje pașei Gordon.

Yakub veni la întâlnire și plecară spre sud cu o viteză ce avea să-i scape de urmăritori până în zori.

„Două zile până la Khartoum, se gândi Penrod înverșunat, și cariera mea e distrusă. Wilson o să mă arunce în groapa cu lei. Sper ca Rebecca Benbrook să aprecieze eforturile pe care le fac pentru ea."

Gonind călare cu un mic grup de agagieri, Osman Atalan lăsă corpul principal al cavaleriei mulți kilometri în urmă. Urcă prin mijlocul defileului Shabluka. Sus, pe creastă, îl struni pe al-Buq și sări în șa. Găsindu-și ușor echilibrul pe calul agitat, îndreptă telescopul spre Orașul Trompei de Elefant, Khartoum, ce se zărea la orizont.

– Ce vezi, stăpâne? întrebă al-Noor nerăbdător.

– Steagurile păgânilor și ale turcilor flutură în turnul Fortului Mukran. Dușmanul lui Dumnezeu, pașa Gordon, încă stăpânește în Khartoum, zise Osman, simțind pe limbă amărăciunea cuvintelor.

Se lăsă înapoi în șa și își așeză picioarele în sandale în scărițe. Plesni calul peste crupă cu biciul și al-Buq săltă în față. Merseră mai departe spre sud.

Când ajunseră la dealurile Kerreri, întâlniră primul exod de femei și bătrâni din Omdurman. Refugiații nu-l recunoscură pe Osman cu pânza neagră pe cap și calul necunoscut, așa că un bătrân îi strigă în timp ce trecea în galop mic pe lângă el:

– Întoarce-te, străine! Orașul e pierdut. Păgânii au triumfat într-o bătălie mare la Abu Klea. Salida și Osman Atalan – cu toate armatele lor – au fost uciși.

– Bătrân venerabil, spune-ne ce s-a întâmplat cu Victoriosul Mahomed, Mahdiul, succesorul Profetului lui Allah.

– El e lumina ochilor noştri, dar a dat ordin ca toţi adepţii lui să plece din Omdurman înainte să ajungă turcii şi păgânii. Mahdiul, fie ca Allah să-l iubească şi să-l preţuiască în continuare, se va muta în deşert cu oştirile lui. Se spune că are de gând să se întoarcă la El Obeid.

Osman îşi scoase pânza ce-i acoperea faţa.

– Priveşte-mă, bătrâne! Ştii cine sunt eu?

Bărbatul se uită la el, apoi scoase un vaiet şi căzu în genunchi.

– Iartă-mă, măreţe emir, căci am mărturisit că ai murit.

– Armata mea vine din spate. Ne îndreptăm spre Omdurman. *Jihadul* continuă! Vom lupta cu păgânii oriunde îi întâlnim. Spune-le acest lucru celor cu care te întâlneşti pe drum.

Osman lovi cu călcâiele în crupa calului şi galopă mai departe.

Străzile din Omdurman erau cuprinse de tulburare. Ansarii înarmaţi până în dinţi galopau pe străzile înguste; femeile plângeau şi îşi încărcau toate lucrurile în cotigi trase de măgari şi pe cămile; mulţimile fugeau la moschei ca să audă imamii predicând cuvintele mângâietoare ale lui Allah în acele vremuri cumplite de disperare şi înfrângere. Osman îi înlătură pe toţi din faţa calului şi goni către palatul cu ziduri de lut al Mahdiului.

Îl găsi alături de califul Abdullahi pe acoperiş, sub paravanul de stuf, slujiţi de vreo zece femei tinere din harem. Se prosternă dinaintea *angareb*-ului pe care Mahdiul stătea cu picioarele încrucişate. Se zbătuse până să ia decizia de a merge la Omdurman şi de a da ochii cu succesorul Profetului lui Allah în loc să-şi ia agagierii şi să dispară în deşerturile estice din Sudan. Ştia că, dacă apuca pe acel drum, cu siguranţă Mahdiul ar fi trimis o armată după el – dar pe teritoriul propriu ar fi învins chiar şi cea mai mare şi mai bine condusă

oaste. Totuşi, să se lupte cu Mahdiul, emisarul direct al lui Allah pe pământ, ar fi însemnat pentru el sfârşitul ca musulman. Prefera să înfrunte acum riscul morţii decât să fie declarat necredincios de Mahdiu, iar porţile Paradisului să se închidă pentru el pe veci.

– Există un singur Dumnezeu şi niciun altul în afară de Allah, spuse el încetişor, iar Mahomed, Mahdiul, e succesorul Profetului său aici, pe pământ.

– Priveşte-mă în faţă, Osman Atalan, zise Mahdiul.

Osman se uită la el. Zâmbea – zâmbetul său dulce dezvăluia spaţiul îngust, în formă de pană, dintre dinţii din faţă. Osman ştia, cu mâna rece a morţii pe inima lui, că asta nu însemna că era iertat. Cu siguranţă Mahdiul era furios pentru că nu reuşise să împiedice marşul coloanei de salvare. Era de ajuns să ridice mâna şi Osman ar fi murit sau ar fi fost mutilat. Deseori, Mahdiul îl lăsa pe condamnat să aleagă. Pe drumul lung de la Metemma, Osman hotărâse că, dacă era pus să aleagă, avea să prefere decapitarea în loc de amputarea mâinilor şi a picioarelor.

– O să te rogi cu mine, Osman Atalan? întrebă Mahdiul.

Pe Osman îl cuprinse frica. Invitaţia era ameninţătoare şi deseori preceda condamnarea la moarte.

– Cu toată inima şi cu ultima mea suflare, răspunse Osman.

– O să recităm împreună *al-fatihah*, prima *sura* din Nobilul Coran.

Osman adoptă poziţia cuvenită de prosternare şi recitară la unison: „În numele lui Allah, cel Îndurător, cel Milostiv", apoi continuară cu următoarele patru versuri, sfârşind: „Numai pe tine te slăvim şi numai ţie îţi cerem ajutorul, pentru orice şi pentru toate". După ce terminară, Mahdiul se lăsă pe spate şi spuse:

– Osman Atalan, ţi-am acordat mare încredere şi ţi-am dat o sarcină.

– Tu eşti bătaia inimii mele şi aerul din plămâni, îi mulţumi Osman.

– Dar nu ai izbutit. Ai lăsat păgânii să te învingă. M-ai dat pe mâna duşmanilor şi totul s-a terminat.

– Nu, stăpânul meu. Nu s-a terminat tot. Am dat greş în această privinţă, dar nu în toate.

– Explică-mi ce vrei să spui.

– Allah ţi-a zis că nu se va termina până când nu-ţi va aduce cineva capul paşei Gordon. Allah ţi-a spus că eu, Osman Atalan, sunt omul acela.

– Nu ai îndeplinit acea profeţie. Prin urmare, l-ai dezamăgit şi pe Dumnezeu, şi pe Profetul lui, răspunse Mahdiul.

– Profeţia lui Dumnezeu şi a lui Mahomed, Mahdiul, nu poate fi nicicând zădărnicită, răspunse Osman încet, simţind răsuflarea îngerului întunecat pe gât, unde avea să cadă lovitura călăului. Profeţia ta e o stâncă măreaţă în râul timpului, ce nu poate fi luată de ape. M-am întors în Omdurman ca să îndeplinesc profeţia. Arătă dincolo de fluviu, spre conturul aspru al Fortului Mukran. Paşa Gordon încă îşi aşteaptă soarta între zidurile acelea şi timpul Nilului în scădere se apropie. Te implor, dă-mi binecuvântarea ta, sfinte.

Mahdiul rămase tăcut şi nemişcat preţ de o sută de bătăi rapide de inimă, gândindu-se în grabă. Emirul Osman era un om deştept şi un tactician iscusit. Să-i refuze rugămintea însemna să admită că el, Mahomed, Mahdiul, era supus greşelii. În cele din urmă, zâmbi şi se întinse să-i aşeze lui Osman mâna pe cap.

– Mergi şi fă ce stă scris. Întoarce-te aici, la mine, după ce îmi îndeplineşti profeţia.

La o oră după miezul nopţii, o felucă mică se afla în canalul estic al Nilului Victoria. Era oprită cu briza nopţii în faţă, cu velele abil mascate. Al-Noor stătea lângă Osman

Atalan pe banca transversală. Priveau amândoi către malul din Khartoum. În noaptea aceea, jocul rachetelor de semnalizare era extravagant. De când se lăsase întunericul, o succesiune continuă de artificii ţâşneau spre cer, explodând în cascade de scântei multicolore. Orchestra cânta cu vervă şi un zel renăscut şi, din când în când, auzeau cântece şi râsete ce străbăteau estompate peste apele întunecate.

– Paşa Gordon a primit veste de la Abu Klea, şopti al-Noor. El şi acoliţii lui se bucură în inimile lor de păgâni. Aşteaptă să apară din oră în oră vapoarele din sud.

Trecuse de mult de miezul nopţii când sunetele sărbătorii se potoliră treptat. Osman îi şopti barcagiului un ordin. Lăsând vela latină să se umfle, se apropiară pe întuneric de mal, ajungând sub zidurile oraşului Khartoum. Când se aflară într-un punct opus faţă de maidan, al-Noor atinse braţul stăpânului său şi arătă spre plaja micuţă, acum expusă de apele retrase. Noroiul ud sclipea precum gheaţa în lumina stelelor. Osman îi şopti ceva barcagiului, care făcu volta în vânt şi se apropie şi mai tare. Osman trecu la proră şi folosi un ocheţ ca să sondeze fundul înclinat în timp ce se furişau de-a lungul plajei. Apoi rămaseră tăcuţi, ascultând santinelele care-şi făceau rondul şi încercând să surprindă orice mişcare ostilă. Nu auziră nimic în afară de ţipătul unei bufniţe în clopotniţa bisericii catolice. Văzură lumina unei lămpi la etajul de sus al palatului consular englez, care avea faţa spre râu, şi o umbră mişcându-se dincolo de cadrul ferestrei; dar pe urmă totul rămase nemişcat.

– După victoria lor, păgânii sunt liniştiţi. Paşa Gordon nu e la fel de vigilent ca înainte, şopti al-Noor.

– Am descoperit plaja pe care putem debarca. Ne putem întoarce acum în Omdurman ca să facem pregătirile, încuviinţă Osman.

Îi dădu un ordin în şoaptă barcagiului şi se întoarseră dincolo de fluviu.

Când Osman și al-Noor ajunseră la casa cu două etaje din cartierul de sud, ce se afla între Beit al Mal, trezoreria, și piața de sclavi, deja se iveau zorii; vreo zece agagieri stăteau în curte, iar sclavii le serveau micul dejun, constând în friptură de miel în miere și turte de sorg, alături de oale aburinde cu cafea neagră din Abisinia.

– Nobile stăpân, am sosit aseară pe înserat, îi spuseră ei.

– Ce v-a ținut atât de mult pe drum? întrebă el.

– Noi nu călărim pe cai ca al-Buq, prințul tuturor cailor.

– Fiți bine-veniți, îi îmbrățișă Osman. Am de lucru pentru săbiile voastre. Trebuie să recăpătăm onoarea ce ne-a fost furată de păgâni pe câmpiile de la Abu Klea.

David Benbrook insistă să dea o petrecere în cinstea bătăliei de la Abu Klea și a sosirii iminente a coloanei de salvare în oraș. Din cauza cantității mici de mâncare și băutură, Rebecca decise să organizeze o cină în aer liber în locul uneia formale în sufragerie, cu cristale și argintărie. Se așezară pe scaune de campanie pliante, din pânză, pe terasa ce dădea către maidan și ascultară orchestra militară, cântând împreună cu aceasta refrenele mai cunoscute. La anumite intervale, în timp ce orchestra își trăgea sufletul, închinau pentru regină, pentru generalul Wolseley și, ca să-i facă pe plac consulului Le Blanc, pentru regele Leopold.

După o îndelungată dezbatere interioară cu propria conștiință, David decise să aducă din pivniță unica ladă de șampanie Krug, pe care o păstrase în toate aceste luni.

– Poate e puțin prematur, dar odată ce vor ajunge, probabil vom fi prea ocupați ca să ne mai gândim la asta.

Era prima dată când generalul Gordon acceptase invitația Rebeccăi la cină și distracție. Purta uniforma imaculată de paradă, cu fesul roșu, iar cizmele îi erau atât de

bine lustruite, încât străluceau. Pe piept îi sclipea Steaua Egipteană a lui Ismail. Era într-o dispoziţie relaxată şi expansivă, dar ticul nervos de sub ochi persista. Ronţăi porţia minusculă de mâncare servită: turtă verde, pâine de sorg şi friptură rece de pasăre dintr-o specie neidentificată, ce fusese vânată de gazdă. Fumă întruna ţigări turceşti, chiar şi când se ridică să ţină un scurt discurs. Îi asigură pe invitaţi că vapoarele pline de soldaţi englezi navigau în viteză chiar la ora aceea prin cataractele din defileul Shabluka şi că îi aştepta cu încredere să ajungă în oraş în seara următoare. Îi lăudă pe ceilalţi oaspeţi şi populaţia întreagă, de toate rasele şi naţionalităţile, pentru sacrificiile şi dârzenia lor eroică şi îi mulţumi lui Dumnezeu Atotputernic pentru că eforturile lor nu fuseseră în van. Apoi le mulţumi consulului şi fiicelor lui pentru ospitalitate şi îşi luă la revedere. Atmosfera se înveseli pe dată.

Gemenele primiră dispensă specială pentru a amâna ora culcării până la miezul nopţii şi avură voie să bea un păhărel din preţioasa şampanie. Saffron o dădu pe gât ca un marinar în permisie la mal, dar Amber sorbi puţin şi se strâmbă. Când Rebecca se uită în altă parte, turnă restul în paharul surorii gemene, spre marea bucurie a lui Saffron.

Amber devenea tot mai tăcută şi mai palidă pe măsură ce seara continua. Nu participă la cântece, ceea ce Rebeccăi i se păru ciudat. Amber avea o voce dulce şi clară şi-i plăcea să cânte. Refuză când David o invită să danseze polca împreună cu el.

– Eşti atât de tăcută şi de abătută... Nu te simţi bine, scumpa mea?

– Doar puţin, tati, dar te iubesc foarte mult.

– Ai vrea să mergi la culcare? O să-ţi dau o doză de săruri. Te vor face să te simţi mai bine.

– O, nu! Dumnezeule, nu! Nu e chiar atât de rău.

Amber se forţă să zâmbească, iar David, deşi îngrijorat, nu insistă. Merse în schimb să danseze cu Saffron.

Şi consulul Le Blanc remarcă purtarea neobişnuită a lui Amber. Veni să stea lângă ea, o luă de mână cu prietenie şi începu un banc lung şi complicat despre un neamţ, un englez şi un irlandez. Când ajunse la punctul culminant, se îndoi de mijloc de râs, iar pe obrajii roz începură să îi curgă lacrimi. Deşi nu găsi nimic amuzant la povestea lui, Amber râse îndatoritor, apoi se ridică şi se duse la Rebecca, pe care o văzuse dansând cu Ryder Courtney. Îi şopti ceva la ureche surorii mai mari, iar Rebecca îl lăsă pe Ryder, o luă de mână pe fetiţă şi fugi în casă cu ea. David le văzu plecând şi le urmă împreună cu Saffron. Când ajunseră la baza scării, Rebecca şi Amber erau deja la primul etaj.

– Unde vă duceţi? strigă David după ele. S-a întâmplat ceva?

Ţinându-se încă de mână, Rebecca şi Amber se întoarseră cu faţa spre el. Brusc, Amber gemu şi se aplecă. Cu un şuvoi de gaze şi de lichide, intestinele începură să i se golească. Cascada galbenă care curgea fără oprire formă o băltoacă adâncă şi întinsă la picioarele ei.

David fu primul care-şi veni în fire.

– Holeră! strigă el.

Auzind acest cuvânt de temut, Saffron îşi vârî în gură degetele de la ambele mâini şi ţipă.

– Opreşte-te! îi spuse Rebecca.

Dar şi vocea ei era aproape un strigăt. Încercă să o ridice pe Amber, dar fetiţa încă voma abundent, stropind rochia de seară lungă, din satin, a Rebeccăi.

Auzind-o pe Saffron ţipând, Ryder intră în fugă de pe terasă. Înţelese aproape imediat ce se întâmpla. Se întoarse în grabă în locul unde cinaseră şi smulse faţa de masă grea din damasc de pe masa lungă, trântind la podea sfeşnicele şi ornamentele de argint. Apoi alergă la etaj.

Amber încă vărsa, iar lichidul se scurgea pe scară ca un râuleț. Ryder întinse fața de masă de damasc și o înveli în ea, apoi o luă în brațe ca pe o păpușă și urcă treptele cu ea.

– Te rog, Ryder, lasă-mă jos, îl rugă Amber. O să-ți murdăresc costumul nou și frumos. Nu mă pot abține. Mi-e atât de rușine!

– Ești o fată curajoasă. Nu trebuie să-ți fie rușine, îi spuse Ryder. Rebecca era lângă el. Unde e baia? o întrebă el.

– Pe aici.

Alergă în față și deschise ușa larg.

Ryder o aduse pe Amber în brațe și o întinse în cada din tablă galvanizată.

– Scoate-i hainele murdare și spal-o cu apă rece și cu buretele, porunci el. Arde toată. Pe urmă, forțeaz-o să bea. Ceai slab și călduț. Litri întregi. Trebuie să continue să bea. Se uită la David și la Saffron care stăteau în pragul ușii. Chemați-o pe Nazeera să vă ajute. Ea știe multe despre boala asta. Trebuie să mă întorc pe *Ibis* să aduc trusa de medicamente. Cât lipsesc, trebuie să o obligați să bea.

Ryder începu să alerge pe străzi. Avea noroc că în noaptea aceea generalul Gordon renunțase la stingere pentru ca populația să poată sărbători eliberarea orașului.

Bacheet pusese trusa de medicamente în locul obișnuit, sub patul lui din cabina de pe *Ibis*. Scotoci prin ea la repezeală, căutând tot ce era necesar ca să oprească diareea lui Amber și să înlocuiască sărurile minerale pe care le pierduse. Știa că avea puțin timp. Holera ucidea repede. „Moartea Câinelui", așa i se spunea. Putea să ucidă un adult robust în câteva ore, iar Amber era un copil. Trupul ei fusese deja golit de lichide. În curând, fiecare mușchi avea să reacționeze din cauza lipsei lichidului, apoi aveau să apară crampe oribile. După aceea urma doar moartea.

Preț de o clipă îngrozitoare, i se păru că pachetele vitale cu praful alb lipseau, apoi își aminti că le mutase în

chesoanele din bucătărie pentru mai multă siguranţă. În oraşul devastat de holeră, valorau mai mult decât diamantele. Praful era împachetat într-un săculeţ împletit din sisal. Era destul cât să trateze cinci sau şase cazuri. Îl cumpărase la un preţ cămătăresc de la un stareţ dintr-o mănăstire coptă, din adâncul defileului Nilului Albastru. Stareţul îi spusese că pudra cretoasă era excavată de călugării lui dintr-un zăcământ secret ascuns în munţi. Nu doar că avea efectul de a strânge puternic intestinele, dar semăna la aspect şi compoziţie cu mineralele eliminate de organismul uman în urma bolii. Ryder fusese sceptic până când holera îl doborâse pe Bacheet, însă îşi schimbase părerea după ce îl scosese la liman cu doze generoase de pulbere.

Îndesă tot ce avea nevoie într-un sac de sorg gol şi alergă înapoi la consulat. Urcă scările spre baie şi o găsi pe Amber tot în cadă. Era goală, iar Nazeera şi Rebecca o spălau cu un burete cu apă călduţă şi înspumată dintr-un lighean pe care îl ţinea Saffron. David se foia neputincios undeva în spate, ţinând în mână o cană cu ceai negru şi călduţ. Mirosul vomei şi al fecalelor încă plutea greoi în cameră, însă Ryder avu grijă să nu-şi arate dezgustul.

– A vomat?

– Da, răspunse David, dar foarte puţin din ceaiul ăsta. Nu cred că mai are lichid în stomac.

– Cât a băut? întrebă Ryder.

Smulse cana din mâna lui David, turnând o mână de praf în ea.

– Două căni şi un pic, zise David.

– Nu e destul, se răsti Ryder. Nici pe departe.

– Nu vrea să bea mai mult.

– O să vrea, spuse Ryder. Dacă nu poate să-l bea, o să i-l dau printr-un tub de clismă. Duse cana la cadă. Amber, ai auzit ce am spus? Ea încuviinţă. Nu-ţi plac clismele, nu-i

așa? Ea scutură violent din cap și buclele asudate îi coborâră peste ochi. Atunci, bea!

Îi puse o mână la ceafă și îi duse cana la buze. Ea înghiți cu dificultate, apoi se lăsă pe spate icnind. Deja epuizat de înfometarea prelungită, trupul ei era acum deshidratat și scheletic. Schimbarea ce avusese loc în ora care trecuse era dramatică. Avea picioarele subțiri ca ale unei păsări, iar coastele erau vizibile ca degetele de la mână. Pielea de pe abdomenul scobit și alb ca laptele părea translucidă, evidențiind rețeaua de vinișoare albastre de sub ea.

Ryder turnă încă o mână de pulbere în cană, apoi o umplu cu ceai călduț din ceainic.

– Bea! îi porunci el, iar ea înghiți cu greu.

Gâfâia ușor și ochii i se scufundaseră în orbitele vineții.

– Nu am haine pe mine. Te rog să nu mă privești, Ryder.

El își scoase jacheta de moleschin și o acoperi.

– Îți promit că nu mă uit dacă promiți că bei.

Umplu cana din nou și turnă alt praf în ea. În timp ce bea, burta i se umfla ca un balon. În ciuda gazelor din interior, nu mai vărsă din nou. Ryder îi umplu cana.

– Nu mai pot să beau. Te rog, nu mă forța, îl imploră ea.

– Ba da, poți. Mi-ai făcut o promisiune.

Ea se forță să bea și cana aceea, apoi încă una. După un timp, un firicel galben de urină se scurse pe fundul căzii către orificiul de scurgere.

– M-ai făcut să mă scap pe mine ca un copil, zise ea plângând încetișor de rușine.

– Ești o fată bună, zise el. Asta înseamnă că produci mai multă apă decât pierzi. Sunt foarte mândru de tine. Înțelegea cât de mult îi insultase deja pudoarea, așa că se ridică. Dar o să le las acum pe Rebecca și pe Saffy să aibă grijă de tine. Să nu uiți ce mi-ai promis. Trebuie să bei în continuare. O să aștept afară.

Înainte să iasă din baie, îi şopti Rebeccăi:

– Cred că s-ar putea să fi învins boala. Nu mai e în stare critică. Dar în curând vor începe crampele. Cheamă-mă la primul semn. O să trebuiască să-i masăm membrele, altfel durerea va fi insuportabilă. Îi întinse din săculeţ o sticlă de ulei de cocos adusă de pe *Ibis*. Spune-i Nazeerei să ducă asta la bucătărie şi să o încălzească la temperatura sângelui, nu mai mult. Eu rămân pe aproape.

Ceilalţi invitaţi la cină plecaseră de ore întregi şi totul era tăcut. Ryder şi David se aşezară pe treapta de sus, în capul scărilor, schimbând din când în când câteva cuvinte. Discutau despre veştile legate de coloana de salvare şi dezbăteau când aveau să ajungă vapoarele. David era de acord cu estimarea Chinezului Gordon, nu însă şi Ryder.

– Gordon e întotdeauna precaut cu adevărul. Spune orice îi slujeşte mai bine propriului scop. O să cred povestea cu vapoarele când le va ancora în port. Între timp, o să menţin aburul pornit pe *Ibis*.

Afară, în noapte, o bufniţă ţipă jalnic, apoi încă o dată şi încă o dată. Neliniştit, David se ridică şi merse la fereastră. Se aplecă pe pervaz şi privi în jos, către râu.

– „Când bufniţa ţipă de trei ori la miezul nopţii
Pu-hu, pu-hu, dintr-o suflare,
Apoi întreit,
Vesteşte moartea."

– Astea sunt prostii superstiţioase, spuse Ryder, şi, mai mult decât atât, nici nu are ritm.

– Probabil că ai dreptate, încuviinţă David. Doica mea mi-l repeta pe când aveam cinci ani, dar ea era vrăjitoarea cea rea în persoană şi-i plăcea să ne sperie pe noi, copiii. Apoi se îndreptă de spate şi se uită spre malul fluviului. E o barcă acolo, aproape de plajă.

Ryder se duse lângă el, la fereastră.

– Unde?

– Acolo! Nu, acum nu mai e. Jur că era o barcă, o felucă mică.

– Probabil un pescar își întinde plasele.

Din baie, o auziră pe Amber strigând de durere. Alergară înapoi la ea. Se chircise ca un ghem. Mușchii slăbiți ai membrelor ei erau încordați de spasme dureroase, părând gata să plesnească. O ridicară din cadă și o întinseră pe prosoapele curate pregătite de Rebecca și Nazeera pe podeaua cu gresie.

Ryder își suflecă mânecile și îngenunche deasupra ei. Nazeera îi turnă ulei cald de cocos în căușul palmelor și Ryder începu să maseze picioarele răsucite ale lui Amber. Simțea nodurile și mușchii ca niște frânghii pe sub piele.

– Rebecca, ia celălalt picior. Nazeera și Saffy, brațele! ordonă el. Faceți așa!

În timp ce masau, David picura ceaiul cu pulbere în gura fetiței. Rebecca se uita la mâinile lui Ryder în timp ce lucra. Erau late și puternice, și totuși delicate. Sub apăsarea lor, mușchii lui Amber se relaxară treptat.

– Încă nu s-a terminat, îi avertiză Ryder. Vor mai fi. Trebuie să fim gata să începem din nou când spasmele vor reveni.

„Ce profunzimi ascunde omul acesta! se gândi Rebecca. Ce contradicții fascinante. Uneori, e nemilos de ingenios, alteori e plin de compasiune și de generozitate. N-aș face o prostie dacă l-aș lăsa să-mi scape?"

Nu trecuse o oră când Amber fu cuprinsă de o altă serie de crampe. Începură să o maseze din nou, fiind forțați să continue tot restul nopții. Înainte de ivirea zorilor, când toți se apropiau de limita epuizării, membrele lui Amber se îndreptară și se relaxară treptat, iar nodurile se înmuiară. Capul îi căzu într-o parte și adormi.

– A trecut de punctul critic, şopti Ryder, dar trebuie să avem încă grijă de ea. Trebuie să o convingeţi să bea amestecul de îndată ce se trezeşte. Trebuie să şi mănânce. Poate îi puteţi da terci de sorg şi turtă verde. Aş vrea să fi avut ceva mai consistent, ca de exemplu o fiertură de pui, dar asta e tot ce putem face. O să fie slăbită ca un prunc abia născut timp de câteva zile, poate chiar săptămâni. Dar n-a mai ieşit afară de la miezul nopţii, aşadar sper şi cred că microbii, cum îi place lui Joseph Lister să numească micile bestii care provoacă necazuri, au fost eliminaţi. Ridică jacheta umedă şi murdară de pe podea. Ştii unde să mă găseşti, Rebecca. Dacă trimiţi un mesaj, o să vin de îndată.

– Te conduc la uşă, zise Rebecca ridicându-se. Când ieşiră pe culoar, îl prinse de braţ. Eşti un vrăjitor, Ryder. Ai făcut o vrajă pentru noi. Nu ştiu cum o să-ţi poată mulţumi vreodată familia Benbrook.

– Nu-mi mulţumi, doar spune o rugăciune pentru bătrânul stareţ Michael care m-a jefuit de cincizeci de taleri Maria Terezia pentru o pungă de pulbere.

În dreptul uşii, ea se întinse şi-l sărută, dar când îşi simţi vintrele zvâcnind, se retrase.

– Eşti şi un satir, nu doar un vrăjitor. Reuşi să-i zâmbească şters. Dar nu acum. O să ne îngrijim de treaba asta cu prima ocazie. Poate mâine, după ce soseşte coloana de salvare, când vom fi toţi la adăpost de nenorocirii de dervişi.

– O să mă ţin din scurt, promise el, dar spune-mi, dragă Rebecca, te-ai mai gândit la propunerea mea?

– Sunt sigură că eşti de acord, Ryder, că în momentele acestea cumplite din viaţa noastră gândurile mele trebuie să se îndrepte spre Amber şi spre restul familiei, dar pot să te asigur că, în fiecare zi, afecţiunea mea pentru tine creşte. Când se va termina necazul ăsta îngrozitor, sunt sigură că o să avem ceva preţios de împărtăşit, poate pentru tot restul zilelor noastre.

– Atunci, o să trăiesc cu speranţa.

Osman Atalan alese două mii dintre cei mai vrednici războinici pentru atacul final asupra oraşului Khartoum. Ieşi cu ei din Omdurman, fără să încerce să-şi mascheze mişcările. De pe parapetul Fortului Mukran, paşa Gordon avea să-i observe exodul şi să creadă că era un alt semn că Mahdiul abandona oraşul, fugind cu toţi soldaţii la El Obeid. După ce oamenii lui ajunseră în spatele dealurilor Kerreri, unde erau ascunşi de telescoapele iscoditoare din turnurile şi minaretele din Khartoum, Osman îi împărţi în cinci batalioane de aproximativ patru sute de oameni.

Un grup mare de bărci aflate pe malul Omdurmanului l-ar fi avertizat pe paşa Gordon că se punea ceva la cale. Dacă încerca să treacă fluviul cu o forţă atât de mare dintr-un singur val, ar fi supraaglomerat plaja îngustă de debarcare de sub maidan şi, pe întuneric, s-ar fi creat haos şi confuzie. Decise să folosească douăzeci de bărci ca să traverseze râul, fiecare ducând în siguranţă douăzeci de oameni. După debarcarea primului val de patru sute de oameni, bărcile aveau să se întoarcă la Omdurman ca să îmbarce batalioanele următoare. Primul val de atacatori avea să plece de pe plajă cât mai repede, lăsând drumul liber pentru următorul. Osman estima că avea să poată transporta toată forţa peste Nil în aproximativ o oră.

Îşi cunoştea atât de bine oamenii, încât le dădea ordine simple şeicilor puşi la conducerea fiecărui batalion, ordine

pe care nu aveau să le uite în vâltoarea luptei şi în emoţia năvalnică a prădării oraşului.

Spionii dervişi din oraş făcuseră hărţi detaliate cu configuraţia exactă a fortificaţiilor paşei Gordon. Mitralierele Gatling erau primele ţinte ale lui Osman. Amintirea ultimei lor confruntări cu acele arme îi era adânc întipărită în minte. Nu voia să repete acel măcel. Primul batalion ajuns la mal avea să meargă direct la ele şi să le scoată din funcţiune.

După ce capturau şi distrugeau armele, puteau să dea năvală pe fortificaţiile aflate de-a lungul malului şi să îi nimicească pe soldaţii egipteni din bărăci şi din depozitul de arme. Abia atunci putea să-şi trimită oamenii în siguranţă să atace populaţia.

Cu o noapte înainte, Mahomed, primul Profet al lui Allah, îl vizitase pe Mahomed, Mahdiul, succesorul lui. Îi adusese un mesaj direct de la Allah. Acesta decretase ca devotamentul şi credinţa ansarilor să fie răsplătite. După ce îi aduceau Mahdiului capul paşei Gordon, trebuia să li se permită prădarea oraşului Khartoum. Timp de zece zile, jaful putea să se desfăşoare fără oprire. După aceea, oraşul avea să fie ars şi toate clădirile mari, mai ales bisericile, misiunile şi consulatele, urmau să fie demolate. Orice urmă a păgânilor trebuia eradicată din ţinutul Sudanului.

La căderea nopţii, Osman merse în marş cu cei două mii de oameni înapoi spre Omdurman, dinspre dealurile Kerreri. Dincolo de fluviu, în Khartoum, focurile de artificii organizate de Gordon şi recitalul orchestrei militare fură mai domoale decât în seara anterioară. Se răspândise zvonul că vapoarele încă nu veniseră. Când spectacolul rachetelor se stinse şi tăcerea se aşternu peste oraş, Osman îşi conduse primul batalion spre malul râului, unde erau ancorate douăzeci de bărci. Această mică flotilă era o colecţie eclectică de feluci şi bărci comerciale cu pânze. Traversarea Nilului prin

pâlcurile de ceţuri de pe apă se făcu într-o linişte sinistră. Osman fu primul om care merse prin apă spre mal. Cu al-Noor şi câţiva dintre agagierii săi de încredere aproape în urma lui, alergă în sus pe plajă.

Fu o surpriză totală. Santinelele egiptene dormeau liniştite, asigurate că în zori aveau să vadă vapoarele cu forţa de salvare ancorate în faţa zidurilor. Paloşele se ridicară şi căzură în ritmul înfiorător şi familiar şi, în câteva minute, tranşeele fură eliberate. Soldaţii egipteni morţi şi răniţi zăceau acum grămadă. Osman şi agagierii lui alergară apoi spre depozitul de arme. Nu ajunseseră încă la acesta când al doilea batalion debarcă pe plajă.

Deodată, o bubuitură de puşcă sparse tăcerea, apoi încă una. Se auziră strigăte şi o goarnă îi chemă pe oameni la luptă. Salvele izolate şi neregulate se adunară într-un tir tunător, iar ecourile se împrăştiară prin oraş în timp ce egiptenii speriaţi ţinteau umbrele sau trăgeau cu laşitate în aer. Mai jos, în apropiere de plaja mică, o *ombeya* urlă secondată de toba de război, în timp ce un nou batalion debarca şi se năpustea prin breşă în oraş.

– Există un singur Dumnezeu şi Mahomed, Mahdiul, este Profetul lui.

Incantaţia războinică răsună în oraş şi, brusc, străzile şi aleile se treziră la viaţă, umplându-se de siluete care alergau sau se încăierau. Strigătele speriate şi rugăminţile lor pline de suferinţă se înălţau într-o bolboroseală generală, ce părea să vină din puţul iadului.

– Milă, în numele lui Allah!

– Îndurare! Cruţaţi-ne!

– Dervişii au năvălit! Fugiţi! Fugiţi sau muriţi!

Toate celebrele forturi şi redute ale lui Gordon erau aşezate astfel încât să contracareze orice apropiere dinspre râu. Atacate din spate, fură copleşite în scurt timp. Agagierii

lui Osman îi masacrau pe apărătorii uluiţi din tranşee sau îi alergau pe străzi.

David era la biroul său, scriind în jurnal. Îl păstrase la zi cu exactitate pe parcursul celor zece luni lungi în care oraşul fusese sub asediu. Ştia că era un document nepreţuit. Promisiunea eliberării era atât de aproape, încât nu putea să dureze mai mult de câteva săptămâni până când el şi fetele aveau să fie la bordul unei nave P&O[1], pe drumul de întoarcere în Anglia. Unul dintre primele obiective pe care avea să le îndeplinească după sosire era să transforme jurnalul într-un manuscris adevărat. Apetitul publicului pentru cărţi de aventură şi de explorare a Continentului Întunecat părea nepotolit. Baker, Burton şi Stanley făcuseră fiecare câteva mii de lire din publicaţii. Sam Baker primise chiar un titlu de cavaler de la regină pentru eforturile lui literare. Cu siguranţă, memoriile consemnate direct la sursă ale lui David cu privire la apărarea curajoasă a oraşului aveau să fie pe placul tuturor, iar povestea vitejiei şi suferinţei celor trei fete avea să înduioşeze fiecare cititoare. Spera să termine cartea pentru editori într-o lună după ce ajungeau în Anglia. Înmuie vârful peniţei în călimara de argint şi şterse surplusul cu grijă. Apoi se uită visător la flacăra lămpii de pe colţul biroului.

„Mi-ar putea aduce cincizeci de mii." Gândul îl înveselea. „Să sper la o sută de mii?" Scutură din cap. „Mult prea mult, m-aş mulţumi bucuros cu zece mii. Ne-ar ajuta nespus să ne restabilim. O! Va fi atât de bine să fim din nou acasă!"

Gândurile îi fură întrerupte de sunetul unei împuşcături. Nu era departe – undeva mai jos, lângă maidan. Aruncă peniţa, făcând o pată de cerneală pe pagină, şi traversă

[1] Companie britanică de navigaţie de la începutul secolului al XIX-lea (n.tr.)

biroul spre fereastră. Înainte să ajungă în dreptul ei, se auziră şi alte împuşcături, apoi o salvă, după care urmă o furtună tulburătoare de focuri de armă.

– Dumnezeule! Ce se întâmplă acolo?

Deschise fereastra şi scoase capul afară. Undeva aproape, un gornist cânta notele stridente şi imperioase ale chemării „pregătiţi-vă de luptă". Aproape imediat după aceea se auzi un cor slab, dar triumfător de voci arabe: „*La ilaha illallah!* Există un singur Dumnezeu!" Preţ de doar o clipă, David rămase pironit în loc, prea şocat ca să mai respire; apoi icni.

– Au pătruns! Dervişii au pătruns în oraş!

Alergă înapoi la birou şi apucă jurnalul. Era prea greu ca să-l care, aşa că-l înghesui în seiful ascuns după panourile din peretele din spate. Trânti uşa de oţel şi bâjbâi după combinaţia care îl încuia, apoi închise panourile care-l mascau. Sabia de ceremonie atârna pe perete, în spatele biroului. Nu era o armă de luptă, iar el nu era spadasin, dar şi-o prinse în talie. Apoi luă din sertarul de la birou revolverul Webley şi îl îndesă în buzunar. Nu mai era nimic de valoare în cameră. Ieşi în hol şi urcă scările spre dormitoare.

Rebecca o mutase pe Amber în camera ei, ca să o poată îngriji în timpul nopţii. Nazeera dormea pe un *angareb* în colţul opus. Ambele femei erau treze, stând nehotărâte în mijlocul camerei.

– Îmbrăcaţi-vă imediat! le ordonă el. Îmbrăcaţi-o şi pe Amber. Nu irosiţi nicio clipă.

– Ce se întâmplă, tati? întrebă Rebecca nedumerită.

– Cred că dervişii au pătruns în oraş. Trebuie să dăm fuga la comandamentul lui Gordon. Acolo ar trebui să fim în siguranţă.

– Amber nu poate fi mutată. E atât de slăbită, încât treaba asta ar putea s-o omoare.

– Dacă o găsesc dervişii, o să-i fie mult mai rău, îi spuse el mohorât. Trezeşte-o! O s-o duc eu în braţe. Se întoarse

spre Nazeera. Fugi în camera lui Saffron cât de repede poţi! Îmbrac-o! Adu-o aici! Trebuie să plecăm imediat.

În câteva minute, fură pregătiţi. David o ţinea pe Amber în braţe, iar celelalte femei mergeau în urma lui în timp ce el cobora scările. Înainte să ajungă la parter, se auzi zgomot de geam spart şi lambriuri de lemn despicate din uşile principale, precum şi strigătele sălbatice ale unor arabi.

– Găsiţi femeile!

– Ucideţi păgânii!

– Pe aici, strigă David şi alergară înapoi în camere.

Din spate se auzi o bufnitură cumplită când uşa din faţă fu smulsă din balamale şi căzu spre interior.

– Staţi aproape de mine!

David le conduse la uşa dinspre curte. Comandamentul lui Gordon era pe partea opusă. Ridică zăvorul şi împinse puţin uşa, uitându-se precaut afară.

– Drumul e liber, cel puţin deocamdată.

– Cum rezistă Amber? şopti Rebecca neliniştită.

– E tăcută, răspunse David.

Trupul ei era uşor ca al unei păsări captive. Nu se mişca deloc. Poate era deja moartă, dar îi simţi inima bătând sub palma lui şi scânci o dată încetişor.

Comandamentul lui Gordon era la câteva sute de paşi de mers prin curte. Poarta principală din capătul opus era zăvorâtă. Pe pereţii laterali erau scări deschise care duceau la etajul al doilea, unde generalul Gordon avea încăperile private. Nu se vedea nici urmă de soldaţi egipteni.

– Unde e Gordon? întrebă David consternat.

Nici în fortăreaţa generalului nu aveau unde să se adăpostească. În clipa aceea, porţile mari se zdruncinară şi de pe cealaltă parte se auziră lovituri puternice. Un cor îngrozitor de strigăte de război dervişe spori rumoarea. În timp ce David încerca să decidă ce să facă mai departe, trei

soldaţi egipteni ieşiră din clădirea comandamentului, alergând prin curte spre porţile principale. Erau primii pe care îi vedea David.

– Slavă Domnului! În sfârşit, se trezesc! exclamă el.

Când era pe punctul să conducă femeile spre uşă, observă uluit că soldaţii ridicau zăvoarele grele ale porţii.

– Ticăloşii laşi se predau şi îi lasă pe dervişi să intre fără să lupte, strigă el.

Acum, strigau şi soldaţii:

– Suntem credincioşi Divinului Mahdiu!

– Există un singur Dumnezeu şi Mahomed, Mahdiul, e Profetul lui.

– Intraţi, voi, credincioşilor, căci suntem fraţii voştri întru Allah!

Deschiseră porţile şi o hoardă de siluete îmbrăcate în *jibba* năvăliră înăuntru. Primii războinici dervişi îi căsăpiră fără milă pe trădătorii egipteni, iar trupurile le fură strivite în goana sutelor de picioare în timp ce curtea se umplea de atacatori. Mulţi aveau torţe aprinse, iar strălucirea galbenă şi pâlpâitoare a flăcărilor lumina scena îngrozitoare. David ar fi vrut să închidă şi să încuie uşa înainte să fie descoperiţi, dar, în clipa aceea, o siluetă solitară apăru în capul scării de piatră ce dădea spre curte. Fascinat, David continuă să privească prin deschizătură.

Generalul Charles Gordon era în uniforma de paradă. Se mândrea cu abilitatea lui de a-i impresiona pe sălbatici şi pe barbari. Zăbovise ca să se îmbrace chiar şi când auzise haosul de pe străzi şi purta decoraţiile, dar nu avea nicio armă în afară de un baston subţire: era pe deplin conştient de riscul de a-i stârni pe oamenii pe care încerca să-i înduplece.

Cu mult calm, în timp ce ochii săi hipnotizanţi de safir sclipeau în lumina torţelor, ridică mâinile ca să domolească zarva. Lui David i se părea inutil, dar, în mod uimitor, o

liniște nefirească se așternu în curte. Gordon rămase cu ambele mâini ridicate, ca un dirijor care struneşte o orchestră neinstruită. Vocea lui puternică părea netulburată în timp ce rostea într-o arabă bună, cu oarecare accent:

– Vreau să vorbesc cu stăpânul vostru, Mahdiul, anunță el.

Ascultătorii se foiră ca un câmp de sorg când trece briza prin el, dar nimeni nu-i răspunse. Vocea lui încrezătoare se auzi mai clar când vorbi din nou – simțise că prelua controlul.

– Cine este liderul vostru? Să păşească în față.

O siluetă înaltă şi izbitor de atrăgătoare ieşi din mulțime. Purta turbanul verde de emir şi urcă prima treaptă a scării.

– Sunt emirul Osman Atalan al tribului Beja, iar aceştia sunt agagierii mei.

– Am auzit de tine, spuse Gordon. Vino sus la mine.

– Generale Gordon, nu vei mai da niciun ordin vreunui fiu al Islamului, fiindcă asta e ultima zi a vieții tale.

– Nu mă amenința, emir Atalan. Gândul la moarte nu mă tulbură deloc.

– Atunci, coboară treptele şi înfrunt-o ca un bărbat, nu ca un câine păgân temător.

Preț de alte câteva secunde, Chinezul Gordon se uită trufaş la el. Privind din întunericul din dreptul uşii, David se întrebă ce se petrecea în mintea aceea rece şi limpede. Exista măcar acum o umbră de îndoială sau vreun fior de teamă? Gordon nu afişa nicio emoție când începu să coboare. Păşea cu siguranță şi încredere, ca şi cum ar fi fost pe terenul de paradă. Ajunse pe ultima treaptă, mai sus de Osman Atalan, şi se opri cu fața la el.

Osman îi studie fața, apoi spuse încet:

– Da, generale Gordon. Văd că eşti, într-adevăr, un bărbat curajos.

Apoi înfipse sabia adânc în abdomenul lui Gordon. Cu aproape aceeaşi mişcare, scoase sabia şi o ținu cu ambele

mâini. Lumina albastră din ochii lui Gordon sclipi ca o flacără de lumânare în bătaia vântului, iar trăsăturile reci ca de granit părură să se relaxeze, scurgându-se precum ceara topită. Se străduí să rămână în picioare, dar viaţa sa turbulentă se stingea. Picioarele îi cedară încet. Osman aştepta cu sabia pregătită. Gordon se aplecă în faţă de la mijloc, iar Osman izbi cu sabia cu ambele mâini, ţintind fără greşeală baza gâtului. Lama scoase un scrâşnet ascuţit în timp ce secţiona vertebrele, apoi capul lui Gordon căzu ca un fruct greu din arborele durian. Căzu pe scara de piatră cu o bufnitură puternică şi se rostogoli în curte. Osman se aplecă, luă capul de cârlionţii deşi şi, ignorând sângele care-i stropea partea din faţă a *jibbei*, îl ridică în aer ca să-l arate agagierilor.

– Acest cap este darul nostru pentru Divinul Mahdiu. Profeţia s-a îndeplinit. Fie ca voinţa şi cuvântul lui Allah să stăpânească întreaga sa creaţie.

Un singur glas se ridică spre cerul nopţii:

– Dumnezeu e mare!

Apoi, în tăcerea care urmă, Osman vorbi din nou:

– Aţi adus un dar Mahdiului Mahomed. Acum, el vă întoarce darul. Timp de zece zile, acest oraş – cu toate bogăţiile lui şi cu toţi oamenii din el – este al vostru, să faceţi ce credeţi cu el.

David nu mai rămase să asculte şi, în timp ce dervişii erau atenţi la emirul lor, închise şi zăvorî uşa. Adună femeile în jurul lui, aşeză capul lui Amber mai comod pe umăr, apoi le conduse înapoi prin spălătorie, pe lângă cămări şi intrarea în pivniţele cu vin, până la uşiţa care ducea spre încăperile servitorilor. În timp ce alergau, auzeau în urma lor bufniturile mobilelor sparte. Femeile se uitară temătoare în sus, auzind paşii în goană pe podeaua de deasupra lor, în timp ce dervişii răscoleau palatul. David se chinui puţin să deschidă uşa servitorilor, apoi le scoase afară, în aerul nopţii.

Ajunseră la intrarea de pe aleea sanitară urât mirositoare ce se întindea de-a lungul zidului din spate al palatului. Pe lângă zid se aflau teancuri de găleți pentru nevoile de peste noapte. Nu fuseseră strânse de luni întregi, iar mirosul de excremente era copleșitor. Era un loc atât de murdar, încât orice musulman credincios l-ar fi evitat din răsputeri, așa că își permiseră o pauză de câteva clipe. În timp ce-și trăgeau răsuflarea, auziră focuri de armă și strigăte pe străzi, dincolo de zidul despărțitor, precum și în palatul din care tocmai ieșiseră.

– Ce facem acum, tati? întrebă Rebecca.

– Nu știu, recunoscu David. Amber gemu și el o mângâie pe cap. Ne-au înconjurat. Nu pare să existe vreo cale de scăpare.

– Ryder Courtney are vaporul pregătit în canal. Dar trebuie să mergem repede, altfel o să plece fără noi.

– Ce drum e mai sigur până la el? întrebă David respirând sacadat.

– Trebuie să evităm malul apei. Cu siguranță dervișii jefuiesc acum casele mari de pe margine.

– Da, desigur. Ai dreptate.

– Trebuie să plecăm prin cartierul localnicilor.

– Ia-o înainte! spuse el.

Rebecca o luă de mână pe Saffron.

– Nazeera, ia-o de cealaltă mână.

Femeile o luară la fugă pe aleea îngustă, printre găleți. David alerga greoi în urma lor. Când ajunseră în capătul opus al aleii, Rebecca se opri ca să se asigure că strada din față era pustie. Apoi fugiră până la colțul următor. Încă o dată, verifică drumul din față. Merseră la fel mai departe. De două ori, Rebecca zări grupuri de dervișii dezlănțuiți venind spre ei, dar izbuti să o ia la timp pe o alee lăturalnică. În cele din urmă, ajunseră în spatele consulatului belgian. Aici, fură

nevoiți să se oprească și să evite un alt grup de dervișii care se năpusteau în clădire. Foloseau o stranã din catedrala catolică pe post de berbec. Ușile sculptate cedară și dervișii dădură năvală înăuntru.

Rebecca privi în jur, căutând o altă cale de scăpare. Înainte să găsească una, îi văzu pe agagieri târând afară, în stradă, silueta corpolentă a consulului Le Blanc prin ușile sparte. Acesta țipa ca un purcel aflat în drum spre abator. Deși se zbătea și se împotrivea, nu se putea măsura cu războinicii zvelți și musculoși. Aceștia îl țintuiră pe spate în mijlocul drumului și-i smulseră hainele. Când rămase gol, unul îngenunche lângă el cu pumnalul scos. Apucă scrotul păros al lui Le Blanc și-l întinse de parcă ar fi fost din cauciuc. Apoi îl tăie cu o singură mișcare din pumnal, lăsând în urmă o rană căscată la baza burții mari și atârnate. Hohotind de râs, ceilalți bărbați îl forțară pe Le Blanc cu mânerul pumnalelor să-și deschidă fălcile și-i îndesară testiculele în gură, astupându-i țipetele. Apoi încheiară mutilarea ritualică tăindu-i mâinile și picioarele de la încheieturi și glezne. Când terminară cu el, îl lăsară să se zvârcolească pe jos și intrară în consulat să se alăture jafului. Le Blanc se ridică cu greu în capul oaselor și rămase ca o statuie grotescă a lui Buddha, încercând cu disperare să-și scoată sacul slăbit al scrotului din gură cu cioturile sângerânde.

– Sfinte Iisuse, ce îngrozitor! șopti Rebecca cu vocea răgușită de milă. Bietul *monsieur!*

Ar fi vrut să meargă și să-l ajute.

– Nu! Te vor prinde și pe tine! Vocea lui David era gâtuită din pricina efortului brutal de a alerga atâta drum cu Amber în brațe. Nu putem face nimic pentru el. Putem doar să încercăm să ne salvăm. Becky, scumpa mea, trebuie să mergem mai departe. Nu privi în urmă.

Se furișară pe o altă alee, pătrunzând tot mai adânc în labirintul de cocioabe și de bordeie din cartierul localnicilor

şi ajungând apoi pe drumul direct spre complexul lui Ryder Courtney. După câteva sute de metri, David se opri brusc, ca un cerb bătrân forţat de copoi să stea pe loc. Faţa îi era contorsionată de durere şi sudoarea i se prelingea pe bărbie.

– Tati, te simţi bine? întrebă Rebecca întorcându-se lângă el.

– Mi s-a tăiat respiraţia, icni el. Nu mai sunt tânăr ca altădată. Lasă-mă o clipă să-mi trag sufletul.

– Lasă-mă s-o iau eu pe Amber.

– Nu! Deşi e doar o fărâmiţă de om, tot e prea grea pentru tine. O să-mi revin în câteva secunde.

Se lăsă la pământ, încă ţinând-o pe Amber cu grijă la piept. Celelalte trei femei îl aşteptau, privind temătoare în jur şi înghesuindu-se una în cealaltă de câte ori se auzea o detunătură de armă sau un strigăt. Dinspre consulatul belgian flăcările se înălţau spre cer luminând împrejurimile cu o lumină galbenă, pâlpâitoare. David se ridică în picioare cu greu, legănându-se din cauza efortului.

– Acum, putem merge mai departe, spuse el.

– Te rog, lasă-mă să o iau pe Amber.

– Nu fi prostuţă, Becky! Sunt absolut în regulă. Mergi înainte!

Ea se uită cu atenţie la faţa lui. Era palidă şi lucea de sudoare, dar ştia că ar fi fost o pierdere periculoasă de timp să se certe cu el. Îl prinse de braţ ca să-l echilibreze şi merseră mai departe, într-un ritm mult mai lent acum.

După ce înaintară pe o distanţă scurtă, David fu nevoit să se oprească din nou.

– Cât mai e până în locul unde e ancorat *Ibisul*?

– Nu mai e mult, minţi ea. Chiar dincolo de moscheea aceea mică din capătul drumului. O să reuşeşti.

– Sigur că da, zise el, clătinându-se din nou în faţă.

Apoi, din spatele lor, auziră strigătele arabilor şi se uitară în urmă. O altă haită de dervişi era pe drum, în urma lor,

fluturând armele şi ţipând cuprinşi de un entuziasm nebun la vederea femeilor.

Rebecca îl trase pe David spre colţul celei mai apropiate clădiri. Preţ de o clipă, urmăritorii nu-i mai văzură. David se sprijini greoi de perete.

– Nu pot să merg mai departe. I-o dădu Rebeccăi pe Amber. Ia-o! spuse el. Ia-le pe toate cu tine şi fugi. O să-i reţin aici cât timp fugiţi voi.

– Nu pot să te las, spuse Rebecca hotărâtă. Tatăl ei încercă să o contrazică, dar ea îl ignoră şi se întoarse spre Nazeera. Ia-o pe Saffron şi fugiţi! Nu vă uitaţi înapoi! Fugiţi la vapor.

– Eu stau cu tine, Becky! strigă Saffron.

– Dacă mă iubeşti, o să faci ce îţi spun, îi zise Rebecca.

– Te iubesc, dar...

– Du-te! insistă Rebecca.

– Te rog, Saffy, fă ce spune, zise David cu vocea îngroşată de durere. De dragul meu.

Saffron mai ezită doar o clipă.

– O să te iubesc mereu, tati! Şi pe Becky, şi pe Amber, zise ea, apoi o prinse pe Nazeera de mână şi o zbughiră împreună pe alee.

David şi Rebecca se întoarseră, pregătiţi să-i înfrunte pe dervişii care năvăleau de după colţ. *Jibbele* şi lamele săbiilor le erau ude de sânge, iar pe feţe li se citea setea de a omorî. David scoase sabia şi le împinse pe Rebecca şi pe Amber în spatele lui, ca să le protejeze.

Dervişii formară un semicerc cu faţa spre el, la o mică distanţă, cât să nu-i ajungă cu sabia. Unul ţâşni în faţă, prefăcându-se că-l loveşte în cap. Când David încercă să riposteze, acesta hohoti de râs şi sări în spate. David se clătină nesigur după el. Ceilalţi se alăturară distracţiei, momindu-l de la o distanţă sigură faţă de sabia lui şi forţându-l să se întoarcă dintr-o parte în alta.

În timp ce îl ţineau astfel ocupat, unul făcu un ocol şi ajunse în spatele Rebeccăi. O cuprinse cu un braţ de talie şi cu cealaltă mână îi ridică fustele, descoperind că era goală mai jos de mijloc. Ceilalţi arabi strigau aprobator în timp ce tovarăşul lor împingea din şolduri în fesele ei, imitând actul sexual. Rebecca ţipă indignată şi încercă să se desprindă, dar era împiedicată de Amber, pe care o avea în braţe. David se trase în spate clătinându-se, încercând să le protejeze.

Dervişul îi dădu drumul Rebeccăi.

– O s-o siluim toţi şi o să ne facă douăzeci şi cinci de fii musulmani, zise el râzând şi privind pofticios.

David era înfuriat din pricina durerii din piept şi a tachinărilor cu care îl necăjeau. Atacă din nou şi din nou, dar ei erau rapizi şi agili. Orbit de propria sudoare şi schilodit de durerea ce i se intensifica cu repeziciune în piept, se prăbuşi în genunchi în ţărână şi sabia îi alunecă din mână. Avea faţa umflată şi contorsionată şi gura deschisă în timp ce încerca să respire ca un peşte pe uscat. Unul dintre agagieri se duse în spatele lui şi, cu precizie de chirurg, îi tăie o ureche. Sângele i se scurse pe cămaşă, dar David nu părea să ia în seamă durerea.

Rebecca o ţinea încă pe Amber, dar alergă la tatăl ei şi se aşeză în genunchi lângă el, luându-l cu braţul pe după umeri.

– Vă rog! spuse ea în arabă. E tatăl meu. Vă rog, cruţaţi-l!

Sângele din rana lui David îi stropea pe amândoi.

Dervişii râseră.

– Vă rog, cruţaţi-l! o îngânau ei.

Unul o apucă de păr şi o trase deoparte. Apoi o trânti la pământ.

Ea se ridică, ţinând-o pe Amber în poală şi plângând disperată.

– Lăsaţi-l în pace! strigă ea.

Cu mâna tremurând, David bagă mâna în buzunarul hainei şi scoase revolverul Webley, legănându-l în cercuri imprecise.

– Daţi-vă înapoi sau trag!

Agagierul care îi retezase urechea se apropie din nou şi, cu o altă mişcare rapidă şi controlată, tăie mâna întinsă a lui David de la încheietură.

– Cruţă-ne, păgân măreţ, căci suntem tare înspăimântaţi de tine, spuse el batjocoritor.

David se holba la încheietura secţionată prin care sângele ţâşnea din artere.

– O, ce ţi-au făcut? strigă Rebecca.

David duse ciotul la piept cu cealaltă mână, apoi lăsă capul în jos, într-o postură de rugăciune evlavioasă. Spadasinul arab păşi din nou spre el şi îi atinse uşor ceafa cu sabia, măsurând distanţa pentru o lovitură curată. Rebecca ţipă deznădăjduită când el ridică sabia, răsucindu-se apoi pentru lovitură. Tăie gâtul lui David fără să scoată vreun sunet sau să se oprească, iar capul căzu de pe umeri. Corpul decapitat se prăbuşi, iar picioarele zvâcniră într-un spasm scurt şi convulsiv.

Arabul ridică apoi capul, ţinându-l de părul cărunt. Se duse lângă Rebecca şi-i aruncă în faţă capul tatălui ei.

– Dacă e tatăl tău, atunci sărută-l de despărţire înainte să coboare şi să fiarbă în apele iadului pentru totdeauna.

Plângând isteric, Rebecca încercă să-i acopere lui Amber ochii cu o mână şi să-i ferească faţa. Dar Amber întoarse capul şi ţipă când se uită la faţa tatălui ei. Vârful limbii lui ieşea dintre buzele moi şi avea ochii deschişi, goi şi nevăzători.

În cele din urmă, dervişul îşi pierdu interesul pentru o distracţie atât de blândă. Aruncă într-o parte capul şi îşi şterse mâinile însângerate de corsetul Rebeccăi. Apoi, prin material, îi răsuci sfârcurile, râzând când ea strigă de durere.

– Luaţi-le! ordonă el. Duceţi aceste două târfe păgâne şi murdare în cuşcă. O să fie învăţate să slujească nevoile şi plăcerile noilor lor stăpâni.

Saffron stătea ghemuită după o cocioabă părăsită. Nazeera era lângă ea, uitându-se înapoi spre alee şi urmărind cum dervişii îi chinuiau pe tatăl ei şi pe Rebecca. Saffron era prea şocată ca să vorbească sau să plângă. Când călăul se apropie de David şi ridică sabia deasupra lui, îşi acoperi gura cu ambele mâini ca să nu scoată vreun sunet şi să se trădeze, dar nu-şi putu desprinde privirea de priveliştea cumplită. După ce dervişul dădu lovitura fatală şi cadavrul tatălui ei căzu în faţă, Saffron se eliberă în sfârşit de vrajă şi începu să plângă încetişor.

Îi privi chinuind-o pe Amber cu capul tatălui ei şi nu-şi putu controla lacrimile. Când, în cele urmă, le târâră pe Rebecca şi pe Amber spre malul apei, Saffron sări în picioare şi o luă pe Nazeera de mână, apoi fugiră spre complexul lui Ryder Courtney.

Se iveau zorii când ajunseră acolo, iar lumina devenea tot mai puternică. Porţile complexului exterior erau larg deschise şi clădirile goale. Dervişii nu ajunseseră încă din centrul oraşului până aici. Alergară prin curtea interioară. Saffron se opri doar cât să privească prin uşa deschisă a barăcii. Fusese golită de toate lucrurile de valoare.

– Am ajuns prea târziu! Ryder a plecat! strigă ea la Nazeera.

Cu disperare în suflet, alergă spre porţile dinspre canal. Erau închise, dar nu zăvorâte. Fură nevoite să se opintească amândouă ca să le împingă. Saffron intră prima, apoi se opri brusc. Ancorajul *Ibisului temerar* era pustiu şi vaporul dispăruse.

– Unde eşti, Ryder? Unde ai plecat? De ce m-ai părăsit?

Se străduia să respire şi să respingă valurile negre de panică. După ce reuşi să se adune, se întoarse şi alergă de-a lungul canalului către joncţiunea cu Nilul Albastru. Nu făcuse nici jumătate de drum spre prima cotitură a canalului când simţi miros de lemn din coşul *Ibisului*. „Nu poate fi prea departe în faţă", îşi spuse ea însufleţindu-se. O luă repede înaintea Nazeerei, care se chinuia să ţină pasul cu ea. Când ajunse la primul cot al canalului şi îl ocoli, strigă cât putu de tare:

– Aşteaptă-mă! Vin! Aşteaptă-mă, Ryder!

Ibisul se afla la nici două sute de metri în faţă. Se îndepărta pufăind prin canal spre largul fluviului. Saffron îşi adună şi ultima rezervă de putere şi alergă după vas. Micul vapor nu ajunsese încă la putere maximă, dar îşi croia uşor drum prin canalul şerpuitor şi puţin adânc. După un ultim efort, Saffron începea să-l ajungă.

– Stai! Ryder, stai!

Prin scânteile strălucitoare din coşul de fum, distingea silueta întunecată a lui Ryder în colţul punţii, dar el privea în faţă. Cilindrii care pompau aburii îi acopereau vocea.

– Ryder! strigă ea. O, te rog, întoarce privirea!

Apoi, fără să mai spună ceva, alergă cât de repede putea. În faţa ei, *Ibisul* ajunse la intrarea în fluviu şi înaintă cu o viteză mai mare, ieşind în curentul Nilului. Saffron se opri brusc pe mal. Strigă din nou, sărind în sus şi-n jos şi dând din mâini pe deasupra capului. *Ibisul* se îndepărta rapid spre pâlcurile uşor învolburate de ceaţă argintie ce pluteau pe deasupra apei. Saffron lăsă braţele în jos şi rămase nemişcată. Nazeera ajunse lângă ea şi se îmbrăţişară deznădăjduite. Deodată, o împuşcătură se auzi pe drumul de edec din spatele lor. Se întoarseră şi văzură patru dervişi alergând spre ele. Unul se opri şi ridică puşca, apoi trase din nou. Glonţul stârni praful de pe drum la picioarele lor şi ricoşă în apa fluviului. Saffron se întoarse din nou spre silueta *Ibisului*, ce se îndepărta cu viteză.

Alertat de focul de armă, Ryder privi acum spre ele. Saffron simţi un nou val de speranţă: ţipă din nou şi dădu din mâini. Ryder întorcea deja micul vapor într-un cerc strâns, venind către ele. Ea se uită în spate, spre dervişi. Cei patru alergau cu viteză spre ele. Înţelese de îndată că aveau să o prindă înainte ca *Ibisul* să ajungă la intrarea în canal.

– Hai! strigă ea la Nazeera. Trebuie să înotăm.

– Nu! zise Nazeera scuturând din cap. Al-Sakhawi o să aibă grijă de tine. Eu trebuie să mă întorc să am grijă de celelalte fete.

Saffron s-ar fi contrazis cu ea, în ciuda urmăritorilor care se apropiau, dar Nazeera îi anticipă protestele şi dispăru brusc în stuful de mlaştină ce creştea pe margini.

– Nazeera!

Saffron strigă după ea, dar dervişii se auzeau tot mai aproape. Îşi scoase încălţările, îşi adună fustele şi alergă spre marginea canalului. Inspiră adânc şi sări în apă. Când ieşi cu capul la suprafaţă, începu să înoate cu hotărâre spre vaporul care se apropia.

– Ce fată bună!

Auzind vocea lui Ryder, zvâcni nebuneşte din picioare, împingând apa cu palmele făcute căuş. În spatele ei se auzi o altă împuşcătură şi un glonţ stârni apa la suprafaţă, stropind-o în ochi.

– Haide, Saffy. Ryder se apleca peste marginea vaporului, gata s-o prindă. Înoată mai departe.

În cele din urmă, simţi că o prinde curentul şi o împinge mai repede. Apoi îi văzu faţa deasupra ei şi se întinse spre el.

– Te-am prins! spuse Ryder. Dintr-o smucitură, o trase din râu şi o ridică pe punte. Apoi îi strigă lui Bacheet: Scoate vaporul din nou în larg!

Bacheet învârti cârma şi puntea se înclină în timp ce întorcea. O luară din nou spre mijlocul fluviului. Dervişii încă trăgeau spre ei de pe drumul de edec, dar ceaţa de pe apă

îi învălui repede și, în ciuda gloanțelor ce plescăiau în jurul lor, izbindu-se de suprastructura de oțel, îi pierdură din vedere. În cele din urmă, focurile de armă încetară.

– Ce s-a întâmplat cu tine, Saffy? întrebă Ryder în timp ce o ducea în brațe în cabină. Unde sunt ceilalți? Unde sunt Rebecca, Amber și tatăl tău?

Ea încercă să răspundă la întrebări în ciuda tulburării și-l luă cu brațele pe după gât.

– E prea îngrozitor ca să-ți spun, Ryder. S-au întâmplat lucruri înfiorătoare. Cele mai urâte din lume.

El o așeză pe patul lui din cabină. Neliniștea ei îl înduioșa și se gândi să o lase câteva clipe ca să-și revină. Îi întinse un prosop uscat, soios.

– Foarte bine. Mai întâi o să te curățăm puțin. Pe urmă poți să-mi povestești. Luă o cămașă albastră cam ștearsă de pe frânghia de rufe de deasupra patului. Atârnă-ți rochia aici. Pune cămașa asta după ce te usuci și vino pe punte. Putem vorbi acolo.

Poalele cămășii îi ajungeau până la genunchi. Putea să o folosească foarte bine ca pe o rochie largă. Găsi o cravată a lui Ryder în sertarul de sub pat și o legă în talie ca pe un cordon. Folosi pieptănul de baga ca să-și aranjeze părul umed, apoi îl strânse într-o codiță. După câteva minute, ieși pe punte. Avea ochii roșii și umflați de durere.

– L-au ucis pe tata, spuse ea deznădăjduită, alergând spre Ryder.

El o prinse și o strânse tare în brațe.

– Nu poate fi adevărat. Ești sigură, Saffy?

– I-am văzut. I-au tăiat capul, așa cum au făcut cu generalul Gordon. Pe urmă le-au luat pe Rebecca și pe Amber. Își înghiți încă un suspin. O, îi urăsc! De ce sunt atât de cruzi?

Ryder o ridică și o așeză pe rama gurii de magazie, cuprinzând-o cu brațul.

– Spune-mi tot, Saffy, fiecare detaliu.

Jock McCrump îi auzi vocea şi ieşi din camera boilerului. El şi Ryder ascultară tăcuţi povestea ei. Când termină, marginea de sus a soarelui se vedea la orizont, iar ceaţa de pe râu se mistuia. Oraşul se dezvălui treptat, cu toate contururile sale întunecate. Ryder numără opt clădiri în flăcări, inclusiv consulatul belgian. Fumul gros plutea peste fluviu.

Apoi întoarse telescopul spre silueta pătrată a Fortului Mukran. Steagurile fuseseră coborâte, iar pavilionul era gol ca o spânzurătoare. Trecu încet cu lentila peste restul oraşului. Mulţimi de credincioşi dansau pe străzi şi se înghesuiau spre marginea apei în *jibbe* cu petice colorate. Se auzeau focuri de armă, iar fumul negru al prafului de puşcă ţâşnea în aer în fuioare groase. Salvele de *feu de joie* ale învingătorilor răsunau pretutindeni. Mulţi cărau legături cu lucruri prădate. Alţii îi adunau pe supravieţuitorii atacului. Ryder zări grupuri mici de prizoniere împinse spre Casa Vămii.

– Ce culoare avea rochia Rebeccăi? o întrebă el pe Saffron fără să coboare telescopul. Nu voia să-i vadă tulburarea.

– Corset albastru şi fustă galbenă.

Deşi se uită până când începură să-l doară ochii, nu văzu nicio rochie galbenă cu albastru, nici vreun păr blond printre captive. Dar erau departe, iar fumul de la clădirile în flăcări şi praful de pe mal tulburau scena.

– Unde vor duce femeile, Bacheet? întrebă el.

– Le vor pune în cuşti ca pe juninci la piaţa de vite, până când Mahdiul, apoi califul şi emirii lui vor avea timp să le vadă şi să-şi aleagă ce vor.

– Dar Rebecca şi Amber? întrebă. Ce-o să se întâmple cu ele?

– Cu părul lor galben şi pielea albă, vor fi un trofeu valoros, răspunse Bacheet. Cu siguranţă vor fi alese de Mahdiu. Vor ajunge la el ca prime concubine.

Ryder coborî telescopul. I se făcea rău. Se gândi la Rebecca, pe care o iubea, sperând să fie soţia lui, ajunsă o jucărie pentru fanaticul acela ucigaş. Gândul era prea dureros şi se forţă să şi-l alunge din minte. În schimb, se gândi la Amber cea mică şi dulce, pe care o îngrijise şi pe care o salvase de holeră. Vedea trupul ei palid de copil – pe care îl masase până când revenise la viaţă – siluit şi chinuit, carnea ei fragedă sfâşiată şi o sămânţă străină inundându-i vintrele imature. Simţea voma ridicându-i-se în gât.

– Du-ne mai aproape de mal, îi ordonă lui Bacheet. Trebuie să văd unde sunt acum, ca să fac un plan de salvare.

– Doar Allah le mai poate salva acum, zise Bacheet încet.

Saffron îl auzi şi alte lacrimi i se scurseră pe obraji.

– La naiba, Bacheet, fă ce spun! se răsti Ryder.

Bacheet întoarse de-a curmezişul curentului şi se apropie de faleza oraşului. La început, nu atraseră atenţia celor de pe mal. Dervişii erau prea ocupaţi cu jefuirea oraşului. Din când în când se trăgea câte un foc spre ei, dar nimic mai mult. Înaintară în aval până la confluenţa celor două râuri mari, apoi se întoarseră, navigând aproape de ţărmul oraşului Khartoum. Deodată, se auzi un bubuit de tun şi un obuz Krupps ateriză în faţa prorei. Picăturile dense stropiră puntea. Ryder văzu fumul de tun de pe zidul portului. Dervişii întorseseră spre ei tunurile capturate. Un alt tun Krupps din reduta de sub maidan prinse viaţă şi obuzul şuieră peste punte şi explodă în mijlocul fluviului.

– Nu putem face nimic aici, doar le oferim o ţintă pentru artilerie, zise Ryder uitându-se la Bacheet. Întoarce-te spre mijlocul fluviului şi ia-o în amonte. O să găsim un loc liniştit unde să ancorăm până mai aflăm veşti despre ce au făcut cu Rebecca şi Amber. Pe urmă pot să fac un plan mai rezonabil pentru salvarea lor.

Pe kilometri întregi de-a lungul Nilului Albastru, ambele maluri erau pustii. Ryder se îndreptă spre Laguna Peştilor

Mici, în care transbordase încărcătura de sorg de pe barca lui Ras Hailu. Când ajunse, ancoră în dreptul unui pâlc de papirus ce ascundea *Ibisul* de ochii curioşi de pe mal.

De îndată ce aranjară totul la bord, Ryder îl chemă pe Bacheet în camera motoarelor, unde puteau vorbi fără să fie auziţi de restul echipajului. Dintr-o suflare, îi explică totul lui Bacheet, direct şi fără înfloriturі.

– Crezi că ai putea să te întorci printre dervişi şi să descoperi ce s-a întâmplat cu al-Jamal şi al-Zahra fără să stârneşti bănuielile ansarilor?

Bacheet strânse din buze şi-şi supse obrajii, ceea ce-l făcu să semene cu o veveriţă.

– Eu sunt ca ei. De ce m-ar bănui?

– Eşti dispus s-o faci?

– Nu sunt laş, dar nici nu sunt pripit. De ce aş vrea să fac ceva atât de prostesc? Nu, al-Sakhawi. N-aş fi dispus. M-aş împotrivi foarte tare. Se trase de barbă nemulţumit. O să plec imediat.

– Bine, zise Ryder. Te voi aştepta aici. Dacă voi fi cumva descoperit, te voi aştepta la confluenţa cu râul Sarwad. Tu mergi în oraş şi, dacă e necesar, traversează spre Omdurman. Când ai veşti pentru mine, te întorci să mi le aduci aici.

Bacheet oftă teatral şi coborî în cabina lui micuţă din teugă. Când ieşi, era îmbrăcat cu o *jibba* de derviş. Ryder se abţinu să-l întrebe de unde o obţinuse. Bacheet coborî peste marginea *Ibisului* şi înaintă prin apă spre uscat, apoi o luă de-a lungul malului spre Khartoum.

Mergând pe malul apei, Nazeera se amestecă în mulţime fără să atragă atenţia. Erau la fel de multe femei dervişe ca şi bărbaţi în torentul acela de oameni şi nu se deosebea de ei cu veşmintele negre şi lungi până la glezne şi cu eşarfa

care-i acoperea jumătate de faţă. Celelalte femei veniseră din Omdurman de îndată ce auziseră că oraşul fusese cucerit. Veniseră pentru emoţia sărbătoririi triumfale, pentru jaf şi pentru încântarea oferită de execuţiile şi torturile care cu siguranţă aveau să urmeze după victorie. Cetăţenii bogaţi din Khartoum aveau să fie forţaţi să-şi dezvăluie ascunzătorile cu lucruri de valoare, aur, bijuterii şi monede. Obţinerea informaţiilor era o abilitate pe care femeile dervişe o învăţaseră de la mamele lor şi pe care o ridicaseră la rang de artă.

Nazeera se amestecă în şuvoiul de oameni care se îmbrânceau, ţopăiau şi chiuiau, mergând de-a lungul ţărmului, mai sus de fluviu. În faţă, mulţimea se dădea în lături pentru a face loc şirului de soldaţi egipteni înlănţuiţi. Fuseseră dezbrăcaţi de tunici, apoi bătuţi pe spate până când ajunseseră să arate ca şi cum ar fi fost sfâşiaţi de lei furioşi. Sângele din umflăturile făcute de bici le îmbiba pantalonii şi le picura pe picioare. Când treceau târşâindu-şi picioarele pe lângă ele, în drum spre plajă, femeile alergau să-i lovească din nou cu orice armă le cădea în mână. Paznicii dervişi chicoteau cu indulgenţă văzând isprăvile femeilor, iar când un prizonier se prăbuşea sub lovituri, îl ridicau în picioare cu vârful sabiei.

Deşi Nazeera era disperată să afle unde fuseseră duse protejatele ei, era blocată în masa de femei. Vedea până jos pe plajă, unde mai multe şiruri de spânzurători şubrede, cu stâlpi tăiaţi la repezeală, fuseseră înălţate în grabă. Cele care fuseseră terminate se lăsau deja sub greutatea cadavrelor ce atârnau de ele, iar alţi captivi erau târâţi în faţă cu ştreangul în jurul gâtului, fiind împinşi în grupuri de călăi spre *angareb*-urile aşezate ca trepte sub spânzurători. După ce ştreangul era legat de traversă, *angareb*-ul era tras şi victimele erau lăsate să atârne şi să se zbată în aer.

Ceva mai departe pe plajă, alţi călăi grăbeau acţiunea cu sabia. Forţau victimele să îngenuncheze în şiruri lungi, cu

mâinile legate la spate și cu gâtul întins în față. Apoi doi călăi începeau de la capete opuse ale șirului și se apropiau treptat unul de altul, tăind gâtul captivilor pe măsură ce înaintau. Spectatorii strigau când fiecare cap cădea în noroi. Când unul dintre călăi, obosit de atâta muncă, rată lovitura și taie doar parțial gâtul victimei, aplaudară și strigară în batjocură.

În cele din urmă, Nazeera se strecură prin îmbulzeala de trupuri și se îndreptă spre consulatul englez. Porțile erau deschise și nepăzite, așa că se furișă în curte. Palatul era distrus în mare parte, având ferestrele sparte și ușile smulse. Cea mai mare parte a mobilei fusese aruncată de la ferestrele etajelor superioare. Se duse apoi la terasa din față și descoperi alte distrugeri. Temându-se că ar fi putut da peste vreun jefuitor, se furișă înăuntru prin ușile de sticlă și merse printre dărâmături spre biroul lui David Benbrook. Hârtiile și documentele erau împrăștiate prin cameră. Însă lambriurile de stejar de pe pereți rămăseseră intacte. Se duse la un anumit lambriu și apăsă arcul ascuns în scobitura arhitravei. Cu un clic încet, arcul sări înapoi și dezvălui ușa seifului mare. David o lăsase pe Rebecca să-și păstreze bijuteriile acolo, iar fata o învățase pe Nazeera combinația cifrului, ca să poată lua și pune înapoi piesele de care avea nevoie. Numerele reprezentau data de naștere a Rebeccăi. Nazeera le potrivi în încuietoare, apoi întoarse mânerul și deschise ușa.

Pe raftul de sus se afla jurnalul legat în piele al lui David. Rafturile de jos erau pline cu lucrurile de valoare ale familiei, inclusiv bijuteriile pe care Rebecca le moștenise de la mama ei. Totul era împachetat în portofele asortate din piele roșie. Mai erau și câțiva săculeți din pânză cu bani în care se aflau peste o sută de lire în monede de aur și argint. Era prea periculos să care toate acestea cu ea. Nazeera puse înapoi în seif bijuteriile și cea mai mare parte a banilor, apoi încuie ușa și închise lambriul secret. Avea să fie banca ei secretă pentru

când avea nevoie de bani. Puse câteva monede mici în buzunarul de pe mânecă pentru folosul imediat, apoi își ridică haina și legă un sac din pânză cu alte monede în jurul taliei, netezindu-și fustele pe deasupra.

Ieși din birou și urcă pe scări la etajul al doilea. Intră în camera Rebeccăi și se opri în cadrul ușii când văzu devastarea. Jefuitorii spărseseră toate mobilele și împrăștiaseră pe jos cărțile și hainele. Intră și scotoci prin dezordine.

Era aproape disperată când, într-un târziu, zări sacul de sisal sub patul răsturnat. Firul de la gură plesnise și o mare parte din medicamentul pentru holeră se vărsase. Nazeera se lăsă pe vine, îl strânse și-l turnă înapoi în sac. După ce reuși să adune o bună parte din medicament, înnodă firul bine și legă sacul la gât astfel încât să-i atârne pe sub veșmânt. Adună apoi câteva nimicuri feminine care ar fi putut fi utile și le ascunse prin haine.

Se întoarse la parter și ieși pe furiș din palat. Părăsi grădinile prin portița de la capătul terasei și se pierdu în mulțimea care se bucura de festivitățile dervișilor. Nu-i luă mult până află unde fuseseră duse prizonierele: vestea era strigată pe străzi și oamenii se înghesuiau spre Vamă. Mulți se cățăraseră pe ziduri și se adunaseră la ferestre, uitându-se la captive. Nazeera își strânse poalele și se urcă pe un stâlp, până ajunse la cel mai înalt șir de ferestre zăbrelite. Împinse cu coatele vreo doi pușți ca să se dea la o parte. Când aceștia protestară, se lansă într-un șuvoi de ocări care-i făcu să o șteargă imediat. Apoi se prinse de gratii și-și lipi fața de deschizătura pătrată.

Avu nevoie de un minut pentru ca ochii să i se obișnuiască oarecum cu lumina slabă dinăuntru. Prizonierele egiptene erau soțiile și fiicele ofițerilor pașei Gordon, care probabil zăceau acum decapitați pe plaja de lângă râu sau atârnau în știreang. Femeile stăteau ghemuite în grupuri mici, cu copiii îngrămădiți în jurul lor. Multe erau stropite de sângele uscat al bărbaților uciși. Printre ele se aflau și

câteva femei albe, călugăriţele de la misiunea catolică, o doctoriţă austriacă, soţiile câtorva negustori occidentali sau ale unor călători care rămăseseră blocaţi în oraş.

Pe urmă, inima Nazeerei tresăltă când o zări pe Rebecca stând pe podeaua de piatră cu spatele la perete, ţinând-o pe Amber în poală. Se afla într-o stare deplorabilă şi era murdară de praf şi funingine. Avea părul lins şi încâlcit din pricina sudorii. Sângele tatălui ei se uscase în pete negre pe fusta galbenă. Avea picioarele prăfuite, zgâriate şi învineţite. Stătea izolată de celelalte, încercând să reziste valurilor de disperare ce ameninţau să o copleşească. Nazeera recunoştea expresia demnă ce-i ascundea spiritul curajos şi era mândră de ea.

– Jamal! o strigă Nazeera, dar vocea nu i se auzea până acolo.

Celelalte femei şi plozii lor făceau o gălăgie cumplită. Plângeau după bărbaţii lor ucişi şi se văitau, cerând ajutor în gura mare şi implorând milă de la cei care le capturaseră. Mai presus de orice, strigau după apă.

– Apă! În numele lui Allah, daţi-ne apă! Copiii noştri mor! Daţi-ne apă!

– Jamal, frumoasa mea! strigă Nazeera din nou, dar Rebecca nu ridică ochii, continuând să o legene pe Amber în braţe.

Nazeera desprinse o bucată de tencuială de pe pervazul putrezit şi o aruncă printre zăbrele. Lovi pământul în apropiere de locul unde stătea Rebecca, apoi alunecă pe lespezile de piatră şi o lovi în gleznă. Ea ridică atunci capul şi privi în jur.

– Jamal, fetiţa mea!

Rebecca ridică ochii, apoi privi chipul de la fereastra de deasupra ei şi făcu ochii mari când o recunoscu pe Nazeera. Se uită repede în jur, ca să se asigure că paznicii dervişi de la uşă nu observaseră nimic, apoi se ridică şi traversă încet podeaua, cărând-o pe Amber în braţe, până ajunse exact

sub fereastra înaltă. Se uită din nou în sus şi rosti fără glas un singur cuvânt:

– *Mayya!* Apă! Ridică faţa lui Amber şi-i atinse buzele crăpate şi umflate. Apă! spuse ea din nou.

Nazeera dădu din cap şi coborî de pe zid. Îşi croi drum cu greu prin mulţime, căutând frenetic o bătrână cu un măgar pe care o observase mai devreme. Animalul era atât de împovărat de burdufuri cu apă şi de saci cu pâine de sorg, încât picioarele i se îndoiau spre exterior. Bătrâna făcea bani frumoşi cu mulţimile înfometate şi însetate de pe malul apei.

– Vreau să cumpăr mâncare şi un burduf cu apă, măicuţo.

– Mai am de vânzare puţină pâine şi carne uscată şi pentru trei *pice* poţi să bei cât vrei, dar nu o să-ţi vând niciodată un burduf, zise femeia hotărâtă.

Se răzgândi când Nazeera îi arătă un taler de argint.

Cu burduful mic atârnat pe umăr, Nazeera se întoarse în grabă la intrarea din faţă a Vămii. Erau cinci paznici la uşa principală. Stăteau cu săbiile scoase, ţinând gloata de curioşi la o distanţă respectuoasă. Nazeera remarcă dintr-o privire că erau bărbaţi din tribul ei, Beja. Apoi, cu un fior de emoţie, îl recunoscu pe unul dintre ei. Era din acelaşi clan şi fusese circumcis în acelaşi timp cu răposatul ei soţ. Călăriseră amândoi sub flamura emirului Osman Atalan înainte de a se ridica Mahdiul, când lumea lor fusese normală şi raţională, necuprinsă încă de nebunia noului tip de fanatism.

Se apropie de uşi, dar bărbatul pe care îl cunoştea făcu un gest ameninţător cu sabia, avertizând-o să nu mai înainteze.

– Ali Wad! strigă Nazeera cu voce joasă. Soţul meu a călărit alături de tine în raidul acela renumit de la Gondar, când aţi răpus cincizeci şi cinci de creştini abisinieni şi aţi prins două sute cincizeci de cămile frumoase.

El coborî sabia şi se uită uimit la ea.

– Cum se numeşte soţul tău, femeie? întrebă el.

– Numele lui era Taher Sherif şi a fost ucis de tribul Jaalin la Izvoarele Tushkit. Erai cu el în ziua în care a murit.

– Deci tu eşti Nazeera şi cândva erai considerată frumoasă.

Expresia lui severă se relaxă.

Vechile ei sentimente de afecţiune pentru el se treziră la viaţă.

– Când eram toţi tineri, încuviinţă ea, lăsând jos eşarfa ca să-i vadă faţa. Mi se pare, Ali Wad, că ai devenit un om foarte puternic. Unul care încă mai poate aprinde flacăra în pântecul oricărei femei.

El râse.

– Nazeera cea cu darul vorbirii. Anii nu te-au schimbat prea mult. Ce doreşti de la mine acum?

Ea îi spuse şi zâmbetul lui dispăru. Căutătura încruntată reapăru.

– Îmi ceri să-mi risc viaţa, zise el.

– La fel cum soţul meu şi-a dat viaţa pentru tine... şi cum, cândva, tânăra lui văduvă şi-a riscat mai mult decât viaţa pentru plăcerea ta. Ai uitat?

– N-am uitat. Ali Wad nu-şi uită prietenii. Vino cu mine!

O conduse spre uşa principală, iar paznicii dinăuntru se dădură respectuoşi din calea lui. Ea îl urmă şi Rebecca alergă la ea. Se îmbrăţişară bucuroase, cu lacrimi în ochi. Chiar şi în starea în care se afla, Amber o recunoscu şi-i şopti:

– Te iubesc, Nazeera. Tu mă mai iubeşti?

– Din toată inima, Zahra. V-am adus apă şi mâncare.

Le conduse într-un colţ al sălii şi se aşezară împreună. Nazeera amestecă puţin praf în apa din cana pe care o luase de la palat, apoi o duse la buzele lui Amber. Ea bău cu lăcomie.

În acest timp, Ali Wad li se adresă încruntându-se celorlalte prizoniere.

– Aceste trei femei, spuse el arătând spre Nazeera şi protejatele ei, sunt sub protecţia mea. Dacă vă luaţi de ele, o

faceţi pe riscul vostru, căci eu sunt un om cu toane rele. Îmi face plăcere să bat femeile cu biciul ăsta. Le arătă un bici înfiorător din piele de hipopotam. Îmi place să le aud ţipând.

Ele se retraseră temătoare din calea lui. Pe urmă, el se aplecă şi şopti ceva la urechea Nazeerei. Ea lăsă ochii în jos şi chicoti cu graţie. Ali Wad se întoarse la postul lui de lângă uşă, zâmbind şi mângâindu-şi barba.

Apa o însufleţi miraculos pe Amber.

– Ce s-a întâmplat cu sora mea? şopti ea. Unde e Saffy?

– E în siguranţă cu al-Sakhawi, o asigură Nazeera. Am văzut-o urcând la bordul vaporului înainte să mă întorc la voi.

Auzind minunata veste, Rebecca fu prea copleşită de uşurare ca să mai vorbească. În schimb, o cuprinse cu braţele pe Nazeera şi o îmbrăţişă.

– Trebuie să încetezi cu plânsul acum, Jamal, îi spuse Nazeera cu asprime. Trebuie să fim isteţe, puternice şi atente dacă vrem să supravieţuim zilelor grele care ne aşteaptă.

– Acum, că te-ai întors la noi şi ştiu că Saffy e în siguranţă, pot să înfrunt orice. Ce vor face dervişii cu noi?

Nazeera nu răspunse imediat, uitându-se cu subînţeles la Amber.

– Mai întâi, trebuie să beţi şi să mâncaţi ca să vă păstraţi puterile. Pe urmă, stăm de vorbă.

Le dădu puţină pâine de sorg, iar Amber reuşi să ia câteva înghiţituri şi să le păstreze în stomac. Nazeera încuviinţă satisfăcută şi o luă în braţe pe Amber pentru ca Rebecca să poată să mănânce şi să se odihnească puţin. Mângâie părul lui Amber, gângurind încet la urechea ei. Copila adormi aproape în aceeaşi clipă.

– O să se facă bine în câteva zile. Tinerii sunt mult mai rezistenţi.

– Ce-o să se întâmple cu noi? repetă Rebecca întrebarea.

Nazeera strânse buzele, întrebându-se cât de multe să-i spună. „Atât adevăr cât îi prinde bine să audă", se hotărî ea.

– Voi şi toate femeile acestea faceţi parte din prada de război, precum cămilele şi caii.

Rebecca privi spre fiinţele jalnice din jurul ei şi, pe moment, se simţi cuprinsă de milă pentru ele, până când îşi aminti că ea şi Amber se aflau în aceeaşi încurcătură.

– Dervişii le vor folosi după bunul-plac. Cele bătrâne şi urâte vor deveni sclave în case şi în bucătării. Cele tinere şi nubile vor fi folosite drept concubine. Voi sunteţi tinere şi deosebit de frumoase. Părul şi pielea voastră palidă vor intriga toţi bărbaţii.

Rebecca se înfioră. Nu-şi imaginase niciodată cum ar fi fost să cadă în mâinile unui bărbat din altă rasă. Acum, ideea îi făcea greaţă.

– Vor trage la sorţi pentru noi?

Citise în *Decăderea şi prăbuşirea Imperiului Roman* de Gibbon că asta făceau soldaţii.

– Nu. Căpeteniile dervişe le vor alege pe cele pe care le vor. Mahdiul alege primul, pe urmă ceilalţi, în ordinea rangului şi a puterii lor. Mahdiul te va alege pe tine, asta e sigur. Şi e un lucru bun. E cel mai bun pentru noi.

– Spune-mi de ce. Explică-mi! Cum poţi să ştii cum e el în *zenana*[1] lui?

– Are deja peste trei sute de soţii şi de concubine, iar femeile lui vorbesc. Se ştie foarte bine ce lucruri îi plac şi ce doreşte să facă împreună cu femeile lui.

Rebecca părea nedumerită.

– Nu fac toţi bărbaţii acelaşi lucru, ca...

Se opri, dar Nazeera termină întrebarea în locul ei:

– Adică la fel cum au făcut cu tine Abadan Riji şi al-Sakhawi?

Rebecca se îmbujoră la faţă.

– Îţi interzic să mai vorbeşti vreodată aşa cu mine.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

– O să încerc să ţin minte, răspunse Nazeera cu o sclipire în ochi, dar răspunsul la întrebarea ta este că unii bărbaţi vor lucruri diferite de la femeile lor.

Rebecca se gândi puţin la asta, apoi plecă ochii cu timiditate.

– Lucruri diferite. Ce lucru diferit ar vrea Mahdiul? Ce va face cu mine?

Nazeera se uită spre Amber ca să se asigure că dormea, apoi se aplecă spre Rebecca, îşi făcu mâna căuş la urechea ei şi îi şopti ceva. Rebecca se trase înapoi speriată.

– Gura mea! icni ea. E cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Nu, prostuţo! Gândeşte-te o clipă! Cu un bărbat pe care nu-l iubeşti sau pe care îl urăşti, e mai rapid, mai uşor şi mai puţin neplăcut. Nu-ţi pierzi fecioria preţioasă sau, dacă ai făcut-o deja, nimeni nu-şi dă seama. Mai important decât atât, nu există consecinţe nedorite.

– Înţeleg de ce ar fi preferabil cu unii bărbaţi.

Apoi îi veni un alt gând şi expresia i se schimbă din nou.

– Cum e... să faci asta cu un bărbat sau să-ţi facă el ţie? întrebă ea intrigată.

– Mai întâi, ţine minte asta. Mahdiului trebuie să i te supui în toate, prefăcându-te că te bucuri şi că-ţi place. Un singur lucru este extrem de important. Cu Mahdiul, nu trebuie să se vadă niciodată dezgustul tău. El e divin, dar în astfel de situaţii devine la fel de vanitos ca toţi bărbaţii. Spre deosebire de alţii însă, are în mâinile lui puterea de a da viaţă sau moarte şi nu ezită să o folosească în cazul celor care îl nemulţumesc. Aşadar, următorul lucru pe care trebui să-l ţii minte este să nu te îneci sau să scuipi. Să respingi sau să elimini esenţa lui ar fi o insultă fatală pentru el.

– Dar, Nazeera, dacă nu-mi place gustul? Dacă nu mă pot abţine?

– Înghite repede și termină. În orice caz, o să te obișnuiești. Noi, femeile, învățăm și ne obișnuim foarte repede.

Rebecca dădu din cap. Deja ideea nu mai părea la fel de șocantă.

– Ce mai trebuie să țin minte?

– N-am nicio îndoială că Mahdiul o să te aleagă. Trebuie să-l saluți ca pe Alesul Domnului și succesorul Profetului său. Trebuie să-i spui ce bucurie și ce onoare mare e pentru tine să-l cunoști, în sfârșit. Poți să adaugi orice altceva dorești – că e lumina ochilor tăi și răsuflarea din plămânii tăi. O să te creadă. Apoi trebuie să-i spui că al-Zahra e sora ta orfană. Legea sfântă îl obligă să-i protejeze și să-i îngrijească pe orfani, așa că nu o va despărți de tine. Sunt citate din scrierile sfinte despre orfani pe care trebuie să le înveți pe de rost ca să i le poți repeta. O să te învăț eu. Rebecca încuviință și Nazeera continuă: Mai e un lucru mai important decât orice. Nu trebuie să faci sau să spui nimic care l-ar putea determina pe Mahdiu să te ignore. Nu arăta mânie, ranchiună sau lipsă de respect. Dacă te respinge, următoarea alegere va fi a califului Abdullahi.

– Ar fi mai rău?

– Abdullahi e cel mai crud și cel mai rău om din Islam. Mai bine ar fi să pierim toate decât să vă ia pe tine și pe al-Zahra drept concubine.

Rebecca se cutremură.

– Învață-mă citatele!

Înainte să se trezească Amber, Nazeera fu mulțumită că se va comporta adecvat în prezența Profetului lui Dumnezeu.

Osman Atalan traversă din nou Nilul din orașul pe care îl cucerise. Venea glorios în fruntea flotilei de bărci ce transportase armata în Khartoum. Toți bărbații, femeile și copiii care puteau să meargă, să se târască sau să se împleticească veneau pe mal ca să-l întâmpine. Tobele de război bubuiau și

băteau, iar *ombeya* răsunau. Un rândaş îi ţinea armele, lancea, suliţele şi paloşul. Altul îl ţinea pe al-Buq, calul său de război, complet împodobit, cu puşca în teaca din spatele şeii.

Când Osman coborî din barcă pe mal, fu precedat de al-Noor, care ducea pe umăr un sac de piele cu sorg, al cărui fund era pătat în culoarea închisă a vinului. Mulţimile strigară când îl văzură, căci ghiciseră ce conţinea. Strigară din nou la vederea lui Osman, atât de înalt şi de nobil în *jibba* sa sclipitor de albă, decorată cu petice în culori vii.

Osman urcă pe al-Buq şi porni prin oraş. Gloatele străjuiau străzile înguste şi şerpuite şi drumul era presărat cu frunze de palmier. Copiii alergau în faţa calului său şi femeile îşi ridicau pruncii ca să-l vadă pe eroul Islamului. Bărbaţi viteji şi războinici puternici încercau să-i atingă talpa când trecea pe lângă ei, iar femeile chiuiau şi-l strigau pe nume.

Ajuns la palatul Mahdiului, Osman descălecă şi luă sacul pătat de la al-Noor. Urcă pe scara exterioară spre terasa cu acoperişul plat, unde Profetul lui Allah stătea cu picioarele încrucişate pe *angareb*. Făcu un semn spre femeile tinere care îl slujeau, iar ele se prosternară repede dinaintea lui, apoi se retraseră graţioase, lăsând terasa celor doi bărbaţi.

Osman se duse la Mahdiu şi aşeză sacul în faţa lui. Apoi îngenunche ca să-i sărute mâinile şi picioarele.

– Tu eşti lumina şi bucuria lumii noastre! Fie ca Allah să-ţi zâmbească întotdeauna ţie, care eşti ales!

Mahdiul îi atinse fruntea.

– Fie ca tu să fii mereu pe placul lui Dumnezeu, aşa cum ai fost pe placul umilului său Profet. Apoi luă mâna lui Osman şi-l ridică. Cum a fost bătălia?

– Cu prezenţa ta veghind asupra noastră şi cu faţa ta înaintea ochilor, a mers bine.

– Ce s-a întâmplat cu duşmanul meu şi al lui Allah, cruciatul paşa Gordon?

– Duşmanul tău e mort şi sufletul lui fierbe pe vecie în apele iadului. Ziua pe care ai prorocit-o a sosit şi lucrurile pe care le-ai profeţit s-au îndeplinit.

– Tot ceea ce-mi spui, Osman Atalan, îl bucură pe Dumnezeu. Aceste vorbe sunt ca mierea pe buzele tale şi o muzică dulce în urechea mea. Dar mi-ai adus dovada că tot ceea ce spui e adevărat?

– Ţi-am adus o dovadă de care nimeni nu se poate îndoi, dovada care va rămâne în inima fiecărui fiu al Profetului din tot Islamul. Osman se aplecă, apoi apucă de colţuri sacul de sorg şi-l săltă. Conţinutul se rostogoli afară pe podeaua de lut. Iată capul paşei Gordon.

Mahdiul se aplecă în faţă, cu coatele pe coapse, şi se uită la cap. Nu mai zâmbea. Expresia lui era rece şi impasibilă, însă sclipirea din ochii săi semănă teama până şi în inima vitează a lui Osman Atalan. Liniştea se prelungi şi Mahdiul rămase nemişcat multă vreme. În cele din urmă, se uită din nou la Osman.

– L-ai bucurat pe Allah şi pe Profetul său. Vei primi o mare răsplată. Îngrijeşte-te ca acest cap să fie pus într-un par la porţile marii moschei, pentru ca toţi credincioşii să se uite la el şi să se teamă de puterea lui Allah şi a dreptului său slujitor, Mahomed, Mahdiul.

– Aşa voi face, stăpâne.

Pentru prima dată, Osman folosea titlul *Rabb*, care însemna mai mult decât „stăpân". Însemna „Stăpânul tuturor lucrurilor". „Rabb" era şi unul dintre cele nouăzeci şi nouă de nume frumoase ale lui Allah. Oare lauda lui depăşise limitele măgulirii? Nu era o blasfemie? Osman se înspăimântă imediat de propria îndrăzneală. Lăsă capul în jos şi aşteptă ca Mahdiul să-l mustre.

Dar nu avea de ce să se teamă: instinctul lui fusese desăvârşit. Zâmbetul senin înflori din nou pe faţa îndrăgită a Mahdiului. Îi întinse mâna lui Osman.

– Du-mă în oraşul pe care l-ai cucerit pentru gloria lui Allah. Arată-mi prada adusă de marea victorie care aduce *jihadul* la apogeu. Du-mă dincolo de Nil şi arată-mi tot ce ai îndeplinit în numele meu.

Osman îl luă de mână şi-l ridică. Merseră împreună pe malul râului şi urcară în ambarcaţiunea care-i aştepta. Traversară cursul de apă şi coborâră pe mal în portul Khartoum. În timp ce mergea de-a lungul ţărmului spre palatul guvernatorului, mulţimile întindeau în faţa lui suluri de mătase furată, pânzeturi fine şi lână, pentru ca Mahdiul să nu-şi murdărească picioarele în praful şi murdăria oraşului capturat. Corul de rugăciuni şi proslăviri ce se înălţa din rândul mulţimilor prosternate era asurzitor.

În sala de audienţe a guvernatorului, Mahdiul se aşeză lângă califul Abdullahi, care lucra cu patru kadii în veşminte negre, judecătorii musulmani. Aceştia îi interogau pe cetăţenii bogaţi din Khartoum care fuseseră aduşi dinaintea lor în lanţuri. Li se cerea să mărturisească unde îşi ascunseseră comorile. Era o procedură lungă, pentru că nu era de ajuns să descopere de la bun început bogăţia cuiva. Califul Abdullahi şi kadiii trebuiau să se asigure că victimele nu ascundeau nimic. Răspunsurile complete erau obţinute cu apă şi foc. Fiarele înroşite erau încinse în focarele cu cărbuni şi, când vârfurile străluceau, le foloseau ca să ardă textele *surei* cuvenite din Coran pe burţile şi spinările goale ale victimelor. Ţipetele lor de durere răsunau spre tavanele înalte.

– Fie ca strigătele voastre să fie auzite ca laude şi rugăciuni către Allah, le spuse Mahdiul. Fie ca avuţiile voastre să fie ofrande pe care le aduceţi gloriei sale.

Când nu mai rămase loc pe pielea lor băşicată pentru alte texte religioase, le aplicară fiarele înroşite pe organele genitale. În cele din urmă, îi duseră la fântâna cu apă din mijlocul atriumului din palat. Îi legară de un scaun şi-i aplecară pe spate peste marginea fântânii, până când capetele le

ajunseră sub suprafaţa apei. Când îşi pierdeau cunoştinţa, erau înclinaţi în faţă ca să li se scurgă mucozităţile din gură şi nas. Când se dezmeticeau, erau scufundaţi din nou. Înainte să-şi dea sufletul, judecătorii erau mulţumiţi că-şi dezvăluiseră toate secretele.

Abdullahi îşi conduse stăpânul spre vestiarul guvernatorului, pe care îl foloseau ca pe o trezorerie temporară, şi-i arătă tot ce adunaseră până atunci. Erau saci şi cufere cu monede, precum şi grămezi de farfurii şi pahare de aur şi de argint; unele erau sculptate din cristale pure sau din ametist şi incrustate cu pietre preţioase şi semipreţioase. Erau mormane de mătase şi suluri de lână fină, satinuri brodate cu fir de aur, cufere cu bijuterii, creaţii minunate din Asia şi Africa, broşe, cercei, coliere şi colane cu diamante strălucitoare ca focul, smaralde şi safire. Erau chiar şi statuete înfăţişând zei vechi, sculptate cu mii de ani înainte şi jefuite din mormintele anticilor. Mahdiul se încruntă furios când le văzu.

– Sunt o mârşăvie în ochii lui Dumnezeu şi ai oricărui musulman adevărat.

Tonul său de obicei blând bubui prin săli atât de tare, încât până şi califul se cutremură.

– Duceţi-le de aici, spargeţi-le într-o mie de bucăţi şi aruncaţi-le în râu!

În timp ce mulţi dădeau fuga pentru a-i îndeplini porunca, Mahdiul se întoarse spre Osman şi zâmbi din nou.

– Gândesc doar ceea ce Allah vrea să gândesc. Cuvintele mele nu sunt ale mele. Sunt chiar cuvintele lui Dumnezeu.

– Ar dori binecuvântatul Mahdiu să vadă prizonierele? Dacă vreuna îi este pe plac, ar putea s-o ducă în *zenana*, zise califul încercând să-l îmbuneze.

– Allah să te îndrăgească, Abdullahi, spuse Mahdiul, dar mai întâi vreau o gustare. Pe urmă ne vom ruga şi abia apoi vom merge să vedem noile femei.

Abdullahi pregătise un pavilion în grădina guvernatorului, într-un loc cu vedere la fluviu și la plaja de lângă port, unde fuseseră înălțate eșafodurile. Sub un cort de stuf împletit, suspendat pe stâlpi de bambus și deschis în toate părțile ca să lase briza răcoritoare să sufle, cei doi se întinseră pe covoare splendide din cea mai bună lână și pe perne de mătase. Din carafe de lut care țineau lichidul rece, sorbiră băutura preferată a Mahdiului, din sirop de smochine și ghimbir măcinat. Între timp urmăreau, cu oarecare interes, execuția oamenilor lui Gordon. Unele victime erau coborâte de pe eșafod în timp ce se zvârcoleau încă în știreang, fiind apoi aruncate în fluviu cu mâinile legate la spate.

– Ce păcat că mulți fac parte din Islam, spuse Osman, dar sunt și turci care s-au împotrivit *jihadului* tău.

– Pentru asta au plătit acest preț, dar dat fiind că țineau de credința adevărată, fie ca ei să-și găsească pacea, spuse Mahdiul întinzând degetul arătător de la mâna dreaptă în semn de binecuvântare.

Pe urmă se ridică și îi conduse spre Vamă.

Când intrară în holul principal, văzură femeile capturate stând aliniate în dreptul zidului opus. Acestea se prosternară când intră Mahdiul și-i aduseră laude.

Paznicii înălțaseră un podium acoperit cu covoare persane într-o parte a sălii, față în față cu locul în care îngenuncheau femeile. Mahdiul se așeză, apoi îi făcu semn califului să se așeze la dreapta, iar emirului Osman Atalan să stea la stânga lui.

– Să aducă prizonierele în față, una câte una.

Ali Wad, care era responsabil pentru ele, le prezentă în ordinea inversă a farmecului exercitat asupra gustului bărbaților. La început, cele bătrâne și urâte, urmate de cele mai tinere și mai drăguțe. Mahdiul le respinse pe primele douăzeci și ceva, care nu-l interesau deloc, cu un gest scurt cu mâna stângă. Pe urmă, Ali Wad aduse o tânără din Galla.

Mahdiul făcu un semn cu mâna dreaptă. Ali Wad îi ridică veşmântul peste cap şi rămase goală. Cei trei bărbaţi se aplecară în faţă ca să o examineze. Mahdiul făcu un semn circular cu mâna dreaptă şi fata se învârti în faţa lor ca să-şi arate toate farmecele, care erau considerabile.

– Bineînţeles, e prea slabă, spuse Mahdiul în cele din urmă. Probabil că a mâncat puţin în ultimele zece luni, dar o să se întremeze frumos. E plăcută, dar are privirea trufaşă şi o să fie dificilă. E genul care face probleme în *zenana*. Făcu un semn de respingere cu stânga, apoi zâmbi către calif. Dacă decizi că merită bătaia de cap, poţi s-o iei şi îţi doresc să te bucuri de ea.

– Dacă face necazuri în haremul meu, o să aibă dungi pe fesele frumoase, care o vor dovedi. Califul Abdullahi o plesni cu biciuşca, iar ea ţipă şi sări în sus ca un pui de gazelă când simţi usturimea. Apoi Abdullahi făcu un semn de acceptare cu dreapta şi fata fu luată de acolo. Selecţia continuă într-un ritm lent, în timp ce bărbaţii discutau despre femei cu detalii explicite.

Fiica unui negustor persan le atrase în mod deosebit atenţia. Toţi fură de acord că trăsăturile ei erau ascuţite şi că era neplăcut de osoasă, dar părul ei era roşu. Discutară puţin despre cât de autentic era, dar Mahdiul îi lămuri imediat punându-l pe Ali Wad să-i scoată hainele. Roşcatul superb al cuibului des şi cârlionţat de păr de jos le înlătură toate îndoielile.

– Se poate spune cu siguranţă că va naşte fii cu părul roşu, zise Mahdiul.

Primul Profet Mahomed, al cărui succesor era, avusese părul roşu. Aşadar, era o femeie de prăsilă foarte valoroasă. Avea să o ofere unuia dintre emirii săi, ca semn al bunăvoinţei sale divine. Asta consolida loialitatea emirului şi întărea legăturile dintre ei. Făcu un semn cu dreapta.

Apoi Ali Wad o aduse în față pe Rebecca Benbrook. Nazeera îi acoperise capul cu un șal subțire. Amber mergea clătinându-se lângă sora ei mai mare, ținând-o de mână ca să o încurajeze și să o sprijine.

– Cine e copila? întrebă califul Abdullahi. E fiica femeii?

– Nu, mărite calif, răspunse Ali Wad după cum îl învățase Nazeera. E sora ei mai mică. Ambele fete sunt virgine și orfane.

Bărbații păreau interesați. O fecioară era foarte valoroasă și avea o influență magică și benefică asupra celui care o deflora. Apoi, așa cum îi spusese Nazeera, Ali Wad scoase șalul ce acoperea capul Rebeccăi. Mahdiul inspiră brusc, iar califul și Osman Atalan își îndreptară spatele, uitându-se uimiți la părul ei, pe care Nazeera îl pieptănase cu grijă. O rază de lumină ce se ivea printr-o fereastră înaltă îl transforma într-o coroană de aur. Mahdiul îi făcu semn Rebeccăi să vină mai aproape. Ea îngenunche dinaintea lui, iar el se aplecă și mângâie o șuviță cu degetul.

– E moale ca aripa unor nectarinide, murmură el plin de admirație.

Rebecca avusese grijă să nu-l privească direct în față, ceea ce ar fi fost o uriașă lipsă de respect. Cu ochii încă plecați, șopti cu voce joasă:

– Am auzit toți oamenii vorbind despre grația și sfințenia ta. Am tânjit să-ți zăresc fața frumoasă, așa cum un călător în întinsele deșerturi tânjește să zărească prima oară Nilul-Mamă.

El făcu ochii mari, apoi îi puse un deget sub bărbie și-i ridică fața. Ea observă imediat că îl mulțumea ceea ce spusese.

– Vorbești bine araba, spuse el.

– Limba sfântă, încuviință ea. Limba celor credincioși.

– Câți ani ai, copilă? Ești virgină, așa cum ne-a spus Ali Wad? Ai cunoscut vreodată un bărbat?

– Mă rog să fii tu primul și ultimul, minți ea fără să-i tremure glasul, știind cât de multe depindeau de alegerea lui.

Îl urmărise pe calif în timpul selecției celorlalte femei și simțise că tot ce-i spusese Nazeera despre el era adevărat: era alunecos ca un țipar și veninos ca un scorpion. Se gândea că ar fi fost mai bine să moară decât să fie a lui.

Când îi șopti Mahdiului, vocea lui era uleioasă și lingușitoare.

– Preaslăvite, lasă-ne să-i vedem trupul, sugeră el. Cuibul vintrelor ei are aceeași culoare și textură ca părul de pe cap? Are sânii albi ca laptele de cămilă? Are buzele păsăricii roz precum petalele trandafirului din deșert? Lasă-ne să descoperim toate aceste taine dulci.

– Acele priveliști sunt doar pentru ochii mei. Fata e pe placul meu. O s-o păstrez pentru mine.

Cu mâna dreaptă, făcu un semn de acceptare peste capul Rebeccăi.

– Sunt copleșită de bucurie și recunoștință că ți-am fost pe plac, prea puternice și sfinte. Rebecca înclină capul. Dar sora mea? Mă rog să o iei și pe ea sub protecția ta.

Mahdiul se uită în jos la Amber, care se agăță speriată de fusta prăfuită și pătată de sânge a Rebeccăi. Ea îl privea la rândul ei îngrijorată, gândindu-se la cât de tânără era Amber, la cât de slăbită și de bolnăvicioasă părea. Avea ochii adânciți în orbitele vineții și abia avea puterea să stea dreaptă. Mahdiul știa că o copilă în starea ei ar fi fost o bătaie de cap și un motiv de tulburare în casa lui. Nu era atras fizic de copii, nici de fete, nici de băieți, așa cum știa că era califul. N-avea decât să ia el ființa aceea nenorocită. Era pe cale să facă semnul de respingere cu stânga când Rebecca îl împiedică. Nazeera o învățase ce trebuie să spună, așa că rosti clar:

– Sfântul Abu Shuraih ne-a transmis cuvintele exacte ale Profetului Mahomed, mesagerul lui Allah, fie ca Allah să-l binecuvânteze pe vecie, care spunea: „Declar

inviolabile drepturile celor slabi, ale orfanilor şi ale femeilor". A spus, de asemenea: „Allah vă ajută doar dacă protejaţi orfanii dintre voi".

Mahdiul coborî mâna stângă şi o privi gânditor. Apoi zâmbi din nou, având în ochi ceva de nepătruns. Făcu un semn de acceptare cu dreapta către Amber şi-i spuse lui Ali Wad:

– Las aceste femei în grija ta. Asigură-te că nu li se întâmplă niciun rău. Trimite-le în haremul meu.

Ali Wad şi zece dintre oamenii săi le însoţiră în port pe Rebecca, pe Amber şi pe celelalte femei alese de Mahdiu. Fără să atragă atenţia asupra ei, Nazeera îi urmă. Când se îmbarcară pe un vas comercial pentru a fi duse peste Nil, la Omdurman, urcă la bord cu ele, iar când un membru al echipajului vru să ştie ce făcea acolo, Ali Wad se răsti la el atât de violent, încât acesta alergă să ridice vela latină. Din acel moment, Nazeera fu acceptată ca slujitoare pentru al-Jamal şi al-Zahra, concubinele Mahdiului. Cele trei se ghemuiră împreună la prora bărcii.

În timp ce Nazeera îi dădea lui Amber să bea din nou din burduful cu apă, Rebecca întrebă agitată:

– Ce mă fac, Nazeera? Nu pot să devin sclava unui tuciuriu, un băştinaş care nu e creştin. Începea să înţeleagă proporţiile încurcăturii în care se afla. Cred că aş prefera să mor decât să mi se întâmple aşa ceva.

– Buna ta cuviinţă e nobilă, Jamal, dar şi eu sunt tuciurie şi băştinaşă, răspunse Nazeera. În plus, nici nu sunt creştină. Dacă ai devenit atât de cusurgie, poate ar fi mai bine să mă alungi.

– O, Nazeera, dar pe tine te iubim! zise ea, cuprinsă de îndată de remuşcări.

– Ascultă-mă, Jamal! Nazeera o luă de braţ şi o forţă să se uite în ochii ei. Creanga se rupe dacă nu se îndoaie în bătaia

vântului. Tu eşti o ramură tânără şi mlădioasă. Trebuie să înveţi să te îndoi.

Rebecca se simţea ca şi cum o povară apăsătoare stătea să o strivească. Oriunde se îndrepta cu gândul, dădea doar peste suferinţă, regret şi teamă. Se gândi la tatăl ei şi atinse petele negre de sânge de pe corsaj. Ştia că momentele cumplite ale decapitării lui aveau să rămână imprimate în amintirea ei pentru tot restul vieţii. Durerea era aproape insuportabilă. Se gândi la Saffron şi ştia că nu avea s-o mai vadă niciodată. Încerca să o ţină pe Amber lângă inima ei, dar se întreba dacă avea să supravieţuiască bolii ce îi vătămase deja trupul fragil. Se gândea la viitorul ce îi aştepta pe toţi şi care se căsca în faţa lor ca botul negru şi nesăţios al unui monstru.

„Nu există scăpare pentru niciunul dintre noi." În timp ce se gândea la acest lucru, se auzi strigătul puternic al unui matelot. Rebecca privi în jur de parcă s-ar fi trezit tocmai dintr-un coşmar. Barca ajunsese în mijlocul fluviului şi naviga purtată de o briză uşoară. Echipajul părea agitat. Se înghesuiau cu toţii la balustradă şi sporovăiau întruna, arătând cu degetul în aval.

Un tun bubui peste apă, apoi încă unul. În curând, toate tunurile dervişe de pe cele două maluri trăgeau înspre ei. Rebecca i-o dădu Nazeerei pe Amber şi sări în picioare. Se uită în direcţia în care privea toată lumea şi se însufleţi. Toate temerile întunecate şi nesiguranţa ei dispărură brusc. În apropiere, văzu steagul Marii Britanii fluturând curajos în lumina puternică a soarelui.

Rebecca o ridică rapid pe Amber în picioare, apoi o lipi de ea şi-i arătă în aval. La mai puţin de opt sute de metri, un escadron de nave se apropia pufăind pe mijlocul canalului. Punţile erau pline de soldaţi britanici.

– Vin să ne salveze, Amber. O, priveşte! Întoarse capul lui Amber. Nu e cea mai grozavă privelişte pe care ai văzut-o vreodată?

Coloana de salvare venise. Acum, pentru prima dată, se lăsă pradă lacrimilor.

– Suntem în siguranţă, dragă Amber. O să fim în siguranţă.

Penrod Ballantyne păstra o distanţă sigură faţă de malul estic al Nilului în timp ce parcurgeau ultimii kilometri către oraşul Khartoum, înceţoşat de fum la linia orizontului. Fiecare kilometru îi confirma ceea ce ştia deja cu certitudine în mintea lui. Steagurile din turnul Fortului Mukran dispăruseră. Chinezul Gordon fusese învins. Oraşul căzuse. Coloana de salvare întârziase prea mult, nereuşind să-i salveze.

Încercă să ia o decizie cu privire la ce avea de făcut acum. Toate calculele lui de până atunci atârnaseră de supravieţuirea oraşului. Acum nu părea să mai aibă vreun motiv să meargă acolo. Văzuse un oraş capturat şi prădat de dervişi. Până să ajungă el, singurele fiinţe rămase în viaţă între zidurile oraşului Khartoum aveau să fie corbii şi vulturii.

Dar ceva îl făcea să meargă mai departe. Încerca să se convingă de faptul că planul lui era dictat de uşile ce i se închiseseră în urmă. Neascultând ordinele directe date de sir Charles Wilson de a rămâne în tabăra de la Metemma, îşi atrăsese deasupra capului acuzaţia de insubordonare. Acum, nu prea mai avea de ce să se întoarcă şi să înfrunte Curtea Marţială cu care avea să-l întâmpine sir Charles Wilson.

„Pe de altă parte, ce rost mai are să merg tot înainte?“ se întreba el. Mai erau şi alţii care ar mai fi putut fi în viaţă şi care aveau nevoie de ajutor: generalul Gordon şi David Benbrook, gemenele şi Rebecca. În sfârşit, era cinstit faţă de el însuşi. Rebecca Benbrook îi rămăsese vie în minte de când plecase din Khartoum. Probabil, ea era adevăratul motiv pentru care se afla acolo. Trebuia să afle ce se întâmplase cu ea, altfel amintirea ei avea să-l bântuie tot restul vieţii.

Deodată, struni calul şi întoarse capul spre râu. Sunetul salvelor de tun era mai apropiat şi mai clar. Crescu în scurt timp de la câteva focuri trase la întâmplare la un adevărat baraj de artilerie.

– Ce este? îi strigă el lui Yakub, care călărea aproape în urma lui. În ce anume trag acum?

De-a lungul malului era un pâlc de tufe spinoase de acacia şi de palmieri ce îi împiedica să vadă râul. Penrod întoarse cămila şi o îndemnă la galop. Merseră prin centura de copaci care-i despărţea de apă şi ieşiră brusc pe malul Nilului. O privelişte disperată şi îngrozitoare i se dezvălui în faţa ochilor. Vapoarele diviziei lui Wilson, ale căror contururi erau acum vizibile, se chinuiau să avanseze în amonte spre Khartoum. În vârful catargelor fluturau steagurile britanice cu roşu, alb şi albastru. Punţile erau încărcate de soldaţi, dar Penrod ştia că niciun vas nu putea să transporte mai mult de două sau trei sute de oameni. Multe dintre feţele pe care le vedea prin lentila telescopului constau în infanterişti nubieni. Mai mulţi ofiţeri albi se aflau pe puntea vaporului din frunte. Toţi aveau telescoapele ridicate, uitându-se în amonte. Chiar şi de la distanţă, Penrod zărea silueta înaltă şi stângace a lui Wilson, precum şi trăsăturile lui colţuroase ascunse de casca mare.

– Prea târziu, timidule Charles, şopti Penrod amărât. Dacă ai fi făcut ce trebuia, aşa cum te-au îndemnat generalul Stewart şi ofiţerii tăi, ai fi ajuns la timp ca să înclini balanţa sorţii şi să salvezi viaţa nefericiţilor care te-au aşteptat zece luni.

Obuzele dervişilor începură să cadă mai abitir în jurul vaselor mici, iar hoardele de arabi călare galopau pe maluri dinspre Omdurman şi Khartoum ca să intercepteze flotila. Călăreţii dervişi trăgeau din şa, ţinând pasul cu vapoarele lui Wilson.

– Trebuie să ne alăturăm lor! îi strigă Penrod lui Yakub, grăbindu-se apoi să se amestece cu dervişii.

Era ascunzătoarea perfectă pentru ei. În curând, se pierdură în praful diviziilor de arabi, trăgând cu acelaşi entuziasm precum cei care călăreau în jurul lor. Ţinteau însă jos, pentru ca gloanţele lor să nimerească inofensiv în apă.

În jurul celor două vapoare, gloanţele muschetelor cădeau într-o ploaie deasă, iar tunurile Krupps stârneau arteziene de picături. Carenele albe fură găurite în scurt timp de gloanţe, ca şi oţelul mai subţire al coşului. Deodată, se auzi o explozie puternică şi un nor de aburi argintii se înălţă spre cer deasupra celui de-al doilea vapor. Dervişii care călăreau în jurul lui Penrod strigară triumfători, fluturând armele.

– Unul dintre tunurile Krupps a lovit vaporul direct în boiler, se plânse Penrod. Pe toţi zeii războiului, ziua asta îi aparţine Mahdiului.

Cu aburul încă ieşind, vasul avariat se legăna neajutorat purtat de curent. Apoi începu să tragă în aval. Aproape imediat după aceea, vasul lui Wilson, aflat în faţă, încetini şi se întoarse să-l ajute, iar navele din restul escadronului întoarseră după el.

Călăreţii arabi de lângă Penrod strigau insulte şi ameninţări spre cele două nave:

– Nu puteţi învinge în lupta împotriva forţelor lui Allah!

– Allah e unul singur! Mahdiul e Profetul ales! E atotputernic împotriva păgânilor.

– Întorceţi-vă la Satana, care vă este tată! Întorceţi-vă în iadul care vă este casă!

Penrod striga împreună cu ei, manifestând aceeaşi bucurie şi trăgând cu puşca în aer. În sufletul lui însă spumega de furie şi de dispreţ faţă de Wilson. „Ce scuză potrivită ca să încetezi atacul hotărât şi să-ţi cari fundul laş înapoi pe un scaun confortabil, pe veranda Clubului Gheziera din Cairo. Mă îndoiesc, sir Charles, că o să te mai vedem la latitudinile astea."

În speranţa că vasul avariat avea să fie adus la mal, sute de călăreţi dervişi urmăriră escadronul în aval, continuând avalanşa de împuşcături. Echipajele se străduiau să arunce o frânghie de remorcare între nave. În timp ce vapoarele pluteau către malul opus, în afara bătăii de puşcă, mulţi călăreţi abandonară urmărirea şi se întoarseră spre Omdurman. Penrod porni alături de ei şi prezenţa lui rămase neobservată în atmosfera exuberantă provocată de victorie. Le luă aproape o oră ca să ajungă în Omdurman. Asta îi oferi timpul şi ocazia de a asculta numeroasele conversaţii purtate prin strigăte despre atacul nocturn, de un succes devastator, asupra oraşului Khartoum, condus de emirul Osman Atalan, urmat de prădăciuni şi de jaf. La un moment dat, auzi câteva discuţii despre femeile albe capturate pe care le duseseră la Vama din Khartoum.

„Probabil că vorbesc despre Rebecca şi gemene." Simţi cum îi revine speranţa. În afară de ele, nu prea mai erau femei albe în Khartoum, cu excepţia călugăriţelor şi a doctoriţei austriece din colonia de leproşi. „Te rog, Doamne, să fie Rebecca aceea despre care vorbesc. Chiar dacă înseamnă că e prizonieră – măcar a supravieţuit."

Amestecându-se printre rândurile lungi şi haotice de călăreţi, Penrod şi Yakub intrară în Omdurman. Yakub ştia un caravanserai mic de la marginea deşertului, ţinut de un bătrân din tribul Jaalin, o rudă îndepărtată căruia îi spunea „Unchiul". Acest om îi oferise deseori adăpost şi-l protejase de duşmănia de sânge a celorlalţi membri puternici ai tribului lor. Deşi se uită curios la Penrod, acesta nu întrebă nimic şi le puse la dispoziţie o celulă mizeră, cu o fereastră mică şi înaltă. Singura mobilă era un *angareb* şubred acoperit cu o pânză aspră de sac, în care se instalaseră numeroase insecte ce se hrăneau cu sânge omenesc. Acestea păreau să respingă orice intruziune a omului pe teritoriul lor.

– Ca să te răsplătesc pentru serviciile pe care mi le-ai făcut de-a lungul anilor, Yakub cel credincios, o să te las să dormi în pat, iar eu o să mă mulţumesc cu podeaua. Dar spune-mi cât de multă încredere pot să am în gazda noastră, acest Wad Hagma.

– Cred că unchiul meu bănuieşte cine eşti, fiindcă i-am spus cândva că eşti stăpânul meu. Cu toate acestea, Wad Hagma e din clanul şi din sângele meu. Deşi a rostit jurământul Beia faţă de Mahdiu, nu cred că a făcut-o din inimă. Nu ne-ar trăda.

– Are o căutătură rea în ochi, Yakub, dar asta pare să fie din familie.

Până să adape, să hrănească şi să închidă cămilele în kraalul din spatele caravanseraiului lui Wad Hagma, se lăsase întunericul. Porniră să se plimbe prin labirintul vast al Oraşului Sfânt, aparent fără nicio ţintă, dar în realitate căutând să afle veşti despre familia Benbrook. După căderea nopţii, Omdurman era încă un oraş sfânt, stăpânit de codul moral strict impus de Mahdiu. Cu toate acestea, găsiră câteva cafenele slab luminate. Unele ofereau câte o narghilea în camerele din spate şi compania unei femei tinere şi frumoase, dacă asta le era plăcerea, ba chiar, în multe cazuri, şi a unui băiat frumos.

– Din experienţa mea, cele mai sigure surse de informaţii în orice oraş străin sunt întotdeauna damele de companie, zise Yakub oferindu-şi serviciile.

– Ştiu că motivele tale sunt lăudabile, Yakub cel virtuos. Sunt recunoscător pentru sacrificiul tău.

– Îmi lipsesc doar câteva monede neînsemnate ca să îndeplinesc această sarcină apăsătoare pentru tine.

Penrod îi puse în palmă preţul camerei şi se ascunse într-un colţ întunecat al cafenelei, de unde putea să tragă cu urechea la conversaţiile purtate de ceilalţi clienţi.

– Am auzit că, atunci când Osman Atalan a pus capul paşei Gordon la picioarele Divinului Mahdiu, îngerul Gabriel a apărut lângă el şi a făcut semnul sanctificării deasupra capului Mahdiului, spuse unul.

– Eu am auzit că erau doi îngeri, îl contrazise altul.

– Am auzit că erau doi îngeri şi Mesagerul lui Allah, primul Mahomed, spuse al treilea.

– Fie ca el să trăiască la dreapta lui Allah pentru totdeauna, spuseră cei trei la unison.

„Aşadar, Gordon nu mai e, se gândi Penrod sorbind din cafeaua amară şi vâscoasă din degetarul de alamă ca să-şi mascheze emoţiile. Ce om curajos! O să fie mai împăcat acum decât a fost vreodată în timpul vieţii lui." Puţin mai târziu, Yakub apăru din camera din spate, părând foarte mulţumit de sine.

– Nu era frumoasă, îi mărturisi el lui Penrod, dar era prietenoasă şi silitoare. M-a rugat să-i laud eforturile faţă de stăpân, altfel are s-o bată.

– Yakub, salvatorul fetelor urâte, ai făcut ce era de aşteptat, nu-i aşa? întrebă Penrod, iar Yakub îşi dădu un ochi peste cap, în timp ce al doilea rămânea fixat asupra stăpânului său.

– În afară de asta, ce altceva ţi-a spus şi ne-ar putea fi de folos?

Penrod nu se putea abţine să nu zâmbească.

– Mi-a spus că, puţin mai devreme în după-amiaza asta, imediat după ce vasele păgânilor au fost alungate în confuzie şi ruşine înapoi în aval de către ansarii victorioşi ai Mahdiului, fie ca Allah să-l binecuvânteze în veci, o barcă a adus cinci femei captive peste fluviu de la Khartoum. Toate erau în grija lui Ali Wad, un agagier din tribul Jaalin, renumit pe aici pentru ferocitatea şi temperamentul lui urât. De cum au debarcat, Ali Wad a dus captivele în *zenana* lui Mahomed, Mahdiul, Allah să-l îndrăgească pe vecie. Femeile n-au mai fost văzute,

nici nu sunt şanse să mai fie văzute de acum înainte. Mahdiul îşi controlează cu fermitate bunurile.

– Tânăra ta prietenă a observat cumva dacă vreuna dintre acele captive avea părul galben? întrebă Penrod.

– Prietena mea, care nu e tocmai tânără, n-a putut să-mi spună asta cu siguranţă. Capetele şi feţele femeilor erau acoperite.

– Atunci, trebuie să supraveghem palatul Mahdiului până ne asigurăm că acele femei sunt cine sperăm noi să fie, îi spuse Penrod.

– Femeile din *zenana* nu au voie să iasă niciodată din încăperile lor, îi explică Yakub. Al-Jamal nu o să mai aibă voie niciodată să se arate dincolo de porţi.

– Cu toate acestea, ai putea afla ceva dacă priveşti cu răbdare.

A doua zi de dimineaţă, devreme, Yakub se alătură grupului mare de credincioşi şi de solicitanţi care se adunau mereu la porţile palatului Mahdiului, gata să se prosterneze dinaintea Alesului când acesta mergea la moschee pentru a conduce ritualul rugăciunilor şi pentru a-şi spune predicile – care nu erau cuvintele lui, ci chiar vorbele lui Allah. În ziua aceea, după cum îi era obiceiul, Mahdiul apăru cu punctualitate pentru primele rugăciuni ale zilei, dar înghesuiala oamenilor era atât de mare în jurul lui, încât Yakub nu-i zări decât scufia *kufi*[1] brodată când trecu. Yakub îl urmă la moschee şi, după rugăciuni, se întoarse în alaiul lui la palat. Îi urmări rutina de cinci ori pe zi în următoarele trei zile, fără să primească vreo confirmare a existenţei femeilor. În a treia zi după-amiază, după cum îşi făcuse obiceiul, se aşeză să aştepte din nou la umbra rară a unei tufe de oleandru, de unde putea să supravegheze porţile palatului. Începea să

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

aţipească în căldura apăsătoare când simţi o atingere uşoară pe mânecă şi vocea unei femei care-l ademenea:

– Nobil şi îndrăgit războinic al Domnului, am apă dulce şi curată care să-ţi potolească setea şi *asida*[1] proaspăt friptă, aromată cu sos de ardei iuţi, aprigi ca flăcările iadului, totul la preţul rezonabil de cinci *pice* de cupru.

– Să fii pe placul Domnului, surioară, căci oferta ta mă bucură.

Femeia turnă apă dintr-un burduf într-o cană de tinichea emailată şi întinse sosul pe o turtă rotundă de sorg. Când îi dădu totul, spuse cu vocea înăbuşită de eşarfa ce-i acoperea faţa:

– O, necredinciosule, ai făcut un jurământ grozav că o să-ţi aminteşti pe veci de mine, dar iată că m-ai uitat deja!

– Nazeera! zise Yakub cu uimire.

– Netotule! De trei zile te urmăresc plimbându-te prin faţa duşmanilor tăi, iar acum îţi sporeşti prostia strigându-mi numele tare, ca să te audă toţi.

– Tu eşti lumina vieţii mele, îi spuse el. O să aduc mulţumiri zilnic pentru că eşti teafără. Ce s-a întâmplat cu protejatele tale? Al-Jamal şi cele două surori mai mici sunt cu tine la palat? Stăpânul meu vrea să afle aceste lucruri.

– Sunt în viaţă, dar tatăl lor a murit. Nu putem vorbi aici. După rugăciunile de după-amiază, o să fiu la piaţa de cămile. Caută-mă acolo.

Nazeera se îndepărtă, oferindu-le apă şi pâine celor care aşteptau la poartă.

Aşa cum făgăduise, o găsi la fântâna din mijlocul pieţei de cămile, scoţând apă într-o carafă mare de lut. Alte două femei o ridicară şi i-o aşezară pe cap, apoi Nazeera o sprijini cu o mână şi porni să traverseze piaţa. Yakub o urmări îndeaproape ca să audă ce spunea, dar fără să dea de înţeles că erau împreună.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

– Spune-i stăpânului tău că al-Jamal şi al-Zahra sunt în palat. Au fost luate de Mahdiu drept concubine. Saffron a scăpat pe vapor cu al-Sakhawi. Am văzut-o urcând la bord. Tatăl lor a fost decapitat de ansari. Am văzut când s-a petrecut totul.

Sub greutatea carafei, Nazeera se mişca cu spatele drept şi cu şoldurile unduindu-se. Yakub se uita cu interes la jocul energic al feselor ei.

– Ce intenţii are stăpânul tău? vru ea să ştie.

– Cred că scopul lui este să o salveze pe al-Jamal şi să o ducă de aici ca pe femeia lui.

– Dacă el crede că poate face asta singur, l-a bătut soarele în cap. Vor fi descoperiţi şi vor muri amândoi. Vino mâine din nou, la aceeaşi oră. Mai e cineva cu care trebuie să te întâlneşti, îi spuse ea. Acum, du-te şi nu te mai arăta la poarta palatului.

El se întoarse într-o parte ca să privească un şir de cămile scoase la vânzare, dar cu coada ochiului se uită după ea. Era o femeie deşteaptă şi pricepută în arta de a-i oferi plăcere unui bărbat. „Păcat că nu-şi limitează afecţiunea la un singur bărbat", se gândi el.

A doua zi, la aceeaşi oră, Yakub merse din nou la piaţa de cămile. Îi luă ceva vreme până să o găsească pe Nazeera. Purta haine de femeie beduină şi gătea la un foc de cărbuni. Nici n-ar fi recunoscut-o dacă nu l-ar fi strigat ea:

– Lăcuste prăjite, stăpâne, proaspăt aduse din deşert. Dulci şi suculente.

El se aşeză pe un ciot de acacia de lângă foc, folosit drept scaun. Nazeera îi aduse o mână de lăcuste pe care le prăjise în foc.

– Cel de care vorbeam e aici, spuse ea încetişor.

Yakub nu-l observase pe cel care stătea pe partea opusă a focului. Deşi era îmbrăcat în *jibba* şi avea sabie, era prea rotofei şi bine hrănit ca să fie agagier. În loc de barbă, avea

doar câteva şuviţe de păr creţ. Yakub îl privi cu mai multă atenţie, apoi, cu un fior de furie geloasă, îl recunoscu.

– Bacheet, de ce nu înşeli oameni cinstiţi cu mărfurile tale ieftine? Sau de ce nu le împungi nevestele cu mădularul tău mărunt? zise el cu răceală.

– Ah, Yakub cel iute cu sabia! Câte gâturi ai tăiat în ultima vreme?

Tonul lui Bacheet era la fel de glacial ca al celuilalt.

– De unde stau eu, al tău pare suficient de moale încât să mă ispitească.

– Încetaţi cu cearta asta copilărească, zise Nazeera cu asprime.

Nu i se părea deloc măgulitor să fie în centrul unei asemenea rivalităţi, mai ales că farmecele ei se ofileau.

– Avem lucruri importante de discutat. Bacheet, spune-i ce mi-ai povestit mie deja.

– Stăpânul meu, al-Sakhawi, şi cu mine am scăpat din Khartoum cu vaporul, în noaptea în care dervişii au atacat şi capturat oraşul. Am găsit copila, pe Filfil, şi am luat-o cu noi. După ce am plecat din oraş, am ancorat vaporul în Laguna Peştişorilor. Stăpânul m-a trimis înapoi ca s-o caut pe al-Jamal. Cu toate acestea, nu mai poate întârzia în lagună. Dervişii îl caută fără oprire pe ambele maluri ale fluviului şi, în scurt timp, cu siguranţă îl vor găsi. E obligat să fugă mai sus pe Nilul Albastru, în regatul împăratului Yohannes al Abisiniei, unde e cunoscut şi respectat ca negustor. Când o să se stabilească bine acolo, o să poată face planuri detaliate pentru salvarea lui al-Jamal şi al-Zahra. Stăpânul meu încă nu ştie că tu şi stăpânul tău sunteţi aici, în Omdurman, dar când o să-i dau vestea, o să vrea să se alăture eforturilor voastre de salvare a celor două femei albe.

– Stăpânul tău e numit al-Sakhawi pentru generozitatea şi liberalismul său. Se spune că vitejia lui o întrece pe cea a bivolului, deşi niciun om nu l-a văzut vreodată luptând.

Acum îmi spui că acest războinic renumit are de gând să fugă şi să lase două femei neajutorate în plata Domnului. Pe de altă parte, ştiu că Abadan Riji o să rămână în Omdurman până când reuşeşte să le scape din mâinile murdare de sânge ale Mahdiului, spuse Yakub dispreţuitor.

– Ha, Yakub, cât de convingător vorbeşti despre mâini murdare de sânge, spuse Bacheet calm. Se ridică în picioare cât era de înalt şi îşi supse burta. Schelălăitul unui căţel nu trebuie confundat cu lătratul unui dulău, spuse el misterios. Dacă Abadan Riji vrea ajutorul lui al-Sakhawi ca să aranjeze salvarea lui al-Jamal, poate vrea să-i trimită un mesaj. Poate s-o facă prin Ras Hailu, un negustor abisinian de grâne din Gondar, ale cărui bărci trec regulat în aval pentru a face negoţ în Omdurman. Ras Hailu e prieten şi partener de încredere al stăpânului meu. Nu-mi mai irosesc timpul şi răsuflarea certându-mă cu tine. Rămâi cu Domnul!

Bacheet se întoarse cu spatele la Yakub şi se îndepărtă.

– Eşti ca un copil mic, Yakub. De ce te las să-mi iroseşti *mie* timpul şi răsuflarea? întrebă Nazeera către cer. Bacheet vorbea cu judecată. O să fie nevoie de mai mult decât de un curaj nesăbuit pentru ca fetele să poată fi scoase din *zenana* Mahdiului şi duse mii de leghe în deşert în siguranţă. O să aveţi nevoie de bani ca să îi mituiţi pe cei din palat, de alţi bani ca să cumpăraţi cămile şi provizii, de alţii ca să pregătiţi schimburi de animale pe drumul de scăpare. Are stăpânul tău atâţia bani? Cred că nu. Al-Sakhawi are bani, precum şi mintea şi răbdarea pe care stăpânul tău nu le are. Dar aroganţa şi îngâmfarea te fac să respingi o ofertă care, cu siguranţă, va face diferenţa dintre succesul şi eşecul încercării stăpânului tău.

– Dacă al-Sakhawi e un om atât de merituos şi de virtuos, de ce nu se mărită îndrăgita ta al-Jamal cu el, în locul stăpânului meu, Abadan Riji? întrebă Yakub furios.

– E primul lucru înţelept pe care l-ai spus toată ziua, încuviinţă Nazeera.

– Eşti împotriva noastră? Nu o să ne ajuţi să eliberăm femeile? Ştiind cât de mult te iubesc, Nazeera, o să mă respingi în favoarea creaturii fără barbă, Bacheet?

Yakub îşi luă o mină deplorabilă.

– Abia am ajuns în Omdurman. Cunosc foarte puţini oameni în oraşul ăsta. Nu am cum să intru pe potecile puterii şi ale influenţei. Te pot ajuta cu foarte puţin. Un singur lucru e sigur. Nu o să risc vieţile celor două fete pe care le iubesc pentru un plan nebunesc şi nesăbuit. Dacă vrei să vă ajut, trebuie să faceţi un plan cu mai multe şanse de reuşită decât de eşec. Trebuie să fie unul care, mai presus de toate, să pună siguranţa lor pe primul loc. Nazeera începu să-şi strângă oalele şi vasele. Trebuie să fie un plan în care să am încredere. După ce faceţi asta, mă poţi găsi aici în fiecare dimineaţă sfântă de vineri.

– Nazeera, o să-i spui lui al-Jamal că stăpânul meu e în Omdurman şi că o va salva în curând?

– De ce să aprind speranţe false în inima ei deja frântă de captivitate, de moartea tatălui ei, de pierderea surorii Filfil şi de boala celeilalte surori, al-Zahra?

– Dar stăpânul meu o iubeşte şi o să-şi dea viaţa pentru ea, Nazeera.

– Aşa cum o iubeşte şi pe Bakhita, şi pe alte cincizeci de femei ca ea. Nu-mi pasă dacă îşi dă viaţa pentru ea, nu o să permit ca ea să-şi dea viaţa pentru el. N-ai văzut niciodată o femeie omorâtă cu pietre pentru adulter, Yakub? Asta o să se întâmple cu al-Jamal dacă planurile voastre dau greş. Mahdiul e un om fără milă. Leagă o pânză în jurul vaselor şi le ridică pe cap. Vino din nou la mine doar când ai ceva înţelept de vorbit.

Nazeera plecă, echilibrând graţios legătura de pe cap.

– Câți bani ai? întrebă Wad Hagma, așa-zisul unchi al lui Yakub.

Penrod se uită în ochii sinceri și răspunse cu o întrebare.

– De câți ai nevoie?

Wad Hagma strânse din buze în timp ce se gândea.

– Trebuie să-i mituiesc pe prietenii mei din palatul Mahdiului ca să elibereze calea și sunt oameni importanți, pe care nu-i poți insulta cu o sumă mică. Pe urmă, trebuie să găsesc și să plătesc cămile în plus care să poarte mulți oameni. Trebuie să găsesc nutreț și provizii de-a lungul drumului și să plătesc paznicii de la graniță. Totul costă foarte mult, dar, desigur, eu nu iau nimic pentru efortul meu. Yakub e ca un fiu pentru mine, iar prietenii lui sunt și prietenii mei.

– Bineînțeles, face asta fără să se gândească la propria răsplată.

Yakub susținea intențiile altruiste ale unchiului său. Stăteau împreună la un foc mic în bucătăria improvizată și înnegrită de funingine din caravanserai, mâncând tocană de oaie cu ceapă sălbatică și ardei iute. Având în vedere condițiile insalubre în care fusese gătită și vârsta venerabilă a ingredientelor acoperite de muște, mâncarea era mai gustoasă decât se așteptase Penrod.

– Îi sunt recunoscător lui Wad Hagma pentru ajutor, dar eu l-am întrebat de câți bani are nevoie.

Penrod se gândi să ceară ajutorul unchiului pentru planurile lui doar ca ultimă soluţie. Yakub îl convinsese că Wad Hagma cunoştea o mare parte din anturajul Mahdiului şi membrii gospodăriei de la palat. Graţie unchiului său, Yakub considerase că era inutil să-i aducă la cunoştinţă stăpânului său oferta de ajutorare transmisă de Bacheet în numele lui al-Sakhawi. În orice caz, animozitatea lui faţă de Bacheet era atât de profundă, încât nu se putea hotărî să întreprindă ceva ce ar fi avut ca rezultat meritul sau profitul rivalului său. Aşa că se abţinuse să-i spună lui Penrod că-l întâlnise pe Bacheet.

– Nu o să fie mai puţin de cincizeci de sovereigni englezeşti, spuse Wad Hagma pe un ton de profund regret, pândind reacţia lui Penrod.

– E o mică avere! protestă Penrod.

Wad Hagma se simţi încurajat negociind cu un om care considera că cincizeci de sovereigni erau o mică avere, şi nu una foarte mare, aşa că ridică preţul imediat.

– Din păcate, ar putea fi mult mai mult, zise el sumbru. Cu toate acestea, soarta bietelor femei mi-a înduioşat inima şi Yakub îmi e mai drag decât un fiu. Eşti un bărbat măreţ şi cunoscut. O să fac tot ce pot pentru tine. Jur în numele lui Dumnezeu!

– În numele lui Dumnezeu! încuviinţă Yakub mecanic.

– O să-ţi dau acum zece lire, spuse Penrod, şi primeşti mai mult când o să-mi demonstrezi intenţia ta cu fapte în loc de vorbe frumoase.

– O să vezi că promisiunile lui Wad Hagma sunt ca muntele Marelui Ararat, pe care s-a oprit arca lui Noe.

– Yakub o să-ţi aducă banii mâine.

Penrod nu voia să dezvăluie unde-şi ţinea punga. Terminară masa şi şterseră şi ultimul strop de sos de pe fundul oalelor cu firimituri de pâine de sorg. Penrod îi mulţumi

unchiului şi-i ură noapte bună, apoi îi făcu semn lui Yakub să-l urmeze. Merseră amândoi spre deşert.

– Deja sunt prea mulţi oameni în Omdurman care ştiu cine suntem. Nu o să mai fim în siguranţă dacă rămânem în casa unchiului tău. De acum înainte, o să dormim în fiecare noapte în alt loc. Nimeni nu trebuie să ne poată urmări mişcările. Trebuie să vedem, dar fără să fim văzuţi vreodată.

Mahdiul o băgă din nou în seamă pe Rebecca abia după câteva luni de când era închisă în *zenana*. Apoi le trimise ei şi lui Amber haine noi. Amber primi trei rochii simple de bumbac şi sandale uşoare, iar Rebecca primi veşminte cu un model mai elaborat, însă modest, aşa cum se cuvenea în cazul unei concubine a Profetului lui Allah.

Hainele erau o distracţie oportună în plictiseala din harem. Amber îşi revenise suficient după boală cât să fie cu adevărat interesată; probară împreună hainele, arătându-i-le şi Nazeerei.

Zenana era o împrejmuire de mărimea unui sătuc. Exista o singură poartă în zidul din cărămizi de lut înalt de trei metri ce înconjura sutele de colibe cu acoperiş de stuf. Acestea le adăposteau pe soţiile şi pe concubinele Mahdiului, precum şi pe sclavele şi slujitoarele care le serveau. Femeile erau hrănite de bucătăria comună, dar primeau un meniu monoton format din sorg şi peşti din râu prăjiţi în ghee, unt limpezit, şi ardei îngrozitor de iuţi. Cu atâtea guri de hrănit, Mahdiul considera, în mod evident, că era necesar să facă economii.

Femeile care aveau ceva bani puteau să cumpere şi alte provizii şi delicatese de la vânzătoarele care aveau voie să intre între zidurile *zenanei* timp de câteva ore în fiecare dimineaţă. Din rezerva ei de monede, Nazeera cumpăra

buturi de oaie, hălci de vită, tigve de lapte acru şi cepe, dovleci, smochine şi verze. Le gătea în curticica îngrădită din spatele colibei cu acoperiş de stuf, construită la comanda lui Ali Wad pentru ele. Cu aceste mese hrănitoare, trupurile lor osoase, consecinţă a asediului prelungit, se împliniră, culoarea le reveni în obraji, iar scânteia li se întoarse în ochi. De două ori în acest timp, Nazeera se întorsese în taină, noaptea, la ruinele palatului consular englez de peste râu, în abandonatul Khartoum. La prima vizită, adusese nu doar bani, ci şi jurnalul lui David Benbrook.

Rebecca petrecuse zile întregi citindu-l. Era aproape ca şi cum ar fi ascultat vocea tatălui ei din nou, doar că, în acele pagini, el exprima idei şi sentimente de care ea nu mai auzise până atunci. Între pagini, descoperi ultimul testament al tatălui ei, semnat cu zece zile înainte de a muri în prezenţa generalului Charles Gordon. Moşia avea să le fie împărţită în mod egal celor trei fiice, dar ţinută în păstrare de un avocat din Lincolns Inn, un domn pe nume Sebastian Hardy, până ajungeau la vârsta de douăzeci şi unu de ani. Newburry era la fel de îndepărtat precum luna, iar şansa ca vreuna dintre ele să se întoarcă acolo cândva era atât de mică, încât Rebecca nu dădu atenţie documentului şi-l puse înapoi între paginile jurnalului.

Citi mai departe scrisul înghesuit şi elegant al tatălui ei, zâmbind deseori şi clătinând din cap, alteori râzând sau plângând. Când ajunse la capăt, observă mai multe sute de pagini rămase goale în cartea groasă şi se hotărî să continue istorisirea bucuriilor şi tragediilor familiei. Când Nazeera traversă din nou Nilul, Rebecca o rugă să găsească instrumentele de scris ale tatălui ei.

Nazeera îi aduse penele, peniţele şi cinci călimări cu cerneală indiană de cea mai bună calitate. Îi aduse şi bani, dar şi câteva articole mici de lux ce fuseseră trecute cu

vederea de jefuitori. Printre acestea, o oglindă mare cu ramă de baga.

– Uite cât de frumoasă eşti, Becky! Amber ridică oglinda ca să admire amândouă rochia lungă de mătase cu fir de argint pe care i-o trimisese Mahdiul. O să arăt şi eu vreodată ca tine?

– Tu eşti deja mai frumoasă decât mine şi o să te faci tot mai frumoasă cu fiecare zi.

Amber întoarse oglinda şi îşi studie propria faţă.

– Am urechile prea mari şi nasul prea turtit. Pieptul meu arată ca acela al unui băiat.

– O să se schimbe, crede-mă, zise Rebecca strângând-o în braţe. O, e atât de bine că eşti sănătoasă din nou.

Cu rezistenţa celor tineri, Amber trecuse peste grozăviile bolii recente. Rebecca îi dăduse voie să citească jurnalul tatălui ei, iar asta o ajutase să-şi revină şi-i uşurase suferinţa cumplită de după dispariţia lui şi a lui Saffron. Acum putea să-şi amintească de vremurile fericite pe care le petrecuseră împreună. Începea să fie mai interesată de locurile străine şi de circumstanţele în care se aflau. Folosindu-se de farmecul natural şi de personalitatea atrăgătoare, se împrietenea uşor cu celelalte femei şi copii din *zenana*. Cu banii aduşi de Nazeera de acasă, avea destul cât să le ofere mici cadouri celor mai nevoiaşe femei. În scurt timp, deveni o favorită în *zenana* printre noii săi prieteni şi tovarăşi de joacă.

Chiar şi Ali Wad se îmblânzi sub influenţa ei caldă şi senină. Acest războinic necruţător îşi reînnodase prietenia intimă de care se bucurase cândva cu Nazeera. De multe ori, în ultima vreme, Nazeera plecase din coliba lor imediat după masa de seară şi se întorsese abia în zori. Amber îi explica Rebeccăi absenţele ei nocturne.

– Vezi tu, pe bietul Ali Wad îl doare spatele. A căzut de pe cal în luptă. Acum, Nazeera trebuie să-i îndrepte spatele ca să nu-l mai doară. E singura care ştie cum s-o facă.

Rebecca își alunga plictiseala încercând să facă puțină ordine în haosul social și domestic pe care îl vedea în jur. La început, se preocupă de lipsa igienei ce domnea în *zenana*. Multe dintre femei erau din deșert și nu fuseseră forțate niciodată să trăiască în asemenea condiții de aglomerație. Gunoiul era aruncat pur și simplu în fața colibelor, pentru a fi mâncat de corbi, șobolani, furnici și câini de pripas. Nu existau latrine și toți își făceau nevoile oriunde se aflau atunci când le venea. Ca să navigheze prin labirintul de poteci dintre colibe, era nevoie de iuțeală de picior ca să se ferească de movilele maronii și mirositoare ce stăteau presărate pe pământ. Pentru Rebecca, provocarea finală fu să vadă doi băieți dezbrăcați întrecându-se să urineze peste deschizătura singurei fântâni care dădea apă pentru toată *zenana*. Niciun concurent nu reuși să treacă de fântână, iar șiroaiele lor se scurseră în adâncimile acesteia.

Ajutată de Nazeera, Rebecca îl convinse pe Ali Wad să-și pună oamenii să sape latrine comune în pământ și gropi adânci în care gunoiul să fie ars și îngropat, asigurându-se, totodată, că femeile le foloseau. Apoi ea și Nazeera le vizitară pe mamele ai căror copii se prăpădeau de dizenterie și de izbucnirile ocazionale de holeră. Rebecca își aminti numele mănăstirii de unde obținuse Ryder praful pentru holeră, iar Nazeera îl convinse pe Ali Wad să trimită trei oameni în Abisinia, ca să aducă rezerve proaspete de medicament. Până la întoarcerea lor, femeile folosiră cu măsură și cumpătare ce mai rămăsese din darul lui Ryder Courtney, pentru a salva viața celor câțiva prunci. Asta le câștigă reputația de tămăduitoare infailibile. Femeile le ascultau când le ordonau să fiarbă apa din fântână înainte de a le-o da copiilor sau de a bea ele însele. Eforturile lor fură răsplătite în scurt timp și epidemia de dizenterie fu combătută.

Toate acestea distrăgeau atenţia Rebeccăi de la ameninţarea care le pândea. Trăiau în apropierea morţii. Mirosul cadavrelor umane umflate plutea pe deasupra împrejmuirii, iar nările lor ajunseră să accepte acest lucru ca pe ceva obişnuit. În *zenana*, Rebecca şi Nazeera îl convinseră pe Ali Wad să aplice obiceiul islamic: cadavrele victimelor holerei şi ale celor care mureau de alte boli să fie scoase de oamenii lui şi îngropate în aceeaşi zi. Cu toate acestea, nu aveau control asupra spaţiului de execuţie, care era separat de *zenana* doar printr-un zid despărţitor.

Un şir de arbori de eucalipt creştea de-a lungul zidului din spate al *zenanei*. Copiii şi chiar şi câteva femei se urcau pe crengi de câte ori ţipătul goarnelor *ombeya* anunţa o altă execuţie. Din acest punct de observaţie, supravegheau spânzurătorile şi terenul pentru decapitări. Într-o dimineaţă, Rebecca o găsi pe Amber printre crengi, urmărind fascinată, cu faţa palidă şi ochii mari, cum o femeie tânără era ucisă cu pietre la nici cincizeci de paşi de locul unde stătea cocoţată. O trase înapoi în coliba lor şi o ameninţă că avea să o bată dacă o mai găsea căţărată în copaci.

Însă primul gând al Rebeccăi din fiecare dimineaţă era teama că în ziua aceea Mahdiul avea să o cheme să-l însoţească în încăperile lui din palat. Sosirea hainelor în dar făcu ameninţarea şi mai cumplită.

Nu avu mult de aşteptat. Patru zile mai târziu, Ali Wad veni să o informeze că urma prima întâlnire privată cu Alesul. Nazeera amână inevitabilul, pretinzând că protejata ei suferea de boala lunară. Însă scuza asta nu ţinea decât o dată, aşa că Ali Wad se întoarse o săptămână mai târziu, avertizându-le că avea să vină peste câteva ore să o ia pe Rebecca.

În curtea mică şi îngrădită din spatele colibei lor, Nazeera o dezbrăcă pe Rebecca, apoi o aşeză goală pe o rogojină de stuf şi îi turnă mai multe carafe cu apă încălzită

pe cap. Era parfumată cu mir şi lemn de santal pe care le cumpărase de la piaţă. Se ştia că Mahdiul detesta mirosul de murdărie. Apoi o şterse şi o unse cu ulei de flori de lotus şi o îmbrăcă într-unul dintre veşmintele noi. În cele din urmă, Ali Wad veni să o ia, însoţind-o în prezenţa Alesului.

Nimic nu era aşa cum se aşteptase Rebecca. Nu erau mobile şi tapiţerii elegante, nici lespezi de marmură pe jos, nici fântâni cu apă susurătoare. În schimb, se trezi pe o terasă fără acoperiş, cu doar câteva *angareb*-uri banale, cu perne şi covoare persane. În loc să-l găsească pe Mahdiu singur, văzu trei bărbaţi care stăteau întinşi pe *angareb*. Era surprinsă şi nu ştia ce aşteptau de la ea, însă Mahdiul îi făcu semn să se apropie.

– Vino, al-Jamal! Ia loc aici!

Îi arătă un morman de pernuţe de la piciorul patului său, apoi continuă discuţia cu ceilalţi bărbaţi. Vorbeau despre activităţile negustorilor dervişi de sclavi în regiunile din amonte ale Nilului şi despre cum puteau creşte de zece ori acest tip de comerţ, mai ales acum, când nu mai existau paşa Gordon şi aversiunea lui europeană faţă de el.

Deşi stătea cu capul plecat cu sfială, aşa cum o învăţase Nazeera, Rebecca putea să-i studieze pe ceilalţi doi prin genele pe jumătate închise. Califul Abdullahi o speria, deşi abia putea s-o recunoască faţă de ea însăşi. Avea prezenţa rece şi implacabilă a unui şarpe veninos; în minte îi apăru imaginea unui şarpe mamba alunecos şi strălucitor. Se cutremură şi se uită la al treilea bărbat.

Era prima dată când putea să-l observe cu atenţie pe emirul Osman Atalan. În timpul primei lor întâlniri, fusese prea prinsă de jocul supravieţuirii ei şi a lui Amber, pe care îl jucase cu Mahdiul. Desigur, de când trăia în *zenana*, le auzise pe celelalte femei vorbind despre reputaţia lui de războinic. După ultima sa victorie împotriva paşei Gordon,

Osman devenise comandantul superior al armatei dervişe. În privinţa puterii şi a influenţei asupra Mahdiului, era pe locul doi, după califul Abdullahi.

Acum îl putea privi cu coada ochiului şi i se părea interesant. Nu-şi dăduse seama că un arab putea fi arătos. Pielea lui nu avea nuanţa spălăcită de roşcat, iar barba lui era ondulată şi bogată. Avea ochii negri, dar ageri şi vii, cu stele de lumină în adâncimi, precum bijuteriile din coral negru lustruit. Prin comparaţie, dinţii îi erau foarte albi şi regulaţi. Rebeccăi i se părea că era într-o dispoziţie excelentă, aşteptând prima ocazie să le dea nişte veşti importante celorlalţi.

Mahdiul îi simţi probabil nerăbdarea, căci într-un târziu îşi întoarse zâmbetul spre el.

– Am vorbit despre sud, dar acum spune-mi ce veşti ai din nordul domeniilor mele. Ce ai auzit despre păgânii care mi-au încălcat graniţele?

– Mărite Mahdiu, veştile sunt bune. Acum o oră, un porumbel călător a ajuns de la Metemma. Ultimii luptători păgâni care au îndrăznit să ne atace oraşele, încercând să-l salveze pe paşa Gordon, au fugit de pe pământurile tale sfinte ca o haită de hiene râioase dinaintea mâniei unui leu grozav. Au abandonat vapoarele care i-au adus la Khartoum, apoi Armata ta Veşnic Victorioasă le-a atacat şi alungat. Au fugit pe lângă Wadi Haifa în Egipt. Au fost învinşi şi nu vor mai pune niciodată piciorul pe teritoriile tale. Tot Sudanul este, fără îndoială, al tău, la comanda ta, iar Armata ta Veşnic Victorioasă e pregătită să aducă alte teritorii întinse sub stăpânirea ta şi să răspândească învăţăturile şi cuvintele tale divine în toată lumea. Fie ca Allah să te îndrăgească şi să te preţuiască pe veci!

– Toate mulţumirile trebuie aduse lui Allah, care mi-a promis aceste lucruri, zise Mahdiul. Mi-a spus de multe ori că Islamul va înflori în Sudan timp de o mie de ani şi că toţi

monarhii şi conducătorii lumii vor renunţa la stilul păgân de viaţă şi vor deveni vasalii mei, încrezându-se în bunăvoinţa mea şi punându-şi credinţa în Dumnezeul cel adevărat şi în Profetul lui.

– Lăudat fie Domnul în puterea şi înţelepciunea Lui fără margini, ziseră ceilalţi cu înflăcărare.

Vestea retragerii armatei britanice din Sudan fu devastatoare pentru Rebecca. În ciuda căderii oraşului Khartoum şi a respingerii vapoarelor britanice de pe fluviu, păstrase o mică speranţă că, într-o zi, cât de curând, soldaţii britanici aveau să intre în Omdurman, iar ele aveau să fie eliberate. Flacăra speranţei era acum stinsă cu o mare cruzime. Ea şi Amber nu aveau să scape niciodată de monstrul zâmbăreţ care le stăpânea trupurile şi sufletele. Încercă să-şi înăbuşe disperarea neagră care ameninţa să o copleşească.

„Trebuie să rabd, îşi spuse ea, nu doar de dragul meu, cât mai ales de dragul lui Amber. Oricare ar fi preţul pe care trebuie să-l plătesc, indiferent la ce practici obscene şi nefireşti sunt forţată, trebuie să supravieţuiesc."

Tresărind, îşi dădu seama că Mahdiul vorbea cu ea. Deşi era ameţită de tristeţe, îşi adună curajul şi-i acordă întreaga atenţie.

– Vreau să îi trimit o scrisoare conducătorului vostru, îi spuse el. Tu o vei scrie pentru mine. De ce materiale ai nevoie?

Rebecca era uimită de o asemenea rugăminte. Se aşteptase să fie tratată cu brutalitate, mai degrabă ca o stricată decât ca o secretară. Dar îşi adună gândurile şi-i spuse ce-i trebuia. Mahdiul lovi în gongul de alamă de lângă pat. Un vizir veni în fugă spre scări şi se prosternă dinaintea stăpânului. Ascultă ordinele, apoi se retrase cu spatele la scări, aducându-i laude Mahdiului. În scurtă vreme, se întoarse cu trei sclavi din casă, care duceau un scrin ce fusese furat din consulatul belgian. Îl aşezară în faţa Rebeccăi şi, pentru că

soarele apunea şi lumina zilei scădea, puseră patru lămpi cu ulei în jurul ei, ca să o ajute la scris.

– Scrie în limba ta cuvintele pe care ţi le spun. Cum se numeşte regina voastră? Am auzit că ţara voastră e condusă de o femeie.

– Regina Victoria.

Mahdiul făcu o pauză ca să se gândească, apoi îi dictă:

– „Victoria a Angliei, află că îţi vorbeşte Mahomed, Mahdiul, mesagerul Domnului. Cu nechibzuinţă, ai trimis armatele de luptători împotriva măreţiei mele, fiindcă nu ştii că mă aflu sub protecţia divină a lui Allah, aşadar trebuie să fiu mereu triumfător în luptă. Armatele tale au fost învinse şi împrăştiate ca pleava în vânt. Puterile tale în lumea asta au fost distruse. Prin urmare, declar că eşti sclava şi vasala mea." Se opri şi-i spuse Rebeccăi: Fii atentă să scrii doar ce-ţi spun. Dacă adaugi altceva, o să pun să fii biciuită.

– Îţi înţeleg cuvintele. Sunt roaba ta şi n-aş îndrăzni niciodată să mă opun celei mai mici dorinţe ale tale.

– Atunci, scrie-i aşa reginei tale: „Ai acţionat din ignoranţă. Nu ştii că vorbele şi gândurile mele sunt vorbele lui Dumnezeu însuşi. Nu ştii nimic despre Credinţa Adevărată. Nu înţelegi că Allah e unicul Dumnezeu şi că Mahomed, Mahdiul, e Profetul său adevărat. Dacă nu îţi vei răscumpăra păcatele, vei fierbe pentru totdeauna în apele iadului. Adu-i mulţumiri lui Allah, care este atât de milos, căci el mi-a spus că, dacă vei veni de îndată la Omdurman şi te vei prosterna în faţa mea, dacă tu, toate armatele tale şi toţi oamenii tăi vă veţi afla sub jugul meu, dacă aşezi la picioarele mele toată bogăţia şi bunurile tale, dacă renunţi la dumnezeii tăi falşi şi mărturiseşti că Allah este unul şi că eu sunt Profetul lui, atunci vei fi iertată. Te voi lua de soţie şi îmi vei da mulţi fii buni. O să întind aripile protecţiei deasupra ta. Allah va păstra un loc în paradis pentru tine. Dacă îmi sfidezi chemarea,

poporul tău va fi distrus şi vei arde pe veci în focurile iadului. Eu, Mahomed, Mahdiul, sunt cel care ordonă aceste lucruri. Nu sunt cuvintele mele, ci cuvintele pe care Dumnezeu mi le-a pus pe buze".

Mahdiul se lăsă pe spate, mulţumit de cele scrise, apoi făcu un semn cu mâna dreaptă ca să arate că terminase.

– Ai creat o capodoperă, zise califul Abdullahi. Dă glas puterii şi măreţiei lui Dumnezeu. Cuvintele tale vor fi brodate pe flamura ta, ca să le citească şi să le creadă lumea întreagă.

– Este limpede că acestea sunt vorbele pe care Allah le-a transmis prin gura ta, încuviinţă Osman Atalan serios. Aduc mulţumiri pe vecie că am fost privilegiat să le aud rostite cu glas tare.

„Dacă se află vreodată că eu am scris prostiile astea trădătoare, se gândi Rebecca, o să fiu închisă în Turnul Londrei pentru tot restul vieţii." Nu ridică ochii din pagină, ci, sperând că nicio altă persoană din Omdurman nu putea citi în engleză, adăugă o ultimă propoziţie proprie: „Scrisă sub o constrângere extremă de Rebecca Benbrook, fiica lui David Benbrook, consulul englez care a fost ucis odată cu generalul Gordon de către dervişi. Dumnezeu să o aibă în pază pe Regină". Merita riscul, nu doar ca să se scuze, ci şi pentru a trimite un mesaj lumii civilizate despre situaţia ei.

Netezi foaia şi i-o întinse Mahdiului cu ochii plecaţi.

– Sfinte, este aşa cum ai dorit? şopti ea cu umilinţă.

El o luă, iar ea îi urmări ochii mişcându-se din colţul din dreapta jos către stânga sus, în direcţia inversă. Cuprinsă de uşurare, îşi dădu seama că încerca să citească literele romane ca şi cum ar fi fost scrise în arabă. Nu avea să poată descifra niciodată ce scrisese. Era sigură că nu avea să recunoască acest lucru aratându-l altcuiva ca să i se traducă.

– Este aşa cum am dorit, încuviinţă Mahdiul, iar ea îşi înăbuşi un oftat instinctiv de uşurare.

Apoi el îi întinse foaia califului Abdullahi.

– Sigilează misiva şi asigură-te că e trimisă cât mai repede spre kedivul din Cairo. El o va trimite mai departe la regină, pe care o voi lua de soţie. Făcu un gest de respingere. Acum mă puteţi lăsa, fiindcă vreau să mă distrez cu femeia asta.

Bărbaţii se ridicară şi, supuşi, se retraseră spre scară.

Străbătută de un fior rece de teamă, Rebecca se trezi singură cu Profetul lui Dumnezeu. Simţi că îi tremurau mâinile şi le strânse în pumni ca să le ţină nemişcate.

– Vino mai aproape! porunci el, iar ea se ridică de lângă scrin şi se aşeză în genunchi în faţa lui.

El îi mângâie părul şi atingerea lui fu surprinzător de blândă.

– Eşti albinoasă? întrebă el. În ţara ta sunt multe femei cu părul de culoarea asta şi cu ochii albaştri ca un cer senin?

– În ţara mea, sunt una dintre multe, îl asigură ea. Îmi pare foarte rău dacă nu îţi este pe plac.

– Ba îmi este pe plac.

Stând pe *angareb*-ul lui, cu ochii plecaţi, Rebecca îi văzu trupul trezindu-se pe sub pânza imaculat de albă a *jibbei*: erecţia masculină, încă de neînţeles pentru ea, părea o creatură aparte, cu o viaţă proprie.

„Tamarul lui se trezeşte", îşi zise ea şi aproape chicoti gândindu-se la Profetul lui Dumnezeu cu un tamar între picioare, la fel ca alţi bărbaţi mai puţin sfinţi. Îşi dădu seama că era pe punctul de a cădea pradă isteriei şi, cu un efort, se stăpâni.

– Văd lumina lămpii prin carnea ta.

Mahdiul îi prinse lobul urechii între degete şi-l întoarse astfel încât să surprindă raza lămpii, admirând strălucirea roz a luminii care trecea prin carne. Ea se înroşi stânjenită şi el remarcă schimbarea imediat.

– Eşti ca un mic cameleon. Pielea ta îşi schimbă culoarea după stare. E remarcabil, dar şi aţâţător.

Îi prinse lobul între dinți și-l mușcă, destul de tare cât s-o facă să icnească, dar nu cât să străpungă pielea sau să curgă sânge. Apoi îl supse ca un prunc la sân. Era nepregătită pentru reacția trupului ei. Împotriva voinței, simți sensibilitatea crescută a sfârcurilor ce i se frecau de mătasea corsetului.

– A! El îi observă reacția involuntară și zâmbi. Femeile sunt diferite, și totuși la fel.

Îi cuprinse un sân în mână și-i ciupi sfârcul mărit. Ea icni din nou. El se lăsă apoi pe vine și-i desfăcu partea din față a corsetului. Nu părea să se grăbească – se mișca ușor, cu o fermitate blândă, ca să nu o sperie.

Ea își dădu seama că era foarte priceput în arta amorului. „Ei bine, a avut cu cine să exerseze, atâtea sute de concubine..." Se hotărî să rămână distantă și să ignore îndemânarea lui. Dar când îi ridică un sân din deschizătura corsetului și-i mușcă sfârcul la fel cum făcuse cu lobul urechii, cu tăria delicată care-i smulse încă un icnet de pe buze, descoperi că hotărârea ei slăbea. Încercă să ignore valurile de plăcere care radiau în tot trupul. Când dădu să se retragă, el o ținu pe loc, strângând puțin mai tare din dinți. Senzația plăcută era sporită de vină și de convingerea că tot ceea ce se petrecea era un păcat. Nu pentru prima dată în scurta ei viață, înțelese că păcatul, la fel ca și sfințenia, își avea propria atracție ciudată. „Nu vreau să se întâmple asta, își spunea ea, dar nu pot s-o împiedic."

Gura lui i se plimba pe sân, buzele îi apăsau pielea, iar limba lui aluneca și cerceta. Își simțea sexul încordându-i-se, iar rușinea se estompă. Începu să tremure de o nerăbdare stranie. Avea nevoie să se întâmple ceva mai mult, dar nu știa prea bine ce anume.

– Ridică-te! spuse el și, pentru o clipă, ea nu înțelese cuvintele. Ridică-te! ordonă el mai aspru.

Ea se ridică încet în picioare. Avea corsetul încă deschis şi un sân în afară. El o privi zâmbind când ajunse deasupra lui, un zâmbet dulce şi aproape sfânt.

– Dezbracă-te! porunci el. Ea ezită şi zâmbetul lui dispăru. Imediat! spuse el. Fă ce-ţi spun!

Îşi lăsă haina să cadă de pe umeri şi o coborî până la talie. Când o privi, ochii lui păreau să-i mângâie pielea. O erupţie uşoară apăru în jurul sfârcurilor ei. El întinse mâna şi îşi trecu unghia arătătorului drept pe deasupra, zgâriind uşor pielea. Rebecca simţea că aveau să-i cedeze genunchii. Deşi ştiuse tot timpul că asta avea să se întâmple, ruşinea revenea în forţă, copleşind-o. Ea era englezoaică şi creştină, el era arab şi musulman. Asta se împotrivea educaţiei şi valorilor ei.

– Dezbracă-te! repetă el.

Apoi vorbele tatălui ei, pe care le citise recent în jurnalul lui, îi apărură în gând: „Trebuie să ne amintim mereu că aceasta este o ţară păgână şi sălbatică. Nu trebuie să judecăm aceste popoare după standardele care se aplică acasă. Un comportament care în Anglia ar fi considerat neobişnuit şi chiar criminal aici e banal şi normal. Ar trebui să nu uităm niciodată acest lucru şi să-l acceptăm".

„Tati a scris asta pentru mine!" îşi spuse ea, lăsându-şi capul în jos cu modestie.

– Niciun bărbat nu a văzut vreodată ce se ascunde sub mătasea asta. Timidă, atinse umflătura propriului sex de sub pânză. Dar, dacă îndepărtezi acoperământul, voi şti că este Mâna lui Allah, şi nu a unui om de rând. Şi mă voi bucura.

Fără să-şi dea seama, dăduse răspunsul perfect. Îi transferase lui întreaga responsabilitate. Se lăsase în puterea lui şi constată că, făcând acest lucru, îl mulţumise peste măsură.

El întinse mâna din nou şi-i împinse haina peste proeminenţa şoldurilor. Când îi căzu în jurul gleznelor, Rebecca îşi făcu palmele căuş peste Muntele lui Venus. El nu protestă

văzând această ultimă dovadă de modestie. Era ceea ce aştepta de la o virgină adevărată.

– Întoarce-te, spuse încet.

Ea se întoarse şi simţi degetul lui trasând curba fesei, unde se întâlnea cu spatele coapsei.

– Atât de moale, de alb, puţin roz... ca un nor în zori, când îl atinge prima rază de soare.

O îndrumă cu atingerea şi apăsarea degetului, făcând-o să se aplece cu picioarele drepte până când aproape îşi atinse genunchii cu fruntea. Îi simţi apoi răsuflarea caldă în spatele picioarelor când se apropie cu faţa ca să o examineze. Degetul lui insistă din nou şi îşi desfăcu picioarele mai tare, simţindu-i privirea îndreptată spre cele mai tainice locuri. Vedea lucruri pe care nicio altă persoană – doică, părinte, iubit, nici ea însăşi – nu le văzuse vreodată. În această privinţă, chiar era virgină. Ştia că ar fi trebuit să-i displacă această examinare minuţioasă a corpului ei, dar mersese prea departe, era prea mult sub influenţa lui. O poseda pe deplin cu privirea lui întunecată şi hipnotizantă.

– Trei lucruri în lumea asta sunt nesăţioase, murmură Mahdiul. Deşertul, mormântul şi sexul unei femei frumoase.

O întoarse din nou cu faţa spre el şi îi îndepărtă încet mâinile cu care îşi acoperea sexul, apoi îi atinse părul pubian.

– Cu siguranţă acesta nu e păr, ci fir de aur tors. E mătase şi voal, dar şi lumina blândă a soarelui de dimineaţă.

Admiraţia lui era atât de vizibilă şi exprimată atât de poetic, încât îi primi cu bucurie atingerea când îi despărţi cu blândeţe buzele exterioare ale sexului. De bunăvoie şi fără să o mai îndrume, îşi desfăcu tot mai mult picioarele.

– Nu trebuie să te epilezi niciodată aici, îi spuse el. Îţi acord dispensă specială să nu o faci. Mătasea asta e prea frumoasă şi prea preţioasă ca să fie înlăturată.

Mahdiul îi luă mâinile, apoi o trase lângă el pe *angareb* şi o întinse pe spate. Îi ridică genunchii şi se lăsă între ei,

apoi își coborî fața și ea fu uimită când își dădu seama ce urma să-i facă. Nazeera nu o avertizase și în privința asta. Crezuse că avea să fie invers.

Ce se întâmplă apoi îi depăși orice imaginație. Îndemânarea lui era sigură, iar instinctul fără greș. Simțea că era devorată, de parcă murea și renăștea continuu. În cele din urmă strigă ca după o agonie fatală și căzu pe spate pe *angareb*. Rămase fără puterea de a mai gândi sau de a se mai mișca. Părea să fi devenit doar un receptacul de senzații trupești copleșitoare. Dură o veșnicie până ca spasmele și contracțiile din adâncul ei să se liniștească, în sfârșit, și să-i audă șoapta. Deși buzele lui erau lângă urechea ei, i se părea că vin de departe. „Ca deșertul și mormântul." Râse încetișor. Ea rămase întinsă multă vreme, trezindu-se doar când simți că o mângâia din nou. Când deschise ochii, descoperi, doar foarte puțin surprinsă, că era gol, la fel ca ea. Se ridică și se sprijini într-un cot, uitându-se în jos la el. După tot ce îi făcuse, orice senzație de modestie și de rușine fusese alungată. Se trezi examinându-l cu aproape aceeași atenție cu care o făcuse și el. Primul lucru care o miră fu că era aproape complet lipsit de păr. Avea trupul moale și aproape feminin, nu dur și musculos ca al lui Penrod sau al lui Ryder. Ochii îi coborâră apoi spre tamarul său. Deși se ridica țeapăn, era mic, neted și neatins de funiile venelor albastre. Capul circumcis era descoperit și lucios. Părea copilăresc și inocent, inspirându-i un sentiment aproape matern.

– E atât de frumos! exclamă ea, temându-se în aceeași clipă că el avea să considere descrierea ei prea efeminată și neplăcută, că ar putea să creadă că era o insultă față de bărbăția lui.

Dar nu avea de ce să se teamă. Încă o dată, instinctul ei fusese corect. El îi zâmbi, iar Rebecca își aminti imediat sfatul Nazeerei.

– Stăpâne şi doamne, te-ai supăra dacă aş îndrăzni să fac acelaşi lucru pentru tine, cum ai avut amabilitatea să faci şi tu pentru mine? Ar fi o onoare la care nici n-am visat.

El zâmbi până când strungăreaţa se dezvălui pe deplin.

La început, fu stângace şi nesigură. El păru să considere acest lucru o altă dovadă a virginităţii ei şi începu să o înveţe. Când făcea ceva ce-i plăcea, o încuraja cu murmure şi şoapte şi o mângâia pe cap. Când devenea prea entuziasmată, o înfrâna cu o atingere uşoară. Ea se lăsă cuprinsă de sarcina dată şi răsplata fu o senzaţie de putere şi de control asupra lui, oricât de trecătoare ar fi fost. Treptat, el o îndemnă să grăbească ritmul mişcărilor, până când, deodată, îi oferi dovada completă şi de netăgăduit a mulţumirii lui. Preţ de o clipă, nu ştiu ce să facă mai departe. Apoi îşi aminti că Nazeera o sfătuise să înghită repede şi să termine.

Penrod Ballantyne se lăsă absorbit de străduţele, aleile şi şandramalele înghesuite din Omdurman, devenind invizibil. Îşi schimba costumul şi înfăţişarea aproape zilnic, preschimbându-se ba într-un păstor de cămile, ba într-un cerşetor umil, ba într-un idiot care saliva şi dădea din cap după placul inimii. Însă ştia că nu putea rămâne la nesfârşit în oraş fără să atragă atenţia asupra sa. Aşadar, săptămâni întregi pleca din marele oraş. Odată, găsi de lucru ca păstor la un negustor de cămile, care îi ceru să-i ducă animalele în aval şi să le vândă în satele mici de pe mal. Altădată, se alătură echipajului de pe o ambarcaţiune comercială cu pânze, mergând în amonte pe Nilul Albastru până la graniţa cu Abisinia.

Când se întorcea în Omdurman, respecta regula de a nu dormi niciodată de două ori în acelaşi loc. Ascultând avertizarea lui Yakub, nu încercă să intre în contact direct cu Nazeera sau cu altcineva care îi cunoştea identitatea adevărată. Comunica cu Wad Hagma doar prin Yakub.

Pregătirile pentru salvarea Rebeccăi păreau tot mai de durată, chiar interminabile. Wad Hagma dădea peste multe obstacole, ce nu puteau fi depăşite decât cu bani şi cu răbdare. De câte ori Yakub îi aducea câte un mesaj lui Penrod, acesta solicita tot mai mulţi bani pentru a cumpăra cămile, a tocmi călăuze sau a mitui paznicii şi funcţionarii mărunţi. Treptat, conţinutul centurii cândva pline de bani a lui Penrod se diminuă. Săptămânile deveniră luni, iar el spumega şi se frământa. De multe ori se gândea să dea singur un atac fulgerător, ca să înhaţe captivele şi să fugă cu ele la graniţa cu Egiptul. Dar ştia deja cât de inutil ar fi fost. *Zenana* Mahdiului era de nepătruns fără ajutor din interior, iar dervişii făceau zilnic controale stricte, impunându-le restricţii străinilor care intrau şi plecau din Omdurman. Singur, Penrod reuşea să se mişte cu o oarecare libertate, dar cu un grup de femei ar fi fost aproape imposibil dacă nu pregătea cu grijă calea.

În cele din urmă, descoperi o peşteră mică într-o ieşitură calcaroasă din deşert, la câţiva kilometri de oraş. Fusese cândva locaşul unui pustnic religios. Bătrânul murise de câţiva ani, dar locul avea o reputaţie atât de nefericită printre localnici, încât Penrod era în siguranţă însuşindu-şi-l. În spatele peşterii curgea un firicel de apă, suficient pentru o persoană sau două şi pentru micuţa turmă de capre pe care o cumpărase de la un păstor întâlnit pe drum. Penrod folosea animalele ca să-şi completeze deghizarea ca păstor din deşert. De la peşteră până la Omdurman era un drum de numai două sau trei ore de mers pe jos. Astfel, păstra mereu legătura cu Yakub, care venea călare noaptea ca să-i aducă puţină mâncare şi ultimele veşti de la unchiul său.

Deseori, Yakub stătea în peşteră mai multe zile, iar Penrod se bucura de compania lui. Nu putea să poarte făţiş sabia europeană pe care i-o dăduse Hardinge la Metemma.

Ar fi atras prea mult atenţia. O îngropă în deşert într-un loc de unde să o poată recupera, sperând că probabil, într-o zi, avea să i-o returneze soţiei maiorului Hardinge. Îi ceru lui Yakub să-i găsească un paloş sudanez, apoi exersă mânuirea acestuia în fiecare zi.

De câte ori îl vizita Yakub, se luptau în valea din faţa peşterii, unde erau ascunşi de ochii vreunui călător sau ai unui păstor în trecere. Era atât de îndemânatic, încât, după o jumătate de zi de exerciţii, Yakub aruncă sabia cu sudoarea picurându-i din bărbie.

– Destul, Abadan Riji! strigă el. Jur, în numele Domnului, că niciun om din ţinutul ăsta nu poate învinge sabia ta. Ai devenit un model al armei lungi de oţel.

Se odihniră în gura joasă a peşterii, apoi Penrod întrebă:

– Ce veşti ai de la unchiul tău?

Ştia că veştile nu erau bune: dacă ar fi fost, Yakub i le-ar fi spus de la sosire.

– Unchiul meu a făcut o înţelegere cu un vizir al Mahdiului şi totul era, în sfârşit, pregătit. Acum trei zile însă, vizirul a avut necazuri cu stăpânul său de la o altă problemă. A furat bani din vistierie. La ordinele Mahdiului, a fost arestat şi decapitat. Yakub făcu un gest de neajutorare, apoi văzu faţa stăpânului întunecându-se de furie. Dar nu te descuraja! Mai e un om, mai de nădejde, care se ocupă direct de *zenana*. Şi e doritor.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Penrod. Unchiul tău are nevoie doar de încă cincizeci de lire.

– Nu, stăpâne. Yakub păru jignit de o asemenea sugestie. Mai are nevoie doar de treizeci ca să rezolve problema.

– O să-i dau cincisprezece şi, dacă nu e totul gata până la luna nouă, cel mai târziu, o să vin la Omdurman ca să discut din nou cu el. Când o să vin, o să am oţelul lung în mâna dreaptă.

Yakub se gândi serios la asta o vreme, apoi răspunse solemn:

– Mi se pare că unchiul meu va fi de acord cu oferta ta.

Instinctele lui Yakub se dovediră corecte. Patru zile mai târziu, se întoarse în peştera pustnicului. Îi făcu vesel cu mâna de la distanţă şi, de îndată ce ajunse suficient de aproape încât să fie auzit, strigă:

– Efendi, totul e pregătit.

Când ajunse lângă Penrod, alunecă din şaua cămilei şi îşi îmbrăţişă stăpânul.

– Unchiul meu, atât de cinstit şi de vrednic de încredere, a aranjat totul aşa cum a promis. Al-Jamal, surioara ei şi Nazeera vor aştepta în spatele moscheii vechi de la capătul dinspre râu al terenului de execuţie peste trei nopţi, la miezul nopţii. Ar trebui să te întorci în Omdurman mai devreme în ziua aceea. Cel mai bine e să vii singur şi pe jos, mânând caprele în faţa ta ca să pari inocent. Eu şi cele trei femei o să te aşteptăm în locul stabilit. O să aduc şase cămile puternice şi odihnite, toate echipate cu burdufuri cu apă, nutreţ şi mâncare. Pe urmă, eu, Yakub cel îndrăzneţ, o să vă călăuzesc până la primul loc de întâlnire cu schimbul următor de cămile. Vor fi cinci schimburi de animale de-a lungul drumului spre graniţa cu Egiptul, aşa că o să putem goni ca vântul. Vom dispărea înainte ca Mahdiul să afle că îi lipsesc concubinele din harem.

Rămaseră la umbra peşterii şi discutară fiecare detaliu al planului pe care Wad Hagma i-l explicase lui Yakub.

– Deci vezi, Abadan Riji, că toţi banii tăi au fost cheltuiţi cu înţelepciune şi că nu aveai niciun motiv să nu te încrezi în unchiul meu iubit, care e un sfânt şi un prinţ între oameni.

Trei zile mai târziu, Penrod îşi adună cele câteva lucruşoare, îşi puse sabia în teacă pe sub haină, îşi înfăşură turbanul pe cap şi peste faţă, fluieră caprele şi o luă la vale spre râu

şi spre oraş. Yakub îi dăduse un fluier sculptat dintr-o tulpină de bambus şi, în ultimele luni, Penrod se învăţase să cânte la el. Caprele se obişnuiseră cu el şi îl urmau ascultătoare, behăind mulţumite de câte ori cânta ceva.

Ar fi vrut să fie la marginea oraşului cu aproape o oră înainte de apus, dar sosi puţin prea devreme. Când ajunse la vreo opt sute de metri de primele clădiri, lăsă caprele să pască tufele spinoase şi uscate şi rămase să aştepte lângă drum. Deşi se înfăşurase în haină şi se prefăcea că doarme, era cât se poate de treaz. Pe lângă el trecu un bătrân care ducea un şir de şase măgari, încărcaţi cu lemn de foc. Penrod continuă să se prefacă adormit şi, după ce strigă un salut nesigur, bătrânul merse mai departe.

După puţin timp, Penrod auzi un cântec acompaniat de degete care băteau darabana. Recunoscu cântecele tradiţionale rurale de nuntă, apoi un grup mare de oameni apăru pe drum din satul cel mai apropiat, aflat la mică distanţă de sudul oraşului. În mijlocul grupului era mireasa, acoperită din cap până în picioare de văluri şi de bijuterii ce zăngăneau, din monede de aur şi de argint care îi alcătuiau zestrea. Bărbaţii invitaţi şi rudele băteau din palme şi cântau şi, în ciuda restricţiei impuse de Mahdiu asupra acestor ceremonii, dansau, râdeau şi îi strigau miresei sfaturi deocheate. Când îl văzură pe Penrod ghemuit lângă drum, îi strigară:

– Hai, bătrâne! Lasă-ţi animalele pişcate de purici şi alătură-te distracţiei!

– O să fie mai multă mâncare decât poţi duce şi poate chiar şi un strop de *arak*. Ceva ce n-ai mai gustat de mulţi ani.

Omul îi arătă un burduf mic cu un zâmbet conspirativ.

Penrod le răspunse cu o voce nesigură şi tremurată:

– Cândva am fost şi eu însurat şi nu vreau să văd un alt flăcău nevinovat luând-o pe acelaşi drum greu.

Ceilalţi hohotiră de râs.

– Ce puşlama bătrână şi mucalită eşti!

– Poţi să-i dai sfaturi înţelepte vărului nostru condamnat despre cum e cel mai bine să îmbunezi o femeie pretenţioasă.

Penrod observă atunci că toţi invitaţii aveau umerii laţi şi dezvoltaţi ca ai spadasinilor şi, în ciuda ţinutei umile, pasul şi încrederea ţanţoşă în sine erau specifice mai mult agagierilor decât unor mocofani linguşitori de ţară. Se uită în jos la picioarele goale ale miresei, tot ce era vizibil la ea, şi văzu că erau late, mari şi nepictate cu henna, iar unghiile îi erau zimţate şi crăpate.

„Nu-s picioare de fecioară tânără", îşi zise Penrod. Duse mâna după umăr şi apucă mânerul sabiei, ascuns în spatele hainei. Când lama ieşi şuierând din teacă, sări în picioare, dar nuntaşii îl înconjuraseră deja. Penrod observă că şi ei îşi scoseseră armele, alergând spre el din toate direcţiile. Uimit, îşi dădu seama că nu erau săbii ascuţite, ci bâte grele. Nu avu timp de gândire înainte să-l împresoare ca o haită.

Îl omorî pe primul cu o lovitură directă în gât, dar, înainte să se poată retrage şi să-şi revină, o lovitură din spate îi izbi umărul şi simţi osul crăpând. Totuşi, izbuti să pareze următoarea lovitură spre cap cu o singură mână. Apoi altul îl lovi în şale, ţintind rinichii, şi picioarele începură să-i cedeze. Rămase drept cât să mai dea o lovitură puternică în pieptul celui care-i rupsese umărul. Pe urmă, o uşă grea de fier îl izbi în mijlocul craniului şi întunericul se lăsă peste el ca un val din ocean împins de furtună.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Penrod nu ştia unde era şi nici ce se întâmplase cu el. Auzi o femeie gemând şi strigând în durerile facerii, în apropierea locului în care se afla.

„De ce nu-şi ţine gura târfa aia proastă şi nu-şi toarnă plodul în altă parte? se întrebă el. Ar trebui să aibă puţin

respect pentru durerea mea de cap. Probabil am băut ceva ieftin aseară." Apoi, brusc, durerea îi străpunse creştetul capului şi-şi dădu seama că gemetele ieşeau din gura lui uscată. Se forţă să deschidă ochii în ciuda suferinţei şi văzu că era întins pe podeaua de lut a unei camere urât mirositoare. Încercă să ridice mâna şi să-şi atingă capul rănit, dar braţul nu voia să-l asculte. Un nou val de durere îi străbătu apoi umărul. Încercă să folosească cealaltă mână, dar imediat se auzi un clinchet şi observă că avea încheieturile legate cu lanţuri. Se rostogoli dureros şi precaut pe partea sănătoasă.

„Sănătos e un termen relativ", îşi spuse el ameţit. Tot corpul îi zvâcnea agonizant. Cumva, reuşi să se împingă în capul oaselor. Fu nevoit să aştepte o clipă pentru ca durerea cumplită din cap, provocată de mişcare, să se diminueze. Apoi reuşi să analizeze situaţia.

Lanţurile de la încheieturi şi de la glezne erau pentru sclavi, ustensile omniprezente ale negoţului din toată ţara. Cătuşele de la picioare erau fixate cu un ţăruş din fier înfipt în mijlocul podelei de pământ. Lanţul era suficient de scurt cât să-l împiedice să ajungă la uşă sau la singura fereastră înaltă. Celula duhnea a excremente şi a vomă, ale căror urme erau împrăştiate în jurul lui până la limita îngăduită de lanţ.

Apoi auzi un foşnet uşor în apropiere şi se uită în jos. Un şobolan mare şi cenuşiu se hrănea cu cele câteva turte de sorg ce fuseseră lăsate lângă el pe podeaua murdară. Zvâcni din lanţ spre el şi şobolanul fugi chiţăind. Lângă pâine era o carafă de lut, care îl ajută să-şi dea seama cât de sete îi era. Încercă să înghită, dar gâtul îi era foarte uscat. Se întinse după carafă, care era grea, spre mulţumirea lui. Înainte să bea, adulmecă suspicios conţinutul. Decise că era apă de râu, simţind mirosul de fum de la focul în care fusese fiartă. Bău, apoi bău din nou.

„Cred că s-ar putea să supravieţuiesc totuşi", hotărî el confuz, clipind ca să alunge durerea de cap. Auzi o altă

mişcare şi ridică privirea spre fereastră. Cineva îl urmărea printre gratii, dar chipul se retrase imediat. Bău din nou şi se simţi puţin mai bine.

Apoi uşa celulei se deschise în spatele lui şi doi bărbaţi intrară, purtând *jibbe* şi turbane şi având săbiile scoase.

– Cine sunteţi? îi întrebă Penrod. Cine e stăpânul vostru?

– Nu pune întrebări, răspunse unul. Nu spune nimic până nu ţi se porunceşte s-o faci.

Un alt bărbat intră imediat după ei. Era mai vârstnic şi cu o barbă cenuşie, având ustensilele unui doctor occidental obişnuit.

– Pacea fie cu tine! Să fii pe placul lui Allah! îl salută Penrod.

Doctorul încuviinţă scurt şi nu răspunse. Puse geanta într-o parte şi veni în dreptul lui, palpându-i umflătura din cap şi căutând în mod evident o fractură. Păru mulţumit şi trecu mai departe. Observă aproape imediat că Penrod prefera partea stângă. Îl prinse de cot şi încercă să-i ridice braţul. Durerea era copleşitoare. Penrod reuşi cu greu să nu strige. Nu voia să le dea satisfacţie celor doi paznici curioşi, dar trăsăturile i se schimonosiră şi sudoarea îi apăru brusc pe frunte. Doctorul arab îi lăsă braţul în jos şi îi pipăi apoi bicepşii. Când apăsă tare cu degetele în locul în care osul era rupt, Penrod icni în ciuda dârzeniei lui. Doctorul dădu aprobator din cap. Apoi tăie mâneca de la *galabiyya* lui Penrod şi-i legă umărul cu bandaje de pânză, îndoind şi legând o bandulieră care să-i sprijine braţul. El simţi aproape imediat că-i trece durerea.

– Binecuvântările lui Allah şi ale Profetului asupra ta, spuse Penrod, iar doctorul zâmbi în treacăt.

Dintr-un flacon mic de alabastru, turnă un lichid întunecat şi gros într-o cupă sculptată într-un corn, pe care i-o întinse lui Penrod. Gustul era amar ca fierea. Apoi, fără să

spună o vorbă, doctorul îşi strânse geanta şi plecă. Se întoarse a doua zi, precum şi în următoarele patru zile după aceea. La fiecare vizită, paznicii umpleau din nou carafa cu apă şi îi lăsau un castron cu mâncare: bucăţi de pâine şi peşte uscat la soare. În timpul acestor vizite, nici paznicii, nici doctorul nu vorbeau şi nici nu răspundeau la salutările şi binecuvântările lui Penrod.

Poţiunile amare pe care i le dădea doctorul îl sedau pe Penrod, scăzând durerea şi ameliorând umflăturile de la cap şi de la umăr. După ce termină examinarea în a cincea zi, doctorul păru mai mulţumit decât de obicei. Îi puse banduliera la loc, dar când Penrod ceru încă o doză de medicament, scutură vehement din cap. Când ieşi din celulă, Penrod îl auzi vorbind încet cu paznicii, dar nu reuşi să-i înţeleagă cuvintele.

În dimineaţa următoare, efectele medicamentului dispăruseră şi avea mintea din nou ageră şi limpede. Braţul îl durea doar când încerca să-l ridice. Se căută de eventualele comoţii pe care le-ar fi putut avea de la lovitura la cap, închizând mai întâi un ochi, apoi pe celălalt şi concentrându-se la gratiile de la fereastră. Nu era nimic neclar şi nici nu vedea dublu. Apoi începu să exerseze diverse mişcări cu braţul rănit, pornind de la strânsul pumnului şi îndoitul cotului. Treptat, reuşi să ridice cotul la orizontală.

Când vizitele doctorului taciturn încetară, o luă ca pe un semn bun. Doar paznicii mai veneau, ca să-i aducă apă şi puţină mâncare. Asta îi lăsa mult timp liber ca să se gândească la încurcătura lui. Examină încuietorile cătuşelor. Erau grosolane, dar funcţionale. Mecanismul fusese dezvoltat şi rafinat de-a lungul secolelor. Neavând cheie sau şperaclu, nu-şi mai pierdu timpul cu ele. Pe urmă, se concentră să-şi dea seama unde se afla. Prin fereastra înclinată, vedea doar un petic de cer. Era forţat să tragă concluzii după sunete

şi mirosuri. Ştia că se afla încă în Omdurman: simţea nu doar mirosul gunoaielor nestrânse şi al mormanelor de balegă, ci şi izul mai blând şi mai dulceag al apelor râului seara, auzind chiar strigătul slab al căpitanilor de bărci care pluteau în zigzag şi modificau velele. De cinci ori pe zi, auzea strigătele tânguitoare ale muezinului chemând credincioşii la rugăciune din turnul pe jumătate construit al noii moschei.

– Grăbiţi-vă pentru binele vostru! Grăbiţi-vă la rugăciune! Allah e mare! Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah!

După aceste indicii, descoperi cu precizie poziţia în care se afla: era la vreo două sute şaptezeci de metri de moschee şi la jumătatea distanţei până la malul fluviului. Era la est de terenul de execuţie şi, prin urmare, aproximativ la aceeaşi distanţă de palatul şi haremul Mahdiului. Putea să ghicească direcţia din care bătea vântul după câte un norişor care trecea din când în când pe la fereastră. Când vântul sufla, duhoarea cadavrelor descompuse de pe terenul de execuţie era extrem de puternică. Asta îi dădea un punct aproximativ de triangulaţie. Cu o senzaţie de descurajare în stomac, decise că se afla în complexul tribului Beja de lângă Beit al Mal, fortăreaţa vechiului său duşman, Osman Atalan. Pe urmă, încercă să-şi dea seama cum se întâmplase acest lucru.

Primul său gând fu că Yakub îl trădase. Se luptă zile întregi cu teoria asta, dar nu se putu hotărî să o accepte. „I-am încredinţat viaţa de prea multe ori haimanalei aceleia saşii ca să mă îndoiesc acum de el, îşi spunea el. Dacă Yakub m-a vândut dervişilor, nu există Dumnezeu."

Folosi veriga de la lanţ ca să zgârie în podeaua de pământ un calendar grosolan. Astfel, reuşi să ţină socoteala zilelor. Numără cincizeci şi două de zile până când veniră să-l ia.

Cei doi paznici îi desfăcură lanţurile din ţăruşul de fier, lăsându-i mâinile şi picioarele încătuşate. Lanţurile erau

suficient de lungi ca să poată merge târşâindu-şi picioarele, dar nu şi ca să fugă.

Îl duseră într-o curte mică, apoi într-o îngrăditură mai mare, pe lângă pereţii căreia stăteau o sută sau chiar mai mulţi războinici Beja. Îşi sprijineau sulițele şi lăncile de zidul din spatele lor şi îşi ţineau săbiile în teacă, aşezate în poală. Îl studiară pe Penrod cu mare interes, iar el recunoscu unele feţe din alte confruntări. Apoi ochii îi ajunseră la o siluetă familiară, care stătea pe un dais ridicat lângă peretele opus. Chiar şi în adunarea aceea numeroasă de luptători, Osman Atalan atrăgea toată atenţia.

Paznicii îl îndemnară pe Penrod să meargă în faţă şi, cu lanţurile zăngănind în urma lui, acesta traversă curtea împleticindu-se. Când ajunse în faţa lui Osman, un paznic îi mârâi la ureche:

– În genunchi, păgâne! Arată-i respect emirului tribului Beja.

Penrod luă poziţia de drepţi.

– Osman Atalan ştie că nu trebuie să-mi ordone să stau în genunchi, zise el încet şi privi calm în ochii emirului.

– Jos! repetă paznicul, apoi împinse mânerul suliţei în rinichiul lui Penrod cu atâta forţă, încât picioarele îi cedară sub el şi căzu într-un morman de lanţuri.

Cu un efort extraordinar, rămase cu capul sus şi cu ochii îndreptaţi spre ai lui Osman.

– Capul jos! spuse paznicul, ridicând suliţa să-l lovească din nou.

– Destul! zise Osman şi paznicul păşi înapoi. Bine ai venit în casa mea, Abadan Riji! Îşi duse mâna la buze şi la inimă. După prima noastră confruntare pe câmpul de la El Obeid, am ştiut că există între noi o legătură care nu se poate rupe cu uşurinţă.

– Doar moartea unuia dintre noi poate face asta, încuviinţă Penrod.

– Ar trebui să lămurim asta chiar acum? chibzui Osman cu glas tare, apoi făcu un semn din cap spre cel care stătea exact sub daisul lui. Tu ce zici, al-Noor?

Al-Noor se gândi bine la întrebare înainte de a da un răspuns.

– Mărite stăpân, ar fi prudent să răpui cobra înainte să te muşte din nou.

– Îmi faci favoarea asta? întrebă Osman, iar al-Noor se ridică dintr-o mişcare, cu sabia pregătită la gâtul lui Penrod.

– E nevoie doar de un semn cu degetul tău mic, mărite Atalan, şi o să-i retez capul necredincios ca pe un fruct stricat.

Osman cercetă faţa lui Penrod, căutând un semn de frică, dar privirea lui nu şovăia deloc.

– Tu ce spui, Abadan Riji? Să-i punem capăt aici?

Penrod încercă să ridice din umeri, dar umărul rănit îi stânjeni gestul.

– Nu-mi pasă, emir al tribului Beja. Toţi oamenii îi sunt datori lui Dumnezeu cu o moarte. Dacă nu acum, se va întâmpla mai târziu. Zâmbi în colţul gurii. Dar să terminăm cu jocul ăsta de copii. Ştim amândoi că un emir al tribului Beja nu şi-ar lăsa duşmanul să moară în lanţuri fără o sabie în mână.

Osman râse cu o încântare sinceră.

– Noi doi suntem făcuţi din acelaşi metal. Îi făcu semn lui al-Noor să se aşeze la loc. Mai întâi, trebuie să-ţi găsim un nume mai potrivit decât Abadan Riji. O să-ţi spun Abd, pentru că acum eşti sclav.

– Poate nu pentru multă vreme, sugeră Penrod.

– Poate, încuviinţă Osman. Vom vedea. Dar, până atunci, eşti Abd, sclavul meu personal. O să stai la picioarele mele şi o să alergi pe lângă calul meu atunci când plec în alte ţări. Nu vrei să ştii cine te-a adus în postura asta josnică? Să-ţi dau numele trădătorului?

Preţ de o clipă, Penrod fu prea uimit ca să se gândească la un răspuns, aşa că doar încuviinţă rigid din cap. Osman le strigă oamenilor care păzeau poarta de intrare în curte:

– Aduceţi informatorul ca să-şi ia răsplata promisă.

Se dădură cu toţii la o parte şi o figură cunoscută se strecură pe poartă, privind în jur nelinişti. Apoi Wad Hagma îl recunoscu pe Osman Atalan. Se aruncă la pământ şi se târî spre el, aducându-i laude şi jurându-i credinţă, devotament şi loialitate. Îi luă o vreme să traverseze curtea, căci se oprea la fiecare câţiva metri ca să-şi trântească fruntea dureros la pământ. Agagierii hohoteau de râs şi-l încurajau.

– Nu lăsa burta aia mare să se târască prin praf!

– Ai încredere! Pelerinajul tău îndelungat aproape s-a terminat.

În cele din urmă, Wad Hagma ajunse la baza platformei şi se prosternă cu braţele şi picioarele întinse în pământul prăfos, ca o stea-de-mare.

– Mi-ai făcut un mare serviciu, spuse Osman.

– Inima mea e plină de bucurie auzind aceste cuvinte, mărite emir. Mă bucur că am putut să-ţi predau acest duşman.

– Care a fost plata pentru care ne-am înţeles?

– Slăvite stăpân, ai fost destul de darnic încât să pomeneşti preţul de cinci sute de taleri Maria Terezia.

– I-ai câştigat.

Osman îi aruncă o pungă atât de grea, încât stârni un mic nor de praf când se lovi de pământ.

Wad Hagma o strânse la piept şi zâmbi ca un nătâng.

– Fii lăudat, nebiruitule emir! Fie ca Allah să-ţi zâmbească întotdeauna! Se ridică ţinând capul plecat în semn de profund respect. Pot fi lăsat să părăsesc compania ta? Asemenea soarelui, gloria ta îmi orbeşte ochii.

– Nu, nu trebuie să ne laşi atât de curând... Tonul lui Osman se schimbă. Vreau să ştiu ce sentimente ai trăit când

i-ai pus lanţuri de sclav unui războinic curajos. Spune-mi, micul meu hangiu dolofan, cum se simte un babuin viclean şi trădător când atrage un elefant măreţ în cursă?

O expresie de spaimă apăru pe faţa lui Wad Hagma.

– Acesta nu e un elefant, mărite emir, zise el făcând un semn spre Penrod. E un câine turbat. E un păgân laş. E un vas cu o formă atât de păcătoasă, încât merită să fie distrus.

– În numele Domnului, Wad Hagma, văd că eşti orator şi poet. Îţi mai cer un singur lucru. Omoară câinele acesta turbat pentru mine! Sparge oala asta strâmbă pentru ca lumea Islamului să fie un loc mai bun! Wad Hagma se uită la el de-a dreptul consternat. Al-Noor, dă-i sabia ta curajosului stăpân de tavernă.

Al-Noor puse paloşul în mâna lui Wad Hagma, care se uită şovăitor la Penrod. Cu atenţie, puse punga cu taleri jos şi se îndreptă. Făcu un pas în faţă, iar Penrod se ridică în picioare. Wad Hagma sări înapoi.

– Haide! E înlănţuit, iar osul din braţul lui e rupt, zise Osman. Câinele turbat nu are dinţi. E inofensiv. Omoară-l!

Wad Hagma privi în jurul curţii ca şi cum ar fi căutat să scape, dar agagierii îi strigară:

– Auzi vorbele emirului sau eşti surd?

– Înţelegi poruncile lui sau eşti slab de înger?

– Hai, curajosule la vorbă, să vedem faptele de vitejie care se potrivesc cu vorbele!

– Omoară câinele păgân!

Wad Hagma coborî sabia şi privi în pământ. Apoi, pe neaşteptate, în speranţa că-şi amăgise victima, scoase un strigăt înfiorător şi alergă direct spre Penrod, cu sabia ridicată cu ambele mâini. Penrod rămase nemişcat când Wad Hagma încercă o lovitură cu ambele mâini la cap. În ultima clipă, ridică braţele şi prinse lama în cădere cu lanţul. Şocul fu atât de mare când se lovi de zalele de oţel, încât braţele

neantrenate ale lui Wag Hagma amorţiră până la coate. Eliberă strânsoarea involuntar şi sabia îi scăpă din mâini învârtindu-se. Se trase în spate, frecându-şi încheieturile.

– În numele sfânt al lui Dumnezeu! îl aplaudă Osman. Ce lovitură aprigă! Te-am judecat greşit. Eşti un războinic în adâncul sufletului. Acum, ridică sabia şi încearcă din nou.

– Puternice emir! Mărite şi nobile Atalan! Ai milă de mine! O să-ţi dau răsplata înapoi. Ridică punga cu monede şi alergă să o aşeze la picioarele lui Osman. Poftim! E a ta. Te rog, lasă-mă să plec! O, mărite şi milostive stăpân, ai milă de mine!

– Ridică sabia şi îndeplineşte-mi porunca, zise Osman, cu vocea mai încărcată de ameninţări decât dacă ar fi strigat.

– Ascultă-l pe emirul Atalan! scandau agagierii.

Wad Hagma se răsuci şi alergă înapoi spre locul unde se afla sabia. Se aplecă să o ridice, dar când o prinse cu mâna, Penrod călcă pe lamă.

Wad Hagma trase de ea fără niciun rezultat.

– Dă-te! scânci el. Lasă-mă să plec! N-am vrut să fac rău nimănui.

Apoi lăsă umărul jos şi se aruncă spre Penrod cu toată greutatea, încercând să-l împingă de pe sabie. Acesta învârti bucla lanţului, care lovi falca lui Wad Hagma. Omul urlă şi sări în spate, ţinându-se de locul rănit. Legânând ameninţător bucla din lanţ, Penrod se duse după el. Wad Hagma se întoarse şi se târî prin curte spre intrare, dar când ajunse la ea, doi agagieri îi tăiară calea cu săbiile încrucişate. Wad Hagma renunţă şi se întoarse să-l înfrunte pe Penrod, care venea după el întorcând bucla din lanţ.

– Nu! strigă Wad Hagma nedesluşit, cu faţa pe jumătate deformată. Lanţul îi rupsese falca. N-am vrut să-ţi fac rău. Aveam nevoie de bani. Am soţii şi mulţi copii...

Încercă să-l evite pe Penrod ocolind pe lângă perete, dar agagierii care stăteau jos îl împinseră în faţă cu vârful săbiilor,

hohotind de râs când sărea ca un iepure de fiecare dată când simţea înţepăturile. Deodată, fugi din nou în locul în care se afla sabia. Când se aplecă să apuce mânerul, Penrod păşi în spatele lui şi îi trecu bucla lanţului pe după gât. Cu o răsucire rapidă din încheieturi, aşeză verigile exact sub bărbia lui Wad Hagma, apoi şi în jurul gâtului. Când acesta atinse cu degetele mânerul sabiei, Penrod strânse lanţul şi-l trase în sus până ajunse să stea pe vârfuri. Oprindu-se în lanţ cu ambele mâini, Wad Hagma scheuna ca un pisoi.

– Roagă-te! îi şopti Penrod. Roagă-te la Allah să te ierte. E ultima ta şansă înainte să ajungi în faţa lui.

Răsuci încet lanţul şi închise traheea lui Wad Hagma, împiedicându-l astfel să se mai vaite sau să scâncească.

– Adio, Wad Hagma! Consolează-te cu gândul că pentru tine nu mai contează nimic. Nu mai faci parte din lumea asta.

Agagierii care priveau începură să bată cu paloşele în scuturile de piele într-un crescendo rapid. Dansul lui Wad Hagma deveni mai agitat. Degetele de la picioare nu îi mai atingeau pământul. Faţa lui rănită se umflă, devenind de un stacojiu-închis. Apoi se auzi un pârâit brusc, ca o rămurică uscată care se rupe. Agagierii strigară într-un glas când membrele lui Wad Hagma înţepeniră, iar trupul i se moleşi, atârnând în lanţ de gât. Penrod îl lăsă să cadă la pământ şi se întoarse în faţa lui Osman Atalan. Agagierii erau în vervă, strigând şi râzând, unii imitând zbaterile morţii lui Wad Hagma. Chiar şi Osman zâmbea amuzat.

Penrod ajunse în locul în care se afla sabia, o ridică dintr-o mişcare şi alergă direct spre Osman, cu sabia lungă aţintită spre inima emirului. Un strigăt se auzi dinspre toţi cei aflaţi în curte, de data asta de spaimă şi de îngrijorare. Penrod avea de făcut doar douăzeci de paşi până la platformă, însă agagierii din apropiere săriră cu toţii în faţă. Cu săbiile scoase, alcătuiră imediat o palisadă de oţel care să-l

împiedice pe Penrod să lovească ţinta. Al-Noor ţâşni în faţă, nu ca să-l înfrunte pe Penrod, ci ca să ajungă în spatele lui. Apucă de lanţul de la picior şi îl smuci cu putere. Când Penrod căzu la pământ, agagierii se apropiară în fugă.

– Nu! strigă Osman. Nu-l ucideţi! Ţineţi-l bine, dar nu-l ucideţi!

Al-Noor dădu drumul cătuşelor de la picioare şi apucă bucata de lanţ care ţinea încheieturile lui Penrod, lovindu-l în umărul pe jumătate vindecat. Penrod strânse din dinţi ca să nu strige, dar sabia îi căzu din mâini şi Al-Noor i-o smulse.

– În numele glorios al lui Allah! râse Osman Atalan. Îmi oferi o distracţie grozavă, Abd! Ştiu acum că poţi să lupţi, dar mâine o să văd cât de bine poţi să alergi. Până seara, mă îndoiesc că o să mai ai vlagă pentru jocurile tale. Într-o săptămână, o să mă implori să te omor. Pe urmă, se uită de sus la al-Noor şi adăugă: În tine pot să am mereu încredere. Tu eşti mereu pregătit să mă slujeşti. Tu eşti mâna mea dreaptă. Du-l pe Abd în celulă, dar să fie pregătit în zori. Mergem să vânăm gazele.

Veştile se răspândeau rapid în *zenana*. În câteva ore, aflară toţi, inclusiv Ali Wad şi paznicii, că Mahdiul se declarase mulţumit de femeia păgână, al-Jamal. Statutul Rebeccăi se schimbă peste noapte. Paznicii o tratau ca şi cum ar fi fost deja o soţie de rang înalt, şi nu o concubină măruntă. I se dădură trei sclave care să o slujească. Celelalte femei ale Mahdiului, soţii şi concubine deopotrivă, îi strigau binecuvântări atunci când treceau şi o rugau să îi transmită Mahdiului rugăminţile şi solicitările lor. Raţiile care îi erau trimise de la bucătărie se schimbară calitativ şi cantitativ: peşti mari şi proaspeţi direct de la râu, tigve cu lapte acru, castroane cu miere din deşert încă în fagure, cele mai fragede bucăţi de carne de oaie, buturi de vânat, găini vii şi ouă,

toate într-o cantitate atât de mare, încât Rebecca putea să-i hrănească pe copiii bolnavi ai concubinelor cu rang inferior, care aveau mare nevoie de mâncare.

Acest nou statut se transferă şi asupra celorlalte persoane din gospodărie. Nazeera era salutată acum cu respect, primind titlul de Ammi[1]. Paznicii se înclinau în faţa ei când trecea pe poartă. Pentru că se ştia că Amber era sora unei favorite a Mahdiului, primi şi ea privilegii speciale. Fiind încă o copilă, niciun paznic nu obiecta când o însoţea pe Nazeera în plimbările de dincolo de porţile *zenanei*.

În dimineaţa aceea, Nazeera şi Amber plecară devreme din *zenana,* ca să meargă la piaţa de pe malul fluviului şi să se întâlnească cu fermierii care aduceau recolte proaspete de la ţară. Era sezonul smochinelor şi al rodiilor, iar Nazeera era hotărâtă să aleagă prima din oferta zilei. Când trecură pe lângă edificiul mare al Beit el Mal[2], pe stradă, în faţa lor, se produse larmă. Se adunase deja o mulţime de oameni, iar tobele de război bubuiau, acompaniate de goarnele de fildeş.

– Ce e, Nazeera?

– Nu le ştiu pe toate, răspunse Nazeera ţâfnoasă. De ce mă întrebi mereu pe mine?

– Pentru că tu ştii totul. Amber sări în sus ca să vadă peste capetele din mulţime. Priveşte! E flamura emirului Atalan. Să ne grăbim, altfel îl pierdem!

Alergă în faţă, iar Nazeera o luă la fugă pentru a ţine pasul cu ea. Amber se furişă printre picioarele oamenilor până când ajunse în rândul din faţă. Nazeera îşi croi drum în urma ei, ignorând protestele celor pe care îi împingea într-o parte.

– Uite-l că vine, scanda mulţimea. Slavă ţie, mărite emir al tribului Beja! Slavă învingătorului de la Khartoum şi asasinului paşei Gordon!

[1] Vezi Glosar (n. tr.)
[2] Vezi Glosar (n. tr.)

Cu purtătorul flamurii călărind în faţă şi patru dintre cei mai vrednici de încredere agagieri în flancuri, Osman Atalan se apropia pe armăsarul său mare şi negru, al-Buq. Când grupul lui trecu pe lângă ele, Nazeera şi Amber văzură un bărbat care alerga pe lângă scăriţa emirului. Purta o haină scurtă fără mâneci şi o pânză în jurul mijlocului. Pe cap avea un turban simplu, dar picioarele şi tălpile îi erau goale.

– Acela e un alb! exclamă Nazeera.

Oamenii din jurul lor râdeau şi aplaudau.

– E spionul păgân, aghiotantul paşei Gordon.

– El e cel căruia i se spunea cândva Abadan Riji, Cel Care Nu Se Întoarce Din Drum.

– E prizonierul emirului.

– Osman Atalan o să-l înveţe nişte trucuri noi. Nu o să înveţe doar să se întoarcă, ci şi să se întoarcă în cercuri mici.

Amber ţipă încântată:

– Nazeera! E căpitanul Ballantyne!

Chiar şi peste zgomotul mulţimii, Penrod o auzi pe Amber strigându-l pe nume. Întoarse capul şi se uită direct la ea. Amber îi făcu semne disperate, dar cavalcada îl purtă mai departe. Înainte să dispară, Amber văzu că avea o funie în jurul gâtului, iar celălalt capăt al acesteia era legat de scăriţa emirului.

– Unde îl duc? întrebă Amber cu îngrijorare. O să-l omoare?

– Nu! Nazeera o luă pe după umeri ca să o liniştească. E prea valoros pentru ei. Dar acum trebuie să ne întoarcem şi să-i spunem surorii tale ce-am văzut.

Se grăbiră înapoi în *zenana*, dar, când ajunseră acolo, aflară că Rebecca plecase.

Nazeera le întrebă imediat pe sclavele din casă.

– Unde e stăpâna voastră?

– Ali Wad a venit să o ia. A dus-o în încăperile Mahdiului.

– E prea devreme la ora asta pentru ca Mahdiul să înceapă să guste plăcerile bărbăţiei, protestă Nazeera.

– E bolnav. Ali Wad spune că e bolnav de moarte. E lovit de holeră. Ei ştiu că al-Jamal a salvat-o de boală pe sora ei mai mică, al-Zahra, precum şi pe mulţi alţii. Vrea să facă la fel şi cu Cel Sfânt.

Când vestea bolii Mahdiului se răspândi în *zenana*, urmă un val uriaş de vaiete, rugăciuni şi lamentări.

Când ajunseră la marginea deşertului, Osman îl struni uşor pe al-Buq, îndemnându-l în acelaşi timp în faţă cu genunchii. La acest semnal, armăsarul pornea la pas întreit, o mişcare lină şi curgătoare atât pentru cal, cât şi pentru călăreţ. Nu era un pas natural, iar calul trebuia antrenat ca să-l înveţe. Călăreţii care-l însoţeau pe emir îi urmară exemplul şi porniră într-un ritm mai rapid decât trapul, dar nu atât de rapid precum galopul mic.

La capătul frânghiei, Penrod era nevoit să întindă pasul ca să ţină ritmul cu ei. O luară spre sud, paralel cu fluviul, în timp ce căldura zilei începea să crească. Merseră până în satul Al Malaka, unde căpetenia şi bătrânii satului alergară să-l întâmpine pe emir, implorându-l să le ofere onoarea de a-l servi cu gustări. Dacă Osman ar fi fost cu adevărat la vânătoare, n-ar fi pierdut vremea cu asemenea desfătări, dar ştia că, dacă prizonierul lui nu se odihnea şi nu bea, avea să moară. Hainele îi erau ude de sudoare, iar picioarele, însângerate de înţepăturile spinilor şi tăieturile în piatră.

În timp ce stătea sub un copac în mijlocul satului şi discuta despre posibilitatea de a găsi vânat prin apropiere, Osman observă cu satisfacţie că al-Noor înţelesese adevăratul lui scop şi-l lăsase pe Penrod să stea jos şi să bea din

burdufurile cu apă. Când Osman se ridică într-un târziu şi le ordonă tuturor să încalece, Penrod părea să-şi fi recăpătat în mare parte puterea. Îşi scosese braţul stâng din bandaj, deşi nu era complet vindecat: acesta îl dezechilibra şi-i împiedica balansul umerilor în timp ce alerga.

Merseră mai departe şi se opriră o oră mai târziu; Osman scrută deşertul în faţă, căutând urme de gazele. Al-Noor îi dădu din nou lui Penrod să bea, apoi îl lăsă să stea pe vine, cu capul între genunchi, în timp ce-şi trăgea sufletul. Curând însă, Osman ordonă avansul. În orele care urmară, făcură un ocol mare printre dune, peste câmpiile cu pietriş şi peste culmile argiloase, oprindu-se din când în când pentru a bea apă din burdufuri.

Cu o oră înainte de apus, se întoarseră în Omdurman. Caii încetiniseră la pas şi Penrod mergea clătinându-se în urma lor, la capătul funiei. Picioarele i se înmuiaseră de mai multe ori şi îl târâseră prin ţărână. De fiecare dată, al-Noor întorcea calul până când reuşea să se ridice. Când intrară pe porţi şi descălecară în curte, Penrod se legăna ameţit, cu picioarele sfâşiate şi însângerate. Era complet epuizat şi avea nevoie de toată puterea ca să rămână drept.

– Mă dezamăgeşti, Abd, îi strigă Osman. Am aşteptat să găseşti turmele de gazele pentru noi, dar tu te-ai mulţumit să te tăvăleşti prin praf şi să cauţi cărăbuşi.

Ceilalţi vânători strigau încântaţi de glumă, iar al-Noor sugeră:

– Cărăbuş e un nume mai bun pentru el decât Abd.

– Atunci, aşa să fie, încuviinţă Osman. De azi înainte, o să-i spunem Jiz[1], sclavul care a devenit cărăbuş.

Când Osman se întoarse spre încăperile lui, un sclav se plecă în faţa lui.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

– Mărite emir, preaiubit al lui Allah şi al adevăratului său Profet, Divinul Mahdiu s-a îmbolnăvit grav. A trimis vorbă să mergi imediat la el.

Osman sări înapoi în şaua lui al-Buq şi ieşi în galop pe poarta complexului.

Temnicerii veniră după Penrod şi-l târâră în celulă. La fel ca şi înainte, îl legară de ţăruşul de fier. Înainte însă de a încuia uşa, unul dintre temniceri rânji spre el.

– Mai ai puterea să-l ataci pe marele emir?

– Nu, şopti Penrod. Dar probabil aş putea să-i sucesc gâtul uneia dintre găinile lui.

Îi arătă temnicerului mâinile, iar bărbatul trânti uşa în grabă şi o încuie.

Avea în celulă trei carafe mari cu apă în loc de cea obişnuită şi o masă care, în comparaţie cu cele oferite înainte, era un festin. În loc să fie aruncată pe podeaua goală, mâncarea îi fusese pusă într-un vas. Penrod era atât de epuizat, încât abia mai putea să mestece, dar ştia că, dacă voia să supravieţuiască, trebuia să mănânce. Primise o jumătate de but de miel prăjit, o bucată de brânză tare şi câteva smochine. În timp ce mesteca, se întreba cine îi trimisese toate acele bucate şi dacă Osman Atalan dăduse ordinul. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, ce joc făcea? A doua zi, îl lăsară să se odihnească, dar în ziua următoare temnicerii îl treziră înainte de răsărit.

– Sus, Abd Jiz! Emirul îşi prezintă scuzele. Nu poate să te însoţească azi la vânătoarea de gazele. Are treburi urgente în palatul Mahdiului. Însă al-Noor, renumitul agagier, te invită să mergi la vânătoare cu el.

Îi puseră funia de gât înainte să-i scoată lanţurile.

Picioarele lui Penrod erau atât de umflate şi de sfâşiate, încât era o agonie să stea ridicat. După câţiva kilometri însă, durerea se estompă şi continuă să alerge. Nu găsiră nicio

gazelă, deşi parcurseră mulţi kilometri prin deşert. Până să se întoarcă, avea unghiile de la trei dintre degetele de la picioare vinete şi crăpate.

Merseră la vânătoare din nou, zi după zi. Osman Atalan nu-i însoţea şi nici nu ucideau vreo gazelă, dar al-Noor îl alerga zdravăn. Unghiile de la degetele rănite îi căzură. De multe ori pe parcursul următoarelor săptămâni, Penrod crezu că rănile şi zgârieturile infectate de pe picioare aveau să ducă la cangrenă.

Până la luna nouă, care anunţa începutul Ramadanului, picioarele i se vindecaseră şi tălpile îi erau aspre şi bătătorite de parcă ar fi avut sandale. Doar cei mai ascuţiţi spini le mai puteau străpunge. Era slab ca un ogar: grăsimea i se topise, fiind înlocuită de muşchi elastici, ceea ce îi permitea să ţină pasul cu armăsarul lui al-Noor.

Penrod nu-l mai văzuse pe Osman Atalan după prima vânătoare de gazele sfârşită fără succes. În a treia zi a Ramadanului, se întoarseră în Omdurman de pe câmp cu Penrod alergând în forţă pe lângă scăriţa lui al-Noor. Arăta acum ca un arab din deşert: era zvelt şi bărbos, înnegrit de soare şi puternic.

Când ajunseră la marginea Oraşului Sfânt, al-Noor struni calul.

– Ceva nu e în regulă! spuse el. Ascultaţi!

Tobele băteau şi goarnele *ombeya* ţipau. Nu era imnul de luptă sau sunetul bucuriei – era un cântec funebru. Apoi auziră salvele de împuşcături şi al-Noor spuse:

– Sunt veşti proaste.

Un călăreţ galopă spre ei şi-l recunoscură pe unul dintre agagierii lui Osman Atalan.

– Vai nouă! strigă el. Tatăl nostru ne-a părăsit. E mort. O, vai nouă, tuturor!

– E emirul? strigă al-Noor la el. Osman Atalan a murit?

– Nu! E Cel Sfânt, Preaiubitul lui Dumnezeu, lumina existenţei noastre. Mahomed, Mahdiul, a fost luat dintre noi! Suntem copii fără tată.

Aşteptară săptămâni întregi lângă patul Mahdiului. Mai presus de toţi era califul Abdullahi. Apoi veneau Ashraf, fraţii Mahdiului, unchii şi verii lui, urmaţi de emirii triburilor Jaalin, Hadendoa, Beja şi altele. Mahdiul nu avea fii, aşadar, dacă murea, succesiunea era nesigură. Erau doar două femei în camera lui de bolnav, ambele acoperite de văluri şi stând într-un colţ îndepărtat ca să nu stinghereasc㠀. Prima era soţia dintâi, Aisha. A doua era concubina al-Jamal. Nu doar că era actuala lui favorită, dar se ştia şi că poseda abilităţi grozave de vindecare. Cele două femei aşteptară împreună sfârşitul parcursului lung şi nesigur al bolii.

Remediul abisinian al Rebeccăi păru foarte eficient în primele etape ale bolii. Amesteca praful cu apă fiartă, apoi, împreună cu Aisha, îl convingeau pe Mahdiu să bea cantităţi mari. La fel ca şi în cazul lui Amber, avea trupul deshidratat după eliminarea din intestine şi vărsăturile prelungite, dar împreună reuşiră să înlocuiască lichidul şi sărurile minerale pierdute. Trecură paisprezece zile până când pacientul începu drumul lung al recuperării. Rugăciunile de mulţumire se rosteau în fiecare oră în noua moschee de sub fereastra lui.

Când reuşi să se ridice în capul oaselor şi să mănânce mâncare solidă, oraşul răsună de bătăi de tobe şi de salve de împuşcături frenetice. A doua zi, Mahdiul se plânse din pricina înţepăturilor de insecte. La fel ca multe dintre clădirile din oraş, palatul era infestat de purici şi de păduchi, iar picioarele şi braţele lui erau pline de umflături roşii. Afumară camera, arzând crengi de terebint într-un coş cu jar. Cu toate acestea, Mahdiul se scărpina permanent şi, în curând, rănile se infectară din cauza fecalelor paraziţilor.

Temperatura corpului crescu şi începu să sufere de crize alternative de febră şi frisoane. Nu mai voia să mănânce, fiind chinuit de greaţă. Doctorii credeau că simptomele erau o complicaţie a holerei.

Apoi, în a şaisprezecea zi, iritaţia caracteristică febrei tifoide îi acoperi aproape tot corpul. Era deja atât de slăbit, încât se prăbuşi repede. Către sfârşit, le ceru celor două femei să-l ajute să se ridice şi, cu vocea nesigură, li se adresă persoanelor importante din jurul *angareb*-ului său.

– Profetul Mahomed, cel care stă la dreapta lui Allah, a venit la mine şi mi-a spus că Abdullahi trebuie să fie succesorul meu pe pământ. Abdullahi este din mine şi eu din el. Aşa cum m-aţi ascultat şi v-aţi purtat cu mine, aşa trebuie să-l ascultaţi şi să vă purtaţi cu el. Allah e mare şi nu există alt Dumnezeu în afară de Allah.

Se lăsă pe spate în pat şi rămase tăcut.

Cei din jurul patului aşteptară, dar tensiunea din camera aglomerată era mai apăsătoare decât căldura şi mirosul febrei şi al bolii. Cei din Ashraf îşi şopteau unul altuia şi-l priveau pe furiş pe califul Abdullahi. Credeau că legătura lor de sânge cu Mahdiul era mai presus de orice: cu siguranţă, dreptul de a ocupa locul liber al puterii le aparţinea unora dintre ei. Cu toate acestea, ştiau că şansa lor fusese slăbită de ultimul decret dat de Mahdiu şi de predica ţinută în noua moschee cu doar câteva săptămâni înainte de a se îmbolnăvi, când îşi apostrofase rudele pentru traiul luxos şi căutarea făţişă a bogăţiilor şi plăcerilor.

– Nu am creat Mahdiya pentru binele vostru. Trebuie să renunţaţi la obiceiurile voastre proaste. Întorceţi-vă la principiile virtuoase pe care vi le-am arătat şi care sunt pe placul lui Allah, spusese el, iar oamenii îşi aminteau cuvintele lui.

Deşi pretenţia membrilor din Ashraf la Mahdiya era slabă, dacă unul dintre emirii puternici din triburile de războinici se

declara de partea lor, Abdullahi avea să fie trimis pe terenul de execuţie din spatele moscheii ca să-l întâlnească pe Dumnezeu şi să-i urmeze Mahdiului pe câmpiile Paradisului.

Stând tăcută lângă Aisha în capătul camerei, Rebecca învăţase suficient de multe despre politica dervişilor încât să-şi dea seama de nuanţele şi curenţii care îi agitau pe oameni. Trăgându-şi faldurile vălului la o parte, o întrebă pe Aisha dacă putea să aducă un vas cu apă ca să spele faţa înfierbântată a Mahdiului.

– Lasă-l în pace, răspunse Aisha încetişor. E pe drum spre braţele lui Allah, care, mai bine decât putem noi, o să-l iubească şi o să-l preţuiască pentru vecie.

În cameră era atât de cald şi de înăbuşitor, încât Rebecca îşi mai lăsă puţin vălul desfăcut, profitând de mişcarea aerului prin ferestrele mici din cameră. Simţi o privire străină fixată asupra ei şi întoarse ochii în direcţia aceea. Emirul Osman Atalan din tribul Beja îi contempla fără ezitare faţa descoperită şi, cu toate că ochii lui negri erau neiertători, ştia că o privea ca pe o femeie, o femeie tânără şi frumoasă care, în curând, avea să rămână fără bărbat. Nu-şi putea lua ochii de la el: privirea îi era captată cu o forţă pe care nu o putea stăpâni, precum acul busolei fixat de un magnet.

Deşi Rebeccăi i se păru o veşnicie, după doar câteva clipe, Abdullahi se aplecă spre Osman Atalan şi-i vorbi atât de încet, încât abia îşi mişca buzele. Osman întoarse capul ca să asculte şi rupse vraja dintre el şi femeia tânără.

– Ce părere ai, nobile emir Atalan? şopti Abdullahi cu vocea joasă, pentru ca nimeni din cameră să nu poată trage cu urechea.

– Răsăritul e al meu, spuse Osman.

– Răsăritul e al tău, încuviinţă Abdullahi.

– Hadendoa, Jaalin şi Beja sunt vasalii mei.

– Sunt vasalii tăi, admise Abdullahi. Şi tu eşti al meu?

– Mai e o mică problemă.

Osman ezită încă o clipă, dar Abdullahi i-o luă înainte.

– Femeia cu părul galben?

Aşadar, văzuse privirile schimbate între Osman şi al-Jamal. Osman încuviinţă. La fel ca toţi ceilalţi, Abdullahi tânjea după exotica creatură cu părul auriu, ochii albaştri şi pielea de fildeş, dar pentru el nu merita preţul unui imperiu.

– E a ta, promise Abdullahi.

– Atunci, sunt vasalul lui Abdullahi, succesorul Mahdiului, şi o să fiu scutul de pe umărul lui şi sabia din mâna sa dreaptă.

Brusc, Mahdiul deschise ochii şi se uită în tavan, strigând: „O, Allah!" Apoi aerul îi ieşi din plămâni. Îi acoperiră faţa cu un cearşaf alb şi facţiunile opuse se confruntară pe deasupra cadavrului care se răcea.

Cei din Ashraf îşi expuseră părerea, bazându-se pe sângele lor sfânt. Însă poziţia lui Abdullahi era clară: el nu avea sângele, dar avea cuvântul şi binecuvântarea Mahdiului. Totul atârna încă în balanţă. Imperiul abia născut se clătina pe marginea războiului civil.

– Cine se declară de partea mea? întrebă califul Abdullahi.

Osman Atalan se ridică în picioare şi privi ferm spre feţele emirilor din triburile care îi datorau supunere dintotdeauna. Unul după altul, aceştia încuviinţară.

– Declar că susţin cuvântul şi dorinţa sfântului Mahdiu, fie ca Allah să-l preţuiască în veci! spuse Osman. Mă declar de partea marelui calif Abdullahi.

Toţi cei din cameră strigară un omagiu pentru noul conducător, marele calif al Sudanului, deşi vocile membrilor Ashraf erau scăzute şi lipsite de entuziasm.

Când Rebecca se întoarse în coliba din *zenana*, Amber o întâmpină extaziată. Fuseseră despărţite pe parcursul

săptămânilor lungi în care Mahdiul fusese bolnav. Niciodată până atunci nu stătuseră despărţite atâta vreme. Se întinseră amândouă pe un *angareb*, ţinându-se în braţe şi discutând. Nu aveau prea multe să-şi spună.

Rebecca îi descrise moartea Mahdiului şi ascensiunea lui Abdullahi.

– E foarte periculos pentru noi, draga mea. Mahdiul era aspru şi crud, dar am reuşit să îi dobândim bunăvoinţa. Rebecca nu explică în ce fel reuşiseră acest lucru, ci continuă: Acum el nu mai e şi suntem la mila acestui om rău.

– O să te vrea, spuse Amber. Crescuse mult de când ajunseseră în mâinile dervişilor şi înţelegea foarte multe – Rebecca era uimită. Eşti atât de frumoasă! Putem fi sigure că o să trimită după tine în următoarele zile.

– Taci, surioară! Să nu căutăm singure necazurile. Dacă asta ne aşteaptă, ne vor găsi destul de curând.

– Poate ne va salva căpitanul Ballantyne, zise Amber.

– Căpitanul Ballantyne e departe deja, râse Rebecca. Probabil e acasă, în Anglia, unde a fost şi în ultimele luni.

– Nu, nu e. E aici, în Omdurman. Eu şi Nazeera l-am văzut. Tot oraşul vorbeşte despre el. A fost capturat de omul acela rău, Osman Atalan. Îl ţin legat cu o funie şi-l pun să alerge pe lângă calul emirului ca un câine.

În lumina lămpii, ochii lui Amber sclipeau de lacrimi.

– E atât de crud! E un domn atât de bun...

Rebecca era şocată şi tulburată. Scurta ei relaţie cu Penrod părea acum un vis. Se întâmplaseră atât de multe de când o părăsise, încât amintirea lui se ştersese, iar sentimentele faţă de el fuseseră înăbuşite de ranchiună. Acum, totul se întorcea ca o avalanşă.

– O, aş vrea să nu fi venit la Omdurman! izbucni ea. Aş vrea să fi rămas departe şi să nu mai fiu nevoită să-l văd vreodată. Dacă e prizonierul dervişilor, aşa cum suntem

noi, nu poate face nimic ca să ne ajute. Nici nu vreau să mă gândesc la el.

Își petrecu aproape toată ziua actualizând jurnalul pe care îl moștenise de la tatăl ei. Descrise, cu scrisul ei mic și înghesuit, tot ce auzise lângă patul de moarte al Mahdiului, apoi propriile sentimente legate de vestea că Penrod Ballantyne se întorsese în viața ei.

Din când în când, scrisul îi era tulburat de strigătele mulțimii din moschee, care răzbăteau dincolo de zidul *zenanei*. Părea că întreaga populație a țării se adunase acolo. Rebecca o trimise pe Nazeera ca să afle ce se întâmpla. Amber vru să o însoțească, dar Rebecca îi interzise. Nu voia să o scape pe Amber din ochi în vremurile acelea periculoase și nesigure.

Nazeera se întoarse pe la jumătatea după-amiezii.

– Totul e bine. Mahdiul a fost îngropat, iar marele calif a declarat că a devenit sfânt și că mormântul lui e loc sacru. O moschee nouă și mare se va construi deasupra.

– Dar ce-i cu gălăgia aceea din moschee? vru să afle Rebecca. Așa a fost toată ziua.

– Noul mare calif a cerut ca tot poporul să spună Beia, jurământul de credință față de el. Emirii, șeicii și oamenii importanți au fost primii care au făcut-o. Chiar și cei din Ashraf au jurat. Sunt atât de mulți oameni de rând care se înghesuie să jure, încât moscheea dă pe dinafară. Jurământul se face cu câte cinci sute de oameni odată. Se spune că Abdullahi plânge ca o văduvă pentru Mahdiul său, dar populația tot se înghesuie în jurul lui. Pe toate străzile pe care am trecut, am auzit oamenii strigând laude pentru marele calif și promițând să i se supună așa cum a decretat Mahdiul. Se spune că depunerea jurământului o să dureze multe zile, chiar săptămâni, până când toți vor fi mulțumiți.

„Și când se va termina, marele calif va trimite după mine", își zise Rebecca, cu inima bătându-i cu putere de panică și spaimă.

Dar nu dură atât de mult. Două zile mai târziu, Ali Wad veni la coliba lor. Era însoţit de alţi şase bărbaţi, toţi străini pentru ea.

– Trebuie să împachetezi tot ce ai şi să mergi cu oamenii aceştia, îi spuse Ali Wad. Aşa porunceşte marele calif Abdullahi, care e lumina lumii, fie el veşnic pe placul lui Allah.

– Cine sunt oamenii aceştia? Rebecca se uită neliniştită la străini. Nu-i cunosc.

– Sunt agagierii măritului emir Osman Atalan. Nazeera şi al-Zahra vor merge cu tine.

– Dar unde ne duc?

– În harem. Acum, când sfântul Mahdiu a plecat dintre noi, el a devenit noul tău stăpân.

Era multă treabă de făcut. Marele calif Abdullahi era un om deştept. Înţelegea că moştenise un imperiu puternic şi unit, care fusese construit pe misticismul religios şi spiritual al Mahdiului şi pe necesitatea politică de a scăpa ţinutul de turci şi de păgâni. Acum, când Mahdiul nu mai era, liantul care îl ţinea la un loc era periculos de slăbit. Păgânii aveau să se adune în curând la graniţă, iar duşmanii aveau să sape ca termitele la temelia stâlpilor de susţinere ai puterii lui. Abdullahi nu era doar deştept, era şi nemilos.

Chemă la el toţi oamenii cu putere, la o mare adunare secretă. Aceştia aproape umpleau moscheea nouă. Mai întâi, le reaminti de jurământul pe care îl făcuseră cu doar câteva zile înainte. Apoi le citi proclamaţia pe care Mahdiul o dăduse în anul precedent, în care îşi exprimase clar încrederea în califul Abdullahi: „El e din mine şi eu sunt din el, scrisese Mahdiul cu propria mână. Purtaţi-vă cu el cu acelaşi respect pe care mi-l arătaţi mie. Credeţi în el aşa cum credeţi în mine. Bazaţi-vă pe ce spune şi nu-i puneţi la îndoială

faptele. Tot ce face este din ordinul şi cu permisiunea Profetului Mahomed. Dacă vreun om gândeşte sau spune ceva rău despre el, va fi distrus. I s-a acordat înţelepciune în toate privinţele. Dacă el condamnă un om la moarte, este pentru binele vostru, al tuturor".

După ce ascultară cu atenţie proclamaţia, Abdullahi le porunci emirilor şi celor din Ashraf să scrie mai multe scrisori, care fură trimise în cele mai îndepărtate colţuri ale imperiului prin călăreţi rapizi pe cai şi cămile, ca să încurajeze şi să liniştească populaţia. Anunţă numirea altor şase noi califi. De fapt, aceştia aveau să devină guvernatorii lui. Fraţii lui fură ridicaţi la acest rang, la fel ca şi Osman Atalan. Califul Osman primi o nouă flamură verde de război, ca să se potrivească cu negrul şi cu stacojiul, apoi i se acordă onoarea de a o aşeza la porţile palatului lui Abdullahi oricând venea în Omdurman. Toate triburile răsăritene fură aşezate sub flamura lui. Astfel, Osman comanda acum aproape treizeci de mii de luptători de elită.

Fu nevoie de câteva luni pentru ca toate acestea să se îndeplinească. Când totul fu pregătit, Abdullahi îl invită pe Osman Atalan să vâneze cu el şi merseră departe în deşert. În acele întinderi vaste şi pustii nu avea cine să tragă cu urechea la conversaţia lor, aşa că cei doi bărbaţi de seamă merseră cu un kilometru şi jumătate înaintea anturajului lor. Când rămaseră singuri, Abdullahi îi dezvălui lui Osman viziunea lui asupra viitorului.

– Mahdiya a fost concepută în război şi în flăcările *jihadului*. Pe timp de pace şi automulţumire, o să ruginească şi o să se dezintegreze ca o sabie nefolosită. Ca nişte copii răzgâiaţi, triburile se vor întoarce la vechile lor duşmănii, iar şeicii se vor certa între ei ca nişte femei geloase, îi spuse el lui Osman. În numele Domnului, noi nu ducem lipsă de duşmani adevăraţi. Păgânii şi necredincioşii ne înconjoară.

Se adună la graniţe ca roiurile de lăcuste. Aceşti duşmani vor asigura unitatea şi puterea imperiului nostru, întrucât ameninţarea lor e un motiv pentru ca *jihadul* să continue. Imperiul meu trebuie să se extindă mai departe, altfel se va prăbuşi în sine însuşi.

– Înţelepciunea ta mă uluieşte, mărite Abdullahi. Sunt ca un copil nevinovat pe lângă tine. Tu eşti tatăl meu şi al naţiunii.

Osman îl cunoştea bine: se hrănea cu linguşiri şi laude. Însă anvergura viziunii lui chiar îl impresionase. Îşi dădu seama că Abdullahi visa să creeze un imperiu care să rivalizeze cu Înalta Poartă a Imperiului Otoman din Constantinopol.

– Osman Atalan, dacă eşti un copil, iar Allah ştie că nu e aşa, eşti un copil războinic, zâmbi Abdullahi. Îl trimit pe Abdel Kerim cu *jihadia* lui spre nord, ca să-i atace pe egiptenii de la graniţă. Dacă iese învingător, toată ţara Egiptului, de la prima cataractă până în deltă, o să se ridice să sprijine *jihadul* nostru.

Osman tăcu, gândindu-se la această propunere extraordinară: Abdullahi supraestimase atracţia imperiului Mahdiya pentru poporul egiptean. Era adevărat că egiptenii erau în majoritate islamişti, dar aveau convingeri mult mai blânde decât dervişii. Mai era şi o vastă populaţie creştină coptă în Egipt, care avea să se opună Mahdiyei sudaneze cu fanatism. Mai presus de orice, erau englezii. Abia de curând obţinuseră puterea supremă în ţara aceea şi nu aveau să renunţe la ea fără o luptă aprigă. Osman cunoştea calitatea acestor albi: se luptase cu ei la Abu Klea, unde fuseseră doar o mână de oameni. Auzise că îşi consolidau armatele la nord. Navele lor de război erau ancorate în portul Alexandria. Nicio armată a marelui calif nu putea parcurge atâtea mii de kilometri ca să ajungă în deltă. Chiar dacă, cine ştie cum, ar fi reuşit s-o facă, cu siguranţă îi aştepta nimicirea. În timp ce

încerca să găsească vorbe diplomate ca s-o spună fără să stârnească mânia lui Abdullahi, văzu sticlirea vicleană din ochii acestuia.

Şi atunci îşi dădu seama că propunerea nu era ceea ce părea. În cele din urmă, înţelese totul: Abdullahi nu era pornit pe cucerirea şi ocuparea Egiptului, ci mai degrabă întindea o capcană în care să-şi prindă duşmanii. Membrii Ashraf erau ameninţarea directă pentru suveranitatea lui: Abdel Kerim era vărul Mahdiului şi unul dintre liderii din Ashraf. Avea sub comandă o armată mare, inclusiv un regiment de nubieni format din soldaţi superbi. Dacă Abdel Kerim dădea greş cu egiptenii, Abdullahi avea să-l acuze de trădare şi să-l execute sau, cel puţin, avea să-l lase fără rang şi să ia armata sub comanda lui.

– Ce plan de luptă inspirat, mărite calif!

Osman era cu adevărat impresionat. Îşi dădea seama acum că Abdullahi, prin viclenia şi cruzimea lui, era într-adevăr potrivit pentru a deveni unicul conducător al Sudanului.

– Cât despre tine, Osman Atalan, să ştii că am şi pentru tine o sarcină.

– Stăpâne, ştii bine că sunt câinele tău de vânătoare, răspunse Osman. E de ajuns să-mi dai poruncă.

– Atunci, copilul meu războinic, câinele meu credincios de vânătoare, trebuie să recâştigi pentru mine Ţinuturile Disputate.

Era vorba despre un teritoriu din jurul Gondarului, o porţiune uriaşă de pământ bine irigat şi fertil, ce se întindea de-a lungul izvoarelor râului Atbara până la Gallabat şi chiar pe versanţii muntelui Horrea. Împăraţii sudanezi şi abisinieni se luptaseră pentru acest premiu bogat timp de o sută de ani.

Osman se gândi la sarcina dată. Căută capcanele pe care le pregătea Abdullahi pentru el, aşa cum făcuse cu Abdel Kerim, dar nu găsi niciuna. Avea să fie o campanie dificilă şi

aspră, dar nu una imposibilă. Avea suficiente trupe cu care să o desfăşoare. Riscurile erau acceptabile. Ştia că era un general mai bun decât împăratul abisinian Yohannes. Nu avea să fie forţat să ducă o campanie în ţinuturile muntoase, unde avantajul îi revenea împăratului Yohannes. Premiul era enorm, iar teritoriul recâştigat avea să devină o parte din domeniul său. Ideea de a muta sediul cârmuirii sale la Gondar, după ce captura oraşul, era atrăgătoare. Gondar fusese capitala străveche a Abisiniei. Acolo avea să fie atât de izolat de Omdurman, încât putea să-şi stabilească practic autonomia în timp ce i se supunea doar de formă lui Abdullahi.

– Îmi faci o mare onoare, mărite stăpân! Accept însărcinarea. Înainte de luna nouă, o să plec din Omdurman şi o să merg pe fluviul Atbara în recunoaştere până la graniţă, apoi o să întocmesc un plan de luptă. Se gândi o clipă, apoi spuse mai departe: O să am nevoie de un pretext ca să călătoresc de-a lungul graniţei şi poate chiar să vizitez Gondarul. Dacă măritul Abdullahi ar întocmi o scrisoare de salut şi de urări de bine pentru împărat, pe care mi-ar ordona apoi să i-o duc guvernatorului abisinian din Gondar, aş inspecta în taină apărarea oraşului şi desfăşurarea trupelor inamice de-a lungul graniţei.

– Allah să fie cu tine, zise Abdullahi încet. Noi doi suntem fraţi gemeni, Osman Atalan. Gândim cu aceeaşi minte şi lovim cu aceeaşi sabie.

Cu o flotilă de bărci cu pânze, Osman Atalan şi anturajul său navigară în sus pe Bahr El Azrek, Nilul Albastru, până la orăşelul Aligail, aflat pe coasta fluviului. Aici, unul dintre principalii afluenţi se unea cu Nilul. Era vorba de râul Rahad, care însă nu era navigabil mai mult de câteva leghe în amonte. Osman debarcă agagierii, femeile şi sclavii, aproape trei sute de suflete în total. Caii veniseră cu bărcile din

Omdurman. La Aligail, trimise agagierii la optzeci de kilometri în toate direcţiile ca să ia cămile şi păstori de la şeicii locali. Odată alcătuită caravana, porniră spre est pe cursul râului Rahad. Caravana se înşira pe câţiva kilometri. Osman şi un grup restrâns de agagieri mergeau în faţa coloanei principale. Penrod alerga pe lângă calul lui cu funia de gât.

Peisajul devenea tot mai plăcut pe măsură ce se apropiau încet de munţi. Pe cursul râului se aflau câteva sate mici, destul de distanţate, iar pământurile dintre ele erau populate cu vânat sălbatic şi păsări. Dădură peste rinoceri şi girafe, bivoli, zebre şi antilope de toate felurile. Osman vâna în timp ce călătoreau. Unele zile erau rezervate doar pentru urmărirea unei specii de antilopă care îi atrăsese atenţia. Renunţând la armele de foc, el şi agagierii lui foloseau lancea din şa ca să doboare prada. Erau multe curse nebuneşti, iar Penrod putea ţine pasul doar apucându-se de chingile scăriţei lui Osman şi lăsându-se tras de al-Buq în plin galop, atingând uşor pământul cu picioarele doar din când în când. Era deja într-o condiţie fizică atât de bună, încât se bucura de vânătoare aproape la fel de mult ca agagierii. Era singurul lucru care făcea captivitatea suportabilă, fiindcă în timpul urmăririi se simţea liber şi viu din nou.

În cele mai multe nopţi, războinicii lui Osman dormeau sub cerul înstelat, oriunde ajungeau cu vânătoarea de peste zi. De obicei, erau cu mult înaintea coloanei principale. Cu toate acestea, după ce doborau un animal mare, de plidă o girafă sau un rinocer, îşi făceau tabăra lângă leş până când îi ajungeau din urmă cei din restul coloanei. Când venea din urmă şi caravana cu bagaje, cortul enorm din piele al lui Osman era înălţat în mijlocul unei *zareba* din tufe spinoase. Era de mărimea unei case mari, fiind plin de covoare persane şi de perne. Corturile mai mici, dar nu mai puţin luxoase, ale soţiilor şi concubinelor lui erau instalate în jur.

Spre deosebire de Mahdiu şi de Abdullahi, Osman se limitase la patru soţii, aşa cum scria în Coran. Şi numărul concubinelor era modest şi, cu toate că se mai schimba, nu depăşea douăzeci sau treizeci. În această expediţie, venise doar cu ultima soţie: aceasta nu-i dăruise încă un copil şi trebuia să o lase gravidă. De asemenea, se mulţumise cu şapte dintre cele mai atrăgătoare concubine. În acest grup restrâns se afla şi fata abia dobândită, al-Jamal. Până atunci, Osman fusese atât de ocupat cu treburi de stat şi cu politica, încât nu-i culesese şi nu-i gustase roadele. Dar nu se grăbea să o facă: anticiparea consumării actului îi sporea nespus plăcerea.

Penrod ştia că Rebecca făcea parte din expediţie. O văzuse urcând la bordul unei bărci cu pânze când se îmbarcaseră la Omdurman. Apoi o zărise şi de la distanţă de alte patru ori de când începuse călătoria lor. De fiecare dată, evitase să privească spre el, dar Amber, care era cu ea, îi făcuse semn cu mâna şi-i zâmbise ştrengăreşte. Desigur, nu aveau nicio ocazie de a schimba o vorbă: femeile lui Atalan erau păzite cu strictеţe, iar Penrod era legat toată ziua şi ferecat cu lanţuri la picioare în fiecare seară. Noaptea era închis într-o colibă păzită din *zareba* lui al-Noor şi a celorlalţi agagieri.

Deşi de obicei era epuizat când se aşeza pe pielea de oaie ce-i servea de saltea, avea ocazia să se gândească la Rebecca în nopţile lungi. Cândva se convinsese că o iubea, că era singurul motiv pentru care sfidase ordinele stricte ale lui sir Charles Wilson şi pentru care revenise la Khartoum după bătălia de la Abu Klea. De atunci, sentimentele lui faţă de ea deveniseră ambivalente. Bineînţeles, era compatrioata lui. Pe lângă asta, îşi sacrificase fecioria pentru el şi, din acest motiv, se simţea dator şi responsabil faţă de ea. Totuşi, virtutea ei, care o făcuse atât de atrăgătoare la început, era acum mânjită pentru totdeauna. Deşi nu o făcuse de bunăvoie, devenise târfa a cel puţin alţi doi bărbaţi. Codul lui strict de

onoare nu i-ar fi permis niciodată să se căsătorească cu femeia altui bărbat, mai ales dacă acel bărbat era dușmanul lui de moarte și dintr-o rasă străină.

Chiar dacă ar fi reușit să-și înăbușe aceste sentimente și să o ia de soție, ce-ar fi putut să iasă bun din asta? Când s-ar fi întors în Anglia, întreaga poveste a pângăririi ei de către dervișii nu avea să rămână o taină. Avea să fie marcată pe viață ca o femeie desfrânată. Nu le-o putea prezenta prietenilor și familiei lui. Ar fi fost ostracizați ca pereche. Regimentul nu i-ar fi aprobat niciodată alegerea ei ca soție. I s-ar fi refuzat avansarea și ar fi fost forțat să renunțe la funcție. Reputația și statutul lui aveau să fie distruse. Cu timpul, știa că avea să-i poarte pică și, mai târziu, chiar să o urască.

Ambițios din fire și cu un instinct de supraviețuire și autoconservare bine dezvoltat, știa ce avea de făcut. Mai întâi, trebuia să-și facă datoria și să o salveze. Apoi, oricât de dureros ar fi fost, trebuiau să se despartă și să se întoarcă în lumea din care ea avea să fie pentru totdeauna exclusă.

Ca să-și ducă planul la capăt și să le salveze pe Rebecca și pe sora ei mai mică, principala lui preocupare trebuia să fie propria libertate. Pentru asta, trebuia să câștige încrederea lui Osman Atalan și a agagierilor săi, să le alunge bănuielile cum că singurul scop al vieții lui nenorocite era să-l asasineze pe calif sau să scape din mâinile lor. Odată ce-i determina să îndulcească puțin condițiile prizonieratului său, știa că avea să găsească o ocazie.

Cu cât se apropiau mai mult de graniţa cu Abisinia, cu atât mai sălbatic şi mai impresionant devenea peisajul. Savanele magnifice făceau loc pădurilor cu copaci înalţi, întrerupte doar de luminişuri întinse cu iarbă verde. La douăzeci şi cinci de zile după lăsarea Nilului în urmă, dădură peste prima turmă de elefanţi. Mai aproape de oraşe şi de sate pe vremuri, aceste animale măreţe fuseseră urmărite fără milă de vânătorii de fildeş şi forţate să se retragă tot mai adânc în sălbăticie.

Elefanţii beau şi se scăldau într-un bazin al râului Rahad. Apa era adâncă şi întinsă, înconjurată de arbori ce vindecă febra. Auziră ţipetele şi plescăiturile lor de la mare distanţă şi o luară în direcţia vântului, ca să urce pe un deal nu prea înalt ce dădea spre bazin. De pe culme, aveau o privelişte grozavă către turmă. Aceasta era alcătuită din vreo cincizeci de femele cu pui, însoţite de trei masculi imaturi, cu colţii nedezvoltaţi.

Unul dintre tinerii războinici ai lui Osman Atalan nu omorâse încă un elefant în stilul clasic, mergând pe jos şi înarmat doar cu sabia. Osman îi descrise tehnica într-o disertaţie măiestrită.

Penrod îl asculta fascinat; auzise despre distracţia periculoasă cu care îşi câştigau agagierii titlul, dar nu o văzuse niciodată pe viu. Spre sfârşitul prelegerii, când Osman arătă locul exact de pe piciorul din spate al elefantului unde

trebuia aplicată lovitura de sabie ca să taie tendonul, lui Penrod i se păru că i se adresa şi lui, nu doar novicelui arab. Alungă ideea ca pe un gând trecător. Turma termină de băut şi se răspândi prin crângul apropiat. Osman îi lăsă să plece netulburaţi. Nu erau vrednici de oţelul lui. Le porunci agagierilor să încalece şi se întoarseră în tabără.

Trei zile mai târziu, găsiră alte urme de elefanţi. Agagierii descălecară ca să le studieze şi văzură că erau făcute de doi masculi. Urmele uriaşe erau proaspete. Agitaţi, începură să discute despre mărimea şi greutatea fildeşului masculului mai mare. Osman le ordonă să încalece din nou şi-i conduse într-un pas molcolm, astfel încât sunetul copitelor în galop să nu sperie prada şi să nu o facă să fugă.

– S-au adăpat la râu dis-de-dimineaţă, iar acum se întorc pe dealuri ca să se ascundă în desişurile de tufe spinoase, unde se simt în siguranţă, spuse Osman.

Când se apropiară de dealuri, văzură că pantele mai joase erau pline de tufişuri verzi cu spini reptilieni şi veninoşi, care contrastau cu nuanţa mai aprinsă şi mai proaspătă a pădurii de foioase aflate mai sus pe pantă. Găsiră masculul mare stând singur la marginea desişului.

– Cei doi masculi s-au separat şi fiecare a luat-o pe un alt drum. Asta o să facă vânătoarea mai uşoară pentru noi, zise Osman încet şi-i conduse mai departe.

Elefantul moţăia încetişor, fluturând din urechile uriaşe şi legănându-se încet de pe un picior pe altul. Era întors cu spatele spre ei şi avea capul plecat, astfel că tufele cu spini îi ajungeau până la buza de jos şi îi ascundeau colţii. Agagierii struniră caii ca să-i odihnească înainte de a începe vânătoarea. Briza le era favorabilă şi nu aveau motiv să se grăbească. Penrod se odihni alături de cai. Se aşeză pe vine şi bău din burduful pe care al-Noor îl dezlegă de la oblâncul şeii şi-l lăsă pe jos, lângă el.

Deodată, animalul scutură capul, iar urechile îi plesniră cu zgomot când își întinse trompa ca să culeagă niște flori de kittar. Când înălță capul, îndesându-și florile galbene pe gât, își arătă colții. Erau identici, lungi și groși.

Vânătorii se frământau și murmurau aprecieri.

– E un animal pe cinste!

– E un mascul onorabil!

Se uitară toți la Osman Atalan ca să vadă pe cine avea să aleagă pentru această onoare, fiecare dintre ei sperând să fie el însuși.

– Al-Noor, spuse Osman. Al-Noor își împinse calul în față cu nerăbdare, doar pentru a se pleoști din nou în șa când stăpânul său continuă: Scoate-i funia lui Abd Jiz.

Surprins, Penrod se ridică în picioare și al-Noor îi scoase funia din jurul gâtului.

– Este o onoare prea mare pentru un sclav păgân, șopti al-Noor cu invidie.

Osman îi ignoră protestul. Își scoase sabia și o întoarse, apoi i-o întinse lui Penrod.

– Ucide animalul pentru mine, ordonă el.

Penrod verifică echilibrul și greutatea sabiei, lovind în față, apoi din spate. O învârti în aer și o prinse cu mâna stângă, apoi tăie și împunse din nou. Se întoarse din nou spre Osman, care stătea călare pe al-Buq. Cu o expresie sumbră, ținea sabia în gardă într-o strânsoare cumplită. Lama era nemișcată și întinsă spre pieptul califului. Privirile li se încrucișară. Agagierii își îndemnară caii în față și apucară mânerul săbiilor.

Penrod duse încet sabia la buze și sărută latul armei.

– Este o armă bună, spuse el.

– Folosește-o cu înțelepciune, îl sfătui Osman cu voce joasă.

Penrod o luă în sus pe pantă, pășind cu ușurință către locul unde se afla elefantul. Picioarele lui goale nu scoteau

niciun sunet pe pământul pietros. Simţea briza răcorindu-i ceafa. Se folosi de direcţia acesteia ca să se apropie de spatele animalului. Era o creatură uriaşă: în dreptul umărului, avea de două ori înălţimea lui.

Penrod avea în minte fiecare cuvânt din sfaturile lui Osman în timp ce studia picioarele din spate ale elefantului. Putea distinge cu uşurinţă tendoanele sub pielea cenuşie şi zbârcită. Erau mai groase decât degetul său mare şi, când animalul se legăna încet, se încordau şi se relaxau. Îşi fixă privirea asupra lor şi încercă să se mişte repede. Pe neaşteptate, elefantul îndoi spatele şi îşi îndreptă cele două picioare din spate. Din sacul de piele întinsă dintre picioarele din spate, penisul coborî până aproape atinse pământul. Era mai lung decât braţele întinse ale lui Penrod şi era gros cât antebraţul lui. Animalul începu să urineze, un şuvoi galben şi dens care săpă un mic şanţ în pământul tare. Mirosul era înţepător şi puternic în căldura amiezii.

Penrod se apropie la trei metri de picioarele elefantului şi rămase cu sabia ridicată. Apoi fugi în faţă şi lovi cu sabia, ţintind la două palme deasupra călcâiului drept al elefantului. Tăie până la os şi, cu un pocnet, tendonul se rupse. Cu aceeaşi mişcare, Penrod păşi spre celălalt picior, apoi întoarse sabia şi lovi din nou. Văzu retragerea tendonului tăiat pe sub pielea groasă şi sări înapoi. Animalul schilodit ţipă şi căzu greoi pe spate în şezut, cu ambele picioare paralizate.

În spatele lui, Penrod îi auzi pe agagieri aclamând. Văzu jeturile de sânge ţâşnind din rănile gemene, amplificate de încercările elefantului de a se ridica din nou. Nu avea să mai treacă mult timp. Animalul îl văzu şi clătină din cap pentru a se întoarce cu faţa spre el. Încercă să se târască în faţă, dar mişcările îi erau stângace şi ineficiente. Penrod se retrase din faţa lui, privindu-l până când fu sigur că animalul era rănit de moarte, apoi se întoarse şi merse fără grabă spre călăreţii care priveau.

Era la jumătatea drumului când un alt elefant țipă din dreapta lui. Sunetul fu atât de neașteptat, încât se răsuci să-l înfrunte. În tot acest timp, masculul mai tânăr fusese în apropiere, adormit în picioare. Tufele de kittar îl ascunseseră, dar, auzind strigătele și zbaterile tovarășului său, ieșise din desișul dens în plin atac, căutând cu atenție o țintă pentru spaima și furia lui. Îl văzu pe Penrod imediat și se întoarse spre el, dându-și pe spate vârfurile urechilor și încolăcindu-și trompa la piept într-o atitudine amenințătoare. Trâmbiță cu putere și, când porni la atac, pământul se cutremură sub greutatea lui.

Penrod privi în jur, căutând rapid o cale de scăpare. Nu avea sens să alerge spre grupul de călăreți. Nu-l puteau ajuta și aveau să fugă în galop înainte să ajungă la ei. Nu avea sens nici să urce într-unul dintre copacii înalți care creșteau prin apropiere. Stând pe picioarele din spate, elefantul putea să ajungă la crengile de sus și să-l tragă spre el sau să doboare tot copacul aproape fără efort. Se gândi la râpa pe care o traversaseră ceva mai în spate. Era atât de îngustă și de adâncă, încât putea să coboare în ea fără ca elefantul să-l poată ajunge. Se răsuci și fugi. Auzea strigătele batjocoritoare ale agagierilor.

– Fugi, cărăbușule! Întinde aripile și zboară!

– Roagă-te la Dumnezeul tău creștin, păgânule!

– Privește, câmpia Paradisului se întinde în fața ta!

Auzea elefantul trecând prin tufișuri în urma lui. Apoi văzu deschizătura râpei la o sută de pași în față. Fugi cât putea de repede, iar picioarele călite îl mânau atât de iute, încât elefantul nu îl putea ajunge din urmă. Dar știa în adâncul inimii că în final avea să-l prindă.

Și atunci auzi tropotul de copite din spate. Nu se putu abține să nu se uite în urmă. Animalul se înălța deasupra lui ca o stâncă neagră, desfăcând deja trompa ca să-l doboare.

Lovitura avea să-i zdrobească oasele. După ce ar fi ajuns la pământ, elefantul ar fi îngenuncheat deasupra lui, zdrobindu-l de pământul tare până când i-ar fi rupt fiecare os din trup; apoi ar fi străpuns cu colţii lungi de fildeş tot ce mai rămânea din trupul lui.

Îşi întoarse capul şi privi în faţă. Sunetul de copite se amplifica. Fără să slăbească pasul, Penrod se pregăti pentru lovitura distrugătoare care avea să vină dintr-o clipă în alta. Apoi copitele ajunseră în dreptul lui şi văzu mişcarea cu coada ochiului. Zări silueta neagră a lui al-Buq, care îl depăşea. Osman se aplecă în faţă peste greabăn, lovind cu hăţurile. Îşi scosese piciorul din scăriţa de pe partea lui Penrod şi fierul gol se izbea de abdomenul lui al-Buq.

– Urcă, Abd Jiz! îl invită Osman. Încă n-am terminat cu tine.

Cu mâna dreaptă, Penrod înhăţă scăriţa şi o răsuci pe încheietură. Fu smuls de îndată de jos şi se lăsă purtat departe de armăsarul în fugă. Atârnând de capătul de piele, privi în spate. Animalul încă alerga după ei, dar pierdea teren faţă de cal. În cele din urmă, abandonă urmărirea şi, încă ţipând furios, se întoarse într-o parte în tufele de kittar. În timp ce alerga, smulgea crengile copacilor din cale de frustrare şi le arunca în aer. Apoi dispăru dincolo de culmea dealului.

Osman îl opri pe al-Buq şi Penrod dădu drumul chingii de la scăriţă. Încă ţinea mânerul sabiei în mâna stângă. Osman îşi trecu piciorul stâng peste gâtul calului şi se lăsă în jos, aterizând ca o pisică în faţa lui. Ceilalţi agagieri erau împrăştiaţi şi, pentru o clipă, rămaseră singuri. Osman întinse mâna dreaptă.

– Nu mai ai nevoie de sabia aceea, zise el încet.

Penrod se uită la sabie.

– Mă îndurerează să renunţ la ea.

Întoarse arma şi-i puse mânerul în palma dreaptă.

– În numele Domnului, eşti un om curajos şi unul şi mai înţelept, zise Osman, apoi scoase de la spate mâna stângă. Ţinea un pistol cu cocoşul ridicat. Aşeză degetul mare pe cocoş şi-l lăsă să cadă pe jumătate exact când al-Noor se apropia călare.

Al-Noor sări din şa şi-l îmbrăţişă din senin pe Penrod.

– Două lovituri curate, îl aplaudă el. Niciun om n-ar fi putut să o facă mai bine.

Nu aveau timp să aştepte până când colţii se eliberau prin descompunere, aşa că îi tăiară. Dură până a doua zi la prânz să scoată nervii lungi şi conici din cavitatea de la baza fiecăruia. Era o muncă grea: o alunecare a sabiei şi fildeşul ar fi fost vătămat, ceea ce îi scădea drastic valoarea.

Încărcară colţii pe cai de povară şi, când intrară în tabăra principală, toboşarii bătură cu putere, iar goarnele sunară. Femeile, inclusiv soţia califului şi concubinele lui, ieşiră să privească. Bărbaţii trăgeau cu puştile în aer, apoi se înghesuiau în jurul cailor ca să se minuneze de mărimea colţilor.

– Trebuie să fi fost tatăl şi bunicul multor elefanţi grozavi, îşi spuneau unul altuia. Apoi îl întrebară pe Osman Atalan: Spune-ne, te implorăm, slăvite calif, ce vânător a doborât asemenea fiară măreaţă?

– Cel care era cunoscut cândva ca Abd Jiz, dar care acum a devenit agagierul Abadan Riji.

Din clipa aceea, nimeni nu-i mai spuse lui Penrod „Abd Jiz". Numele jignitor se pierdu şi fu uitat.

– Porunceşte-ne, suverane! Ce trebuie să facem cu aceşti colţi?

– O să păstrez unul în cort, ca să-mi amintească de distracţia de azi. Celălalt îi aparţine agagierului care l-a răpus.

A doua zi de dimineaţă, când Osman Atalan ieşi din cort, îi salută pe agagierii care îl aşteptau şi discutară treburile obişnuite ale zilei, ruta pe care intenţiona să o urmeze şi scopul

drumului din ziua aceea. Penrod stătea pe vine în preajma cailor, fără să se amestece în discuţie. Osman îi strigă:

– Hainele tale strică reputaţia tovarăşilor tăi.

Penrod se ridică uimit şi se uită la haina lui. Deşi o spălase de câte ori avusese ocazia, era pătată şi uzată. Nu avea ac şi aţă cu care să o peticească, iar pânza era sfâşiată de crengi şi de spini.

– M-am obişnuit cu uniforma asta. Mi se potriveşte destul de bine, mărite Atalan.

– Mie nu mi se pare deloc potrivită, zise Osman bătând din palme. Un sclav de casă veni în fugă, având în braţe un veşmânt împăturit. Dă-i-l lui Abadan Riji, îi ordonă Osman, iar omul îngenunche în faţa lui Penrod şi-i întinse legătura.

Penrod o luă din mâna lui şi o întinse: văzu o *jibba* curată şi nepurtată, alături de o pereche de sandale din piele tăbăcită de cămilă.

– Îmbracă-le, îi spuse Osman.

Penrod observă de îndată că *jibba* era simplă, nedecorată cu peticele tradiţionale multicolore cu o semnificaţie politică şi religioasă atât de puternică. Nu şi-ar fi pus *jibba* dacă ar fi fost o uniformă dervişă. Îşi scoase zdrenţele şi o trase pe cap. I se potrivea extrem de bine, la fel şi sandalele. Cineva îi citise cu viclenie măsura.

– Asta îmi este mult mai pe plac, spuse Osman, urcându-se lejer în şaua lui al-Buq. Penrod se duse la locul lui obişnuit de lângă scăriţă, dar Osman clătină din cap. Un agagier e călăreţ.

Bătu din nou din palme şi un rândaş aduse un cal înşeuat din spatele cortului. Era un dereş voinic pe care Penrod îl remarcase în herghelia de cai de rezervă.

– Încalecă! ordonă Osman, iar Penrod urcă în şa, apoi urmă grupul de călăreţi în pădure.

Era conştient de rangul său inferior în grup, aşa că rămase mult în spate.

Pe parcursul primilor kilometri, studie cu atenţie calul: avea un pas confortabil şi nu părea să aibă năravuri. Nu avea să fie foarte rapid. Nu putea să-i întreacă în viteză pe caii celorlalţi agagieri. Dacă Penrod încerca vreodată să scape, aveau să-l ajungă repede din urmă.

Nu era nici vreo mare frumuseţe, dar era un cal solid, cu un temperament bun, decise el. Era plăcut să aibă din nou un cal al lui. Merseră spre munţii albaştri şi graniţa cu Abisinia. Se îndreptau direct spre Gallabat, ultima fortăreaţă dervişă aflată înainte de graniţă. Deşi munţii păreau aproape, mai aveau de mers încă zece zile călare. Treptat, lăsară sălbăticia în urmă. Nu mai găsiră urme de elefanţi sau de alte animale mari de vânat. În curând, trecură prin câmpuri de sorg şi alte culturi, precum şi prin multe sătucuri sudaneze. Apoi începură să urce printre coline spre masivul central.

Când descălecau ca să recite rugăciunile de prânz, Osman Atalan îi lăsa mereu pe ceilalţi şi îşi întindea covoraşul într-un loc umbrit care dădea spre următoarea vale înverzită. După ce se ruga, mânca de obicei singur. Dar într-o zi îl chemă pe Penrod şi-l invită să stea cu faţa la el pe covorul persan.

– Mănâncă împreună cu mine, spuse el.

Al-Noor puse între ei un vas cu turte nedospite de sorg şi *asida*, precum şi un vas cu carne rece şi afumată de antilopă. Tăiase în grabă gâturile animalelor înainte să moară din cauza rănilor de lance care le doborâseră, aşadar carnea era *halal*. Alături era şi un vas mai mic cu sare mare. Osman îi mulţumi lui Allah şi-i ceru binecuvântarea pentru mâncare. Apoi alese o bucată de carne afumată şi, cu mâna dreaptă, o înmuie în sare. Se aplecă în faţă şi i-o duse lui Penrod la buze.

Penrod ezită. Era pus în faţa unei decizii cruciale. Dacă accepta pâinea şi sarea din mâna lui Osman, însemna că între ei avea loc un pact. În tradiţia triburilor, era echivalentul unei promisiuni solemne. Dacă ar fi încercat după aceea să fugă

sau dacă ar fi comis vreun act de război sau vreo agresiune împotriva lui Osman, avea să-şi încalce cuvântul de onoare.

Luă rapid o decizie. „Sunt creştin, nu musulman. În afară de asta, eu nu sunt Beja. Pentru mine, nu e un jurământ care să mă oblige." Acceptă oferta, mestecând şi înghiţind, apoi alese o bucată de vânat, o tăvăli în sare şi i-o întinse lui Osman. Califul mâncă şi dădu din cap în semn de mulţumire.

Savurară masa, conversând despre treburile care îi preocupau pe amândoi: războiul, vânătoarea şi goana după arme. La început, discuţia fu oarecum generală, devenind mai specifică atunci când Osman îl întrebă cum îşi antrenau englezii soldaţii şi ce calităţi căutau comandanţii la ofiţerii lor.

– La fel ca şi voi, suntem un popor războinic. Mulţi dintre regii noştri au fost războinici, explică Penrod.

– Asta am auzit, zise Osman. Am şi văzut cu ochii mei cum luptă poporul tău. Unde învaţă aceste lucruri?

– Există un popor al francezilor, un fel de trib învecinat. Ne luptăm cu ei câteodată. Întotdeauna sunt probleme care trebuie controlate în câte o parte a imperiului. În vremurile de pace, avem colegii, înfiinţate cu multe generaţii în urmă, care îi instruiesc pe ofiţerii de linie şi pe cei din statul-major. Două sunt celebre: Academia Militară Regală de la Woolwich şi Colegiul Militar Regal de la Camberley.

– Şi noi avem o şcoală pentru războinicii noştri, încuviinţă Osman. Îi spunem deşert.

Penrod râse, apoi consimţi.

– Câmpul de luptă e cea mai bună şcoală de instruire, dar noi am descoperit că şi studiul academic al artei războiului este nepreţuit. Vezi tu, cei mai mulţi dintre marii noştri generali din toate timpurile, de la Alexandru la Wellington, au scris despre campaniile lor. Ne pot instrui în multe privinţe.

Când porniră spre est, Osman îl chemă pe Penrod să meargă lângă el şi continuară discuţia cu înflăcărare. Uneori,

se încingeau. Când Penrod îi descrise cum nu reuşise Bonaparte să spargă careul britanic la Waterloo, Osman îl luă puţin în râs.

– Noi, arabii, nu am studiat la niciun colegiu, dar, spre deosebire de francezul acesta, v-am spart careul la Abu Klea.

Penrod muşcă momeala, aşa cum intenţionase Osman.

– Nu ne-aţi spart niciodată. Aţi pătruns în unele locuri, dar careul a ţinut şi s-a refăcut, apoi a devenit o capcană pentru emirul vostru al-Salida, pentru fiii lui şi pentru câteva mii dintre oamenii săi.

Se contraziceau cu libertatea fraţilor de sânge, dar când ridicau vocea, agagierii se uitau neliniştiţi unii la alţii şi se apropiau, pentru a fi gata să intervină dacă Osman era ameninţat. Califul le făcea semn să se retragă. Apoi opri calul pe marginea altei culmi ce se înşiruia spre munţi.

– În faţa noastră se află ţinutul abisinienilor, duşmanii noştri de multe secole. Dacă tu ai fi generalul meu şi ţi-aş cere să ocupi teritoriul de până la Gondar, apoi să-l păstrezi în ciuda mâniei împăratului Yohannes, spune-mi cum ai îndeplini tu, cu studiile tale, această sarcină.

Era genul de problemă pe care Penrod o studiase la colegiul pentru ofiţeri de stat-major. Răspunse entuziasmat provocării:

– Câţi oameni îmi dai?

– Douăzeci şi cinci de mii, răspunse Osman.

– Câţi oameni are împăratul ca să mă înfrunte?

– Poate zece mii la Gondar, dar alte trei sute de mii dincolo de munţi, la Aksum, în ţinuturile muntoase.

– Vor fi nevoiţi să coboare prin trecători înalte ca să mă atragă în luptă, nu-i aşa? Atunci trebuie să înconjor Gondar repede şi, odată ce oraşul e încercuit, nu o să mă opresc să-l constrâng, ci o să merg întins mai departe, ca să închid gurile trecătorilor înainte ca întăririle să iasă în câmp deschis.

Discutară în detaliu problema, gândindu-se la fiecare reacţie posibilă la atac. Discuţia continuă neîntrerupt pe parcursul marşului spre Gallabat. Abia când dădură cu ochii de oraş înţelese Penrod că nu avuseseră o dezbatere pur academică şi că această călătorie era un preludiu la invazia dervişă în regatul Abisiniei. Osman făcea apel la pregătirea lui de consilier militar.

„Aşadar, *jihadul* Mahdiului nu s-a terminat la Khartoum, realiză Penrod. Abdullahi ştie că trebuie să lupte, altfel va lâncezi şi va pieri." Pe urmă, se gândi la cât rău făcuse fără să-şi dea seama oferindu-i lui Osman încurajări şi sfaturi de expert.

„Chiar dacă dervişii triumfă aici, la Gondar, Abdullahi nu va fi mulţumit. Îşi va întoarce privirea spre Eritreea şi nu se va opri acolo. Nu se poate opri. Nu se va opri niciodată până când nu e forţat să o facă. Asta nu se va întâmplă până când Abdullahi nu va stârni mânia lumii civilizate, decise el. În felul meu mărunt, s-ar putea să fi făcut ceva ca să îndeplinesc acest lucru. Zâmbi cu răceală. Ne aşteaptă zile palpitante."

Guvernatorul derviş din Gallabat era aproape copleşit de onoarea de a-l primi pe măritul calif Osman Atalan ca oaspete în oraşul său. Eliberă de îndată propriul palat din cărămizi de lut şi-l puse la dispoziţia oaspeţilor. El se mută într-o clădire mult mai mică şi mai umilă de la marginea oraşului.

Osman decise să se odihnească la Gallabat până când înceta sezonul musonului, ceea ce făcea parcurgerea terenului deluros din jurul Gondarului aproape imposibilă. Asta însemna o întârziere de câteva luni, dar erau multe probleme care să-l ţină ocupat. Voia să afle toate informaţiile care ar fi putut fi semnificative în timpul campaniei ce urma. Le trimise vorbă călăuzelor locale care merseseră cu caravane în sus, spre Gondar, prin trecătorile înalte, şi acelor

şeici războinici care atacaseră teritoriile etiopiene pentru vite şi sclavi, chemându-i la el în Gallabat. Aceştia se grăbiră să-i asculte ordinul. Îi interogă pe îndelete şi scrise tot ce îi spuneau ei. Informaţiile aveau să alcătuiască cea mai mare parte a raportului pentru marele calif Abdullahi când revenea la Omdurman.

Apoi Osman îşi aminti că Mahdiul se folosise de concubina albă, al-Jamal, ca scrib şi scriitoare de misive. Cunoştea multe limbi străine. Îi porunci, aşadar, să fie prezentă la aceste interogatorii, ca să noteze datele ce-i erau dezvăluite de martori. Nu prea o văzuse pe al-Jamal de la începutul expediţiei, pentru că avea obligaţii conjugale în altă parte. Dar Osman abia se instalase în palatul guvernatorului când sclavele mai vârstnice din harem veniră să-l anunţe că soţia lui cea mai tânără răspunsese în sfârşit la atenţiile lui repetate şi că nu-i mai venise menstruaţia. Îl informară deci că nu mai fluturase flamura roşie în ultimele două luni.

Osman era mulţumit. A patra lui soţie era nepoata marelui calif Abdullahi şi, prin urmare, sarcina avea o mare importanţă politică. Numele ei era Zamatta. Deşi avea o faţă drăguţă, îi plăcea mâncarea şi avea coapse groase, un abdomen ca o budincă şi sânii moi ca ugerele de vacă. În această perioadă a vieţii sale, Osman Atalan aştepta mai mult de la favoritele lui decât un râs melodios şi dorinţa de a sta pe spate şi de a desface picioarele. Făcuse ce trebuia făcut, iar acum nu mai simţea nicio dorinţă de a-şi petrece timpul în compania nătângei Zamatta.

În primele zile de interogatorii, al-Jamal ocupase în sala de audienţe o poziţie discretă în spatele daisului guvernatorului. În a treia zi, Osman îi porunci să se mute pe un loc mai de jos în faţa daisului. Aici, se aşeză cu picioarele încrucişate şi cu tăbliţa de scris în poală, direct în raza lui vizuală. Îi plăceau mişcările rapide ale mâinilor ei subţiri şi palide şi

textura obrazului când se întorcea spre el în timp ce scria. Așa cum se cuvenea, nu ridica niciodată ochii de la pergament și nu-l privea în față. O dată sau de două ori, în timp ce o privea, un zâmbet misterios îi apăru pe buze și asta îl intrigă. Rareori în viața lui își bătuse capul cu ce gândeau femeile lui, dar aceasta părea diferită.

– Citește-mi ce ai scris, ordonă el.

Ea își ridică spre el ochii stranii, de un albastru-deschis, iar lui i se tăie răsuflarea. Îi recită mărturiile, fără să fie nevoită să citească. După ce termină, se aplecă spre el și își coborî glasul astfel încât să o audă numai el.

– Nu-l crede, mărite stăpân, spuse ea. O să-ți ofere prea puțin pentru liniștea ta.

Erau primele cuvinte pe care i le adresase vreodată.

Expresia lui Osman rămase impasibilă, dar se gândi rapid la asta. Dăduse de știre că făcea aceste cercetări ca să faciliteze negoțul cu abisinienii și că plănuia o vizită de stat la Gondar. Oare femeia asta îi ghicise adevăratele intenții sau fusese informată? Ce motive avea pentru avertismentul pe care i-l dăduse? Își continuă întrebările, studiindu-l acum cu mai multă atenție pe cel din fața lui.

Era un stăpân de caravană vârstnic, prosper dacă ar fi fost să judece după materialul veșmintelor lui, inteligent dacă s-ar fi ghidat după profunzimea cunoștințelor lui. În toate celelalte privințe însă, nu ieșea cu nimic în evidență. Spusese că făcea parte din tribul Hadendoa. Însă nu purta *jibba* peticită și avea ceva străin în accent și în felul de a vorbi. Osman se gândi să-i conteste identitatea, dar renunță apoi la idee, căutând alte semne pe care al-Jamal le-ar fi putut observa. Bărbatul se aplecă în față ca să ia ceașca mică de alamă cu cafea de pe tava din fața lui, iar deschizătura de la gât a robei se lărgi, dezvăluind o sclipire de argint. Era doar o întrezărire, dar Osman recunoscu crucea creștină coptă, bogat împodobită, ce atârna de un lanț la gâtul lui.

„E abisinian, își dădu seama Osman. Dar de ce s-ar ascunde? Ne spionează și ei la fel cum îi spionăm și noi?" Îi zâmbi celuilalt.

– Ceea ce mi-ai spus este foarte valoros. Pentru asta, îți mulțumesc. Când începi următoarea călătorie?

– Mărite calif, peste trei zile o să plec cu două sute de cămile încărcate cu sare din salinele de la al-Glosh.

– Care e destinația?

– Merg spre orașul nou Addis Abeba, între dealuri, unde sper să schimb sarea pe lingouri de cupru.

– Mergi cu Domnul, bunule negustător!

– Rămâi cu Domnul, mărite Atalan, și fie ca îngerii să-ți vegheze somnul!

După ce proprietarul caravanei ieși din sala de audiențe, Osman îi făcu semn lui al-Noor să se apropie. Când agagierul îngenunche lângă el, îi șopti:

– Negustorul e spion. Omoară-l! Fă-o în taină și cu viclenie. Nimeni nu trebuie să afle cine a dat lovitura.

– Se va face după cum poruncești.

Personalul ieși din sală și fiecare făcu o plecăciune în fața califului în timp ce trecea. Dar când al-Jamal se ridică să-i urmeze, Osman spuse scurt:

– Stai lângă mine. O să vorbim o vreme.

Rebecca putea deja să joace rolul de concubină. Mahdiul o învățase cum să-i facă pe plac unui stăpân arab. Lingușirea era modul cel mai sigur prin care putea să reușească. Se mira întotdeauna de felul în care acceptau până și cea mai extravagantă hiperbolă ca pe ceva ce li se cuvenea. În timp ce rostea asemenea prostii, putea să se ascundă și să-și păstreze sentimentele adevărate pentru ea. Se așeză după cum i se poruncise și, cu fața acoperită de văl, așteptă ca el să vorbească.

– Scoate-ți vălul, îi spuse el. Vreau să-ți văd fața în timp ce vorbim.

Ea se supuse. Osman îi studie trăsăturile în tăcere o vreme, apoi întrebă:

– De ce zâmbeşti?

– Pentru că, stăpâne, sunt fericită să mă aflu în prezenţa ta. Îmi face mare plăcere să te slujesc.

– Toate femeile din ţara ta sunt ca tine?

– Vorbim aceeaşi limbă, dar niciuna nu e precum celelalte. Mărite calif, sunt sigură că aşa sunt şi femeile voastre.

– Femeile noastre sunt toate la fel. Scopul existenţei lor este să-şi mulţumească bărbaţii.

– Atunci, sunt norocoase, mărite Atalan, mai ales cele care au onoarea de a-ţi aparţine.

– Cum ai învăţat să scrii şi să citeşti?

– Stăpâne, am fost învăţată s-o fac de la o vârstă fragedă.

– Tatăl tău nu ţi-a interzis asta?

– Nu, dulce stăpân, el m-a încurajat.

Osman clătină din cap dezaprobator.

– Dar soţiile lui? Le permitea să se desfete cu o practică atât de periculoasă?

– Tatăl meu a avut o singură soţie, care a fost mama mea. Când a murit, el nu s-a mai recăsătorit.

– Câte concubine?

– Niciuna, slăvite calif.

– Atunci, trebuie să fi fost foarte sărac şi cu un statut inferior în lumea asta.

– Tatăl meu era reprezentantul reginei noastre şi a fost foarte preţuit de ea. Am o scrisoare de la Maiestatea Sa care spune acest lucru.

– Dacă regina l-ar fi îndrăgit cu adevărat, ar fi trebuit să-i trimită douăsprezece soţii care s-o înlocuiască pe cea veche.

Osman era fascinat de răspunsurile ei, fiecare conducându-l la o altă întrebare. I se părea dificil să-şi imagineze un ţinut în care ploua aproape în fiecare zi şi unde era atât de

frig, încât picăturile de ploaie se prefăceau în sare albă înainte de a atinge pământul.

– Ce beau oamenii? De ce nu mor de sete dacă apa se transformă în *sare*?

– Stăpâne, nu după mult timp, zăpada se transformă din nou în apă.

Osman se uită spre ferestrele în formă de arcadă.

– Soarele a apus. Trebuie să mă urmezi în încăperile mele. Vreau să aflu mai multe despre aceste minuni.

Rebecca începu să tremure. De când fusese dusă în *zenana* lui, reuşise să evite confruntarea aceasta. Zâmbi cu drăgălăşenie şi-şi acoperi gura cu mâna, aşa cum le văzuse făcând pe celelalte femei când erau copleşite de sfială.

– Din nou îmi umpli inima de bucurie, nobile stăpân. Să fiu cu tine este singurul lucru din viaţa asta care-mi face plăcere.

Bucătarii aduseră masa de seară în camerele lui, în timp ce Osman se ruga singur pe terasă, de unde avea o privelişte impresionantă a munţilor. De îndată ce termină ritualul complicat, le permise bucătarilor să plece şi-i porunci Rebeccăi să-i servească mâncarea, dar nu se arătă prea interesat de masă. Luă câteva guri, apoi îi spuse să stea la picioarele lui şi să mănânce din ce rămăsese.

Continuă să-i adreseze întrebări şi ascultă cu atenţie răspunsurile ei, abia dându-i ocazia să înghită înainte de a-i pune întrebarea următoare. Cu puţin timp înainte de primele ore ale dimineţii, ea se lăsă pe o parte pe perne şi căzu într-un somn adânc, răpusă de oboseală. Când se trezi, se iviseră zorii şi era întinsă, complet îmbrăcată, pe *angareb*-ul lui. Se întrebă cum ajunsese acolo, apoi îşi aminti că se visase din nou fetiţă şi că tatăl ei o ducea în braţe pe scări până în pat. O urcase califul în pat? se întrebă. Dacă da, era o mică dovadă de minunată bunăvoinţă.

Apoi auzi de sub terasă strigăte agitate şi copite galopând şi se ridică din pat, mergând la fereastră şi privind în jos. În curte, Osman Atalan şi o parte dintre agagierii lui testau un şir de cai nărăvaşi de trei ani, dăruiţi de guvernatorul din Gallabat. Penrod Ballantyne, aproape imposibil de deosebit de ceilalţi arabi, era călare pe un mânz murg neastâmpărat, care se smucea furios prin curte cu spatele arcuit şi cu picioarele înţepenite. Osman şi ceilalţi agagieri strigau şi râdeau, dându-i sfaturi porcoase. În ultima vreme, de câte ori dădea ochii cu Penrod, Rebecca avea emoţii contradictorii. Era ceva ce-i amintea dureros de existenţa aceea de demult, din care fusese smulsă cu cruzime. Îl mai iubea, aşa cum crezuse cândva? Nu era sigură. Nimic nu mai era sigur acum. În afară de faptul că omul care stătea în capătul opus al curţii îi stăpânea acum destinul... Se uită la Osman Atalan şi disperarea pe care credea că o înăbuşise se întoarse cu toată forţa, copleşind-o ca un val întunecat.

Se întoarse de la fereastră şi se uită la revolverul Webley care stătea pe măsuţa din cealaltă parte a camerei. Îl văzuse pe calif punându-l acolo în seara precedentă, înainte să-şi spună rugăciunile. Probabil fusese luat de la un ofiţer englez mort la Abu Klea sau furat în timpul jefuirii oraşului Khartoum.

Traversă camera şi-l luă în mână. Îl desfăcu şi văzu că toate camerele erau încărcate. Îl închise şi se întoarse către oglinda de pe peretele din faţă. Se uită la imaginea ei când ridică cocoşul şi duse pistolul la tâmplă. Rămase aşa, încercând să-şi adune toate fărâmele de hotărâre ca să apese pe trăgaci.

Apoi observă în oglindă iniţialele gravate discret pe patul armei. Îl coborî şi examină inscripţia. „D.W.B. De la S.I.B. Cu drag, citi ea. David Wellington Benbrook de la Sarah Isabel Benbrook."

Era darul mamei pentru tatăl ei. Îl aruncă şi fugi din cameră, întorcându-se în *zenana* ca să o caute pe Nazeera, singura persoană din lume la care putea să apeleze.

Penrod stătea cu uşurinţă pe mânz, lăsându-l să se zbată până făcea spume şi să se smucească dintr-o parte în alta cu sărituri lungi şi elastice. Apoi rămânea pe picioarele din spate şi le ridica pe cele din faţă spre cer. Când mânzul îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă pe spate, agagierii spectatori strigară speriaţi şi al-Noor bătu în scutul de piele cu teaca. Dar Penrod sări în picioare, ţinând încă frâul lung. Cu un zvâcnet convulsiv, mânzul se ridică din nou pe patru picioare şi, înainte să scape, Penrod sări cu agilitate pe spatele lui gol. Mânzul rămase înfipt pe copite, tremurând de furie şi de frustrare că nu putea să scape de greutatea neobişnuită.

– Deschide poarta! strigă Penrod spre căpitanul gărzii oraşului, apoi plesni mânzul peste umăr cu capătul frâului.

Calul o luă speriat la fugă, iar Penrod îl întoarse spre porţile deschise. Ieşiră în fugă şi o luară pe alee, împrăştiind găinile, câinii şi copiii. Înconjurară bazarul, apoi fugiră în câmp deschis încă în plin galop. După aproape o oră, calul şi călăreţul se întoarseră. Penrod îl mână în jurul curţii, întorcându-l în stânga şi-n dreapta, oprindu-l, determinându-l să meargă în spate, apoi să stea drept. După aceea descălecă şi rămase lângă capul calului, mângâindu-i gâtul scăldat în sudoare.

– Ce părere ai, Abadan Riji? îi strigă Osman Atalan de sus, de pe terasă. E un cal potrivit pentru un agagier?

– E puternic şi iute şi învaţă repede, răspunse Penrod.

– Atunci, e darul meu pentru tine, spuse califul.

Penrod era uimit de un asemenea gest; îi creştea din nou statutul. Îi mai lipsea o sabie ca să fie socotit un războinic

adevărat al tribului Beja. Strânse pumnul drept şi-l duse la inimă, în semn de respect şi de recunoştinţă.

– Nu sunt demn de o asemenea dărnicie. O să-l numesc Ata min Khalif, „Darul califului".

A doua zi, Penrod puse colţul de fildeş pe un cal de povară şi-l duse la piaţă. Timp de o oră, bău cafea şi se târgui cu un negustor din Suakin, iar în cele din urmă vându colţul pentru două sute cincizeci de taleri Maria Terezia.

La intrarea în piaţă era taraba unui persan gras. La loc de cinste printre mărfurile negustorului se afla o sabie întinsă pe o blană de oaie. Penrod se întoarse la el şi examină toată marfa, arătându-se deosebit de interesat de un set format din colier şi cercei din chihlimbar lustruit şi evitând să se uite la sabie. În cele din urmă, se tocmi pentru set şi îl cumpără cu trei taleri. Îşi luă la revedere de la persan şi, pe când pleca de la tarabă, ochii îi căzură în sfârşit asupra sabiei. Persanul zâmbi: ştiuse tot timpul ce-l interesa cu adevărat pe Penrod.

Lama subţire şi încovoiată era din cel mai bun oţel de Damasc şi neîmpodobită cu inscripţii şi gravuri în aur, căci modelele graţioase din metal, făcute prin forjare, erau ele însele o podoabă. Nu era o jucărie drăguţă, ci o adevărată sabie de ucis. Cu marginea lucioasă a sabiei, Penrod îşi rase părul de pe o porţiune de antebraţ, apoi mişcă arma din încheietură. Oţelul cânta ca un pahar de cristal. Îl costă şaptezeci şi cinci de taleri Maria Terezia, echivalentul a două sclave frumoase din Galla.

Trei zile mai târziu, Osman Atalan ţinu o audienţă în cortul mare ce fusese instalat la marginea oraşului. Penrod îşi aşteptă rândul printre petiţionari, apoi îngenunche înaintea califului.

– Ce mai doreşti de la mine, Abadan Riji? întrebă Osman cu vocea aspră.

– Îl rog pe nobilul şi măritul Atalan să accepte darul celui pe care l-a onorat cu bunăvoinţa sa.

Aşeză sulul de blană de oaie la picioarele lui Osman.

Osman îl desfăşură şi zâmbi când văzu frumoasa armă.

– E un dar bun şi îl accept cu plăcere. Îi întinse sabia înapoi lui Penrod şi adăugă: Ţine-o tu pentru mine. Dacă trebuie să o foloseşti, fă-o cu înţelepciune.

Ajunseseră astfel la un compromis. Sclavul era tot sclav, dar echipat ca un războinic.

Rebecca stătea în fiecare zi la picioarele califului, înregistrând dezbaterile din sala de audienţe. În fiecare seară era trimisă înapoi în *zenana* din palatul guvernatorului. La început, indiferenţa lui fu o uşurare pentru ea, dar după trei zile, începu s-o enerveze. Îl jignise cumva adormind în prezenţa lui ori îl plictisise cu pălăvrăgeala ei? se întreba. „Sau sunt neatrăgătoare pentru el? Chiar nu contează ce simte el. Doar ce se întâmplă cu Amber şi Nazeera şi, bineînţeles, cu mine." Vorbeau neîncetat cu Nazeera despre încurcătura asta, care le implica într-un mod atât de intim şi de complex. Bunăstarea şi chiar viaţa lor se aflau în mâinile califului. Deşi la început ura ideea de a-l lăsa pe Osman Atalan să o atingă, ajunsese să se teamă că nu avea s-o facă.

Nazeera i-o dădu drept exemplu pe a patra lui soţie, Zamatta.

– Nu a putut să-i menţină interesul. Şi, cu toate că e rudă cu marele calif Abdullahi, a trimis-o înapoi la Omdurman de îndată ce i-a pus un prunc în pântec. S-ar putea să nu-l mai vadă niciodată şi, probabil, o să-şi petreacă restul vieţii închisă în *zenana*. Ai grijă, al-Jamal! Dacă te respinge, s-ar putea să nu fii la fel de norocoasă ca Zamatta. Ar putea să te vândă sau să te dea unui emir sau unui şeic bătrân care

miroase a capră. Şi Amber... ce-o să se întâmple cu ea? Marelui calif îi plac copiii, copiii mici. Ar primi-o în haremul lui dacă Osman Atalan i-ar oferi-o. Trebuie să te străduieşti să-i fii pe plac. O să te învăţ eu cum, pentru că am ceva experienţă cu treburile astea.

Cu astfel de ameninţări menite s-o impulsioneze, Rebecca se hotărî să fie mai atentă la sfaturile Nazeerei.

În după-amiaza următoare, Nazeera se întoarse de la piaţă şi-i arătă ce cumpărase: colţul din falca de jos a hipopotamului.

– O să-l folosim ca pe o unealtă de instruire, o informă ea pe Rebecca. Sunt la mare căutare asemenea jucării printre femeile din harem şi din *zenana* care nu-şi văd soţii de la un Ramadan la altul. Li se spune djinnul *angareb*-ului. Califul Atalan are alte gusturi faţă de Divinul Mahdiu. Doar gura şi buzele tale dulci nu îl vor mulţumi. O să ceară de la tine mai mult decât o făcea Mahdiul. Ridică în sus colţul. Califul o să aibă forma asta, dar dacă e atât de mare, o să fii cu adevărat binecuvântată.

Nazeera începu să-şi demonstreze priceperea.

Rebecca nici n-ar fi visat că acele apucături pe care Nazeera le descria între bărbaţi şi femei erau cu adevărat posibile şi se trezi tot mai interesată de subiect, dincolo de nevoia de a supravieţui. Începu să se gândească mult la asta noaptea, înainte de a adormi, şi, dacă Amber n-ar fi fost întinsă lângă ea pe acelaşi *angareb*, s-ar fi desfătat cu un mic experiment preliminar cu jucăria de fildeş.

Cu toate acestea, Osman Atalan părea să-şi fi pierdut interesul faţă de ea chiar dinainte ca relaţia lor să ajungă la potenţialul ei maxim. În cele din urmă, termină cu interogarea ultimilor martori. Era pe punctul de a pleca din sala de audienţe fără să pară că i-ar fi remarcat prezenţa, când se întoarse brusc spre unul dintre viziri.

– În seara asta, concubina al-Jamal o să-mi servească masa de seară. Ocupă-te de asta!

Deşi stătea cu ochii plecaţi, Rebecca simţi un val de uşurare intensă, întărită de un fior de îngrijorare. „Trebuie să intru în jocul pe care l-am învăţat de la Nazeera ca să-i stârnesc pasiunea carnală şi să ne asigur vieţile", îşi zise ea, apoi încercă să-şi înăbuşe fiorii de încântare din stomac. Se părea însă că în seara aceea interesul califului era mai degrabă de natură conversaţională decât senzuală. Nu-i dădu ocazia să-şi testeze cunoştinţele noi pe care le acumulase.

– Ştiu că în ţara voastră conducătorul e o femeie, zise el înainte să termine de mâncat.

– Da. Victoria e regina noastră.

– Conduce cu fermitate şi are legi stricte?

– Ea nu face legile. Legile sunt făcute de Parlament.

– A! zise califul cu înţeles. Deci Parlament e soţul ei şi el face legile. E un om inteligent. Trebuie să fie viclean şi înţelept. Ştiam eu că un bărbat trebuie să se afle în spatele tuturor lucrurilor. Mi-ar plăcea să-i scriu o scrisoare domnului Parlament.

– Parlamentul nu e un singur om. Este o adunare de oameni.

– Oamenii de rând fac legile? Te referi la bucătari şi rândaşi, tâmplari şi zidari, cerşetori, *fellahin* şi gropari? Oricare dintre scursurile acestea poate să facă o lege? Cu siguranţă aşa ceva e imposibil.

Rebecca se străduí o jumătate de seară să-i explice sistemul electoral de guvernământ şi procesul democratic. Când reuşi, în cele din urmă, Osman era îngrozit.

– Cum se poate ca războinicii – precum acei englezi cu care m-am luptat – să îngăduie existenţa unei asemenea obscenităţi?

Rămase tăcut o vreme, plimbându-se de colo colo. Apoi se opri în faţa ei şi spuse pe un ton rezervat, ca şi cum s-ar fi temut de răspunsul ei:

– Şi femeile beneficiază de acest lucru pe care-l numeşti vot?

– Femeile nu au voce. Nicio femeie nu poate să voteze, răspunse ea.

Osman îşi înfipse pumnii în şolduri şi râse triumfător.

– Ha! Acum pot măcar să-mi respect duşmanii. Cel puţin bărbaţii voştri îşi controlează soţiile. Dar, spune-mi, te rog... Zici că vă conduce o femeie. Ea nu are voce, deci nu are vot?

– Eu... nu ştiu. Nu cred.

– Voi, europenii! Se apucă de cap cu un aer teatral. Sunteţi nebuni? Sau doar eu sunt?

Rebecca observă că începea să se distreze. Discuţia lor începea să ocupe un teritoriu tot mai vast, iar vânătoarea era extraordinară. Era asemenea discuţiilor nerestricţionate şi libere cu care o desfăta tatăl ei. Dincolo de ferestrele deschise, cocoşii cântau anunţând zorii, în timp ce ea încă îi mai explica despre Oceanul Atlantic, care era mai lat decât Nilul sau chiar, în numele Domnului, decât lacul Tana. Când o trimise înapoi în harem încă neatinsă, uşurarea ei fu însoţită de o senzaţie ciudată de insuficienţă.

Înainte să se întindă lângă Amber pe saltea, ridică lampa cu ulei şi se studie în oglinda mică. „Cei mai mulţi bărbaţi mă găsesc atrăgătoare, îşi reaminti ea, gândindu-se la Ryder Courtney şi la Penrod Ballantyne. Atunci, de ce sălbaticul ăsta se poartă cu mine de parcă aş fi un bărbat oarecare?“ se întreba ea.

A doua zi de dimineaţă, privi împreună cu Amber şi cu celelalte femei, de pe terasa haremului, cum pleca Osman Atalan în fruntea grupului de agagieri la vânătoare cu şoimi, de-a lungul graniţei estice.

– Uite! strigă Amber. Uite-l pe căpitanul Ballantyne! Se spune că emirul i-a dăruit un cal. *Jibba* arată pe el la fel de fermecător ca un dolman de cavalerie. E atât de chipeş, nu eşti de acord, Becky?

Rebecca abia dacă-l remarcase pe Penrod, însă îi scăpă un sunet nedesluşit când ochii i se fixară asupra siluetei elegante şi exotice din fruntea cavalcadei de călăreţi. „E aprig şi periculos ca şoimul de pe încheietura lui", îşi spuse ea.

Osman Atalan lipsi din oraş zece zile, iar când se întoarse, trimise după Rebecca. Rămase în spatele umărului ei în timp ce o ajuta să deseneze o hartă detaliată a terenului pe care-l străbătuseră în expediţia desfăşurată de-a lungul graniţei abisiniene. După ce o termină, iar el fu mulţumit, o lăsă să plece. Apoi o chemă înapoi de la uşă:

– O să mă însoţeşti după rugăciunile de seară. Vreau să discut cu tine câteva lucruri care mă interesează.

Când o găsi pe Nazeera în harem, Rebecca îi şopti veştile la ureche.

– Vrea să mă duc din nou la el în seara asta, Nazeera. Ce să fac?

Nazeera îi văzu culoarea din obraji.

– Sunt sigură că o să-ţi dea ceva prin minte, spuse ea. Acum, o să-ţi pregătesc baia.

Turnă o cantitate mare de ulei de trandafiri şi de lemn de santal în carafele cu apă caldă, apoi scotoci în cufere şi alese o robă potrivită pentru ocazie din garderoba pe care Mahdiul i-o oferise Rebeccăi.

– Se vede prin ea, protestă Amber când Rebecca o îmbrăcă. Cu lampa în spatele tău, te face să pari *goală!* zise ea accentuând într-un stil puternic peiorativ ultimul cuvânt. Arăţi ca o dansatoare din buric!

– O să port şalul de lână pe deasupra şi o să rămân acoperită cât durează cina, o asigură Rebecca.

De îndată ce rămaseră singuri în încăperile lui, califul reluă conversaţia purtată cu zece zile înainte ca şi cum n-ar fi întrerupt-o.

– Aşadar, apa asta mare pe care o numeşti ocean e vie. Se mişcă înainte şi înapoi şi sare în sus şi-n jos. Nu aşa mi-ai spus?

– Într-adevăr, mărite Atalan, uneori e ca o fiară înfometată, cu puterea a o mie de elefanţi. Poate să înghită nave de cincizeci de ori mai mari decât cele care navighează pe Nil, ca şi cum ar fi doar frunze uscate.

El se uită în ochii ei ca să verifice dacă era vreo urmă de adevăr în toate afirmaţiile acelea improbabile. Nu văzu decât punctişoare de lumină, precum cele din profunzimile safirului. Asta îi întrerupse şirul gândurilor, aşa că o prinse de bărbie, ridicându-i faţa ca să privească adânc în ochii ei. Avea mâinile puternice şi degetele tari, de la manevratul sabiei, al cailor şi al şoimilor.

O făcea să se simtă neajutorată şi vulnerabilă. „Trebuie să-mi amintesc tot ce m-a învăţat Nazeera, îşi spuse ea cu emoţie. S-ar putea să fie singura ocazie pe care mi-o dă."

– O să trimit în expediţie o mie dintre cei mai viteji oameni ai mei, ca să găsească apa asta sălbatică şi să o aducă înapoi în burdufuri mari, anunţă Osman. O s-o torn în Nil pentru a învinge vapoarele englezeşti când mai vin în amonte să ne atace.

Ea era înduioşată de naivitatea lui. Uneori, era ca şi cum ar fi vorbit cu un copil mic. Nu pentru prima dată, simţea o tandreţe extraordinară pentru el, pe care trebuia să şi-o înăbuşe cu forţa. „Acesta nu e un copil. E un tiran şiret, crud şi arogant. Sunt cu totul la mila lui." De ce o excita lucrul acesta? se întreba. Dar, înainte să se decidă asupra unui răspuns, el schimbă din nou subiectul într-un mod derutant.

– Dar am auzit că vapoarele lor cu aburi pot călători pe uscat mai departe şi mai repede decât cel mai bun cal. E adevărat?

– E adevărat, mărite calif. Acestea sunt diferite de vapoarele de pe râu şi se numesc locomotive cu aburi.

Îi luă o clipă ca să-şi adune gândurile şi-i povesti cum călătorise de la Londra la Portsmouth într-o singură zi, cu tot cu o oprire pentru gustări.

– E o distanţă mai mare decât de la Metemma la Khartoum, spuse ea cu vocea aspră şi tulburată.

Ţinând-o încă de bărbie, îi mângâie obrazul şi-i atinse o şuviţă de păr. Era surprinsă de blândeţea degetelor acestui războinic sălbatic din deşerturile primitive.

– Ce unguent foloseşti ca să-ţi păstrezi pielea şi părul atât de moi? întrebă el.

– Aşa m-am născut.

– Se întunecă. Aprinde lămpile ca să te văd mai bine.

Îşi aminti cum Amber protestase la adresa transparenţei mătăsii pe care o purta. Îşi lăsă şalul de lână să-i cadă de pe umeri când se ridică, apoi îl puse pe o masă când merse să ia o lumânare din vasul pentru foc. Feri flacăra cu căuşul palmei şi o duse spre lampă. Aceasta se aprinse, arzând apoi cu putere; lumina galbenă şi caldă alungă umbrele de pe pereţi. Rămase acolo încă o clipă, ajustând fitilul. Stătea cu spatele întors spre el, fiind conştientă de tabloul pe care îl crea. „Mă port ca o stricată", îşi zise ea, apoi i se păru că aude vocea tatălui ei: „E o profesie onorabilă. Cea mai veche din lume". Zâmbi nedumerită în timp ce vocea fantomatică vorbea mai departe, repetându-i sfatul deseori rostit: „Orice ai face, fă cât poţi mai bine". Era o binecuvântare.

„O să încerc, tati", răspunse în sinea ei şi atunci simţi o atingere. Nu-l auzise pe Osman Atalan traversând încăperea până în spatele ei. Mâinile de pe umerii ei erau puternice şi

ferme. Îi simți mirosul. Avea un miros plăcut, ca un cal bine țesălat. Musulmanii de rangul lui se spălau în fiecare zi cât se spăla un englez într-o lună.

Rămase nemișcată în timp ce mâinile lui coborâră de pe umeri spre subsuori, apoi ajunseră în față și-i cuprinseră sânii, umplându-i palmele. Îi prinse sfârcurile și le răsuci între degete, apoi le strânse până când ea icni. Presiunea era aplicată cu îndemânare, doar cât să o înfioreze și să o excite fără să-i provoace durere. Apoi îi lipi spatele de el. Trecură câteva clipe până să-și dea seama că-și dezbrăcase *jibba* și că era acum gol. Prin mătasea robei, îi simțea corpul musculos lipindu-se de spatele ei. Își împinse ușor fesele în spate și descoperi dovada clară că nu o găsea respingătoare. Cu sfaturile și învățăturile Nazeerei încă vii în minte, Rebecca rămase nemișcată în timp ce aprecia ceea ce califul apăsa spre ea. I se părea de o mărime asemănătoare cu aceea a colțului de hipopotam al Nazeerei și cu siguranță era la fel de tare.

Se întoarse încet în brațele lui și privi în jos. „Se pare că sunt cu adevărat binecuvântată", își spuse ea. Asemenea colțului de fildeș, penisul lui era neted și ușor curbat. Îl atinse, apoi îl cuprinse cu mâna, abia reușind să-și atingă degetele peste grosimea lui. Făcu apoi cu mâna mișcările pe care i le arătase Nazeera și-l simți zvâcnind și săltând în strânsoare.

– Mărite calif, calitățile tale masculine sunt imperiale și fără egal.

El luă cuvântul „imperial" drept o comparație cu Lumina Lumii, Mahomed el Mahdi, care stătea acum la dreapta lui Allah, și fu mulțumit.

– Sunt armăsarul tău, spuse el.

– Iar eu sunt mânza ta, uimită de puterea și de măreția ta. Poartă-te blând cu mine, dulce stăpân, te implor!

Continuă să-l țină în mână. Se aștepta ca Osman să sară pe ea așa cum făcuse Ryder Courtney, dar stăpânirea lui de

sine o surprinse, apoi o strânse în timp ce o dezbrăca, dar şi când se întinse pe spate pe salteaua lui. Încercă să-l îndrume spre izvorul ei, folosindu-se de ambele mâini şi ridicându-se în coate ca să-l vadă dispărând în ea. Dar el se împotrivi îndemnurilor ei şi începu să o examineze ca şi cum ar fi fost într-adevăr o mânză pursânge, întorcând-o pe o parte şi pe alta, ridicându-i membrele pe rând, admirându-le şi mângâindu-le. La început, ea se simţi măgulită să se afle în centrul atenţiei lui, dar era atât de lent şi de atent, încât deveni exterm de nerăbdătoare.

Tânjea după senzaţia delicioasă de a fi pătrunsă adânc, pe care o simţise ultima dată cu Ryder Courtney.

El stătea încă deasupra ei, luând-o atât de încet, încât simţea nevoia să ţipe de disperare. Avusese cândva o pisică pe nume Butter. În fiecare anotimp, Butter urla şi suspina ca să-i atragă pe admiratorii felini. Rebecca înţelegea acum nevoia aceea. „Câte mii de femei a cunoscut? se întreba ea. Pentru el, nu e nicio grabă. Nici nu-i pasă că mă chinuieşte aşa."

Îl trase din nou cu ambele mâini.

– Te implor, slăvite Atalan, lipsa ta e o tortură dincolo de puterea mea de a îndura. Te rog, fii milostiv şi pune-i capăt acum!

– M-ai rugat să fiu blând cu tine, îi aminti el zâmbind.

– Sunt o fiinţă slabă, care nu-şi cunoaşte firea sau gândurile. Uită ce am spus, stăpâne. Tu ştii mai bine decât o să ştiu eu vreodată ce trebuie făcut. Grăbeşte-te, te rog fierbinte! Nu mai pot aştepta.

El făcu ce-i ceruse şi, de data asta, nu se putu abţine să nu strige, mai tare şi mai îndelung decât o făcuse Butter vreodată. Niciuna dintre femeile lui Osman Atalan nu-i recunoscuse măiestria într-un mod atât de vocal. Era măgulit şi amuzat.

Nu o lăsă să plece când se ridică, după cum îi era obiceiul, ci o ţinu lângă el în timp ce îşi mâncă micul dejun. În

curând, nicio altă concubină pe care o adusese cu el din Omdurman nu mai avu onoarea de a fi chemată în încăperile lui private. Rebecca se instală aproape permanent acolo. Nu-l plictisea, așa cum se întâmpla cu celelalte.

De îndată ce Osman Atalan adună toate informațiile specifice direct de la sursă, de la călăuzele locale, de la vânători și negustori, se folosi de abilitățile artistice ale Rebeccăi și de talentul ei la scris ca să le includă într-o hartă la scară largă a graniței și a ținutului disputat de dincolo de aceasta, unde se aștepta ca în curând să se lupte cu etiopienii. Îi dădu lui Penrod o schiță a hărții și-l trimise într-o expediție de cercetare ca să o confrunte cu terenul. Nu putea lăsa acest lucru în seama unui alt agagier: cu toată credința și devotamentul lor față de el, niciunul nu era mai mult decât vag învățat, posedând doar o abilitate redusă de a citi hărți. Cu toate acestea, să excludă pe cineva dintr-o expediție atât de importantă însemna o jignire profundă.

Pe de altă parte, nu era încă sigur cât de mult putea să-l lase pe sclavul Abadan Riji să-i scape din ochi. Rezolvă această problemă delicată alegându-i pe al-Noor și pe alți șase agagieri ca să-l însoțească, chipurile ca temniceri, dar în realitate drept gărzi de corp. Osman le spuse clar că trebuiau să asculte de îndemnurile și ordinele rezonabile ale lui Abadan Riji pentru îndeplinirea obiectivelor expediției. Pe de altă parte, dacă se întorceau la Gallabat fără protejatul lor, avea să-i decapiteze.

După ce iscoadele plecară, Osman Atalan rămase la Gallabat ca să analizeze împreună cu guvernatorul derviș starea provinciei, dar și ca să-i primească pe emisarii abisinieni de la Aksum. Împăratul Yohannes era nerăbdător să afle adevăratul motiv al prezenței unui derviș atât de important

la graniţele lui. Ambasadorii săi aduseră daruri importante şi asigurări de pace şi de bunăvoinţă. Osman îi trimise un mesaj prin care îl asigura că, de îndată ce ploile mari încetau, avea să meargă la Gondar ca să se întâlnească.

Între timp, furtunile se abăteau zilnic peste munţi, lăsându-i numeroase ocazii de a purta discuţii prelungite cu noua sa favorită.

Expediţia lui Penrod porni din Gallabat pe la mijlocul dimineţii, de îndată ce ploaia din seara precedentă se potoli şi soarele ieşi dintre norii înalţi. Erau slab echipaţi, ca pentru un raid tribal. Fiecare îşi ducea armele şi o saltea la oblâncul şeii, în timp ce trei măgari de povară veneau din spate cu sacii din piele cu provizii şi cu oalele de gătit săltând pe spinarea lor. La vreo opt sute de metri distanţă de ultimele clădiri ale oraşului, dădură peste cinci femei care stăteau lângă drum, fiind adâncite în distracţia feminină nesfârşită a aranjării părului. Era echivalentul şlefuitului de săbii cu care se îndeletniceau agagierii în orele în care nu aveau alte activităţi.

Era imposibil ca o arăboaică să-şi aranjeze părul singură: acesta era un demers social care le implica pe toate însoţitoarele ei. Coafura era elaborată şi putea să dureze două sau trei zile, necesitând răbdare şi multă îndemânare. În anul de când trăia în harem, Amber deprinsese această artă atât de bine, cu degetele ei agile şi cu atenţia sa la detalii, încât îndemânarea îi era foarte căutată de celelalte femei din *zenana* lui Osman Atalan; atât de mult, încât putea să ceară doi sau trei taleri Maria Terezia, în funcţie de munca depusă.

La început, părul trebuia pieptănat. De obicei era sârmos, încâlcit din cauza cosmeticelor uscate şi răsucit în onduleuri strânse de la pieptănătura dinainte. Amber folosea un fus lung ca să separe şuviţele. După aceea, întrebuinţa un pieptăn grosolan din lemn ca să ordoneze puţin

şuviţele dese. Toate aceste acţiuni preliminare puteau să dureze toată ziua, fiind însoţite de râsete şi schimburi de bârfe picante şi scandaluri.

Odată ce reuşea să pătrundă până la scalp, se pornea vânătoarea de intruşi, la care participa toată lumea. Vânătoarea era însoţită de strigăte de triumf şi de ţipete de încântare când paraziţii erau prinşi şi zdrobiţi între unghii. După ce terenul era curăţat, Amber ungea şuviţele cu o loţiune din ulei de trandafir, mir, pulbere de santal, praf de cuişoare şi scorţişoară, amestecate cu grăsime de oaie. Apoi avea loc cea mai delicată parte a operaţiunii. Părul era răsucit în sute de codiţe mici, care erau strânse şi fixate aplicând din belşug gumă arabică lipicioasă şi pastă de sorg. Coafura era lăsată să se usuce până se întărea ca acadeaua. În ultima zi, fiecare codiţă era desfăcută cu atenţie cu fusul lung de baga şi lăsată liberă, astfel încât capul femeii părea de două ori mai mare decât în mod normal. Opera terminată era întâmpinată de obicei cu ţipete de admiraţie şi de aprobare. După zece zile, întregul proces se repeta, oferindu-i lui Amber un venit constant.

În dimineaţa aceea, Amber era atât de absorbită de munca ei, încât nu observă grupul de agagieri care se apropia până nu ajunse la mai puţin de o sută de paşi. Cu toţii fură puşi într-o situaţie neplăcută. Iată cinci dintre femeile califului Osman Atalan, fără văl şi neînsoţite, pe punctul de a se confrunta cu un grup de războinici de încredere ai aceluiaşi calif. Comportamentul corect şi diplomatic ar fi fost ca fiecare tabără să ignore prezenţa celeilalte, iar agagierii să treacă de parcă ar fi fost invizibili.

– Căpitane Ballantyne! strigă Amber sărind în picioare şi lăsând fusul în cârlionţii stufoşi ai clientei sale.

Alergă ca să-l întâmpine. Niciuna dintre femei nu ştia ce să facă, aşa că pufniră în râs şi rămaseră nemişcate. Al-Noor,

aflat în fruntea călăreților, era într-o încurcătură similară. Se încruntă cu asprime și se uită la Penrod. Ignorându-i și pe el, și pe Amber, acesta merse mai departe cu o figură inexpresivă. Al-Noor nu-și amintea nicio regulă valabilă într-o asemenea situație. Al-Zahra era încă o copilă, nu era femeie. Oricât s-ar fi gândit, nu exista niciun pericol de necinstire. În cazul oricărei repercusiuni, toți cei prezenți erau la fel de vinovați. La o adică, putea să-i spună califului că Abadan Riji era liderul grupului și că, prin urmare, el era responsabil de orice încălcare a etichetei sau a obiceiului. Se uită fix în față, prefăcându-se că nu se întâmplă nimic.

– Penrod Ballantyne, e prima ocazie de după Khartoum când pot să-ți vorbesc, zise Amber dansând pe lângă Ata.

– Și știi foarte bine de ce, spuse Penrod din colțul gurii. Trebuie să te întorci la celelalte femei, altfel o să avem amândoi mari necazuri.

– Femeile cred că ești foarte chipeș. Nu ne-ar părî niciodată.

Vorbeau în engleză, iar Penrod era sigur că niciun agagier nu înțelegea vreo vorbă.

– Atunci, transmite-i mesajul acesta surorii tale. Spune-i Rebeccăi că o să profit de prima ocazie ca să aranjez evadarea voastră și să vă duc pe amândouă într-un loc sigur.

– Știam că nu o să ne dezamăgești niciodată.

Expresia lui se îmblânzi: era atât de drăguță și de fermecătoare.

– Ce mai faci, Amber? Cum reziști?

– Am fost foarte bolnavă, dar Rebecca și Nazeera m-au salvat. Acum sunt sănătoasă.

– Se vede. Ce face sora ta?

– Și ea e bine.

Amber și-ar fi dorit ca el să nu aducă vorba întruna despre Rebecca.

– Am un mic dar pentru tine, zise Penrod.

Bägă mâna pe furiş în desaga de la şa şi găsi colierul şi cerceii de chihlimbar pe care-i cumpărase din piaţă. Înfăşurase totul într-o bucată din piele de oaie argăsită. Nu îi dădu sulul din piele direct, ci îl lăsă să cadă în drum, folosindu-se de cal ca să-şi ascundă mişcarea de ceilalţi agagieri.

– Aşteaptă să plecăm ca să-l ridici, o sfătui el, şi nu le lăsa pe celelalte femei să te vadă.

Îl împunse pe Ata cu călcâiele şi se îndepărtă. Amber îl urmări cu privirea până când dispăru din vedere. Apoi ridică sulul mic din piele. Abia se putu stăpâni să nu-l deschidă până rămase singură în *zenana*. Când reuşi, fu aproape copleşită de bucurie.

– E cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, le spuse ea Rebeccăi şi Nazeerei. Crezi că mă place cu adevărat, Becky?

– E un dar foarte frumos, scumpo, încuviinţă Rebecca, şi sunt sigură că te place foarte mult. Îşi alese cuvintele cu grijă. Aşa cum te plac toţi cei care te cunosc.

– Aş vrea să cresc repede. Atunci nu m-ar mai trata ca pe o copilă, zise Amber melancolică.

Rebecca o strânse tare în braţe şi simţi că era gata să plângă. În astfel de momente, pericolul situaţiei în care se aflau şi simţul responsabilităţii faţă de Amber erau o povară aproape prea grea de îndurat. „Dacă îi faci acestei copile frumoase ce mi-ai făcut mie, Penrod Ballantyne, jură ea în gând, o să te omor cu mâinile goale şi-o să dansez pe mormântul tău."

Principalul obiectiv al expediţiei în teritoriul abisinian era cercetarea celor trei trecători muntoase principale, prin care ar fi trebuit să treacă orice armată ce cobora din ţinuturile înalte ca să salveze Gondarul.

Principala vale din lanţul muntos era defileul râului Atbara. Deşi zona de pe malul nordic al acestui râu era prăpăstioasă şi străjuită de stânci abrupte, versantul de pe malul sudic era mai puţin solicitant. Grupul lui Penrod avu nevoie de aproape trei săptămâni ca să ajungă la gura trecătorii. Ploua torenţial aproape în fiecare noapte, iar ziua râurile şi pâraiele se umflau şi pământul era ud şi mlăştinos. Înaintarea se făcea atât de greoi, încât în unele zile parcurgeau mai puţin de şaisprezece kilometri. Agagierii sufereau cumplit din pricina frigului şi a umezelii, lucru cu care nu erau obişnuiţi.

Odată ajunşi în defileul Atbara, urcară versantul pe malul stâng şi, la vreo nouăzeci de metri deasupra nivelului râului, dădură peste o porţiune de teren ca o farfurie, ascunsă de orice călător de pe drumul caravanelor de jos. Un pârâiaş curgea în mijlocul scobiturii. Mânaseră tare caii şi măgarii, aşa că Penrod hotărî să-i odihnească vreo câteva zile, în timp ce observa traficul din trecătoare.

În fiecare dimineaţă, Penrod şi al-Noor urcau pe buza farfuriei şi se instalau într-o zonă cu tufişuri dense, exact sub linia orizontului. În primele zile, nu văzură niciun semn de activitate omenească. Singurele fiinţe vii fură doi vulturi negri care îşi făcuseră cuib în stâncile de deasupra malului nordic al râului. Vulturii erau curioşi în privinţa celor doi oameni şi zburau de-a lungul dealurilor cu aripile lor imense, trecând aproape pe deasupra capului lor în timp ce stăteau pitiţi între tufe. În tot restul zilei, apăreau deseori la vedere, ducând iepuri şi antilope mici în gheare pentru puii lor din cuib.

În afara acestor păsări, munţii păreau pustii şi părăsiţi, iar tăcerea era atât de deplină, încât strigătul jalnic al vulturilor ajungea clar până la ei, deşi păsările erau doar nişte punctişoare pe fundalul albastru al cerului şi al norilor.

Către seară, în a treia zi, pe Penrod îl trezi din reverie un alt sunet neobişnuit. La început, i se păru că ar fi o piatră

care se rostogolea de pe deal. Apoi tresări auzind sunetul slab al vocilor de om. Se întinse după telescop şi verifică drumul de caravane până la prima cotitură a trecătorii. Nu văzu nimic, dar în următoarea jumătate de oră, sunetele deveniră mai puternice, iar când ecoul le transmise şi le accentuă, nu mai avu nicio îndoială că o caravană mare îşi croia drum prin trecătoare. Se întinse pe burtă şi întoarse luneta spre fruntea trecătorii. Deodată, în câmpul său vizual apărură doi măgari. Erau încărcaţi de poveri, fiind urmaţi imediat de o altă pereche, apoi de a treia, până când numără în cele din urmă o sută douăzeci de animale de povară, însoţite de păstorii lor, care coborau de-a lungul malului către valea Gondarului.

– Un premiu bogat. Priveliştea stârnise instinctele de bandit ale lui al-Noor, care urmărea caravana cu lăcomie. Cine poate spune ce se află în sacii aceia? Taleri Maria Terezia? Sovereigni de aur? Destul cât să putem cumpăra fiecare câte o sută de cămile şi vreo douăsprezece sclave frumoase. Un adevărat paradis!

– Paradis, într-adevăr! Cine-ar putea cere mai mult? încuviinţă Penrod cu o expresie sumbră. Dacă am ridica un deget asupra acestor negustori de treabă, Abisinia ar fi cuprinsă de panică. Planurile slăvitului calif Atalan ar fi dejucate, iar noi doi am fi trimişi în paradis fără testicule, cu care ne-am putea bucura de desfătările lui. Toate la timpul lor, al-Noor.

Încet, măgarii din faţa coloanei se apropiară şi ajunseră exact sub ascunzătoarea lui Penrod. Unul era un flăcău tânăr, al doilea, un tip scund şi gras, iar al treilea era o puşlama cu o statură solidă, care arăta ca şi cum s-ar fi descurcat foarte bine într-o încăierare. Pe măsură ce se apropiau, trăsăturile le deveneau mai clare, iar lui Penrod aproape îi scăpă un strigăt de uimire. Se abţinu însă la timp – nu voia să-i

stârnească lui al-Noor curiozitatea. Se uită din nou cu mai multă atenție și de data asta se convinse. Ryder Courtney! Era greu să accepte ceea ce i se înfățișa dinaintea ochilor.

Mută lentila spre silueta rotofeie care călărea în stânga lui Ryder. Bacheet, escrocul acela gras!

Apoi întoarse lentila spre a treia persoană: un adolescent îmbrăcat în pantaloni roșii și largi, cu o haină de un verde aprins cu poale lungi și o pălărie galbenă cu borul lat, ce părea să fi fost făcută la mânie sau într-o stare de totală confuzie. Băiatul râdea de ceea ce tocmai spusese Courtney, iar râsul său era feminin. Penrod tresări, dar reuși să se stăpânească. Saffron! Saffron Benbrook! I se părea imposibil. Credea că murise cu tatăl ei la Khartoum. Gândul fusese prea dureros ca să-l înfrunte fățiș și îl alungase din minte. Și acum iat-o aici, vioaie și frumoasă ca un fluture în ciuda hainelor neobișnuite.

– Se duc spre Gondar fie de la Aksum, fie de la Addis Abeba.

Al-Noor își exprimă posomorât părerea, încă jelind bogăția de cămile și de fete nubile pe care era forțat să o treacă pentru moment cu vederea.

– Se duc în tabără, zise Penrod când fruntea coloanei lungi ieși de pe drum, oprindu-se într-un petic de pământ drept și degajat deasupra malului râului Atbara.

Se uită la înălțimea soarelui. Ar mai fi fost cel puțin două ore de lumină pentru mers, dar Ryder își instala deja tabăra. În timp ce păstorii tăiau furaje de pe malul râului și le cărau înapoi în legături ca să hrănească măgarii, servitorii ridicau cortul mare, unde aveau să stea și să mănânce, și două corturi mai mici pentru dormit. Instalară două scaune pliante în fața focului. Ryder Courtney călătorea cu stil.

Când soarele apuse și lumina începu să scadă, Penrod îl văzu pe Ryder, însoțit de Saffron – care renunțase la odioasa

pălărie galbenă –, făcând turul taberei şi punând santinele. Penrod privi cu atenţie poziţia fiecărui paznic. Văzuse că aveau cu toţii arme cu ţeavă şi putea fi sigur că erau pline cu picioare de oale, cuie ruginite şi diferite gloanţe de muschetă, toate alcătuind proiectile neplăcute pe care le puteau primi în burtă de la mică distanţă.

Penrod şi al-Noor supravegheară tabăra lui Ryder până când întunericul o ascunse, cu excepţia spaţiului din faţa cortului principal, slab luminat de o lampă cu ulei. Penrod observă că Saffron se retrase devreme în cortul ei mic. Ryder rămase lângă foc, fumând o ţigară de foi şi stârnind invidia lui Penrod. În cele din urmă, aruncă chiştocul în tăciuni şi se duse la culcare. Penrod aşteptă până când lumina lămpii se stinse în ambele corturi, apoi îl conduse pe al-Noor în propria tabără de lângă pârâu. Nu făcură foc, aşa că mâncară *asida* rece şi carne de oaie friptă. Lumina focului şi mirosul de fum i-ar fi putut avertiza pe străinii neprietenoşi cu privire la prezenţa lor.

Al-Noor fusese tăcut de când plecaseră de pe culme.

– Am făcut un plan, anunţă el cu o bucată de mâncare rece în gură. Un plan care o să ne îmbogăţească pe toţi.

– Înţelepciunea ta o să fie primită la fel ca ploaia rece în deşert. Aştept cu admiraţie să o împărtăşeşti cu mine, răspunse Penrod cu o politeţe exagerată.

– Sunt douăzeci şi doi de abisinieni în caravană. I-am numărat: sunt toţi negustori şi comercianţi graşi. Noi suntem şase, dar suntem cei mai cumpliţi războinici din tot Sudanul. O să coborâm în noaptea asta şi o să-i omorâm pe toţi. Nu o să lăsăm pe nimeni să scape. Apoi o să le îngropăm cadavrele şi o să ducem măgarii înapoi la Gallabat, iar abisinienii vor crede că au fost devoraţi de djinnii din munţi. O să-i dăm toată comoara slăvitului nostru stăpân Atalan şi de la el o să obţinem favoruri şi bogăţii. Penrod

rămase tăcut până când al-Noor adăugă: Ce părere ai de planul meu?

– Nu văd nicio greşeală la el. Cred că eşti un *shufta*[1] mare şi nobil, răspunse Penrod.

Al-Noor era surprins, dar oarecum mulţumit să i se spună bandit. Pentru un agagier din tribul Beja, epitetul era un compliment.

– Atunci, chiar în noaptea asta, când toţi dorm, o să coborâm în tabără şi o să facem treaba asta. Ne-am înţeles, Abadan Riji?

– Imediat ce primim permisiunea emirului Osman Atalan, fie ca Allah să-l preţuiască pe vecie, o să-i ucidem pe negustorii ăştia graşi şi o să le furăm marfa.

Penrod încuviinţă şi se lăsă apoi o tăcere prelungită.

Apoi al-Noor vorbi din nou:

– Măritul emir Atalan, fie ca Allah să-l privească mereu cu cea mai mare bunăvoinţă, e în Gallabat, la două sute de kilometri în nord. Cum o să-i putem cere permisiunea?

– Asta e, într-adevăr, o problemă, zise Penrod. Când găseşti răspuns la întrebarea asta, o să vorbim despre planul tău mai pe larg. Între timp, Mooman Digna o să stea primul de pază. Eu iau tura de la miezul nopţii. Tu, al-Noor, o să stai de pază în zori. Poate atunci o să ai timp să te gândeşti la o soluţie pentru dilema noastră.

Al-Noor se îndepărtă într-o tăcere demnă, apoi se înveli în pielea de oaie şi, în scurt timp, adormi profund.

Penrod dormi agitat şi se trezi înainte ca Mooman Digna să îl atingă pe umăr şi să-i şoptească:

– E timpul.

Penrod lăsă să treacă încă o oră, până când agagierii se potoliră din nou. Ştia din experienţă că, odată ce se înfofoleau în pieile de oaie, nu se trezeau uşor pentru a da piept cu

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

aerul rece de munte. Se ridică de pe locul lui aflat pe stânca de pe care se vedea toată tabăra și, desculț, trecu încet dincolo de buza culmii. Apoi se apropie cu mare grijă de tabăra lui Ryder. Deasupra liniei orizontului se vedea deja o felie de semilună, iar stelele străluceau suficient cât să zărească santinelele, pe care le evită fără dificultate. Așa cum spusese și al-Noor, nu erau războinici. Se furișă în dreptul peretelui din spate al cortului lui Ryder și se așeză pe vine. Îl auzea pe Ryder răsuflând greoi de cealaltă parte a pânzei, la doar câțiva centimetri de urechea lui. Zgârie pânza cu unghiile și sunetul respirației se opri imediat.

– Ryder, șopti Penrod, Ryder Courtney!

Îl auzi foindu-se, apoi șopti somnoros:

– Cine-i acolo?

– Ballantyne – Penrod Ballantyne!

– Dumnezeule mare, omule! Ce naiba cauți aici?

Ryder aprinse un chibrit de ceară și lumina lămpii proiectă o umbră pe foaia de cort.

– Vino înăuntru! îl îndemnă el.

Când Penrod se aplecă la intrare, Ryder fu uluit.

– Ești chiar tu, Ballantyne? Arăți ca un sălbatic din trib. Cum ai ajuns aici?

– Nu am prea mult timp ca să vorbesc cu tine. Sunt prizonierul dervișilor și sunt ținut sub pază. Aș aprecia dacă n-ai pierde vremea cu întrebări fără rost.

– Recunosc, am greșit. Zâmbetul prietenos al lui Ryder dispăru. O să ascult ce ai să-mi spui.

– Am fost capturat după căderea orașului Khartoum. M-am întors acolo încercând să aflu ce soartă au avut cei care n-au putut să scape, mai ales David Benbrook și familia lui.

– Pot să te asigur că Saffron e cu mine. Am reușit să fugim din Khartoum în ultima clipă, cu vaporul. De atunci am tot încercat să iau legătura cu familia ei din Anglia și să o trimit înapoi la ei, dar lucrurile astea durează foarte mult.

– Ştiu că e cu tine. V-am supravegheat tabăra. Am văzut-o în seara asta.

– Am tot aşteptat să primesc un mesaj de la tine, zise Ryder. Bacheet s-a întâlnit cu omul tău, Yakub, în Omdurman. I-a spus lui Yakub că Ras Hailu ar putea să transmită mesajele noastre.

– Nu l-am văzut pe Yakub din ziua în care am fost prins în Omdurman. Nu mi-a spus nimic despre întâlnirea cu Bacheet sau despre omul acesta, Ras Hailu, zise Penrod cătrănit. Yakub a dispărut. Cred că el şi unchiul lui, un ticălos pe nume Wad Hagma, m-au trădat şi m-au vândut dervişilor. Am reuşit să mă ocup de unchiul lui, iar Yakub e următorul pe lista mea cu treburi neterminate.

– Nu poţi să ai încredere în oamenii ăştia, încuviinţă Ryder, indiferent de cât timp îi cunoşti sau cât de frumos te-ai purtat cu ei.

– Atunci, ştii că David Benbrook a fost ucis în timpul jefuirii oraşului şi că Rebecca şi Amber au fost prinse de dervişi şi oferite Mahdiului?

– Da. Bacheet a auzit vestea cumplită de la Nazeera, pe când te căuta în Omdurman. E greu să-ţi imaginezi două englezoaice tinere şi frumoase în mâinile acelui maniac dezmăţat. Sper şi mă rog ca Amber, fiind prea tânără, să fi fost scutită de ce-i mai rău, dar Rebecca... Numai bunul Dumnezeu ştie prin ce-a trecut.

– Mahdiul s-a stins. A murit de holeră sau de o altă boală. Nimeni nu ştie sigur ce anume l-a răpus.

– Nu ştiam. Presupun că asta nu schimbă nimic. Dar ce s-a întâmplat cu Rebecca?

Îngrijorarea lui Ryder era vizibilă: nu făcea niciun efort ca să-şi ascundă sentimentele faţă de Rebecca.

„Aşadar, şi Courtney s-a bucurat de firea libertină a Rebeccăi Benbrook, se gândi Penrod cu cinism. Are acum

atâta experienţă, încât, atunci când se va întoarce la Londra, va putea să devină profesionistă şi să-şi practice meseria în Charing Cross Road." Deşi mândria lui era rănită, nu se lăsă distras de la responsabilitatea pe care o simţea faţă de siguranţa ei şi a surorii ei mai mici. Spuse cu glas tare:

– Când a murit Mahdiul, cele două surori, Rebecca şi Amber, au fost duse în haremul noului calif Osman Atalan.

Pe când rostea aceste vorbe, un icnet se auzi în spatele lui şi se întoarse rapid cu mâna pe mânerul pumnalului.

Saffron stătea în uşa cortului. Era îmbrăcată cu o cămaşă bărbătească prea mare pentru ea, care îi ajungea mult peste genunchi. Probabil fusese trezită de voci şi venise repede din cortul ei, auzind ultimele cuvinte ale lui Penrod. Pânza subţire a cămăşii îi dezvăluia cu uşurinţă conturul corpului şi Penrod nu se putu abţine să nu remarce silueta pe dedesubt. Se schimbase foarte mult de când o văzuse ultima dată. Şoldurile şi pieptul ei se modificaseră, iar faţa îşi pierduse rotunjimea copilărească. Era deja prea matură ca să mai stea în tabără cu un alt bărbat, în sălbăticia africană îndepărtată.

– Surorile mele! Avea ochii măriţi de somn şi de uimire. Mai întâi tata, acum surorile mele. Ryder, nu mi-ai spus niciodată că sunt în harem. Ai spus că sunt în siguranţă. Nu se mai termină coşmarul ăsta?

– Dar, Saffron, sunt în siguranţă. N-au păţit nimic rău.

– De unde ştii? întrebă ea. Cum pot fi în siguranţă în vizuina păgânilor şi a barbarilor?

– Am vorbit cu Amber cu nici două săptămâni în urmă, interveni Penrod ca s-o liniştească. Ea şi Rebecca sunt curajoase şi fac totul pentru a îndura loviturile crude ale sorţii. Poate pare imposibil, dar sunt tratate... dacă nu cu bunătate, măcar suficient de blând. Dervişii le consideră nişte sclave valoroase şi vor să le păstreze integritatea.

– Dar pentru cât timp? Trebuie să facem ceva. Mai ales pentru Amber. E atât de dulce şi de sensibilă... Nu e puternică, la fel ca mine şi ca Rebecca. Trebuie s-o salvăm.

– De asta am venit, îi spuse Penrod. Faptul că s-a întâmplat să vă ies în cale e cel mai incredibil noroc. Cred că era o şansă la un milion. Dar acum, că ne-am întâlnit, putem să facem un plan ca să le salvăm pe surorile tale.

– E posibil? Abisinia, locul în care ne aflăm acum, e înapoiată şi primitivă, dar cel puţin oamenii sunt creştini. Sudanul e iadul pe pământ, condus doar de demoni. Nicio persoană albă nu poate rămâne mult acolo, având şanse să supravieţuiască.

– O să mă întorc, spuse Penrod. Mai pot sta cu voi doar câteva minute; pe urmă, o să fac tot ce pot pentru surorile tale. Dar, ca să le scot din Sudan, o să am nevoie de ajutorul vostru. Se întoarse spre Ryder. Pot să mă bazez pe tine?

– Mă simt jignit că e nevoie să mai întrebi, zise Ryder cu asprime.

Era uimitor cât de uşor se simţeau insultaţi sau se insultau cei doi, se gândi Saffron enervată. În asemenea împrejurări îngrozitoare, cum de mai puteau să se certe? De ce erau bărbaţii mereu atât de aroganţi şi de încăpăţânaţi?

– Căpitane Ballantyne, o să te ajutăm, promise ea, în orice fel ne stă în putinţă.

Penrod observă că folosise pluralul „noi" cu aerul unei soţii şi se întrebă dacă avea motive întemeiate să o facă. Ideea i se părea respingătoare: în ciuda aparenţelor, Saffron era încă o copilă. Iar un bărbat ca Ryder Courtney nu ar fi molestat-o niciodată.

– Nu mai pot pierde timpul, spuse el. Trebuie să mă întorc la cei care mă păzesc ca să nu-mi compromit statutul delicat printre dervişi. Avem multe planuri de făcut. Mai întâi, trebuie să putem lua legătura unii cu alţii şi să facem schimb de veşti şi de planuri. Spune-mi despre Ras Hailu.

– A fost prietenul şi partenerul meu de afaceri, explică Ryder. Mergea cu barca la Omdurman de două sau de trei ori pe an, ca să facă negoţ cu dervişii. Din nefericire, s-a certat cu Mahdiul, care l-a acuzat că spionează pentru împăratul Yohannes. A fost executat în Omdurman. Nu mai am alţi agenţi în Sudan.

– Ei bine, va trebui să găsim o cale nouă de comunicare. Nu încercaţi să luaţi legătura direct cu mine, pentru că sunt supravegheat cu atenţie tot timpul. Trebuie să încercaţi să-i transmiteţi mesajele Nazeerei. Ea are voie să se mişte foarte liber. O să încerc să găsesc şi eu un mesager. Mai sunt europeni prizonieri în Omdurman. Unul dintre ei e Rudolf Slatin, guvernatorul egiptean din Dongola. E un tip descurcăreţ şi bănuiesc că poate să comunice cu lumea din afară. Dacă reuşesc să găsesc un mesager, unde vă pot contacta?

Ryder îi făcu repede lui Penrod o listă cu punctele comerciale cele mai apropiate de graniţa cu Sudanul şi notă numele agenţilor săi de încredere de acolo.

– Orice mesaj poate ajunge la mine prin ei, dar, după cum vezi, sunt forţat să parcurg distanţe mari ca să mă ocup de afaceri. S-ar putea să dureze foarte mult până să ajungă la mine.

– Nimic nu se întâmplă repede în Africa, zise Penrod. Ceea ce te rog, când va veni vremea, este să faci pregătirile de drum ca să ne duci la graniţa cu Abisinia cât de repede posibil. De îndată ce plecăm din Omdurman, toată armata dervişă o să fie alertată şi o să ne urmărească fără oprire.

– Siguranţa surorilor lui Saffron e mai presus de orice, îl asigură Ryder.

– Unde e *Ibisul temerar*? întrebă apoi Penrod. Un vapor ar fi cea mai rapidă şi sigură cale de a ajunge peste graniţă. N-aş vrea să fugim cu cămilele prin deşert. Distanţele sunt enorme şi drumul e ucigător de greu pentru femei.

– Din păcate, am fost obligat să vând micul meu vapor. Acum, când zonele înalte ale celor două Niluri au fost închise pentru mine de dervişi, am fost forţat să-mi limitez activităţile comerciale la Abisinia şi Ecuatoria. *Ibisul* nu-mi mai era de folos.

– E mare păcat, dar o să mă gândesc la un alt drum, zise Penrod ridicându-se. Nu mai pot sta cu voi. Înainte să plec, mai e un lucru important: motivul pentru care mă aflu aici. Abdullahi plănuieşte să atace Abisinia şi să ocupe toate teritoriile disputate de la Gondar la muntele Horea. Face toate manevrele diplomatice ca să-l amăgească pe împăratul Yohannes cu dovezi de prietenie şi pace. Dar o să atace, probabil după ploile mari de anul viitor. Osman Atalan o să conducă armata dervişă, formată din vreo treizeci de mii de oameni. Primul şi principalul lui obiectiv vor fi trecătorile de aici, din defileurile Atbara şi Minkti. Scopul lui e să-l împiedice pe împărat să coboare de pe platou cu forţele lui şi să intervină. Am fost trimis aici de Atalan, de-ar putrezi în iad, ca să cercetez terenul pe care se va desfăşura atacul.

– Dumnezeule! Ryder părea şocat. Împăratul habar nu are.

– Ai cum să ajungi la el? îl întrebă Penrod.

– Da, am. Îl cunosc bine. O să-l văd de îndată ce mă întorc la Entoto, peste trei sau patru luni.

– Atunci, să-l avertizezi.

– Aşa o să fac – contează pe mine. O să fie recunoscător. Sunt sigur că o să ne ajute să le salvăm pe Rebecca şi pe Amber, îl asigură Ryder. Dar, spune-mi, Ballantyne, de ce îi transmiţi acest avertisment? Ce contează pentru tine dacă dervişii invadează ţara?

– Mai e nevoie să întrebi? Duşmanul tău e şi al meu. Răul care se răspândeşte poate fi înţeles doar de către cei care au fost martori la prădarea unui oraş de către dervişi. Ai fost la

Khartoum? Ryder încuviință. Împăratul Yohannes e un monarh creștin. Abdullahi și maniacii lui însetați de sânge trebuie opriți. Poate că el o să reușească să pună capăt acestor orori. Penrod se întoarse spre Saffron. Ce mesaj să duc la Omdurman pentru surorile tale? întrebă el.

Ochii ei străluceau de lacrimi în lumina lămpii în timp ce se străduia să răspundă.

– Spune-le că le iubesc pe amândouă din toată inima și că așa o să fie mereu. Spune-le să fie curajoase. O să le ajutăm. O să fim din nou împreună în curând. Dar, orice s-ar întâmpla, încă le iubesc.

– O să le transmit mesajul, făgădui Penrod. Sunt sigur că o să le aducă multă alinare. Se întoarse din nou spre Ryder și-i întinse mâna. Cred că ar fi înțelept să uităm de problemele personale și să lucrăm în echipă pentru scopul nostru comun.

– Sunt de acord din toată inima, zise Ryder, strângându-i mâna întinsă.

Penrod se aplecă peste lampă și stinse flacăra, apoi dispăru în noapte.

Mai era puțin până la Crăciun când Ryder Courtney se întoarse la Entoto, capitala Abisiniei și orașul în care avea complexul comercial principal.

– Trebuie să fie cel mai deprimant loc din lume, spuse Saffron pe când intrau pe porțile orașului în fruntea caravanei de măgari, mai rău chiar decât Khartoum. De ce nu putem sta la Gondar, Ryder?

– Pentru că, domnișoară Saffron Benbrook, în viitorul apropiat o să trăiești în satul Bishop's Sutton din Hampshire cu unchiul tău Thomas și mătușa Jane.

– Iar ești enervant, Ryder, îl avertiză ea. Nu vreau să locuiesc în Anglia. Vreau să stau aici, cu tine.

– Sunt măgulit, zise el ducându-şi mâna la pălărie. Dar, din păcate pentru toţi cei implicaţi, nu poţi să-ţi petreci restul vieţii hoinărind prin sălbăticia africană ca o ţigancă. Trebuie să te întorci în civilizaţie şi să înveţi să fii o doamnă. În plus, oamenii încep să vorbească. Nu mai eşti o copilă – de fapt, eşti fată mare acum.

„A, deci ai observat! îşi zise Saffron satisfăcută. Începeam să cred, Ryder Courtney, că eşti orb." Apoi, cu glas tare, îşi reluă promisiunea care de obicei era suficientă ca să-l mulţumească:

– O să mă întorc în Anglia fără bătaie de cap atunci când Amber şi Rebecca vor fi salvate, spuse ea cu o figură serioasă şi complet nesinceră, şi când unchiul Thomas promite să aibă grijă de mine. Nu a răspuns încă la scrisorile tale şi a trecut mai bine de un an de când i-ai scris prima dată, îi aminti ea cu îngâmfare. Acum, să vorbim despre lucruri mai interesante. Cât timp stăm la Entoto şi unde plecăm după aceea?

– Am treburi aici care vor dura ceva vreme.

– E atât de frig şi de vântos în munţi după căldura din ţinuturile joase. Şi nu sunt lemne de foc kilometri întregi. Toţi copacii au fost tăiaţi.

– Probabil ai stat de vorbă cu împărăteasa Miriam. Şi ea are aceeaşi părere despre Entoto. De aceea împăratul îşi mută capitala la izvoarele termale din Addis Abeba. E cicălitoare, la fel ca altă cunoştinţă de-a mea.

– Eu nu sunt cicălitoare, dar uneori ştiu ce e mai bine, zise Saffron pe un ton suav. Chiar dacă mă tratezi ca pe un copil.

În ciuda protestelor ei, complexul Courtney din Entoto era foarte confortabil şi primitor şi ea reuşise, cu ajutorul lui Bacheet, să-l îmbunătăţească şi mai mult. Ba chiar îl convinsese pe Ryder să transforme unul dintre depozitele vechi şi nefolosite într-un dormitor şi studio doar pentru ea. Nu

fusese uşor. Ryder nu voia să facă nimic care să-i dea motive să creadă că şederea ei alături de el era permanentă.

Ca să facă rost de studio, Saffron îi ceruse ajutorul lui lady Alice Packer, soţia ambasadorului englez la Curtea împăratului, care o luase sub aripa ei. Bineînţeles, soţul ei îl cunoscuse pe David Benbrook pe când lucraseră amândoi sub conducerea lui sir Evelyn Baring în agenţia diplomatică din Cairo, aşa că se simţea cumva responsabilă pentru fiica lui rămasă orfană.

Alice era o artistă amatoare şi, când recunoscu talentul natural al lui Saffron, îşi luă în serios rolul de profesoară. Îi oferi lui Saffron vopsea, pensule şi o hârtie adusă de la Cairo pe căi diplomatice şi o învăţă cum să-şi facă propriile tablouri pe pânză şi cu beţe de cărbune.

De când se cunoscuseră, Saffron aproape că îşi depăşise profesoara. Portofoliul ei conţinea cel puţin cincizeci de portrete, lucrate cu drag şi migală, ale lui Ryder Courtney, multe făcute fără ştirea subiectului principal, precum şi numeroase peisaje africane şi schiţe de animale, care îi uimeau pe Alice şi pe Ryder cu maturitatea şi virtuozitatea lor. De curând, începuse o serie de desene şi de tablouri inspirate din amintirile ei despre Khartoum şi ororile asediului. Erau frumoase, dar înfiorătoare. Ryder îşi dădea seama că erau o formă de catharsis pentru ea, aşa că o încurajă să continue.

La două zile după întoarcerea lor la Entoto, Saffron se duse la ambasadă ca să ia ceaiul cu Alice. Îi arătă îndrumătoarei sale toate schiţele din Khartoum, pe care le discutară pe îndelete. Alice plânse când le privi.

– Sunt magnifice, draga mea. Sunt uluită de talentul tău.

Saffron încetă să le mai strângă şi se întoarse spre Alice cu ochii plini de lacrimi.

– Ce e, Saffron? întrebă Alice cu blândeţe.

Deşi Ryder o obligase să jure că va păstra secretul, Saffron îi spuse tot despre întâlnirea lor nocturnă cu Penrod Ballantyne din defileul Atbara. Alice îi promise că soţul ei avea să-l informeze imediat pe sir Evelyn Baring despre necazul surorilor şi despre căpitanul Ballantyne. Pe Saffron o înveseli mult acest lucru. Apoi, la plecare, întrebă cu nevinovăţie:

– Dacă a sosit vreo scrisoare pentru domnul Courtney, mi-ar face plăcere să i-o duc şi poate chiar să scutesc pe cineva din personalul vostru de o treabă.

Alice trimise pe cineva la arhivă şi un secretar se întoarse cu un teanc de plicuri adresate lui „Ryder Courtney Esq.", în atenţia ambasadorului englez la Entoto, Abisinia.

Saffron le verifică în timp ce mergea prin oraş către piaţă. Recunoscu scrisul de pe primul plic. Era de la nepotul lui Ryder, Sean Courtney, aflat în minele de aur recent descoperite din Republica Transvaal a Africii de Sud. Saffron ştia că Sean îl bătea la cap pe unchiul lui să investească câteva mii de lire într-o mină nouă. Următoarea era o factură de marfă trimisă din depozitele Armatei şi Marinei din Londra. Al treilea plic avea sigiliul „Biroului de Analiză al Guvernului de la Capul Bunei Speranţe", iar al patrulea era cel de care se temea Saffron cel mai mult. Pe spate, avea scris:

Expeditor:
Reverend Thomas Benbrook
Vicariat
Bishop's Sutton
Hampshire, Anglia

Puse celelalte scrisori în buzunar, iar pe ultima o ascunse în sân. Petrecu mai puţin timp decât de obicei la piaţă. Cumpără o legătură mare de gladiole sălbatice de munte de la florarul ei preferat, apoi dădu peste un flacon frumos din argint, de pus la şold, hotărându-se că era un cadou frumos

pentru ziua lui Ryder. Preţul depăşea resursele ei mărunte şi se grăbea prea tare ca să se tocmească cu negustorul, aşa că promise să se întoarcă a doua zi.

Reveni în grabă la complex şi puse florile în vaza de lângă uşa bucătăriei. Apoi se retrase în toaleta ascunsă discret într-un colţ, în spatele camerelor de locuit. Încuie uşa, se urcă pe scaunul înalt şi deschise cu grijă sigiliul celui de-al patrulea plic. Singura foaie din plic era acoperită de scris pe ambele părţi şi era datată cu şapte luni mai devreme. Citi cu nesaţ:

Dragă domnule Courtney,

Eu şi soţia mea ne-am întristat nespus la primirea scrisorii dumitale, când am aflat despre tragica moarte a fratelui meu David la Khartoum şi despre nenorocirea fiicelor lui. Îţi înţeleg necazul şi sunt de acord că biata şi micuţa Saffron nu poate să rămână în continuare în grija dumitale, fiindcă eşti burlac şi nu ai alături o femeie care să aibă grijă de creşterea ei.

I-am adresat câteva întrebări lui Sebastian Hardy, avocatul dragului meu frate, aşa cum ai sugerat să fac. Sunt obligat să te informez cu durere că valoarea puţinelor bunuri rămase de la fratele meu depăşeşte cu mult datoriile lui substanţiale. Sarah, soţia lui decedată, era o femeie cu o fire risipitoare. Niciuna dintre fiicele fratelui meu nu va obţine o moştenire de pe urma moşiei lui.

Eu şi soţia mea am discutat despre posibilitatea de a o lua pe Saffron sub aripa noastră. Cu toate acestea, avem şi noi nouă copii de crescut din leafa mea de preot de ţară. Din păcate, nu am putea să o hrănim şi să o îmbrăcăm pe biata orfană. Din fericire, am reuşit să fac aranjamentele necesare pentru a fi primită într-o instituţie potrivită, unde va beneficia de o instruire creştină strictă şi de o educaţie ce va fi potrivită mai târziu pentru a obţine o slujbă cinstită ca guvernantă a unui copil de familie nobilă.

Dacă, apelând la mila dumitale creştinească, ai fi destul de bun încât să îi asiguri drumul spre Anglia şi biletul de tren din port până la gara din Bishop's Sutton, aş întâmpina-o acolo pe biata copilă şi aş duce-o la această instituţie. Din păcate, eu nu pot contribui la întreţinerea ei ulterioară.

Aştept veşti de la dumneata.
Fratele dumitale întru Hristos,
Thomas Benbrook.

Încet şi cu încântare, Saffron rupse scrisoarea în bucăţi şi lăsă fiecare fragment să cadă în groapa urât mirositoare de sub ea. Apoi îşi ridică fustele şi urină deasupra rămăşiţelor documentului ofensator.

„Un sfârşit potrivit pentru o asemenea porcărie, îşi zise ea. Cam asta a fost cu instituţia, instruirea creştină şi angajarea ca guvernantă. Aş prefera să mă întorc pe jos până la Khartoum cu picioarele goale." Se ridică şi-şi netezi fustele. „Acum, trebuie să mă grăbesc să văd dacă e gata cina lui Ryder şi să-i pregătesc păhărelul de whisky."

Pentru Saffron, ora cinei era punctul culminant al unei zile pline. După ce discuta cu bucătăreasa despre puiul prăjit cu cartofi, se asigura că aveau apă caldă; apoi aducea săpun şi un prosop curat lângă lavoarul din dormitorul lui Ryder şi aşeza o cămaşă proaspăt călcată pe pat. După aceea punea masa şi aranja lumânările şi florile. Nu avea încredere în niciunul dintre servitori, nici măcar în Bacheet, pentru o sarcină atât de importantă. Apoi descuia seiful cu cheia pe care i-o dăduse Ryder şi aducea o sticlă de whisky, paharul de cristal şi cutia din lemn de cedru cu trabucuri. Le punea pe masă în capătul verandei, de unde aveau priveliştea apusului dincolo de munţi.

Se grăbi în camera ei şi-şi schimbă hainele pe care le purtase toată ziua cu o rochie pe care o concepuse şi o realizase singură. Cu ajutorul a două femei amharice din oraş,

cusătorese pricepute, își făcuse o garderobă neobișnuită și bogată. Lady Alice Packer și chiar împărăteasa Miriam o complimentaseră pentru stilul ei.

În timp ce își pieptăna încă părul, auzi tropot de copite în curte: Ryder se întorsese de la palat, unde discutase toată ziua cu împăratul și cu alți funcționari regali. Îl așteptă pe terasă când ieși din încăperile lui purtând cămașa curată, cu fața strălucind de la apa caldă și cu părul ud și pieptănat frumos. „E cel mai arătos bărbat din lume, dar părul lui trebuie tuns iar. O să mă ocup mâine de asta", își spuse ea în timp ce ținea sticla de whisky deasupra paharului.

– Spune când, îl rugă ea.

– „Când" e un cuvânt din patru litere care ar trebui pronunțat doar cu mare hotărâre, după o meditație prelungită, răspunse el.

Era gluma lor secretă și ea îi turnă o cantitate generoasă. El îl gustă, apoi oftă.

– Prea bun ca să fie consumat de oameni! Asemenea nectar ar trebui băut doar de îngerii în zbor!

Asta încheia ritualul. Se așeză confortabil pe pernele din piele de pe scaunul lui preferat. Ea se instală în fața lui și priviră cum apunea soarele în toată splendoarea lui roșiatică, dincolo de munți.

– Acum, spune-mi ce-ai făcut azi, spuse Ryder.

– Mai întâi tu, răspunse ea.

– Mi-am petrecut dimineața vorbind cu împăratul și cu doi dintre generalii din armata lui. Le-am spus ce mi-a povestit Penrod Ballantyne despre intențiile dervișilor de a le ataca țara. Împăratul Yohannes a fost recunoscător pentru avertisment și cred că l-a luat în serios. Nu i-am spus despre planurile noastre de a-ți salva surorile. M-am gândit că e prea devreme. Cu toate acestea, cred că o să ne ajute când o să fim pe punctul de a acționa.

Saffron oftă.

– Mi-aș dori ca Penrod Ballantyne să țină legătura cu noi. Parcă a trecut o veșnicie de când ne-am văzut ultima dată.

– El și surorile tale probabil călătoresc în anturajul lui Osman Atalan. Penrod e atât de bine păzit, încât s-ar putea să nu fi găsit un mesager de încredere. Trebuie să avem răbdare.

– Ușor de spus, greu de făcut, zise ea.

Ca să-i distragă atenția, el îi povesti mai departe despre ziua lui.

– După ce am plecat de la împărat, mi-am petrecut restul zilei cu trezorierul lui. A fost în sfârșit de acord să-mi reînnoiască autorizația de a face comerț în țară pentru încă un an. Mita pe care a cerut-o a fost exagerată, dar în toate celelalte privințe a fost destul de rezonabil. O făcu să râdă – mereu o făcea să râdă. Apropo, am uitat să-ți spun că am fost invitați în audiența regală de vinerea viitoare. Împăratul Yohannes o să-mi acorde Steaua Ordinului lui Solomon și Iudeei, ca o recunoaștere pentru serviciile aduse statului. Dar cred că adevăratul motiv e că împărăteasa Miriam vrea să-ți admire ultima creație de modă și l-a convins pe soțul ei să ne invite. Ori asta, ori vrea să-i faci încă un portret.

– Cât de palpitant! Steaua lui Solomon o să fie enormă și acoperită cu multe diamante?

– Sunt sigur că o să fie gigantică și poate nu cu diamante, dar măcar dintr-o sticlă șlefuită de bună calitate, zise el, apoi se întinse peste masă spre micul teanc de scrisori pe care Saffron le adusese de la ambasadă.

Mai întâi, deschise factura de la Depozitele Armatei și Marinei.

– Bine! exclamă el încântat. Au cele două puști de calibrul zece gata să mi le trimită. O să aranjez mâine plata. Ar trebui să ajungă înainte de următoarea călătorie în Ecuatoria, unde vor fi foarte utile. Lăsă factura deoparte și deschise scrisoarea de la nepotul lui. Sean insistă că noua mină de aur

pe care au deschis-o o să ajungă la mare adâncime. Eu nu am speranţe la fel de mari. Cred că mina o să secе în scurt timp şi o să-l lase mult mai sărac, deşi cu mai multă experienţă. Mă tem că o să fiu nevoit să-i spulber speranţele că i-aş putea oferi capital pentru demersul lui. Luă scrisoarea cu ştampila Coloniei de la Capul Bunei Speranţe şi o examină. Am aşteptat să vină asta! Deschise plicul, scoase un raport de analiză, îl verifică nerăbdător, apoi zâmbi liniştit. Excelent! O, e chiar foarte bine!

– Poţi să-mi spui şi mie? întrebă Saffron.

– Desigur! Înainte să plecăm la Gondar, am trimis un sac de mostre de rocă la biroul de analiză din Colonie. Cu un an înainte de a fi blocat în asediul de la Khartoum, le-am adunat din munţii aflaţi la o sută şaizeci de kilometri la est de Aksum, în timp ce vânam antilopa nyala de munte. E raportul despre acele mostre: peste treizeci la sută cupru şi doar doisprezece la sută argint. Chiar dacă luăm în calcul cât de izolată e zona şi dificultatea de a ajunge acolo, ar trebui să fie un zăcământ foarte profitabil. Singura problemă e că trebuie să mă întorc la trezorierul regal ca să-i cer licenţa de minerit. Azi a luat pielea de pe mine, aşa că mâine o să-mi ceară scalpul şi dinţii.

– *Sans* dinţi şi *sans* păr, ai putea să începi o modă nouă, sugeră Saffron, iar el izbucni în râs.

Ca de obicei, rămaseră mult după cină stând de vorbă. Când Ryder urcă în patul lui, încă mai râdea de remarca ei acidă de la despărţire. Stinse lampa şi, în timp ce se pregătea de somn, îşi dădu seama că nu se gândise nici măcar o dată la Rebecca în ziua aceea.

Când intrară în sala de audienţe de la palat, Alice Packer o chemă pe Saffron cu o mişcare energică din evantai.

– Mă scuzi, te rog, Ryder?

– Du-te şi fă-ţi datoria.

Ryder o urmări traversând camera, la fel ca toţi cei prezenţi. Nu doar rochia galbenă era izbitoare. Tinereţea era atributul principal al frumuseţii ei. Îşi dădu seama că se holba la ea şi îşi întoarse repede privirea, sperând să nu fi observat nimeni.

Printre ceilalţi invitaţi se numărau câteva prinţese şi câţiva prinţi abisinieni, căci împăratul şi ceilalţi membri ai casei de Menelik erau foarte fertili. Mai erau prezenţi generali şi episcopi, negustori prosperi şi proprietari de pământuri, întregul corp de diplomaţi străini, precum şi câţiva aventurieri şi călători străini. Uniformele şi costumele erau atât de exotice şi de colorate, încât rochia lui Saffron părea modestă şi simplă.

Deodată, Ryder simţi că cineva din mulţime îl urmărea cu privirea. Se uită repede în jur, apoi tresări uimit. În colţul opus al camerei se afla persoana care cumpărase *Ibisul temerar* de la el – dar, chiar şi de la distanţa aceea, ochii ei de egipteancă pe deasupra vălului erau atât de hipnotizanţi, încât nu puteau fi ignoraţi. De îndată ce îi atrase atenţia, îşi reluă conversaţia cu generalul mai vârstnic de lângă ea, acoperit tot de medalii, ordine bătute în pietre scumpe şi cu o pelerină din piele de leopard.

– Pacea şi binecuvântarea lui Allah asupra ta, Sitt[1] Bakhita al-Masur, o salută Ryder în arabă când ajunse lângă ea.

– Şi asupra ta la fel, efendi.

Ea făcu un gest graţios drept răspuns, ducând degetele la buze, apoi la inimă.

– Eşti foarte departe de casă, remarcă el.

Avea ochii migdalaţi, iar privirea ei întunecată era directă, ceea ce era neobişnuit pentru o egipteancă, chiar şi de cel mai înalt rang. Unii oameni o găseau irezistibilă, dar nu era pe gustul lui Ryder.

[1] Vezi Glosar (n. tr.)

– Am navigat pe râu. Cu vaporul meu nou nu a fost o călătorie chiar atât de lungă de la prima cataractă.

Vocea ei era dulce şi melodioasă.

– Sper că n-ai avut obstacole sau probleme pe drum. Sunt vremuri tulburi, iar *Ibisul* e foarte cunoscut.

– Nu mai este *Ibisul*, ci *Durkhan Soma, Înţelepciunea Cerurilor*. Înfăţişarea i s-a schimbat mult. Nimeni nu l-ar mai recunoaşte drept ce a fost odată. Constructorii mei de bărci de la Aswan i-au acordat foarte multă atenţie. Mi-am plătit datoriile faţă de clericii din Omdurman când am trecut de Oraşul Sfânt, acum de-a dreptul pestilenţial.

– Unde e ancorat acum? întrebă Ryder nerăbdător.

Bakhita îl privi curioasă.

– E la Roiseres.

Era un port mic de la limita extremă navigabilă a Nilului Albastru. Era încă în Sudan, dar la mai puţin de optzeci de kilometri de graniţa cu Abisinia.

Ryder era mulţumit.

– Jock McCrump mai e mecanic? întrebă el.

Bakhita zâmbi.

– E şi căpitan. Cred că ar fi greu de scos din post.

Ryder era şi mai mulţumit. Jock avea să fie un om bun la bord dacă intenţionau să folosească vaporul pentru o tentativă de salvare.

– Pari interesat de vechiul tău vapor, efendi. Mi se pare mie sau chiar aşa e?

Ryder deveni brusc precaut. Ştia puţine despre femeia asta, cu excepţia faptului că era bogată şi că avea influenţă în locuri importante din multe ţări. Auzise vorbindu-se chiar că, deşi era musulmană, simpatiza cu interesele engleze în Orient şi se opunea celor ale Franţei şi Germaniei. Se zvonea chiar că era agenta lui sir Evelyn Baring în Cairo. Dacă era adevărat, nu sprijinea *jihadul* derviş din Omdurman, dar era mai bine să nu aibă încredere în ea.

– Într-adevăr, Sitt Bakhita, aveam de gând să închiriez vaporul de la tine pentru o scurtă perioadă, dar nu sunt sigur că ai fi de acord cu propunerea mea, spuse el.

Ea coborî vocea când vorbi din nou:

– Generalul Ras Mengetti vorbeşte doar amharică. Cu toate acestea, ar trebui să continuăm discuţia în particular. Ştiu unde se află complexul tău. Pot să te vizitez acolo? Să zicem mâine, cu o oră înainte de prânz?

– O să fiu la dispoziţia ta.

– Am să-ţi povestesc lucruri care ne interesează pe amândoi, făgădui ea.

Ryder făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Saffron plecă de lângă Alice în clipa în care Ryder rămase singur, venind să i se alăture.

– Cine era doamna arabă plinuţă? întrebă ea cu acreală. Se uita la tine cu ochii mari, ca o viţică.

– S-ar putea să ne ajute să ne regăsim prietenii şi familia.

Saffron se gândi la asta, apoi spuse:

– În cazul ăsta, o iert.

Ryder nu prea înţelegea cu ce greşise Bakhita, dar înainte să insiste în privinţa acestui subiect, un sunet de trâmbiţă anunţă intrarea împăratului şi a soţiei lui.

Mult mai târziu în seara aceea, când se întoarseră la complex, Saffron îi aduse lui Ryder papucii de casă şi-i turnă un păhărel înainte de culcare. Apoi îi desprinse Steaua lui Solomon de la rever şi o examină la lumina lămpii.

– Sunt sigură că sunt diamante adevărate, spuse ea.

– Dacă ai dreptate, probabil suntem milionari.

El chicoti şi observă că deprinsese obiceiul ei de a vorbi la plural. Părea să existe o legătură formală între ei şi se întrebă dacă era înţelept. Probabil nu era, îşi spuse el. „Pe viitor, o să fiu mai circumspect", îşi promise el.

A doua zi, Bakhita sosi la complex într-o trăsură închisă, trasă de patru măgari. Ryder recunoscu trăsura, care îi fusese pusă la dispoziţie de împărat. Era o dovadă în plus, dacă mai era nevoie de una, a influenţei şi importanţei Bakhitei al-Masur. În spatele trăsurii, şase gărzi înarmate o urmau îndeaproape. Acestea rămaseră în curte în timp ce Ryder o conducea pe Bakhita în camera principală, unde Saffron le servi cafea şi prăjiturele cu miere.

Când se ridică şi se scuză, Bakhita ridică mâna.

– Te rog, nu pleca, Sitt Benbrook. Ceea ce am de zis te priveşte mai mult decât pe ceilalţi.

Saffron se aşeză din nou pe canapea şi Bakhita continuă:

– Am venit la Entoto având ca scop principal să mă întâlnesc cu tine şi cu domnul Courtney. Noi trei avem

treburi de mare importanţă care au legătură cu Omdurman. Am un prieten căruia îi datorez toată loialitatea mea, iar membrii apropiaţi ai familiei tale sunt ţinuţi captivi de dervişi. Sunt sigură că eşti la fel de nerăbdătoare să le asiguri eliberarea ca şi mine. De aceea am vrut să îţi ofer tot ajutorul şi sprijinul de care sunt capabilă. Ryder şi Saffron o priviră muţi de uimire. Da, ştiu că sora ta mai mare şi sora ta geamănă se află în haremul emirului Osman Atalan. Prietenul meu e sclavul aceluiaşi om.

– Putem şti cum se numeşte prietenul tău? întrebă Ryder cu precauţie.

Bakhita nu răspunse imediat, apoi spuse:

– Engleza mea nu e prea bună, dar cred că trebuie să folosim limba voastră pentru că foarte puţini oameni din Abisinia o înţeleg.

– Engleza ta e foarte bună, Sitt Bakhita, zise Saffron.

Antipatia latentă faţă de cealaltă femeie suferise o transformare radicală.

– Eşti amabilă, dar nu e aşa. Îi zâmbi lui Saffron, apoi se întoarse din nou spre Ryder. Aş putea refuza să-ţi răspund la întrebare, dar vreau să fim cinstiţi unii cu ceilalţi. Sunt sigură că îl cunoaşteţi amândoi foarte bine pe prietenul meu: este căpitanul Penrod Ballantyne, din Regimentul 10 Husari.

– Este un ofiţer viteaz şi un gentleman desăvârşit, exclamă Saffron. Ultima dată l-am întâlnit în defileul Atbara, cu doar cinci luni în urmă.

– O, te rog, spune-mi cum era! exclamă Bakhita.

– Era bine, deşi nu se deosebea la port şi la comportament de cei care l-au prins, spuse Saffron.

– Ştiam că a fost prins de dervişi, dar am auzit că a fost torturat şi abuzat îngrozitor. Asigurările tale îmi aduc multă linişte.

În timp ce discutau despre Penrod, Ryder se gândea cu repeziciune. Auzise un zvon de la Bacheet, pe care i-l spusese

Nazeera, cum că Penrod avea o prietenă egipteană intimă. Judecând după grija ei profundă față de el, era evident dincolo de orice îndoială că Bakhita era doamna cu pricina. Ryder era șocat. Penrod era un ofițer cu multe decorații, dintr-un regiment de primă mână. O legătură de acest fel, dacă ieșea la iveală, îl putea costa cu ușurință funcția și reputația.

– Din tot ce ne-ai spus, Sitt Bakhita, e clar că trebuie să ne unim resursele și inteligența, spuse el. Prima noastră grijă, care mi-a dat mari bătăi de cap, este cum să facem schimb de mesaje cu prietenii noștri din Omdurman.

– Cred că pot să ofer eu o cale de comunicare.

Bakhita se ridică și se îndreptă spre ușa care ducea în curte. Bătu din palme și în fața ei apăru una dintre gărzile ei.

– Cred că-l cunoașteți pe omul acesta, spuse Bakhita când bărbatul își scoase eșarfa de pe cap, făcând o plecăciune *salaam* adâncă în fața lui Ryder.

– Fie ca Domnul să te aibă mereu în pază, efendi.

– Yakub! Ryder era cu adevărat șocat. Am auzit lucruri urâte despre tine. Am auzit că ți-ai trădat stăpânul, pe Abadan Riji.

– Efendi, mai curând mi-aș trăda mama și tatăl, fie ca Allah să-mi audă vorbele și să mă arunce pe loc în iad dacă mint, zise Yakub. Singurul scop care mi-a mai rămas în viață este să-l scot pe stăpânul meu în siguranță din ghearele dervișilor, în care l-a aruncat unchiul meu trădător. O să fac orice... Yakub ezită, apoi își modifică afirmația: O să fac orice, în afară de a avea vreun contact cu ticălosul de Bacheet, ca să-mi salvez stăpânul de dervișii. Dacă nu există altă cale, aș putea chiar să accept, pentru o scurtă perioadă, compania păcătosului Bacheet. Cu toate acestea, probabil o să-l omor după aceea.

– În privința omorului, îi spuse Ryder abătut, Abadan Riji crede că și tu ești la fel de trădător ca unchiul tău. L-a ucis pe acesta și are de gând să facă la fel și cu tine.

– Atunci, trebuie să merg la el şi să-mi pun viaţa şi loialitatea în mâinile lui.

– Ai putea la fel de bine să-i duci un mesaj stăpânului tău şi să te întorci cu răspunsul lui, zise Ryder sec.

Bakhita şi Ryder avură nevoie de încă zece zile pentru a pune la cale un plan de evadare cu o şansă rezonabilă de succes pentru prizonierii din Omdurman.

În ziua următoare, Yakub plecă singur spre Sudan.

Osman Atalan fu mulţumit de raportul adus de Penrod din trecătorile munţilor abisinieni. Ascultă cu mare atenţie sugestiile cu privire la desfăşurarea campaniei împotriva împăratului Yohannes, apoi discutară împreună toate detaliile, în timpul drumului lung de întoarcere în Omdurman.

Odată ajunşi în oraş, Penrod descoperi că, între timp, condiţiile prizonieratului său se relaxaseră mult. Ajunsese într-o poziţie de încredere condiţionată, ceea ce fusese obiectivul său din prima zi de captivitate. Era ceea ce-şi propusese să facă mulţumindu-l pe Osman Atalan şi prefăcându-se că se supune voinţei lui. Totuşi, era încă însoţit în fiecare clipă de agagieri aleşi din garda personală a lui Osman. În timpul lunilor de după întoarcerea în Omdurman, Osman îşi petrecu mult timp cu marele calif Abdullahi. Al-Noor îi spuse lui Penrod că încerca să-l convingă pe Abdullahi să-i permită să se întoarcă pe domeniul tribului său din deşert. Totuşi, Abdullahi era prea şiret şi prea parşiv ca să lase un om cu puterea şi influenţa lui Osman Atalan să scape de sub controlul şi supravegherea lui permanentă. Osman avea voie să plece din Omdurman doar pentru scurte raiduri represive pentru riposte contra persoanelor şi triburilor care stârniseră nemulţumirea lui Abdullahi sau pentru partide de vânătoare obişnuită sau cu şoimi în deşert.

Când se întoarse în deşert, Osman descoperi că avea mult timp liber. Într-o zi, trimise după Penrod.

– Am văzut felul în care mânuieşti sabia. Nu se potriveşte cu modul tradiţional şi îi lipseşte orice fel de graţie.

Penrod coborî privirea ca să-şi ascundă furia stârnită de insultă şi, cu puţin efort, se abţinu să-i amintească de prima lor întâlnire de la El Obeid, în care măritul calif Atalan parase lovitura lui Penrod ridicând scutul – astfel nu reuşise să vadă ceea ce urmase, o ripostă care îi trecuse razant pe lângă inimă.

– Cu toate acestea, zise Osman, pare oarecum interesant.

Penrod ridică privirea spre el şi văzu o sclipire de batjocură în ochii lui.

– Slăvite calif, de la un spadasin atât de mare ca tine, este o laudă care-mi încălzeşte sufletul, îl luă el în râs.

– O să mă amuz exersând împotriva ta, ca să-ţi demonstrez nobila utilizare a sabiei lungi, zise Osman. O să începem mâine, după rugăciunile de dimineaţă.

A doua zi de dimineaţă, înainte să se confrunte cu săbiile scoase, Osman îi explică regulile de luptă.

– O să încerc să te omor. Tu o să încerci să mă omori. Dacă reuşesc, o să-mi amintesc cu dispreţ de tine. Dacă reuşeşti, agagierii mei – arătă spre cincisprezece bărbaţi care formau un cerc în jurul lui – te vor omorî pe loc, dar o să fii îngropat cu mare onoare. O să cer să se recite o rugăciune specială în moschee în amintirea ta. Nu sunt un stăpân binevoitor?

– Măritul Atalan e drept şi cinstit, încuviinţă Penrod, apoi începură.

Douăzeci de minute mai târziu, când Osman se redresă mai lent, Penrod îi atinse antebraţul ca un avertisment.

Privirea lui Osman era ucigătoare.

– Destul, deocamdată. O să luptăm din nou peste două zile.

După aceea, începură să lupte câte o oră la fiecare două zile, iar Osman învăţă să se redreseze repede şi să riposteze ca un husar. Treptat, Penrod observă că era tot mai greu încercat, fiind forţat să-şi folosească toate abilităţile ca să-şi respingă adversarul. La sfârşitul Ramadanului, Osman îi spuse:

– Am un dar pentru tine.

Numele ei era Lalla. Era o copilă speriată şi abuzată, un copil al războiului, al bolii şi al foametei. Nu-şi amintea de mama sau de tatăl ei şi în toată scurta sa viaţă nimeni nu o tratase cu blândeţe.

Penrod se purtă frumos cu ea. O plăti pe una dintre concubinele lui al-Noor să o spele şi să-i pieptene părul încâlcit. Îi oferi haine noi în locul zdrenţelor. O lăsă să-i pregătească mesele, să-i spele hainele şi să mături podeaua micii celule de lângă curtea agagierilor, unde locuia el. O lăsă să doarmă în faţa uşii lui. O trata ca pe un om, nu ca pe un animal.

Pentru prima dată în viaţa ei, Lalla avea suficientă mâncare. Foamea făcuse parte din viaţa ei dintotdeauna, din câte îşi amintea. Nu se îngrăşă, dar trupul ei osos începu să se întremeze. Uneori, o auzea fredonând încet la foc în timp ce-i pregătea masa. De câte ori se întorcea în curtea agagierilor, zâmbea. Odată, când Osman reuşise să-l atingă la umărul drept cu sabia sa lungă, Lalla îi pansă rana după cum îi arătă el. Era o rană superficială şi se vindecă repede. Penrod îi spuse că era un înger al milosteniei şi îi cumpără din piaţă o brăţară ieftină din argint drept răsplată. Ea se furişă cu brăţara într-un colţ al curţii şi plânse de fericire. Era primul dar pe care îl primise vreodată.

În noaptea aceea, se strecură cu sfială în *angareb*-ul lui Penrod, iar el nu se îndură să o alunge. Când ea scânci chinuită de coşmaruri, o mângâie pe cap. Ea se trezi şi se lipi mai tare de el. Când făcu dragoste cu ea, o făcu fără pasiune sau dorinţă, ci doar cu milă. În seara următoare, în timp ce ea îi pregătea cina, Penrod îi spuse încet:

– Dacă ţi-aş cere să faci pentru mine ceva greu şi periculos, ai face-o, Lalla?

– Stăpâne, aş face tot ce-mi ceri.

– Dacă ţi-aş cere să bagi mâna în foc şi să scoţi o torţă aprinsă pentru mine, ai face-o? Fără ezitare, ea se întinse spre flăcări şi trebui s-o prindă de încheietură ca să nu-şi vâre mâna între ele. Nu, nu face asta! Vreau să duci un mesaj pentru mine. O cunoşti pe femeia Nazeera, căreia i se spune Ammi? Munceşte în harem ca servitoare pentru concubinele albe.

– O cunosc, stăpâne.

– Spune-i că Filfil e în siguranţă cu al-Sakhawi în Abisinia.

Filfil – sau Piper – era numele arab al lui Saffron.

Lalla aşteptă ocazia de a o aborda discret pe Nazeera la fântână, un loc de adunare pentru toate femeile, transmiţându-i cu exactitate mesajul. Nazeera se întoarse în grabă să le dea de veste Rebeccăi şi lui Amber.

După câteva zile, Nazeera se întâlni din nou cu Lalla la fântână. Avea un mesaj pe care trebuia să i-l transmită lui Penrod.

– Yakub e aici, în Omdurman, îi transmise fidel Lalla.

Penrod era uimit.

– Nu poate fi Yakub pe care îl ştiu eu. Pungaşul acela a dispărut cu mult timp în urmă.

– Vrea să mă întâlnesc cu el, zise Lalla. Ce vrei să fac?

– Unde vă întâlniţi?

– O să fiu cu Nazeera în piaţa de cămile.

– O să fii în siguranţă? o întrebă Penrod.

Lalla ridică din umeri.

– Asta nu contează. Dacă mi-o ceri, o s-o fac.

Când se întoarse, el întrebă:

– Cum era acest Yakub?

– Ochii lui nu se urmează unul pe altul. Unul se uită la est şi celălalt la nord.

– E Yakub pe care-l ştiu eu.

Cum de se îndoise de el? se întrebă Penrod.

– A spus să-ţi transmit că inegalabilul Yakub e încă slujitorul tău. A lâncezit un an şi trei luni într-o închisoare egipteană, acuzat pe nedrept că făcea comerţ cu sclavi. Abia când a fost eliberat a putut să meargă la doamna din Aswan. Acum, ea l-a trimis înapoi la tine cu veşti care sunt în beneficiul tău.

Penrod înţelese imediat cine era doamna din Aswan şi inima îi zvâcni. Nu se gândise în ultima vreme la Bakhita, dar era încă acolo, la fel de statornică cum fusese întotdeauna. Cu ea şi Yakub, nu mai era singur.

– Te-ai descurcat extraordinar, Lalla. Nimeni n-ar fi putut s-o facă mai bine, spuse el, iar ea se îmbujoră la faţă.

Reuşi să stabilească acum o cale de comunicare cu lumea din afară, dar Lalla era o copilă modestă, incapabilă să ţină minte mai mult de câteva propoziţii odată, şi nu putea risca să o lase să se întâlnească cu Nazeera şi Yakub la intervale mai scurte de câteva zile: Abdullahi şi Osman aveau spioni peste tot.

Planificarea evadării era o treabă complicată şi de lungă durată. De două ori fu nevoit Yakub să plece din Omdurman şi să facă o călătorie periculoasă înapoi în Abisinia, ca să se consulte cu Ryder Courtney şi cu Bakhita. Dar, foarte încet, planul începea să capete formă.

Tentativa avea să aibă loc în prima vineri a Ramadanului, peste cinci luni. Yakub urma să aibă cămilele pregătite pe malul opus al Nilului, ascunse printre ruinele oraşului Khartoum. Printr-o diversiune sau printr-o păcăleală, Penrod avea să-şi croiască drum afară din curtea agagierilor. Nazeera avea să le scoată pe ascuns pe Rebecca şi pe Amber din harem, apoi să le ducă la o felucă de care putea face rost. Penrod urma să le întâlnească acolo, iar feluca să-i transporte peste Nil. Apoi, cu animalele lui Yakub, aveau să fugă pe malul sudic al Nilului

Albastru, unde Jock McCrump aştepta cu vechiul *Ibis* în Laguna Peştişorilor. Avea să-i ducă la Roseires, de unde urmau să ia caii pentru ultima etapă spre graniţa abisiniană.

– O să mă iei cu tine, stăpâne? întrebă Lalla gânditoare.

„Ce naiba să fac cu ea?" se întrebă Penrod.

Nu era frumoasă, dar avea o faţă drăguţă de maimuţică şi se uita la el cu o adoraţie desăvârşită.

– O să te iau cu mine oriunde aş merge, promise el, apoi se gândi: „Poate o pot mărita cu Yakub. Ar fi o nevestică perfectă pentru el".

După doar patru săptămâni, când totul era în sfârşit pregătit, Lalla îi aduse lui Penrod încă un mesaj, care-l lovi ca o ţeavă grea de tun.

– Ammi Nazeera spune că al-Zahra a avut prima menstruaţie şi că a devenit femeie. Poate să-i ascundă asta slăvitului Osman Atalan, dar peste o lună o să-i vină din nou. Nu o să mai poată ascunde asta de el. Măritul Atalan i-a ordonat deja Nazeerei să pândească şi să-l vestească atunci când va apărea prima dată sângele femeiesc. A anunţat că, de îndată ce fata e bună de măritat, o să i-o ofere pe al-Zahra în dar marelui calif Abdullahi, care tânjeşte după ea.

Chiar dacă trebuia să rişte soarta tuturor, Penrod nu putea în ruptul capului să o lase pe Amber să meargă la Abdullahi. Ar fi fost mai rău decât să o arunce de vie în gura unui monstru carnivor şi obscen. Întregul plan trebuia devansat. Aveau un răgaz de o lună ca să schimbe aranjamentele. Aveau să fie şanse egale. O trimitea pe inimoasa Lalla aproape în fiecare zi cu mesaje pentru Yakub.

Cu două săptămâni înainte de noua dată a tentativei de evadare, califul Osman Atalan anunţă un ospăţ şi distracţii pentru toate rudele şi pentru cei mai fideli adepţi ai lui. Complexul principal fu decorat cu frunze de palmieri şi douăzeci şi patru de oi grase fură fripte pentru oaspeţi. Mesele joase la care invitaţii stăteau pe perne moi erau pline de vase cu fructe

şi dulciuri. Penrod se trezi aşezat într-o poziţie preferenţială, aproape de calif, cu al-Noor într-o parte şi cu Mooman Digna în cealaltă.

După ce mâncară toţi pe săturate şi atmosfera deveni caldă şi relaxată, Osman se ridică, ţinu un scurt discurs de bun venit şi le mulţumi tuturor pentru loialitate şi devotament.

– Acum, să înceapă distracţia! ordonă el, apoi bătu din palme.

O darabană începu să bată în ritm sacadat şi se stârni un murmur de uimire. Toate capetele se întoarseră spre poarta laterală a curţii. Doi bărbaţi aduseră o vietate în lesă. Era imposibil să ghiceşti ce fel de animal era. Se mişca încet şi dureros în patru labe, fiind forţată de cei care o manevrau să facă un ocol chinuitor al curţii. Puţin câte puţin, îşi dădură seama că era o femeie. Avea mâinile şi picioarele amputate cu cruzime la glezne şi la încheieturi, iar cioturile fuseseră înmuiate în catran fierbinte ca să fie oprită sângerarea. Se târa pe coate şi genunchi. Restul trupului ei gol fusese biciuit cu crengi de spini, care îi sfâşiaseră pielea. Mutilările erau atât de oribile, încât până şi agagierii călăiţi tăceau. Treptat, femeia se târî până în locul în care stătea Penrod. Supraveghetorii ei strânseră lesa şi o forţară să ridice capul.

Îngheţat de spaimă, Penrod se holbă la faţa Lallei. Sângele i se prelingea de pe scalpul sfâşiat în orbitele goale. Îi arseseră ochii cu fiare încinse.

– Lalla! spuse el încet. Ce ţi-au făcut?

Ea îi recunoscu vocea şi se întoarse spre el. Sângele încă îi curgea pe obraji.

– Stăpâne, şopti ea, nu le-am spus nimic.

Apoi se prăbuşi cu faţa în ţărână şi, cu toate că traseră de lesă, nu o mai putură ridica.

– Abadan Riji! strigă Osman Atalan. Agagierul meu de nădejde, cu braţul renumit de spadasin, curmă-i suferinţa acestei jalnice fiinţe.

O liniște apăsătoare se așternu peste adunare. Toți oamenii se uitară la Penrod fără să priceapă, dar captivați de dramatismul momentului.

– Omoar-o pentru mine, Abadan Riji, repetă Osman.

– Lalla!

Vocea lui Penrod tremura de milă.

Ea îl auzi și întoarse capul spre el, căutându-i orbește fața.

– Stăpâne, șopti ea, pentru dragostea ce ți-o port, fă asta. Eliberează-mă, pentru că nu mai pot continua.

Penrod ezită doar o clipă, apoi se ridică și scoase sabia din teacă. Stând deasupra ei, spuse:

– Te voi iubi mereu.

Și, cu o singură lovitură, îi reteză capul de pe trupul schilodit. Apoi puse piciorul pe lamă și, trăgând brusc de mâner, o rupse în două.

– Spune-mi, Abadan Riji, zise Osman Atalan, ceea ce văd în ochii tăi sunt lacrimi? De ce plângi ca o femeie?

– Sunt, într-adevăr, lacrimi, mărite Atalan, și plâng pentru felul în care vei muri și care va fi cumplit.

– Cu ajutorul acestei ființe, Abadan Riji plănuia să fugă din Omdurman, le explică Osman agagierilor săi. Aduceți *shebba* și atârnați-i-o de gât.

Shebba era un dispozitiv menit să-i pedepsească pe sclavii recalcitranți, împiedicându-i să fugă. Era un jug greu în formă de Y, tăiat dintr-o furcă de acacia. Prizonierul fu dezbrăcat, ca să-i sporească umilința, apoi îmbinarea *shebbei* îi fu potrivită la gât. Trunchiul gros se întindea în fața lui. Îl ridicară la nivelul umărului și îi legară furca la ceafă, cu frânghii răsucite din piele neargăsită. În cele din urmă, brațele goale ale lui Penrod fură legate de stâlpul lung din fața lui. Cu ambele mâini imobilizate, nu putea să se hrănească

sau să ducă la buze un vas cu apă. Nu se putea curăţa de excremente. Dacă lăsa stâlpul să coboare din poziţia orizontală, furca îi zdrobea traheea şi-l sugruma. Pentru a se mişca, trebuia să ridice toată maşinăria aceea masivă şi să o ţină în echilibru. Nu se putea întinde pe spate sau pe o parte, nici nu putea să stea jos. Dacă voia să se odihnească sau să doarmă, trebuia s-o facă în genunchi, cu capătul stâlpului sprijinit pe pământ, în faţa lui. În cel mai bun caz, putea doar să se clatine câţiva paşi înainte ca greutatea stâlpului dezechilibrat să-l forţeze din nou să stea în genunchi.

Ospăţul continuă în timp ce Penrod îngenunche în mijlocul curţii. După aceea, fu dus înapoi în curtea agagierilor. Mooman Digna îl mână cu biciul ca pe un animal de povară. Nu putea să mănânce sau să bea şi nimeni nu voia să-l ajute. Nu putea dormi pentru că durerea provocată de *shebba* îl ţinea treaz. Era prea mare şi prea incomodă ca să poată intra în celulă, aşa că îngenunche în curtea neacoperită, fiind păzit zi şi noapte de un agagier. În a treia zi, nu-şi mai simţea deloc braţele şi avea mâinile vinete şi umflate. Deşi se clătina în jurul zidului curţii ca să rămână la umbră, razele soarelui se reflectau în pereţii văruiţi, iar trupul lui gol se înroşi şi se acoperi de băşici. Avea limba ca un burete uscat în gura pârjolită, iar căldura amiezii îl copleşea.

Spre dimineaţa celei de-a patra zile, deveni tot mai slăbit şi dezorientat, plutind la marginea pierderii cunoştinţei. I se uscau până şi ochii şi nimeni nu voia să-l ajute. Când îngenunche într-un colţ al curţii, auzi vocile agagierilor care se certau în apropiere, întrebându-se cât avea să mai reziste. Apoi se făcu linişte şi se forţă să deschidă pleoapele umflate. Preţ de o clipă, i se păru că are halucinaţii.

Amber venise în curte, îndreptându-se spre el. Avea o carafă mare sprijinită pe cap, la fel ca arăboaicele. Agagierii o priveau, dar niciunul nu încercă să intervină. Ea luă carafa

de pe cap şi o puse jos, apoi înmuie un burete în apă şi i-l duse la buze. Nu putea să vorbească, dar sorbi cu recunoştinţă. După ce îi dădu cât de mult putea să bea, puse carafa înapoi pe cap şi spuse încetişor: „Mâine o să vin din nou".

A doua zi, la aceeaşi oră, Osman Atalan intră în curte şi rămase la umbra arcadei cu al-Noor şi Mooman Digna. Amber veni la scurt timp după sosirea lui. Îl văzu de îndată şi se opri, ţinând carafa cu o mână pe cap, zveltă şi graţioasă ca o gazelă pe punctul de a fugi. Se uită la Osman, apoi ridică bărbia dispreţuitor şi merse spre locul în care Penrod stătea îngenuncheat. Înmuie buretele şi-i dădu să bea. Osman nu o opri. După ce termină şi fu gata să plece, şopti fără să mişte buzele.

– Yakub o să vină după tine. Să fii gata.

Trecu pe lângă Osman în drum spre poartă. El o urmări nepăsător cum pleca.

Amber veni din nou în ziua următoare. Osman nu era acolo şi cei mai mulţi agagieri păreau să-şi fi pierdut interesul. Îi dădu apă lui Penrod, apoi îl hrăni cu *asida* şi terci de sorg, dându-i cu linguriţa şi ştergându-i bărbia de resturi. Apoi folosi un alt burete ca să-i spele mizeria de pe spatele picioarelor şi de pe fese.

– Aş vrea să nu fii nevoită să faci asta, spuse el.

Ea îi aruncă o privire ciudată şi spuse:

– Tu tot nu înţelegi, nu-i aşa? El era prea derutat şi slăbit ca să încerce să ghicească ce voia să spună. Ea spuse mai departe, aproape fără pauză: Yakub o să vină după tine la noapte.

Se lăsă întunericul şi Penrod îngenunche într-un colţ al curţii. Agagierul Kabel al-Din era paznicul din seara aceea. Stătea în apropiere, cu spatele lipit de perete şi cu sabia în teacă aşezată în poală.

Mușchii brațelor lui Penrod se încordau atât de violent, încât trebuia să-și muște buza ca să nu țipe. Sângele din gură avea un gust amar și metalic. În cele din urmă, se cufundă într-un somn greu și amorțit. Când se trezi, auzi râsul suav al unei femei în apropiere. Era un sunet vag cunoscut. Apoi femeia șopti cu senzualitate: „Mărimea bărbăției tale mă înspăimântă, dar sunt destul de curajoasă ca să îndur" Nevenindu-i să creadă, Penrod își dădu seama că era Nazeera. Ce făcea acolo? se întrebă el. Deschise ochii. Era întinsă pe spate în lumina lunii, cu fustele ridicate până la subsuori. Kabel al-Din îngenunche între coapsele ei desfăcute, pe punctul să o încalece, neatent la tot ceea se întâmpla în jur.

Yakub sări peste zid într-o tăcere deplină. Când Kabel al-Din își încovoie spatele peste Nazeera, Yakub îi înfipse vârful pumnalului în ceafă. Cu îndemânarea dobândită prin exercițiu, găsi îmbinarea dintre a treia și a patra vertebră și-i reteză șira spinării. Al-Din înțepeni, apoi se prăbuși fără un sunet peste Nazeera. Ea îi împinse trupul moale într-o parte și se rostogoli de sub el. Apoi se ridică în picioare, coborându-și fustele în timp ce venea să-l ajute pe Yakub, care era aplecat deasupra lui Penrod. Cu pumnalul murdar de sânge, Yakub tăie chingile care îi legau strâns mâinile și Penrod aproape urlă când sângele i se scurse din nou în artere și vene. În timp ce Nazeera sprijinea greutatea jugului ca să nu zdrobească laringele lui Penrod, Yakub tăie și chingile de la ceafă. Apoi reușiră împreună să i-l scoată.

– Bea. Nazeera îi duse la buze o ploscă mică din sticlă. O să-ți amorțească durerea.

Din trei înghițituri, Penrod termină conținutul. Gustul amar de laudanum era inconfundabil. Îl ajutară apoi să se ridice în picioare și îl cărară până la zid, unde Yakub avea o funie pregătită. Nazeera îl ținu drept, iar Yakub îi puse bucla de la capătul funiei pe sub brațe. Apoi se urcă pe marginea

zidului şi trase de funie, iar Nazeera împinse de jos, ridicându-l pe Penrod peste zid. După ce căzu grămadă pe cealaltă parte, Nazeera se furişă în linişte înapoi spre harem. Yakub coborî lângă Penrod şi-l ridică pe picioarele amorţite.

La început, înaintarea lor către malul râului fu foarte lentă, dar, pe măsură ce laudanumul îşi făcea efectul, Penrod îşi revenea, renunţând în cele din urmă la sprijinul lui Yakub.

– Pe viitor, să nu mai stai plecat atâta vreme, întârziatule Yakub! mormăi el, iar Yakub chicoti auzind gluma.

Penrod o luă la fugă spre râu, unde ştia că îi aştepta feluca pentru a-i duce peste apă.

Ca favorită a lui Osman Atalan, Rebecca beneficia de încăperi private, iar Amber avea voie să le împartă cu ea. Cele două aşteptau lângă ferestruica zăbrelită prin care se zărea o fărâmă de lumină argintie reflectată în râul întins. Rebecca scăzuse flacăra lămpii cât să se poată vedea la faţă. Amber purta o robă subţire de lână şi sandale. Era gata de drum şi tremura de emoţie.

– Timpul aproape a sosit. Trebuie să fii gata, Becky, o îndemnă ea. Nazeera o să se întoarcă după noi dintr-o clipă în alta.

– Ascultă-mă, draga mea Amber. Rebecca îşi puse mâinile pe umerii surorii ei. Trebuie să fii curajoasă acum. Eu nu vin cu tine. O să pleci singură cu Penrod Ballantyne.

Amber se uită în ochii surorii ei, dar nu-i putea cerceta pe întuneric. Când vorbi, într-un târziu, glasul îi tremura.

– Nu înţeleg.

– Nu pot să merg cu tine. Trebuie să rămân aici.

– Dar de ce, Becky? De ce, de ce?

În loc de răspuns, Rebecca luă mâinile surorii ei şi le vârî pe sub haină, aşezându-i-le pe burta goală.

– Simți asta?

– E doar puțină grăsime, protestă Amber. Asta nu o să te împiedice. Trebuie să vii.

– E un copil în pântecul meu, Amber.

– Nu cred. Nu se poate. Eu încă te iubesc și am nevoie de tine.

– E un copil, o asigură Rebecca. E bastardul lui Osman Atalan. Știi ce e acela un bastard, Amber?

– Da.

Amber nu se îndură să spună mai multe.

– Știi ce o să se întâmple dacă merg acasă în Anglia purtând în pântec un bastard arab?

– Da. Vocea lui Amber aproape că nici nu se mai auzea. Dar l-ar putea lua moașele, nu-i așa?

– Adică să-mi omoare copilul? întrebă Rebecca. Tu ți-ai omorî copilul, dragă Amber? Fata scutură din cap. Atunci, nu poți să-mi ceri nici mie s-o fac.

– O să rămân cu tine, spuse Amber.

– Ai văzut în ce stare proastă este Penrod.

Rebecca știa că era cel mai puternic argument cu care putea s-o înduplece pe Amber.

– I-ai salvat viața deja. L-ai hrănit și i-ai dat apă când era pe moarte. Dacă-l părăsești acum, nu o să supraviețuiască. Trebuie să-ți faci datoria.

– Dar cum rămâne cu tine?

În Amber se dădea o luptă nemiloasă.

– O să fiu în siguranță, îți promit. Rebecca o îmbrățișă strâns, apoi spuse ferm și energic: Acum, trebuie să iei asta cu tine. E jurnalul lui tati, în care am mai scris și eu. Când ajungi în Anglia, du-l avocatului său. Se numește Sebastian Hardy. Am scris numele și adresa lui pe prima pagină. O să știe ce are de făcut cu el.

Îi întinse jurnalul lui Amber. Îl învelise într-un sac de frunze de palmier împletite și-l legase cu grijă. Era greu

şi masiv, dar Rebecca împletise o toartă din funie ca să-l care mai uşor.

– Nu vreau să te las, izbucni Amber.

– Ştiu, scumpo. Datoria poate fi dificilă. Dar trebuie s-o faci.

– O să te iubesc întotdeauna.

– Ştiu asta. Şi eu o să te iubesc la fel de tare şi pentru totdeauna.

Se agăţară una de alta până când Nazeera apăru tăcută lângă ele.

– Vino, al-Zahra! E vremea să pleci. Yakub şi Abadan Riji te aşteaptă pe malul râului.

Nu mai era nimic de spus. Se îmbrăţişară pentru ultima dată, apoi Nazeera o luă pe Amber de mână şi ieşiră, cu sacul în care se afla moştenirea ei. Când rămase singură, Rebecca îşi lăsă durerea să răbufnească. Se aruncă pe *angareb*-ul lor de sub fereastră şi izbucni în plâns. Fiecare suspin ieşea dureros din adâncul ei.

Apoi ceva se trezi în ea şi, pentru prima dată, simţi pruncul mişcând în pântec. Acest lucru o sperie şi o umplu, totodată, de o bucurie atât de amară, încât se prinse cu mâinile de burtă şi şopti:

– Tu eşti tot ce mai am acum.

Apoi se legănă până adormi.

Feluca era ancorată în apropierea fâşiei noroioase de plajă de sub vechea moschee. Era o barcă deteriorată şi neglijată, care duhnea a noroi de râu şi a peşti vechi. Proprietarul spera s-o înlocuiască cu un vas nou, plătit cu preţul exorbitant ce i se promisese pentru o simplă traversare a râului. Suma comunicată îl avertizase că era un mare risc şi aştepta agitat şi nervos.

Laudanumul îl făcea pe Penrod Ballantyne să se simtă ameţit şi rupt de realitate, dar cel puţin nu mai simţea durerea din membre. El şi Yakub se întinseră pe scândurile bărcii, unde puteau să se ascundă de o inspecţie întâmplătoare. Yakub încercă să-i spună ceva în şoaptă, însă mintea lui Penrod continua să plutească pe aripile opiului. Cuvintele lui Yakub nu aveau niciun sens pentru el.

Apoi îşi dădu seama că cineva înainta prin apă spre vas. Se ridică într-un cot şi privi năucit peste margine. Nazeera era pe plajă, iar silueta subţire a lui Amber Benbrook, cu un sac mare pe cap, înainta spre felucă.

– Unde e Rebecca? întrebă el clipind, ca să se asigure că vede bine.

După ce Amber se urcă la bordul felucii, Nazeera se întoarse cu spatele la apă şi o luă la fugă.

– Unde se duce Nazeera? şopti el.

Amber puse sacul pe punte şi se aplecă spre el.

– Penrod! Slavă Domnului! Cum te simţi? Lasă-mă să-ţi văd braţele. Am o alifie pentru vânătăi.

– Aşteaptă până ajungem pe cealaltă parte, protestă el. Unde se duce Nazeera? Unde e Rebecca?

Nici Amber şi nici Yakub nu-i răspunseră. Yakub îi dădu un ordin scurt barcagiului, apoi se duse să-l ajute să ridice vela latină. Aceasta se umflă în briza nopţii şi porniră.

Feluca navigă cu viteză în direcţia vântului, în ciuda vechimii ei, stârnind un val de proră mare şi o ploaie de picături. Pe malul oraşului Khartoum, loviră fundul cu atâta forţă, încât carena putrezită aproape se rupse. Amber şi Yakub îl ajutară pe Penrod să urce la mal, apoi Yakub îl sprijini cu umărul ca să-l echilibreze, înaintând în grabă pe străzile pustii ale oraşului ruinat. Nu întâlniră nici ţipenie de om până ajunseră în complexul abandonat al lui Ryder Courtney. Acolo, un băiat beduin îi aştepta cu un şir de cămile. De îndată ce-i dădu frâiele lui Yakub, o luă la fugă în întuneric.

Cămilele de călărit erau complet echipate şi înşeuate. Încălecară imediat, după ce Yakub fu nevoit să-l ajute pe Penrod să urce în şa, care aproape căzu când animalul se ridică în picioare. Yakub îl luă de hăţuri şi conduse caravana micuţă prin noroiul din canalul aproape secat, apoi mai departe, în deşert. Îndemnând cămilele tot înainte, reuşiră să se îndepărteze, păstrând fluviul în raza vizuală în partea stângă. După nici doi kilometri, Penrod îşi pierdu echilibrul şi alunecă într-o parte din şa. Căzu greoi la pământ şi rămase nemişcat o vreme. Descălecară şi-l ajutară să urce din nou în şa.

– O să-l ţin eu, îi spuse Amber lui Yakub.

Încălecă şi se aşeză în spatele lui Penrod, apoi îl cuprinse cu braţele de talie ca să-l echilibreze. Merseră ore întregi fără să se oprească, până când zăriră conturul lagunei în largul apei odată cu prima rază de lumină.

La marginea stratului de stuf, Yakub struni cămila şi se ridică mai mult în şa, apoi scoase un strigăt ca un vaiet ascuţit, ce răsună la distanţă peste lagună.

– În numele Domnului, e vreun om sau vreun djinn care să mă audă?

Aproape imediat, de undeva din stuf, cineva răspunse cu un accent scoţian apăsat:

– Ah, da, flăcăule! Te aud.

Jock McCrump îşi camuflase vaporul cu stuf tăiat, ca să fie aproape invizibil de pe malul lagunei. De îndată ce eliberară cămilele şi urcară în siguranţă la bord, întoarse vechiul *Ibis* – acum *Înţelepciunea Cerurilor* – către largul râului şi îndreptă prora spre Roseires, aflat la aproape trei sute douăzeci de kilometri în amonte. Apoi coborî în cabină; Penrod era întins pe un pat, iar Amber îi ungea băşicile şi vânătăile cu loţiunea dată de Nazeera.

– Şi acum te-aştepţi să-ţi fac şi o ceaşcă de ceai, nici nu mă-ndoiesc, zise Jock morocănos.

Era Darjeeling Orange Pekoe, cu lapte condensat, iar Penrod nu gustase niciodată ceva atât de divin. Adormi aproape imediat după ce bău a treia cană şi nu se mai trezi până când nu ajunseră la o sută şaizeci de kilometri mai sus de Khartoum, scăpaţi de urmărirea celor mai rapide cămile ale agagierilor lui Osman Atalan.

Când deschise ochii, Amber stătea încă la căpătâiul patului, dar era atât de captivată de lectura jurnalului gros al tatălui ei, încât o vreme nu observă că se trezise. Penrod o studie cu atenţie în timp ce emoţiile evocate de scrierile tatălui ei îi apăreau pe faţă. Observă acum că devenise de departe cea mai frumoasă dintre cele trei surori Benbrook.

Deodată, ea se uită la el, apoi zâmbi şi închise jurnalul.

– Cum te simţi acum? Ai dormit zece ore fără să te mişti.

– Sunt mult mai bine, datorită ţie şi lui Yakub. Făcu o pauză. Rebecca?

Zâmbetul lui Amber dispăru.

– O să rămână în Omdurman. A fost alegerea ei.

– De ce? întrebă el.

Amber îi povesti. O vreme, rămaseră amândoi tăcuţi, apoi Penrod spuse:

– Dacă aş fi fost întreg la minte, m-aş fi întors s-o iau.

– A făcut ceea ce trebuia, spuse Amber încet. Rebecca face întotdeauna ce trebuie. A făcut sacrificiul acesta de dragul meu. Nu o să-l uit niciodată.

Pe parcursul călătoriei pe râu, în timp ce vorbeau, Penrod descoperi că nu mai era copilă nici la trup, nici la minte, ci devenise o tânără curajoasă şi matură, cu caracterul format în vatra suferinţei.

Caii îi aşteptară la Roseires; apoi îi schimbară cu măgari pe drumul printre colinele din ţinutul muntos abisinian. Ajunseră la Entoto după unsprezece zile de mers întins şi,

când intrară în curtea complexului lui Ryder Courtney, Saffron alergă să-şi întâmpine sora geamănă. Amber se rostogoli din şa şi căzură una în braţele celeilalte, prea copleşite ca să vorbească. Ryder le privea de pe verandă cu un zâmbet binevoitor.

După ce-şi recăpătară graiul, gemenele începură să-şi povestească, oprindu-se doar cât să respire. Rămaseră treze toată noaptea în studioul lui Saffron, stând de vorbă. Se plimbară prin pieţele şi pe aleile din Entoto, stând de vorbă. Merseră călare prin munţi şi se întoarseră cu braţele pline de flori, încă stând de vorbă. Pe urmă, îşi citiră cu glas tare una alteia jurnalul tatălui lor şi adăugirile făcute de Rebecca, îmbrăţişându-se şi plângând pentru tatăl şi sora lor, care erau acum pierduţi pe vecie.

Amber studie portofoliul cu schiţe din Khartoum al lui Saffron, declarându-le minunat de exacte şi de evocatoare. Apoi îi sugeră mici schimbări şi îmbunătăţiri, pe care Saffron, nerăbdătoare să-i facă pe plac, le adoptă imediat. Saffron schiţă şi croi o garderobă completă de haine noi pentru Amber şi o luă cu ea să servească ceaiul împreună cu lady Alice Packer şi cu împărăteasa Miriam. Regina găsi că noua ţinută a lui Amber era elegantă şi atrăgătoare şi-i ceru lui Saffron să-i facă o rochie pentru următorul dineu de stat.

Amber continuă jurnalul lui David Benbrook de unde se oprise Rebecca. Descrise evadarea ei din Omdurman şi fuga pe Nilul Albastru spre graniţa cu Abisinia. Descoperi, totodată, că avea un talent natural pentru cuvântul scris.

Doar Ryder nu era pe deplin încântat de sosirea lui Amber în Entoto. Se obişnuise să aibă parte de toată atenţia lui Saffron. Acum, când era direcţionată spre sora ei geamănă, îşi dădu seama, puţin şocat, cât de mult îi lipsea.

Penrod se refăcu rapid după rănile suferite în *shebba* lui Osman Atalan. Îşi antrena braţul în care ţinea sabia exersând

cu Yakub, iar picioarele, în plimbări lungi şi solitare prin munţi. Prima lui îndatorire urgentă era să-şi raporteze faptele superiorilor din Cairo, dar telegraful ajungea doar până la Djibouti, în golful Aden. Le scrise scrisori lui sir Evelyn Baring şi vicontelui Wolseley, precum şi fratelui său mai mare din Anglia. Ambasadorul englez le trimise cu poşta diplomatică, dar ştiau cu toţii cât de mult avea să dureze până să se poată aştepta la un răspuns.

Ryder Courtney avea pentru Penrod un plic sigilat şi nesemnat. Când îl ţinu în palmă, Penrod îşi dădu seama că înăuntru nu era doar o hârtie.

– De la cine e? îl întrebă el.

– Din nefericire, am jurat că păstrez secretul, răspunse Ryder, dar sunt sigur că răspunsul e acolo. Nu trebuie să mă mai întrebi nimic despre asta, căci nu pot să vorbesc mai mult.

Penrod se duse în dormitorul pe care i-l pusese Ryder la dispoziţie şi zăvorî uşa. Când desfăcu plicul, un obiect greu căzu din el, dar îl prinse înainte să se lovească de lespezi. Era dintr-un aur magnific, având o frumuseţe neştearsă de veacuri. Pe faţă era portretul Cleopatrei Thea Philopator, iar pe revers, capul lui Marc Antoniu. Un singur rând scris în arabă însoţea moneda: „Când stăpânul meu are nevoie de mine, ştie unde voi fi". Moneda era semnătura ei.

– Bakhita! Mângâie cu degetul mare portretul femeii. Cum se potriveşte ea acum în schema lucrurilor?

Apoi îşi aminti că Yakub încerca să-i spună ceva important pe când era drogat cu laudanum, în prima noapte a evadării din Omdurman.

A doua zi, el şi Yakub plecară călare în munţi, unde puteau fi singuri. Yakub îi povesti în detaliu cum plecase la Aswan, după ce Penrod fusese prins de Osman Atalan, ca să ceară ajutorul singurei persoane care putea şi voia să-i ajute. Îi relată cum fusese arestat la graniţă împreună cu un

negustor de sclavi şi cum fusese închis pentru un an, înainte să poate merge la Aswan.

– De îndată ce am găsit-o, Bakhita al-Masur a venit cu mine aici, la Entoto, şi a pregătit evadarea ta cu al-Sakhawi.

Penrod se gândi să ignore avertismentul lui Ryder Courtney şi să-l întrebe de rolul Bakhitei în salvarea lor, dar, în cele din urmă, renunţă să o facă. El şi Bakhita fuseseră întotdeauna discreţi în privinţa relaţiei lor. Ba chiar îl surprinse că Yakub ştia despre asta. „Trebuia să fi învăţat deja să nu mă mir de nimic din ce face viteazul Yakub." Zâmbi în sinea lui. Apoi se gândi să-i scrie Bakhitei, dar ar fi fost un gest la fel de nesăbuit. Chiar dacă scrisoarea pleca prin căile diplomatice, nu se putea şti care dintre angajaţii ambasadei era plătit de omniprezentul Evelyn Baring. Mai avea un motiv să nu o contacteze pe Bakhita. Acesta nu-i era la fel de limpede în minte, dar avea legătură cu Amber Benbrook. Nu voia să facă nimic care să o jignească mai târziu pe copilă.

Copilă? Uitându-se la ea cum traversa curtea, adâncită în conversaţie cu sora ei geamănă, se îndoia că i se mai potrivea acest cuvânt. „Te păcăleşti singur, Penrod Ballantyne."

Trecură cinci luni până ca Penrod să primească răspuns la scrisoarea trimisă fratelui său mai mare, sir Peter Ballantyne, de la moşia lor din Scottish Borders. În răspunsul său, sir Peter preciza că era de acord ca surorile Benbrook să se instaleze la Clercastle până când li se decidea viitorul. Penrod urma să plece în Anglia cu Amber şi Saffron şi să aibă grijă de ele până când ajungeau la Clercastle. Odată ajunşi, soţia lui sir Peter, Jane, avea să preia această responsabilitate de la el.

De îndată ce Penrod primi scrisoarea fratelui său, merse la ambasada britanică şi telegrafie la biroul liniei de Nave Peninsulare şi Orientale din Djibouti. Rezervă câte un loc pentru el şi pentru gemene la bordul navei *SS Singapore*,

care naviga via Suez și Alexandria către Southampton peste șase săptămâni. Când află că avea să plece acasă în compania lui Penrod, apoi să rămână împreună cu familia Ballantyne, Amber nu avu nicio obiecție. Dimpotrivă, păru chiar mulțumită de acest aranjament.

Nu merse la fel de ușor și cu cealaltă geamănă. Urmară discuții lungi și dificile cu Saffron, care anunță înverșunată că nu vedea niciun motiv pentru care să se întoarcă în Anglia, „unde plouă tot timpul și probabil o să mor de dublă pneumonie în ziua în care ajung". Fură nevoiți să apeleze la Alice Packer pentru o decizie.

– Draga mea Saffron, ai doar paisprezece ani.

– Cincisprezece peste o lună, o corectă Saffron morocănoasă.

– Educația ta a fost puțin neglijată, continuă Alice netulburată. Sunt sigură că sir Peter o să găsească o guvernantă pentru tine și pentru Amber. La urma urmei, el are fete cam de aceeași vârstă ca voi.

– N-am nevoie de geografie și de matematică, spuse Saffron cu încăpățânare. Știu totul despre Africa și pot să pictez.

– A! zise Alice. Sir John Millais e un bun prieten al meu. Nu ți-ar plăcea să studiezi arta cu el? Sunt sigură că pot aranja.

Saffron ezită: Millais era fondatorul Frăției Prerafaelite, cel mai apreciat pictor al timpului său. David Benbrook păstrase cartea cu picturile lui în biroul din Khartoum. Saffron petrecuse ore întregi visând cu ochii la ele. Apoi Alice își jucă asul:

– Și, desigur, de îndată ce împlinești șaisprezece ani, ești bine-venită oricând să te întorci în Entoto ca invitată a mea, oricât de des dorești.

Pe măsură ce ziua plecării spre Djibouti se apropia, Saffron își petrecea tot mai puțin timp cu sora ei, ajutându-l

pe Bacheet să aibă grijă de Ryder. El acceptă să pozeze o oră sau două în fiecare seară pentru un ultim portret. De când soarta gemenelor fusese stabilită, era mereu abătut, dar starea lui se îmbunătăţi vizibil în timpul şedinţelor zilnice de pictat. Saffron era o fată amuzantă şi-l făcea să râdă.

Cu două zile înainte ca Penrod şi fetele să plece din Entoto spre Djibouti, Ryder îşi anunţă intenţia de a însoţi micuţa caravană, aşteptând un transport de mărfuri care aveau să sosească cu *SS Singapore* de la Calcutta. În timpul călătoriei de-a lungul coastei, Ryder şi Saffron petrecură o bună parte din timp călărind unul lângă altul în spatele convoiului. Cu cât se apropiau mai mult de Djibouti, cu atât mai grave deveneau expresiile lor. În ultima zi înainte de apariţia oraşului, o ceartă aprinsă se iscă între ei. Saffron îl lăsă pe Ryder şi galopă în faţa coloanei ca să meargă lângă Amber.

În noaptea aceea, după cum obişnuiau, cei patru luară cina lângă foc. Când Ryder îi adresă o remarcă politicoasă, Saffron se strâmbă şi îşi întoarse scaunul cu spatele la el. Nu-i ură noapte bună când ea şi Amber intrară în cort.

A doua zi, când văzură portul Djibouti, *SS Singapore* era deja în radă, descărcând marfa pe navele mai mici ce o înconjurau. În timp ce Ryder şi Bacheet instalau tabăra la marginea oraşului, Penrod şi gemenele coborâră la biroul de transport maritim de pe chei ca să plătească şi să rezerve biletele pentru călătoria la Southampton. Funcţionarul îi asigură că *Singapore* avea să plece la timp, a doua zi la prânz. Penrod reuşi să cumpere o sticlă de whisky Glenlivet de la comisarul de bord, pe care el şi Ryder o dădură gata în seara aceea, după ce gemenele se retraseseră în cort, nu mult după lăsarea întunericului.

A doua zi, cei doi se treziră târziu. În radă, *Singapore* scotea deja aburi, pregătindu-se pentru călătoria care avea să înceapă peste trei ore. Penrod duse bagajele pe chei şi le trimise la bord, apoi se întoarse în tabără şi îi găsi pe toţi într-o stare de agitaţie îngrijorată.

– A dispărut! se văita Bacheet, frângându-şi mâinile voinice. Filfil a dispărut!

– Ce vrei să spui, Bacheet? Unde a plecat?

– Nu ştim, efendi. În timpul nopţii, a luat un măgar şi a plecat. Al-Sakhawi a plecat după ea, dar cred că Filfil are un avans de şase ore în faţa lui. Nu o s-o poată prinde până la căderea nopţii.

– Până atunci, *Singapore* va fi deja plecat, se frământă Penrod, apoi se duse să discute cu Amber.

– După ce ne-am retras, am adormit imediat. Când m-am trezit, era deja lumină afară, iar Saffy nu mai era. Nici măcar nu şi-a luat la revedere.

Penrod îi studie faţa, căutând să-şi dea seama dacă spunea adevărul. Era sigur că le auzise pe gemene şuşotind când trecuse pe lângă cortul lor în drum spre patul lui. Ştia sigur că era trecut de miezul nopţii, pentru că-şi întorsese ceasul de buzunar înainte să stingă lampa.

– Noi trebuie să urcăm la bord. Nu putem să ratăm vaporul. Nu o să mai fie altul vreme de luni întregi. O să încerc să-l conving pe căpitan să amâne plecarea până când urcă şi Saffron la bord, spuse el, iar Amber încuviinţă cu o expresie inocentă.

Stând împreună cu Amber la balustrada de la tribordul vaporului *Singapore*, Penrod privea neliniştit printr-un binoclu împrumutat cum se apropia ultima barcă de la mal.

– Fir-ar să fie de treabă! bombăni el furios. Nu e la bord.

Când lăsă binoclul jos, al treilea ofiţer alergă spre ei de pe punte.

– Domnule Ballantyne, căpitanul regretă foarte mult că nu mai poate amâna plecarea până la sosirea domnişoarei Benbrook. Dacă mai zăboveşte, nu o să mai poată respecta rezervarea pentru trecerea prin Canalul Suez.

În aceeaşi clipă, sirena sună şi-i întrerupse restul scuzelor. Vinciul de la proră începu să zăngăne şi ancora se desprinse.

– Acum, domnişoară Amber Benbrook, spuse Penrod mohorât, cred că e timpul să-mi spui adevărul. Ce joc face sora ta?

– Aş zice că e absolut limpede, căpitane Ballantyne, dar nu pentru un orb sau pentru un imbecil.

– Cu toate acestea, aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai explica.

– Sora mea e îndrăgostită de domnul Ryder Courtney. Nu are nici cea mai mică intenţie să-l părăsească. Mă tem că vom fi lipsiţi de compania ei în timpul călătoriei. Va trebui să te mulţumeşti cu mine.

„O perspectivă care nu mi se pare tocmai neplăcută", îşi zise el, dar încercă să-şi ascundă bucuria.

Urmele lăsate de măgarul lui Saffron se îndreptau direct spre drumul principal către graniţa cu Abisinia. Cu excepţia locurilor în care erau acoperite de urmele altor călători, erau uşor de urmărit. Saffron nu încercase să le acopere sau să-i determine să o ia pe un drum greşit. După un timp, Ryder observă că o ajungea din urmă, iar pe la mijlocul după-amiezii îi zări măgarul de la distanţă şi îşi îndemnă calul la galop. Când ajunse suficient de aproape încât să-l audă, scoase un strigăt furios. Ea se opri şi se întoarse spre el şi atunci descoperi uimit că nu era ea, ci un servitor din tabără, un flăcău nătâng a cărui singură treabă era să taie lemne de foc. Orice altceva îi depăşea abilităţile limitate.

– În numele Domnului, ce faci aici, Solomon? Unde crezi că te duci cu măgarul lui Filfil?

– Filfil mi-a dat un taler ca să mă întorc la Entoto şi să-i aduc o cutie pe care a uitat-o, anunţă el cu îngâmfare, mândru de sarcina ce-i fusese dată.

– Unde e Filfil acum?

– Păi, efendi, eu nu ştiu. Solomon se scobi în nas, încurcat de dificultatea întrebării. Nu e încă la Djibouti?

Când Ryder zări din nou portul, vasul *Singapore* dispăruse, iar fumul din coşurile lui era doar o pată neagră la linia neclară a orizontului. Ryder năvăli în tabără şi strigă la Bacheet:

– Unde e Filfil?

Bacheet rămase tăcut, îndreptând ochii către cortul ei.

Ryder se duse spre cort, apoi se aplecă să intre.

– Aici erai, ştrengăriţo!

Saffron stătea cu picioarele încrucişate pe patul ei de campanie. Era desculţă şi avea pe cap cea mai extravagantă pălărie. Părea extrem de mulţumită de ea însăşi.

– Ce-ai de spus în apărarea ta? o întrebă el.

– Tot ce am de spus este că tu eşti câinele meu, iar eu sunt puricele tău. Poţi să te scarpini oricât, dar nu o să scapi de mine, Ryder Courtney.

Erau la jumătatea drumului spre Entoto când el îşi reveni din şoc, dându-şi seama cât de bucuros era că nu plecase pe *Singapore*.

– Tot nu ştiu ce ar trebui să facem acum, spuse el. Probabil o să fiu arestat pentru răpire de copii. Habar n-am care e vârsta legală pentru măritiş în Abisinia.

– Paisprezece ani, spuse Saffron. Am întrebat-o pe împărăteasă înainte să plecăm din Entoto. În orice caz, e mai mult un îndemn. Nimeni nu-i dă prea multă atenţie. Ea avea treisprezece ani când s-a căsătorit cu împăratul.

– Mai ai şi alte informaţii atât de preţioase? o întrebă el cu acreală.

– Am. Împărăteasa şi-a exprimat dorinţa de a ne sprijini uniunea dacă ai vrea să te căsătoreşti cu mine. Ce părere ai despre asta?

– Nici nu mi-a trecut prin cap, exclamă el, dar, pe Dumnezeu, acum, când pui problema aşa, nu mi se pare cea mai groaznică idee pe care am auzit-o.

Se întinse spre ea, o ridică de pe spinarea măgarului, apoi o aşeză pe oblâncul şeii şi o sărută.

Ea își ținu pălăria pe cap cu o mână și îl prinse pe după gât cu cealaltă, sărutându-l mai mult cu vigoare decât cu finețe. După o vreme, se opri ca să-și tragă sufletul.

– O, ești un bărbat grozav! spuse cu răsuflarea tăiată. Nu poți să-ți imaginezi cât am așteptat să faci asta. Mi se pare mai frumos decât am sperat că va fi. Hai s-o mai facem o dată!

– Excelentă idee, încuviință el.

Împărăteasa se ținu de cuvânt. Stătu în strana din față a catedralei din Entoto cu împăratul alături, zâmbind ca soarele la răsărit și urmărind ceremonia. Era îmbrăcată într-o creație a lui Saffron, ceea ce o făcea să semene mai degrabă cu o prăjitură de ciocolată mare, pudrată cu zahăr.

Lady Packer îl convinsese pe soțul ei, sir Harold White Packer, Cavaler Comandor al Ordinului Sfinților Mihail și Gavriil, ambasadorul Maiestății Sale, să o conducă pe Saffron la altar. Era în uniforma de gală, purtând inclusiv pălăria cu bicorn cu dantelă aurită și cu pene albe de cocoș. Mirele era chipeș în fracul său negru, cu steaua strălucitoare a Ordinului lui Solomon și Iudeei la piept. Episcopul Abisiniei oficie slujba.

Saffron își făcuse singură rochia de mireasă. Când se îndreptă spre altar la brațul lui sir Harold, Ryder se simți ușurat văzând albul pur, virginal al rochiei. Gustul lui Saffron înclina de obicei spre nuanțe mai aprinse. Când plecară de la biserică în calitate de soț și soție, o trupă a Artileriei Regale Abisiniene îi salută cu nouă salve de tun. În agitația de moment, unul dintre tunurile vechi fusese încărcat de două ori și explodă în mod spectaculos la prima salvă. Din fericire, nimeni nu fu rănit, iar episcopul îl declară un semn bun. Împăratul puse la dispoziția populației cantități mari de Tej tare și se închinară toasturi pentru mire și mireasă. Distracția dură cât timp avură băutură și binevoitorii rămaseră drepți și conștienți.

În luna de miere, Ryder își duse mireasa în ținuturile muntoase din sud ale Abisiniei, într-o expediție de capturare a antilopei de munte nyala. Se întoarseră după câteva luni

fără să fi zărit măcar o urmă a animalului rar. Saffron pictă un tablou în amintirea expediției: pe un vârf de munte, înfățișă o creatură care semăna mai degrabă cu un unicorn, iar în fundal desenă un bărbat și o femeie a căror identitate era evidentă. Femeia purta o pălărie galbenă uriașă, decorată cu scoici și cu trandafiri. Nu se uitau la unicorn, ci țineau între ei o pasăre magnifică, jumătate struț și jumătate păun. Legenda de sub tablou spunea: „Am plecat să găsim o nyala, dar am găsit pasărea rară a fericirii".

Ryder fu atât de încântat de tablou, încât îl montă într-o ramă de fildeș și-l agăță pe perete deasupra patului lor.

Călătoria pe Marea Roșie fu calmă și liniștită. Erau doar patru cabine pentru pasageri la bordul vasului *SS Singapore*, iar două erau neocupate. Amber și Penrod luau cina în fiecare seară cu căpitanul, iar după aceea se plimbau pe punte sau dansau pe melodiile cântate la vioară de bucătarul italian, care credea că Amber era cea mai minunată ființă de pe lume.

În timpul zilei, Amber și Penrod stăteau împreună în camera de relaxare, editând jurnalul lui David Benbrook. Amber își exersa talentul nou descoperit la scris, iar Penrod îi oferea fundalul militar și istoric. Amber îi sugeră să-și scrie propria istorisire a bătăliei de la Abu Klea, apoi luarea ca prizonier de către Osman Atalan și evadarea lor din captivitatea impusă de dervișii. Aveau să le combine cu scrierile lui David și ale Rebeccăi. Cu cât avansau mai mult cu proiectul, cu atât deveneau mai entuziasmați. Când *Singapore* ancoră în portul din Alexandria, făcuseră mari progrese, extinzând și corectând textul. Minunata aventură putea fi acum publicată. Aveau tot restul drumului spre casă pentru a o termina.

Penrod coborî pe țărm în Alexandria și închirie un cal. Merse cincizeci de kilometri până la Cairo și se duse direct la Agenția Britanică. Sir Evelyn Baring îl lăsă să aștepte doar

douăzeci de minute înainte să trimită secretarul să-l invite în birou. Avea scrisoarea de treizeci de pagini pe care Penrod i-o trimisese de la Entoto întinsă ca un evantai pe birou, în faţa lui. Pe margini avea numeroase notiţe misterioase, făcute cu cerneală roşie. Baring îşi păstră expresia şi atitudinea rece şi enigmatică pe parcursul discuţiei, care dură aproape două ore. În cele din urmă, se ridică şi-l lăsă pe Penrod să plece fără să facă vreun comentariu, fără să exprime vreo părere şi fără să-şi arate aprobarea sau nemulţumirea.

– Colonelul Samuel Adams de la comandamentul armatei din Giza e nerăbdător să vorbească cu tine, îi spuse lui Penrod în dreptul uşii.

– Colonelul? întrebă Penrod.

– O promovare, răspunse Baring. O să-ţi explice el tot.

Sam Adams şchiopăta numai puţin şi nu mai folosea bastonul. Ocoli biroul şi îl întâmpină călduros pe Penrod. Părea sănătos şi bronzat, deşi avea câteva fire argintii în mustaţă.

– Felicitări pentru promovarea în gradul de colonel, domnule, îl salută Penrod.

Adams nu avea chipiu, aşa că nu răspunse cu un salut, ci îl prinse pe Penrod de mână şi i-o strânse cu prietenie.

– Mă bucur că te-ai întors, Ballantyne. S-au întâmplat multe cât timp ai lipsit. Avem de discutat. Mergem să luăm prânzul la club?

Rezervase o masă în colţul sălii de la Club Gheziera. Comandă o sticlă de Krug, apoi aşteptă să li se umple paharele şi să îi dea comanda ospătarului cu fes roşu şi *galabiyya* albă; după care trecu la subiect.

– După dezastrul de la Khartoum şi uciderea idiotului de Gordon, au fost multe repercusiuni neplăcute. Presa de acasă căuta ţapi ispăşitori şi s-au legat de întârzierea cu care sir Charles Wilson s-a dus să-l salveze pe Gordon după

victoria de la Abu Klea. Wilson a încercat să dea vina pe subordonaţi. Din păcate, tu ai fost unul dintre cei care au avut de suferit, Ballantyne. Te-a acuzat de insubordonare şi dezertare. Acum, că te-ai întors de la răcoare, e aproape sigur că o să fii trimis la Curtea Marţială. Delict capital dacă eşti găsit vinovat. Plutonul de execuţie, nu ştii?

Penrod păli pe sub bronz şi se uită îngrozit la Adams.

Acesta continuă în grabă:

– Ai prieteni aici. Toată lumea ştie ce valoare ai: Crucea Victoria, cutezanţă fără margini, evadări eroice şi aşa mai departe. Cu toate acestea, trebuie să demisionezi din Regimentul 10 Husari.

– Să demisionez din funcţie? exclamă Penrod. Mai degrabă i-aş lăsa să mă împuşte.

– S-ar putea ajunge şi la asta. Dar ascultă-mă până la capăt! Adams se întinse peste masă şi puse mâna pe braţul lui Penrod, ca să-l împiedice să sară în picioare. Bea-ţi şampania şi ascultă-mă! Al naibii de bun acest vin vechi, apropo. Nu-l irosi. Penrod se supuse şi Adams continuă: Mai întâi, trebuie să-ţi explic contextul mai larg. Egiptul ne aparţine acum în toate felurile, numai cu numele nu. Baring îi spune „Protectoratul Mascat", dar e o colonie afurisită, oricât de frumos i-ar spune. La Londra s-a luat decizia de a se transforma armata egipteană dintr-o gloată dezorganizată într-un corp de luptă de mâna întâi. Noul serdar e Horatio Herbert Kitchener. Îl cunoşti?

– Nu pot spune că-l cunosc, zise Penrod.

Serdarul era comandantul-şef al armatei egiptene.

– O încrucişare între tigru şi dragon. Un adevărat mâncător de flăcări afurisit. Are nevoie disperată de ofiţeri de mâna întâi pentru noua armată, oameni care cunosc deşertul şi limba. I-am pomenit numele tău. A aflat deja despre tine. Te vrea. Dacă i te alături, o să şteargă toate acuzaţiile pe care ţi le-a adus Wilson. Kitchener o să urce până în vârf şi o să-şi ia oamenii cu el. O să începi de la rangul echivalent de căpitan,

dar pot să-ţi garantez un batalion într-un an, propriul regiment în cinci ani. Pentru tine, alegerea e între dezastru şi un grad mare. Ce părere ai?

Penrod îşi netezi mustăţile gânditor – la bordul navei, Amber îi tunsese cu grijă mustaţa şi favoriţii. Învăţase să nu accepte imediat prima ofertă.

– Brigada pe Cămile. Adams îi aruncă încă o pastilă. O groază de lupte în deşert.

– Când pot să mă întâlnesc cu domnul?

– Mâine. La ora nouă fix, la noul comandament al armatei. Dacă ţii la viaţă, nu întârzia.

Kitchener era un bărbat vânjos, de înălţime medie, care se mişca asemenea unui gladiator. Avea o chică bogată şi se uita puţin chiorâş, la fel ca Yakub. Asta îl făcu pe Penrod să-l simpatizeze aproape imediat. Falca îi fusese zdrobită de un glonţ într-o luptă cu dervişii la Suakin, pe când era guvernatorul acelui colţ insalubru şi periculos al Africii. Osul era deformat şi cicatricea cheloidă era de un roz pal pe pielea înnegrită de soare. Avea o strângere de mână fermă şi o atitudine aspră şi inflexibilă.

– Vorbeşti araba? întrebă el în aceeaşi limbă.

Deşi o vorbea bine, avea un accent ce nu i-ar fi permis niciodată să treacă drept nativ.

– Serdar efendi! Fie ca zilele să-ţi fie parfumate ca iasomia, zise Penrod făcând un gest de respect. Într-adevăr, vorbesc limba Dumnezeului adevărat şi a Profetului său.

Kitchener clipi. Era perfect.

– Când poţi să vii la treabă?

– Trebuie să fiu în Anglia până de Crăciun. Am pierdut de multă vreme contactul cu civilizaţia. Va trebui să-mi rezolv treburile personale şi să renunţ la funcţia din regimentul actual.

– Ai timp până la mijlocul lunii ianuarie, anul viitor, pe urmă vreau să te întorci aici, la Cairo. Adams o să-ţi explice detaliile. Eşti liber.

Privirea lui inegală căzu din nou pe hârtiile de pe birou.

Pe când cobora împreună cu Adams treptele clădirii comandamentului, îndreptându-se spre locul unde rândaşii le ţineau caii, Penrod spuse:

– Nu prea pierde vremea.

– Nicio secundă, încuviinţă Adams. Nici măcar o afurisită de secundă.

Înainte de a se întoarce la Alexandria, apoi pe *Singapore*, Penrod merse la biroul de telegraf şi îi trimise un mesaj lui Sebastian Hardy, avocatul lui David Benbrook, la birourile lui din Lincolns Inn Fields. Era un mesaj lung şi-l costă pe Penrod două lire, nouă şilingi şi patru pence.

Hardy veni cu trenul de la Londra, aşteptând nava când aceasta andocă la Southampton. După înfăţişare, le amintea lui Penrod şi lui Amber de domnul Pickwick al lui Charles Dickens. Cu toate acestea, în spatele pince-nez-ului avea o privire vicleană şi calculată. Se întoarse la Londra împreună cu ei.

– Presa a aflat despre evadarea voastră din Omdurman şi sosirea în ţară, le spuse el. Sunt surescitaţi. Nu mă îndoiesc că vor aştepta la gara Waterloo ca să sară pe voi.

– De unde ştiu cu ce tren ajungem? întrebă Amber.

– Le-am dat un mic indiciu, recunoscu Hardy. Ceea ce eu aş numi „a da nad". Acum pot să citesc manuscrisul?

Amber se uită la Penrod, aşteptând un sfat, iar el încuviinţă.

– Cred că ar trebui să ai încredere în domnul Hardy. Tatăl tău a avut.

Hardy răsfoi teancul gros de pagini într-atât de repede, încât Amber se îndoi că reușea să le citească. Își exprimă îngrijorarea și Hardy răspunse fără să ridice ochii:

– Am experiență, draga mea domnișoară.

După un timp, în timp ce vagonul înainta prin suburbii, adună hârtiile la un loc.

– Cred că avem ceva aici. Mă lăsați să-l păstrez o săptămână? Cunosc pe cineva în Bloomsbury care ar dori să-l citească.

Cinci jurnaliști îi așteptară pe peron, printre care unul de la *The Times* și altul de la *Telegraph*. Când îl văzură pe eroul chipeș și plin de decorații de la El Obeid și Abu Klea cu tânăra frumoasă la braț, înțeleseră că aveau o poveste ce avea să electrizeze toată țara. Se îndreptară spre ei strigând isteric, ca o haită de potăi fugărind o veveriță până în vârful copacului. Hardy le dădu o declarație atâtătoare despre chinul cumplit căruia îi supraviețuiseră cei doi, pomenind nume răsunătoare precum Gordon, Mahdiul și Khartoum de mai multe ori. Apoi îi alungă pe jurnaliști și îi conduse pe cei doi la o trăsură care îi aștepta la intrarea în gară.

Vizitiul mână calul cu biciul și porniră tropotind prin orașul cețos, către hotelul din Charles Street, unde Hardy rezervase o cameră pentru Amber. După ce se instală, merseră mai departe la hotelul din Dover Street, unde avea să stea Penrod.

– N-ar fi bine ca voi doi să vă cazați în același loc. De acum înainte, o să fiți sub lupă.

Patru zile mai târziu, Sebastian Hardy îi chemă la biroul lui. Zâmbea îmbujorat pe sub pince-nez.

– Cei de la Macmillan și Compania sunt interesați. Știți că ei au publicat cartea lui sir Samuel White Baker despre afluenții Nilului din Abisinia? Cartea voastră e ca șampania și caviarul pentru ei.

– Ce vor primi surorile Benbrook? Știți, desigur, că domnișoara Amber dorește ca orice profit să fie împărțit în

mod egal între ele, urmând exemplul dat de tatăl lor în testamentul său?

Hardy se dezmetici, părând deodată mâhnit. Își scoase ochelarii de citit și-i șterse cu poala cămășii.

– Am insistat cât de mult am putut, dar nu au vrut să treacă de zece mii de lire.

– Zece mii de lire! țipă Amber. Nu știam că există atât de mulți bani în altă parte decât în Banca Angliei.

– Veți primi și 12,5% din vânzări. Mă îndoiesc că suma asta va crește peste șaptezeci și cinci de mii de lire.

Ei îl priveau tăcuți, cu gura căscată. Investită în bonuri de rentă, obligațiuni de tezaur pe termen lung emise de guvern, suma aceea avea să le aducă la nesfârșit aproape trei mii cinci sute de lire pe an. N-ar mai fi avut de ce să-și facă griji din pricina banilor.

Estimarea lui Hardy fu mai precaută decât ar fi fost necesar. Cu câteva luni înainte de Crăciun, *Sclavii Mahdiului* era deja la mare căutare. Librăria Hatchard din Piccadilly nu reușea să țină volumele pe rafturi mai mult de o oră. Clienții supărați se întreceau să le înhațe și să le ducă triumfători la casă.

În Camera Comunelor, opoziția se folosi de carte ca de un instrument prin care să preseze guvernul. Toată povestea nefericită a abandonării Chinezului Gordon de către domnul Gladstone fu resuscitată. Tabloul înfiorător al lui Saffron Benbrook care înfățișa moartea generalului, la care fusese martoră, alcătuia introducerea cărții. Un articol de fond din *The Times* arăta că femeile plângeau, iar bărbații puternici se înfuriau atunci când priveau tabloul. Englezii încercaseră să uite umilința și pierderea prestigiului suferite din pricina Mahdiului Nebun, dar rana pe jumătate vindecată se deschise acum din nou. O campanie populară pentru reocuparea Sudanului cuceri țara. Cartea se vindea ca pâinea caldă.

Amber şi Penrod erau invitaţi în toate casele nobile, fiind înconjuraţi de admiratori oriunde mergeau. Vizitiii londonezi îi salutau spunându-le pe nume, iar străinii îi abordau în Piccadilly şi în Hyde Park. Editorii le transmiteau sute de scrisori de la cititori. Primiră chiar şi un mesaj scurt de felicitări de la serdarul Kitchener, din Cairo.

– Asta nu o să-mi afecteze în niciun fel noua carieră, îi spuse Penrod lui Amber în timp ce se plimbau împreună pe Rotten Row, răspunzând la saluturi.

Cartea se vându într-un sfert de milion de volume în primele şase luni, iar tipografiile lucrară zi şi noapte, tipărind altele noi. Nu puteau face faţă cererii. Putnam, de pe Fifth Avenue nr. 70 din New York, scoase o ediţie americană, ce stârni interesul cititorilor care nu auziseră niciodată de Sudan. *Sclavii Mahdiului* întrecu povestirea domnului Stanley despre căutarea doctorului Livingstone cu trei la unu.

Francezii, după cum le era felul, adăugară propriile ilustraţii fanteziste ediţiei pariziene. Rebecca Benbrook era înfăţişată cu rochia sfâşiată de maleficul Mahdiu, în timp ce se pregătea să o siluiască, ferind-o pe sora ei mai mică, frumoasa şi înspăimântata Amber.

Pieptul ei gol, împins cu încăpăţânare în faţă, sugera sfidarea unei sorţi mai cumplite ca moartea. Cărţile erau transportate clandestin dincolo de Canalul Mânecii şi se vindeau la preţ mare pe tarabele de pe străzile din Soho. Chiar şi după achitarea impozitului pe venit de şase pence la liră, cartea le adusese, până la Crăciun, venituri de aproape două sute de mii de lire. La sugestia lui Penrod Ballantyne, Amber îl instrui pe domnul Hardy să pună banii într-un fond fiduciar pentru cele trei surori.

Amber şi Penrod îşi petrecură Crăciunul la Clercastle, plimbându-se în fiecare zi călare sau pe jos. Când cei din casă merseră la vânătoare ca să răpună fazanii lui sir Peter, Amber

rămase lângă şirul de puşti alături de Penrod şi, mulţumită pregătirii tatălui ei, se achită de sarcină cu atâta graţie şi îndemânare, încât îngrijitorul veni la ea după ultima salvă, se trase de cozoroc şi mormăi:

– A fost o plăcere să vă privesc cum trageţi, domnişoară Amber.

Ianuarie veni prea devreme; Penrod trebuia să-şi ocupe deja postul de la Cairo. Amber, însoţită de cumnata lui Penrod, Jane, îl conduse la gara Waterloo, la trenul ce-l ducea la vapor. Cu ajutorul lui Jane, Amber îşi petrecuse săptămâna căutând să cumpere o ţinută potrivită pentru o despărţire atât de însemnată. Desigur, preţul nu avea nicio însemnătate.

Se oprise la o jachetă cenuşie tivită cu blană de samur, pe care o purtă peste fustele lungi până la gleznă, cu o croială la modă. Cizmele cu tocuri înalte aveau catarame laterale, ce se zăreau pe sub poalele elegante. Linia şi tăietura materialului îi scoteau în evidenţă talia subţire. Pălăria cu borul larg îi era împodobită cu pene de struţ. Purta colierul şi cerceii de chihlimbar de la el, de când se întâlniseră lângă Gallabat.

– Când o să ne revedem?

Amber încercă disperată, dar fără succes, să-şi stăpânească lacrimile până după plecarea trenului.

– Asta nu pot spune.

Penrod se hotărâse să nu o mintă niciodată dacă nu era absolut necesar. Lacrimile apărură în ochii lui Amber, dar încercă să şi le înăbuşe. Apoi Penrod adăugă:

– Poate că tu şi Jane puteţi veni la Cairo ca să-ţi petreci aniversarea de şaisprezece ani la hotel Shepheard. Jane nu a fost niciodată acolo şi ai putea să-i arăţi piramidele.

– O, putem să facem asta, Jane? Te rog!

– O să vorbesc cu soţul meu, promise Jane.

Era cam de aceeaşi vârstă cu Rebecca şi, în cele câteva săptămâni în care Amber locuise la Clercastle, deveniseră apropiate ca nişte surori.

– Nu văd niciun motiv pentru care Peter s-ar împotrivi. O să înceapă sezonul de vânătoare la cocoşi-de-munte şi o să fie ocupat cu altceva. Nici n-o să ne simtă lipsa.

Sam Adams veni de la Cairo ca să-l întâmpine pe Penrod când vaporul ancoră în Alexandria. Primele lui cuvinte fură:

– Toţi am citit cartea. Serdarul e bucuros ca o pisică lângă farfuria cu lapte. Londra începea să se răzgândească în privinţa reconstruirii armatei. Gladstone şi toţi ceilalţi idioţi cochetau cu ideea de a folosi banii pentru a construi un afurisit de baraj uriaş pe Nil, în loc să ni-i dea nouă. Cartea domnişoarei Benbrook a iscat un asemenea tărăboi în Cameră, încât neghiobii s-au răzgândit repede. Kitchener are încă un milion de lire şi naiba să-l ia de baraj. Acum, cu siguranţă o să avem mitraliere Maxim noi. Cât despre mine, ei bine, aveam nevoie disperată de un secund bun ca să putem spera să păstrăm Cupa Nilului anul acesta.

– După scurta mea întâlnire cu serdarul, estimez că nu prea o să-şi facă timp pentru polo.

Soţia lui Adams găsise şi închiriase o casă confortabilă pentru Penrod pe malul râului, aproape de comandament şi de Clubul Gheziera. Când Penrod urcă treptele spre veranda umbrită, o siluetă cu turban şi cu o *jibba* albă şi simplă se ridică de pe scaunul de lângă uşa din faţă şi făcu o plecăciune adâncă.

– Efendi, inima credinciosului Yakub a tânjit după tine aşa cum noaptea aşteaptă zorile.

A doua zi de dimineaţă, Penrod află ce pregătiseră pentru el Kitchener şi Adams. Avea să recruteze şi să instruiască trei companii de cavalerie pe cămile astfel încât să meargă repede şi mult şi să lupte cu dârzenie.

– Vreau oameni din triburile deşertice, îi spuse el lui Adams. Ei sunt cei mai buni soldaţi. Abdullahi a alungat mulţi

Ashraf din Sudan, emiri ai triburilor Jaalin şi Hadendoa. Vreau să merg după ei. Ura îi face pe oameni să lupte cu mai multă îndârjire. Cred că o să-i pot întoarce împotriva foştilor stăpâni.

– Găseşte-i, ordonă Adams.

Penrod şi Yakub luară vaporul spre Aswan. Acolo aşteptară treizeci şi şase de ore ca să plece cu o altă barcă, ce avea să-i ducă dincolo de prima cataractă, până la Wadi Halfa. Penrod îl lăsă pe Yakub pe docuri ca să păzească bagajele şi se duse singur la poarta din capătul aleii şerpuite şi înguste. Când bătrâna Liala îi auzi vocea, deschise larg poarta şi se prăbuşi într-un morman de robe şi văluri, văitându-se jalnic.

– Efendi, de ce te-ai întors? Ar fi trebuit să-mi cruţi stăpâna. N-ar fi trebuit să te întorci aici.

Penrod o ridică în picioare.

– Du-mă la ea!

– Nu vrea să te vadă, efendi.

– Trebuie să mi-o spună chiar ea. Du-te la ea, Liala. Spune-i că sunt aici.

Suspinând îngrozitor, bătrâna îl lăsă lângă fântână şi merse clătinându-se spre camerele din spate. Rămase multă vreme acolo. În timp ce aştepta, Penrod culegea musculiţe de pe cerceluşii în floare şi le arunca în bazin, iar bibanii se ridicau la suprafaţă şi le înghiţeau.

Liala se întoarse într-un târziu – încetase să mai plângă.

– Vrea să te primească.

Îl conduse către paravanul din mărgele, iar el intră.

Bakhita stătea pe un covor de mătase din partea opusă a camerei pe care şi-o amintea atât de bine. Deşi era acoperită de văluri, o recunoştea după parfum.

– Inima mea e plină de bucurie văzându-te sănătos şi în siguranţă, stăpâne.

Vocea ei catifelată şi dulce îi înduioşă inima.

– Fără tine, Bakhita, nu ar fi fost posibil. Yakub mi-a spus cât de mult ai luptat pentru ca eu să fiu din nou în siguranţă. Am venit să-ţi mulţumesc.

– Şi numele arab al englezoaicei este al-Zahra. Mi s-a spus că e tânără şi foarte frumoasă. Aşa este, stăpâne?

– Aşa este, Bakhita.

Nu era surprins că ştia. Bakhita ştia tot.

– Atunci, ea este cea despre care am vorbit. Fata din poporul tău care-ţi va fi soţie. Mă bucur pentru tine.

– Noi doi vom rămâne prieteni.

– Prieteni şi mai mult de atât, spuse ea încetişor. Ori de câte ori se întâmplă ceva ce ar trebui să ştii, îţi voi scrie.

– Voi veni să te văd.

– Poate.

– Pot să-ţi mai văd o dată faţa înainte să plec, Bakhita?

– N-ar fi înţelept.

El se duse lângă ea şi îngenunche.

– Vreau să-ţi văd din nou chipul frumos, să privesc în ochii tăi şi să-ţi sărut buzele pentru ultima dată.

– Te implor, stăpânul inimii mele, cruţă-mă de acest lucru.

El se întinse şi-i atinse vălul.

– Pot să-l ridic?

Ea tăcu o vreme, apoi oftă.

– Poate, la urma urmei, ar fi mai uşor aşa, zise ea.

El ridică vălul şi o privi. Ea urmări cum groaza îi apărea treptat în ochi.

– Bakhita, inima mea dragă, ce s-a întâmplat cu tine?

Vocea îi tremura de milă.

– A fost variolă. Allah m-a pedepsit pentru că te-am iubit.

Urmele bolii erau încă proaspete şi vineţii. Ochii ei luminoşi sclipeau pe faţa ce fusese cândva atât de frumoasă.

– Aminteşte-ţi de mine cum am fost cândva, îl rugă ea.

– O să-mi amintesc doar de curajul şi de bunătatea ta, ca şi de faptul că eşti prietena mea, şopti el, apoi se aplecă în faţă ca să-i sărute buzele.

– Tu eşti cel bun, răspunse ea, apoi îşi acoperi din nou faţa cu vălul. Acum trebuie să mă părăseşti.

El se ridică.

– Mă voi întoarce.

– Poate că da, efendi.

Dar amândoi ştiau că nu avea s-o mai facă vreodată.

Agagierii găsiră cadavrul lui Kabel al-Din zăcând în curte lângă jugul abandonat al *shebbei*. Osman Atalan îşi puse toţi oamenii să încalece şi, timp de nenumărate zile, cutreierară ambele maluri ale râului. Când se întoarse în cele din urmă la Omdurman fără să fi dat de fugar, Osman avea o dispoziţie ucigătoare. Era un moment prost pentru a fi anunţat de către femei că şi al-Zahra dispăruse.

– De cât timp a dispărut? întrebă el.

– De opt zile, slăvite calif.

– La fel ca Abadan Riji, exclamă el. Dar femeia al-Jamal?

– E încă în *zenana*, mărite Atalan.

– Adu-o la mine cu tot cu servitoare.

Cele două femei fură aruncate la picioarele lui.

– Unde e sora ta?

– Stăpâne, nu ştiu, răspunse Rebecca.

Osman se uită la al-Noor.

– Bate-o, porunci el. Bate-o până îţi răspunde cinstit.

– Mărite calif! strigă Nazeera. Dacă o baţi, o să piardă copilul tău. Ar putea fi un fiu. Un fiu cu părul auriu al mamei şi cu inima de leu a tatălui său.

Osman părea uluit. Ezită, uitându-se la burta Rebeccăi. Apoi se răsti la agagieri:

– Plecaţi! Să nu vă întoarceţi până când nu vă chem.

Ieşiră în grabă din cameră, uşuraţi că-i alungase, pentru că, atunci când un calif şi emir al tribului Beja era mânios, toţi cei din jurul lui erau în pericol.

– Dezbracă-te, porunci el.

Rebecca se ridică în picioare şi lăsă roba să-i cadă la picioare. Osman se uită la burta ei albă şi umflată, apoi se duse lângă ea şi o atinse cu mâna.

„Mişcă-te! Te rog, dragul meu, mişcă-te!" se rugă Rebecca în gând, iar fătul se mişcă.

Osman îşi trase mâna şi sări înapoi.

– În numele Domnului, e viu, zise el înmărmurit. Acoperă-te!

În timp ce Nazeera o ajuta să se îmbrace, Osman se trăgea mânios de barbă, gândindu-se la dilema lui. Apoi răcni cu furie, iar agagierii alergară înapoi în cameră.

– Femeia asta... Arătă spre Nazeera. Bateţi-o până când al-Jamal ne spune unde e sora ei.

Doi dintre ei o prinseră pe Nazeera de mâini, iar Mooman Digna o apucă de pânza de pe ceafă, sfâşiind-o până la genunchi. Al-Noor ridică biciul în mâna dreaptă şi prima lovitură îi făcu o umflătură roşie peste omoplaţi.

Nazeera ţipa şi încerca să se culce pe burtă, dar agagierii o ţineau de braţe.

– Stai, stăpâne! O să-ţi spun tot! zise Rebecca, nemaiputând să îndure.

– Opriţi-vă! ordonă Osman. Spune-mi!

– A venit un străin şi a momit-o pe al-Zahra să plece cu el, îndrugă Rebecca. Cred că au plecat spre nord, către Metemma şi Egipt, dar nu sunt sigură. Nazeera nu are nimic de-a face cu asta.

– De ce n-ai plecat cu ei?

– Tu eşti stăpânul meu, dar şi tatăl fiului meu, răspunse Rebecca. O să te părăsesc doar dacă mă omori sau mă alungi.

– Bate-o din nou pe târfa bătrână!

Osman ar fi vrut să-şi domolească furia fără să pună în pericol sănătatea fiului său, care ar fi putut avea ochii albaştri şi părul auriu.

Rebecca se prinse cu ambele mâini de burtă şi strigă:

– Simt cum se chinuieşte fiul meu în mine... Dacă o baţi pe femeia aceasta, care e ca o mamă pentru mine, nu o să mai pot ţine băiatul în pântec.

– Stai! strigă Osman nehotărât.

Ar fi vrut să vadă sânge. Scoase sabia şi Nazeera începu să tremure sub privirea lui. Apoi se duse la coloana din centrul camerei şi o lovi cu atâta forţă, încât din lama de oţel săriră scântei.

– Duceţi-le pe aceste două femei la moscheea din oaza Gedda.

Era un loc singuratic, ţinut de câţiva hogi bătrâni, la cincizeci de leghe în deşert, un refugiu religios pentru evlavioşi şi pentru cei care studiau Nobilul Coran.

– Dacă pruncul pe care îl naşte al-Jamal e fată, omorâţi-le pe toate trei. Dacă e băiat, aduceţi-i înapoi la mine şi aveţi grijă să rămână în viaţă, mai ales fiul meu.

Cinci luni mai târziu, întinsă pe un covor pe podeaua celulei din Gedda, ajutată de Nazeera şi cu hogii aşteptând la uşă, Rebecca născu primul ei copil. De îndată ce simţi greutatea pe care o dusese atâta vreme ţâşnind afară din ea, se chinui să se ridice în coate. Nazeera ţinea în braţe copilul lucios de la sânge şi mucus, legat încă de Rebecca prin cordonul gros.

– Ce e? icni Rebecca. E băiat? Dumnezeule mare, sper să fie băiat!

Chicotind cu bucurie, Nazeera îi arătă copilul.

– E ca un mic armăsar. Cu degetul arătător, gâdilă penisul minuscul al pruncului. Uite cât de tare se ridică deja. Ai

putea să spargi un ou cu vârful lui. Să se teamă orice ființă cu fustă care-i apare în cale.

Hogii din Gedda trimiseră vorbă la Omdurman și, după câteva zile, douăzeci de agagieri cu al-Noor în frunte veniră să le însoțească înapoi în Orașul Sfânt. Când ajunseră la porțile palatului lui, Osman Atalan îi aștepta să îi întâmpine. Cu toate acestea, rămase cu o mână pe mânerul sabiei, încruntându-se îngrozitor.

Al-Noor descălecă și luă copilul din brațele Rebeccăi. Era înfășurat în scutece de bumbac și fața îi era acoperită, ca să fie protejat de lumina soarelui și de praf.

– Mărite Atalan, privește-ți fiul!

Osman se uită urât la al-Noor.

– Asta trebuie să văd cu ochii mei.

Luă pruncul înfășat și-l așeză pe un braț, apoi îi desfăcu scutecele cu mâna dreaptă. Se uită la ființa micuță: avea capul lipsit de păr, în afara unui zuluf arămiu; pielea lui era de culoarea laptelui de capră amestecat cu o picătură de cafea; ochii aveau culoarea apelor lui Bahr al-Azrek, Nilul Albastru. Osman deschise apoi faldurile scutecului și privirea încruntată îi dispăru, fiind pe punctul să zâmbească.

Pruncul simți briza răcoroasă suflându-i peste piele și eliberă un șuvoi galben care stropi *jibba* cu petice colorate a tatălui său.

Osman scoase un hohot de râs uimit.

– Priviți! Acesta e fiul meu. Așa cum urinează acum pe mine, la fel va face și cu dușmanii mei. Ridică pruncul în aer și spuse: Acesta e fiul meu, Ahmed Habib abd Atalan. Veniți și arătați-i respectul vostru.

Unul după altul, agagierii veniră în față și, cu o plecăciune adâncă, îl întâmpinară pe Ahmed, care lovea din picioare și gângurea amuzat. Osman nu se uitase deloc spre cele două femei care așteptau. Apoi îi dădu copilul lui al-Noor și spuse pe neașteptate:

– Dă-i copilul mamei şi spune-i că o să se întoarcă în camerele ei din harem şi o să aştepte acolo chemarea mea.

În următoarele optsprezece luni, Rebecca îl văzu pe Osman doar de trei sau de patru ori, şi atunci de la distanţă, când venea să se ocupe de probleme de stat şi de război. Când se întorcea, îl trimitea pe al-Noor să-l aducă pe Ahmed şi stătea cu băiatul ore în şir, până se făcea ora mesei.

Copilul îmbobocea. Rebeccăi i se părea că vede în el o asemănare cu tatăl ei şi cu Amber, ceea ce-i sporea singurătatea şi mai mult. Nu-i avea decât pe Nazeera şi pe copil: celelalte femei din harem erau fiinţe banale, cu o minte limitată. Îi era dor de surorile ei şi se gândea la ele de fiecare dată când se trezea pentru încă o zi pustie, dar şi când se pregătea de culcare, cu Ahmed la pieptul ei.

Încetul cu încetul, îşi dădu seama că ar fi vrut ca Osman Atalan să trimită după ea. Trupul ei îşi revenise după naştere, cu excepţia vergeturilor de pe burtă şi a moliciunii sânilor. Uneori, când se trezea noaptea şi nu mai putea să adoarmă, se gândea la bărbaţii din viaţa ei, dar gândurile i se întorceau mereu la Osman. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească, cu care să stea, cu care să facă dragoste – şi nimeni nu făcuse asta cu mai multă îndemânare decât Osman Atalan.

Apoi apăru în harem zvonul că urma să aibă loc un *jihad* nou şi cumplit, un război împotriva păgânilor creştini din Abisinia. Osman Atalan avea să conducă armata, iar Allah avea să meargă alături de el. Ahmed mergea şi vorbea deja, iar ea spera ca Osman să-i ia cu el. Îşi amintea cum fusese la Gallabat când rămăsese grea. Se gândea mult la asta: avea vise intense despre cum arăta el atunci şi cum îl simţise înăuntrul ei. Singurătatea era ca o durere adâncă. Se devota în întregime copilului, dar nopţile erau lungi.

Apoi o altă veste se răspândi în harem: Osman lua cu el în *jihad* trei soţii şi opt concubine; Rebecca fu aleasă printre cele opt. Ahmed şi Nazeera aveau să meargă cu ea, dar niciun alt

copil al lui Osman. Ea înţelegea că era interesat doar de copil şi că ea şi Nazeera mergeau doar ca să fie doici. Trupul pustiit o chinuia.

Patruzeci de mii de oameni porniră spre graniţa cu Abisinia, o oştire grozavă de război. Osman le lăsă pe Rebecca şi pe celelalte femei la Gallabat, apoi năvăli în Abisinia şi în trecători cu toată cavaleria.

Abisinienii erau o naţiune războinică, având o armată de luptători curajoşi. Deşi fuseseră alertaţi de avertismentul lui Ryder Courtney, nici măcar aşa nu rezistaseră atacului feroce al lui Osman Atalan, care înaintă în forţă spre trecătorile montane de la Minkti şi Atabara şi le ocupă în ciuda rezistenţei disperate şi curajoase. Îi ucise pe toţi prizonierii abisinieni pe care îi captură şi-şi conduse armata prin trecătoarea Minkti. Apoi avansară cu greu prin frigul cumplit.

Ras Adal, generalul abisinian, nu se aşteptase să urce atât de sus şi făcu greşeala de a-i lăsa să coboare nestânjeniţi în câmpia de la Debra Sin înainte să-i atace.

Lupta fu aprigă şi sângeroasă, dar, în cele din urmă, Ras Adal cedă în faţa atacului sălbatic al lui Osman. El şi toată armata sa fură împinşi spre râul din spatele lor şi majoritatea soldaţilor se înecară. Întreaga provincie Amhara căzu în mâna lui Osman, care avansă nestingherit şi captură Gondarul, străvechea capitală a Abisiniei.

Gondar era oraşul în care Osman avusese de gând să-şi întemeieze capitala, dar nu trecuse niciodată printr-o iarnă ca aceea din ţinuturile muntoase din Abisinia. Războinicii Beja erau oameni ai deşertului şi ai nisipurilor: tremurau, se îmbolnăveau şi mureau. Osman abandonă cuceririle; jefui şi incendie Gondarul şi-şi conduse oamenii înapoi la Gallabat. El ajunse pe o lectică trasă de propriul cal, al-Buq. Frigul din munţi îi intrase în plămâni şi era bolnav. Îl întinseră pe *angareb* şi aşteptară să moară.

Osman se chinuia să respire: se sufoca, icnea şi scuipa cocoloaşe de flegmă galbenă-verzuie.

– Trimiteţi după al-Jamal, porunci el.

Rebecca veni lângă patul lui şi începu să-l îngrijească. Îi dădu să bea o fiertură din rădăcini şi ierburi pregătită de Nazeera şi-l făcu să transpire cu pietre încinse. Când traversă o criză, i-l aduse pe Ahmed.

– Nu poţi să mori, mărite Atalan. Fiul tău are nevoie de tată.

O ţinu astfel câteva săptămâni, iar într-un târziu începu să-şi revină. În timpul convalescenţei, trimise după Rebecca în cele mai multe nopţi, reluând discuţiile lungi cu ea ca şi cum n-ar fi încetat niciodată. Rebecca nu mai era singură.

Când îşi reveni în puteri, făcu din nou dragoste cu ea, posedând-o cu pricepere şi desăvârşire, umplând goliciunea dureroasă din ea. Îl declară pe Ahmed moştenitorul lui şi, în modul imprevizibil în care făcea deseori lucrurile, trimise după hoge şi o făcu pe Rebecca soţia sa.

Abia când se culcă lângă el în prima noapte, fiind soţia lui, reuşi să accepte adevărul întru totul. O făcuse sclava lui, la trup şi la suflet. Îi stinsese şi ultima scânteie a spiritului cândva neînduplecat. Suferinţa pe care i-o provoca atât de nonşalant devenise un drog fără de care nu mai putea trăi. Într-un mod bizar şi nefiresc, o forţase să-l iubească. Ştia că acum nu mai putea trăi fără el.

Împăratul Yohannes şi toţi supuşii lui se înfuriară după capturarea provinciei Am'hara şi jefuirea Gondarului. Cu o armată de peste o sută de mii de soldaţi în spate, împăratul plecă la Gallabat ca să se răzbune. Îi trimise lui Osman Atalan un avertisment, anunţându-l că vine, ca să nu pară un laş care se furişează. Osman îi decapită mesagerul şi-i trimise înapoi capul acestuia.

Depăşit numeric cu mult, Osman transformă oraşul într-o uriaşă *zareba* defensivă. Aşeză femeile şi copiii în mijloc şi rămase să înfrunte furia abisinienilor, care se năpustiră asupra lui. Divizia de patru mii de oameni a lui al-Noor fu aproape nimicită, iar el fu grav rănit. Abisinienii exaltaţi pătrunseră în centrul *zarebei*, în care se aflau femeile şi începură violurile şi măcelul.

Când Osman îşi dădu seama că ziua era pierdută, sări pe al-Buq şi-l îndemnă în faţă, căutând capul şarpelui. Împăratul fusese cândva un războinic legendar, dar nu mai era tânăr. Cu pieile lui de leopard, cu armura de bronz şi coroana de aur de Negus pe cap, era înalt şi regal, dar barba îi era mai mult argintie decât neagră. Scoase sabia când îl văzu pe Osman venind către el prin mijlocul carnajului. Comandantul derviş îi spintecă pe cei din gardă care încercară să intervină. Învăţase de la Penrod Ballantyne să nu-şi ia ochii nicio clipă de la sabia împăratului. Riposta lui fu ca un fulger argintiu.

– Împăratul e mort. Negus nu mai este!

Strigătul se propagă în rândurile oştii abisiniene. Momentul de victorie deplină se transformase în înfrângere şi debandadă printr-o singură lovitură a sabiei lungi a lui Osman Atalan.

Osman se întoarse în Omdurman cu capetele împăratului Yohannes şi ale generalilor săi în vârful lăncilor duse de gărzile lui. Le înfipseră la intrarea în palatul lui Abdullahi.

Şapte luni mai târziu, Rebecca născu al doilea copil, o fată. Osman nu era suficient de interesat de o fată ca să-şi bată capul să-i dea un nume. Rebecca o botează Kahruba, ceea ce în arabă însemna „Amber". După câteva luni, Osman o iertă fiindcă-i făcuse o fată, reluându-şi conversaţiile şi făcând din nou dragoste cu ea. Când Kahruba deveni o copiliţă frumoasă cu părul ca mierea afumată, o mângâia uneori pe cap. Odată, chiar o luă cu el în şa şi goni cu al-Buq în plin galop. Kahruba ţipa de bucurie, făcându-l pe Osman să remarce când i-o dădu înapoi Rebeccăi:

– Ai făcut o mare greşeală, nevastă. Ar fi trebuit să o faci băiat, pentru că are inimă de bărbat.

Celelalte fiice ale lui nu primeau niciun semn de afecţiune din partea sa. Nu aveau voie să-i vorbească sau să-l atingă. Când împlini şase ani, în timpul sărbătorii Kurban Bairam, Kahruba plecă de lângă femei şi, cu degetul în gură, se duse la Osman, care stătea printre agagieri. El o privi cu răceală în timp ce se apropia. Netulburată, ea i se urcă în poală.

Osman era stupefiat. Agagierii abia puteau să-şi menţină expresiile serioase. Osman se încruntă la ei provocându-i să râdă, apoi alese cu grijă un desert din vasul din faţa lui şi i-l duse fetiţei la gură. Ea răspunse cuprinzându-l cu ambele braţe pe după gât. Cu toate acestea, mergea prea departe. Osman o lăsă jos şi o plesni peste fundul mic.

– Fugi de-aici, vulpiţă neruşinată! spuse el.

Domnul Hiram Steven Maxim stătea pe un scăunel în soarele strălucitor al deltei Nilului. În faţa lui, pe un trepied

din oţel, era o armă cu aspect mătăhălos, cu o ţeavă groasă având cămaşă de apă. În stânga se afla o canistră de aproape douăzeci de litri, conectată la armă printr-un furtun solid de cauciuc. În dreapta, avea zeci de cutii de lemn cu muniţie, pline ochi. Cele trei ajutoare îi dădeau târcoale. În ciuda căldurii, purtau jachete groase de tweed şi berete turtite de pânză. Domnul Maxim era doar în cămaşă şi îşi lăsase pălăria pe ceafă. De când venise din America pentru a se stabili în Anglia, adoptase obiceiurile şi portul englezesc.

Acum, întoarse trabucul neaprins dintr-o parte a fălcii în cealaltă.

– Maior Ballantyne! spuse el cu voce tare. Accentul lui încă vădea faptul că se născuse în Sangerville, Maine. Eşti atât de bun încât să notezi ora?

La scurtă distanţă de el era un grup de ofiţeri în civil. În rândul din faţă stătea serdarul, generalul Horatio Herbert Kitchener, un bărbat puternic şi îndesat, flancat de statul-major.

– Domnule general?

Penrod se uită la Kitchener, aşteptând să i se dea voie să răspundă.

– Continuă, Ballantyne, zise Kitchener.

– Pornim cronometrul! strigă Penrod.

La cinci sute cincizeci de metri în faţa mitralierei, la baza unei dune înalte şi închise la culoare, se aflau cincizeci de manechine din lemn, îmbrăcate în *jibba* dervişe şi ţinând în mână suliţe de lemn. Domnul Maxim se aplecă în faţă şi apucă mânerele de tragere. Strângând cu degetele, ridică siguranţa de pe butonul de tragere.

– Începem focul acum!

Apoi apăsă cu degetele mari pe trăgaci, iar arma se cutremură şi mugi. Focurile separate erau prea rapide ca să poată fi distinse. Tunetul prelungit părea revărsarea unei cascade înalte. Reculul fiecărui glonţ izbea mecanismul în spate şi

scotea cartuşele goale într-o ceaţă de bronz sclipitor. Mişcarea în faţă încărca din nou camera, apoi arma trăgea. Era totul prea rapid pentru ca acţiunile să se vadă cu ochiul liber.

Domnul Maxim întoarse ţeava. Una după alta, figurinele din lemn explodară într-o furtună de aşchii. Nisipul de pe duna din spatele ţintelor fierbea în cortine de praf. Când ajunse la capătul rândului, întoarse arma din nou spre resturile ţintelor sfărâmate ce atârnau în suporturi. Torentul de gloanţe întors le făcu bucăţi.

Ofiţerii englezi priveau amuţiţi de uimire, iar mugetul armei le amorţea timpanele. Nu puteau vorbi. Nu se mişcau. Ajutoarele domnului Maxim făcuseră demonstraţia de nenumărate ori şi în multe alte ţări. Erau perfect instruite. Când una dintre cutiile cu muniţie se golea, o trăgeau într-o parte şi o înlocuiau cu una plină. O centură nouă de muniţie era agăţată de capătul celei dinainte pe măsură ce era trasă în închizător. Arma nu se oprea, mecanismul nu se bloca, iar ritmul focului nu se diminua. Lichidul din cămaşa de apă fierbea, dar emisia puternică de aburi ieşea printr-un furtun pliabil în canistra cu apă rece. Aburul era răcit şi condensat. Niciun nor de vapori nu trăda poziţia armei în faţa duşmanului. Apa răcită era reciclată prin cămaşa de pe ţeavă.

Zgomotul armei continuă fără oprire. Ultima centură cu muniţie alimentă închizătorul şi se făcu linişte abia după ce ultimul cartuş fu aruncat într-o parte.

– Verificaţi ora, strigă domnul Maxim.

– Trei minute şi zece secunde.

– Două mii de gloanţe în trei minute, anunţă domnul Maxim cu mândrie. Aproape şapte sute de gloanţe pe minut fără blocaj.

– Fără blocaj, repetă colonelul Adams. E sfârşitul cavaleriei aşa cum o ştiam noi.

– Asta schimbă faţa războiului, încuviinţă Penrod. Uitaţi-vă ce precizie are!

Arătă spre şirul de ţinte. Aşchiile erau întinse pe o porţiune vastă. Nici măcar stâlpii care susţineau ţintele nu mai erau în picioare. Un nor dens de praf închis la culoare, stârnit de şirul de gloanţe, plutea în aer deasupra dunelor.

– Acum să vină dervişii! murmură serdarul.

Mustaţa lui neagră părea să stea dreaptă, ca ţepii de pe spatele unui mistreţ furios.

Penrod şi Adams se întoarseră călare la Cairo. Amândoi erau într-o dispoziţie bună şi, când un şacal ţâşni dintre tufele de lângă drum, îşi scoaseră săbiile şi alergară după el. Penrod o luă înainte şi obligă animalul cenuşiu să se dea în spate. Adams se aplecă în şa şi-l străpunse între omoplaţi, apoi lăsă leşul să alunece de pe lamă, rostogolindu-se în praf nemişcat.

– Tot e mai bine decât să înjunghii porci în Punjab.

Începu să râdă. Apoi, când ajunseră la porţile Clubului Gheziera, spuse:

– Ai chef de-un păhărel?

– Nu în seara asta, răspunse Penrod. Am oaspeţi de acasă de primit.

– A, da! Am auzit. Ce părere are domnişoara Amber Benbrook de noul tău grad?

Penrod se uită în jos, la coroanele noi şi lucioase de maior de pe epoleţi.

– Dacă îţi aminteşti numele ei, probabil ai primit deja invitaţia la bal. Ştii, e aniversarea ei de şaisprezece ani. O să participi?

– Tânăra remarcabilă care a scris *Sclavii Mahdiului*? exclamă Adams. N-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume. Soţia mea m-ar asasina dacă mi-ar trece prin cap o asemenea idee.

Balul aniversar al lui Amber avu loc la hotelul Shepheard. Orchestra noii armate egiptene cântă până în zori. Servitorii în robe albe duceau tăvi din argint pline cu pahare de

şampanie. Toţi ofiţerii din armată, de la stegar în sus, o sută cincisprezece la număr, acceptaseră invitaţia de a participa. Uniformele lor noi şi elegante contrastau frumos cu rochiile de seară ale doamnelor. Chiar şi serdarul şi sir Evelyn Baring îşi făcură o apariţie scurtă şi fiecare dansă un vals vienez cu Amber. Amândoi plecară devreme, conştienţi că prezenţa lor avea un efect inhibitor asupra petrecerii.

Ca să se afle acolo, Ryder şi Saffron parcurseră drumul lung şi întortocheat din munţii Abisiniei, traversând deşertul cu cămile şi navigând pe Marea Roşie şi apoi prin Canalul Suez până la Alexandria. Rochia de seară a lui Saffron stârni puţină senzaţie, chiar şi în rândul strălucitoarei asistenţe. Era însărcinată în două luni, dar încă nu se vedea.

La începutul serii, după ce le luase pe Amber şi pe Jane din apartamentul pe care îl împărţeau la un etaj de sus al hotelului, Penrod se trecu în carneţelul de dans al lui Amber, rezervând cincisprezece dintre cele douăzeci de dansuri. Ea fu puţin supărată fiindcă fusese atât de rezervat. Când sună miezul nopţii, orchestra începu să cânte o variantă vioaie a melodiei *For She's a Jolly Good Fellow*, iar oaspeţii aplaudară furtunos. Şampania curgea ca apa Nilului şi toţi erau într-o dispoziţie jovială.

Penrod urcă pe estrada orchestrei cu Amber la braţ. Orchestra îi întâmpină cu bătăi de tobe, iar Penrod ridică mâinile ca să se facă linişte şi ţinu toastul aniversar. Băură cu poftă, iar Ryder Courtney începu să cânte *When You Were Sweet Sixteen*. Orchestra şi restul invitaţilor preluară cu toţii melodia. Amber se îmbujoră şi se agăţă de braţul lui Penrod.

La sfârşitul cântecului, el îi linişti din nou.

– Mai am un anunţ de făcut. Mulţumesc! Rumoarea se transformă într-un murmur de interes. Domnilor, doamnelor şi colegi ofiţeri, care nu vă încadraţi în niciuna dintre primele două categorii! Aceştia chiuiră şi din nou fu nevoit să-i potolească. Îmi face o plăcere greu de descris să vă anunţ că

domnişoara Amber Benbrook a consimţit să fie soţia mea şi m-a făcut astfel cel mai fericit om din lume.

Ceva mai târziu, în timp ce colonelul Sam Adams fuma în linişte o ţigară pe terasa întunecată, auzi o conversaţie dintre doi subalterni care băuseră cantităţi mari de şampanie.

– Se spune că a câştigat o sută de mii de dolari de pe urma cărţii. Cel mai fericit om din lume? Ballantyne are medalia aia mare lipită de piept, decoraţiile de pe umeri, propriul batalion şi, mai presus de toate, ticălosul norocos a dat peste o mină de aur cu lopata lui. De ce n-ar fi fericit?

– Locotenent Stuttaford.

O voce rece şi familiară se auzi din umbrele din apropiere.

Palid de uimire, Stuttaford luă nesigur poziţia de drepţi.

– Domnule colonel Adams!

– Te rog să te prezinţi la biroul meu mâine-dimineaţă la ora zece.

A doua zi spre prânz, locotenentul Stuttaford, încă suferind de o mahmureală cumplită, începu să-şi facă bagajele pentru a pleca de îndată în avanpostul de la Suakin, aflat în deşert, unul dintre cele mai izolate şi deprimante avanposturi din imperiu.

– Armata egipteană a fost considerată mereu un număr de musical, opera Gilbert şi Sullivan de pe Nil. Armata propriu-zisă de acasă şi cei din Serviciul Indian chicotesc pe înfundate când ne pomenesc numele, le spuse Penrod celorlalţi membri ai grupului.

El şi Ryder stăteau rezemaţi de cadrul pupei de pe felucă. Jane Ballantyne, Saffron şi Amber şedeau pe câteva perne viu colorate de pe punte. Navigau în amonte cu feluca închiriată ca să urce pe vârful piramidei lui Keops din Giza şi, după aceea, să facă un picnic în umbra Sfinxului.

– Cât de vulgar şi de ridicol din partea lor, zise Amber, sărindu-i imediat în apărare.

– Adevărul este că au avut motive întemeiate într-o vreme, recunoscu Penrod, dar aceea era armata veche, din vremurile grele de altădată. Acum, oamenii sunt plătiți. Ofițerii nu le mai fură rațiile, nici nu se mai întorc să o ia la fugă de la prima împușcătură. Oamenii nu sunt bătuți când se îmbolnăvesc, ci sunt trimiși la doctor și la spital. Trebuie să veniți toți luni pentru paradă. O să vedeți niște exerciții și o paradă care vă vor uimi.

– Tatăl meu a fost colonel în Garda Neagră, după cum știi, Penrod, spuse Jane. Nu pot să spun că-s cine știe ce expertă, dar am citit ceva despre problemele militare. A avut grijă papa s-o fac... De îndată ce am aflat că venim la Cairo, eu și Amber am citit toate cărțile despre Egipt din biblioteca de la Clercastle, precum și excelenta *Anglia în Egipt* a lui sir Alfred Milner. N-am auzit nicăieri sugestia că *fellahinii* egipteni ar fi buni de soldați.

– Ceea ce spui tu e adevărat. Întotdeauna a părut puțin probabil ca delta bogată și fertilă, cu climatul ei chinuitor, să producă luptători. *Fellahinii* pot fi cruzi și duri, dar nu sunt feroce și însetați de sânge. Pe de altă parte, sunt stoici și puternici. Înfruntă durerea și greutățile cu indiferență. Au un curaj docil pe care noi, popoarele mai războinice, putem doar să-l admirăm. Sunt ascultători și cinstiți, învață repede și, mai presus de toate, sunt puternici. Compensează prin forța fizică pentru ceea ce le lipsește ca îndrăzneală.

– Pen, dragă, ai dreptate în privința egiptenilor, dar spune-ne despre arabi, interveni Amber.

– Ah, dar îi cunoști foarte bine, inima mea, zise Penrod zâmbindu-i drăgăstos. Dacă *fellahinii* egipteni sunt buldogi, atunci arabii sunt terrieri Jack Russell. Sunt inteligenți și rapizi. Sunt venali și nervoși. Nu poți niciodată să ai încredere deplină în ei, dar curajul lor este impresionant. La Abu Klea, s-au năpustit asupra careului ca și cum s-ar fi fălit cu moartea. Dacă îți acordă loialitatea lor, ceea ce se întâmplă

rareori, se creează o legătură de oțel. Războiul e modul lor de viață. Sunt luptători și îi respect. Pe unii am învățat să-i iubesc. Yakub e unul dintre aceia.

– Nazeera e încă una, încuviință Amber.

– O, mă întreb ce s-a întâmplat cu ea și cu draga noastră Rebecca. Saffron clătină cu tristețe din cap. O visez în foarte multe nopți. Nu e nimeni în Serviciile Secrete Armate care să afle asta pentru noi?

– Crede-mă, am încercat din răsputeri să aflu veşti despre Rebecca. Cu toate astea, Sudanul e izolat de restul lumii, ca și cum ar fi un sicriu din oțel. Doarme în propriul coșmar. Aș vrea ca într-o bună zi să avem voința și calea de a pune capăt ororii și de a elibera poporul. Rebecca e prima dintre cei pe care i-am elibera.

Rebecca stătea cu celelalte soții sub arcada din curtea interioară a palatului lui Osman Atalan. Era o seară răcoroasă și Osman demonstra în fața adepților curajul fiului său cu ochi albaștri. De mai multe luni, Rebecca știa că fiul ei trebuia să înfrunte această încercare grea. Își acoperi fața cu vălul, ca să nu o vadă celelalte femei că se temea.

Cu doar trei luni în urmă, Ahmed Habib abd Atalan fusese circumcis. Rebecca plânsese în timp ce îi pansa penisul mutilat, dar Nazeera o certase: „Acum, Ahmed e bărbat. Fii mândră de el, al-Jamal. Lacrimile tale o să-i scadă bărbăția".

Ahmed stătea acum în fața tatălui său, încercând să fie curajos. Avea capul descoperit și pumnii strânși pe lângă corp.

– Deschide ochii, fiule. Vocea lui Osman era șovăitoare. Aruncă sabia în sus și aceasta se învârti în aer înainte ca mânerul să-i cadă înapoi în palmă. Deschide ochii. Vreau ca Allah și toată lumea să știe că ești bărbat. Vreau să-mi arăți mie, tatălui tău, cât de curajos ești.

Ahmed deschise ochii. Nu mai erau deschişi la culoare, ci aveau albastrul-închis al cerului african când se adună norii de ploaie. Buza de jos îi tremura şi picături mici de transpiraţie îi acopereau buza de sus. Osman flutură sabia lungă şi lovi lângă capul lui cu o forţă ce făcu oţelul să vibreze în aer. Lovitura – care ar fi putut despica un bărbat adult până la trunchi – îi trecu lui Ahmed pe lângă tâmplă. Părul arămiu neorânduit flutură în curentul stârnit de armă. Agagierii care priveau strigară admirativ. Ahmed se legănă pe picioare.

– Eşti fiul meu, şopti Osman. Ţine-te bine!

Mângâie vârful urechii fiului său cu latul sabiei. Ahmed se feri de atingerea rece a oţelului.

– Nu te mişca, îl avertiză Osman, altfel o să-l tai.

Ahmed se aplecă în faţă şi vomă la picioarele lui.

O expresie de dispreţ şi de ruşine apăru pe faţa lui Osman, dar fu alungată de îndată.

– Întoarce-te la mama ta, spuse el încet.

Ahmed încercă să-şi înăbuşe suspinele.

– Nu mă simt bine, murmură el neajutorat şi se şterse la gură cu dosul palmei.

Osman păşi în spate şi se uită încruntat la el.

– Du-te şi stai cu femeile, porunci el.

Ahmed alergă la mama lui şi-şi îngropă faţa în fustele Rebeccăi.

O tăcere grea se lăsă printre privitori. Nimeni nu vorbea şi nimeni nu mişca. Abia puteau să tragă aer. În timp ce Osman se întorcea cu spatele, o siluetă mică şi delicată se ridică în picioare dintre şirurile de femei aşezate. Rebecca încercă să o reţină, dar Kahruba îi dădu mâna la o parte şi se opri în faţa lui Osman. El îi studie faţa, apoi întrebă ameninţător:

– Ce e lipsa asta de respect? De ce mă baţi la cap?

– Tată, vreau să-ţi arăt ţie şi lui Allah curajul meu, spuse copila.

Îşi scoase eşarfa şi-şi scutură părul roşcat.

– Întoarce-te la mama ta. Ăsta nu e un joc de copii.

– Slăvite tată, eu nu vreau să mă joc, zise ea uitându-se direct în ochii lui.

El ridică sabia și păși spre ea ca un leopard care aleargă după o gazelă. Ea rămase pe loc. Brusc, el lovi lângă fața ei și lama sclipi la câțiva centimetri de ochii săi. Ea clipi, dar rămase ca o statuie.

El lovi din nou, de data asta cu reverul. Un cârlionț îi căzu din părul vâlvoi și pluti până la picioarele ei. În spatele ei, Rebecca strigă:

– O, draga mea!

Kahruba o ignoră și rămase îndârjită cu ochii la tatăl ei.

– Mă provoci, spuse el, ocolind conturul trupului ei cu lama.

Mereu la o lățime de un deget de carnea ei, marginea ascuțită se mișcă dinspre exteriorul genunchiului pe coapsă, apoi pe curbura șoldului, de-a lungul brațului și umărului, ajungând în dreptul gâtului. Când o atinse, ea închise ochii, apoi îi deschise când simți oțelul pe obraz. Acesta îi trecu peste creștetul capului și coborî spre celălalt genunchi. Ea nici nu tresări.

Osman îngustă ochii și începu să miște sabia din ce în ce mai repede. Oțelul se transformă într-o ceață argintie. Lama dansa în fața ochilor copilei ca o libelulă, zumzăind și șoptindu-i în urechi în timp ce trecea pe lângă pielea ei moale. Rebecca plângea în tăcere, iar Nazeera o ținea de mână, fiind și ea pe punctul să lăcrimeze.

– Nu scoate un sunet, îi șopti ea. Dacă se mișcă, fata e moartă.

Dansul sabiei o ținea pe Kahruba într-o cușcă de lumină. Apoi, deodată, sabia se opri, la doi centimetri de ochiul ei drept. Vârful înaintă încet până când îi atinse genele de jos. Copila clipi, dar nu se trase într-o parte.

– Destul! spuse Osman pășind în spate.

Îi aruncă sabia lui al-Noor, care o prinse din aer. Apoi Osman se aplecă şi-şi luă fiica în braţe. O ţinu strâns la piept şi se uită la expresiile încordate ale celor din jur.

– Măcar în ea sângele meu curge cu adevărat, le spuse el. Apoi o aruncă în aer, o prinse din cădere şi i-o duse Rebeccăi. Fă-mi încă una ca ea, porunci el, dar de data asta, nevastă, fii sigură că e băiat.

Mai târziu, în seara aceea, Rebecca stătea întinsă pe *angareb*-ul lui, simţindu-se încă devastată de întâmplările de peste zi şi de furia controlată a împreunării lor, care se terminase cu doar câteva minute înainte. O văzuse pe fiica ei atât de aproape de moarte sub sabia de argint a tatălui ei, în timp ce nici ea însăşi nu părea să fie mai departe.

Era complet goală, un vas prea plin de sămânţa lui proaspătă, simţind o durere plăcută în adâncul ei, unde fusese el. Din cauza felului în care făceau dragoste, era *harom*, necurată în ochii lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să se acopere sau să meargă imediat să se spele şi să-şi cureţe trupul, dar se simţea languroasă şi lascivă. Deschise ochii şi observă că el se întorsese de la fereastră şi stătea deasupra ei. Era încă pe jumătate erect, strălucind încă de sucurile trupului ei. În timp ce-l studia, se simţi excitată din nou. Cu instinctul ei sigur de femeie, ştia că tocmai o lăsase însărcinată din nou şi că avea să fie forţată la multe luni de abstinenţă până se năştea pruncul. Îl dorea din nou, dar observă că mintea lui neliniştită trecuse deja la alte preocupări.

– Este ceva ce te tulbură, soţul meu.

Se ridică şi se acoperi cu cearşaful subţire.

– Am vorbit cândva despre vaporul care merge pe uscat, care călătoreşte pe panglici de oţel, spuse el.

– Îmi amintesc, stăpâne, dar asta a fost cu mulţi ani în urmă.

– Vreau să vorbim din nou despre maşinăria asta. Cum spuneai că se numeşte?

– Locomotivă de cale ferată, pronunţă ea încet şi clar.

El o imită, pronunţând stâlcit şi încurcând sunetele. Văzu în ochii ei că nu reuşise.

– E prea grea limba asta a voastră. Scutură furios din cap, fiindcă nu-i plăcea să dea greş în ceea ce încerca să facă. O să-i spun vaporul de uscat.

– O să înţeleg la ce te referi. E un nume mai bun decât al meu, mai puternic şi mai descriptiv.

Uneori, era ca un băieţel căruia trebuia să-i cânţi în strună.

– Câţi oameni pot călători cu maşinăria asta? Zece? Douăzeci? Cu siguranţă, nu mai mult de cincizeci, zise el plin de speranţă.

– Dacă terenul pe care trece e drept, poate să transporte multe sute de oameni, poate chiar o mie sau mai multe mii.

Osman părea speriat.

– Cât de departe poate să meargă maşinăria asta?

– Până la capătul şinelor.

– Dar cu siguranţă nu poate traversa un fluviu mare ca Atbar... Trebuie să se oprească acolo.

– Ba poate, stăpâne.

– Nu cred. Atbara e adânc şi lat. Cum ar putea fi posibil?

– Au oameni care se numesc ingineri, capabili să construiască un pod peste râu.

– Peste Atbara? Nu pot construi nimic peste un râu atât de lat, zise el încercând disperat să se convingă singur. Unde vor găsi trunchiuri de copac suficient de lungi şi de solide ca să se întindă peste Atbara?

– Vor face un pod din oţel, ca şinele pe care merge. Ca lama sabiei tale, explică Rebecca. Dar de ce întrebi toate lucrurile acestea, soţul meu?

– Spionii mei din nord mi-au trimis vorbă că aceşti englezi blestemaţi au început să instaleze panglici de oţel de la Wadi Halfa către sud, peste cotitura mare a fluviului, spre Metemma

şi Atbara. Deodată, izbucni furios: Păgânii ăştia din tribul tău sunt diavoli.

– Ei nu mai sunt din tribul meu, slăvite soţ. Acum, eu sunt din tribul tău.

Mânia lui se domoli la fel de repede pe cât se stârnise.

– Mâine-dimineaţă în zori plec către nord, să văd cu ochii mei monstruozitatea asta, îi spuse el.

Ea lăsă ochii în jos cu tristeţe: avea să rămână singură din nou. Fără el, era incompletă.

În 1895, evenimentele aflate în desfăşurare începeau să schimbe faţa şi istoria Africii. Cuceririle britanice din Africa de Sud fură consolidate de noua naţiune Rhodesia şi, aproape imediat, oamenii prădători care o creaseră atacară naţiunea burilor din Transvaal, vecinii lor de la sud. Urmă o invazie firavă sub comanda doctorului Starr Jamieson, care fu poreclită imediat „Raidul Jamieson". Deşi li se promisese sprijin din partea compatrioţilor în regiunea auriferă Witwatersrand, acesta nu se materializă niciodată, iar micul grup de agresori capitulă în faţa burilor fără să fi tras un singur foc. Cu toate acestea, raidul prevesti conflictul dintre buri şi englezi care, după doar câţiva ani, avea să coste sute de vieţi omeneşti până ca Transvaalul şi zonele aurifere extrem de bogate să ajungă sub influenţa imperiului.

În Anglia, Partidul Liberal al lui Gladstone şi al lordului Rosebery fu înlăturat de administraţia conservatoare şi unionistă sub conducerea marchizului de Salisbury. Aflaţi în opoziţie, aceştia se opuseseră mereu cu glas tare politicii lui Gladstone din Egipt. Acum aveau o majoritate clară în Camera Comunelor şi erau în postura de a schimba direcţia lucrurilor în acel colţ important al continentului african.

Naţiunea încă se resimţea după umilinţa de la Khartoum şi uciderea generalului Gordon. Cărţile precum *Sclavii Mahdiului*

creaseră dorința de a șterge rușinea lui Gordon. În noul Egipt, care acum era practic o colonie a Marii Britanii, aveau la îndemână noua armată egipteană, reorganizată, instruită și echipată ca nicio altă armată din Africa de până atunci. Cel care trebuia să o conducă se afla deja la cârmă în persoana lui Horatio Herbert Kitchener. Marea Britanie se gândea cu plăcere și entuziasm la posibilitatea de a reocupa Sudanul.

La începutul anului 1896, Marea Britanie era gata să acționeze. Avea nevoie doar de o scânteie ca să înceapă conflagrația. Pe 2 martie, în bătălia de la Adowa, abisinienii au învins zdrobitor Italia. O altă putere europeană fusese ciomăgită de un regat african. Acest eveniment fu ca un sunet de goarnă pentru toate zonele colonizate. Aproape imediat se îndeplinira avertismentele sumbre în privința răzvrătirii. Marele calif derviș Abdullahi amenință Kassala și atacă Wadi Halfa. La Cairo ajunseră vești despre marea armată dervișă din Omdurman. Pe lângă asta, francezii acționau în taină și în mod ostil asupra regiunilor stăpânite de englezi în Africa, mai ales în partea de sud a Sudanului.

Astfel, aceste evenimente simultane îi conferiră Marii Britanii rolul de salvator vizionar al lumii de anarhie, de răzbunător al orașului Khartoum și al lui Gordon, precum și de protector al statului egiptean. Onoarea și mândria imperiului trebuiau păstrate.

Generalul Kitchener primi ordin de la Londra: trebuia să recucerească Sudanul. Avea să o facă repede și, mai presus de orice, ieftin. Încercările de a-l salva pe Gordon și de a-l distruge pe Mahdiu costaseră Marea Britanie treisprezece milioane de lire: înfrângerea este întotdeauna mai costisitoare decât victoria. Lui Kitchener i se alocară puțin peste un milion de lire ca să reușească într-un demers care, cu treisprezece ani mai devreme, fusese întreprins de mântuială.

Kitchener îşi chemă ofiţerii superiori şi le comunică veştile importante. Aceştia fură încântaţi: era apogeul anilor de instruire chinuitoare şi de altercaţii în deşert. În sfârşit, erau pe punctul de a se acoperi de lauri.

– Vom avea parte mai mult de sudoare şi de băşici decât de glorie, îi avertiză serdarul.

Nefiind însetat de popularitate, prefera să fie mai degrabă temut decât plăcut.

– De la paralela treizeci şi doi până la şaisprezece latitudine nordică, ne confruntăm cu un deşert lipsit de apă. O să mergem să capturăm Nilul, dar nu putem folosi râul drept cale de acces. Cataractele ne stau în drum. Singura rută deschisă este calea ferată, pe care o vom construi ca să ne transporte pe uscat în luptă. Putem folosi râul doar pentru ultima etapă a avansării. Îşi îndreptă spre ei privirea lui rece de mizantrop. Nu avem munţi de traversat – deşertul e drept şi se merge bine. Nu o să conteze tehnica inginerească, ci mai degrabă munca grea. Nu o să ne bazăm pe antreprenori privaţi. Propriii noştri ingineri vor face totul.

– Cum rămâne cu râul Atbara, domnule? La confluenţa cu Nilul, are aproape nouă sute de metri lăţime, zise colonelul Sam Adams.

– Am chemat deja barcazurile de serviciu ca să ne furnizeze componentele pentru un pod construit pe bucăţi ce pot fi transportate cu vagoanele de cale ferată. O să chemăm încă o serie de barcazuri în curând, ca să vină cu canoniere de râu cu carene de oţel. O să fie trimise cu trenul spre apa limpede, mai sus de a cincea cataractă. Acolo vor fi reasamblate şi lansate.

Corpurile de ofiţeri egipteni fură imediat cuprinse de agitaţia planurilor şi activităţilor.

Dintr-un singur punct de vedere timpul şi împrejurările nu erau propice. Delta Egiptului fusese coşul de pâine al

Mediteranei încă de pe vremea lui Iulius Cezar şi a lui Iisus Hristos. Pentru prima dată în o sută de ani, fertilitatea extraordinară a solurilor negre aluvionare scăzuse. Producţia de grâu şi de sorg nu acoperea nevoile populaţiei civile, darămite ale unei mari armate expediţionare.

– Ne lipsesc cel puţin cinci mii de tone de făină pentru prima etapă a campaniei, îi spuse intendentul serdarului. După primele trei luni, o să avem nevoie de alte cincisprezece mii de tone pe lună pe durata ostilităţilor.

Kitchener se încruntă. Pâinea, stâlpul oricărei armate moderne – făcută din cereale curate şi sănătoase şi fără prea mulţi biscuiţi tari –, asigura sănătatea soldaţilor. Iar acum îi spuneau că nu o au.

– Revino mâine, îi spuse intendentului.

Se duse imediat să-l vadă pe sir Evelyn Baring de la Agenţia Britanică – ar fi fost o adevărată sinucidere politică să i se spună sediul guvernului, dar asta era. Baring sprijinise numirea lui Kitchener în postul de comandant suprem, mai presus de pretenţiile unor oameni mai calificaţi decât el. Deşi nu erau prieteni, gândeau la fel. Baring ascultă, apoi spuse:

– Cred că-l cunosc pe cel care îţi poate face rost de pâine. El l-a aprovizionat pe Gordon în Khartoum pe timpul asediului. Din întâmplare, e la Cairo chiar în acest moment.

Peste două ore, Ryder Courtney, mut de uimire, se trezi sub privirea reptiliană a lui Kitchener.

– Poţi s-o faci? îl întrebă serdarul.

Instinctele de afacerist ale lui Ryder se treziră la viaţă.

– Da, pot. Cu toate acestea, o să am nevoie de un comision de patru la sută, domnule general.

– Asta se numeşte speculă, domnule Courtney. Pot să-ţi ofer doi virgulă cinci.

– Iar asta se numeşte jaf la drumul mare, domnule general, răspunse Ryder.

Kitchener clipi. Nu era obişnuit să i se adreseze cineva în acest mod.

Ryder continuă cu mult calm:

– Cu toate acestea, în numele patriotismului, o să accept oferta. Cu condiţia ca armata să ne ofere o casă potrivită în Cairo mie şi familiei mele, precum şi un salariu de două sute de lire pe lună care să-mi acopere cheltuielile imediate.

Într-o dispoziţie excelentă, Ryder se întoarse călare la casa lui Penrod de pe malul râului, unde el şi Saffron erau oaspeţi de la sosirea la Cairo. Saffron fusese agitată, refuzând să se întoarcă în Abisinia; dorea să rămână în oraşul civilizat şi salubru unde putea fi aproape de Amber. Când Saffron se agita, era ca şi cum ai fi trăit pe versanţii unui vulcan activ. Acum, puterea ei de convingere era şi mai formidabilă decât de obicei, căci era însărcinată din nou. Ryder crezuse că nu era în interesul lui să facă afaceri în Egipt, dar Herbert Kitchener tocmai schimbase asta.

Îşi lăsă calul cu rândaşul la grajduri, apoi coborî pe peluza de pe malul râului. Jane Ballantyne, Amber şi Saffron serveau ceaiul în casa de vară, recitând scrisoarea de la Sebastian Hardy şi discutând înflăcărate pe seama ei. Scrisoarea sosise cu vaporul de corespondenţă din Anglia şi fusese adusă la apartamentul lui Amber de la hotelul Shepheard în dimineaţa aceea.

Domnul Hardy o informa cu bucurie pe domnişoara Amber Benbrook despre reîmprospătarea recentă a interesului public pentru cartea ei, *Sclavii Mahdiului*, dată fiind perspectiva războiului împotriva Imperiului Derviş din Omdurman. Sumele plătite de Macmillan Publishers pentru drepturile de autor, adunate în ultimele trei luni, urcau la 56 483 de lire. În plus, domnul Hardy le aducea la cunoştinţă ei şi celorlalţi beneficiari că investiţiile pe care le făcuse în numele familiei Benbrook fuseseră influenţate pozitiv de

aceleaşi împrejurări, la fel ca şi în cazul cărţii. Investise sume mari în acţiunile comune ale Companiei Vickers, care cumpărase brevetul de mitralieră al domnului Maxim. Investiţia aproape îşi dublase valoarea. Acum, valoarea fondului crescuse până la circa trei sute de mii de lire. Pe lângă asta, Macmillan era nerăbdător să publice noul manuscris al lui Amber, intitulat provizoriu *Visuri şi coşmaruri africane.*

Ryder înaintă pe peluză. Gemenele erau atât de încântate de veştile bune de la domnul Hardy, încât nu-i simţiră prezenţa decât atunci când umbra lui se întinse peste măsuţa de ceai.

– Ce-i cu râsetele şi cu ţipetele astea? întrebă Ryder când ele îşi ridicară privirea. Ştiţi că nu suport să văd pe cineva că se distrează atât de bine.

Saffron sări în picioare, puţin şovăitoare din pricina poverii materne, şi se ridică pe vârfuri ca să-l îmbrăţişeze.

– N-o să ghiceşti niciodată, îi şopti ea la ureche. Eşti căsătorit cu o femeie bogată.

– Într-adevăr, sunt căsătorit cu o femeie bogată care locuieşte permanent la Cairo, într-o casă plătită de generalul Kitchener şi de armata egipteană.

Ea se lăsă pe spate, ţinându-l la distanţă de un braţ şi uitându-se la el cu încântare şi uimire.

– Dacă asta e una dintre glumele tale oribile, Ryder Courtney, o să... Căută o ameninţare potrivită. O să te arunc în Nil.

El zâmbi satisfăcut.

– E prea devreme pentru o baie. Şi-apoi, noi doi nu avem timp de pierdut. Trebuie să ne căutăm noua casă.

Urma să-i spună mai târziu că trebuia să plece în câteva zile în Statele Unite şi în Canada ca să negocieze cumpărarea a douăzeci de mii de tone de grâu. Nu era momentul ideal ca să-i dea o asemenea veste soţiei însărcinate. „Măcar o să aibă cu ce să-şi ocupe timpul în lipsa mea." Învăţase din experienţă

că, atunci când se plictisea, Saffron era mai dificilă decât toată armata dervişă.

Pământul se zguduia sub tropotul copitelor. Opt călăreţi se întreceau pe câmpul verde şi întins, iar spectatorii ţipau şi strigau. Atmosfera era febrilă şi electrizantă. Cupa Nilului şi onoarea echipei de polo a armatei erau din nou în joc.

Mingea albă se rostogolea pe terenul denivelat. Colonelul Adams o ajunse repede şi se aplecă în şa cu ciocanul pregătit. Iapa lui murgă era la fel de agilă precum călăreţul: se întoarse frumos în spatele mingii care sălta, aşezându-l astfel în poziţia perfectă pentru lovitura încrucişată. Ciocanul şi mingea se ciocniră cu un pocnet ascuţit şi mingea sări într-un arc înalt peste capetele echipei opuse, căzând direct în drumul calului cenuşiu al lui Penrod. Acesta o prinse din primul salt, imediat ce lovi pământul. Apoi o împinse în faţă şi căluţul lui sprinten alergă după ea ca un ogar după un iepure. O lovitură, apoi încă una, iar mingea sări către stâlpii din capătul terenului. Ceilalţi călăreţi se luară după calul cenuşiu, izbind cu călcâiele în coastele cailor, strigând şi trăgând de frâie ca să meargă mai repede. Dar nu reuşiră să-l prindă pe Penrod, care trimise mingea printre cei doi stâlpi. Arbitrii fluturară steagurile, semnalizând golul şi sfârşitul meciului. Încă o dată, armata câştigase Cupa Nilului în faţa tuturor străinilor.

Penrod se întoarse spre şirurile de cai. Sub umbrela de soare, Amber îl aştepta, privindu-l cu mândrie şi devotament. Era extraordinar de arătos şi de bronzat, deşi avea riduri în colţul ochilor de la strălucirea luminii din deşert. Avea trupul zvelt şi musculos, călit de anii de călărie aprigă şi de luptă încă şi mai dură. Nu mai era un tinerel, ci un bărbat care se apropia de floarea vârstei. Ridică un picior peste greabănul calului şi ateriză pe pământ ca o pisică. Armăsarul sur o luă la trap spre rândaşi: simţea mirosul găleţii cu apă şi al sacului cu sorg pe care îl pregătiseră pentru el.

Amber alergă la Penrod şi se aruncă la pieptul lui.

– Sunt atât de mândră de tine!

– Atunci, hai să ne căsătorim, spuse Penrod sărutând-o.

Ea prelungi sărutul, iar când îşi eliberă buzele, spuse râzând.

– Păi ne căsătorim, caraghiosule, sau ai uitat?

– Adică acum. Imediat. În clipa asta. Nu anul viitor. Am aşteptat mult prea mult.

Ea se uită uluită la el.

– Glumeşti!

– N-am vorbit niciodată mai serios. Peste zece zile plec din nou în deşert. Avem ceva de rezolvat în Omdurman. Hai să ne căsătorim înainte să plec!

Erau cuprinşi cu toţii de nebunia febrilă a războiului, iar tradiţiile şi normele sociale nu mai contau la fel de mult. Amber nu ezită.

– Da! spuse ea sărutându-l din nou; Saffron şi Jane erau alături de ea şi aveau să o ajute cu pregătirile. Da! O, da, te rog!

* * *

Toate stranele din catedrală se umplură. Recepţia avu loc la Clubul Gheziera, iar sir Evelyn Baring le puse la dispoziţie iahtul Agenţiei pentru luna de miere.

Navigară în amonte până la Giza. Seara, băură şampanie şi dansară pe punte, având în faţă silueta înaltă a piramidelor luminate din spate de apus. Mai târziu, în cabina mare de la pupă, în patul masiv cu învelitori de mătase verde, Penrod o conduse cu blândeţe pe potecile fermecate către vârful de munte la a cărui existenţă ea doar visase. Era o călăuză minunată, răbdătoare, îndemânatică şi experimentată. O, cât de experimentată!

Penrod o lăsă pe Amber în grija lui Saffron şi a lui Jane şi luă vaporul spre sud, către Aswan şi Wadi Halfa, ca să se alăture regimentului său.

Când debarcă, îl găsi pe Yakub aşteptându-l, purtând cu eleganţă noua uniformă kaki. Pocni din picioare când îl salută, cu zâmbetul lui contagios şi cu un ochi întors într-o parte. Yakub, proscrisul, avea în sfârşit o casă. Purta galoanele de sergent pe mâneca uniformei din Brigada pe Cămile a armatei egiptene. Turbanul îi fusese înlocuit de o beretă ascuţită şi avea la gât o eşarfă. Încă nu se obişnuise cu pantalonii şi cu jambierele care înlocuiseră *galabiyya* lungă, aşa că avea o poziţie puţin nefirească.

– Efendi, sergentul Yakub cel credincios şi fără pereche îţi priveşte faţa cu aceeaşi admiraţie şi cu acelaşi devotament pe care luna le nutreşte faţă de soare.

– Am bagajele în cabină, o, credinciosule fără pereche!

Porniră spre sud pe boghiurile cu platformă pentru întins şinele. Fumul din coşul motorului sufla înspre ei, iar funinginea înnegri pielea bronzată a lui Penrod. Chiar şi Yakub devenea mai tuciuriu pe măsură ce praful şi scânteile le înţepau ochii. În cele din urmă, locomotiva ajunse la capătul liniei şi se opri şuierând, ridicând fuioare de aburi în timp ce frâna.

Calea ferată fusese împinsă o sută cinci kilometri în teritoriul dervişilor. Penrod, care fusese aşteptat de regimentul lui, dădu ordin să fie cercetate cele câteva sătucuri de pe direcţia în care avansa calea ferată, apoi să fie verificat terenul din faţă, ca să se poată vedea primul semn al cavaleriei dervişe, despre care ştiau că era deja pe drum către nord ca să-şi dispute dreptul de liberă trecere.

Lui Penrod îi plăcea să respire din nou aerul uscat şi fierbinte al deşertului şi să simtă o cămilă sub el. Emoţia vânătorii şi a luptei care-i aştepta îi făcea nervii să fiarbă. Era tânăr, puternic şi viu, iar acest sentiment era îmbătător.

Când ajunseră în satul de lângă fântânile de la Wadi Atira, Penrod deschise rândurile escadronului şi soldaţii înconjurară clădirile de lut, abandonate şi lăsate în paragină. Se vedea peste tot urma înfiorătoare a ocupaţiei dervişe: la

intrarea în sat se afla un eşafod improvizat, din stâlpii de telegraf pe care armata îi abandonase atunci când se retrăsese după căderea oraşului Khartoum. Scheletele celor care pieriseră acolo fuseseră lustruite de vântul abraziv încărcat de praf. Cu toţii erau încă lanţuri.

Penrod înaintă dincolo de Tanjore, unde devastarea era asemănătoare. Vechiul fort englez de la Akasha, relicva expediţiei de eliberare a lui Gordon, era în ruine. Depozitele fuseseră folosite de dervişi ca săli de execuţie: cadavrele dezmembrate zăceau abandonate pe podeaua prăfuită, acoperită de excremente de şopârle şi piele năpârlită de vipere şi scorpioni.

Penrod transformă Akasha într-o tabără fortificată, o bază de unde Brigada pe Cămile putea să avanseze. Lăsă două escadroane să păzească tabăra şi porni cu restul regimentului spre Deşertul Mamei Pietrelor, ca să-i caute pe dervişi.

În timp ce cutreiera ţinutul aflat de-a lungul Nilului, calea ferată din urma lui ajunse până la Akasha, iar tabăra rudimentară se transformă într-o fortăreaţă de nepătruns şi, în acelaşi timp, în punct de organizare, fiind păzit de artilerie şi de detaşamentele cu mitraliere Maxim.

Când cămilele lui Penrod se apropiară de Firket, câţiva beduini galopară spre ei, dând din mâini şi strigându-le că sunt prietenoşi. Aceştia îi raportară lui Penrod că, în urmă cu doar câteva ore, fuseseră urmăriţi de un grup de cavalerie format din dervişi prădători şi, cu toate că scăpaseră, cinci dintre tovarăşii lor fuseseră prinşi şi masacraţi. Penrod trimise un grup de cămile în faţă, ca să cerceteze drumul de caravane ce trecea printr-un defileu îngust, presărat de bolovani, şi care ducea la Firket, aflat la opt kilometri în faţă. De îndată ce intrară în defileu, comandantul se trezi confruntat cu cel puţin două sute cincizeci de călăreţi dervişi, urmaţi îndeaproape de circa două mii de suliţaşi.

Prins în defileu, comandantul își întoarse oamenii pe loc, încercând să-i ducă înapoi, pentru a sprijini forța principală a lui Penrod. Înainte să termine manevra, caii dervișilor îi atacară. Cele două tabere se încleștară imediat, ridicând în aer o ceață densă. În tumult, strigătele comandantului erau înăbușite.

Din gura defileului, Penrod văzu dezastrul ce era pe punctul să înghită escadronul aflat în linia de bătaie.

– Înainte! strigă el scoțându-și sabia. Atacați! Direct spre ei!

Cu trei trupe de cămile în spate, năvăli peste masa agitată de oameni și animale. Cu o mână trăgea cu revolverul Webley, iar cu cealaltă tăia cu sabia siluetele îmbrăcate în *jibba*, pe jumătate ascunse de cortina învolburată de praf.

Timp de câteva minute, rezultatul păru să atârne de un fir de ață; apoi dervișii se împrăștiară și se ascunseră după scuturile sulițașilor. Lăsară optsprezece morți întinși în nisip și se retraseră spre Firket. Penrod simțea că încercau să-l atragă într-o capcană și-i lăsă să plece.

Apoi se întoarse în lateral și urcă pe muntele Firket. De pe înălțimile semețe, privi către orașul de jos și văzu imediat că instinctul lui fusese corect. Descoperise corpul principal al armatei dervișe, înghesuit între clădirile din cărămizi de lut. Rândurile de cavalerie se întindeau până pe malurile Nilului, la un kilometru și jumătate dincolo de oraș.

– La prima vedere, sunt trei mii de cai și doar Allah știe câte sulițe, spuse el posomorât.

Osman Atalan ajunse la Firket la două săptămâni după încleștarea cu Brigada pe Cămile a egiptenilor. Călătorise repede, parcurgând distanța de la Omdurman în doar paisprezece zile.

De când se auzise prima dată despre avansul englezilor și despre începerea lucrărilor la calea ferată de la Wadi Halfa,

Firket fusese sub comanda emirului Hammuda, un om indolent şi neglijent. Osman ascultă raportul acestuia şi fu îngrozit.

– Îi pasă doar de ce se află între fesele băieţeilor lui frumoşi, îi spuse el lui al-Noor. Trebuie să mergem chiar noi înainte, ca să găsim duşmanul şi să aflăm ce pune la cale.

Nu se apropiaseră decât la opt kilometri de satul Akasha când fură atacaţi de grupuri din Brigada pe Cămile şi alungaţi imediat, pierzând câţiva oameni buni. Făcură un ocol larg în jurul satului şi a doua zi prinseră doi beduini care veneau dinspre sat. Agagierii lui Osman îi dezbrăcară şi-i percheziţionară. Găsiră ţigări străine şi cutii de cafea cu imaginea reginei engleze pictată pe capace.

Agagierii îi luară prizonieri pe beduini şi le sfâşiară tălpile. Apoi îi forţară să meargă pe pietre încinse şi asta îi convinse să vorbească deschis. Descriseră masa uriaşă a trupelor de păgâni şi echipamentul de la Firket.

Osman îşi dădu seama că era un avanpost de unde avea să fie lansat atacul principal al păgânilor asupra oraşului Firket. Făcu un ocol prin Mama Pietrelor către Nil, apropiindu-se la şaisprezece kilometri de Akasha dinspre nord. Căută calea ferată de la Wadi Halfa pe care o descriau beduinii şi care fusese în gândurile lui încă de când i-o zugrăvise al-Jamal.

Când dădu peste liniile gemene argintii, inofensive, ce stăteau întinse pe nisipurile fierbinţi, îl lăsă pe al-Noor cu restul grupului pe creasta dunelor şi coborî singur să le inspecteze. Descălecă şi se apropie temător de şinele strălucitoare. Erau legate prin eclise grele din lemn de tec. Lovi şina cu piciorul: era solidă şi imobilă. Îngenunche lângă ea şi încercă să scoată cu vârful pumnalului un piron de fier. Lama se rupse în două.

Se ridică şi aruncă mânerul.

– Blestemată drăcie a lui Şeitan! Ăsta nu e un mod onorabil de a te război.

În ciuda dispreţului şi mâniei lui, sesiză sunetul ce tremura în aerul deşertului, un susur îndepărtat ca răsuflarea

unui gigant adormit. Osman se îndreptă în șaua lui al-Buq și privi către nord de-a lungul șinei. Văzu la orizont un fuior micuț de fum. În timp ce privea, fumul se apropia atât de rapid, încât îl luă prin surprindere. Forma neobișnuită părea să se mărească tot mai mult în fața ochilor lui, în timp ce se apropia în grabă de el. Știu că acela era vaporul de uscat despre care îi povestise al-Jamal.

Întoarse capul lui al-Buq și-l îndemnă la galop. Avea de parcurs patru sute de metri ca să ajungă la poalele dunei. Mașinăria se apropia cu viteză. Se uită în față către creasta dunei și văzu agagierii pe culme. Descălecaseră și își lăsaseră caii să se odihnească.

– La pământ! răcni Osman gonind în câmp deschis. Nu lăsați păgânii să vă vadă!

Dar oamenii lui erau la aproape patru sute de metri distanță și priveau uluiți mașinăria ce se apropia. Deodată, o explozie de abur alb țâșni de pe vaporul de uscat, care scoase un urlet ca de djinn înfuriat. Agagierii îl priviră stupefiați, fără să facă niciun efort să se ascundă. Era un șarpe uriaș, al cărui trup părea să ajungă tocmai la linia orizontului, sâsâind, urlând și scoțând nori de fum și aburi.

– V-au văzut! strigă Osman, încercând să-i avertizeze. Feriți! Feriți!

Acum vedeau că vagoanele pe roți erau pline de șine de oțel și de lăzi. În ultimul vagon observară capetele a șase oameni, care stăteau ghemuiți în spatele unui dispozitiv ciudat.

– Feriți! strigă Osman, alergând disperat pe fața alunecoasă a dunei, aproape până în vârf.

Deodată, nisipurile galbene de sub picioarele agagierilor și copitele cailor explodară în nori de praf, ca și cum vântul *khamsin* se năpustise asupra lor. Zgomotul cumplit al mitralierei Maxim ajunse imediat după ploaia de gloanțe. Grupul de călăreți și de cai fu spulberat ca un morman de frunze moarte.

Mitraliera se întoarse apoi către Osman, dar înainte ca dansul gloanţelor să-l ajungă, al-Buq sări peste creastă. Osman coborî din şa. Încă uluit de ameninţarea maşinăriei, alergă spre locul în care zăceau oamenii lui. Cei mai mulţi erau morţi. Doar al-Noor şi Mooman Digna erau încă în picioare.

– Aveţi grijă de ceilalţi, ordonă Osman.

Se aruncă pe burtă în vârful dunei şi se uită peste margine la şirul lung de vagoane ce şerpuiau pe fundul văii către Akasha.

În cele câteva clipe în care fuseseră expuşi în faţa salvelor trase de mitraliera Maxim, opt dintre oamenii lui fuseseră nimiciţi, iar patru erau grav răniţi şi aveau să moară. Alţi patru supravieţuiseră. Cinci cai rămăseseră nevătămaţi. Osman sacrifică animalele rănite, le lăsă un burduf cu apă răniţilor ca să le uşureze moartea, apoi îşi adună supravieţuitorii şi se întoarseră împreună la Firket.

Acum, când zărise în sfârşit colosul care se rostogolea spre ei, îşi dădu seama că opţiunile lui erau limitate. Nu putea să se opună şi să respingă duşmanul aici, la Firket. Se hotărî să-şi adune şi să-şi concentreze oastea pe malurile râului Atbara, apoi să-şi lovească inamicii cu o forţă copleşitoare.

Îl înlocui pe ineficientul emir Hammuda cu emirul Azrak, care era un om complet diferit: era un adept fanatic al Mahdiului; întreprinsese multe raiduri îndrăzneţe şi brutale asupra turcilor şi păgânilor; numele lui era foarte cunoscut la Cairo şi se putea aştepta la puţină îndurare dacă ar fi fost prins; în plus, avea să lupte până la moarte. Osman îi ordonă lui Azrak să reţină duşmanii la Firket cât mai mult timp posibil, apoi, în ultima clipă, să se retragă spre râul Atbara cu toată armata. Îl lăsă acolo şi se întoarse la Omdurman.

După plecarea lui Osman, Hammuda refuză să accepte că fusese înlocuit şi începu o ceartă aprigă cu Azrak, care-i lăsă pe amândoi neputincioşi.

În timp ce aceştia se luptau, serdarul îşi stabilea baza la Akasha. Oameni şi echipament, rezerve şi muniţii, totul fu adus pe calea ferată cu o eficienţă maximă. Apoi, cu nouă mii de oameni sub propria comandă, generalul Kitchener năvăli în oraşul Firket. Dervişii fură decimaţi, iar supravieţuitorii, împrăştiaţi. Hammuda muri în timpul primului atac. Azrak scăpă cu mai puţin de o mie de oameni şi călări spre sud, la confluenţa cu Atbara, ca să-l găsească pe Osman. Cu Brigada pe Cămile, Kitchener îi urmări pe dervişii fugari de-a lungul râului şi prinse sute de oameni şi cai, precum şi provizii mari de cereale.

În câteva săptămâni, provincia dervişă Dongola căzu în mâinile serdarului. Colosul îşi reluă avansarea lentă spre sud, către râul Atbara. Lună de lună şi kilometru după kilometru, calea ferată se înşira prin deşert ca un fir de mătase. În cele mai multe zile, şinele înaintau cu aproximativ un kilometru şi jumătate, ajungând uneori şi la cinci kilometri.

Muncitorii întâmpinau greutăţi şi piedici neaşteptate. Izbucni holera şi sute de morminte fură săpate în grabă în deşertul pustiu. Primul val de inundaţii aduse în aval „fluxul verde", respectiv scurgerile care se adunaseră pe malurile expuse în perioada de scădere a Nilului. O altă apă nu mai era de băut. Dizenteria devastă taberele armatei. Furtuni cumplite izbucneau din senin, deşi de obicei nu ploua niciodată. Kilometri de şină fură luaţi de şuvoaie, iar alţi kilometri fură îngropaţi sub trei metri de apă.

Zafir, prima dintre canonierele noi cu zbaturi la pupă, fu adusă pe secţiuni de la Wadi Halfa şi reasamblată într-un şantier improvizat la Koshesh, în zona cu ape liniştite, aflată mai sus de cataracte. Înfăţişarea ei era impunătoare şi impresionantă. Fu lansată cu generalul Kitchener şi cu statul-major la bord. Dar când boilerele se umplură de aburi, explozia fu ca o răbufnire a unei salve de artilerie grea. Prin urmare, fu

scoasă din funcţiune până când puteau fi aduse şi instalate boilerele noi din Anglia.

Însă avansul necruţător continua. Garnizoanele dervişe de la Abu Hammed şi Metemma fură învinse şi alungate înapoi către râul Atbara. Aici, Kitchener bombardă marea *zareba* defensivă a lui Osman Atalan, apoi o zdrobi cu gloanţe şi baionete. Arabii fie fugiră, fie se luptară până la moarte. Soldaţii negri sudanezi, dispuşi să lupte la fel de aprig pentru păgâni pe cât fuseseră pentru dervişi, fură recrutaţi în armata serdarului.

Victoria pe Atbara fu decisivă. Apoi forţa expediţionară a lui Kitchener intră în repaus peste vară. El plănui să aştepte să crească fluviul înainte de avansul final spre Omdurman.

Lui Penrod, care primise o rană de suliţă în coapsă în timpul luptelor, i se oferi un concediu de convalescenţă. Se întoarse cu trenul şi vaporul de la Aswan la Cairo.

Când intră şchiopătând în Cairo, Amber fu înnebunită de fericire să-l aibă din nou lângă ea, în patul ei. Lady Jane Ballantyne se întorsese la Clercastle la insistenţele soţului ei. Ceea ce fusese iniţial un sejur de trei luni se prelungise aproape doi ani. Sir Peter se săturase de mult de viaţa de burlac.

Ryder Courtney se întorsese dintr-o vizită foarte reuşită în Statele Unite şi Canada. Grâul pe care îl cumpărase se descărca deja pe docurile din Alexandria. Ajunsese la timp acasă pentru naşterea fiului său. Aflase că, de îndată ce se termina campania din Sudan, sir Evelyn Baring avea să-şi concentreze toată energia şi resursele spre kediv, pentru realizarea marilor lucrări de irigaţie de pe Nilul Superior, proiectate cu mult timp în urmă. Aproape două sute de mii de acri de sol fertil aveau să fie irigaţi permanent, fără să mai depindă de inundaţiile anuale provocate de Nil. Ryder cumpărase douăzeci de mii din aceşti acri, printr-o manevră speculativă. Fu o

decizie înțeleaptă care, în următorii zece ani, avea să-l transforme în milionar din cultivarea bumbacului.

Rana lui Penrod se vindecă bine și descoperi că fusese propus pentru Ordinul de Serviciu Onorabil, pentru acțiunile sale din timpul bătăliilor de la Firket și Atbara. Amber bănuia că este însărcinată, dar la sfatul lui Saffron nu-i spuse lui Penrod despre acest eveniment important.

– Așteaptă până când ești sigură, îi spuse Saffron.

– Dar dacă ghicește adevărul înainte să-i spun? întrebă Amber neliniștită. Ar suferi mult.

– Draga mea, Penrod e bărbat. N-ar recunoaște o sarcină nici dacă s-ar împiedica de ea.

Când apropierea sezonului rece vesti creșterea Nilului și condițiile care să asigure reluarea campaniei, Penrod o sărută pe Amber de rămas-bun și, neștiind nimic despre iminența statutului de părinte, se întoarse în amonte spre marea tabără militară de pe Atbara.

Când sosi, descoperi că tabăra se întindea acum pe mulți kilometri de-a lungul malului și că Nilul semăna cu un port dintr-un oraș european prosper. Era o pădure de catarge și de coșuri de fum: feluci și *gyassa*[1], barje, vapoare și canoniere se înghesuiau în ancoraj. Șase canoniere blindate erau nou-asamblate. Aveau patruzeci și doi de metri în lungime și șapte în lățime, fiind înarmate cu tunuri cu tragere rapidă cu obuze de trei și cinci kilograme și cu baterii de mitraliere Maxim pe punțile superioare. În plus, erau echipate cu aparatură modernă: troliu pentru muniție, felinare și vinciuri cu aburi. Însă aveau pescaj de numai un metru, iar echipajul putea să le împingă la o viteză de douăsprezece noduri. Mai

[1] Barjă cu fundul plat și velatură, folosită în comerțul de coastă în golful Suez, Marea Roșie și în partea estică a Mediteranei, mai ales la transportarea cărbunelui și a orezului (n.tr.)

erau şi patru canoniere mai vechi cu zbaturi, de pe timpul Chinezului Gordon, care transportau, de asemenea, mitraliere Maxim şi tunuri cu obuze de cinci kilograme.

Serdarul ceruse de la Londra soldaţi englezi cât se poate de instruiţi, ca să-şi întărească noua armată egipteană, deja formidabilă. Cererea îi fusese acceptată, iar batalioanele cu soldaţi din Royal Warwickshire, Lincoln Seaforth Highlanders, Cameron Highlanders, Grenadier Guards, Nortumberland Fusiliers, Lancashire Fusiliers, Rifle Brigade şi Lancers 21 se alăturaseră deja taberei, aflându-se în marea *zareba*. Detaşamentele de artilerie erau formidabile şi ajungeau de la obuziere de optsprezece kilograme până la baterii de câmp sau trase de cai. Cortul mare şi alb al serdarului era instalat pe o colină în mijlocul *zarebei*, cu steagul egiptean fluturând deasupra.

Cămilele erau grase şi puternice, iar oamenii erau în formă. Viaţa în perioada de vară, fără prezenţa comandantului, fusese odihnitoare. Penrod îi puse imediat la treabă.

Când prima viitură verde a Nilului crescut se revărsă prin defileul Shabluka, începu marea avansare. Treizeci de mii de soldaţi şi convoiul lor de luptă se deplasară spre sud, până la prima tabără de organizare din intrarea în defileu. Aici, râul lat de un kilometru şi jumătate se îngusta la nici două sute de metri între stâncile negre şi abrupte. Erau la nouăzeci de kilometri de Khartoum şi Omdurman. Următoarea tabără se afla la doar unsprezece kilometri, faţă în faţă cu insula Royan, mai sus de defileu, dar traseul era dificil şi periculos.

Canonierele dădeau din zbaturi ca să avanseze prin vâltorile rapide şi învolburate, trăgând barjele după ele. Ghinionista *Zafir* se alese acum cu o spărtură şi se scufundă la proră între fălcile defileului. Ofiţerii şi echipajul abia avură timp să scape cu viaţă.

Pentru infanterie şi cavalerie, marşul spre insula Royan fu de două ori mai lung. Ca să evite dealurile stâncoase din

Shabluka, soldaţii fură nevoiţi să ocolească mult prin deşert. Cămilele lui Penrod cărară apă pentru ei în rezervoare de fier.

Odată ajunşi la insula Royan, drumul spre Omdurman se deschidea liber în faţa lor. Oştirea mare de oameni, cămile, nave şi tunuri înainta neîndurătoare, constant şi ameninţător.

În cele din urmă, ajunseră în dreptul şirului domol al dealurilor Kerreri, care ascundeau oraşul Omdurman de binoclurile ofiţerilor englezi. Încă nu se zărea nici urmă de derviş. Poate că abandonaseră oraşul şi fugiseră. Serdarul îşi trimise cavaleria înainte să verifice.

Marele calif Abdullahi îşi adunase toată armata la Omdurman. Erau aproape o sută de mii de oameni. Abdullahi îi instrui în faţa oraşului, pe câmpia întinsă mai jos de dealurile Kerreri. Profeţia unuia dintre hogii sfinţi, făcută pe patul de moarte, prevedea că avea să se dea o mare bătălie pe dealuri, ce avea să decidă viitorul mahdismului şi al Sudanului.

Oricine ar fi privit oştirea grozavă a dervişilor ar fi fost sigur de rezultatul luptei. Regimentele călare erau înşirate pe şase kilometri, val după val de călăreţi şi de suliţaşi sudanezi negri. În punctul culminant al discursului său, Abdullahi li se adresă cu înflăcărare, cerându-le în numele lui Allah şi al Mahdiului să-şi facă datoria.

– În faţa lui Dumnezeu, vă jur că voi fi în fruntea bătăliei.

Ameninţarea de care se temeau emirii şi califii mai presus de orice era cea a canonierelor. Spionii lor le povestiseră despre puterea acestor nave. Abdullahi concepu un contraatac pentru această ameninţare. Printre prizonierii săi europeni aflaţi încă în Omdurman era şi un bătrân inginer german. Abdullahi îl aduse în faţa lui şi lanţurile îi fură tăiate. De obicei, era preludiul unei execuţii şi neamţul era paralizat de frică.

– Vreau să-mi construieşti mine explozive ascunse în râu, îi spuse Abdullahi.

Bătrânul inginer fu încântat de această păsuire. Se implică în proiect cu entuziasm şi energie. Umplu două boilere de oţel cu patru sute cincizeci de kilograme de praf de puşcă. În loc de detonator, fixă înăuntru un pistol încărcat, cu cocoşul ridicat. Apoi ataşă de trăgaci o funie solidă. O smucitură fermă avea să declanşeze pistolul, iar glonţul avea să aprindă conţinutul exploziv al boilerului.

Prima mină masivă fu încărcată pe unul dintre vapoarele dervişe, *Ishmaelia.* Cu inginerul neamţ şi o sută cincizeci de oameni la bord, fu dusă în mijlocul canalului şi coborâtă peste margine. Când atinse fundul râului, căpitanul vaporului, din motive pe care nu avu timp să le explice, decise să tragă de cordonul trăgaciului.

Eficacitatea minei fu demonstrată în mod convingător pentru Abdullahi, dar şi pentru emirii şi comandanţii săi care priveau de pe mal. *Ishmaelia* – cu echipajul, inginerul neamţ şi căpitanul său – explodă în apă.

Abdullahi îşi reveni rapid de pe urma contuziei minore provocate de explozie. Era încântat de noua lui armă. Îi ordonă căpitanului de pe un alt vapor să amplaseze a doua mină în canal. Acest om de seamă fusese la fel de impresionat ca şi ceilalţi de prima demonstraţie. Cu înţelepciune, îşi luă o măsură de precauţie: umplu mina cu apă înainte de a o duce la bord. Mina, devenită astfel inofensivă, fu amplasată apoi în canalul Nilului fără alte incidente. Abdullahi îl lăudă călduros şi-l umplu de recompense.

Apoi comandanţii dervişi aşteptară să vină păgânii. În fiecare zi, spionii lor aduceau veşti despre apropierea lentă, dar de neoprit a acestora. Mai bine decât oricine, Osman Atalan înţelegea tăria şi hotărârea acestor luptători aspri şi moderni. Când păgânii ajunseră până la Merreh, la doar patru kilometri dincolo de dealurile Kerreri, Osman merse cu al-Noor şi cu Mooman Digna şi privi de pe înălţimi către armată. Prin

praful pe care-l ridicau, văzu coloanele în marş şi vârfurile de lance ale cavaleriei sclipind în lumina soarelui. Privi heliografele transmiţând mesaje pe care nu le înţelegea. Apoi se uită la flotila de canoniere mortale, înaintând pe cursul Nilului. Se întoarse la palatul lui din Omdurman şi-şi chemă soţiile.

– Vă trimit împreună cu toţi copiii la moscheea din oaza Gedda. Mă veţi aştepta acolo. După ce câştigăm bătălia, o să vin să vă iau.

Rebecca şi Nazeera îşi strânseră lucrurile şi le urcară pe cămile, împreună cu cei trei copii, şi fură escortate de agagieri în afara oraşului.

– De ce vor aceşti păgâni să ne facă rău? întrebă Ahmed întristat. Ce ne facem dacă îl ucid pe iubitul şi slăvitul nostru tată?

Ahmed nu avea înfăţişarea atrăgătoare a părinţilor săi. Ochii săi albaştri erau apropiaţi şi neliniştiţi. Dinţii din faţă îi ieşeau de sub buza de sus, conferindu-i aspectul unui rozător mare şi roşcat.

– Nu te smiorcăi, frate! Orice hotărăşte Allah, trebuie să fim curajoşi şi să avem grijă de onorata noastră mamă, răspunse Kahruba.

Rebecca îşi simţea inima strânsă. Erau atât de diferiţi... Ahmed avea trăsături şterse, fiind timid şi temător, în vreme ce Kahruba era frumoasă, neînfricată şi sălbatică. Strânse pruncul la piept în timp ce se legăna pe şaua cămilei. Sub cearşaful de bumbac pe care îl întinsese peste ea ca să o apere de soare, fiica ei cea mică îi stătea nemişcată la piept. Trupuşorul micuţ era fierbinte şi mistuit de febră. Omdurman era năpădit de molimă.

Caravana mică de femei şi copii ajunse în oază la o oră după lăsarea întunericului.

– O să-ţi placă aici, îi spuse Rebecca lui Ahmed. Aici te-ai născut. Hogii sunt înţelepţi şi instruiţi. Te vor învăţa multe lucruri.

Ahmed era un cărturar înnăscut, mereu însetat de cunoaştere. Kahruba, în schimb, era un suflet independent şi nu se supunea părerilor care nu coincideau cu ale ei.

În noaptea aceea, stând pe *angareb*-ul său îngust şi ţinându-şi în braţe copilul bolnav, Rebecca se gândi la gemene. I se întâmplase mai des în ultima vreme, de când aflase că armata egipteană înainta implacabil spre sud, pe fluviu, către ei.

Trecuseră mulţi ani de când se despărţise de Amber, dar şi mai mulţi de când Saffron fugise pe străzile întunecate din Khartoum. Avea încă în minte imaginea lor clară. Ochii i se umplură de lacrimi. Cum arătau acum? Erau măritate? Aveau şi ele copii? Oare erau în viaţă? Sigur că nu ar mai fi recunoscut-o: devenise o nevastă musulmană, deformată şi suptă la faţă din pricina naşterilor, tristă şi îmbătrânită de griji. Oftă cu regret şi copila scânci. Rebecca se forţă să rămână nemişcată ca să-şi lase pruncul să se odihnească.

Fu cuprinsă de o spaimă stranie şi neclară pentru ce aveau să aducă zilele următoare. Presimţea un dezastru. Viaţa pentru care se călise şi lumea căreia îi aparţinea acum aveau să fie spulberate, iar soţul ei avea să moară – poate chiar şi copiii. Ce mai avea de sperat? Cât mai avea de îndurat?

În cele din urmă, căzu într-un somn greu şi agitat. Când se trezi, copilul din braţele ei era mort, iar disperarea îi copleşi sufletul.

Cavaleria engleză şi egipteană înainta cu prudenţă pe malul drept al Nilului. Canonierele navigau pe fluviu într-un şir normal, având în faţa lor dealurile Kerreri. Cămilele lui Penrod se aflau pe flancul drept al înaintării. Urcară prima pantă şi se opriră brusc pe culme. În faţa lor, Penrod văzu confluenţa celor două Niluri mari şi, între ele, ruinele de mult abandonate ale oraşului Khartoum.

Undeva în față, în Omdurman, se înălța domul cafeniu al unei clădiri mari. Nu era acolo când evadase Penrod. Știa însă că trebuia să fie mormântul Mahdiului din centrul orașului. Nimic altceva nu se schimbase.

Câmpia întinsă dinaintea lor era presărată cu pâlcuri aspre de tufe spinoase, înconjurată de dealuri aride, pietroase. În mijlocul câmpiei, ca un monument conic, era dealul Surgham. Îmbinată cu dealul, o culme lungă, joasă și denivelată ascundea porțiunea de teren aflată imediat în spate. Nu se vedea nici picior de derviș. Supunându-se ordinelor exacte, Penrod opri soldații pe culmea înaltă și priviră cu toții cum înainta cu precauție escadronul de cavalerie engleză.

Deodată, se zări o mișcare. Sute de punctișoare ieșiră din ceea ce păreau a fi pereții unei *zarebe* din crengi cu spini. Era avangarda dervișă, care venea în întâmpinarea cavaleriei engleze. Soldații din frunte descălecară și, de la distanță mare, deschiseră focul, îndreptând carabinele spre dervișii care se apropiau. Câțiva căzură, iar camarazii lor se întoarseră fără prea mare grabă spre *zareba*.

Apoi avu loc o transformare remarcabilă. Zidul negru al *zarebei* se trezi la viață. Nu era făcut din spini, ci din oameni – zeci de mii de războinici dervișii. În spatele lor, o altă masă uriașă apăru peste culmea joasă din mijlocul câmpiei, năvălind în față ca un roi de lăcuste. În jurul diviziilor și printre acestea, câțiva călăreți goneau înainte și înapoi, iar escadroanele de cavalerie se roteau. Sute de flamuri fluturau printre rânduri și nenumărate vârfuri de suliță străluceau în soare. Chiar și de la distanța aceea, Penrod auzea bubuitul tobelor de război și trâmbițatul de *ombeya*.

Cercetă prin binoclu rândurile din față ale armatei masive și în mijlocul ei zări flamura de război distinctivă, cu stacojiu și cu negru, a lui Osman Atalan.

– Așadar, a venit dușmanul meu, șopti el, întorcându-se din instinct la arabă.

Alături de el, sergentul Yakub zâmbi malefic şi dădu un ochi peste cap.

– *Kismet*, spuse el. Aşa a fost scris!

Apoi atenţia le fu distrasă de la spectacolul uluitor al avansării dervişilor către râu şi priviră în stânga. Cu un bubuit de tun, flotila de canoniere atacă forturile dervişe de pe ambele maluri, ce păzeau căile de acces navigabile către oraş. Tunurile dervişe răspunseră imediat, iar bubuitul artileriei răsună cu ecou peste dealuri. Focul canonierelor însă era rapid şi avea o precizie letală. Ambrazurile forturilor fură transformate în dărâmături, iar tunurile din spatele lor fură izbite de pe afeturi. Mitralierele Maxim străpunseră şanţurile pentru puşcaşi de pe fiecare parte a forturilor şi-i uciseră pe dervişii dinăuntru.

Cavaleria engleză şi egipteană se retrase încet din calea armatei dervişe care avansa. Între timp, corpul principal de armată al lui Kitchener veni în marş de-a lungul malului şi instală tabăra în jurul sătucului pescăresc abandonat Eigeiga. Din această poziţie defensivă, aşteptară primul atac al dervişilor.

Brusc, masa de dervişi în mişcare se opri. Traseră cu puştile în aer – un salut şi, totodată, o provocare –, dar nu avansară cu atacul, ci se întinseră la pământ. Era deja după-amiaza târziu şi în curând fu evident că nu aveau să mai continue lupta în ziua aceea.

Flotila de canoniere slăbise toate forturile dervişilor şi bombardase mormântul Mahdiului, distrugând domul. Acum se retraseră în direcţia curentului şi ancorară la oarecare distanţă de *zareba* armatei. Apoi se lăsă întunericul.

În spatele armatei dervişe, Osman Atalan stătea împreună cu Abdullahi la micul foc de tabără din faţa cortului său. Discutau despre acţiunile şi ciocnirile de peste zi şi făceau planuri pentru ziua următoare. Deodată, din mijlocul

râului, un ochi uriaș de ciclop cu o lumină strălucitoare trecu pe deasupra lor. Abdullahi sări în picioare și strigă:

– Ce-i vraja asta?

– Slăvite Abdullahi, ne urmăresc păgânii.

– Coborâți cortul! strigă Abdullahi. O să-l vadă.

Își acoperi ochii cu mâinile ca să nu-l orbească lumina și se aruncă la pământ. Nu se temea de niciun om, dar asta era vrăjitorie.

Aflate la distanță de șase kilometri una de alta, cele două armate mari își petrecură orele de întuneric într-un somn agitat și o veghe constantă, așteptând nerăbdătoare zorile. La patru și jumătate dimineața, goarnele din tabăra de pe malul râului dădură alarma. Tobele și fluierele se alăturară. Infanteriștii și tunarii se pregătiră de luptă și cavaleriștii încălecară.

Înainte de răsăritul soarelui, patrulele de cavalerie porniră la trap încercând să avanseze. Pentru că nu avusese loc un atac nocturn, se așteptau ca dervișii să fi fugit în timpul orelor de întuneric și coasta dealului să fie pustie. În fața a trei trupe pe cămile, Penrod ajunse pe creastă dinaintea *zarebei* și privi în jos, către oraș și dealul Surgham. Chiar și în lumina slabă, văzu că domul de pe mormântul Mahdiului fusese distrus de canoniere. Cercetă câmpia de sub el, acoperită de petice și fâșii întunecate. Apoi lumina crescu cu iuțeala zorilor africane.

Departe de a se fi ascuns, întreaga armată dervișă se întindea în fața lui. Un front compact de aproape opt kilometri lățime începu să avanseze. Vârfurile sulițelor străluceau deasupra rândurilor de soldați, iar cavaleria dervișă galopa în față și în jurul masei de oameni ce se deplasa încet. Când începură să bată tobele de război împreună cu nenumăratele *ombeya* de fildeș, iar dervișii să strige, zarva deveni asurzitoare.

Pentru moment, mulțimea dervișilor era ascunsă de corpul principal al armatei egiptene de pe râu și de canonierele ancorate în spate. Cu toate acestea, tumultul răzbătea

până la ele. Atacul se desfăşură cu repeziciune. Legiunile dervişe erau disciplinate şi se mişcau cu hotărâre şi înverşunare. Cavaleria engleză şi egipteană se retrase din calea lor.

Fluturând sute de flamuri colorate şi bătând în tobe, rândurile din faţă ale dervişilor urcară pe culme. Sub ele, văzură armata păgână în aşteptare. Fără să ezite, traseră cu puştile în aer în chip de provocare, apoi coborâră panta în fugă. Serdarul îi lăsă să vină, aşteptând până când fură cu totul expuşi pe coasta deschisă. Distanţele erau cunoscute cu exactitate de tunarii şi de căpitanii lui de canoniere. Totuşi, nu englezii deschiseră lupta. Dervişii aduseră câteva tunuri Krupps vechi, iar obuzele lor explodară în faţa *zarebei* engleze.

Imediat, canonierele şi bateriile de câmp ripostară. Deasupra maselor mişcătoare de dervişi, exploziile de şrapnel păreau nişte boboci de bumbac ce se deschid în soare. Marea de flamuri legănate se răsturnă ca iarba suflată de un vârtej, apoi se ridică din nou când oamenii care veneau în urma răniţilor porniră atacul.

Cavaleria eliberă câmpul ca să lase loc tunurilor. Dervişii se apropiară, dar rândurile li se subţiară treptat, lăsând coasta dealului presărată cu trupuri inerte. Apoi ajunseră la o distanţă optimă pentru mitralierele Maxim. Măcelul se înteţi. Puştile se încinseră atât de tare, încât le schimbară cu acelea ale companiilor de rezervă din spate. Mitralierele făceau apa să fiarbă în rezervoare, fiind reumplute din sticlele cu apă ale echipelor.

Atacul frontal fusese plănuit de Osman şi de Abdullahi astfel încât forţele să se agaţe de flancuri şi să se izbească în lateralul liniei de păgâni. Oamenii masacraţi de mitraliere pe câmpul deschis erau curajoşi, dar nu erau elita armatei dervişe. Aceasta urcă, în cele din urmă, pe culme.

Penrod se retrăsese pe flanc, fiind gata să-i înfrunte pe supravieţuitorii primului atac în timp ce încercau să scape. Apoi, deodată, se confruntă cu alte mii de cavalerişti inamici care veneau spre el de pe culmea dealului, la mică distanţă. Era

nevoit să gonească împreună cu soldaţii lui, ca să ajungă în siguranţa dintre linii înainte să fie nimiciţi. O luară la fugă, cu dervişii aproape în urma lor. O canonieră care urmărise desfăşurarea situaţiei periculoase se retrase puţin pe râu şi, când soldaţii lui Penrod erau pe punctul de a fi copleşiţi de forţele mai mari de cavalerie, deschise focul cu mitralierele letale. Distanţa era scurtă şi rezultatul fu uluitor. Călăreţii dervişi se prăbuşiră în masă, iar rândurile din spate se întoarseră. Penrod îşi conduse apoi escadroanele în adăpostul oferit de *zareba*.

Serdarul putea acum să iasă din *zareba* şi să pornească atacul final asupra oraşului. Dervişii erau în plină retragere şi drumul era liber. Liniile de cavalerişti, de baionete şi tunuri traversară culmea, coborând către mormântul distrus al Mahdiului.

Dar dervişii nu erau înfrânţi. Când englezii se apropiară de dealul Surgham şi de culmea nisipoasă, observară că Osman Atalan şi Abdullahi îşi ascunseseră floarea armatei în acest fald al terenului. Douăzeci şi cinci de mii de agagieri şi de războinici din deşert năvăliră din ascunzătoare şi se aruncară asupra englezilor.

Lupta era cumplită, iar canonierele de pe fluviu nu puteau să participe. Lăncierii englezi, surprinşi de cât de aproape stăteau la pândă agagierii lui Osman, fură forţaţi să-i atace direct. Infanteria sălbatică şi nedisciplinată nu putea ţine piept atacului lăncierilor englezi, dar majoritatea agagierilor erau pe cai. Alergară în faţă, împingând ţevile puştilor spre flancurile călare ale englezilor, apoi traseră; pe alţii îi tăiară cu săbiile lor lungi, trăgând călăreţii din şa.

Lăncierii suferiră pierderi îngrozitoare. Al-Noor ucise trei oameni. Acţiunea scurtă, dar sângeroasă, fu doar o scenă secundară în lupta principală ce se desfăşura pe câmpie şi în jurul dealului Surgham.

Englezii şi egiptenii luptau formidabil. Brigăzile făceau manevre precise, ca la paradă, înfruntând fiecare nou atac.

Ofiţerii direcţionau focul cu o îndemânare calmă, iar mitralierele accentuau măcelul. Dar curajul dervişilor era inuman. Focul fanatismului era imposibil de stins. Atacau şi erau răpuşi de gloanţe, apoi, imediat, alte hoarde de siluete în *jibbe* colorate se ridicau ca din pământ şi atacau tunurile şi baionetele, după care mureau. Din fumul ce plutea pe deasupra cadavrelor mutilate, alte siluete ţâşneau în faţă, spre mitralierele ce cântau în cor.

Pe la prânz, totul se termină. Abdullahi fugise de pe câmp, lăsând în urmă aproape jumătate din armata sa. Englezii şi egiptenii pierduseră patruzeci şi opt de oameni, jumătate fiind lăncierii care muriseră în cele două minute fatale ale atacului curajos, dar inutil al dervişilor.

Penrod fu printre primii oameni care intrară în Omdurman. Mai erau mici puncte de rezistenţă printre coşmeliile pestilenţiale şi mahalalele puturoase, dar le ignoră şi, cu trupa sa de soldaţi, călări spre palatul lui Osman Atalan. Descălecă în curte. Clădirea părea părăsită, dar intră cu sabia în mână şi strigă:

– Rebecca! Unde eşti?

Vocea îi răsuna cu ecou prin încăperile goale.

Apoi auzi o mişcare furişată în spate şi se întoarse la timp ca să pareze pumnalul ce fusese aţintit spre omoplaţii lui. Împinse lama înapoi, prinzând agresorul şi despicându-i încheietura până la os. Arabul urlă şi pumnalul îi căzu din mână. Cu vârful sabiei la gâtul lui, Penrod îl lipi de zidul din spate. Apoi îl recunoscu – era unul dintre agagierii lui Osman Atalan.

– Unde sunt? întrebă Penrod. Unde sunt al-Jamal şi Nazeera?

Deşi se ţinea de încheietură, sângele din artera tăiată ţâşnea cu furie. Arabul îl scuipă şi rămase tăcut.

– Efendi, spuse Yakub peste umărul lui Penrod. Lasă-l în seama mea. O să vorbească altfel cu mine.

Penrod fu de acord.

– O să aştept la cămile. Nu sta mult.

– Nemilosul Yakub nu o să piardă mult timp.

Penrod îl auzi pe arabul prins ţipând de două ori – a doua oară mai slab decât prima dată –, iar în cele din urmă Yakub ieşi.

– Oaza Gedda, spuse el ştergându-şi lama pumnalului de gâtul cămilei.

Oaza Gedda se afla în bazinul unor dealuri de calcar. Nu exista apă la suprafaţă, ci doar un izvor adânc cu creastă calcaroasă, înconjurat de un crâng de smochini. Domul de pe mormântul sfântului era separat de domul mai înalt al moscheii şi de camerele hogilor cu acoperiş plat.

Când detaşamentul lui Penrod intră în curte, venind dinspre deşert, văzu un grup de copii jucându-se printre palmieri – mici, desculţi, fete şi băieţi în robe lungi şi soioase. Un băiat cu părul arămiu alerga după ceilalţi, care ţipau, râdeau şi se împrăştiau din calea lui. De îndată ce văzură detaşamentul pe cămile, încremeniră tăcuţi, holbându-se la călăreţi cu ochii lor mari şi negri. Apoi băiatul cel mare se întoarse şi alergă spre moschee. Ceilalţi îl urmară. După ce dispărură, oaza păru tăcută şi părăsită.

Penrod înaintă călare şi auzi un nechezat de după un perete lateral. Animalul era priponit de genunchi şi se hrănea cu un morman de nutreţ. Era un armăsar închis la culoare.

– Al-Buq!

Trase de hăţuri în apropierea uşilor din faţă ale moscheii, apoi descălecă şi lăsă calul cu Yakub. Îşi scoase sabia şi înaintă încet. Uşile erau larg deschise şi în interiorul moscheii era o beznă de nepătruns, în contrast cu lumina puternică a soarelui de afară.

– Osman Atalan! strigă Penrod şi ecoul de pe dealuri îl îngână.

Liniştea persista.

Apoi văzu o mişcare în întunericul din moschee. Osman Atalan ieşi în lumina soarelui, cu aceeaşi expresie nemiloasă şi aprigă. Avea în mâna dreaptă sabia sa lungă, dar nu purta scut.

– Am venit după tine, zise Penrod.

– Da, răspunse Osman.

Penrod zări sclipirea firelor argintii în barba lui. Dar privirea îi era întunecată şi neclintită.

– Te aşteptam. Ştiam că vei veni.

– Nouă ani, spuse Penrod.

– Prea mult, răspunse Osman. Dar acum a venit momentul.

Coborî treptele şi Penrod se retrase zece paşi ca să-i lase spaţiu de luptă. Începură să îşi dea târcoale ca într-un menuet graţios, apoi îşi atinseră încet săbiile şi oţelul răsună ca un cristal fin.

Se ocoliră din nou, uitându-se unul în ochii celuilalt şi căutând orice slăbiciune ce ar fi putut apărea de când se luptaseră ultima oară. Nimic nu se schimbase însă. Osman se mişca asemenea unei cobre, încordat şi pregătit să lovească. Penrod era rapid şi alunecos.

Se încrucişară şi se întoarseră, apoi, deodată, ca la un semn, săriră unul spre altul. Săbiile se încleştară. Se desprinseră din nou şi din nou se atacară. Lamele argintii sclipeau şi zăngăneau în ciocnire. Penrod atacă cu putere, forţându-l pe Osman să se lase pe piciorul din spate şi menţinând astfel presiunea asupra lui. Osman păşi înapoi, apoi contraatacă la fel de furios. Penrod cedă în faţa lui, atrăgându-l spre el şi făcându-l să muncească pentru fiecare centimetru.

Penrod îl privi cu atenţie, apoi lovi cu putere spre capul lui. Osman îl respinse, iar săbiile se blocară. Rămaseră amândoi bine înfipţi pe picioare, cu toată forţa concentrată în

încheieturile cu care ţineau săbiile. Picături mici de sudoare le apărură pe frunte. Se priveau în ochi, fără să slăbească strânsoarea. Ca să-l testeze pe Osman, Penrod se desprinse din încleştare şi sări în spate.

Când săbiile se separară, Osman avu o mică deschidere şi încercă să lovească, împingând sabia spre cotul drept al lui Penrod ca să-i schilodească braţul cu arma; dar era unul dintre trucurile sale vechi şi Penrod era pregătit. Osman i se părea mai lent. Izbi în sabia lungă şi se retrase cu o piruetă.

„Nu lent, se gândi el când se ocoliră din nou. Doar mai puţin rapid decât pe vremuri. Dar, pe de altă parte, eu mai sunt la fel?"

Se prefăcu să lovească spre faţa lui Osman, apoi se lăsă în spate, provocându-l să riposteze. Osman aproape îl prinse, iar contralovitura lui veni ca un tunet. Penrod abia reuşi s-o întoarcă. Dar când se aruncă spre el, apăru din nou întârzierea, vechiul său obicei la redresare.

Penrod îl lovi. Fu o lovitură oblică, ce alunecă pe lângă cutia toracică a lui Osman, pe sub braţ. Vârful se înfipse până la os, fără să găsească spaţiul dintre coaste. Se ocoliră din nou, în timp ce Osman sângera abundent. Pierderea sângelui avea să-l vlăguiască repede, iar muşchii afectaţi aveau să devină rigizi. Realizând că rămânea fără timp, se aruncă în atac cu toată forţa, lansându-se cu toată greutatea şi îndemânarea lui. Sabia se transformă într-o lumină ce dansa. Tăie şi împunse linia de apărare, apoi cruciş şi înapoi, către coapsă, apoi către cap. O ţinu aşa fără oprire, fără să se desprindă, fără să-i dea lui Penrod şansa de a sta pe piciorul din faţă, forţându-l să rămână în defensivă.

Apoi îl nimeri sus, în umărul stâng. Era o rană uşoară, în timp ce el pierdea foarte mult sânge. Fiecare atac era tot mai puţin înflăcărat, fiecare redresare după lovitură era tot mai lentă. Penrod îl lăsă să se epuizeze, respingându-l şi pândind momentul potrivit. În tot acest timp îl privea în ochi.

Osman nu încercase până atunci să-l lovească pe Penrod în şold, deşi era lovitura lui preferată şi cea mai periculoasă, cu care îşi mutilase nenumăraţi adversari. Ştiind acest lucru din experienţă, Penrod îşi întoarse partea de jos a corpului spre Osman, care sesiză deschiderea.

Penrod se întoarse apoi în spate, iar marginea lamei îi sfâşie pantalonii, dar nu ajunse la piele. Osman era întins la maximum şi nu se putea redresa suficient de repede.

Penrod îl lovi. Mişcarea îi despică sternul la baza coastelor şi îl străpunse adânc. Penrod simţi oţelul zgâriindu-i coloana vertebrală.

Osman încremeni, iar Penrod păşi mai aproape, prinzându-i încheietura cu care ţinea sabia, ca să împiedice o ultimă lovitură. Feţele lor erau la distanţă de câţiva centimetri; ochii lui Penrod erau aspri şi reci, ai lui Osman erau negri de o furie amară, devenind treptat opaci ca nişte pietre. Sabia îi căzu din mână. Picioarele îi cedară, dar Penrod îl susţinu cu sabia. Când deschise gura să vorbească, un firicel de sânge închis la culoare îi ieşi din colţul gurii şi i se prelinse pe bărbie.

Penrod îşi relaxă încheietura şi îl lăsă să alunece de pe sabie. Căzu la picioarele lui şi rămase nemişcat, cu braţele larg desfăcute.

Când Penrod păşi în spate, o femeie ţipă. Ridică privirea şi observă pentru prima dată micul grup de copii şi de femei arabe, înghesuindu-se în uşa moscheii. Îi recunoscu pe copiii care fugiseră să se ascundă când apăruse el călare. Dar nu le cunoştea pe femei.

– Nazeera!

Auzi vocea lui Yakub, apoi o văzu pe una dintre femei reacţionând şi o recunoscu. Nazeera ţinea doi copii lângă picioare. Unul era băiatul urât cu părul arămiu, celălalt era o fetiţă superbă, cu câţiva ani mai mică decât băiatul. Amândoi plângeau şi încercau să scape din strânsoarea Nazeerei.

Apoi o femeie arabă ieşi din grup şi coborî încet treptele spre el. Se mişca asemenea unei somnambule şi avea ochii fixaţi asupra cadavrului de la picioarele lui. Exista ceva înfiorător de familiar la ea. Din instinct, Penrod păşi în spate, privind-o încă fascinat. Apoi exclamă:

– Rebecca!

– Nu, răspunse străina în engleză. Rebecca a murit de mult.

Faţa ei era un travesti jalnic al femeii tinere şi frumoase pe care o cunoscuse cândva. Îngenunche lângă Osman şi-i ridică sabia, apoi îşi mută privirea spre faţa lui Penrod. Avea ochii îmbătrâniţi şi deznădăjduiţi.

– Ai grijă de copiii mei, spuse ea. Îmi datorezi măcar atât, Penrod Ballantyne.

Înainte ca el să înţeleagă ce avea de gând şi să încerce s-o oprească, ea întoarse sabia. Sprijini mânerul în pământul tare şi vârful sub coastele de jos, lăsându-se pe el cu toată greutatea. Lama sabiei dispăru în trupul ei şi se prăbuşi peste Osman Atalan.

Copiii ţipară şi, desprinzându-se de Nazeera, alergară pe trepte şi se aruncară peste cadavrele părinţilor lor. Era un vaiet cumplit care îl sfâşia pe Penrod până în adâncul sufletului.

Îşi puse sabia în teacă, apoi se îndreptă spre crângul de palmieri. Când trecu pe lângă Yakub, îi spuse:

– Îngroapă-l pe Osman Atalan. Nu-i mutila trupul şi nici nu-i lua capul. Îngroap-o pe al-Jamal lângă el. Nazeera şi copiii vor veni cu noi. Vor merge pe cămila mea. Eu o să călăresc pe al-Buq. Când totul e gata, cheamă-mă.

Intră în crâng şi găsi un trunchi căzut de palmier pe care putea să stea. Era foarte obosit şi tăietura de la umăr îi zvâcnea. Îşi deschise tunica şi puse batista pe rană.

„Cei doi copii, băiatul şi fata, trebuie să fie ai Rebeccăi. Ce-o să se întâmple cu ei?“ Apoi îşi aminti de Amber şi de Saffron. Zâmbi întristat. „Au două mătuşi care se vor bate pe

ei. Bineînţeles, vor avea partea Rebeccăi din fondul fiduciar, dar şi pe Nazeera. Nu vor duce lipsă de nimic."

Într-o oră, Yakub veni să-l cheme. Pe drumul spre moschee, se opriră lângă mormântul dublu abia acoperit.

– Crezi că l-a iubit, Yakub?

– A fost o soţie musulmană, răspunse Yakub. Sigur că l-a iubit. În ochii lui Dumnezeu, nu avea de ales.

Apoi încălecară. Nazeera şi cei doi copii mergeau pe aceeaşi cămilă, cu Yakub călărind alături. Penrod era pe armăsar, conducându-i înapoi spre Omdurman.

Ahmed Habib abd Atalan, fiul Rebeccăi şi al lui Osman Atalan, ajunse la maturitate şi merse la Universitatea din Cairo, unde studie Dreptul. Intră într-un grup de studenţi activi în politică, grup care se opunea cu vehemenţă ocupaţiei engleze din ţara lor. Îşi dedică toată viaţa aceluiaşi *jihad* împotriva naţiunii detestate şi a imperiului, la fel ca tatăl său. Îi sprijini pe nemţi în timpul celor două războaie mondiale şi fu spion pentru Erwin Rommel în cel de-al Doilea. Fu membru activ al Consiliului de Comandă Revoluţionară în lovitura fără vărsare de sânge ce-l înlătură pe regele egiptean Farouk, marioneta englezilor.

Fiica Rebeccăi, Kahruba, rămase micuţă, dar deveni tot mai frumoasă cu fiecare an. La o vârstă fragedă, îşi descoperi un talent extraordinar pentru dans şi actorie. Timp de douăzeci de ani, arse cu puterea unui meteorit pe scenele tuturor teatrelor mari din Europa. Cu spiritul ei sălbatic şi liber, deveni o legendă a timpului ei. Amanţii ei, bărbaţi şi femei deopotrivă, fură fără număr. În cele din urmă, se mărită cu un industriaş francez care producea automobile şi locuiră într-un lux regal, în conacul acestuia din Deauville.

Abdullahi fugi din Omdurman, însă Penrod Ballantyne şi Brigada pe Cămile îl urmăriră neobosiţi timp de mai bine

de un an. În cele din urmă, abandonă fuga. Cu soţiile şi adepţii săi în jur, se aşeză pe un covor de mătase în mijlocul taberei sale din sălbăticie. Când soldaţii năvăliră peste el, nu se mai opuse. Fu împuşcat pe loc.

Mormântul Mahdiului fu culcat la pământ, iar rămăşiţele îi fură dezgropate, craniul său fiind transformat în călimară. Îl prezentară astfel generalului Kitchener, care se îngrozi; ordonă apoi să fie reîngropat într-un mormânt tainic din sălbăticie.

După bătălia de la Omdurman, Kitchener deveni eroul imperiului. Primi rangul de pair şi o sumă uriaşă de bani. Când burii din Africa de Sud învinseră de câteva ori armata engleză în chip dezastruos, Kitchener fu trimis să rezolve situaţia; dădu foc fermelor şi adună femeile şi copiii în lagăre de concentrare. Burii fură zdrobiţi.

În timpul Primului Război Mondial, Kitchener fu promovat în grad de feldmareşal şi comandant suprem, îndrumând imperiul în cel mai distructiv război din istoria omenirii. În 1916, în timp ce se afla la bordul cuirasatului *Hampshire*, în drum spre Rusia, nava lovi o mină germană în dreptul insulelor Orkney. Se înecă la apogeul carierei sale.

Sir Evelyn Baring deveni primul conte de Cromer. Se întoarse în Anglia, unde îşi petrecu zilele scriind şi sprijinind comerţul liber în Camera Comunelor.

Nazeera ajută la creşterea copiilor celor trei surori Benbrook, ceea ce îi ocupa mai tot timpul şi energia; dar ce-i mai rămânea împărţea în mod egal între Bacheet şi Yakub.

Duşmănia celor doi continuă tot restul vieţii lor. Bacheet era poreclit de rivalul său „Desfrânatul dezgustător", iar Yakub era „Jaalinul asasin". În ultimii ani, începură să frecventeze aceeaşi cafenea, unde stăteau în colţuri opuse, fumându-şi narghilelele fără să-şi vorbească, dar consolându-se cu antipatia lor reciprocă.

După ce Bacheet muri de bătrâneţe, Yakub nu se mai întoarse niciodată la cafenea.

Culturile de bumbac ale lui Ryder Courtney înfloriră. Investi milioanele obţinute în aurul din Transvaal şi în petrolul din Mesopotamia şi îşi dublă averea de câteva ori. Cu timpul, influenţa lui se răspândi în toată Africa şi în Mediterană. Dar pentru Saffron rămase mereu soţul blând şi indulgent.

Generalul sir Penrod Ballantyne se alătură statului-major al lui Kitchener din Africa de Sud şi fu de faţă la predarea burilor, urmată de pacea de la Vereeniging, din Transvaal. În Primul Război Mondial, luptă împreună cu cavaleria lui Allenby împotriva turcilor otomani din Palestina. După victoriile din Gaza şi Megiddo, câştigă noi medalii. Continuă să joace polo până după şaptezeci de ani. El şi Amber rămaseră în casa de pe Nil şi avură o familie numeroasă.

Amber şi Saffron le supravieţuiră soţilor lor, apropiindu-se şi mai mult odată cu trecerea anilor. Amber prosperă ca autoare. Romanele ei surprindeau fidel romantismul şi misterul Africii. Fu nominalizată de două ori la Premiul Nobel pentru Literatură. Tablourile minunat de vii ale lui Saffron fură expuse în galeriile din New York, Paris şi Londra. Tablourile sale inspirate de Nil fură foarte căutate de colecţionarii bogaţi de pe două continente, ajungând la preţuri exorbitante. Picasso afirmă despre ea că „pictează aşa cum zboară nectarinidele".

Acum însă toţi au murit, pentru că în Africa doar soarele e veşnic triumfător.

Glosar

> Numele arabe nu se traduc în engleză cu exactitate, întrucât consoanele lor nu sunt la fel ca ale noastre, iar vocalele lor, asemenea alor noastre, variază de la un district la altul. Există sisteme ştiinţifice de transliteraţie, utile celor care cunosc suficient araba încât să nu aibă nevoie de ajutor, dar impracticabile pentru restul lumii. Eu îmi scriu numele oricum, ca să arăt cât de absurde sunt sistemele.
>
> T.E. Lawrence, *Cei şapte stâlpi ai înţelepciunii*

Abadan Riji – „Cel care nu se întoarce din drum"; numele arab al lui Penrod Ballantyne

abd – sclav

agagieri – războinici de elită din tribul Beja, din deşert

Ammi – mătuşă

angareb – pat indigen cu plasă, din funii de piele

ansari – războinicii Mahdiului

ardeb – măsură orientală pentru volum. Cinci ardebi echivalează cu un metru cub.

asida – terci de sorg aromat cu ardei iuţi

Bahr El Abiad – Nilul Alb

Bahr El Azrek – Nilul Albastru

Beit el Mal – trezoreria Mahdiului

Buq, al- – „Trâmbiţă de război", calul lui Osman Atalan

calif – adjunct al Mahdiului

cântar – măsură orientală de greutate; un cântar este egal cu un chintal

djinni – *vezi* jinnee

efendi – stăpâne (formulă respectuoasă de adresare)
falja – spațiu între dinții de sus; un semn de distincție, foarte admirat în Sudan și în multe țări arabe
fellah (pl. *fellahin*) – țărani egipteni
ferenghi – străin
Filfil – piper; numele arab al lui Saffron Benbrook
franci – europeni
galabiyya – robă arabă lungă, tradițională
Hulu Mayya – „Apă Dulce", unul dintre caii lui Osman Atalan
Jamal, al- – „Cea Frumoasă"; numele arab al Rebeccăi Benbrook
jibba – uniformă mahdistă; tunică lungă, împodobită cu petice multicolore
jihad – război sfânt
jinnee (pl. jinn) – spirit din mitologia musulmană, capabil să ia forma unui animal sau a unui om și să influențeze omenirea cu puterile sale supranaturale
jiz – scarabeu sau cărăbuș
Karim, al- – „Bun și Generos"; variație a numelui arab al lui Ryder Courtney
kittar – arbust cu spini ascuțiți și încovoiați
kufi – tichie musulmană tradițională
Kurban Bairam – festival islamic al sacrificiului, care comemorează sacrificarea berbecului de către Abraham în locul fiului său, Isaac; una dintre cele mai importante sărbători din Islam
Mahdiu – „Cel Așteptat", succesorul Profetului Mahomed
mahdist – adept al Mahdiului
Mahdiya – legea mahdistă
mulazemin – slujitorii și însoțitorii unui arab de rang înalt
ombeya – trâmbiță de război făcută dintr-un colț de elefant
Sakhawi, al- – „Generozitate"; numele arab al lui Ryder Courtney
serdar – numele comandantului suprem al armatei egiptene
shufta – bandit
sitt – nume respectuos, echivalent cu „my lady" în engleză

sorg – *Sorghum vulgare*; cereale fibroase pentru oameni și animale domestice
Tej – bere tare făcută din sorg
Tirbi Kebir – marele cimitir, marea salină din Cotul Nilului
turci – termen peiorativ pentru egipteni
wadi – văiugă sau albie secată
Zahra, al- – „Floarea"; numele arab al lui Amber Benbrook
zenana – încăperile femeilor din gospodăria arabă
zareba – îngrăditură fortificată cu pietre și arbuști cu spini

UN DUȘMAN INIMAGINABIL ÎI ADUCE ÎMPREUNĂ...

În 1884, în Sudan, charismaticul lider religios care își spune „Cel Așteptat" e pe punctul de a îngenunchea orașul Khartoum împreună cu armata sa de luptători arabi, cu toții credincioși fanatici, ceea ce provoacă o rebeliune sângeroasă și un Război Sfânt fără precedent. La fel ca mulți alții, comerciantul britanic Ryder Courtney este captiv în capitala Khartoum, aflată sub ordinele stricte ale generalului englez Charles Gordon. Aici, soarta sa se împletește cu aceea a legendarului general britanic, dar și cu a unei frumoase femei. Cu toții știu că timpul se scurge și că salvarea este improbabilă...

Triumful soarelui rămâne o extraordinară aventură – cititorul experimentează, în momente de suspans incendiar, teroarea bătăliei și focul mistic al curajului.

„Aș zice că Wilbur Smith, cu poveștile sale pline de aventuri din Africa, este de departe cel mai bun scriitor de romane istorice. Corsetele se rup și sângele se varsă."
Stephen King

„Cu Wilbur Smith, acțiunea este întotdeauna la doar o pagină distanță."
The Independent

„Un povestitor desăvârșit."
The Sunday Times
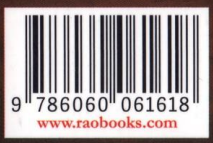
ISBN: 978-606-006-161-8